QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

WWW.VNTNUQUAN.NET, 2006

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 1

Bắc Kinh. Những năm thời vua Càn Long, Tử Vy cùng a đầu Kim Tỏa đến Bắc Kinh đã gần tháng nay và hai người ngày nào cũng tới trước cổng Tử Cấm Thành, đứng ở đấy chăm chú nhìn vào thành quách lộng lẫy vĩ đại này. Những bờ tường đỏ cao lớn, với những cánh cửa lớn khép kín, bên ngoài là lính canh áo giáp, vũ khí đầy đủ canh chừng không thể lọt. Bên trên những mái ngói đỏ hình vẩy cá hết mái này đến mái khác. Thành rất rộng lớn. Nhiều lúc Vy thắc mắc Hoàng cung là vùng đất Thánh, một cấm địa, hay chỉ là một thứ ảo ảnh? Nơi chỉ có thể nhìn, mà không thể đến được. Tử Vy đứng tần ngần. Nàng biết là chẳng có cách nào, chẳng có phương thức nào để đi vào đấy, chứ đừng nói là gặp người mà mình muốn tìm.

Và như vậy, nhiệm vị nàng phải thực hiện gần như vô vọng. Nhưng trước đó Vy đã lỡ hứa với mẹ rồi? Khi mẹ gần nhắm mắt,

Vy đã trịnh trọng hứa, và cũng chính vì muốn thực hiện lời hứa đó, mà Vy đã bán hết tài sản, nhà cửa ở Tế Nam, để đến chốn Bắc Kinh hoa lệ này. Vy không hối tiếc việc mình đã làm, vì lời hát buồn thảm, mẹ thường hát cứ vẳng mãi bên tai.

Núi xa vời vợi, sông vời vợi.

Sông và núi cùng xa lắc lơ...

Mãi đợi mãi chờ, chờ với đợi,

Ngày qua ngày đợi đã mỏi mòn

Vậy thì... Không được! Ta nhất định phải bằng mọi giá, mọi cách để vào đó cho được!

Lúc đó, Tử Vy mới tròn mười tám, cái tuổi còn quá trẻ. Nên bao nhiêu suy nghĩ của nàng cũng đều rất vô tư giản dị. Tuổi thơ của Tử Vy lại lớn lên trong vòng tay, trong tình yêu tròn đầy Vy được mẹ nuôi, mẹ dạy và rất ít tiếp xúc với chung quanh, vì vậy tất cả kiến thức nàng có gần như đều chỉ do mẹ truyền đạt, nên Tử Vy không có được một ý niệm gì về sự phức tạp của cuộc đời. Con a đầu Kim Tỏa tuy là một đứa ở trung tín, nhưng nó

kém nàng gần một tuổi, vì vậy cũng chẳng giúp ích được gì. Cũng chính vì kiến thức của Vy đều có được qua sách vở, nên Vy nghĩ mọi sự việc đều đơn giản. Một lần, tình cờ đi ngang một cơ quan có tên là Thái Thường Tự nơi chuyên chủ quản lễ bộ điển chế của triều đình. Là Vy nghĩ đây, đúng là nơi cần gõ cửa, để gặp được người cần gặp rồi, chứ làm sao biết được, vị quan ở cơ quan này là một ông quan chẳng ra quan, ông ta tên là Lương đại nhân. Một người gần như lúc nào cũng vắng mặt ở cửa quan. Chính vì vậy mà mấy lần, Vy dẫn Kim Tỏa đến, xin vào đều được lính gác cổng từ chối, nói là Lương đại nhân bữa nay bận việc đi vắng. Mãi đến một bữa, Vy nghe nói kiệu của Lương đại nhân hôm nay sẽ đi qua cầu Ngân Đính. Thế là nàng quyết tâm, phải ra chận kiệu để thực hiện ý định của mình

Đường xá hôm đó cũng như mọi hôm rất tấp nập. Tử Vy cùng Kim Tỏa đứng bên vệ đường, lóng ngóng nhìn. Trong tay nàng vẫn giữ chặt một tay đãy. Trong tay đãy đó có hai vật mà Vy quí hơn cả sự sống của mình. Vì nó mà có một người đàn bà - mẹ Vy - phải sống bên bờ hồ Đại Minh suốt đời hoài phí cả một thời xuân.

Tử Vy đứng đó ngóng đợi với nỗi bồn chồn bực dọc. Dòng người cứ tất bật ngược xuôi. Ai đi qua, cũng có cái đích đến có

nơi chờ. Còn nàng, gần như mù mịt.

Khách qua đường, có người đã qua rồi, vẫn quay lại nhìn hai thầy trò Vy, vì thật ra Tử Vy khá xinh, dù trang phục nam nhi bình dị không cầu kỳ. Nhưng cái đôi mắt to với hàng mi cong vút buồn buồn, cái nước da trắng như sữa. Cái phong cách cao quí có cả con a đầu Kim Tỏa bên cạnh nữa. Hai thầy trò như hai đóa hoa đang xuân. Làm sao chẳng khiến người chú ý?

Đường phố cứ tấp nập, dòng người tiếp tục trôi. Chợt cái tấp nập bình thường đó, như bị phá vỡ để trở thành ồn ào hơn trước. Có tiếng ngựa dồn dập. Rồi đầu phố xuất hiện một tốp kỵ mã với những lá phướng, có mấy chữ lớn Tránh xa - Nghiêm chỉnh, tiếp theo sau là kiệu của của Lương Đại nhân với hai hàng cận vệ hai bên. Họ đang đi về hướng nàng, rầm rộ. Đám ngựa đến đâu, bọn quan lại lớn tiếng hò hét:

- Tránh ra! Tránh ra! Không ai được cản đường Lương Đại nhân! Tránh ra!

Tử Vy phấn khởi, hồi hộp vì mục tiêu sắp đạt, nàng nói nhanh với Kim Tỏa:

- Cơ hội của chúng ta đến rồi đấy! Kim Tỏa! Mi đứng đây chờ để ta ra cản kiệu nhé!

Tử Vy nói xong là chen người vào đám đông. Kim Tỏa chẳng yên tâm chạy theo. Bọn kỵ binh đã trờ tới, vì đường phố đông người, nên họ phải đi chậm lại. Tử Vy và Kim Tỏa thừa dịp chen vào, nàng đi nhanh đến trước kiệu quan quỳ xuống. Hai tay nâng cao chiếc đãy:

- Lương Đại nhân! Lương Đại nhân! Tiểu nữ có chuyện quan trọng, muốn thưa cùng Lương Đại Nhân! Mời Đại nhân xuống kiệu, dành cho tiểu nữ một ít thời gian để tiểu nữ trần tình. Lương Đại nhân! Lương Đại nhân!

Vì kiệu bị cản đường nên dừng lại. Viên quan trong kiệu có vẻ bực dọc:

- Ai vậy? Sao dám cả gan chận kiệu chứ? Kéo nó ra đi!

- Xéo đi! Có chuyện gì ngày mai đến cửa quan mà trình!

Bọn quan quân tùy tùng cũng lên tiếng. Điều này làm Kim Tỏa nổi nóng, nó nói lớn:

- Chúng tôi đã đến cửa quan mấy lượt, nhưng ở đấy cứ bảo quan không có đến làm việc. Lương Đại nhân không có mặt ở đấy. Bọn tôi làm sao gặp được mặt chứ?

Một tay tùy tùng trợn mắt:

- Lương Đại nhân của chúng ta ngày mai này cưới vợ cho con trai, rất bận! Rất bận! Suốt tháng này sẽ không làm việc gì cả! Muốn gặp tháng sau gặp!

Tử Vy nghe vậy càng lo, cô ta vừa nắm lấy kiệu, vừa nói to:

- Lương Đại nhân! Lương Đại nhân! Nếu không có chuyện quan trọng, bất đắc dĩ lắm tôi mới chận kiệu của ngài! Tôi làm chuyện phạm thượng này là có lý do. Xin người hãy nhín chút thời gian, nghe lời tôi trình bày. Xin người hãy xem những vật này...

Vị quan trong kiệu thò đầu ra, lớn tiếng.

- Hừ! Cái bọn vô lại nào dám cản kiệu của bổn quan vậy? Mà còn lớn tiếng vô lễ. Không muốn sống nữa ư?

Tử Vy vừa thấy Lương Đại nhân chịu lộ mặt ra, đã cố gắng vùng quay lại:

- Lương Đại nhân! Lương Đại Nhân! Hãy nghe tôi nói, chắc chắn là ngài nghe xong sẽ không thấy uổng công. Xin ngài hãy dành cho tôi một ít thời gian, một ít thôi!...

Nhưng Lương Đại Nhân đã lạnh lùng phán:

- Ai có thì giờ để nghe chuyện của ngươi chứ?

Và quay sang đám tùy tùng, ông ta hét:

- Làm gì để mất thì giờ thế? Sao không "dọn dẹp" để kiệu về phủ sớm đi?

Rồi ông ta quay ngay vào kiệu. Kiệu được nâng lên. Đoàn người ngựa lại tiếp tục hành trình. Tử Vy và Kim Tỏa bị đẩy ngã vào trong lề đường. Đám đông đứng gần đấy thấy vậy, vội bước tới đỡ hai người lên. Một ông lão lắc đầu, thở dài nói:

- Có chuyện oan ức mà ra cản kiệu thì chẳng tác dụng gì đâu. Sao không kiếm người "lo" có phải dễ hơn không?

Tử Vy được đỡ dậy, đầu óc còn choáng váng. Kim Tỏa đứng gần đấy, không giấu được bất bình:

- Cái tay Lương Đại Nhân này chỉ lo chuyện con trai cưới vợ, mà nghỉ việc cả tháng. Thế này thì bọn mình làm sao gặp được ông ta? Tiểu thư. Tiền của chúng ta ngày càng cạn kiệt, nếu cứ thế này chắc tiêu mất. Tay Lương Đại Nhân này thật là vô nhân, không dám tin? Hay là chúng ta nhờ người khác giúp đỡ đi?

Một người khác đứng gần đó lắc đầu nói:

- Bọn đại nhân trong cõi đời này đều một lứa như nhau. Chẳng có tay nào tốt đâu.

Trong khi Tử Vy cứ hướng mắt theo đoàn kiệu càng lúc càng xa dần mà thất vọng, nàng đưa tay ra sau lưng thăm dò bị đãy xem còn hay mất, rồi thở ra. Nhưng một ý nghĩ thoáng qua trong đầu. Vy phủi phủi lớp bụi bậm trên áo, nói với Kim Tỏa:

- Đừng sớm nản như vậy, Kim Tỏa! Chắc chắn là rồi ta sẽ tìm được cách khác để gặp lại Lương Đại Nhân. Chừng nào không gặp được, ta mới liệu phương thức khác.

Và rồi như sực nhớ ra điều gì, Vy thích thú nói:

- Nghe nói ngày mai nhà Lương Đại Nhân tổ chức tiệc cưới phải không? Chắc hẳn là phải mời rất nhiều khách...

Kim Tỏa chưa hiểu chủ nói gì, hỏi:

- Tiểu thư, cô định nói là...

Tử Vy gạt ngang:

- Mi cứ chuẩn bị giúp ta một phần quà đi, mai bọn ta đến Lương phủ ăn cưới!

Tử Vy nào biết, quyết định đó của nàng, cũng quyết định luôn cả vận mệnh. Bởi vì trong ngày lễ cưới kia nàng sẽ gặp một người con gái. Đứa con gái đó có tên là Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử chẳng phải nhân vật lớn lao của thành Bắc Kinh mà chỉ là một hạt cát bé xíu trong dòng người đầy đặc ở kinh thành hoa lệ. Năm đó cô ta cũng vừa tròn mười tám tuổi.

Và trong cái ngày mà Tử Vy chận kiệu của Lương Đại Nhân, thì

tối hôm ấy Yến Tử đã trổ nghề trèo tường khoét vách. Đó là nghề nghiệp chính của cô. Lý do là mai này nhà họ Lương sẽ tổ chức tiệc cưới. Mà như vậy thì quà cáp lễ vật hẳn là không nhỏ. Hôm nay Yến Tử phải đến nhà gái trước, thám thính tình hình, xem đồ đạc đáng giá để đâu. Cất nơi nào, hầu hành động, Yến Tử nghĩ. Gả cho Lương phủ hẳn phải có rất nhiều đồ sính lễ? Vì vậy Yến Tử thăm dò từng điểm một.

Nhưng khi đến phòng cô dâu. Đột nhiên Yến Tử nghe có tiếng khóc rất bi thảm. Yến Tử tò mò khoét một lỗ nhỏ nhìn vào. Vừa dán mắt vào lỗ, cô nàng đã giật mình tái mặt. Trời ơi cô dâu đang đứng trên ghế, thò đầu vào vòng định treo cổ. Và Yến Tử quên phắt ngay ý định của mình, nàng đẩy cửa nhảy vào phòng. Vừa chạy về phía cô dâu, vừa hét lớn:

- Bớ người ta! Vào ngay! Vào ngay! Cô dâu đang định treo cổ này!

o0o

Hôm ấy Lương phủ đang tưng bừng tổ chức tiệc cưới. Khách khứa đông tấp nập. Bữa đó Tử Vy cũng có mặt, nhưng hóa trang thành một thư sinh. Kim Tỏa thì biến thành Tiểu đồng. Chuyện hóa trang này với họ khá thường xuyên nên cũng đã quen. Mặc dù cả hai không giống con trai lắm.

Lễ cưới tổ chức rất rầm rộ, khách đông như lễ hội, nên sự hiện diện của thầy trò Vy, cũng không khiến ai ngờ vực.

Giữa tiếng trống tiếng kèn nổi lên inh ỏi, kiệu cô dâu được khiêng vào sảnh đường đàng trai. Tử Vy vẫn ẩn nhẫn chờ đợi. Đợi cô dâu chú rể bái thiên, bái địa, bái tổ tiên rồi đi vào phòng động phòng xong mới tính.

Và khi nghi lễ hoàn tất, khi Lương Đại Nhân từ chỗ Cao Đường bước xuống, cùng cậu con trai, mặt mày hớn hở ra đón tiếp quan khách. Không bỏ lỡ dịp may, Vy vội lẫn vào đám đông chen đến gần Lương Đại Nhân.

- Lương Đại Nhân.

Tử Vy nắm lấy tay áo Lương Đại Nhân gọi, làm ông ta ngạc

nhiên:

- Cậu là...

Tử Vy vội nói nhanh:

- Dạ, tôi họ Hạ, tên Tử Vy, có chút chuyện làm phiền Đại Nhân, ngài có thể giành cho tôi ít phút được không?

- Bận quá! Để làm gì chứ?

Ngay lúc đó con trai của Lương Đại Nhân đưa một lão già đến, đẩy Tử Vy qua một bên:

- Cha ơi! Triệu Đại Nhân đến rồi nè!

Lương Đại Nhân hồ hởi bước tới đón khách, nhưng Vy không buông tha, đeo theo phía sau, nói với một chút trách móc:

- Lương Đại Nhân, đến cửa quan thì không gặp, mà đến tận nhà riêng, thì cũng không được ông tiếp, chẳng lẽ ông không hề để tâm đến một chút nỗi đau của bá tánh ư?

Lương Đại Nhân quay qua ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn khi nhìn rõ đây là cô gái giả trai.

- Cô là con gái nhà ai mà ăn mặc kỳ cục vậy? Đi! Đi! Đi! Đi! Đi chỗ khác chơi. Đám đàn bà con gái đều được đãi đằng hoa viên đằng kia. Cô cứ sang đấy, đừng lẽo đẽo sau lưng tôi phiền lắm.

- Ngài không nhớ tôi là ai ư? Người con gái hôm qua chận kiệu ngài là tôi đấy! Hạ Tử Vy này!

Lương Đại Nhân càng ngạc nhiên hơn:

- Cái gì? Ngươi lại dám trà trộn vào tận đây à?

Ông ta chưa kịp phản ứng gì, thì một tình huống đặc biệt xảy ra, làm không khí như đảo lộn cả. Ngay lúc đó có một chiếc bóng đỏ chói từ đầu đến chân, phóng vọt ra từ trong nhà. Mọi người nhìn kỹ bỗng giật mình. Sao lại là cô dâu? Mà cô dâu lại chẳng đội mũ phụng có rèm che mặt. Cô dâu lạ hoắc có nét mặt khá thanh tú, không trang điểm. Trên lưng cô ta lại có một chiếc bị to, có vẻ rất nặng. Đám phụ dâu, bà mai, gia đinh... thì đuổi theo phía sau, họ vừa chạy vừa hét:

- Bắt cô ta lại! Giữ cô ta lại! Đó không phải là cô dâu mà là một kẻ trộm!

Và kẻ trộm kia đúng là Tiểu Yến Tử cô ta đang tả xung hữu đột, vừa chống trả vừa chạy. Tình cờ chạy về phía Lương Đại Nhân và... Ầm!... Tiểu Yến Tử đã húc ngã vị quan này. Cảnh hỗn loạn càng hỗn loạn hơn. Khách tham dự đổ xô đến, rồi tiếng la hét... Tử Vy và Kim Tỏa đứng ngẩn ra. Nhưng cảnh trước mặt cũng khá nực cười. Cô dâu áo đỏ, bị đẫy trên lưng, nhảy tới nhảy lui, đám đông thì rượt theo như chơi trò cút bắt. Đuổi mãi mà bắt không được. Xem ra kẻ trộm cũng là kẻ biết nghề. Lương Đại Nhân vừa ngồi dậy lại bị đụng ngã xuống, ông bực dọc hét:

- Chuyện gì kỳ cục thế này?

Bà mai vừa chạy theo cô dâu, vừa hét:

- Cô dâu mất tích rồi! Cái cô này không phải cô dâu. Không phải tiểu thư nhà họ Trình, mà là kẻ cắp! Hãy bắt giữ cô ta lại!

Cả phòng nghẹt khách. Chỉ đứng nhìn, đứng hét. Lương Đại Nhân thấy vậy kêu lên:

- Cái gì? Cô dâu mất rồi ư? Làm gì có chuyện đó? Tại sao để cô dâu đi mất?

Bà mai đứng lại:

- Dạ, cũng không biết nữa. Tôi vừa bước vào phòng, thấy kẻ trộm mặc áo cô dâu đang gom lấy đồ đạc, nó đã lấy hết đồ quí giá bỏ vào bị đãy sau lưng, và phóng ra ngoài.

Lương Đại Nhân hét toáng lên:

- Người đâu! Hãy mau bắt tên trộm cho ta!

Đám gia đinh được lệnh chạy ùa vào, gậy gộc trên tay. Tiểu Yến Tử như một chú khỉ nhảy từ hướng này sang hướng khác, đột phá vòng vây mà vẫn không thoát được. Người lại đông quá. Bao đãy trên lưng cột miệng không chặt, nên đồ đạc trong ấy mỗi lần Tiểu Yến Tử nhảy là rơi vãi tứ tung. Đám thực khách có cơ hội chen nhặt. Thế là khung cảnh càng thêm hỗn loạn.

Tiểu Yến Tử nhảy đến đâu còn nhặt châu báu trong đãy ném đến đấy, để cản đường đám gia đinh và hù dọa:

- Các ngươi tránh ra, đến gần là ta không nhân nhượng đâu! Hãy lo nhặt nữ trang đi.

Tiểu Yến Tử nói, Lương Đại Nhân bực tức:

- Cô dâu chắc chắn là đã bị con ăn trộm này bắt cóc. Bây đâu, hãy bắt giữ nó lại, tra khảo chắc chắn sẽ ra ngay! Đứa nào bắt được có thưởng!

Đám gia đinh được lệnh của chủ lại xông tới, hai bên đánh nhau. Tay trộm nữ này hình như cũng biết võ nghệ nên tránh đòn rất linh hoạt, đôi lúc còn đánh trả. Nhưng rồi vì cái bao trên vai nặng quá, mà bọn gia đinh càng lúc càng đông nên Tiểu Yến Tử yếu thế dần. Thấy tình hình càng lúc càng bất tiện, Yến Tử quyết định ngay, thế là vừa cởi chiếc bị trên lưng xuống, mở ra ném tung tất cả, nữ trang vàng bạc ra bốn hướng rồi nói lớn:

- Các người hãy xem này, trong nhà tay Lương tham quan này, cái già cũng có. Mà tất cả đều là vật vơ vét của nhân dân. Vậy mọi người cứ nhặt lấy đi, ai nhặt được thứ gì là của người đó. Hãy nhặt đi, nhặt đi! Đừng để hắn ta góp nhặt được!

Đám khách đến dự tiệc, nhìn thấy vàng bạc châu báu tung tóe

khắp nơi, không ai không động lòng tham, lúc dầu còn ngại, sau mạnh ai nấy nhặt, còn giành giựt nhau nữa, khung cảnh càng hỗn loạn.

Tiểu Yến Tử thừa cơ chạy về phía Tử Vy và Kim Tỏa. Vy và Kim Tỏa chẳng có chút cảm tình gì với Lương Đại Nhân, nên cố ý đứng che, để Tiểu Yến Tử phá cửa sổ chạy thoát ra ngoài, mất dạng.

Thấy kẻ trộm đã chạy trốn, Lương Đại Nhân nổi cơn thịnh nộ, dậm chân hét:

- Phản rồi! Phản rồi! Giữa trời đất này sao có chuyện hoang đường thế này? Toàn lũ ăn hại? Bây đâu? Còn đứng đó làm gì? Phải đuổi theo bắt cho được tên trộm đó cho ta chứ!

Đám đông trong phòng vẫn hỗn loạn. Người lo nhặt người sợ liên lụy đẩy nhau bỏ đi, chỉ có kẻ có bổn phận là đuổi theo Yến Tử. Tử Vy thừa cơ này nắm tay Kim Tỏa cũng bỏ ra ngoài.

Ra khỏi cổng nhà họ Lương, Tử Vy và Kim Tỏa không hiểu sao lại thấy lòng phơi phơi, mặc dù việc không thành. Tử Vy nói:

- Trong cõi đời này cái gì cũng có thể xảy ra cả, chuyện xảy ra trong lễ cưới hôm nay, ta chưa thấy bao giờ!

- Cái tay ăn trộm nữ kia quả là to gan, tiếc là võ công không thâm hậu lắm, nên phải bỏ về tay không, tiếc thật! Tiếc thật!

- Về tay không còn đỡ, chỉ sợ sau này bị tóm lại đó mới là khổ!

Giữa lúc đó trên đường có tiếng vó ngựa dồn dập. Hình như quan binh nhà Lương phủ đang đuổi theo Tiểu Yến Tử. Một tay quan nói to:

- Bà con bá tánh hãy tránh ra! Tránh ra! Đừng cản đường để bọn ta bắt trộm. Ở đây có ai trông thấy một cô gái mặc áo đỏ không? Nếu ai thấy mà không chỉ hay chứa chấp khi bắt được sẽ mang tội đồng lõa. Biết chưa? Ai biết nói đi!

Đám đông đi dường chỉ biết lắc đầu, rồi lảng tránh đi nơi khác. Mấy tay lính xuống ngựa tiến tới Tử Vy và Kim Tỏa, nhìn mặt rồi khoát tay:

- Bọn ngươi đi đi, đứng đây cản đường làm gì? Không đi thì đứng sang một bên!

Tử Vy và Kim Tỏa vội bước tránh lên lề, trên lề có một cái giỏ bội cao. Vy đang đứng tần ngần chợt có cảm giác ai đó đang kéo lấy vạt áo mình, nàng giật mình quay lại nhìn, và suýt kêu lên thành tiếng. Thì ra, tay trộm nữ ban nãy đang trốn trong giỏ! Tiểu Yến Tử cũng đang ngẩng đầu lên nhìn Tử Vy. Cái đôi mắt to đen kia rất sáng. Vy nhìn lại và bất giác thiện cảm ngay.

Trong khi đám quan quân đang tiếp tục lục soát. Tử Vy thấy họ đến gần, vội lanh trí ngồi lên giỏ bội, rồi mở quạt ra quạt, như người đang đứng hóng mát ngoài đường. Đội quân đến gần hai thầy trò Tử Vy dọ xét rồi lại bỏ đi. Đợi cho tất cả đám quan binh đi mất. Tử Vy mới đứng dậy nói:

- Nào bọn họ đi cả rồi, ra đi!

Tiểu Yến Tử đứng dậy, vừa vò đầu vừ lẩm bẩm:

- Hôm nay xúi quẩy quá! Để cho người ta ngồi trên đầu nãy giờ, chẳng xui cũng thành xui!

Kim Tỏa bất bình nói

- Hừ! Chẳng biết điều tí nào cả! Nếu bọn ta xấu không che chắn cho ngươi, thì chắc gì ngươi đã toàn mạng với đám quan binh kia chứ?

Tiểu Yến Tử đứng thẳng, chấp hai tay lại giễu cợt:

- Vâng, Tiểu Yến Tử này trong một ngày, được các ngươi cứu mạng những hai lần, nếu không biết ơn thì quá bậy. Vậy thì cảm ơn hai cô. Được rồi chứ?

Tiểu Yến Tử? Tức là con chim én nhỏ. Cái tên hay thật! Tử Vy tò mò hỏi:

- Thế sao ngươi lại nhận ra bọn ta là gái chứ?

Tiểu Yến Tử cười nói

- Lúc nãy ở lại tại Lương phủ, vừa nhìn là ta biết hai người là gái ngay. Nếu không, tại sao ta cười với ngươi? Nhưng ta khuyên các ngươi, đừng có giả trai nữa với nước da trắng thế này, các người có mặc thế nào cũng đâu có giống con trai? Lần sau nếu có muốn hóa trang, trai tráng hay ông lão, bà cụ, cứ nhờ ta, ta có tay nghề hết biết. Thôi, hẹn gặp lại khi khác nhé! Bây giờ ta phải

đi đây. Chào!

Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa vội cởi bộ áo cô dâu ra, cuộn lại thành một gói rồi khoát tay chào thầy trò Tử Vy định bỏ đi. Vy tò mò:

- Này khoan đã, hãy nói cho ta biết, ngươi đã đem cô dâu người ta giấu nơi nào rồi?

Tiểu Yến Tử cười:

- Chuyện này xin miễn tiết lộ, hãy miễn thứ cho!

- Ngươi bắt cóc cô dâu, trộm cắp tiền của, còn khuấy động cả đám cưới, khiến cho chuyện cưới hỏi của nhà Lương phủ bất thành, như vậy không phải là quá đáng ư? Chẳng lẽ ngươi chẳng biết là đã gây họa lớn? Đã phạm pháp, rất dễ bị ngồi tù?

- Tôi mà làm chuyện phạm pháp à? Các người có lầm lẫn không? Chẳng qua Tiểu Yến Tử này "giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha" thôi. Tôi đã vì nghĩa mà hành động cứu người đó, vậy thì làm gì phạm pháp? Có phạm pháp chăng là hai cha con nhà họ Lương kia...

Tiểu Yến Tử phùng mang trợn mắt biện minh, rồi nhìn cái mặt ngơ ngác của Vy cô ta như hiểu ra, hạ thấp giọng:

- À!... Chắc hai người là người ở nơi khác mới đến đây, phải không?

Tử Vy gật đầu, Tiểu Yến Tử nói:

- Vậy thì không thể trách các ngươi được. Mấy ngươi đâu biết cha con nhà họ Lương kia họ nào có phải người đàng hoàng, quang minh chính đại. Họ thấy con gái người ta xinh đẹp, là bất chấp cái chuyện người ta đã đính hôn hay chưa, đồng ý hay không đồng ý, cứ nằng nặc đòi cưới mà phải cưới cho bằng được. Ép nhà họ Trình phải gả ngay.

- Làm sao ngươi biết được chuyện đó?

- Chuyện này quả là có sự trùng hợp lạ lùng. Tối hôm qua, trong một phút cao hứng, ta đảo qua nhà họ Trình định kiếm một mẻ nhỏ, không ngờ khi đến đấy, lại gặp chuyện tày trời. Ngươi biết gì không? Ta gặp cô dâu đang đưa đầu vào dây thòng lọng, muốn treo cổ, nên ta phải ra tay cứu sống và cái cô Trình tiểu thơ kia mới vừa khóc vừa kể cho ta biết sự việc. Đấy ngươi xem, gặp

chuyện như vậy Tiểu Yến Tử này không cứu người sao được?

Tử Vy kinh ngạc:

- Có chuyện như vậy ư?

- Ta gạt ngươi để làm gì chứ? Còn bây giờ ta đi được chưa?

- Thế bây giờ Trình cô nương kia ở đâu?

Tiểu Yến Tử nhìn quanh, thấy chẳng có ai để ý đến câu chuyện của hai người, mới hạ thấp giọng tiếp:

- Cô ấy đã bỏ đi rồi, đi ngày đi đêm, để thoát đến chỗ an toàn với người yêu rồi.

Vy có vẻ lo lắng:

- Liệu cô ta có thoát được không? Nhà họ Lương chắc chắn sẽ nghi ngờ. Như vậy sẽ không buông tha, nhà họ Trình rồi sẽ gặp rắc rối!

Tiểu Yến Tử nói ra vẻ đắc ý:

- Chính vì vậy mà bọn này mới sắp xếp. Giờ này ở nhà họ Trình chắc chắn là đang kiện Lương phủ. Họ đòi phải đi tìm con gái cho họ. Tóm lại lẽ phải đang ở phía nhà họ Trình. Họ có thể đổ cho là Lương phủ đã thủ tiêu con gái họ, được chứ?

Tử Vy lắc đầu:

- Ngươi đúng là làm chuyện tày trời. Ngươi không sợ liên lụy ư?

- Sợ à? Chuyện bắt tôi đâu có dễ? Mấy người xem thường tôi quá. Tiểu Yến Tử đây từng nổi tiếng là vô hình, thoắt ẩn thoắt hiện nên chẳng sợ ai, mà cũng chẳng ai giữ được ta đâu.

Kim Tỏa cười:

- Giờ chẳng có ai ở đây nên mặc tình mi muốn thổi phồng thế nào mà chẳng được? Đúng không?

Tiểu Yến Tử cười theo, Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử, cô có đôi mắt dài, mày sậm, trông ra cũng khí phách. Cô ta lại có nụ cười rất ngọt, với hàm răng trắng đều. Vy không ngờ rằng một nữ đạo tặc mà cũng xinh đẹp như thế, nên sinh ra cảm tình.

Trong khi đó Tiểu Yến Tử cũng ngắm Tử Vy. Những người thiếu nữ con nhà khuê các hẳn đại loại như thế này. Mặc áo giả trai mà vẫn hết sức lôi cuốn, và cứ thế hai người nhìn nhau. Cảm tình nhau. Nhưng Tiểu Yến Tử chẳng còn thời giờ nữa. Quanh quân họ đang lùng sục truy nã, phải tìm chỗ lánh nạn ngay, nên Tiểu Yến Tử liếc nhanh xuống gói áo cô dâu cười nói:

- Cũng may là còn được bộ áo đắt giá này, chắc bán cũng được vài quan tiền, không phải về không. Thôi tạm biệt nhé!

Và Tiểu Yến Tử không chần chừ, quay người đi ngay. Tử Vy nhìn theo, lạ lùng. Cái con người mà trước đây chưa bao giờ Tử Vy gặp. Sao họ lại sống một cách vô tư, tự tin như vậy? Mặc dù cuộc sống lúc nào cũng cận kề nguy hiểm? Bất giác Tử Vy thấy khâm phục Tiểu Yến Tử ngay.

Tử Vy đâu biết là sự gặp mặt đó giữa hai người như cái duyên tiền định, vì Tiểu Yến Tử sau đó đã đóng một vai trò quan trọng trong quãng đời còn lại của nàng, Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Hai người đến từ hai thế giới khác nhau, hai giai cấp khác nhau nhưng định mệnh lại trớ trêu cứ cột chặt hai người. Phải chăng đó là ý trời, để cho bao chuyện lỡ khóc lỡ cười xảy ra kế tiếp.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 2

Tử Vy và Tiểu Yến Tử gặp nhau lần thứ hai, nửa tháng sau đó. Hôm ấy, Tử Vy đang ở trạng thái chán nản. Bởi lẽ đến Bắc Kinh khá lâu rồi, mà công việc phải làm, vẫn chưa thực hiện được. Tiền mang theo người càng ngày càng vơi mà mục đích tìm thân nhân vẫn xa vời vợi, chắc chỉ có nước quay về Tế Nam, tìm ai đó tá túc qua ngày. Kim Tỏa thấy cô chủ nhỏ của mình không vui, nên rủ Tử Vy ra Thiên Kiều dạo mát. Đến Thiên Kiều, mới thấy hết cái tấp nập của thành phố Bắc Kinh. Trên phố, quầy hàng san sát. Lụa là gấm vóc đủ loại hàng tiêu dùng thảy đều bắt mắt.

Tử Vy, Kim Tỏa lúc này vẫn cải trang trong trang phục nam. Nhưng lưng Tử Vy lúc nào cũng mang chiếc đãy quí hơn sinh mạng bản thân mình. Hai người đang thả giễu trên đường phố, chợt thấy có đám đông người tụ tập bên một gánh Sơn Đông, tiếng trống tiếng phèng la cuốn hút làm cả hai tấp vào xem.

Thì ra đây là một cuộc tỉ thí, một đôi nam nữ đang khoa tay múa chân, gần đấy trên mặt đất, cắm một lá cờ trắng chữ đen với mấy chữ “Mãi võ lấy tiền chôn cha".

Cặp nam nữ đó trai thì mặc áo xanh, nữ mặc áo đỏ rất giống con nhà võ. Họ đang đi những đường quyền khá linh đông. Kim Tỏa chợt kéo nhẹ áo Vy, nói:

- Tiểu thư nhìn xem, cái tay Tiểu Yến Tử quậy phá lễ cưới cũng có mặt kìa, đó thấy không?

Tử Vy nhìn qua, phát hiện đúng là Tiểu Yến Tử cũng đang có mặt trong hàng khán giả và bất chợt Tiểu Yến Tử cũng quay lại, thế là bốn mắt gặp nhau nhưng cả hai chỉ cười, rồi tiếp tục theo dõi cặp mãi võ.

Sau màn múa quyền. Cặp mãi võ vòng tay chào khán giả, rồi người nam, với giọng Sơn Đông, nói với mọi người.

- Tại hạ họ Liễu tên Thanh, người xứ Sơn Đông. Còn đây là em gái tại hạ tên Liễu Hồng. Cả hai anh em theo cha lên Bắc Kinh buôn bán. Bất ngờ tiền của bị mất sạch. Cha tại hạ lại ngã bệnh

qua đời mãi đến giờ, không có tiền để táng mộ cho cha. Kính mong quý bà con, cô bác, rộng lòng từ bi bố thí chút tiền để chúng tôi an táng cha già, nếu có dư một ít tiền làm lộ phí về quê, chúng tôi nguyện kết cỏ ngậm vành cảm ơn quý vị...

Trong khi thiếu nữ có tên là Liễu Hồng, nước mắt cũng ràn rụa, cầm chiếc rổ đựng tiền đi vòng quanh khán giả. Khi múa võ, thì đám người đến xem đứng bu đen nghẹt. Đến chừng xin tiền, thì ai cũng cho tay vào túi, bỏ đi. Tiền xin được chỉ lỉnh kỉnh vài đồng cắc. Tử Vy nhìn Kim Tỏa, xúc động nói:

- Họ cũng là người Sơn Đông, đồng hương của ta đấy!

Kim Tỏa hiểu ý Tử Vy, lắc đầu. Đưa tay giữ chặt túi tiền của Tử Vy. Ngay lúc đó Tiểu Yến Tử nhảy vào cuộc, cô nàng chụp lấy chiếc phèng la, gõ “Koong! Koong!” rồi dõng dạc nói

- Các vị đang đứng đây, hãy nghe tôi nói này! Người xưa có câu "Ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè" Các vị là người Bắc Kinh, hai người này là Sơn Đông, nhưng tất cả chúng ta đều là người Trung Quốc. Hai người này cha chết, lại không có tiền táng cha, về quê. Trời lúc nắng, lúc mưa, chứ đâu có nắng hoài. Họ gặp chuyện thương tâm như vậy, tôi thấy cầm lòng không

đậu. Tôi nghĩ là tất cả mọi người hẳn cũng giống tôi. Vì vậy, Tiểu Yến Tử này tuy cũng nghèo rớt mồng tơi nhưng mà...

Rồi cô nàng móc trong túi ra mấy đồng bạc, ném vào rổ của Liễu Hồng nói tiếp

- Có bao nhiêu tôi góp bao nhiêu, và nếu quí vị thấy ban nãy họ biểu diễn chưa đáng đồng tiền của quí vị, thì tôi xin phép diễn thêm vài đường võ, chỉ với mục đích giúp hai anh em nhà này sớm trở về Sơn Đông. Nào! Liễu Đại Ca, chúng ta cùng đấu đi, để các vị đây xem rồi cho tiền! Nào! Mời!

Và Tiểu Yến Tử đặt phèng la xuống, bái tổ, rồi nhắm ngay ngực Liễu Thanh thoi một thoi. Liễu Thanh vội vã ứng chiến. Hai người càng đánh càng hăng. Võ nghệ của Tiểu Yến Tử tuy không bằng Liễu Thanh. Nhưng có lẽ vì Liễu Thanh quá cảm động trước sự hào hiệp của cô gái nên chỉ đỡ chứ không đánh trả. Tiểu Yến Tử là cô gái tinh nghịch, nên lúc đánh cứ hay pha trò. Khi thì giựt nón của Liễu Thanh, khi lại nắm thắt lưng, lại bẹo má, làm cho Thanh lúng túng đỏ mặt. Tạo nên những tràng cười nơi khán giả.

Liễu Hồng thừa dịp, mang rổ tiền đi khắp nơi xin tiền. Lúc bấy

giờ thì Tử Vy không còn dằn lòng được nữa, nàng thò tay vào túi áo. Kim Tỏa bối rối can ngăn.

- Tiểu Thư, tiền chúng ta sắp cạn rồi, mà lại sắp phải đóng tiền nhà nữa...

- Nhưng bọn họ là người Sơn Đông, không lẽ ta không giúp? Vả lại, muội chẳng thấy Tiểu Yến Tử còn khẳng khái như vậy ư? Ta làm sao có thể đứng yên nhìn cho được?

Tử Vy xúc động nói. Và đặt ngay một nén bạc vào rổ của Liễu Hồng.

- Cái này ta cho các ngươi. Cô nương, bọn ta cũng cầu trời cho bọn cô, sớm được về quê nhà vậy!

Liễu Hồng nhìn nén bạc trong tay Vy, hình như cô bé vừa ngạc nhiên vừa lo lắng. Cô ta lí nhí cám ơn, rồi vội vã đi sang nơi khác. Sự kích động của Tiểu Yến Tử, rồi sự khẳng khái của Vy, bắt đầu tạo tác dụng. Chỉ mấy chốc sau, đám khách xem đã cho anh em Liễu Hồng đầy một rổ tiền.

Nhưng Tử Vy và Kim Tỏa đâu có ngờ cái hành vi cho tiền quá

nới tay ban nãy và chiếc túi phồng to trên lưng Vy đã khiến cho bọn lưu manh để ý. Thế là có một gã đại hán, lẳng lặng tiến về phía hai người, nhẹ nhàng lấy dao ra cắt đứt hai sợi dây treo đãy trên lưng Vy, rồi ôm đãy bỏ chạy.

Cũng lúc đó, Tiểu Yến Tử và Liễu Thanh đang biểu diễn đến màn quyết liệt. Bây giờ hình như Liễu Thanh không còn nương tay với Tiểu Yến Tử nữa, nên khi Yến Tử vừa tiếp cận thì đã bị Liễu Thanh chụp lấy thắt lưng đưa cao lên, xoay hai vòng. Tiểu Yến Tử sợ quá thét lên:

- Ồ! Tuyệt chiêu! Tuyệt chiêu! Ta đã phục tài rồi xin tha mạng, tha mạng!

Đám đông đứng chung quanh cười ồ vỗ tay. Lúc Tiểu Yến Tử bị đưa lên cao cũng là lúc Tử Vy bị cắt dây đãy, nên Tiểu Yến Tử đã trông thấy. Và khi tay trộm kia vừa lách người bỏ chạy. Tiểu Yến Tử cũng hét lên:

- Kẻ cắp! Kẻ cắp! Phải rượt bắt hắn lại!

Liễu Thanh lúc đó cũng đã trông thấy, nên đặt vội Yến Tử xuống, rồi hai người đuổi theo. Tử Vy đến khi đó mới phát hiện

túi đãy của mình bị mất, tái mặt kêu lên:

- Trời ơi! Chiếc túi của tôi bị mất rồi!

Kim Tỏa kéo tay Tử Vy:

- Vậy ta phải đuổi theo kẻ cướp chứ!

Và cả hai cũng chạy về hướng kẻ cướp vừa bỏ chạy, Liễu Thanh, Liễu Hồng, cả Tiểu Yến Tử đã chạy trước, vì vậy khi Tử Vy và Kim Tỏa đuổi đến một con hẻm, thì đã thấy ba người này đang vây quanh một kẻ cướp. Tiểu Yến Tử vừa xấn tới đánh, vừa hét:

- Nơi bọn tao đang biểu diễn võ mà mi lại dám ra tay hành động thì thật là quá lắm. Ngươi có đem trả lại cái tay đãy ban nãy không?

Liễu Thanh thì cũng lớn tiếng:

- Tên trộm này to gan thật, dám trộm cả đồ đạc của khách ta, sự thật đáng chết!

Gã trộm cắp một chọi ba đương nhiên là làm sao đánh lại, nên

chẳng mấy chốc bị Tiểu Yến Tử chộp cổ:

- Mi muốn trộm cắp gì mặc kệ ngươi, nhưng phải nhìn người, người ta cũng là người tha phương, anh lấy hết của rồi làm sao người ta quay về nhà? Thật là thứ vô lại?

Gã trộm cắp có vẻ bất bình:

- Tất cả bọn mình đều là dân bàng môn tả đạo cả, tại sao các người lường gạt người khác được, trong khi ta không có quyền trộm chứ?

Tiểu Yến Tử trừng mắt:

- Làm sao so bì? Bọn ta để người ta tự nguyện móc túi ra, còn ngươi? Giựt trên tay người ta!

Liễu Thanh đưa nắm tay ra:

- Mi muốn chết ư? Sao không đưa trả túi đồ cho người ta đi chứ?

Liễu Hồng cũng xấn tới:

- Chưa ăn đòn chưa phục ư?

Tên trộm biết là chẳng thể cãi được nữa đành hậm hực ném túi xách của Tử Vy lại, rồi chạy biến vào hẻm. Tiểu Yến Tử cầm túi đãy lên ngắm nghía, Tử Vy nói:

- Xin cảm ơn chư vị, nếu không có các vị đuổi theo lấy lại túi đãy, chắc tôi chẳng sống nổi đâu!

Tiểu Yến Tử nâng chiếc túi lên ước lượng

- Chuyện nghiêm trọng như vậy à? Nhưng cái gì trong này? Châu báu vàng bạc? Đâu kiểm lại xem có mất mát gì không?

Lời của Tiểu Yến Tử như một nhắc nhở. Tử Vy và Kim Tỏa vội vã nhận túi đãy, rồi mở ra xem. Tiểu Yến Tử cũng tò mò nhìn vào. Trong túi đãy có đến hai lớp túi. Nhưng bên trong lại chẳng có gì cả ngoài một bức tranh và một cây quạt tay

Tử Vy nhìn thấy còn đủ hai món, thở dài nhẹ nhõm:

- May quá tất cả còn đầy đủ!

Trong khi Tiểu Yến Tử tròn mắt ngạc nhiên:

- Trời đất! Tại sao trong bị này chẳng có vàng bạc châu báu gì cả? Chỉ có một bức tranh cũ rách này? Nếu sớm biết vậy, ta đã không giúp ngươi rượt bắt tên cướp đó đâu, phí cả sức lực!

Kim Tỏa vội giải thích:

- Tại ngươi không biết, chứ những thứ này đối với tiểu thư nhà tôi, nó còn quý hơn cả vàng bạc châu báu, quý hơn cả sinh mệnh!

Trong khi Liễu Hồng cười với Tử Vy:

- Cám ơn số tiền lớn ban nãy chị đã quyên góp cho bọn này. À như vậy thì chuyện rượt bắt cướp, lấy lại bức họa cho chị, coi như huề nhé?

Trong khi Liễu Thanh quay qua Tiểu Yến Tử:

- Xong rồi, bây giờ chúng ta quay về diễn tiếp màn kịch Mãi võ chôn cha hay là quay về nghỉ sớm đây?

Đến lúc này Tử Vy mới biết Tiểu Yến Tử và hai anh em họ Liễu là cùng bọn, nàng tròn mắt:

- Thì ra... Các người diễn cảnh mãi võ kiếm tiền chôn cha chỉ là giả dối ư?

Tiểu Yến Tử cười hì hì, thản nhiên nói:

- Đóng như thật vậy, phải không? Võ công tôi tuy không cao cường, nhưng nghề diễn xuất thì chẳng kém một ai cả. Ngươi thấy có phục không?

Tử Vy nghe nói chỉ biết lắc đầu, Tiểu Yến Tử nhìn hai thầy trò Tử Vy. Ôi! những con người quá ngây thơ thật thà, lòng chợt cảm thấy áy náy, lo lắng nên hào khí hỏi:

- Các ngươi đến Bắc Kinh ở trọ nơi nào vậy? Tôi cũng rảnh đây, để tôi đưa hai người về nhà nhé?

Quay sang anh em nhà họ Liễu, Tiểu Yến Tử nói:

- Thôi hôm nay bao nhiêu đó đủ rồi, về đi, một lát sẽ gặp lại!

Lúc Tiểu Yến Tử bước vào phòng trọ của thầy trò Tử Vy, bất giác phải buột miệng kêu lên

- Hai người ở chi phòng sang thế này? Hẳn là tốn nhiều tiền lắm hả? Giàu quá!

Tử Vy thở dài:

- Giàu gì mà giàu, bọn này cũng sắp cạn tiền rồi đây.

Không muốn Yến Tử hỏi quanh co, Tử Vy nói:

- Xin cảm ơn cô một lần nữa vì chuyện giúp ban nãy.

- Cô cô cái gì? Gọi tôi là Tiểu Yến Tử được rồi, lần trước các người đã giúp tôi, thì tôi giúp lại, chúng ta xem như hòa vậy. Thôi, tôi đi nhé!

Tử Vy gọi lại và thành khẩn nắm lấy tay Tiểu Yến Tử, giọng nhẹ nhàng.

- Khoan, chờ đã! Tại sao phải bày trò lường gạt người ta như vậy? Xài đồng tiền đó, các bạn không thấy xấu hổ ư?

- Xấu hổ? Cái gì mà xấu hổ? Bọn này đã phải làm trò biểu diễn cho mọi người xem, không đáng đồng tiền ư?

Tử Vy nghe Tiểu Yến Tử ngụy biện, bất giác cười:

- Từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ gặp được người như các bạn, đã lường gạt người khác mà cứ tỉnh bơ. Tôi thấy các người đã lợi dụng sự động lòng của người khác, là không quang minh chính đại. Bạn và anh em nhà họ Liễu, đều còn trẻ, đều biết võ nghệ. Tại sao không làm việc lương thiện để sống chứ?

- A. Chị là người Hàn Lâm Học Sĩ cỡ nào mà bày đặt lên mặt dạy người chứ? Chúng tôi dựa vào tài nghệ mình để kiếm tiền thì có gì là sai trái đâu?

- Nhưng lừa gạt người, đã là sai trái rồi!

- Vậy hai thầy trò cô đó, suốt ngày mặc áo giả trai kia thì không phải là để gạt người khác ư?

Tử Vy chựng lại, không biết trả lời thế nào:

- Vậy thì trên đời này làm gì có chuyện không giả? Muốn làm người thật thà chẳng phải dễ. Hãy nghĩ lại đi, từ nhỏ đến lớn chị có hoàn toàn nói thật chẳng nói dối không? Chắc là không! Chúng ta sanh ra trong một thế giới lừa đảo thì chẳng nên có chuyện thật thà? Chị học nhiều quá nên không thực tế. Ở trên đời này nếu ta không gạt người là sẽ bị người ta lường gạt ngay. Gạt và bị gạt, hai thứ đó tôi thấy thì thà gạt hay hơn. Đúng không? Hì! Hì!

Tử Vy tròn mắt ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến Tử:

- Ồ! Sao lại lý luận nhiều vậy? Tôi chỉ nói có một câu, mà chị lại xổ ra một tràng. Lối lý luận của chị làm tôi càng nghe, càng tưởng mình sai.

- Tôi chỉ muốn nói là lý thuyết là một chuyện, mà thực tế là chuyện khác. Sách vở chẳng làm ta no bụng được đâu!

Tử Vy yên lặng nhìn Yến Tử một lúc nói:

- Chúng ta hai kẻ xa lạ tình cờ gặp nhau, nhưng như có sẵn nợ duyên, bằng chứng là hai lần gặp, đều ở cảnh éo le. Vậy mà chẳng hiểu sao. Tôi với Yến Tử vẫn như có một mối dây thân

thiết nào đó. Tôi thích cái thái độ tự nhiên. Tự tin của Yến Tử nên chẳng có chuyện gì mà giấu, cũng chẳng thể dửng dưng được. Nói thật, Yến Tử đừng buồn, nhưng tôi thấy cuộc sống hiện tại của Yến Tử, nó có vẻ bàng môn tả đạo làm sao đấy! Sao không chọn một cái nghề nào khác đàng hoàng hơn?

- Kiếm công việc khác ư? Chị nói sao nghe dễ dàng vậy? Đi đâu mà tìm chứ? Anh em nhà họ Liễu và cả tôi cũng đã từng thử, nhưng họ có coi mình là con người đâu? Họ chỉ muốn mình làm nô lệ, một con súc vật để sai khiến. Tức chết đi được. Họ còn muốn mình ăn đói, mặc rét, đày đọa mình... sao bằng cứ ở tại Viện người nghèo như hiện nay, ở đó tất cả những người không nhà không cửa đều được thu nhận, tương trợ nhau, các người không biết, bọn tôi làm chuyện ban nãy cũng là để lấy tiền giúp đỡ những người đó. Như vậy thì chuyện làm của bọn tôi nào có phải là vô đạo đâu?

- Bàng môn tả đạo!

- À!... À! Bàng môn tả đạo, ta mới học được một tiếng mới. Ta cũng biết điều ngươi ví cũng có nghĩa là làm chuyện không tốt nhưng ta nghĩ chuyện múa võ để người ta cho tiền là chuyện làm đứng đắn, không ép người khác phải đưa tiền mình xài thì cũng

không sai lắm. Mà ngươi cũng phải biết là ngươi có tiền cho người khác, thường họ là người có dư, họ giàu hơn vạn người ở Viện người nghèo chúng tôi.

Tử Vy tò mò:

- Ở viện người nghèo các ngươi có bao nhiêu người?

- Nhiều lắm, họ vừa bệnh, vừa đói. Bệnh không có tiền chạy thuốc, tội lắm! Mới tháng trước đây. Thím Quý cũng bị vậy mà đi đong rồi!

- Ồ!

- Thôi đừng nói những chuyện đó nữa, có nói ngươi cũng không hình dung ra được đâu!

- Được chứ! Được chứ! Tôi biết hết mà!

- Biết cái khỉ gì? Cô có cha có mẹ, ăn mặc đầy đủ lại có cả a hoàn phục vụ, thì làm sao biết thế nào là khổ? Là đói? Hở tiểu thư?

Tử Vy thở ra:

- Tôi tuy không đến độ đói khát nghèo khổ, nhưng sau khi mẹ chết rồi, tôi phải tha phương lưu lạc đến Bắc Kinh tìm cha. Cha thì chưa tìm thấy nhưng cứ đụng hết việc này đến việc khác, toàn chuyện bực mình, nhiều lúc chán nản cùng cực, tôi cũng thấm thía thế nào là khổ chứ!

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Thế ư? Vậy mà ta cứ tưởng mà mi lén nhà dẫn a đầu lên Bắc Kinh chơi, chơi đã rồi quay về nhà chứ?

Tử Vy cười đau khổ:

- Tôi không còn nhà cửa từ lâu rồi, quê đâu mà về?

Tiểu Yến Tử nghi ngờ hết nhìn Tử Vy đến Kim Tỏa làm Kim Tỏa phải phân trần:

- Tiểu thư của chúng tôi đến Bắc Kinh là để tìm người thân, trước khi rời Tế Nam, đã bán hết nhà cửa ruộng đất, lấy tiền làm lộ phí, thì còn đâu mà quay về. Vậy mà đến đây cả nửa năm trời,

chẳng tìm được gì cả. Bây giờ tiền bạc đã cạn, nếu sắp tới mà vẫn không tìm được cha, thì không biết sẽ sống thế nào đây.

Tiểu Yến Tử có vẻ xúc động:

- Thì ra ngươi cũng không có mẹ, lại chưa tìm được cha. Thế này thì cũng không hơn gì, nhưng ta thì... Đến mặt mày cha mẹ ra làm sao còn không biết. Ta sống đời trôi dạt ngay từ nhỏ...

Tử Vy và Tiểu Yến Tử lại nhìn nhau một cách đồng cảm.

Tử Vy định mở miệng nói gì đó nhưng Kim Tỏa đứng cạnh sợ chủ tiết lộ bí mật, vội nói:

- Chuyện tìm cha của tiểu thư tôi, không phải hoàn toàn là vô vọng. Có điều vì mất liên lạc đã khá lâu, nên phải gắng sức một chút, chắc cũng sắp tìm được rồi.

Tiểu Yến Tử làm ra vẻ hào phóng:

- Nếu cần gì tôi cứ nói, tôi sẵn sàng giúp hết mình. Cái chuyện thăm dò thám thính là nghề của tôi, mặc dù đều bằng cách bàng môn tả đạo cả, mấy người nhớ nhé tôi hiện đang ngụ tại nhà số

mười hai hẻm Đuôi Chó đường Cây Liễu, hỏi Viện người nghèo là ai cũng biết. Cần cứ đến đấy tìm tôi!

Tiểu Yến Tử nói và chìa tay ra cho Vy:

- Riêng về tên tôi, các bạn đã biết rồi phải không? Tiểu Yến Tử? Còn bạn?

Tử Vy cảm động, xiết chặt tay Yến Tử:

- Tôi họ Hạ, tên là Tử Vy.

- Cái tên đẹp lắm, đẹp như người vậy.

- Yến Tử cũng đẹp vậy?

Và cả hai cùng cười.

Yến Tử và Tử Vy tuy bối cảnh cuộc sống khác nhau, truyền thống giáo dục cũng khác, nhưng chẳng hiểu sao tình bạn giữa hai người lại phát sinh chóng vánh. Và cái lạ lùng này lại là nguyên nhân tạo nên sự việc xảy ra sau đó. Phải chăng đó là ý trời? Giữa người với người. Sự huyền diệu lúc nào cũng có thể

dễ xảy ra mà ta không lường trước được

Và thế là Tử Vy và Tiểu Yến Tử trở thành bạn. Sự kết bạn này đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời của hai người sau đó.

Lần thứ ba, Tử Vy và Tiểu Yến Tử gặp nhau là ở Viện dành cho người nghèo hẻm Đuôi Chó. Hôm ấy, Tử Vy lần mò đến Viện người nghèo, tìm thăm Tiểu Yến Tử, trước sự ngạc nhiên của rất nhiều người. Tiểu Yến Tử thì vui mừng quá sức, nắm lấy tay Tử Vy hỏi:

- Sao? Tìm không được cha nên đến tìm tôi phải không? Muốn nhờ tôi dùng đòn Bàng môn tà đạo dể tìm dùm chứ gì?

Kim Tỏa chen vào:

- Không phải đâu. Tiểu thư tôi không phải đến đây nhờ cậy, mà là muốn phụ giúp các người đó!

- Cái gì?

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên, Tử Vy cười và lấy trong túi ra một số tiền, thật thà nói:

- Hôm trước nghe nói ở đây có người không có tiền ăn, không có tiền chữa bệnh, rất tội nghiệp nên tôi có đem đến đây một ít để nhờ Yến Tử gởi giúp họ.

Tiểu Yến Tử càng ngạc nhiên hơn:

- Hôm trước nghe nói cô cũng đã gần hết tiền, vậy thì tiền đâu...

Kim Tỏa lại chen vào:

- Tiểu thư vừa mới mang đôi bông tai của bà để lại đem bán đó!

Liễu Thanh và Liễu Hồng ngại ngùng nhìn Tử Vy

- Sao lại đem bán cả vật kỷ niệm của mẹ cô?

- Bởi vì để lại tôi cũng nào có dùng? Mà mang mãi bên người thì cũng bất tiện vô cùng, tôi cứ đi mãi nên dễ bị kẻ trộm lấy mất, vì vậy bán lấy tiền gọn hơn!

Tiểu Yến Tử tròn mắt:

- Tôi chưa thấy ai như chị cả, mà tôi nghĩ trên đời này chắc cũng không có ai như chị Không lẽ... Không lẽ... Chị lại không sợ bọn này nói dối một lần nữa để gạt chị ư?

Tử Vy đưa mắt nhìn những người già và trẻ con đứng ngồi đầy trong phòng, lắc đầu nói:

- Tôi biết là Tiểu Yến Tử không nói dối với tôi lần này!

Tiểu Yến Tử nghe vậy có vẻ cảm động. Cô nàng đã mồ côi cha mẹ từ lúc lọt lòng, sự sinh tồn là một chuỗi đấu tranh lọc lừa, đã trải qua biết bao khó khăn, gian khổ, áp bức mới trưởng thành. Đây là lần đầu tiên Yến Tử được một người ở giai cấp cao quý tin yêu, nên nắm tay Vy, vồn vã:

- Hay là... Cô đến đây ở chung với chúng tôi đi! Có đủ chỗ cơ mà!

Tử Vy ngần ngừ:

- Dọn đến đây ở à? Rồi ngủ ở đâu? Bất tiện không?

- Không được ư? Hay chê ở đây bẩn thỉu, không hợp với tư cách

tiểu thư của cô?

- Làm gì có! Tôi đã nói với Yến Tử rồi, hiện tại hoàn cảnh tôi nào có hơn gì cô đâu? Cô còn có nơi cư ngụ cố định, còn có bạn bè, còn tôi, chẳng có cái gì cả.

- Vậy thì Tử Vy còn do dự gì? Hãy dọn đến đây, nơi này tuy nghèo nhưng đất còn rộng. Có thêm hai thầy trò cô cũng không chật thêm bao nhiêu. Cô cũng đã từng nói là không biết đến bao giờ mới tìm được cha và bây giờ nữ trang còn lại cô cũng đã bán hết như vậy ở lại khách sạn làm sao chịu nổi? Kéo dài được bao lâu? Ngoài ra ngụ ở khách sạn cũng đâu có tốt lành gì, khách khứa qua lại phức tạp, mà hai thầy trò lại quá thật thà. Coi chừng đấy, bữa nào bị người ta gạt bán luôn thì khổ.

Tử Vy nhoẻn miệng cười:

- Bọn này cũng đâu có ngu, làm sao để người ta bắt đi bán chứ?

Tiểu Yến Tử trợn mắt:

- Sao lại không? Với những người thật thà như các người, làm gì cũng cả tin, thì dễ vô cùng. Chính vì vậy mà nghe thầy trò hai

người từ Tế Nam đến Bắc Kinh bình an vô sự, chẳng có chuyện gì xảy ra tôi ngạc nhiên vô cùng!

Tử Vy cười:

- Tại sao cô cứ nghĩ xấu cho mọi người vậy. Cuộc đời nào có phải hoàn toàn đen thủi. Bằng chứng là Tiểu Yến Tử cũng có biết gì về tôi, mà vẫn mời tôi đến, rồi rủ rê ở lại luôn, có phải là ở đâu tình người vẫn còn không?

Tiểu Yến Tử lắc đầu:

- Tôi thì khác, tôi là loại anh hùng hào kiệt, mấy người gặp tôi là gặp quý nhân, hên lắm đó!

- Vậy ư?

Tử Vy cười hỏi làm Tiểu Yến Tử ngượng chuyển sang đề tài khác:

- Sao? Bây giờ mấy người quyết định thế nào? Có chịu dọn đến đây ở không?

Tử Vy gật đầu:

- Đương nhiên là phải dọn để được ở chung với quý nhân chứ?

Và như vậy Tử Vy và Kim Tỏa đã dọn đến Viện người nghèo ở chung với đám bần dân và kết bạn với Tiểu Yến Tử.

o0o

Một tháng sau, Tử Vy và Tiểu Yến Tử đã ngụ chung nhau trong một phòng của Viện dành cho người nghèo vô gia cư. Hai cô gái cùng mười tám tuổi, nên cũng bắt chước các bậc giang hồ đàn anh, bái thiên bái địa kết nghĩa làm tỉ muội. Huynh đệ nhà họ Liễu, Kim Tỏa và đám trẻ con mồ côi trong Viện làm chứng. Tiểu Yến Tử quỳ trước bàn hương án tạm lập giữa trời, nhìn lên trời, nói to:

- Trên có Ngọc Hoàng Thượng Đế, dưới đất có Diêm Vương và tất cả những người chứng đang sống quanh đây, xin hãy chứng

giám cho Tiểu Yến Tử này. Bắt đầu từ hôm nay xin thề với trời đất Thánh Thần nguyện cùng Hạ Tử Vy kết nghĩa tỉ muội. Từ nay có ăn cùng ăn, có mặc cùng mặc, cư xử nhau như tỉ muội ruột thịt. Nếu ai phản bội lời thề, phải chết thảm với gươm đao, hoặc bị đám ngựa phanh thây!

Tiểu Yến Tử vái xong, quay qua Tử Vy:

- Tử Vy, bây giờ đến phiên mi đấy!

Tử Vy cũng thành khẩn bái:

- Trên có trời dưới có đất, tôi Hạ Tử Vy xin được cùng Tiểu Yến Tử...

Vừa nói đến đây, Tử Vy chợt nhớ ra, quay lại hỏi:

- Tiểu Yến Tử mi họ gì vậy?

Tiểu Yến Tử lúng túng:

- À! À!... Lúc còn nhỏ, ta không có mẹ cha, được một ni cô trong chùa nhặt nuôi, và hình như sư bá đó nói là... Ta họ Giang,

nhưng không chắc chắn lắm... Vì vậy thú thật, ta cũng không biết mình họ gì!

Tử Vy nghe nói xúc động:

- Thế mi năm nay bao nhiêu tuổi? Sinh tháng nào?

- Ta chỉ biết mình sinh năm Nhâm Tuất, năm nay mười tám tuổi, còn tháng mấy thì không nhớ.

- Tôi cũng sinh năm Nhâm Tuất, ngày sinh là mùng hai tháng tám. Vậy giữa hai ta, ai tỉ, ai muội?

Tiểu Yến Tử vội vã giành làm lớn, nói:

- Dĩ nhiên ta phải là tỉ rồi, muội sinh ngày hai tháng tám thì ta chắc là sinh ngày một tháng tám vậy.

- Sao lại chắc?

- Vậy thì ta quyết định ta sinh ngày một tháng tám. Được chưa?

Thế là Tử Vy bái thiên bái địa, vái lại:

- Trên có trời, dưới có đất. Tôi Hạ Tử Vy và Tiểu Yến Tử, cảm thấy tâm đầu ý hợp nên xin kết nghĩa tỉ muội. Bắt đầu từ đây, có phước cùng hưởng, có nạn cùng chia, bất luận số mệnh của mỗi người thế nào, phúc họa ra sao cũng không bỏ nhau! Lời thề này chung cho hai người, xin thánh thần chứng giám.

Tử Vy khấn xong, Tiểu Yến Tử cũng quỳ xuống và hai người cùng lạy. Lễ kết nghĩa kết thúc, Tử Vy nhẹ nhàng nói với Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử bây giờ chúng ta đã là tỉ muội rồi thì từ đây về sau, nếu có ai hỏi chị họ gì thì đừng có bảo là không biết, mà hãy nói là mình họ Hạ, cùng họ với muội nhé!

Tiểu Yến Tử cảm động rơi nước mắt, riu ríu nói:

- Họ Hạ ư? Tuyệt vời! Hoa Tử Vy của mùa hạ! Cánh én nhỏ cũng của mùa hạ. Hay quá! Từ đây ta đã có họ rồi. Ta họ Hạ! Sinh ngày một tháng tám năm Nhâm Tuất, và ta cũng có người thân, đó là muội!

Hai cô gái ứa lệ nhìn nhau, lòng ngập đầy tình cảm. Những

người đứng quanh cũng thấy vui lây.

Sau khi kết nghĩa tỉ muội. Tử Vy xem Yến Tử như tỉ ruột của mình, nên không còn giấu gì cả. Nàng đem hết chuyện bí mật đời mình ra kể lại cho Tiểu Yến Tử nghe. Tử Vy đặt chiếc bị - Vật bất ly thân của mình - lên bàn. Trong đó có một bức họa thủy mạc với hình mấy cánh sen trong mưa, và một cây quạt giấy. Bức họa được đặt tên là Yên Vũ Đồ và bắt đầu nói:

- Tiểu Yến Tử nghe này. Đây là cả một sự bí mật. Tỉ có nhìn thấy bài thơ đề trên quạt không? Để muội đọc to lên cho tỉ nghe nhé.

Và Tử Vy chậm rãi đọc từng chữ một:

Sau mưa, sen đọng châu trên lá

Nắng ấm ban mai rạng bóng thành

Cảnh Đại Minh Hồ sao quá đẹp

Đỉnh Thái Nhạc như nhuộm sắc thần

Tiểu Yến Tử cầm quạt lên tẩn mẩn nhìn. Nhưng vì không biết chữ nên nào hiểu gì cả. Chỉ biết lắc đầu nói:

- Chịu thua! Với bức tranh này tôi còn có thể biết được vẽ cánh hoa sen này. Còn chữ viết ư? Bó tay!

Tử Vy sợ Yến Tử ngượng nên nói:

- Biết hay không biết không thành vấn đề. Tỉ chỉ cần hiểu là cây quạt và bức tranh này là di vật của cha muội để lại. Tranh và thơ trên quạt là nét bút của cha vẽ tặng mẹ, ám chỉ tên mẹ. Vì mẹ muội tên là Hạ Vũ Hà tức là cánh hoa sen trong mưa.

Tử Vy nói rồi chỉ hàng chữ dưới góc bức tranh đọc tiếp

- "Tân Dậu niên Thu, bên bờ hồ Đại Minh, vẽ trong lúc mưa gió mịt mù" Phía dưới lại có hàng chữ "Bảo Lịch vẽ - Tháng mười năm Tân Dậu", rồi một dấu ấn to với bốn chữ Trường Xuân cư sĩ

Tiểu Yến Tử ngồi chăm chú lắng nghe, chăm chú nhìn nhưng nhìn mãi mà vẫn không hiểu gì, cô nàng không chịu kém, nên cố lẩm bẩm cho thuộc điều Vy nói:

- Thì ra đây là bút tích của cha muội, ông ấy tên là Bảo Lịch ư?

- Suỵt! Nói nhỏ một chút!

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Làm gì ra vẻ bí mật vậy? Muội với cha muội chỉ thất lac nhau thôi chứ đâu có gì? Mà thất lạc bao lâu rồi?

- Muội chưa hề nhìn thấy mặt cha, mà muội nghĩ cha muội cũng không biết là trên cõi đời này có một đứa con như muội nữa.

- Sao lạ vậy? Chẳng lẽ ba và mẹ muội vừa cưới nhau đã xa nhau?

- Cha và mẹ muội cũng chưa cưới nhau!

- Ồ!... Vậy thì... Vậy thì... Không lẽ cha và mẹ muội... lén lút ăn ở với nhau?

- Cũng không hẳn như vậy. Lúc bấy giờ ông và bà ngoại muội đều biết rõ chuyện đó. Muội nghĩ họ cũng ngầm chấp nhận. Điều đó quả là hi hữu, vì ngoại muội lúc đó là một tú tài ở Tế Nam. Nghe nói lần ấy, để tránh mưa, cha muội mới vào nhà, lúc đầu

chỉ định ở một chút, nhưng rồi gặp mẹ muội, thế là một chút đó biến thành mấy tháng trời. Sau đó cha muội quay về Bắc Kinh, trước khi đi đã hứa với mẹ, là chỉ trong vòng ba tháng, sẽ cho người đến rước mẹ đoàn tụ. Nhưng lời hứa của cha vì một lý do gì đó không thực hiện, và sau đó có lẽ là người đã quên bẵng mẹ muội.

Tiểu Yến Tử nghe nói bất bình:

- Sao vô lý vậy? Đời con gái bao giờ cũng nhiều thiệt thòi. Đàn ông là chúa phụ bạc. Thế còn ngoại muội? Ông ấy chẳng cho người đi tìm ư?

- Ngoại muội là người tính khí cao ngạo nên gặp chuyện xấu hổ như vậy, đã uất ức mà chết, bà muội thuộc hạng tùng phu chẳng dám ý kiến gì, mấy năm sau đó cũng qua đời. Mẹ muội thì vì không chồng mà có con, xấu hổ đâu dám tiếp xúc với ai, thui thủi nuôi con. Mãi đến lúc sắp qua đời, mới hé lộ bí mật thân thế cho muội biết, và bảo phải lên Bắc Kinh tìm cha.

Tiểu Yến Tử càng nghe, càng bất bình:

- Thôi bỏ đi! Với một người cha như vậy, muội còn đi tìm làm

gì? Nếu ông ấy là người có tình nghĩa thì đâu có để mẹ con muội sống một cuộc đời lận đận tai tiếng như vậy? Mười tám năm bỏ mặc, không một lời hỏi thăm, chăm sóc. Như vậy thì... Đâu phải người tốt? Đâu phải biết mấy cái chữ, làm được mấy bài thơ, vẽ được tranh là ghê gớm lắm đâu? Muội hãy suy nghĩ kỹ đi. Người cha như vậy không thể tha thứ được, vì vậy không nên nói đến chuyện đi tìm. Tại sao chẳng coi như chẳng có ông ta trên cõi đời này đi?

Tử Vy buồn bã nói:

- Nhưng mà mẹ muội rất yêu cha, lúc gần chết còn dặn dò mãi, là muội phải đi tìm cha, và khi gặp hỏi người xem có còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh không?

- Mẹ muội rõ thật là khờ khạo. Đương nhiên là ông ta không nhớ. Vì nếu nhớ, thì sao lâu nay không quay về? Tỉ nghĩ cái điều đó, muội không cần hỏi. Tóm lại là cả muội lẫn tỉ đều có số khổ, vậy là cái họ Hạ của muội là họ mẹ chứ không phải họ chả Và cha muội họ gì chắc muội cũng không biết?

Tử Vy lẳng lặng nhìn Tiểu Yến Tử, một lúc sau mới nói:

- Làm sao muội không biết? Ông ấy họ là Ái Tân Giác La.

Tiểu Yến Tử giật mình:

- Cái gì? Ái Tân Giác La ư? Như vậy ông ấy không phải là người Hán mà là người Mãn. Thế thì hẳn thuộc vào hoàng tộc. Vua hay thân vương vậy?

Tử Vy chỉ vào cái tên trên bức tranh:

- Tỉ có biết hai chữ Bảo Lịch trên đây có nghĩa gì không? Bảo ở đây là Bảo Thân Vương còn Lịch là Hoằng Lịch. Chắc tỉ cũng biết hoàng đế hiện nay của chúng ta có tên Hoằng Lịch và lúc chưa lên ngôi người là Bảo Thân Vương.

Tiểu Yến Tử càng ngạc nhiên hơn:

- Cái gì? muội nói cái gì?

- Đúng vậy, nếu lời của mẹ muội là thật, nếu những thứ này cũng là thật thì... cha muội chẳng phải ai khác mà phải là đương kim hoàng thượng thôi!

Tiểu Yến Tử giật mình cầm cây quạt lên xem, lúng túng thế nào lại để nó rơi xuống đất. Tử Vy vội cúi xuống nhặt lên phủi lấy phủi để.

- Trời đất! Vậy là... Vậy là... Tôi đã... Đã cùng công chúa kết nghĩa tỉ muội, tôi... tôi...

Tiểu Yến Tử kêu lên. Làm Tử Vy phải ngăn lại:

- Muội van tỉ... Van tỉ... Đừng nói lớn... người khác nghe được không tốt.

Tiểu Yến Tử vẫn còn ngơ ngác. không tin:

- Vậy thì... không lẽ... cha muội lại làm lớn như vậy? Và lần trước muội muốn gặp Lương Đại Nhân, chẳng qua chỉ vì muốn gặp mặt hoàng thượng ư?

Tử Vy gật đầu:

- Vâng, nhưng sau đó muội biết được hắn chỉ là một tham quan, nên không tìm gặp hắn nữa.

- Nhưng mà... Nhưng mà... Không có ai dẫn đường làm sao muội vào cung được? Làm sao để gặp Hoàng thượng chứ?

- Cũng chính vì vậy mà muội đang bế tắc đây. Nếu được là một con chim én nhỏ, hẳn là muội vào được trong hoàng cung rồi!

Tiểu Yến Tử nghe nói nghĩ ngợi:

- Nếu muội không vào cung vua được, thì chỉ còn nước chờ ông ấy đi ra ngoài...

Tử Vy nghe nói, mắt chợt sáng lên:

- Hoàng thượng thường hay ra ngoài lắm ư! Ông ấy hay đi lắm ư?

Tiểu Yến Tử nói

- Khỏi nói, ông ta là vị vua thích ra ngoài du ngoạn nhất!

Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử mặt mày rạng rỡ hẳn.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 3

Vua Càn Long năm đó vừa tròn năm mươi. Tuy đã đứng tuổi nhưng trông còn rất trẻ và khỏe. Lưng thẳng, mắt sáng, làm vua trên hai mươi năm trên một nước rộng lớn, lại ở vào thời kỳ thanh bình thịnh vượng, nên ông rất tự tin. Tự tin đến độ cao ngạo và cố chấp. Những gì ông đã quyết định là thánh chỉ, là mệnh lệnh và ông rất ít khi hối tiếc về điều mình đã làm. Dĩ nhiên là làm vua nhưng vẫn là con người, vẫn hỉ nộ ái ố, lục dục thất tình như bao nhiêu người khác. Nhưng đó là vấn đề nội tâm, ông rất ít khi để lộ ra ngoài.

Thú vui của vua Càn Long là đi du lịch và săn bắn. Đó cũng là những giây phút thư giãn sau những giờ lâm triều mệt nhọc. Nhà vua có cả một thao trường, một khu săn bắn riêng. Nơi đây rộng hàng trăm mẫu với rừng thông ngút ngàn, chứa đầy những thú nhỏ như nai, mễn, thỏ, chồn... Dĩ nhiên là đôi khi cũng có những

con thú lớn lọt vào.

Hôm nay là ngày vua đi săn ở trường bắn Tây Sơn.

Ngồi trên ngựa, ông uy phong như một dõng tướng, lúc nào ông cũng chạy trước, nhưng thỉnh thoảng cũng chậm lại để chờ đám tướng lãnh tùy tùng phía sau. Ông cổ võ:

- Các khanh hãy trổ tài cho trẫm xem nào? Đừng quên sự nghiệp của Đại Thanh ta xây trên yên ngựa nhé. Cưỡi ngựa bắn tên giỏi là thiên bẩm của người Mãn Thanh. Mỗi người trong các ngươi đều phải bắn giỏi. Vì vậy, hôm nay kẻ nào săn được nhiều thú nhất sẽ được ta trọng thưởng!

Phía sau vua Càn Long có mấy thanh niên rất trẻ. Trong đó có Vĩnh Kỳ, con trai thứ năm của vua Càn Long, mới mười chín tuổi, giỏi văn lẫn võ, lại rất đẹp trai, rất được Càn Long yêu thích. Còn Nhĩ Khang và Nhĩ Thái là hai huynh đệ ruột, con của Đại học sĩ Phước Luân, dáng dấp thư sinh nhưng võ nghệ cao cường. Nhất là Nhĩ Khang được vua Càn Long tin yêu phong làm Ngự Tiền Hành Tẩu. Nhĩ Thái thì tuổi xấp xỉ bằng Vĩnh Kỳ, nên đi đâu vua Càn Long cũng đều cho ba người đi theo. Được sự khuyến khích của vua, Nhĩ Khang thúc ngựa chạy tới nói:

- Xin hoàng thượng miễn thứ, hạ thần không khách sáo nữa đâu.

- Ai bảo ngươi phải khách sáo chứ! Nhìn kìa phía trước đang có một chú nai!

Nhĩ Khang cho ngựa phóng nhanh, tới trước còn quay đầu lại nói:

- Hạ thần sẽ hạ con nai này!

Nhưng nghĩ sao Khang quay lại Nhĩ Thái nói:

- Nhĩ Thái! Hai huynh đệ mình thi đua đi! Xem ai bắt được nhiều nhất hôm nay nhé!

Nhĩ Thái cười lớn:

- Chắc chắn đệ thắng cho mà xem!

Vĩnh Kỳ đi cạnh giật mạnh dây cương, nói:

- Các ngươi đừng tưởng hạ Trên đời này đâu chỉ có các ngươi

thôi sao?

Thế là ba người trẻ tuổi cùng thúc ngựa hướng về phía chú nai bất hạnh. Đại học sĩ Phước Luân đến cạnh vua cười nói:

- Nhiệt huyết của bọn trẻ cao lắm, nhưng Nhĩ Khang và Nhĩ Thái nên biết kính nhường Ngũ A Ca Vĩnh Kỳ mới phải.

Vua Càn Long không đồng ý quay qua trừng mắt:

- Khanh nói vậy sao được! Ở tại trường bắn này, tất cả phải bình đẳng, không được phân biệt quần thần lớn nhỏ gì cả, mà là tài năng. Vì vậy ở đây con trẫm với con khanh đều như nhau. Ai thắng là anh hùng vậy!

Phước Luân cúi đầu thi lễ rồi nói:

- Hoàng thượng anh minh nói vậy, chứ hai đứa con của thần làm sao bì được với Ngũ A Ca!

Vua Càn Long cười lớn

- Ha ha! Ta rất yêu thích hai đứa con của ngươi nên xem chúng

như con mình. Bằng không trẫm nào cho chúng theo hầu mãi? Vì vậy khanh cũng đừng bận tâm. Hãy để bọn trẻ kia được thoải mái so tài. Đừng để chúng có một chút gì áy náy không hay!

- Dạ thần xin vâng!

Phước Luân đáp, lòng ngập đầy niềm vui.

Đoàn người ngựa càng lúc tiến sâu vào trường săn bắn.

o0o

Cùng thời điểm đó ở phía đông của trường săn bắn, có một vách đá thiên nhiên sừng sững áng ngữ, thì ở phía ngoài vách đá, Tiểu Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa đang ra sức cố gắng trèo, với mục đích là vượt qua bên kia vách để vào trường bắn. Nhưng trèo vách đá đâu có dễ. Ngoài đá lởm chởm ra, vách đá còn mọc đầy gai. Tử Vy với chiếc bị đãy trên lưng thở dốc theo sau, lưng cô nàng đã ướt đẫm mồ hôi, cuối cùng là Kim Tỏa. Tử Vy vừa trèo

vừa nhìn lên đỉnh núi chót vót cao ước lượng, rồi hỏi:

- Tỉ Yến Tử, chúng mình sắp đến nơi chưa?

Với Tiểu Yến Tử thì chuyện vượt vách tuy có gai go nhưng cũng không đến nỗi khó khăn lắm, nên nói:

- Chỉ cần qua khỏi núi này là đến ngay thôi.

- Nhưng làm sao qua khỏi núi này?

- Thì vượt vách núi vậy!

Kim Tỏa nghe trợn mắt:

- Phải trèo qua vách núi này ư? Coi bộ chẳng dễ đâu!

- Nhưng chỉ có cách duy nhất đó, chứ không có cách nào khác. Bởi vì mỗi lần Hoàng thượng đi săn là bốn bên trường săn đều được phong tỏa nghiêm ngặt. Lực lượng bảo vệ lên đến mấy ngàn người, làm sao chui vào cho được? Chỉ có con đường này, bên sau vách núi là rừng là đến nơi săn bắn rồi nên ít người để ý. Lúc trước tỉ cũng có lần tò mò đi vào một lần rồi!

Kim Tỏa lắc đầu:

- Nhưng tỉ là khác, bọn muội chắc chắn không làm được. Chưa đi đến đâu mà hai chân đã mỏi nhừ...

Tiểu Yến Tử khó chịu:

- Kim Tỏa, muội phải cố gắng một chút, tiểu thư quá là sao được việc?

Trong khi Tử Vy cũng thở dốc:

- Nhưng mà... Cả muội cũng vậy... muội nghĩ chuyện này vượt quá khả năng của muội, muội không thể nào vượt qua được cái vách quá hiểm trở này.

Tiểu Yến Tử khuyến khích hai người

- Đừng lộn xộn! Dù không vượt được muội cũng phải cố gắng mà vượt! Muội hãy lắng nghe thử đi. Bên kia vách núi có phải là đang có tiếng ngựa rượt đuổi không? Vậy là cha muội đang có mặt ở đấy, muội chỉ cách cha muội có một vách núi nữa thôi!

Tử Vy nghe vậy kề tai vào vách núi lắng nghe rồi buồn bã nói:

- Muội chẳng nghe được gì cả ngoài tiếng tim của muội, nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Phải cố gắng chứ? Phải khắc phục! Nào! Leo lên! Leo lên! Không leo được thì làm sao gặp được cha?

Tiểu Yến Tử hét. Tử Vy không còn cách nào khác hơn đành tiếp tục trèo. Tay Tử Vy bấu vào một tảng đá, trườn mình lên. Đột nhiên, tuột chân một cái. Vy hét lên và lăn dài xuống. Tiểu Yến Tử nghe hét quay lại giật mình, vội vã bay người theo. Hai người lăn thêm mấy vòng mới ngừng lại. Tử Vy ngất đi hồi lâu mới tỉnh lại. Áo quần bị rách nhiều chỗ tay chân bị cào chảy máu. Vậy mà Tử Vy không lưu ý đến ngay lại hỏi:

- Cái túi đãy của muội! Cái túi đãy của muội đâu rồi?

Tiểu Yến Tử giật mình vội kiểm tra cái túi đãy sau lưng Tử Vy:

- Nó bị rách rồi! Cởi xuống soát lại xem sao!

Hai người dìu nhau đến một tảng đá nhỏ, Tiểu Yến Tử phu. Tử Vy lấy túi đãy xuống, mở ra thấy bức họa và cây quạt vẫn còn thì mới yên tâm

- Không sao, không sao... Chưa bị rách gì cả. Thế còn thân thể muội có bị thương nơi nào không?

Tử Vy nghe hỏi mới thấy đầu gối bị đau nhói, nhìn xuống máu đang rỉ ra ống quần. Tiểu Yến Tử thấy vậy kêu lên:

- Chết rồi! Chẳng có mang thuốc theo... Bây giờ phải làm sao đây?

Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử rồi ngước mắt nhìn lên vách núi đá. Một ý nghĩ chợt nảy ra:

- Tỉ Yến Tử hãy nghe muội nói này. Cả ba chúng ta mà có leo lên núi này sợ là đến sáng mai vẫn chưa sang được bên kia. Còn nếu một mình tỉ chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều. Vì vậy, hay là thế này muội sẽ giao vật tin này cho tỉ, tỉ hãy mang sang đấy giùm muội

Tiểu Yến Tử kinh ngạc nhưng hiểu ngay:

- Có phải muội muốn tỉ là người đưa thư?

- Vâng!

Tiểu Yến Tử nhìn lên đỉnh núi suy nghĩ rồi gật đầu:

- Muội nói đúng. Nếu chậm trễ trời sụp tối đến nơi và như vậy nếu có vào được trường săn bắn cũng không gặp được người. Vậy thì... thôi được tỉ nhận lời. Vì muội đã tin tỉ thì tỉ phải coi việc này là việc của chính mình, bằng mọi giá! Muội yên tâm! Tỉ sẽ không để những tín vật này rơi mất đâu!

Kim Tỏa cũng vừa đến nơi, nghe nói vậy nó sụp lạy:

- Tỉ Yến Tử, muội xin đại diện tiểu thư gởi tỉ một lạy này, gọi là cảm ơn nghĩa cử đẹp của tỉ.

Tiểu Yến Tử đỡ Kim Tỏa dậy:

- Đừng làm thế! Tử Vy dù gì cũng là muội ta, chuyện của Tử Vy cũng là chuyện của ta, nếu ta không làm thì ai làm? Thôi chẳng sớm sủa gì nữa, để ta đi ngay cho kịp. Các ngươi hãy quay về

Viện nhà nghèo chờ... Ta đi lần này kết quả ra sao chưa biết, vì vậy tối nay ta không về, thì cũng đừng lảng vảng quanh đây làm gì, cứ ở Bắc Kinh mà dò hỏi tin tức.

Tử Vy gật đầu, nhưng vẫn không yên tâm:

- Tỉ Yến Tử nhớ cẩn thận nhé!

- Đừng lo! Hãy lo cho bản thân đi!

Tiểu Yến Tử đeo chặt túi của Tử Vy lên người nói, rồi ôm hôn Tử Vy một lần nữa, mới bỏ trèo lên vách đá.

o0o

Bên trong trường bắn. Một chú nai phóng nhanh vào bụi cây. Đoàn người ngựa phóng nhanh đuổi theo, tiếng hò hét inh ỏi:

- Con nai này đã bị chúng ta đuổi theo khá lâu, chắc cũng kiệt

sức rồi. Ngũ A Ca! Xin lỗi, tôi ra tay trước vậy nhé!

Nhĩ Khang vừa giương cung lên nhắm, vừa nói nhưng Nhĩ Thái như phát hiện điều gì, chỉ về phía tay trái hét to:

- Ồ! Đằng kia kìa! Có một con gấu to, hãy qua đấy xem. Nhanh lên! Nhanh lên! Trường bắn này lâu rồi đâu có còn gấu, sao lạ vậy?

- Vậy thì... Con gấu này là của tôi đấy nhé, không ai được bắn đấy!

Nhĩ Khang nghe vậy lanh hơn vội chĩa mũi tên sang trái, rồi hỏi:

- Gấu hử? Ở đâu? Ở đâu?

Vĩnh Kỳ thừa cơ, đắc chí giương cung về phía con nai ban nãy cười nói:

- Cảm ơn Nhĩ Thái nhé! Nhờ ngươi giúp đỡ nên nai sẽ vào tay ta. Cảm ơn! Cảm ơn!

Và buông tên... vút... Nhĩ Khang nhìn Nhĩ Thái chợt hiểu ra.

Đúng rồi, làm gì có gấu? Nhưng chuyện xảy ra lại vượt ngoài ý muốn mọi người. Một người con gái... chẳng biết từ đâu chui ra. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ chẳng hiểu gì cả. Rõ là một chú nai tơ kia mà, làm sao khi họ đến nơi lại biến thành một thiếu nữ? Chỉ thấy là mũi tên của Vĩnh Kỳ khi bay đi, họ lại nghe dội lại một tiếng người "Ối!" Rồi thì...

Vĩnh Kỳ thấy mình đã bắn trúng một người, làm họ bị thương. Vội vã nhảy xuống ngựa trước, cô gái bị thương nằm đó đang sợ hãi, mắt mở to nhìn mọi người. Mũi tên trên ngực cô gái đầy máu đỏ.

Cô gái nhìn Vĩnh Kỳ không chớp mắt, chỉ lắp bắp:

- Xin hãy cho tôi gặp ngay Hoàng thượng! Nhanh lên!

Lúc Tiểu Yến Tử được đưa đến trước vua Càn Long, thì hơi thở rất yếu. Vua Càn Long không ngớt kinh ngạc:

- Cái gì? Nữ thích khách ư? Trường bắn này canh phòng rất nghiêm ngặt làm gì có nữ thích khách vào được chứ?

Đại thân, tùy tùng và các quan lại đi theo xúm lại nhìn cô gái,

được đặt nằm trên bãi cỏ, Vĩnh Kỳ có vẻ bứt rứt nói:

- Hoàng thượng ơi, Lý thái y có mặt đây không? Hãy mau khám thử xem có cứu sống được người không chứ?

Vua Càn Long nhìn cô gái nằm bất động, hỏi:

- Nữ thích khách? Cô gái này mà là nữ thích khách ư? Ai nói?

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Con không nghĩ như vậy. Con thấy cô ta chỉ đi có một mình à? Phải chăng là dân thường sống ở gần đây? Con thật ân hận, bắn lầm người không biết là có làm cô ta nguy đến tính mạng không? Lý thái y! Lý thái y đâu? Mau lại đây cứu người đi chứ?

Lý thái y là vị thầy thuốc lúc nào cũng có mặt trong đoàn săn bắn của vua, vội vã chạy đến:

- Dạ có thần đây ạ!

Đại học sĩ Phước Luân cũng xuống ngựa nói:

- Khoan đã! Ở đây có điều gì không hợp lý! Tại sao một cô gái trẻ thế này lại đơn thân độc mã vào trường bắn. Phải điều tra lại mới được!

Tiểu Yến Tử nằm thiêm thiếp trên bãi cỏ. Chỉ thấy một đám người lố nhố đứng nhìn mình, còn Hoàng thượng? Ai là Hoàng thượng? Sống chết không là vấn đề, nhưng vật tin của Tử Vy không để cho người ta tùy tiện lấy mất! Cố cựa mình xem thử túi đãy sau lưng còn không? Miệng Yến Tử vẫn lẩm bẩm:

- Hoàng Thượng... Hoàng thượng... Hoàng thượng...

Nhĩ Khang ngạc nhiên quay qua Vĩnh Kỳ:

- Đệ có nghe cô ta nói gì không? Tại sao miệng cứ lẩm bẩm hai chữ Hoàng Thượng? Có lẽ cô ta biết là Hoàng Thượng thường hay vào đây săn bắn nên lẻn vào. Có cái gì rất lạ ở đây!

Đại học sĩ Phước Luân nhìn xuống, thấy Tiểu Yến Tử đang đưa tay sờ vào cái túi gì phía sau. Cảnh giác kêu lên:

- Không được! Sau lưng cô ấy có cái gì, coi chừng vũ khí! Hãy đưa hoàng thượng ra xa một chút!

Và thuận chân ông đá Tiểu Yến Tử lăn đi một vòng, điều này làm vết thương ở ngực Yến Tử nặng thêm, trong khi một tướng tùy tùng khác rút gươm ra. Vĩnh Kỳ la lên:

- Không được giết người!

Nhĩ Thái cũng nói:

- Hãy đợi điều tra kỹ rồi ra tay cũng không muộn

Vua Càn Long khoát tay:

- Hãy dừng tay lại, đợi trẫm!

Tiểu Yến Tử vừ đau vừa sợ và bây giờ thì nàng biết là người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt chính là vua Càn Long, vì vậy cố gom hết sức lực, cố lập lại thật to lời của Tử Vy đã nói:

- Hoàng Thượng! Không lẽ người chẳng còn nhớ gì chuyện mười chín năm về trước? Chuyện của Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh ư?

Sau khi nói được câu đó xong, Tiểu Yến Tử hoàn toàn ngất lịm. Câu nói của Tiểu Yến Tử làm vua Càn Long bàng hoàng.

- Cái gì? Cái gì? Ngươi vừa nói gì vậy? Hãy lập lại một lần nữa xem?

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái cúi xuống. Nhĩ Thái nhìn lên nói:

- Tâu Hoàng thượng, cô ấy đã bất tỉnh rồi!

Trong khi ông Phước Luân vẫn cảnh giác:

- Coi chừng bẫy đấy! Hoàng thượng

Vĩnh Kỳ đưa tay sờ lên túi đãy của Yến Tử nói:

- Suốt đường mang đến đây, cô ấy cứ khư khư ôm lấy túi này, hẳn bên trong có chứa vật gì đó!

Và chiếc túi được mở ra. Bức tranh và cây quạt được mang ra ngoài. Vĩnh Kỳ ngạc nhiên

- Chỉ có cái này thôi ư? Bức tranh và chiếc quạt?

Vua Càn Long nghe nói giật mình

- Đâu nào? Mang lại cho trẫm xem!

Vĩnh Kỳ trình bức tranh và chiếc quạt lên, vua Càn Long mở ra. Càng nhìn mặt càng tái. Ông quay qua Tiểu Yến Tử, rồi quay sang Vĩnh Kỳ:

- Vĩnh Kỳ! Hãy mang cô gái lại gần cho ta xem!

- Vâng!

Vĩnh Kỳ vội bước tới bế Tiểu Yến Tử lên. Vua Càn Long có vẻ vô cùng xúc động, ông chăm chú nhìn khuôn mặt cô gái... Và thật bất ngờ... Cuốn phim dĩ vãng từ lớp bụi mờ thời gian như quay ngược trở lại ông run rẩy, lạc giọng nói:

- Lý Thái Y đâu! Lý Thái Y! Hãy mau mau tìm cách cứu sống cô gái này! Nhanh lên! Trẫm muốn cô ta phải sống! Phải sống bằng mọi cách không được chết! Cô ta mà có bề gì coi chừng cái đầu của nhà ngươi đấy!

Sau đó, mấy ngày liền Tiểu Yến Tử vẫn nằm mê man. Và trong cái mê man đó, Yến Tử có cảm giác bềnh bồng như ở trong mây, chung quanh nàng cái gì cũng mềm mại cũng thơm ngát giữa cái trạng thái nửa mê nửa tỉnh đó. Yến Tử thấy có rất nhiều thầy thuốc vây quanh mình. Họ châm kim vào người Yến Tử rồi đỡ dậy cho uống thuốc. Cũng trong cơn mê đó, Yến Tử thấy có nhiều cô tiên bay lượn chung quanh, trong đám tiên trên có một cô tiên hơi lớn tuổi, phúc hậu hơn, thường có mặt thường xuyên bên cạnh, rồi một khuôn mặt đàn ông đầy nam tính, chỉ xuất hiện sau khi có mấy tiếng tung hô “Hoàng đế giá lâm..."

Cứ thế Yến Tử sống trong cái chập chờn hạnh phúc, được biết bao nhiêu người phục vụ và Yến Tử đâu biết là trong lúc mình mê man, có một ông vua, đó là vua Càn Long, lại phải sống trong sự bức xúc hối hận, tự trách mình.

Hôm ấy, vua Càn Long cũng đến cạnh giường Tiểu Yến Tử, lúc Yến Tử đang sốt cao. Mồ hôi ướt đẫm người. Cô gái cứ lảm nhảm:

- Đau... Đau quá... Chiếc quạt, bức tranh... Đừng... Đừng có giật mất của tôi... Vật còn tôi còn vật mất tôi mất, tôi chết mất... Tôi chết mất.

Vua Càn Long nhìn khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, lòng chợt nhói đau, người vuốt nhẹ lên khuôn mặt xinh xắn ngây thơ cô gái nói:

- Này... này... Hãy tỉnh lại đi... Tỉnh lại đi... Có nghe lời trẫm nói không? Hãy nói cho trẫm biết sự thật... Con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Trong cơn mê sảng, Tiểu Yến Tử nhớ lại lúc mình làm lễ kết bạn với Tử Vy, nghe Tử Vy hỏi nên đáp:

- Tôi mười tám, sinh năm Nhâm Tuất.

Vua Càn Long đưa tay lên bấm:

- Thế... Thế con sinh vào tháng mấy?

Yến Tử nhớ đã mừng rỡ nói với Tử Vy. Tôi đã có họ rồi... Tôi họ Hạ và tôi cũng có ngày sinh. Tôi sinh ngày mùng một tháng tám. Tiểu Yến Tử lẩm bẩm:

- Tôi... mùng một tháng tám... tôi sinh ngày mùng một tháng tám...

Vua Càn Long lại nghĩ ngợi. Bất giác giật mình:

- Đúng rồi...! Đây là con gái của Hạ Vũ Hà thôi.

- Thế con họ gì?

Tiểu Yến Tử mở mắt trắng bệch ra, thều thào:

- Không có... tôi không có.

- Làm sao lại không có, mẹ con không nói cho con biết sao?

- Tử Vy nói... Vâng, không thể nói là không có. Vâng, tôi có họ chứ, tôi có họ chứ, tôi có... tôi họ Hạ.

Lúc bấy giờ vua Càn Long như đã chứng thực được điều mình đoán, ông run rẩy hỏi tiếp:

- Con... con tên gì?

- Dạ, Tiểu Yến Tử.

Điều này làm vua Càn Long ngạc nhiên. Cái tên gì kỳ vậy? Con chim én nhỏ. Có gì không phải. Vũ Hà chắc hận ta lắm? Không đến kinh đô để tìm ta, một mình cắn răng nuôi đứa bé đến trưởng thành. Bây giờ, Vũ Hà ở đâu, tại sao lại có chuyện Tiểu Yến Tử lại đột ngột xuất hiện thế này? Có quá nhiều điều thắc mắc phải chờ Tiểu Yến Tử hoàn toàn tỉnh táo mới có thể rõ được. Có điều, chắc chắn đây là con của Vũ Hà, cũng có nghĩa là con của ta, chẳng nhầm lẫn được! Vua Càn Long ngắm nhìn Tiểu Yến Tử, càng ngắm càng thấy cô bé xinh đẹp, ông lẩm bẩm:

- Tiểu Yến Tử... Con chim yến nhỏ bé, đã bay từ bờ hồ xa đến đây... À, bây giờ thì ta đã rõ rồi!

- Thôi được con cứ nằm đây mà dưỡng bệnh, đừng bận tâm gì cả... bằng mọi cách trẫm sẽ cứu con mà...

Tiểu Yến Tử sau một thời gian dài mê man, rồi cũng tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, chợt phát hiện ra có vô số các nàng tiên vây quanh, người đang lau mồ hôi, người đang quạt, người xoa bóp, đắp khăn, những bàn tay tuyệt vời làm sao. Tiểu Yến Tử cứ nằm yên thụ hưởng và đến khi mở mắt ra thấy tất cả đang nhìn mình cười.

- Ồ! Tỉnh rồi ư? Biết ta là ai không? Ta là Lệnh Phi nương nương đây!

Lệnh Phi nương nương? À thì ra bà tiên đôn hậu này có tên là Lệnh Phi nương nương. Tiểu Yến Tử lại quay sang phải, có mấy ông tiên đầu tóc bạc phơ đang ngồi quanh bàn tính chuyện gì, hình như có liên quan đến một người nào đang bệnh, quay sang trái thì đỉnh hương trầm đang nghi ngút khói. Tiểu Yến Tử thấy thật dễ chịu. Vẫn nghĩ mình đang ở tạn thiên đàng. Phòng đẹp lộng lẫy quá! Giường nệm êm quá, rồi các cô tiên nữ, hương trầm thơm ngát, như vậy thì chắc là ta đã lên trời, thật không ngờ thiên đàng lại thoải mái thế này, ta sẽ ở lại đây, ta không đi đâu nữa.

Tiểu Yến Tử hé mắt ra rồi nhắm lại. Có tiếng thì thầm bên cạnh:

- Tỉnh rồi mà? Có phải các ngươi thấy tỉnh rồi không?

- Hẳn vậy. Đã mở mắt ra, con ngươi còn chuyển động nữa mà!

- Vâng, con thấy cô ấy nhìn chúng ta. Chắc sắp tỉnh rồi đấy rồi đấy nương nương ạ.

Đám tiên nữ đang bàn tán thì Tiểu Yến Tử nghe tiếng hô từ xa:

- Hoàng hậu giá lâm! Hoàng hậu giá lâm!

Đám tiên nữ ban nãy xì xào chợt im bặt, rồi Tiểu Yến Tử nghe tiếng hô đồng loạt:

- Hoàng hậu nương nương kiết tường!

Cô tiên lớn tuổi nhất ban nãy quỳ xuống, kính cẩn thưa:

- Lệnh Phi tham kiến Hoàng Hậu nương nương!

Tiểu Yến Tử nghe vậy sợ hãi nhắm mắt lại, tự hỏi:

- Tại sao lại có Hoàng hậu ở đây? Như vậy đây chưa phải là thiên đàng à? Vị Hoàng Hậu này có vẻ oai phong quá!

Tiểu Yến Tử nghĩ ngợi, mở he hé mắt để ngắm. Bà Hoàng Hậu khoảng trên bốn mươi tuổi, người mang đầy nữ trang, ngọc báu. Đôi mày lá liễu, mắt phụng uy nghi... Và không hiểu tại sao vừa nhìn thấy bà ta, là Tiểu Yến Tử bỗng rùng mình sợ hãi. Phải chăng vì cái ánh mắt quá sắc, quá lạnh? Sau lưng bà ta còn có

một bà lão khác, sắc diện cũng thật lạnh lùng.

- Các ngươi hãy bình thân!

Giọng của Hoàng hậu lạnh không kém. Và tất cả những tiên nữ hiện diện đều đứng dậy. Hoàng hậu đến trước giường của Tiểu Yến Tử, chăm chú quan sát, làm Tiểu Yến Tử chẳng dám động đậy.

- Đây là cô gái từ trường săn bắn mang về có phải không?

- Vâng

Lệnh Phi nương nương trả lời:

- Sao rồi? Vết thương đã lành chưa?

- Dạ kính bẩm Hoàng Hậu, mạch đã đều rồi, có thể nói là qua cơn nguy kịch.

Một vị thái y vội bước tâu. Hoàng hậu gật đầu:

- Thái y quả là có bàn tay vàng. Hay lắm!

- Dạ cảm ơn Hoàng Hậu. Nhưng có lẽ mạng của cô gái này là mạng đại phước, nên được Hoàng thiên phò hộ.

- Vậy ư? Mạng đại phước? Được Hoàng thiên phò hộ nữa ư?

Lời của Hoàng hậu nghiêm khắc, làm người trong phòng đều yên lặng. Tiểu Yến Tử cũng thấy căng thẳng. Lòng nghĩ ngợi:

- Bà ta đang nói về ai vậy? Cô gái từ trường bắn mang về? Ta đấy ư? Không lẽ... ta đã được mang vào cung vua? Thì ra, nơi đây chẳng phải là thiên đàng mà chỉ là Hoàng cung. Tiểu Yến Tử dần dần tỉnh táo, ký ức chầm chậm quay lại. Trời ơi! Như vậy là ta đã lọt vào trong cung vua! Tử Vy tìm đủ mọi cách cũng không vào được, còn ta! Dự tính là vào được ngay!

Hoàng Hậu phất tay với đám đông:

- Bọn ngươi ra cả bên ngoài, bao giờ ta lệnh mới được vào nhé!

- Vâng!

Tất cả những người trong phòng đều rút lui, kể cả Lệnh Phi,

nhưng Hoàng Hậu lại ra lệnh:

- Lệnh Phi ngươi ở lại, ta có chuyện cần hỏi ngươi.

- Vâng.

- Ngươi đến đây!

Lệnh Phi nương nương bước tới cạnh giường. Hoàng Hậu vẫn chăm chú ngắm nhìn Tiểu Yến Tử, hỏi:

- Trong cung đang có những tin đồn, rằng là con bé này giống hoàng thượng như khuôn đúc. Vậy mà sao ta ngắm vẫn không thấy. Còn ngươi? thế nào? Thấy nó có giống Hoàng thượng không? Chỗ nào?

Lời của Hoàng hậu làm Lệnh Phi nương nương lúng túng:

- Dạ... nghe Hoàng thượng nói là... là càng nhìn càng thấy giống.

Hoàng hậu lại quay sang bà lão phía sau.

- Thế còn Dung ma ma, bà thấy thế nào?

Bà lão được gọi là Dung ma ma bước tới ngắm kỹ Tiểu Yến Tử.

- Kính bẩm Hoàng Hậu. Người ta nói rồng sanh ra đến chín loài. Hãy nhìn các A ca và cát cát xem thì rõ, đâu có người nào giống người nào đâu? Vả lại cô gái nằm thế này, thần cũng không trông rõ được.

Hoàng Hậu cười nhạt:

- Vậy mà có người dám cả quyết, nói nào là chân mày, đôi mắt... của cô ta đều giống Hoàng thượng như đúc.

Rồi quay sang Lệnh Phi nương nương, Hoàng Hậu gằn giọng:

- Ngươi đừng có vì muốn lấy lòng Hoàng thượng mà cứ nói tốt cho nó! Đứa con gái này lai lịch bất minh, xuất hiện một cách bất thần. Làm sao một thân một mình có thể lọt vào trường bắn? Chắc hẳn là phải có nội ứng. Ta đã nhìn kỹ, chẳng thấy giống Hoàng thượng của ngươi một chút nào cả! Chắc chắn đây là giả mạo mà thôi. Vì vậy ngươi đừng có ý kiến tới lui gì cả. Nếu xét kỹ nó chẳng phải là giọt máu rơi của Hoàng thượng, thì không phải một mình nó chết, mà cả ngươi cũng bị liên lụy đấy.

Lệnh Phi nương nương có vẻ sợ hãi:

- Hoàng hâu dạy phải, dạy phải. Thần thiếp chẳng dám lắm mồm nữa đâu!

- Ngươi biết vậy là tốt. Chuyện này ta sẽ làm rõ mới được, chứ đâu thể chỉ dựa vào một cây quạt, một bức tranh, là có thể kết luận đây là cát cát? Thật đúng là hoang đường!

Lệnh Phi nương nương lại một lần nữa ứng tiếng:

- Vâng! Vâng! Vâng!

- Thôi ta đã ngắm kỹ rồi, thấy rõ rồi! Dung ma ma, mình về thôi!

Và Hoàng Hậu cùng Dung ma ma quay người bỏ đi. Lệnh Phi quỳ xuống:

- Thần thiếp xin được cung tiễn Hoàng hậu nương nương.

- Khỏi cần! Chỉ cần ngươi gắng giữ khách quan một chút khi đứng bên Hoàng thượng là được. Phải nhớ là huyết thống của

Hoàng thất, không thể để pha tạp, nếu có điều gì không hay, tội chém đầu chứ chẳng dung, ngươi biết rồi chứ?

- Dạ thần thiếp hiểu ạ!

Rồi tiếng chân bước xa dần. Vậy là Hoàng Hậu và Dung ma ma đã bỏ đi. Tiểu Yến Tử mở hé mắt, thấy Lệnh Phi nương nương khúm núm đưa Hoàng hậu và đám tùy tùng bước ra ngoài. Và bây giờ Tiểu Yến Tử gần như tỉnh táo hoàn toàn. Nàng thấy sự việc không đơn giản như mình tưởng, mà vô cùng rắc rối. Tiểu Yến Tử lẩm:

- Vậy là không hay rồi! Họ đã lầm mình là cát cát, rồi nghi mình là hàng giả mạo định chém đầu nữa chứ, phải làm sao đây?

Tiểu Yến Tử kêu khổ và than:

- Tử Vy ơi! Tử Vy mi đã hại ta rồi!

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 4

Tiểu Yến Tử nào có biết là trong những ngày cô ta nằm mê man trong cung vua, thì Tử Vy, Kim Tỏa, Liễu Thanh và Liễu Hồng ngày ngày sục sạo khắp thành phố Bắc Kinh để tìm nàng. Nhưng Tiểu Yến Tử như một cánh diều đứt dây vút lên trời là biến mất. Tử Vy cứ đi tìm với trái tim tuyệt vọng, hối hận, ân hận thì đúng hơn. Có mấy lần Tử Vy đến trường bắn, thăm hỏi đủ chỗ, nhưng chẳng ai biết gì cả. Sự mất tích của Tiểu Yến Tử lần này, Tử Vy còn phải ngậm bồ hòn, không biết phải giải thích thế nào với anh em Liễu Thanh, bởi vì sự bí mật kia là bất khả tiết lộ. Liễu Thanh không phải chỉ một lần, cứ lải nhải:

- Sao lại có chuyện lạ lùng như vậy? Cả ba người cùng rủ đi dâu không rủ, lại kéo nhau đến trường bắn. Đến đấy làm gì? Sao Tiểu Yến Tử lại vô cớ thất lạc? Mất tích? Mà không phải các người? Chuyện này có cái gì trong đó chứ chẳng chơi!

Tử Vy có miệng mà không nói nên lời vừa khóc vừa nói:

- Tôi sẽ rất cảm ơn các bạn nếu các bạn đừng hỏi tại sao nữa. Chuyện chúng tôi đến trường bắn có lý do của nó, bây giờ sự việc lỡ xảy ra như vậy rồi biết làm sao? Tôi cũng khổ lắm!

Tử Vy nhìn Liễu Thanh với ánh mắt van xin:

- Liễu Thanh, Liễu Hồng. Tôi xin hai người, hai người có thể đến hoàng cung để dò xét xem có tin tức gì của Tiểu Yến Tử, được không?

- Đến hoàng cung ư? Ai dám làm chuyện táo bạo vậy chứ? Quấy rầy là phạm thượng, cô muốn tôi dò la bằng cách nào đây?

- Thế anh chẳng quen một ông hay một bà nào trong triều sao?

- Làm sao quen được? Ở đấy... Đúng rồi, tôi biết Hoàng thượng và mấy ông thái tử thôi.

- Cái gì?

Tử Vy kinh ngạc, Liễu Thanh lại tiếp:

- Cô biết không? Những lúc rảnh rỗi tôi thường hay đánh cờ với các thái tử cùng Hoàng thượng... Nhưng trong mơ đấy!

Liễu Hồng dậm chân:

- Thanh huynh! Tại sao trong lúc này mà huynh còn nói chơi được? Tử Vy khóc muốn hết nước mắt rồi sao không nghĩ xem có còn cách nào giúp người ta được không chứ? Ở đó mà đùa mãi.

Liễu Thanh quay qua trừng mắt với em gái:

- Anh thế nào chẳng lẽ em không biết? Làm sao ta lại quen với những người trong cung đình được? Nhưng mà ở đây Tử Vy cũng có lỗi phần nào. Nói thật, trước đây Tiểu Yến Tử ở với bọn mình, được anh xem như là em gái. Làm bất cứ chuyện gì, nó cũng hỏi ý kiến anh. Vậy mà, khi Tử Vy xuất hiện cả bọn họ kéo nhau đến trường bắn của vua, lại không cho mình biết một tiếng, họ coi mình như người ngoài chứ đâu phải là bạn bè nữa đâu? Vì vậy, em có thấy tức chết đi được không? Họ chẳng coi mình ra gì cả.

Tử Vy nghe trách, nước mắt chảy dài:

- Vâng, tôi biết đó là lỗi của tôi, đúng ra muốn làm gì phải thương lượng kỹ càng, chứ không nên hồ đồ như vậy, nhưng tại vì... Tiểu Yến Tử nói là chắc chắn. Vì lúc nhỏ cô ấy thường đến đó, rất quen thuộc đường đi nước bước.

Liễu Hồng dậm chân:

- Trời ơi! Tiểu Yến Tử là người chúa nói dối, cô chẳng biết sao?

Liễu Thanh tiếp lời:

- Cô ấy can đảm có thừa, biết tính toán, nhưng võ công thì lại quá tồi. Vậy mà cô... cô đã kết nghĩa với cô ấy, mà vẫn không biết tính cô ấy sao? Cô ta chỉ được nước nhiệt tình thôi. Đừng bao giờ nghe những gì cô ta nói cả.

Hai anh em nhà họ Liễu nói và cứ trách, trong khi Vy chỉ có nước mắt. Ngày qua ngày, tin tức về Tiểu Yến Tử cứ ít dần, sống trong nỗi hoang mang đó, có lần Tử Vy đã lo lắng nói với Kim Tỏa:

- Hay là Tiểu Yến Tử đã chết rồi?

- Đừng! Đừng! Tiểu thư đừng nên nói điều xui xẻo vậy!

Kim Tỏa nhăn mặt, Tử Vy lại nói:

- Nếu tỉ ấy chưa chết, sao chẳng tin tức gì? Mà tất cả tại tôi cả thôi. Tôi quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến quyền lợi của mình mà chẳng nghĩ gì đến sự an nguy của người khác nên mới đưa đến tình huống này!

- Tiểu thư đừng nên tự trách mãi như vậy, bởi vì trong chuyện này mình nào có bức ép gì tỉ ấy đâu? Tất cả chỉ là một sự tự chuyện.

- Chính vì vậy mà ta mới càng bứt rứt. Cuộc đời ta ngoài mẹ ra nay gặp được người tri kỷ như chị ấy. Những ngày tháng sống chung vừa qua, cho thấy ta đã tìm lại được niềm vui. Nếu ta biết có làm thế nào cũng không gặp được cha thì ta đã không để tỉ ấy làm những chuyện mạo hiểm như vậy!

Kim Tỏa không đồng ý, nói:

- Tiểu thư không nên ngồi đấy mà tự trách mình. Bởi vì ta nào có tiên liệu trước việc Tiểu Yến Tử sẽ gặp đâu? Ở đây có một điều quan trọng cần quan tâm hơn là hai vật tín quí hơn sinh mệnh cô, đã bị mất tích theo Tiểu Yến Tử!

Tử Vy nghe nhắc giật mình, hiểu ngay điều mà Kim Tỏa định ám chỉ. Nhưng nói:

- Trong lúc này, sự sinh tử của Tiểu Yến Tử còn chưa biết ra sao, vậy mà muội cứ nghĩ đến việc mất còn của vật báu. Muội định trách Tiểu Yến Tử nữa ư?

Kim Tỏa bất bình:

- Cô còn nhớ lúc mẹ cô sắp mất, cô đã hứa gì không? Đó là mang những tín vật kia đến gặp đươc cha cô. Vậy mà bây giờ tín vật không còn, nếu có gặp được cha cô đi nữa, thì lấy gì đối chứng cô là con ruột của cha cô chứ? Cô nghĩ đi? Mỗi lần nghĩ đến điều đó tôi thật thấy buồn!

Tử Vy đứng bật dậy:

- Muội nói vậy là sao? Muội nghĩ là Tiểu Yến Tử có thể làm chuyện xấu xa được ư? Tiểu Yến Tử không thể nào bán đứng chúng ta được.

- Tôi không hề có nghĩ đó, tôi chỉ thấy hối hận, thấy bứt rứt, là tại sao lúc đó không cản ngăn, để cô đưa tín vật quí cho người ta. Đúng ra phải giữ nó lại chứ? Thật xấu hổ, có chết xuống âm phủ, làm sao tôi còn mặt mũi nào để gặp lại bà đây?

Lời của Kim Tỏa làm Tử Vy khóc òa lên, Kim Tỏa thấy vậy hối hận:

- Tất cả tại tôi cả. Xin lỗi cô! Đúng ra tôi không nên nói chuyện đó để cô buồn. Tỉ Tiểu Yến Tử là người có tình có nghĩa, chắc sẽ không phản bội chúng ta đâu. Tôi tin chị ấy! Mà tôi cũng tin là ông trời có mắt chắc chắn ông ấy rồi sẽ bảo vệ cho Tiểu Yến Tử sống và làm được việc cho ta. Thôi tiểu thư, xin người đừng khóc nữa nhé?

Tử Vy cảm động ôm lấy Kim Tỏa:

- Muội tốt lắm! Nhưng mà thật ra là ta cũng ân hận vô cùng. Vừa mất Tiểu Yến Tử, vừa mất vật tin, không làm sao gặp được cha.

Ta biết phải làm sao đây?

Kim Tỏa chỉ im lặng, không biết nói gì để an uỉ cô chủ nhỏ.

Giữa lúc Tử Vy hoàn toàn bế tắc, thì Tiểu Yến Tử lại đánh giấc ngon lành giữa cung son. Vua Càn Long nhè nhẹ bước tới, đứng cạnh giường, lặng lẽ ngắm cô gái. Lệnh Phi nương nương là người rất tế nhị, thấy vua chú tâm như vậy cũng không dám quấy rầy, chỉ đứng yên một bên.

Một lúc sau, vua hỏi nhỏ Lệnh Phi:

- Hôm nay thế nào? Thấy nó có đỡ hơn không?

- Dạ, vừa uống thuốc xong, nên ngủ đấy. Theo lời thái y thì tình trạng hồi phục tiến triển khá tốt. Sáng nay có tỉnh lại, nhưng có lẽ vì sợ hãi, nên chỉ đảo mắt nhìn quanh, chớ không nói năng gì cả.

- Vậy ư?

Vua Càn Long lại cúi xuống nhìn Tiểu Yến Tử lần nữa. Thấy trên trán cô gái lấm tấm mấy giọt mồ hôi, không dằn lòng được,

ông lấy khăn tay ra chậm bớt mồ hôi cho Yến Tử. Hương thơm nhẹ nhàng từ chiếc khăn tay toát ra và thái độ ân cần của vua đã làm cho Yến Tử thức tỉnh. Nhưng cô vẫn nằm yên đó bởi vì từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ Yến Tử được ai chăm sóc như vậy, nàng nằm im để hưởng trọn cái hạnh phúc nhỏ nhoi kia. Lệnh Phi nương nương thấy vua có vẻ yêu quí Tiểu Yến Tử nên nói:

- Sáng nay Hoàng Hậu có đến đây!

Vua Càn Long bình thản:

- À, thế... bà ấy có nói gì không?

Lệnh Phi cúi đầu:

- Thần thiếp không dám nói ạ!

- Ngươi cứ nói đi, chẳng sao đâu!

- Hoàng hậu nói, chuyện của Tiểu Yến Tử chắc chắn là có chuyện gian trá. Vì vậy nếu xét rõ ra được, thì thì...

Vua Càn Long quay qua:

- Thì sao? Bà ấy sẽ làm gì?

- Dạ... Dạ... Sẽ cho chém đầu Tiểu Yến Tử và cả thần thiếp nữa.

- Hừ!

Vua có vẻ không hài lòng, Lệnh Phi lại tiếp:

- Thật tình thiếp cũng không hề có ý nói thêm. Chẳng qua mỗi ngày thiếp chăm sóc, nên có dịp ngắm. Mà càng ngắm thiếp càng thấy giống, nhất là lúc cô ấy tỉnh ngủ. Khuôn mặt trông giống Hoàng thượng vô cùng... chớ thiếp nào dám thêu dệt gì thêm.

Vua Càn Long vẫn chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử, nhưng hơi bực mình:

- Ai nói con bé này không phải là con ta, ta sẽ chém đầu ngay! Chẳng phải đợi đến bây giờ, mà ngay từ lúc ở trường săn bắn, vừa nhìn thấy là lòng ta đã nảy sinh một tình cảm khác thường. Nhất là khi thấy nó nằm thiêm thiếp hỏi ta có còn nhớ Hạ Vũ Hà không? Ta làm sao quên được cái đôi mắt có hình ảnh tuyệt vọng của con bé? Tình cảm thiêng liêng giữa cha với con, làm sao có

thể giả được chứ?

Giọng nói của vua Càn Long hơi to làm cho mở choàng mắt ra. Vua Càn Long thấy Tiểu Yến Tử mở mắt, mừng rỡ:

- Con tỉnh rồi à?

Tiểu Yến Tử nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của vua chợt sợ hãi:

- Ông... ông là ai?

Lệnh Phi nương nương vội bước tới, vỗ nhẹ lên tay Yến Tử:

- Này... Nói chuyện với Hoàng thượng không được gọi bằng ông, biết không?

Tiểu Yến Tử sực nhớ ra, định quỳ xuống, nhưng vừa lăn qua đã rơi xuống đất.

- Hoàng thượng!

Vua Càn Long đã vội đỡ dậy:

- Đừng cử động! Thái y nói vết thương con khá nặng, ra máu nhiều nên phải tịnh dưỡng thêm ít ngày. Ta miễn lễ cho con đấy!

Bây giờ Tiểu Yến Tử mới có dịp nhìn kỹ nhà vua. Đây là người quan trọng nhất thiên hạ đây ư? Một người mà tất cả thần dân đều phải kính trọng. Vậy mà... vậy mà...

Tiểu Yến Tử rụt rè:

- Ông là Hoàng thượng? Thật sự là Hoàng thượng bây giờ đấy ư? Càn Long Hoàng thượng chứ?

Lệnh Phi đứng gần nhắc nhở:

- Tại sao cứ gọi Hoàng thượng là ông hoài vậy?

Vua Càn Long gạt ngang:

- Đừng để ý cái chuyện xưng hô. Cô ta sống giữa nơi dân dã làm sao biết được phép tắc triều đình chứ?

Rồi ông quay qua Tiểu Yến Tử:

- Phải, ta chính là Hoàng thượng đây. Cái hôm ở trường săn bắn, con đã từng nhìn thấy ta rồi mà?

Tiểu Yến Tử rụt rè:

- Vâng, lúc ở trường săn bắn nhiều người quá, con không nhìn rõ ai cả...

Rồi chợt nhiên Tiểu Yến Tử nhớ đến nỗi khát khao của Tử Vy muốn gặp vua mà không gặp còn nàng thì... Tiểu Yến Tử ngồi bật dây reo lên:

- Trời ơi! Tôi đã gặp được Hoàng thượng rồi!

Vua Càn Long thấy buồn cười vội xoa đầu Tiểu Yến Tử và đẩy cô gái nằm xuống:

- Đúng rồi! Con đã gặp được Hoàng thượng. Trẫm cũng biết là trên đường đi con gặp lắm nỗi gian nan.

Thuận tay vua Càn Long sờ lên trán Tiểu Yến Tử:

- Ồ! Thế này là tốt! Hết sốt rồi, con thấy đói không? Trẫm bảo

họ chuẩn bị bữa ăn cho con nhé?

Tiểu Yến Tử lặng lẽ nhìn vua. Sự chăm sóc của vua, những lời thăm hỏi nhẹ nhàng đó khiến Yến Tử cảm thấy được cái ấm cúng gia đình. Cô nàng xúc động nói:

- Ngài... Ngài là Hoàng thượng. Vậy mà lại quan tâm đến tôi như vậy làm tôi có chết cũng thấy vui lòng.

Lời của Tiểu Yến Tử làm cho vua cảm động:

- Con đã được cứu sống thì không thể nào chết được. Từ đây ta sẽ để con được hạnh phúc, và không cho ai sát hại con nữa đâu!

Tiểu Yến Tử cảm động nhìn vua, không nói được lời nào cả. Vua lại tiếp:

- Bây giờ con đã tỉnh táo rồi, trẫm có rất nhiều điều muốn hỏi con!

Tiểu Yến Tử yên lặng, vua lấy trong người ra chiếc quạt/

- Trẫm đã biết con tên là Tiểu Yến Tử, và chiếc quạt này tìm

được trên người con. Con đã vượt bao nhiêu nguy hiểm để đột nhập vào trường săn bắn, có phải chăng là để mang lại những thứ này vào cho trẫm?

Tiểu Yến Tử gật đầu. Vua Càn Long yên lặng một lúc tiếp:

- Trẫm cũng biết được là mẹ của con có tên là Hạ Vũ Hà. Có phải là chính người đã đưa nó cho con? Thế nào, mẹ con vẫn khỏe chứ?

Tiểu Yến Tử ngần ngừ, rồi lắc đầu:

- Không ư? Thế nàng bây giờ ra sao? Ở đâu?

- Dạ... Người... đã chết rồi, mất tháng sáu năm ngoái tại Tế Nam.

Vua Càn Long có vẻ buồn.

- Nàng đã chết rồi ư? Trẫm cũng đã đoán như vậy, trẫm chưa muốn tin. Và rõ ràng là nếu không chết con không đến đây tìm ta. Thật đáng ân hận!

Vua Càn Long lại thở dài tiếp:

- Những năm qua, trẫm đã làm khổ quá nhiều mẹ con ngươi!

Tiểu Yến Tử thấy vua buồn vội vã nói:

- Hoàng thượng... Hoàng thượng... Tôi không phải là...

Nhưng vừa nói đến đó, không hiểu sao cảm thấy ngứa cổ bắt ho, ho luôn một hơi dài làm vua Càn Long hoảng hốt:

- Lạp Mai! Đông Tuyết đâu! Mau mang nước lại đây!

Và ông vội vàng cúi xuống, bế lưng Tiểu Yến Tử lên.

- Trẫm quên bẵng là con còn đang bệnh nên hỏi quá nhiều thứ, chắc con mệt lắm hở Tiểu Yến Tử! Con đâu biết là, sự xuất hiện của con khiến cho trẫm cảm thấy vừa vui vừa buồn. Trẫm rất ân hận. Bắt đầu từ hôm nay, những ngày nghèo khổ của con đã qua rồi. Con là đứa con lưu lạc của trẫm trong dân gian. Bây giờ, đứa con đó đã được về đến nhà.

Tiểu Yế Tử nghe vậy càng ho dữ hơn. Vừa ho vừa cố nói:

- Hoàng thượng... Con con... Ngài ngài...

Chưa nói được gì thì một đám cung nữ đã đổ ùa đến, người mang trà, người mang thuốc, Lạp Mai vừa nâng thuốc lên bằng hai tay vừ kính cẩn nói:

- Cô nương, xin dùng thuốc!

Nhưng Lệnh Phi đứng gần đấy đã gầm lên:

- Mi nói gì vậy? Chẳng biết lễ nghĩa gì cả. Mi nghe cho rõ đây này, phải gọi là cát cát, biết không?

Lạp Mai nghe vậy vội vã quỳ xuống, dập đầu tâu:

- Mời cát cát dùng thuốc!

Tiếp đó là đoàn cung nữ đi theo hô:

- Mời cát cát dùng thuốc! Cát cát vạn tuế vạn tuế! Chúng tôi nguyện hầu hạ cát cát!

Sự việc xảy ra khá bất ngờ làm Tiểu Yến Tử lúng túng kinh sợ.

Còn chưa biết xử trí ra sao, thì thấy vua Càn Long bưng chén thuốc, đích thân đỡ Yến Tử dậy bảo:

- Để trẫm bưng thuốc cho con uống nhé, tội nghiệp! Sống tớ mười tám năm mới gặp được cha, còn gặp tai nạn bị trọng thương nữa!

Bây giờ Tiểu Yến Tử hoảng hốt, thật sự không thể như vậy được! Hoàng thượng! Người đàn ông quyền uy nhất thế gian này lại đích thân bưng chén thuốc cho ta uống. Chẳng ai trên đời này hơn ta nữả Không thể được! Không thể có chuyện như vậy dược! Một đứa con gái dân dã, nghèo hèn, cơm thường bữa chẳng đủ nọ Vậy mà, bây giờ... trước mặt Tiểu Yến Tử đầy người quỳ mọp. Rồi Hoàng thượng nuông chìu lo lắng, cái vinh quang chợt như một cơn đại hồng thủy ụp tới vây lấy Tiểu Yến Tử làm choáng ngợp, làm Yến Tử có cái cảm giác bay bổng lên mấy tầng mây. Nhưng thật lòng Tiểu Yến Tử không muốn như vậy. Tiểu Yến Tử muốn giải thích nhưng lại chần chừ... Có lẽ vì không còn thời gian, có lẽ vì đang bận uống thuốc.

Uống thuốc xong, lại uống nước. Vua Càn Long đặt ly trả lại mâm rồi lại đỡ Tiểu Yến Tử nằm xuống.

- Này con, đừng có nhìn trẫm bằng đôi mắt đó. Trẫm biết là mình không phải với mẹ con. Trẫm cũng biết con đang hận, nhưng hãy yên tâm, từ đây về sau, trẫm sẽ tìm đủ mọi cách để đền bù cho con!

Lệnh Phi nương nương bước tới bên vua, sụp xuống:

- Xin chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng thượng, cha con được đoàn viên!

Tiểu Yến Tử há hốc mồm. Không biết giải thích làm sao lỡ lên mây thì đành sống trên mây, còn hơn là sa xuống địa ngục!

Lệnh Phi nương nương đứng dậy, quay qua Tiểu Yến Tử:

- Này cô gái ơi, sao lại hiền vậy? Còn ngẩn ra đó làm gì, sao không gọi vua là Hoàng A Ma đi? Ở trong cung, vua không gọi là cha mà phải gọi là Hoàng A Ma đấy nhé!

Tiểu Yến Tử vẫn trừng trừng đôi mắt. Lòng đang giằng cọ Không được! Không được! Làm như vậy là không phải với Tử Vy. Ta không có quyền làm thế!

Vua Càn Long thấy Tiểu Yến Tử chần chừ, nhẹ nhàng hỏi:

- Thế nào? Có phải con không muốn nhận trẫm làm cha không?

Tiểu Yến Tử không dằn được, buột miệng:

- Muốn! Muốn lắm chứ! Chỉ sợ là không xứng thôi!

Vua Càn Long ngộ nhận lời của Tiểu Yến Tử, ông thấy chua xót thở dài:

- Cái gì mà xứng hay không xứng? Nếu con mà không nhận trẫm là cha, thì trẫm vẫn coi con là con. Hãy gọi trẫm một tiếng là Hoàng A Ma đi! Đó là thánh chỉ, không được cãi lệnh!

Lệnh Phi nương nương đứng gần đấy hối thúc:

- Mau lãnh chỉ đi! Gọi đi còn chờ gì nữa, bằng không Hoàng thượng giận đấy. Gọi đi! Gọi đi!

Tiểu Yến Tử nhìn lên, ánh mắt triù mến của vua Càn Long làm nàng không cầm lòng được, khẽ gọi:

- Hoàng... A Ma!

Tiếng gọi của Tiểu Yến Tử làm vua Càn Long mừng rỡ:

- À! Hay quá! Hay quá! Ha ha ha! Con gái của ta ở chốn dân gian đã quay trở về! Đúng là ông trời có mắt! Trời còn biết thương ta!

Và cũng cùng lúc đó toàn thể đám cung nữ, đồng quỳ rạp xuống:

- Cát cát vạn tuế vạn tuế! Bọn nô tài xin bái kiến cát cát!

Rồi đám thái giám bên ngoài cửa mừng rỡ bước vào giữ kín tay áo quỳ xuống:

- Cung hỷ cát cát! Chúc mừng cát cát. Cát cát vạn tuế vạn tuế!

Cái không khíc nhộn nhịp, cung kính đó lại đưa Tiểu Yến Tử lên tận mây. Nàng nhắm mắt lại, hình ảnh Tử Vy chợt hiện qua. Tiểu Yến Tử lẩm bẩm:

- Xin lỗi, Tử Vy! Tôi không cố tình, nhưng mà... Được làm cát cát sướng quá! Có người cha là vua thật tuyệt vời. Ta chẳng làm

sao chịu được sự cám dỗ, muội hãy cho phép tỉ được làm cát cát ít ngày, có cha làm vua ít ngày đi nhé? Tỉ hứa với muội khi nào tỉ khỏe hẳn, tỉ sẽ cho người rước muội vào cung và trả cha lại cho muội ngay...

Và thế là... Tiểu Yến Tử đã nhập vai cát cát.

Mấy hôm sau, Tiểu Yến Tử rời khỏi phòng của Lệnh Phi nương. Hôm ấy Tiểu Yến Tử mặc bộ quần áo của Lệnh Phi nương nương đặc biệt may cho nàng. Chiếc áo dài màu hồng, rồi được trang điểm, chỉ có dưới chân là vẫn mang đôi hài cũ. Lệnh Phi, Lạp Mai, Đông Tuyết và đám cung nữ cũng dẫn Yến Tử đi tham quan Ngự Hoa Viên. Lệnh Phi huyên thuyên giới thiệu các loại hoa quý trong vườn. Những loài hoa mà Tiểu Yến Tử ít có dịp trông thấy:

- Hoàng cung nội viện ở đấy rất rộng lớn. Cát cát không thể nào đi hết trong vòng một ngày đâu. Bao giờ Cát cát hoàn toàn khỏe mạnh, chúng tôi sẽ đưa cát cát xem tiếp.

Đối với Tiểu Yến Tử, mọi thứ ở đây, đều đẹp đều xinh:

- Có nghĩa là nãy giờ, chúng ta chỉ mới thăm một khu vườn nhỏ

thôi ư? Ở đây còn cả một thành phố nữa à? Ồ! nhà nhiều vô số kể. Phía nào cũng có, rồi những hành lang dài thậm thượt.

Khi nhìn thấy ở mỗi dãy nhà đều có treo biển tên. Tiểu Yến Tử thắc mắc:

- Sao chẳng phải là tiệm buôn mà lại mang bảng hiệu chi vậy.

Thật ra thì vì Tử Cấm Thành quá rộng, nhà lại nhiều, nên phải phân khu, mỗi khu lại có nhiều cung điện, nên phải mang biển mới dễ nhớ và không bị lạc.

Đến một cái đình treo ba chữ Ấp Thủy Các Yến Tử muốn trổ tài. Nhưng vì chữ nghĩa chẳng biết bao nhiêu, nên tưởng là Bá Thảo Viên cô ta hỏi:

- Tại sao cái đình này lại treo bảng Bá Thảo Viên?

Lệnh Phi nương nương nghe hỏi ngạc nhiên. Thế này là thế nào? Nghe nói người vợ dân dã của Hoàng thượng cũng học vấn cao siêu, vậy sao chẳng dạy con học? Bà còn đang ngờ vực thì Tiểu Yến Tử lại thở ra nói:

- Tôi đến đây như đến một cảnh tiên không có thật, sau này mà rời khỏi cung quay về nơi dân dã, kể lại chắc chẳng ai tin đâu.

Lệnh Phi càng ngỡ ngàng hơn. Bất chợt nghĩ đến điều Hoàng hậu nói rồi chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử, bà cảnh giác:

- Cát cát này, tôi có một điều quan trọng muốn nói với Cát cát.

Tiểu Yến Tử lơ đễnh:

- Chuyện gì vậy?

- Cát cát nên nhớ là bây giờ cát cát đã được Hoàng thượng công nhận rồi, tôi cũng chưa từng thấy đứa con nào được Hoàng thượng yêu thích như vậy, mà đã được Hoàng thượng yêu thích, thì đó là điều vô cùng vinh hạnh, nhưng cùng vô cùng nguy hiểm. Trong cung chẳng phải ai cũng giống ai, người thương người ghét...

Và Lệnh Phi nương nương hạ thấp giọng:

- Vì vậy tôi có lời khuyên cát cát, phải cẩn thận, nếu không bị người ta nắm được sự sai trái, thì rất nguy hiểm, có thể mất mạng

như chơi.

Tiểu Yến Tử không tin:

- Làm gì có chuyện nghiêm trọng như vậy?

Nhưng thái độ của Lệnh Phi rất nghiêm chỉnh:

- Cát cát hãy tin tôi, tôi nói thật đấy!

Lời của Lệnh Phi làm Tiểu Yến Tử nhớ lại lời của Hoàng hậu:

- Cái huyết thống của nhà vua không được pha tạp. Vì vậy nếu có điều gì gian dối là mất đầu như chơi, ngươi có biết không?

Tiểu Yến Tử rùng mình, sợ hãi nói:

- Nhưng mà... nương nương... Rồi tôi cũng phải quay về nhà tôi chứ?

Lệnh Phi trợn mắt, bà dáo dác nhìn quanh, rồi cắt ngang:

- Ồ không được! Chuyện này là phạm thượng! Cái gì mà về nhà?

Đây đã là nhà của cát cát rồi? Từ đây về sau. Cát cát sẽ được hưởng mọi phú quý vinh hoa trong đời. Nhưng cát cát không được quyền nói là muốn trở về lại cuộc sống dân gian. Cũng như muốn trở về với ai đó. Bởi vì bây giờ cát cát đã được vua nhận là con, thì cát cát là cát cát, không để ai nghi ngờ, kể cả bản thân mình, nghe rõ chưa?

Tiểu Yến Tử thấy sự việc trở nên nghiêm trọng. Vậy thì... Vậy thì... Tử Vy sẽ ra sao? Tiểu Yến Tử buột miệng hỏi:

- Thế... Nếu tôi không phải là cát cát thiệt thì sao?

Lệnh Phi nghe hỏi giật mình, suýt tí đã vấp chân:

- Nếu Cát cát mà không phải là cát cát thật, thì sẽ bị tội rất nặng, đó là lừa dối vua, mà tội đó sẽ phải chặt đầu. Không chỉ một mình cát cát bị, mà cả những người liên quan đều bị, như tôi, Phước Luân. Vì vậy Cát cát đừng nói điều đó ra, hãy giữ nó trong lòng, vĩnh viễn giữ nó trong lòng. Nghe chưa?

Tiểu Yến Tử bị lời hù dọa của Lệnh Phi làm xanh mặt. Biết đó là sự thật chứ không phải là chuyện đùa. Lòng vô cùng rối rắm, nàng bứt rứt. Tử Vy! Tử Vy ơi! Bây giờ tôi biết phải làm sao

đây? Tôi cũng sợ chết, tôi không muốn chết!

Ngay lúc đó Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái đến chơi. Vĩnh Kỳ vừa trông thấy Tiểu Yến Tử trong áo mới, đã cười rất tươi:

- Đây là nàng cát cát đã bị tôi làm trọng thương ư?

Lệnh Phi vừa thấy Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái xuất hiện, liền thay đổi sắc diện, cười nói

- Chào Ngũ A Ca. (tức thái tử thứ năm)

Rồi quay sang Nhĩ Thái

- Ồ! Nhĩ Thái, lâu quá không gặp mẹ cậu. Hãy cho tôi gởi lời mời mẹ cậu hôm nào rảnh đến đây chơi nhé?

Nhĩ Thái cúi người:

- Nương nương kiết tường! Mẹ con vẫn thường nhắc đến nương nương, nhưng ai cũng biết lúc gần đây nương nương rất là bận rộn, phải chăm sóc cả cát cát mới đến, nên...

Rồi Nhĩ Thái quay sang nhìn Tiểu Yến Tử cười, trong khi Vĩnh Kỳ ngắm Tiểu Yến Tử.

- Cát cát hôm nay và cái hôm ở trường săn bắn hôm nọ là hai người khác nhau. Thật không ngờ, tôi lại có một tiểu muội xinh đẹp như vậy.

Tiểu Yến Tử cũng nhìn lại Vĩnh Kỳ, chợt nhớ lại cái hôm ở trường bắn, chính Vĩnh Kỳ đã bế mình lên, khiến đôi má đỏ rần, hỏi:

- Thì ra đây là Ngũ A Ca ư?

Ngay khi đó Lệnh Phi đề nghị:

- Nào chúng ta và nhà mát ngồi nghỉ đi. Cát cát vừa mới hết bệnh, đứng ở ngoài trời nhiều không tốt.

Thế là mọi người vào nhà mát, tất cả vừa an tọa, thì các cung nữ đã nhanh chóng mang trà và thức ăn nhẹ ra.

Vĩnh Kỳ thấy Tiểu Yến Tử xinh đẹp dễ thương, đùa nói:

- Hôm nay khỏe rồi phải không? Cái hôm ở trường bắn, rõ ràng là tôi thấy một chú nai tơ chạy ngang, vậy mà khi buông tên thì mũi tên lại trúng cát cát. Vết thương lúc đó nặng quá làm tôi cứ ray rứt mãi.

Tiểu Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái thấy họ cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, nên bạo dạn hẳn và không giữ khoảng cách gì cả, cười nói:

- Tại sao lại ray rứt? Nếu không nhờ cái mũi tên của huynh, thì tôi làm sao gặp được mặt Hoàng thượng? Tôi phải cảm ơn huynh mới đúng chứ?

Nhĩ Thái chen vào:

- Vậy là cát cát cảm ơn lầm người rồi, đúng ra phải cảm ơn tôi đây này!

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên nhìn Nhĩ Thái, Lệnh Phi vội giới thiệu:

- Đây là nhị công tử của Phước Luân đại học sĩ, cậu ấy với huynh trưởng Nhĩ Khang, là hai người trẻ tuổi rất được Hoàng thượng yêu thích, họ cũng là bạn của Ngũ A Ca đây, nhất là Nhĩ

Thái. Bạn tri kỷ của Ngũ A Ca đấy.

Bạn tri kỷ? Tiểu Yến Tử không biết tiếng đó có nghĩa gì, nhưng hỏi:

- Tại sao tôi phải cảm ơn anh?

Nhĩ Thái cười nói:

- Bởi vì hôm ấy Nhĩ Khang đã nhắm đúng con nai, nhưng nhờ tôi làm phân tán sự chú ý của huynh ấy, mới khiến Vĩnh Kỳ bắn trúng cô đấy chứ?

Vĩnh Kỳ nâng ly trà lên giả làm rượu, nói:

- Vậy ly này tôi xin được phép kính chúc cô nai đẹp nhất ở nơi đây vậy!

Tiểu Yến Tử cũng tinh nghịch, nâng ly lên:

- Xin được đáp lễ Nhà thợ săn bắn tệ nhất. Nhưng mà sao lại cụng trà mà không cụng rượu?

- Nói đúng đấy!

Vĩnh Kỳ nói và quay qua nhìn đám cung nữ và thái giám. Đám người này hiểu ý ngay, thưa:

- Bọn nô tài sẽ mang rượu đến ngay!

Chỉ một phút sau, rượu thịt được mang ra. Tiểu Yến Tử thích thú. Làm công chúa giả sướng thật, muốn gì có ngay. Người phục vụ đến tận tay. Tử Vy này! Muội cố gắng chịu khổ thêm vài hôm nữa thôi nhé! Tiểu Yến Tử nghĩ, rồi lắc đầu để quên bẵng đi cái mặc cảm phạm tội, đứng dậy cao hứng rót rượu đầy ly, lớn tiếng nói với mọi người:

- Cảm ơn các vị, đã đối xử với tôi tốt như vậy. Mặc dù tôi bị trúng tên suýt mất mạng, nhưng đổi lại tôi đã có được những điều, mà từ nào đến giờ chưa hề có thật tuyệt vời! Tuyệt đến độ tôi quên hết mình là ai tên gì. Bữa nay tôi lại được ngồi chung với một vị thái tử, một con quan to, một hoàng phi uống rượu giữa hoa viên hoàng cung. Vậy đó! Nói lại, hẳn là chẳng ai tin, giống như chuyện nằm mơ vậy thôi!

Quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái. Tiểu Yến Tử lại tiếp:

- Được quen các vị tôi rất lấy làm hạnh phúc. Tôi muốn cùng các vị nhập nhóm ngay vậy đó!

Lời của Tiểu Yến Tử làm Vĩnh Kỳ cười to:

- Không cần phải nhập nhóm. Tôi là thái tử, cô là cát cát thì chúng mình đã là huynh muội. Riêng về Nhĩ Thái, mẹ của hắn cũng là tỉ muội với Lệnh Phi nương nương, thì ta nếu truy theo họ hàng, hắn cũng vai huynh của cô rồi!

- Như vậy có nghĩa là tôi đã có một lô hoàng thân quốc thích ư?

- Đúng vậy, tôi nghe Hoàng thượng nói là trong vòng ba tháng, phải để cho cô biết rõ hết thân tộc họ hàng.

Lệnh Phi nương nương cũng cười:

- Vậy có nghĩa là từ đây về sau cát cát sẽ vô cùng bận rộn, phải học tập nề nếp. Ngay cái đôi giày cô đang mang cũng không được mang mà phải thay loại giày của người Mãn Thanh.

Nhĩ Thái tiếp lời:

- Cả ngôn ngữ nữa. Đã là người Mãn Thanh thì phải biết nói tiếng Mãn Thanh chứ?

- Còn các phép tắc trong triều cũng phải học!

- Còn đi học chữ mỗi ngày nữa. Hoàng thượng là người giỏi văn lẫn võ. Con cái không được quyền dốt nát!

Người này một câu, người kia một câu, Tiểu Yến Tử nghe đến phát hoảng. Bất giác đặt ly rượu xuống bàn hét:

- Vậy là tiêu rồi! Tiêu rồi!

Đám đông không hiểu hỏi:

- Cái gì mà tiêu?

Tiểu Yến Tử thật thà:

- Nếu bắt tôi học nhiều như vậy, tôi sẽ không làm cát cát nữa đâu!

Lệnh Phi sợ hãi kéo mạnh chéo áo của Tiểu Yến Tử, rồi nói:

- Cát cát lại nói đùa nữa rồi!

Vĩnh Kỳ nhìn Tiểu Yến Tử, có cái gì khác lạ ở cô cát cát dân gian này.

- Ở trong cung, không có quyền dùng chữ tiêu rồi đó là sự cấm kỵ, lần sau đừng nói điều đó nữa nhé!

Tiểu Yến Tử ngẩn ra:

- Vậy muốn nói tiêu rồi thì phải nói làm sao?

Nhĩ Thái cười:

- Cát cát làm sao tiêu được chứ? Cô là vạn tuế vạn tuế tức là trường thọ ngàn năm, làm sao có thể tiêu được?

Tiểu Yến Tử buột miệng:

- Thế lúc tôi bị xử trảm cũng không tiêu được ư?

Lệnh Phi nghe nói vội bịt miệng Tiểu Yến Tử lại

Nhưng câu nói của Tiểu Yến Tử đã khiến mọi người ngạc nhiên "Ồ!” lên một tiếng.

Còn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái thì lắc đầu trước cô cát cát dân dã khác lạ này.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 5

Mấy hôm sau, vua Càn Long cho triệu các vi đại thần tâm phúc trong triều, thảo luận về chuyện của Tiểu Yến Tử.

- Trẫm thật không ngờ chuyện xảy ra đã khá lâu rồi và bây giờ trẫm lại có thêm một cô cát cát vô cùng xinh đẹp! Ha ha! Rõ là ai ai cũng có định số. Lúc đó, chẳng qua tại trẫm nhận được lệnh khẩn của Thái hậu nên không thể không rời Tế Nam ngay để quay về Bắc Kinh. Trước lúc chia tay, trẫm còn hứa với Vũ Hà là sẽ phái người quay lại rước nàng về kinh, không ngờ khi về đây rồi. Biên cương lại hỗn loạn, trẫm phải thân chinh cầm quân đi đánh hơn một năm mới dẹp xong giặc, rồi chuyện quốc sự nhiêu khê, làm trẫm quên bẵng đi. Mười chín năm nhanh chóng trôi qua. Hạt châu đánh rơi trong biển đời rồi cũng tìm lại được... Ha ha!

Phước Luân đại học sĩ cúi người, bẩm:

- Điều này chứng tỏ chân tình của Hoàng thượng đã làm cảm động trời đất, vì vậy hợp gia mới được đoàn viên. Đó là chuyện đáng mừng, đáng ca ngợi. Cát cát mạng lớn gặp nạn mà vẫn bình an sau này hẳn là đại phước.

Chúng thần đồng loạt kính cẩn:

- Cung hỷ Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng thượng!

- Trẫm hôm nay triệu tập các hiền khanh đến đây là muốn trưng cầu ý kiến các khanh. Đó là đứa con gái mới nay của trẫm tuy dân dã, nhưng cũng cần chính thức tuyên bố cho thiên hạ biết chứ?

Đại thần Kỷ Hiểu Phong bước ra nói:

- Hoàng thượng, thần nghĩ là câu chuyện ở Tế Nam đó tuy là có thật. Nhưng để giữ uy tín cho bệ hạ, tránh những lời dị nghị trong dân. Bệ hạ không cần phải nói rõ sự thật chỉ công bố cho mọi người biết là Hoàng thượng có nhận một nghĩa nữ ở chốn dân gian làm con nuôi, như vậy thì cát cát cũng đã được danh

chánh ngôn thuận!

Vua Càn Long hơi do dự:

- Bảo là con nuôi vậy có thiệt thòi cho Tiểu Yến Tử lắm không?

Phước Luân đại học sĩ tiếp lời:

- Sự thận trọng của Hiểu Phong không phải là không có lý. Bởi vì khi xưa bệ hạ di hành trong dân gian. Đâu phải là người nào cũng biết? Nếu đem câu chuyện Tế Nam này công bố ra thì kẻ xấu mồm xấu miệng thêu dệt thêm. Có thể làm bất lợi cho cả Hoàng thượng lẫn Cát cát. Nói là con nuôi thì mọi thứ sẽ nhẹ nhàng hơn

- Ý của hai khanh trẫm thấy cũng được. Vậy thì trẫm phong cho Tiểu Yến Tử làm Thạc Cát Cát. Các ngươi thấy thế nào?

- Tâu Hoàng thượng, vậy cũng không được ổn, gọi là Thạc Cát Cát thì phải là con của Vương Phi, còn cát cát này đến từ dân gian, mẹ là người Hán, thân thế đặc biệt, nếu phong là Thạc Cát Cát sợ sẽ gây nên dị nghị và đố kỵ. Vì vậy tốt hơn hết là nên phong một chức vị đặc biệt nào đó khác người một chút.

Kỷ Hiểu Phong nói, vua Càn Long nghĩ ngợi:

- Kỷ hiền khanh lý luận xác đáng, nhưng như vậy thì ta nên gọi là gì?

Kỷ Hiểu Phong suy nghĩ một chút, dập đầu thưa:

- Hạ thần thấy thì đặt là Hoàn Châu Cát Cát Hoàng thượng thấy thế nào?

Vua Càn Long ngẫm nghĩ rồi cười lớn:

- Hay! Hay! Ha ha... Hoàn Châu Cát Cát Trẫm thấy thích cái tên này lắm, ý nghĩa lắm! Được rồi, ta chọn nó! Tiểu Yến Tử sẽ là Hoàn Châu Cát Cát của trẫm vậy!

Và như vậy, danh xưng cho Tiểu Yến Tử đã được quyết định. Dù Tiểu Yến Tử có thích hay không, sự việc cũng không thay đổi.

Tiểu Yến Tử trở thành Hoàn Châu Cát Cát từ đó!

Trước khi được sắc phong chính thức, Tiểu Yến Tử còn phải qua

một cửa ải nữa.

Hôm ấy Tiểu Yến Tử được đưa đến Càn Long Cung để gặp Hoàng hậu của vua Càn Long có họ là Ô Lai Na Lạ Đây là vị Hoàng hậu thứ hai, vì vị hoàng hậu thứ nhất có biệt danh là Hiếu Hiền Hoàng Hậu. Một người đàn bà trung hậu, được nhân dân mến thương nhưng tiếc lại không được thọ, nên đã qua đời năm vua Càn Long thứ mười ba.

Vua Càn Long đau buồn vì chuyện đó nên đã tốn không biết bao nhiêu giấy mực, làm thơ truy niệm người vợ yêu. Và đã tưởng là không còn có ai tiếp được vị trí Hoàng Hậu. Nhưng rồi, lục viện không thể không có người thống lãnh, nên với sự chỉ thị của Thái hậu, Hoàng hậu thứ hai đã được lập nên.

Vì đã có một Hiếu hiền Hoàng Hậu rồi, nên người ta rất dễ làm một sự so sánh và thế là vị Hoàng hậu mới Ô Lai Na La không làm sao bì lại. Chính bản thân vua Càn Long có vẻ yêu quý người vợ trước của mình hơn. Chính vì thế vị Hoàng Hậu này rất thất ý, nên hay nổi cáu với mọi người và để chứng tỏ mình là người có năng lực, quyền uy bà thường hay ra lệnh nghiêm khắc. Một người rất khó hòa đồng.

Tiểu Yến Tử đâu biết điều đó nên thản nhiên đi vào.

Nhà Vua và Hoàng hậu ngồi cạnh nhau, nét mặt nhà vua thì rất vui vẻ trong khi Hoàng hậu rất nghiêm nghị. Tiểu Yến Tử vừa trông thấy Hoàng hậu, trống ngực đã đập mạnh. Nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Đến trước mặt hai người, Tiểu Yến Tử chỉ gập người xuống rồi hỏi:

- Quý vị cho gọi tôi có chuyện gì?

Hoàng hậu nhíu mày:

- Thế này là thế nào? Không lẽ đến bây giờ chuyện vấn an ngươi cũng không biết? Gặp Vua và Hoàng hậu, nói quý vị là sao?

Tiểu Yến Tử ngẩn ra:

- Vậy chứ... không gọi quý vị thì gọi là gì?

Vua Càn Long vội vã cứu nguy:

- À!... À!... Thủng thẳng rồi sẽ dạy. Lệnh Phi, nàng chịu khó một khó một chút, dạy cho nó hiểu nhé.

Lệnh Phi gật đầu:

- Xinh tuân lệnh Hoàng thượng.

Vua Càn Long bảo:

- Tiểu Yến Tử hãy ngồi xuống đây!

Trước đó đã có một cung nữ mang đến một chiếc ghế cho Tiểu Yến Tử ngồi gần nhà vua:

- Hôm nay trẫm và Hoàng hậu bảo con đến đây là bởi muốn hỏi cho rõ. Vì lý lịch con, còn có nhiều điều chưa minh bạch, sau khi làm rõ ràng con sẽ là Hoàn Châu Cát Cát của trẫm.

Tiểu Yến Tử nghe vậy càng thêm lo lắng, có nghi vấn cần làm rõ? Nhưng ta nào có cần Hoàn Châu Cát Cát hay Tống Châu Cát Cát gì gì đâu? Vậy thì phải làm sao đây. Hay là... đem tất cả ra nói thật. Tiểu Yến Tử đang nghĩ ngợi, mắt đảo tới đảo lui, bất chợt nó chạm ngay vào ánh mắt của Hoàng Hậu, cái ánh mắt thật sắc, ý như muốn nói

- Để xem rồi ta sẽ lột trần mi ra, coi cái đầu ngươi có còn được ở trên cổ nữa không thì rõ...

Tim Tiểu Yến Tử đập mạnh, sự phản kháng tự vệ để được sống, khiến nó bạo dạn nói với vua:

- Vâng, Hoàng A Ma cứ hỏi

Vua Càn Long suy nghĩ một chút nói:

- Mẹ con có nói cho con biết là... Ta và người quen nhau ra sao không?

Tiểu Yến Tử nhớ lại lời của Tử Vy nói như trả bài:

- Dạ có. Người có nói là để tránh mưa... Hoàng thượng đã vào nhà tạm nghỉ... Nhưng rồi khi tạnh mưa, Hoàng thượng lại không đi. Tránh mưa trở thành tạm trú luôn ạ.

Lời của Tiểu Yến Tử làm vua Càn Long bối rối. Vì trước mặt hai hậu phi mà kể lại chuyện phong lưu lúc trẻ của mình thì cũng ngượng. Người giả vờ tằng hắng một tiếng rồi gật gù:

- Đúng! Đúng! Tránh mưa! Đúng!

Nhưng Hoàng hậu thì vẫn lạnh lùng:

- Này Tiểu Yến Tử, ngươi đã rời Tế Nam lúc nào? Và khi nào thì đến được Bắc Kinh?

Tiểu Yến Tử đảo mắt cố nhớ lại lời của Tử Vy:

- À!... À!... Tháng tám năm ngoái con rời Tế Nam và tháng hai năm nay đến được Bắc Kinh.

- Vậy ư? Sao ngươi mới đến Bắc Kinh mấy tháng mà nói giọng Bắc Kinh này chuẩn thế, nghe chẳng có một tí gì lai tạp giọng Sơn Đông cả?

Tiểu Yến Tử vội trả lời:

- Tại Hoàng Hậu không biết, chứ ngay từ nhỏ mẹ đã mướn một ông thầy đến nhà dạy con nói tiếng Bắc Kinh. Vì vậy con mới nói hay vậy, đến tận bây giờ con mới biết tại sao lúc đó mẹ con lại làm thế. Đúng rồi! Con sẽ phải đến Bắc Kinh, nên phải học tiếng Bắc Kinh.

Vua Càn Long có vẻ cảm động, gật gù, còn Lệnh Phi nương nương thì vuốt đuôi:

- Người mẹ nào chẳng phòng xa cho con?

Hoàng hậu quay qua trừng mắt với Lệnh Phi, sau đó quay qua Tiểu Yến Tử:

- Thì ra là vậy. Nhưng mà đã là dân Sơn Đông thì chắc hẳn ngươi không thể không biết tiếng Sơn Đông, đâu nói vài câu cho ta nghe thử xem?

Tiểu Yến Tử hơi bối rối một chút, nhưng rồi nó lấy lại bình tĩnh ngay. Tiếng Sơn Đông ư? Nào có khó khăn gì. Huynh muội nhà họ Liễu là dân Sơn Đông, họ cũng thường dùng tiếng địa phương kia đùa với nhau, nghe riết rồi quen cơ mà và thế là Tiểu Yến Tử lấy hơi xổ một tràng tiếng Sơn Đông của ông rao bán bánh bao.

- Ai mua bánh bao, bánh bò, bánh tiêu... Bánh vừa ngon vừa to lại vừa nóng này. Mua vô... mua vô...

Tiếng rao của Tiểu Yến Tử làm mấy cung nữ đứng gần đấy

muốn nín cười cũng không được.

Vua Càn Long và Lệnh Phi nhìn nhau nháy mắt trong khi Hoàng hậu có vẻ lúng túng, nhưng lại bảo:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi, nói cái khác đi!

- Nói những điều khác ư?

Tiểu Yến Tử suy nghĩ một chút, rồi lại giả giọng Sơn Đông tiếp

- Tại hạ là Tiểu Yến Tử. Người Sơn Đông thị. Vì muốn tìm thân nhân mới dến bửu địa. Không ngờ chẳng tìm thấy cha lại ngã bệnh nặng, suýt đưa ma. Tiền trên người xài đã hết, nên xin được trổ tài hèn, múa một vài đường quyền, cho bá tánh xem. Mong là bà con cô bác ở xứ Bắc Kinh này rộng lượng nhân từ, giúp đỡ để tôi có tiền làm lộ phí về quê. Ơn đức của quý vị. Tiểu Yến Tử này hẹn kiếp sau sẽ làm thân trâu ngựa đáp đền...

Hoàng hậu châu mày:

- Bài vè này hay lắm, lưu loát lắm, giống bọn Sơn Đông mãi võ.

Tiểu Yến Tử trong phút đắc ý, lỡ lời:

- Tôi phải luyện tập dữ lắm mới nói được như vậy đấy, đó cũng là nhờ...

Hoàng hậu lập tức hỏi:

- Luyện những câu đó để làm gì chứ?

Tiểu Yến Tử giật mình, nhưng lanh trí đáp:

- Dạ... Con đã tính rồi nếu không tìm được cha, tiền túi đã cạn, thì phải còn nước ra phố hát Sơn Đông thôi.

Lời của Tiểu Yến Tử làm vua Càn Long càng đau lòng, Lệnh Phi cũng thấm chỉ có Hoàng hậu là vẫn chưa hết thắc mắc:

- Ngươi biết võ nữa cơ à? Cái đó cũng là do mẹ ngươi truyền cho đấy phải không?

Tiểu Yến Tử là tay nói dóc chuyên gia, lúc đó cũng không còn gì để sợ, nên nói:

- Vâng, mẹ nói con gái mà chẳng chịu họ võ, nữa sau dễ bị người ức hiếp. Vì vậy con được học võ, nhưng tiếc là con lười quá, nên chẳng có gì học nên.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn Tiểu Yến Tử:

- Mẹ ngươi có vẻ chăm sóc ngươi kỹ quá, vậy thì việc văn chương của ngươi cũng khá. Hoàng A Ma của ngươi đây giỏi văn lẫn võ, làm thơ hay lắm, thế còn ngươi? Đâu đọc thử một bài thơ hay cho ta nghe xem?

Lần này thì Tiểu Yến Tử giật mình. Bởi vì từ nào đến giờ có biết cái chữ ra sao đâu? Cô nàng hết nhìn Hoàng hậu, đến nhìn vua Càn Long, rồi lúng túng nói:

- Thơ ư? Mẹ tôi không có dạy tôi làm thơ.

Hoàng hậu cao giọng:

- Sao lạ vậy? Mẹ ngươi dạy ngươi tiếng Bắc Kinh được, dạy ngươi đánh võ được, mà chẳng dạy văn chương? Thế ngươi có học qua tứ thư ngũ kinh chưa?

Tiểu Yến Tử suy nghĩ rồi mừng rỡ nói:

- Đúng rồi... tôi có đọc qua Tam Tự Kinh.

- Sao chỉ có Tam Tự Kinh còn nữa chứ?

Trán Tiểu Yến Tử lấm tấm mồ hôi hột. Vị Hoàng hậu này sao khó quá vậy? Và chợt nhiên tức giận nàng đứng thẳng lưng dậy, nói:

- Tôi không có học hành gì hết đó! Hoàng hậu sao lại chất vấn tôi kỹ như vậy? Có phải là vi1 Hoàng A Ma không muốn nhận tôi làm con không? Nếu vậy thì tốt thôi! Tôi không làm cát cát nữa, vậy đủ rồi đừng lôi thôi gì cả!

Hoàng hậu vừa kinh ngạc vừa tức giận:

- Hoàng thượng! Người xem đây, thế là thế nào? Chẳng lẽ thiếp cũng không có quyền hỏi han gì nó cả ư?

Vua Càn Long vì đã chấp nhận Tiểu Yến Tử từ đầu. Nghĩa là không nghi ngờ, không nghĩ đến chuyện gian trá có thể xảy ra nên ông luôn đứng bên Tiểu Yến Tử. Thấy Tiểu Yến Tử bị truy

quá tội nghiệp, chưa kịp biện hộ giùm thì đã nghe Yến Tử lớn tiếng:

- Mẹ tôi, bà ấy kỳ cục như vậy đấy. Dạy tôi cái này, dạy tôi cái kia, nhưng chữ thì lại không dạy. Bà bảo, con gái mà học cho nhiều có ích lợi gì? Và bây giờ thì bà ấy đã chết rồi, tôi không có cách nào để hỏi tại sao. Tôi cũng không hiểu, không hiểu Thôi Hoàng hậu đừng có hỏi, tôi không biết gì nữa đâu!

Vua Càn Long nghe Yến Tử nói lòng bỗng xót xa. Người mường tượng đến tình cảm của Vũ Hà lúc bị bỏ rơi, buồn bã nói với Hoàng hậu:

- Chắc hậu không hiểu, nhưng ta thì hiểu tại sao rồi!

Tiểu Yến Tử ngơ ngác nhìn vua, không hiểu vua muốn nói gì, rụt rè:

- Hoàng A Ma... biết rồi ư?

Vua Càn Long gật đầu, thở dài:

- Vâng, trẫm hiểu tất cả bởi vì mẹ con là người con gái tài sắc thi

phú giỏi. Phải nói là cầm kỳ thi họa đều giỏi... Cũng chính vì sự tài giỏi đó làm ta khâm phục, ta động lòng và rồi ở lại, nhưng ta không ngờ ta đã khiến cho nàng khổ suốt một đời. Ta biết Vũ Hà rất oán giận ta. Vâng, vì oán giận nên nàng không muốn con rồi sẽ giống như nàng... Phải, "Nữ tử vô tài tiện thị đức" cơ mà! Thật quá tội cho nàng!

Tiểu Yến Tử nuốt vội nước bọt, sự căng thẳng đã được giải tỏa. Hoàng hậu vẫn còn nghi ngờ nhưng không biết phải vặn vẹo thế nào đành hỏi thêm:

- Thế Tiểu Yến Tử, lúc mẹ mi lâm chung, ngoài việc trao hai di vật cho ngươi đã trối lại gì với ngươi? "Đêm vắng không người lời muốn tỏ" đó là gì?

Tiểu Yến Tử lại căng thẳng:

- Dạ... Đêm vắng... Đêm vắng... Lúc đêm vắng không người thì mẹ tôi đã chết mất tiêu rồi. Còn gì mà trối?

Và Tiểu Yến Tử ngước lên nhìn vua Càn Long cầu cứu:

- Hoàng A Ma... Con có thể không nói chuyện lúc mẹ con gần

chết được không? Con con...

Thật ra thì Tiểu Yến Tử làm sao biết được lúc gần chết, mẹ của Tử Vy nói gì? Lệnh Phi nhìn Tiểu Yến Tử rồi nhìn vua Càn Long cầu cứu:

- Hoàng thượng, thiếp tự hỏi là những điều đó có tàn nhẫn lắm không? Hoàng thượng hãy xem Tiểu Yến Tử sắp khóc rồi kìa. Hỏi chuyện đau buồn là khơi lại vết thương. Cô bé mới mười tám tuổi, đã gặp biết bao thử thách gian truân, rồi chỉ vì muốn gặp cha, suýt phải đổi mạng sống của mình. Bây giờ có phải là chúng ta đã làm cho nó buồn một lần nữa, khổ lần nữa không?

Vua Càn Long đang bứt rứt, nghe Lệnh Phi giải trình như vậy, bực dọc lớn tiếng:

- Thôi! Thôi! Tiểu Yến Tử! Không cần nói gì nữa. Trẫm đã tin con! Trẫm biết con đích thực là con gái của trẫm! Không có gì nghi ngờ! Từ đây về sau chẳng ai có quyền hạch hỏi nó nữa. Tiểu Yến Tử là đứa con gái mất đi lại quay về nên được phong là Hoàn Châu Cát Cát!

Và quay sang Lệnh Phi, vua Càn Long nói:

- Lệnh Phi!

- Dạ có thiếp!

- Nàng có bổn phận dạy dỗ cho Hoàn Châu Cát Cát.

- Dạ, thiếp xin phụng mệnh và xin hứa với bệ hạ, trong vòng mười ngày bệ hạ sẽ có một cát cát đầy đủ phong cách.

Lệnh Phi nương nương nói một cách tự tin, trong khi Hoàng Hậu trừng mắt nhìn Lệnh Phi, mối nghi ngờ của bà đối với Tiểu Yến Tử chưa hết. Mà càng hỏi thì cái sự nghi ngờ đó càng tăng. Nhưng ở đây, sự bao che của vua Càn Long rồi sự chen vào của Lệnh Phi nữa, khiến bà không làm gì được.

Tiểu Yến Tử biết mình đã vượt qua ải, nó nhướng mắt kiêu hãnh nhìn về phía Hoàng hậu.

Và như vậy, Tiểu Yến Tử chính thức trở thành Cát Cát.

Lệnh Phi và các cung nữ trong cung bận rộn suốt ngày để chuyển biến Tiểu Yến Tử thành cát cát hoàn toàn. Bắt đầu từ trang phục,

Tiểu Yến Tử thay đổi cả bề ngoài. Tóc tai chải chuốt, rồi nữ trang, hài thêu đồng bộ. Tiểu Yến Tử cứ ngồi đó để mặc cho Lạp Mai, Đông Tuyết loay hoay trang điểm cho mình, mấy tiếng đồng hồ sau bộ dạng bên ngoài mới xong.

- Thế này mới giống Cát cát đấy!

Đông Tuyết nói và đưa chiếc gương soi đến trước mặt Tiểu Yến Tử:

- Ồ! Đây là tôi đấy ư?

Tiểu Yến Tử giật mình không nhận ra mình:

- Vâng, vậy còn chưa đủ. Cát cát còn phải đội mão hoa mỗi ngày, nếu không đội là phạm tội đấy.

- Trời đất! Sao lắm luật với lệ thế? Ăn nói thì không được động đến chữ chết chữ mông. Rồi mặc đồ phải mặc đúng cách, rồi nữ trang, tất cả nặng cả mấy mươi cân, chân phải mang hài cao gót... Thế này thì làm sao tôi chịu nổi.

Tiểu Yến Tử chưa dứt lời thì bên ngoài có tiếng của Thái giám,

vừa đi vừa hô:

- Hoàng thượng giá lâm! Hoàng thượng giá lâm!

Lệnh Phi vừa nghe thái giám hô, tái mặt vội ra nghênh đón:

- Thần thiếp cung thỉnh Hoàng thượng, Hoàng hậu kiết tường.

Vua Càn Long cười đỡ Lệnh Phi dậy, nói:

- Hôm nay Hoàng hậu muốn đến đây xem Phi đã dạy dỗ Tiểu Yến Tử ra sao? Thế nào? đã học hết các kỷ cương nề nếp của triều đình rồi chứ?

Lệnh Phi nhìn vào trong với một chút lo lắng. Hoàng hậu và Hoàng thượng bước vào. Cung nữ và thái giám trong phòng đều quỳ rạp xuống, chỉ có mình Tiểu Yến Tử là đứng trơ trơ. Lệnh Phi vội vã kêu lên:

- Cát cát. Sao còn chưa quỳ xuống hành lễ với Hoàng A Ma và Hoàng hậu đi?

Tiểu Yến Tử rất muốn làm theo lệnh của Lệnh Phi, nhưng cái đôi

giày cao gót nó khiến nàng đứng còn không vững thì làm sao mà hành lễ được? Nhưng rồi thấy Hoàng hậu cứ trừng trừng nhìn mình nên không thể làm khác, Tiểu Yến Tử đành bắt chước cách chào quỳ của người Mãn Thanh, miệng tung hô.

- Vâng! Hoàng A Ma vạn tuế! Hoàng hậu vạn tuế!

Vừa nói vừa vòng hai tay trước ngực, mới vừa định quỳ thì... đôi tay trên bàn khi nãy đã bị mất điểm tựa, nên Tiểu Yến Tử mất thăng bằng sụp chân ngã nhoài ra phía trước.

Vua Càn Long giật mình, còn Hoàng Hậu che miệng cười, liếc nhanh về phía Lệnh Phi nói:

- Hừ! Sao vậy? Chỉ một cái chào vấn an cũng không được thì dạy dỗ gì? Thế còn cách đi đứng thì sao?

Lệnh Phi bối rối vừa bước tới đỡ Tiểu Yến Tử lên, vừa nói:

- Chuyện này lỗi ở thần thiếp dạy chưa đạt.

Nhưng Lệnh Phi vừa dứt lời thì Tiểu Yến Tử đã lồm cồm ngồi dậy nói:

- Đừng trách Lệnh Phi. Bà ấy dạy tôi đã hàng trăm lần, nhưng chỉ một cách đi không mà đã khó vàn trời. Đi bình thường cũng được, tại sao phải bắt kiểu cách thế này, thế nọ, chi cho khó khăn? Đi thế này có phải nhẹ nhàng hơn không?

Tiểu Yến Tử nói xong, đứng dậy và bước nhanh bằng chân trần theo lối võ, chân gần như không chấm đất. Vút một cái đã phóng ra tới cửa, rồi vụt một cái đã đến trước mặt vua và Hoàng hậu.

Hoàng hậu trợn mắt:

- Ngươi định biểu diễn võ thuật trước mặt ta ư?

Trong khi vua Càn Long cười lớn:

- Ha ha! Ta hiểu vì sao con có biệt danh là Tiểu Yến Tử con chim én rồi! Đi mà như bay lượn như vậy sao hở con chim én nhỏ của ta?

Thấy vua vui vẻ, đám đông cũng cố cười theo cho vua vui. Chỉ có Hoàng hậu là mặt vẫn lạnh như chì.

- Khi đã được sắc phong làm Hoàn Châu Cát Cát thì phải biết nề nếp phong cách của hoàng gia chứ? Nếu không sẽ loạn cả. Rồi Vương công đại thần gì cũng bắt chước, cũng lượn qua lượn lại trong triều thì còn ra thể thống gì?

Lệnh Phi dập đầu:

- Thần thiếp đã biết lỗi của mình, xin hứa với Hoàng hậu là sẽ cố gắng dạy dỗ cát cát kỹ hơn ạ.

Vua Càn Long nghe vậy có vẻ không vui châu mày nói:

- Hoàng hậu hơi nghiêm khắc đấy. Phải biết là Tiểu Yến Tử đến từ dân gian, làm sao biết ngay luật lệ của triều đình? Cái gì cũng cần thời gian.

- Hoàng thượng nói vậy là không đúng rồi. Tiểu Yến Tử đã là Cát cát, thì phải có tư cách của Cát cát. Bởi vì còn phải ra mắt cho bá quan tham bái. Còn phải du hành đến Thiên đàn để tạ trời, đến Ung Hòa Cung để bái thần. Xuất đầu lộ diện trước đám đông như vậy, nếu không có phong cách, liệu triều đình có hổ mặt không?

Lời của Hoàng hậu làm vua đuối lý đứng yên. Tiểu Yến Tử thấy vậy vội nghiêm chỉnh trở lại. Lần này quỳ xuống rất đúng phong cách, nói:

- Hoàng A Ma và Hoàng hậu đừng bận tâm, con quyết sẽ cố gắng học tập, không để triều đình mất mặt đâu.

Vua Càn Long giật mình và không nhịn được cười hài lòng nói:

- Xem kìa! Cái cô Hoàn Châu Cát Cát này cũng thông minh lắm! Làm được lắm! Chẳng qua hơi bướng một chút thôi!

Và quay qua Lệnh Phi, ông bảo:

- Trẫm đã dành phòng Thấu Phương Trai làm nơi ở cho Tiểu Yến Tử. Bắt đầu ngày mai không phải cực khanh nữa. Hãy để Cát cát tự lập môn hộ vậy.

Hoàng hậu nghe vua phán, sắc mặt càng không vui.

o0o

Thấu Phương Trai là một ngôi nhà vừa phải trong cung. Có sân, có phòng tiếp khách, phòng ngủ, phòng ăn, nhà bếp riêng. Nghĩa là một ngôi nhà hoàn chỉnh riêng biệt, đó là đặc điểm của hoàng cung. Mỗi ngôi nhà dành cho một nhân vật đều có một tên riêng để dễ nhận ra. Hoàng hậu thì ở trong Khôn Ninh Cung, Lệnh Phi ở Diên Hỷ Cung, Vĩnh Kỳ ở Cảnh Dương Cung, vua Càn Long thì Càn Thanh Cung, ngoài ra còn có những cung khác như Chung Túy Cung, Vĩnh Hòa Cung, Vĩnh Tha Cung... Mà tất cả những cái đó Tiểu Yến Tử đều phải học để phân biệt nơi nào dành riêng cho các cát cát, nơi nào dành cho các hoàng tử, vì Tiểu Yến Tử không biết chữ nên học hoài vẫn không nhớ. Đó là điều Hoàn Châu Cát Cát rất đau đầu.

Tiểu Yến Tử khi dọn vào Thấu Phương Trai mới biết mình bây giờ đã trở thành một nhân vật quan trọng rồi. Theo hầu riêng nàng có hai cung nữ Minh Nguyệt, Thể Hà và hai thái giám Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử. Rồi còn nhà bếp, còn các cung nữ thái giám vòng ngoài quét sân, lau chùi... Tất cả hợp thành một đại gia đình. Dĩ nhiên sau đó vua Càn Long còn ban thưởng thêm lụa là gấm vóc, châu báu... Có cả mấy rương tiền... Tiểu Yến Tử

nhìn đống của cải này mà ngẩn ngơ. Suốt đời Tiểu Yến Tử chưa từng thấy chứ đừng nói chi là có được.

- Với số tiền này... từ đây về sau ta khỏi phải ra phố sơn đông mãi võ kiếm sống nữa. Ăn ở không cả đời cũng không hết và Tiểu Yến Tử chợt nảy ý định làm thế nào ra được khỏi cung một chuyến, đưa số của cải này cho Tử Vy chứ?

Tiểu Yến Tử nghĩ đến Tử Vy một cách bức rứt, cô nàng muốn có một sự giải thích, rồi sau đó mang trả cái chức cát cát cho Tử Vy, như vậy mới yên lòng. Vì ta nào có cố ý muốn lường gạt đâu? Ta cũng đâu định làm cát cát. Chỉ vì việc xảy ra ngoài dự liệu... Và Tiểu Yến Tử cứ thấy lương tâm cắn rứt đến độ mất ăn mất ngủ, nàng nằm đó trằn trọc nghe tiếng canh đổ mỗi canh giờ.

Khi vua Càn Long ghé qua Thấu Phương Trai, nhìn Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Sao, căn nhà thế này chưa hài lòng ư?

Tiểu Yến Tử nháy nháy mắt:

- Dạ chưa, gặp một chút khó khăn ạ.

Lệnh Phi đi cùng nghe vậy giật mình:

- Sao? Cát cát còn thấy thiếu thốn gì? Tôi sẽ cho người mang đến.

- Chẳng thiếu gì cả, chính vì vậy mà tôi ngủ không yên, cứ mãi nghĩ đến bạn bè ngoài trước khi vào đây.

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử:

- Trước khi đến đây, ở ngoài con nhiều bạn bè lắm ư?

- Sao lại không?

Vua Càn Long gật gù:

- Chuyện này để bao giờ trẫm rảnh rỗi sẽ nói tiếp, còn bây giờ con thấy cần gì cứ nói.

Tiểu Yến Tử sụp xuống dập đầu:

- Thưa Hoàng A Ma!

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Cái gì? Có chuyện gì không vui ư?

- Con muốn được ra ngoài cung đi dạo một chút!

- Ra ngoài cung à? Chuyện con muốn ra ngoài cũng không có vấn đề, nhưng bây giờ thì không được, con còn nhiều phép tắc chưa thuộc, vả lại còn phải đưa con đi tế tạ thần thánh...

Vừa nghĩ đến đó vua chợt nghĩ ra, cười nói:

- Đúng rồi, hôm đó con cũng ra ngoài cung rồi, ngồi trên kiệu hoa này. Từ Hoàng cung tiến thẳng đến thiên đàn. Mọi thứ sẽ hết sức náo nhiệt, con gắng đợi thêm hai hôm!

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 6

Cái hôm ấy quả là một ngày trọng đại, cờ hoa bay phất phới, lễ nhạc đi đầu, người ngựa hai bên. Vua Càn Long mặc lễ phục ngồi trong kiệu rồng, chung quanh có Vĩnh Kỳ và các hoàng tử khác uy dũng mở đường.

Tiểu Yến Tử sắc phục lộng lẫy ngồi trên một kiệu lớn có mười mấy người khiêng, cũng có thị vệ, lính hầu bốn bên bảo vệ, phía sau là đám quần thân nhà Thanh.

Tiểu Yến Tử chợt thấy mình quan trọng hẳn lên, oai phong quá nên rất đắc ý, cứ mở màn kiệu hoa, thò đầu ra ngoài, để mình ngắm người và cũng để người ngắm mình.

- Hoàng thượng vạn vạn tuế! Cát cát vạn tuế!

Quần chúng hai bên đường hô vang khi kiệu đi qua.

Tiểu Yến Tử thấy mình được hoan hô càng bị kích động. Chưa bao giờ nàng thấy mình sang trọng như thế. Trước kia sống đời tiện dân, đi ngoài đường có ai thèm để ý đến? Bây giờ khác hẳn dân chúng rạp người hoan hô. Quần chúng bỗng trở nên dễ thương vô cùng.

Tiểu Yến Tử bận ngây ngất trên cái vinh quang hoàn toàn chẳng thấy Tử Vy, Kim Tỏa, Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng có trong đám đông đó.

Tử Vy nhìn vào chiếc kiệu lớn chở cát cát, cát cát thì lại thò đầu ra ngoài, áo vàng mão ngọc xum xuê. Chợt nhiên Tử Vy phát hiện ra cát cát. Và đứng sững như trời trồng. Kim Tỏa đứng cạnh cũng thấy và nước mắt chợt lăn dài, nó lạc giọng nói:

- Tiểu thư! Tiểu thư xem kìa! Tiểu Yến Tử đấy mà! Người ngồi trong kiệu chính là Tiểu Yến Tử! Sao vậy? Cô ta đã biến thành cát cát phải không?

Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử không chớp mắt, làm sao có thể như vậy được? Tiểu Yến Tử không thể cư xử tệ như vậy với nàng

được!

Liễu Thanh nhìn theo kiệu, không dằn được kêu:

- Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử kìa!

Liễu Hồng cũng khoát khoát khăn tay:

- Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử! Nhìn sang nơi này này! Làm sao ngươi lại biến thành cát cát vậy?

Trong đám đông ồn ào, Tiểu Yến Tử đâu nghe thấy được tiếng bạn bè cũ. Những tiếng gọi lạc giọng như thoảng tan trong gió. Đường phố đầy người. Tiếng tung hô tiếng nhạc đầy ấp không gian. Mà Tiểu Yến Tử cũng nào có ở không? Cô nàng bận cười khoát tay mãi với những đám quần chúng.

Tiếng tung hô vẫn vang rền:

- Cung hi? Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Hoàn Châu Cát Cát vạn tuế!

Tử Vy nghe tiếng tung hô ngỡ ngàng:

- Hoàn Châu Cát Cát? Tiểu Yến Tử là Hoàn Châu Cát Cát ư?

Liễu Thanh vội hỏi một bô lão đứng gần đó.

- Tại sao gọi là Hoàn Châu Cát Cát?

Những người đứng gần muốn chứng tỏ ta là người hiểu biết nhiều, vội tranh nhau nói:

- Huynh chẳng biết gì cả ư? Vạn tuế vừa thu nhận một nghĩa nữ ở chốn dân gian, phong hiệu là Hoàn Châu Cát Cát. Hôm nay là ngày đưa nàng cát cát đó đến Thiên đàn để tế lễ tạ ơn.

- Nghe nói vị cát cát này thần thông quảng đại nên vua quý mến vô cùng.

- Chú tôi làm việc trong triều nên biết rất rõ ràng. Cát cát này mang tiếng là nghĩa nữ chứ thật ra cũng là nòi rồng đấy. Quý vị không thấy là nhà vua rất thích cải trang để du ngoạn trong dân gian ư... Chính những cuộc du hành đó, đã đẻ ra nàng cát cát này đấy.

Những lời bình luận kia như nhảy nhót trên trái tim của Tử Vy. Kim Tỏa thì phẫn nộ tột độ, nó lắc lấy lắc để Tử Vy, nói lớn:

- Đấy, tiểu thư, cô thấy chưa! Người ta đã lường gạt cô, lấy hết tín vật để được nhảy lên làm cát cát!

Tử Vy không biết làm gì hơn là nhìn trừng trừng về phía chiếc kiệu hoa mà lòng nhói đau. Vua Càn Long càng lúc càng xa. Chiếc kiệu chở Tiểu Yến Tử cũng xa dần. Nhưng cái khuôn mặt Tiểu Yến Tử đầy phấn son, châu ngọc vẫn còn trong mắt Vy, còn vẫy tay và cười với nàng nữa.

- Hoàn Châu cát cát vạn tuế, vạn tuế!

Tiếng hoan hô của quần chúng đầy nhóc trong tai, không những thế càng lúc càng to dần. Hoàn Châu cát cát! Hoàn Châu cát cát! Hạt châu thất lạc nay đã trở về với vua. Tử Vy thấy tim đau thắt, nỗi đau vì bị lừa gạt chưa từng có bao giờ.

Sau kiệu hoa là đoàn người ngựa, rồi ban nhạc... Đoàn người ngựa kéo dài như không dứt.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái cũng có trong đoàn hộ tống, đang la hét

binh sĩ:

- Quần chúng đứng xem quá đông! Các ngươi phải cẩn thận tuần canh nghe không? Coi chừng thích khách!

- Vâng, bọn tôi biết!

Lời của Nhĩ Khang như chọc thêm vào trái tim đang căng phòng vì đau tức của Tử Vy. Đang đứng trong đám đông, Tử Vy chợt chen ra phía trước và đuổi chạy về phía kiệu của Tiểu Yến Tử, vừa chạy vừa hét:

- Đó không phải là Cát cát! Đó là sự lường gạt! Hoàng thượng! Hoàng thượng ơi! Người đã bị lường gạt rồi. Cô ta không phải là cát cát chính hiệu đâu. Tôi đây mới là cát cát. Tiểu Yến Tử sao ngươi lại xấu xa như vậy? Bọn ta chẳng phải đã kết nghĩa tỉ muội rồi ư? Tại sao ngươi còn lừa dối tả Tại sao ngươi lại có thể đối xử với ta như vậy?

Hành động của Tử Vy làm quần chúng náo động lên. Đội quân hộ tống cũng rối lên. Nhĩ Khang nghe ồn vội vã phóng ngựa đến, thấy có một cô gái xinh đẹp, lại la hét như kẻ điên, nên ra lệnh cho binh sĩ:

- Thị vệ! Bọn ngươi hãy giữ cô ta lại!

Nhĩ Thái thấy có chuyện lộn xộn cũng vội chạy đến, nhưng Nhĩ Khang đã xua tay:

- Nhĩ Thái, ngươi hãy lo bảo vệ cho Hoàng thượng và cát cát đi, đừng để cho những người đó bị quấy rầy, ở đây có ta lo.

- Vâng!

Nhĩ Thái vội kéo thêm một số binh sĩ đến để tăng cường cho đội bảo vệ vua Càn Long và cát cát. Vua và Tiểu Yến Tử vẫn cười, vẫn khoát tay với đám đông chào đón mà không hề biết chuyện gì đã xảy ra đằng sau.

Ở đây Tử Vy bị quân binh bao vây và giữ chặt, Tử Vy vẫn tiếp tục vùng vẫy la hét:

- Tiểu Yến Tử! Hãy quay lại đây, hãy nói rõ cho ta biết... Tại sao ta một lòng một dạ phơi bày hết mọi chuyện cho ngươi biết để rồi ngươi lại cư xử với ta như vậy? Ngươi đã mạo nhận là ta để làm cát cát, còn ta thì sao? Ta phải làm sao bây giờ?

Quay qua đám binh sĩ đang giữ chặt tay mình, Tử Vy van xin:

- Đừng bắt tôi hãy cho tôi gặp cát cát kia, tôi muốn hỏi cho ra lẽ... Tôi muốn gặp Hoàng thượng... Tôi cần gặp Hoàng thượng...

Nhĩ Khang thì chẳng biết gì, chỉ thấy kẻ quấy phá đoàn diễn hành nên hét:

- Con điên này ở đâu đây? Dám phá rối cuộc di hành của vua, binh sĩ hãy trói lại và bỏ vào ngục!

- Vâng!

Thế là Tử Vy bị lôi đi, Kim Tỏa thấy vậy vội vã chạy theo vừa chạy vừa gọi:

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Liễu Thanh, Liễu Hồng thấy vậy cũng xông tới:

- Tử Vy đừng chống trả nữa hãy quay lại đây!

Trong khi dân chúng thì hiếu kỳ nên thấy đông là cứ tràn đến xem làm đám quan quân phải mệt nhọc ngăn cản đến nổi nóng.

Tư Vy bị bọn lính bắt vẫy vùng kêu la thảm thiết:

- Hoàng thượng ơi! Hoàng thượng! Người đã nhìn lầm người rồi! Người đã bị gạt rồi!

Nhĩ Khang thấy Tử Vy cứ la hét, mà càng la hét thì dân chúng bu lại càng đông, sợ làm kinh động vua Càn Long nên nói lớn:

- Mau giải đi đi! Phải cho cô ta câm mồm để Thánh thượng và cát cát không bị quấy rầy chứ?

Cùng lúc đó Liễu Thanh và Liễu Hồng nhảy vào giải vây cho Vy, hai người vừa gạt tay binh sĩ, vừa hét:

- Hãy buông cô ấy ra! Mau lên! Cô ta vô tội!

Nhĩ Khang thấy chuyện xé to, vừa tức vừa giận, trong ngày vui của Hoàng thượng không thể để quấy rầy nên hạ lệnh cho các võ tướng:

- Hạ Sầm Hản đâu! Hãy bắt hết bọn chúng lại!

- Vâng!

Thế là một đại hán cao lớn, cùng mấy tên cao thủ khác nữa nhảy vào, họ vây kín Liễu Thanh và Liễu Hồng lại. Tử Vy bị đám thị vệ kéo xếch đi trong nỗi tuyệt vọng tận cùng. Vy vẫn hét:

- Hoàng thượng ơi! Chiếc quạt kia là của con, Yên Vũ đồ cũng là của con... Hạ Vũ Hà là mẹ ruột con đấy!

Nhĩ Khang đứng đó, bất chợt nghe vậy giật mình. Cô gái này sao lại biết chiếc quạt, biết Yên Vũ đồ và biết cả tên của Tiểu Yến Tử và Hạ Vũ Hà nữa. Vậy là thế nào, lai lịch ra sao? Bất giác chàng nhìn về phía cô gái.

Cùng lúc đó, đám thị vệ thấy Tử Vy cứ la hét nên bực dọc ra tay. Một đấm rồi một đá, Tử Vy ngã nhào xuống đất, máu chảy ra miệng. Nhĩ Khang vội nhảy xuống ngựa, chụp lấy tay thị vệ:

- Không được đánh! Không được đánh!

Tên thị vệ dừng tay ngạc nhiên nhìn Nhĩ Khang.

Lúc đó, Tử Vy ngước mắt nhìn lên, vết thương trên mặt rỉ máu, nhưng đôi mắt nàng vẫn sáng, nàng nhìn Nhĩ Khang với ánh mắt van xin:

- Hãy nói với Hoàng thượng giùm tôi, xin ông hãy nói giúp tôi với Hoàng thượng giùm là: “Sau mưa, sen động châu trên lá, nắng ấm ban mai rạng bóng thành" bài thơ đó Hoàng thượng viết cho... Hạ Vũ Hà...

Chỉ nói đến đây là Tử Vy ngất xỉu dưới chân Nhĩ Khang.

Nhĩ Khang giật mình vì chàng biết rõ đó là câu thơ của Hoàng đế, nhưng cô gái này là ai mà cũng biết vậy?

Ngay lúc đó Kim Tỏa cũng vừa đến nhìn thấy Tử Vy nằm dưới đất, nó tưởng là Tử Vy đã bị đánh chết, đau khổ ôm lấy chủ khóc òa lên:

- Tiểu thơ ơi tiểu thơ... Tiểu thơ chết rồi ư? Tiểu thơ chết là có tội với bà, nếu sớm biết sẽ có chuyện này, chúng ta thà ở lại Tế Nam hơn là đến Bắc Kinh.

Lời của Kim Tỏa càng khiến cho Nhĩ Khang biết hẳn có một điều gì không ổn. Tiểu thơ? Bà? Rồi Tế Nam. Thế này là thế nào?

Ngay lúc đó Đại học sĩ Phước Luân cũng vừa cưỡi ngựa đến, hỏi:

- Nhĩ Khang, có chuyện gì vậy? Một đứa con gái điên ư?

Nhĩ Khang ngẩn nhìn cô gái nằm gục dưới đất rồi quay sang nhìn Phước Luân:

- Thưa cha, chuyện này lạ lắm, con thấy là chúng ta nên đưa cô gái này về nhà mình, rồi từ từ hỏi việc thì hơn.

Đại học sĩ Phước Luân gật đầu.

Trong khi phía trước, vua Càn Long với tâm trạng phấn khởi, tiếp tục vẫy chào quần chúng nghênh đón, không hề biết chuyện gì xảy ra đằng sau. Ông nào hay là có một núm ruột mình, gian khổ đi tìm mình lại bị bọn thị vệ đánh bán sống bán chết nằm đó.

Tiểu Yến Tử cũng vậy, ngất ngây trên cả vinh quang, đón nhận

sự tung hô của dân đen bên đường với biết bao hí hửng. Tiểu Yến Tử hình như cũng nghe ai đó gọi đúng tên mình: " Phải Tử Vy chăng?". Nhưng rồi nhìn ra đám đông lúc nhúc. Lại chẳng thấy ai cả. Đâm ra nghi ngờ đó chẳng qua mình bị tự kỷ ám thị nên nghe nhầm thôi! Chắc chẳng có gì đâu! Tiểu Yến Tử tự nhủ. Vả lại ta chỉ làm cát cát tạm thời thôi, rồi từ từ khi thuận lợi ta sẽ trả lại chức cát cát cho ngươi mà. Có gì đâu, Tử Vy ạ! Ta hứa đấy! Hứa đấy!

Tiểu Yến Tử lẩm bẩm và thấy lòng thanh thản như cũ.

Đám đông đứng hai bên đường, vẫn tiếp tục tung hô:

- Cung chúc Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế! Chúc Hoàn Châu Cát cát vạn tuế!

o0o

Được đưa về Phủ học sĩ. Tử Vy chẳng làm sao ngờ được Phủ

học sĩ lại là một nơi ấm cúng thân thiện đến thế.

Bà Phước Tấn, vợ của Phước Luân là một người đàn bà đôn hậu. Nhìn thấy cô gái bị thương tích, được mang về nhà, bà chẳng cần hỏi han gì cả, lập tức ra tay, đích thân thay áo cho cô gái rồi ra lệnh cho bọn a đầu, mang khăn mang nước, kêu bọn thị vệ mời đại phu đến.

Và chỉ mấy tiếng đồng hồ sau Tử Vy đã được chăm sóc chu đáo. Nằm trên giường, tuy đã tỉnh, nhưng tinh thần Vy lại hoàn toàn suy sụp, nên trông rất tội.

Bà Phước Tấn nhìn Tử Vy, cười nói:

- Vậy là xong, áo quần đã thay, người cũng đã tỉnh rồi. Đại phu khám bệnh cho biết chỉ bị thương, nên không có gì phải ngại, chỉ cần nghỉ ngơi ít bữa là khỏe.

Tử Vy thấy Phước Tấn đôn hậu như vậy sụp xuống thi lễ, rồi nói

- Thưa Phước Tấn, Hạ Tử Vy này vô tài kém đức lại được Phước Tấn đích thân chăm sóc như vậy, vô cùng cảm kích xin được khấu đầu lạy tạ.

Phước Tấn thấy Tử Vy nói năng một cách có học như vậy rất ngạc nhiên, nhưng cũng nói

- Chẳng có gì đâu. Cô nương đã đến tệ phủ, thì coi như là khách quý của tệ phủ rồi. Cứ nằm yên dưỡng bệnh, đừng khách sáo, còn việc khác tính sau.

Kim Tỏa mang chén thuốc đến giường, hai tay nâng lên mời:

- Tiểu thư, hãy mau ngồi dậy dùng thuốc. Phước Tấn nhiệt tình lo lắng cho cô và đại phu nói. Bắt buột phải uống thuốc.

Tử Vy vừa thấy Kim Tỏa là sực nhớ đến Tiểu Yến Tử, bất giác nỗi đau trỗi dậy, cô đẩy chén thuốc ra nói.

- Chuyện Tiểu Yến Tử phản bội đã làm cho lòng tôi tan nát. Tín vật lại không còn mẹ thì đã chết, cha không còn nhìn được. Vậy thì tôi còn gì? Tôi sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa?

Kim Tỏa sợ hãi, khuyên:

- Cô đừng nên nói vậy! Mọi thứ rồi sẽ được sáng tỏ, rồi cô sẽ gặp

được cha.

Cùng lúc đó Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và ông Phước Luân đi vào. Đại học sĩ Phước Luân hỏi

- Thế nào? Cô ấy đã khỏe chưa?

Kim Tỏa đáp

- Vâng, đã đỡ rồi.

Nhĩ Khang đến gần nhìn kỹ Tử Vy, tuy cô gái còn đầy vết thương trên mặt, nhưng cái đẹp thanh tú trang nhã vẫn ẩn hiện trên đôi mắt trên khuôn mặt. Và cái khí phách đó đã chinh phục cảm tình của Nhĩ Khang ngay. Chàng cười xã giao với Vy, rồi nói:

- Để tôi giới thiệu cô biết, đây là cha tôi làm chức quan đại học sĩ, được Hoàng thượng phong thêm Trung Dũng nhất đẳng công. Còn đây là mẹ tôi, cô đã biết rồi đấy, tôi là Phước Nhĩ Khang là Ngự tiền hành tẩu của Hoàng thượng, phụ trách đội bảo vệ, còn đây là em trai tôi Phước Nhĩ Thái cũng làm việc ở triều đình, cô cũng biết rồi đấy, thế còn cô? Cô là ai?

Tử Vy nhìn Nhĩ Khang vui vẻ, nên yên tâm bước xuống giường sụp lạy Phước Luân

- Tiện nữ là Hạ Tử Vy xin bái kiến Phước Đại nhân. Xin chúc phúc Phước Đại nhân!

Rồi quay sang Nhĩ Khang và Nhĩ Thái, vừa chào vừa nói

- Đã kiến qua nhị vị công tử!

Lối hành lễ của Tử Vy làm ông Phước Luân giật mình, ông vội đỡ Tử Vy dậy.

- Cô nương khỏi phải hành lễ nhiều như vậy. Hôm nay cô nương đã làm náo loạn đội ngũ diễu hành là có ý gì?

Tử Vy xúc động nói:

- Chuyện này dài lắm.

- Thì cô nương cứ nói ra đi, chẳng có gì phải ngại.

Tử Vy suy nghĩ rồi đưa mắt nhìn quanh. Nhĩ Khang hiểu ý, quay sang khoát tay, với bọn tỳ nữ.

Đám tì nữ vừa đi ra ngoài, Nhĩ Khang cẩn thận khép cửa lại

Phước Luân, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và bà Phước Tấn chăm chú nhìn Tử Vy chờ đợi. Vy bắt đầu kể:

- Tiện nữ họ Hạ, tên là Tử Vy. Có mẹ là Hạ Vũ Hà, sống bên bờ hồ Đại Minh ở Tế Nam. Từ nhỏ tiện nữ đã biết mình khác hẳn những đứa bé chung quanh, tiện nữ chẳng có cha và mỗi lần hỏi mẹ, cha con đâu? Là chỉ thấy mẹ gạt nước mắt hoặc lảng tránh sang chuyện khác. Điều này khiến tiện nữ sợ hãi không dám hỏi thêm. Tuy không có cha nhưng con được mẹ dạy dỗ rất kỹ càng mẹ bán bớt tài sản để mướn thầy đến nhà dạy cho các loại cầm kỳ thi họa. Đến năm mười hai tuổi, được mẹ nhờ thầy dạy cho cả tiếng Mãn Châu và như thế đến năm rồi, mẹ bị bệnh nặng, biết là khó mà qua khỏi, mới kêu lại nói cho biết, cha chính là Hoàng thượng đương triều.

Mọi người nhìn Tử Vy, gian phòng yên lặng như tờ. Tử Vy lại tiếp:

- Trước khi mẹ qua đời, người có trao lại cho tiện nữ hai tín vật của cha, một là chiếc quạt xếp trên đó có bài thơ của Hoàng thượng đích thân viết và một là bức tranh Yên Vũ đồ bảo tiện nữ hãy mang những thứ này đến Bắc Kinh, tìm Hoàng thượng. Mẹ cứ dặn đi dặn lại hai ba lần như vậy, sau khi chôn cất mẹ xong tiện nữ bán hết gia sản, dẫn a hoàn là Kim Tỏa đến Bắc Kinh, không ngờ đến đây rồi mới biết là hoàng cung lúc nào cũng canh phòng nghiêm ngặt, muốn gặp được Hoàng thượng nào phải chuyện dễ dàng và thế là tiện nữ sống lưu lạc ở Bắc Kinh. Ngày ngày vẫn tìm cách gặp Hoàng thượng và trong lúc tưởng là cùng đường, thì gặp một người con gái có vẻ đầy nghĩa khí, đó là Tiểu Yến Tử. Thế là kết thân ngay và tiện nữ dọn về Viện nhà nghèo ở xóm Đuôi chó để ở chung với Tiểu Yến Tử, tình cảm mỗi lúc mỗi khăng khít nên tiện nữ và cô ta đã kết nghĩa tỉ muội.

Nhĩ Khang thắc mắc:

- Khoan đã! Cô và Tiểu Yến Tử chỉ là tỉ muội kết nghĩa tại sao Tiểu Yến Tử cũng cùng họ với cô?

- Tiểu Yến Tử là người không cha không mẹ làm gì có họ? Cô ta sinh ngày nào cũng chẳng biết. Có điều khi kết nghĩa vì muốn được làm tỉ nên mới tự nhận là sinh trước tiện nữ một ngày, tức

là mùng một tháng tám vì cô ta chẳng có họ, nên tiện nữ tội nghiệp, mới kêu cô ta hãy nhận họ Hạ như mình.

Mọi người như hiểu ra:

- Ồ! Thì ra là vậy!

- Vì tiện nữ và Tiểu Yến Tử đã kết nghĩa tỉ muội, nên chẳng có gì phải giấu tiện nữ đem hết sự thật kể lại cho Tiểu Yến Tử nghe, kể cả những vật tin cũng đem cho cô ấy xem. Tiểu Yến Tử vừa mừng vừa ngạc nhiên nói là sẽ giúp tiện nữ đi tìm Hoàng thượng. Thế là hôm ấy thật ra thì không phải chỉ một mình Tiểu Yến Tử mà cả ba chúng tôi. Tiểu Yến Tử, tiện nữ và Kim Tỏa cùng đến trường săn bắn. Tiểu Yến Tử dẫn đường. Tiện nữ và Kim Tỏa ì ạch trèo theo, nhưng vì bọn tôi yếu đuối quá, nên cứ té mãi mà chẳng vượt qua được. Biết là nếu kéo dài sẽ muộn mất nên tiện nữ đưa tín vật cho Tiểu Yến Tử, nhờ cô ấy mang đi gặp Hoàng thượng và kể lại chuyện cũ. Tiểu Yến Tử đã khẳng khái nhận lời, rồi một mình mang tín vật leo qua núi. Kể từ đó, bọn tôi mất bặt tin Tiểu Yến Tử cho mãi đến hôm nay, trong lúc đứng bên đường nhìn đám rước mới thấy lại, nhưng bây giờ cô ta đã trở thành Hoàn Châu Cát Cát rồi.

Lời của Tử Vy làm mọi người bàng hoàng, nhưng câu chuyện nàng kể lại hoàn toàn mang tính thuyết phục nó chẳng có vẻ gì là hư cấu. Chuyện đáng tin lắm chứ? Nó rất có thể xảy ra. Mọi người yên lặng, mọi người đánh giá theo sự lượng định của mình, trong khi thầy trò của Vy vì ấm ức, cũng có thể vì bực tức, đều òa lên khóc.

Một lúc, Tử Vy mới nói tiếp:

- Câu chuyện của tôi như thế đấy, tôi xin thề nó hoàn toàn là sự thật tôi cũng biết là bây giờ muốn quý vị tin thì rất khó khăn. Bởi vì hiện giờ trên người tôi nào có vật gì để quý vị tin, tất cả chỉ là lời nói thì khó có ai tin được. Có điều Tiểu Yến Tử chẳng phải là người Tế Nam, cô ấy sinh trưởng tại thành phố Bắc Kinh này, nơi trú ngụ là Viện người nghèo số 12 xóm Đuôi Chó. Liễu Thanh và Liễu Hồng là người biết rất rõ cô ấy, lai lịch cô ta không phải là khó xác minh. Nếu Phước đại nhân chịu khó cho người đi điều tra, thì nhất định sẽ rõ ngay. Đến mãi hôm nay tôi mới nghiệm được lòng người quá phức tạp. Tôi và Tiểu Yến Tử đã kết nghĩa tỉ muội, có thề trước trời đất. Vậy mà... không ngờ lại có hậu quả thế này. Quý vị có biết không? Khi Tiểu Yến Tử mất tích, tôi đã rơi biết bao nhiêu nước mắt. Tôi cầu khẩn trời, van xin cho cô ấy sống... Vậy mà, bây giờ sự việc xảy ra làm tôi

đau lòng quá. Bây giờ tôi cũng chẳng màng chuyện được làm cát cát hay không, tôi chỉ tiếc là mình vừa không có cơ hội gặp lại được cha ruột., lại vừa mất đi một người bạn.

Tử Vy càng nói nước mắt càng chảy dài mọi người có mặt ở đấy đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai nói được lời nào cả.

Rất lâu sau đó, Phước Luân đại học sĩ đứng dậy:

- Chuyện của Hạ cô nương đây, tôi đã rõ cả rồi. Tôi nghĩ, nếu những lời cô vừa nói là sự thật, thì chắc chắn chúng tôi phải có bổn phận, phải tìm mọi cách mang lại công lý cho cô. Nhưng trước mắt xin Hạ cô nương cứ ở lại bổn phủ tịnh dưỡng, rồi những chuyện khác sẽ tính sau.

Nói xong ông quay sang bà Phước Tấn:

- Bà hãy cắt cử hai con a đầu chăm sóc cho Hạ tiểu thư đây nhé?

- Ông yên tâm, chuyện đó để tôi lo.

Phước Tấn đáp, ông Phước Luân đi ra ngoài. Nhĩ Khang đi theo, nhưng đi được mấy bước không hiểu nghĩ gì lại quay lại nói với

Tử Vy:

- Thuốc đã nguội cả rồi, để tôi bảo bọn a đầu đun lại cho cô nhé. Phải uống thuốc đấy, uống thuốc mới mau lành bệnh, mới khỏe. Ban nãy, trên đường vì không biết nên tôi đã mạo phạm, nhưng mà trong cái hoàn cảnh đó, tôi đâu thể lựa chọn cách nào khác.

Tử Vy nhìn Nhĩ Khang, rưng rưng lệ nói:

- Không, chẳng có gì là mạo phạm cả mà là huynh đã cứu tôi. Nếu lúc đó tôi rơi vào tay người khác thì bây giờ coi như đã toi mạng... Xin cảm ơn chuyện huynh đã cho mang tôi về phủ. Cũng như cảm ơn những gì mà anh đã chịu khó lắng nghe tôi nói.

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy lặng lẽ gật đầu.

Vậy là Phủ học sĩ bận rộn hẳn lên.

Nhĩ Khang không chờ, đã leo lên ngựa lập tức đến đại lao ngay. Liễu Thanh và Liễu Hồng trong trận đấu với đám thị vệ. Mãnh hổ nan địch quần hồ nên đã bị bắt. Nhĩ Khang cũng chẳng cần giải thích, đến ngục hạ lệnh thả ngay huynh muội nhà họ Liễu, rồi đi thẳng đến Viện người nghèo. Gặp rất nhiều người, từ già

trẻ bé lớn, vào tham quan cả phòng của Tử Vy và Tiểu Yến Tử ở. Tất cả sự thật được phơi bày, sự thật đó tuy đã được biết trước nhưng vẫn làm cho Nhĩ Khang choáng váng.

Tử Vy mới là cát cát thật! Còn Tiểu Yến Tử chỉ là cát cát giả thôi!

Nhĩ Khang thật không ngờ, Tiểu Yến Tử lại to gan như vậy, dám mạo nhận cát cát, tội khi quân rất nặng, có thể đưa đến tru di tam tộc nhưng rồi nghĩ lại. Tiểu Yến Tử từ nhỏ đến lớn, từ một đứa khố rách áo ôm, rùng mình một cái, biến thành cát cát sang trọng, làm sao không ham? Có phạm tội chết cô ta vẫn cứ làm.

Nhĩ Khang sau khi chứng thực được câu chuyện, việc đầu tiên là tiếp xúc với Liễu Thanh, Liễu Hồng.

- Ta nghĩ chuyện Tiểu Yến Tử biến thành cát cát hẳn khiến các ngươi thắc mắc, nên ta muốn dặn các ngươi đôi điều, chuyện này rõ là ly kỳ? Vì khi cô ấy đến trường săn bắn, rồi bị Hoàng thượng bắt mang vào cung, sau đó biến thành cát cát. Được Hoàng thượng thương yêu phong cho chức Hoàn Châu Cát Cát đó là duyên may. Đồng ý trong chuyện này có nhiều chuyện lạ. Có điều tạm thời các ngươi hãy kín miệng đừng để mọi người

biết cái quá khứ của cát cát kẻo họa vào thân.

Liễu Thanh bất bình:

- Cái gì mà họa vào thân? Cô ta dù giờ là cát cát hay là gì cũng mặc, nhưng bản chất con người đâu thay đổi? Xem đấy Tôn Ngộ Không dù đủ phép biến hóa nhưng có thay đổi được cốt khỉ đâu?

Nhĩ Khang nghiêm mặt:

- Nhưng bây giờ cô ấy có tiền hô hậu ủng, được vua phong chức tước thương yêu. Cô ta hoàn toàn đã khác. Cành vàng lá ngọc đấy, chứ không còn bụi đời. Vì vậy tôi cũng không dám gọi đích danh tên đẻ của cô ta nên các người cũng vậy cẩn thận một chút, bằng không lại gặp nạn như hôm vào ngục mà nếu lần này có bị bắt thì tội sẽ nặng khó lường được đấy.

Liễu Thanh nghe vẫn có vẻ bất phục, còn Liễu Hồng thì sợ hãi, gật đầu:

- Vâng, vâng! Chúng tôi biết rồi! Từ đây về sau sẽ chẳng nói năng gì cả chuyện Tiểu Yến Tử.

Nhĩ Khang nhìn hai người.

- Vậy thì tốt. Riêng về Hạ cô nương, thì tạm thời ở lại trong phủ ta, không biết chừng nào mới về đây. Ta nói để mấy ngươi biết mà đừng thắc mắc.

Nói xong Nhĩ Khang lấy trong người ra một nén bạc, đặt lên bàn.

- Đây là món quà, Hạ cô nương gởi lại cho tất cả các người ở Viện này, hãy chia nhau để sắm sửa cái ăn cái mặc.

Liễu Thanh nghi ngờ nhìn Nhĩ Khang, nhưng biết anh chàng này là người có quyền có thế, nên chẳng muốn gây rắc rối, chỉ nói:

- Thế này thì chẳng phải chỉ có một mình Tiểu Yến Tử làm cát cát, mà cả Tử Vy cũng đã biến thành Phượng Hoàng. Chúng ta những người ở Viện nhà nghèo này, tốt hơn chẳng nên thắc mắc gì cả, hãy xem như Tiểu Yến Tử và Tử Vy không có một quan hệ gì với mình nữa tốt hơn.

Nhĩ Khang trở về Phủ học sĩ, đem tất cả những điều mình đã nghe thấy kể lại, làm cả nhà càng kinh ngạc hơn. Vậy là sự thật đã sáng tỏ.

Nhưng Nhĩ Thái vì có nhiều cảm tình với Tiểu Yến Tử nên vẫn cố chấp không tin. Một người con gái hồn nhiên, bướng bỉnh như vậy làm sao có thể làm chuyện động trời, bán đứng cả tỉ muội kết nghĩa của mình? Rồi giả danh để được làm cát cát? Vì vậy Nhĩ Thái cứ lắc đầu bảo

- Không thể nào như vậy được. Cái cô Hoàn Châu Cát Cát kia ngây thơ, trực tính, thì không phải là hạng người quỷ quyệt! Mấy người không biết cô ấy rất phóng khoáng, không chấp nhất lễ nghi của triều đình. Thích gì nói nấy, chẳng thèm để ý đến điều cấm kỵ, mấy hôm trước bọn tôi gặp nàng trong Ngự Hoa viên. Cô ấy còn bày rượu ra uống với bọn này chẳng khác gì một trang nam tử. Một người dễ thương lại đầy nam tính như vậy, làm sao có thể lưu manh dối trá để làm chuyện phản bội khó tha thứ được chứ?

Nhĩ Khang bực dọc:

- Ngươi tin hay không tùy ngươi nhưng sự thật vẫn là sự thật. Cát cát giả thì ở trong cung, còn cát cát thật thì ở ngoài. Chuyện này đúng là ông trời đã sắp xếp lầm lẫn.

Bà Phước Tấn trầm ngâm suy nghĩ chợt thấy lo lắng:

- Nhưng như vậy cũng không được! Bởi vì, nghe nói là Hoàng thượng rất yêu thích Hoàn Châu Cát Cát, bây giờ chuyện tế thần tạ ơn cũng đã cử hành, tức là đã công bố cho thiên hạ biết cả rồi. Nếu bây giờ mà phát hiện là cát cát giả thì thể diện triều đình sẽ ra sao? Rồi đây sẽ có một số người bị liên lụy? Người đầu tiên có thể là Lệnh Phi. Người đang bị Hoàng hậu ganh tị gay gắt...

Ông Phước Luân nghe nói gật đầu:

- Phu nhân, những điều muội nghĩ cũng là điều ta đã nghĩ đến.

Nhĩ Khang nhìn cha mẹ:

- Như vậy ý của cha là...

Phước Luân nhìn con trai:

- Vâng, bất luận thế nào, chúng ta cũng phải xếp chuyện này qua một bên, để Hạ cô nương tạm trú trong dinh, tránh lời bàn tán tiếp tục bên ngoài cũng như để tránh không để chuyện lan truyền rộng ra. Chuyện cát cát thật và giả, tạm thời chỉ có chúng ta biết

mọi người phải kín miệng, không tiết lộ cho người khác biết thêm.

Nhĩ Khang ngạc nhiên:

- Có nghĩa là chúng ta sẽ không làm gì hết? Đã biết được sự thật mà vẫn để cho cát cát giả hưởng vinh hoa, còn cát cát thật? Vậy là bất công, con thấy thì... tốt nhất là nên báo cho Hoàng thượng biết!

Ông Phước Luân xua tay:

- Chuyện quan trọng thế này không nên gấp gáp con đừng nên quên rằng gia đình ta có quan hệ với Lệnh Phi, mà gió thổi thì biển động, tai họa chắc chắn là cũng vạ lây sang mình.

- Như vậy chẳng lẽ để thân thế của Tử Vy bị vùi che mãi sao? Vả lại sau này nếu Hoàng thượng mà phát hiện mình bị lường gạt, thì lúc đó tội của Lệnh Phi còn nặng hơn.

Ông Phước Luân lắc đầu:

- Hoàng thượng chưa hẳn là nguy hiểm mà người khác phát hiện

sẽ nguy hiểm hơn. Hẳn con biết ta ám chỉ ai rồi chứ? Vì vậy cẩn thận thì hơn! Mà cái cô nàng Hoàn Châu cát cát này cũng vô tư lạ, suốt ngày chỉ cười đùa chẳng hề thắc mắc gì cả thôi thì khoan động binh, nguy hiểm cho mọi người!

Nhĩ Thái chen vào:

- Vâng, cát cát là người rất vui tánh, nhưng sự an vui đó chưa hẳn tồn tại mãi, nếu bị phát hiện là chắc sẽ quậy tứ tung. Vì vậy, con thấy tốt nhất không nên vội nói ra. Để con chờ một dịp nào đó đưa Ngũ A Ca đến đây, cho huynh ấy thấy Tử Vy, rồi từ từ tiết lộ. Được không?

Ông Phước Luân gật đầu:

- Nhĩ Thái có lý, các người cần nhớ là, Hoàng thượng là trên hết, dù có sai vẫn là không saị Người Hoàng thượng ưa thích dù cho không phải cát cát vẫn là cát cát ta không hề có ý che đậy sự thật, ta cũng không cần lập công. Chỉ mong sao mình không bị ghép tội. Vì vậy các con nếu có rảnh cứ đi vào cung, dò la thử xem, nếu có thể tiếp xúc với Tiểu Yến Tử, nói xa gần cho cô ta biết cái tên Tử Vy xem cô ta phản ứng thế nào?

Nhĩ Thái gật đầu:

- Vâng.

Ông Phước Luân nghiêm nghị quay nhìn Nhĩ Khang:

- Trong nhà có một Hạ Tử Vy đó là bí mật của gia đình, là phước hay là họa còn chưa biết. Vì vậy ta mong các con, làm gì phải kín miệng một chút biết không?

Nhĩ Khang, tuy thấy làm như vây là không phải với Tử Vy, nhưng Khang thông minh biết phán đoán, những điều cha chàng nghĩ đều có cái lý của nó. Chuyện này nếu hành động không tế nhị có thể gây họa cho cả nhà. Sống với vua như sống với cọp, phải biết tùy nghi mà ứng biến.

Nhĩ Khang gật đầu với cha:

- Vâng, con biết, con sẽ cẩn thận không để gây họa cho gia đình đâu.

Nhĩ Khang nói thế, nhưng lòng rất buồn, tội cho Tử Vy chứ?

Đêm, êm ả bình yên, Tử Vy ngồi cạnh bàn, bàn tay nâng đàn, dạo một khúc nhạc rồi khẽ hát:

Núi vời vợi, sông vời vợi.

Sông với núi cùng xa lắc lơ

Đợi mãi đợi chờ mãi chờ

Chờ với đợi mỏi mòn chờ đợi.

Mộng đã xa người rồi cũng xa

Trời xa miết, trời như quên ta

Hát vẫn hát lời sầu năm cũ

Mưa gió mãi sầu đến bao giờ.

Tiếng đàn rồi tiếng hát của Tử Vy, buồn mênh mang.

Có tiếng gõ cửa. Kim Tỏa bước ra mở, thì đã thấy Nhĩ Khang với chén thuốc trên tay đứng đấy tự bao giờ.

- Tiếng đàn hay quá, mà lời hát cũng hay.

Lời khen của Nhĩ Khang làm Tử Vy đỏ mặt:

- Xin lỗi Phước công tử nhé. Tôi thấy cây đàn này treo trên vách, buồn quá trộm lệnh lấy xuống khẩy chơi, chứ chẳng có gì đâu.

Rồi nhìn thấy Nhĩ Khang bưng thuốc, Tử Vy vội chạy đến nói:

- Thiệt làm phiền công tử, sao công tử lại tự mình làm chuyện này?

- Nếu sợ tôi phiền thì cô nương phải uống cạn chén thuốc này nhé!

Kim Tỏa vội đỡ lấy chén thuốc trên tay Nhĩ Khang đưa cho Tử Vy, Khang hỏi:

- Những vết thương trên người còn làm cô đau không?

Lời chăm sóc của Nhĩ Khang làm Tử Vy lúng túng:

- Đỡ nhiều lắm rồi! Cảm ơn huynh!

- Đừng cảm ơn! Nghĩ đến chuyện hôm ấy làm cô bị thương tôi áy náy vô cùng.

Và nhìn thẳng vào mắt Tử Vy, Nhĩ Khang tiếp:

- Tôi đã đến Viện người nghèo và đã gặp Liễu Hồng, Liễu Thanh rồi!

Tử Vy giật mình:

- Như vậy, kết luận của anh ra sao?

- Hãy uống thuốc trước đi, rồi tôi sẽ nói cho nghe.

Tử Vy nghe vậy, vội vã bưng chén thuốc lên uống. Vừa đặt chén thuốc xuống là nhìn Nhĩ Khang dò hỏi

- Lúc cô trình bày tôi tin ngay đó là sự thật và sau đấy tôi gặp Liễu Thanh, Liễu Hồng, càng xác nhận sự việc hơn. Nhưng mà bây giờ việc đã diễn biến một cách vô cùng phức tạp, bởi vì cô thì chẳng có vật tin, chỉ có lời nói, nếu bây giờ Tiểu Yến Tử

khăng khăng cô ta là cát cát thật, thì cô hoàn toàn đuối lý rồi, vả lại nếu Hoàng thượng tin lời của Tiểu Yến Tử thì xem như cô sẽ cầm chắc cái chết trong tay vì tội mạo nhận

- Nhưng nếu Hoàng thượng không tin, thì sao huynh mới nghe đã tin?

Nhĩ Khang thành thật nói

- Sự tin tưởng phần lớn là do trực giác. Bởi vì... cô đã thuyết phục tôi... tôi tin cô.

Tử Vy ngỡ ngàng một chút:

- Ý huynh muốn nói là... câu chuyện của tôi và những người tôi dẫn chứng đều không có tác dụng gì ư?

- Đúng! Vì Liễu Thanh, Liễu Hồng và những người trong Viện người nghèo kia, biết đâu là đã tư thông nhau, cấu kết nhaủ Các người thấy Tiểu Yến Tử trở thành cát cát một cách dễ dàng như vậy, nên hoa mắt và xếp đặt ra câu chuyện thế này?

Kim Tỏa đứng gần đấy, bất bình:

- Thật vô lý! Phước đại thiếu gia, người định vu oan giá họa cho tiểu thư tôi ư?

Nhĩ Khang nói

- Cô Kim Tỏa đừng nóng đây chỉ là giả thuyết của tôi. Nhưng mà khả năng để người ta kết luận như vậy là rất lớn, Hoàng thượng dù gì cũng là Hoàng thượng. Cha tôi nói một câu mà tôi thấy rất dúng. Đó là Hoàng thượng có sai thì cũng không sao. Bở vì ông ấy là đấng cao tối thượng. Chẳng có ai đúng hơn ông ấy. Nên chuyện ông nhận Tiểu Yến Tử là con ruột của mình thì Tiểu Yến Tử đích thật là máu mủ của ông ta. Bây giờ chợt nhiên xuất hiện một Hạ Tử Vy, nếu nghi ngờ hay phủ nhận cô, thì sự việc sẽ thế nào? Hậu quả hẳn là ghê gớm, vì vậy chúng tôi không dám cho cô lộ diện ngay, trừ phi tôi nắm chắc là đúng, đó cũng là cách bảo đảm sự an toàn cho cô.

Tử Vy nghe thế hoàn toàn tuyệt vọng:

- Vậy là... vậy là tôi có miệng mà chẳng thốt nên lời ư?

- Không hẳn là như vậy, cả nhà tôi người người đều nghĩ đến

việc của cô, bây giờ chỉ xin cô tạm thời chờ, ẩn nhẫn đừng có nóng nảy, trong thời gian đó chúng tôi sẽ đi vào cung, tìm cách tiếp xúc với Tiểu Yến Tử là người duy nhất có thể giải oan cho cô được thôi.

Tử Vy ngả người dựa vào ghế, chán nản:

- Cô ấy bây giờ đã thành cát cát. Đã lên được lưng voi thì dại gì mà nhảy xuống để người khác cưỡi?

Nhĩ Khang suy nghĩ, gật đầu:

- Cũng có thể là như vậy!

Lời của Nhĩ Khang làm Tử Vy tuyệt vọng thêm. Nghĩ đến Tiểu Yến Tử người bạn kết nghĩa đầy nghĩa khí ngày nào, tại sao dễ thay đổi vậy? Tử Vy kêu lên: Tiểu Yến Tử ơi! Tiểu Yến Tử! Sao người có thể làm cái chuyện đổi trắng thay đen như vậy được chứ?

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 7

Cùng lúc đó, Tiểu Yến Tử đang bực dọc trong cung.

Lễ tế thần tạ ơn đã trôi qua. Đỉnh điểm của vinh quang cũng đã qua, hai ngày liền rảnh rỗi ở không vậy mà chẳng hiểu sao tim Tiểu Yến Tử cứ đập mạnh mắt cứ giật, tối ngủ nằm mơ lại thấy toàn là bóng dáng của Tử Vy. Lạ quá, và Tiểu Yến Tử muốn ra khỏi cung vua, để về Viện người nghèo tìm Tử Vy để xin lỗi, kể lể hết nguyên nhân tại sao mình làm như vậy... Và rồi trả lại chức danh cát cát cho Tử Vy nữa.

Nhưng mà Tiểu Yến Tử nào đâu có ngờ. Cung điện trùng trùng cửa, đi vào đã không dễ mà ra cũng khó.

Dẫn Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đi theo. Tiểu Yến Tử đã tìm mọi cách để đi ra ngoài nhưng vừa ra đến trước cửa thì đã bị đám

thị vệ ngăn lại. Tiểu Yến Tử trừng mắt.

- Ta là Hoàn Châu cát cát đây! Sao dám ngăn ta!

Đám thị vệ chỉ cúi đầu chào kính cẩn rồi dàn ngang ra:

- Nô tài tham kiến Hoàn Châu cát cát!

- Khỏi phải lễ nghĩa gì cả, tụi bây chỉ cần đứng qua cho ta ra ngoài một chút là xong.

- Da. Hoàng thượng có lệnh, tạm thời Hoàn Châu cát cát phải ở lại trong cung không được đi ra ngoài.

Tiểu Yến Tử lúng túng:

- Hoàng A Ma nói với ta là sau ngày tế lễ tạ ơn xong là có quyền ra khỏi cung mà? Các ngươi hãy tránh ra!

Nhưng đám thị vệ vẫn đứng yên, vẫn hết sức cung kính:

- Bọn nô tài chưa nhận được thánh chỉ, chưa dám tự ý hành động!

Tiểu Yến Tử còn muốn tranh biện, nhưng hai tiểu thái giám Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử đã vòng tay thưa:

- Cát cát hãy quay lại, bọn nô tài đã nói rồi mà cát cát không tin. Lần trước Dung ma ma có gọi hai đứa vào, dặn dò phải chăm sóc cát cát cho kỹ. Nhưng không được để cát cát ra khỏi cung.

Tiểu Yến Tử nổi nóng:

- Dung ma ma là cái gì dữ vậy?

Tiểu Đặng Tử nhìn trước nhìn sau, rồi nói:

- Dung ma ma là cánh tay trái của Hoàng Hậu đấy. Các cát cát khác cũng đều phải răm rắp nghe theo.

Tiểu Yến Tử trề môi:

- Buồn cười không? Nhưng Tiểu Yến Tử này từ nào đến giờ không phải vâng lời ai cả.

Tiểu Yến Tử nói vậy, nhưng rồi cũng quay gót bỏ đi, hai thái

giám vội vã đi theo. Tiểu Yến Tử nói:

- Các ngươi chống mắt mà xem nhé, ta là Hoàn Châu cát cát chứ không phải là tù nhân của các ngươi, rồi các ngươi xem!

Tiểu Yến Tử chưa hết bực đi sang một chiếc cổng khác, vẫn bị đám thị vệ cản ngang:

- Dạ tham kiến cát cát! Cát cát kiết tường!

Tiểu Yến Tử tức mình giậm chân:

- Các ngươi chẳng cho ta đi thì còn kiết tường cái con khỉ gì? Ta thật là xui xẻo!

Tối hôm ấy, Tiểu Yến Tử lạ nằm mơ thấy Tử Vy. Tử Vy hiện ra lờ mờ trong sương, cười trong mắt, nhưng miệng lại buồn buồn.

- Tiểu Yến Tử, tỉ vẫn khỏe chứ?

Tiểu Yến Tử lúng túng:

- Tôi khỏe... mà không khỏe.

- Tỉ đã đánh cắp chiếc quạt và bức tranh của tôi như vậy hẳn tỉ vui lắm chứ?

- Không... không... tôi không muốn làm chuyện đó đâu. Muội hãy nghe tôi giải thích.

Đột nhiên Tử Vy chồm tới bấu lấy vai Tiểu Yến Tử, hét to.

- Chị là kẻ lừa đảo, hãy trả cha lại cho tôi, trả cho tôi... Bằng không tôi sẽ giết chị...

Tiểu Yến Tử sợ hãi, nói lớn:

- Tử Vy... hãy nghe tỉ giải thích... Tử Vy... tôi không hề muốn vậy... Chúng ta là tỉ muội mà... Hãy cứu tôi...

Tiểu Yến Tử giật mình tỉnh dậy, nàng phát hiện hai con hầu Minh Nguyệt, Thể Hà nằm gần đấy cũng thức giấc theo. Hai đứa chạy tới hỏi:

- Cát cát! Cát cát có làm sao không? Cát cát lại nằm mơ nữa rồi.

Tiểu Yến Tử mở trừng đôi mắt nhìn quanh, rồi thảng thốt hỏi:

- Ta đang ở đâu đây?

- Bẩm cát cát, đương nhiên là ta đang ở trong cung.

Tiểu Yến Tử thở hắt ra.

- Trong cung à? Vậy mà ta tưởng là đang ở trong Viện người nghèo.

Minh Nguyệt và Thể Hà không biết Tiểu Yến Tử nói gì, nhưng cũng không dám hỏi tiếp.

Tiểu Yến Tử đẩy Minh Nguyệt và Thể Hà qua một bên rồi bước chân trần xuống đất. Minh Nguyệt và Thể Hà vội cầm giầy tới, nhưng Tiểu Yến Tử lắc đầu.

- Không cần! Không cần! Hãy để mặc ta.

Tiểu Yến Tử đi tới đi lui trong phòng một lúc hỏi:

- Bây giờ là khoảng canh mấy rồi vậy?

- Thưa cát cát, mới canh hai thôi ạ.

Tiểu Yến Tử suy nghĩ, rồi chợt vỗ tay:

- Tiểu Đặng Tử! Tiểu Trác Tử! Mau vào đây.

Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử nghe gọi vội chạy vào, mắt còn ngái ngủ, quỳ xuống trước mặt Tiểu Yến Tử.

- Dạ, bọn nô tài có mặt!

- Các ngươi từ đây về sau, không được thưa nô tài trước mặt ta nữa nhé.

- Dạ! Nô tài biết.

- Nô tài xin tuân mệnh!

Sự quen miệng của hai thái giám trẻ làm Minh Nguyệt và Thể Hà phì cười. Tiểu Yến Tử trừng mắt.

- Các ngươi cười gì vậy?

Minh Nguyệt quỳ xuống:

- Tội tỳ nữ đáng chết!

Chứ chẳng dám nói lý do tại sao làm Tiểu Yến Tử bực dọc hơn, nàng giậm chân.

- Tại sao lại nói tội tỳ nữ đáng chết? Tại sao đáng chết. Từ rày về sau ta cấm các ngươi không được nói những lời đại loại như "nô tài đáng chết! Tỳ nữ đáng chết gì cả!" Không ai là nô tài tỳ nữ ở đây cả, biết không?

Bốn người cùng quỳ xuống:

- Dạ... nô tài, tỳ nữ biết ạ!

Tiểu Yến Tử bất lực thở dài, không biết làm sao xóa được thói quen đó.

- Này Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, hai ngươi hãy lấy hết những

móc câu trên tấm biển kia xuống cho ta.

- Những cái móc câu bằng đồng ấy hở cát cát?

- Đúng, đúng rồi! Hai cái chưa đủ, lấy thêm mấy cái nữa đi. Còn nữa, các ngươi hãy đưa cho ta áo các ngươi, mỗi người một bộ, mấy sợi dây thừng, dây càng to càng tốt nhé! Nhanh lên!

- Cát cát cần ngay bây giờ ư? Để làm gì?

- Kệ ta! Ta đã bảo ngươi nhanh lên mà?

Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử không dám cãi, quỳ xuống:

- Vâng ạ!

Lúc vào canh tư, Tiểu Yến Tử trong bộ quần áo thái giám, với chiếc khăn bit. mặt màu sậm chỉ để lộ đôi mắt, nhẹ nhàng đi về phía tây của bờ tường hoàng cung. Đây là nơi vắng nhất trong hoàng cung.

Mấy thị vệ tuần tra đi ngang chẳng chút nghi ngờ. Tiểu Yến Tử đợi thêm một lúc, thấy chẳng ai qua nữa, mới bước đến sát bức

tường nhìn lên, rồi dượm người định nhảy qua. Nhưng tường cao quá, không làm sao thoát qua được. Tiểu Yến Tử bực mình lẩm bẩm:

- Mấy hôm rày ăn hoài ăn hoài, hở ra là ăn làm sao không béo chứ? Thế này thì cái ngón khinh công coi như mất linh rồi. Tường cao quá cũng may là ta có chuẩn bị trước!

Và lấy trong người ra sợi dây thừng với cái móc câụ Tiểu Yến Tử rướn người ném dây qua tường, ném mấy lượt, móc mới dính vào tường, Tiểu Yến Tử đu lên nhưng vừa leo lên được nửa tường, thì đám thị vệ tuần tra lại đến.

- Không xong rồi!

Yến Tử kêu lên, vội vã leo mau hơn, nhưng không ngờ móc câu quá yếu, nên lại tuột xuống. Tiếng dây tuột đã bị bọn thị vệ nghe được, bọn chúng nói:

- Không được! Có tiếng động! Không chừng có thích khách đấy! Cẩn thận!

Và bọn chúng lớn tiếng kêu lên:

- Ai đó! Ra đây!

Những ngọn đèn lồng từ bốn phía đổ lại. Tiểu Yến Tử giật mình, nhưng bọn thị vệ chưa trông thấy Tiểu Yến Tử đang ở lưng chừng tường. Chẳng ngờ ngay lúc đó móc câu như quá mềm nên giãn ra và Tiểu Yến Tử giống như người làm xiếc, rơi ngay xuống trước mặt đám thị vệ.

Bọn thị vệ đồng loạt kêu lên:

- Thích khách! Thích khách đây!

Và cùng lúc, mười mấy thanh trường kiếm chỉ vào người Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử sợ hãi kêu lên:

- Đừng đừng! Các vị hảo hán! Hãy niệm tình tha mạng!

Bọn thị vệ ngạc nhiên:

- Đàn bà ư?

Một thị vệ dùng mũi kiếm kéo khăn che mặt của Tiểu Yến Tử

xuống. Không hẹn mà gặp, các thanh kiếm đều rơi cả xuống đất.

- Ồ! Hoàn Châu cát cát dây mà!

Trời vừa tờ mờ sáng, vua Càn Long đã bị chuyện Tiểu Yến Tử và đám thị vệ đánh thức dậy.

Nhà vua xoa xoa mắt, chưa tỉnh hẳn ngủ nhìn xuống long sàng, vẫn chưa tin đây lại là Tiểu Yến Tử. Cô gái trong bộ áo thái giám rộng thùng thình, sình đất còn dính đầy thân, mặt mày lem luốc, chẳng khác gì đứa ăn mày, chẳng có chỗ nào giống một cát cát đương quyền cả. Vua trợn mắt:

- Làm gì vậy? Mới sáng sớm đã đánh thức trẫm? Tại sao rồi con lại biến thành nữ thích khách? Con thích đùa lắm ư? Hay là thích gây sự? Nói xem!

Rồi nhìn đống dây thừng và móc đồng mà bọn thị vệ mới mang vào, vua giật mình:

- Còn những cái này là cái gì vậy?

Tiểu Yến Tử bình thản:

- Đó là đồ nghề, có tên gọi là phi trảo bá luyện tác.

- Hử? Phi trảo bá luyện tác. Nghe cũng có vẻ chữ nghĩa lắm đấy chứ. Nhưng mà để làm gì vậy?

- Thì đồ nghề do con chế tạo, mà mấy đứa Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử thật vô dụng, bảo nó đi lấy dây nó lại chọn thứ quá yếu không đủ dai làm con té một cú muốn thấy mấy ông trời!

Lệnh Phi đứng gần đấy lo lắng:

- Té từ đâu vậy? Có nặng lắm không?

- Té từ trên tường cao, đau thấu xương, mà suýt tí còn bị đám thị vệ giết nữa đấy!

Vua Càn Long có vẻ không vui:

- Nửa đêm nửa hôm con trèo tường, có cả dụng cụ như vậy là sao? Có ý gì chứ?

Tiểu Yến Tử nũng nịu:

- Con đã nói với Hoàng A Ma rồi, con muốn ra khỏi cung đi dạo một vòng, nhưng mọi người lại không cho đi, tới đâu cũng có người canh chừng. Ở trong hoàng cung tuy sướng thật, nhưng con nhớ bạn bè con. Tử Vy, Liễu Thanh, Liễu Hồng... Con nhớ họ nhiều lắm!

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử không vui:

- Lộn xộn! Rõ là lộn xộn! Con bây giờ đã là cát cát chứ đâu phải dân thường nữa đâu? Mẹ con đã dạy con gì nào? Con học cái thói giao du dễ dãi kia ở đâu chứ?

Lệnh Phi thấy vua giận, sợ hãi đưa mắt nháy Tiểu Yến Tử, nhưng Tiểu Yến Tử đang lúc bướng bỉnh nào để ý đến thái độ của Lệnh Phi. Vua Càn Long lại tiếp:

- Trẫm còn nhớ rất rõ, lúc xưa mẹ con là người đàn bà mềm mỏng như dòng nước, đâu có ngang bướng xuẩn động như con. Ngay cả cái võ công lộn xộn của con, thầy nào dạy vậy?

Tiểu Yến Tử nghe vua Càn Long nhắc đến mẹ. Chợt nhiên nảy ra ý định tức giận hộ cho Tử Vy, lúc trước ở ngoài Tiểu Yến Tử

nghe nói vua có nhiều vợ, nhưng khi vào cung rồi mới thấy quả không sai, quá nhiều nữa là khác. Nó hất mặt lên, chẳng chút sợ hãi nói:

- Hoàng thượng đừng có đề cập đến mẹ tôi. Làm gì người còn nhớ đến mẹ tôi, mà bảo là giống nước hay lửa chứ? Trong cung người có quá nhiều bà phi. Phi này Phi nọ, rồi nào là Tân, là quý nhân... quá xá vợ, nên mẹ tôi nào có nghĩa gì? Người quên mất từ lâu rồi! Nếu thật sự mà có nhớ, thì đâu có để cho mẹ tôi chết mòn mỏi bên bờ hồ Đại Minh? Phải sống đời đàn bà góa suốt mười mấy năm trời chứ?

Từ nào đến giờ vua Càn Long chưa hề bị ai nói thẳng những điều không hay đó, ông có cảm giác như vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt. Giận tái mặt ông vỗ bàn, hét lên.

- Vô lễ!

Bọn thái giám, cung nữ đang có mặt ở đấy cũng tái mặt vội quỳ mọp xuống chẳng dám ngẩng đầu lên, chỉ có Tiểu Yến Tử là đứng yên. Lệnh Phi sợ hãi chạy vội tới, giục Tiểu Yến Tử.

- Mau quỳ xuống quỳ xuống, xin lỗi Hoàng thượng đi!

Nhưng Tiểu Yến Tử vẫn ngang bướng:

- Lỗi gì mà lỗi! Bộ giận là chặt đầu ư? Từ lúc vào cung đến nay là tôi biết cái đầu mình rất dễ rụng rồi. Nó rụng chỉ sớm hay muộn thôi!

Lời của Yến Tử làm mọi người sợ hãi. Lệnh Phi là người sợ nhiều nhất, nói nhanh:

- Cát cát! Tại sao cát cát lại nói điều kỳ lạ vậy? Ở đây là triều đình chớ không phải ở chốn dân gian. Cha cát cát là Hoàng đế cả nước chứ không phải thường, cát cát không được xúc phạm.

Chẳng ngờ Tiểu Yến Tử không nghĩ ngợi gì cả, đáp:

- Cha tôi không phải là Hoàng thượng. Tôi không biết cha tôi là ai nữa là.

Vua Càn Long trừng mắt nhìn Tiểu Yến Tử, nhưng với ông, cái ngang bướng, cái bất khuất của Tiểu Yến Tử nó có một cái gì rất lạ. Gần như là một sự can đảm, mà những đứa con khác của ông không hề có. Ông cũng nghĩ, sự trách cứ của Tiểu Yến Tử không

phải là vô lý, vì vậy ông trừng trừng nhìn Tiểu Yến Tử, rồi thở dài, chỉ ôn tồn nói:

- Tiểu Yến Tử, trẫm biết là trẫm không phải với mẹ con. Thật ra thì trẫm không hẳn là vô tình như vậy. Trẫm đã định mấy năm sau đó sẽ quay lại Tế Nam rước mẹ con, không ngờ Hiếu Hiền Hoàng hậu lại qua đời. Lúc đó trẫm buồn quá, không còn tâm trí gì nữa, nên hủy bỏ chuyến đi. Trẫm biết là con đã nghĩ gì? Hẳn con hận ta nhưng mà hôm nay con đã nói ra. Trẫm nghĩ là con sẽ nguôi ngoai cơn giận. Còn chuyện bảo là không phải là cát cát, thì từ đây về sau không được phép nói nữa nhé dù trẫm hiểu... mẹ con hẳn đã hận trẫm cả một đời nên mới để con nói vậy!

Tiểu Yến Tử nghe vua nói ngẩn ra. Nó biết là vua đã hiểu lầm điều nó muốn nói. Nhưng đó là một sự ngộ nhận có tình cảm.

Vua Càn Long lại tiếp:

- Thú thật với con, trong đám con của trẫm hiện nay, chẳng có đứa nào can đảm, bộc trực, dám nói thẳng với trẫm như con cả. Nhưng hôm nay vì nể mặt mẹ con, nên trẫm không chấp nhất chuyện con vừa nói. Nào hãy lại đây!

Tiểu Yến Tử nghe bảo lại, không tiến tới, mà lùi lại theo bản năng, làm vua Càn Long càng áy náy

- Sao vậy? Vẫn còn giận Hoàng A Ma chăng?

Lệnh Phi thấy vua Càn Long xuống nước như vậy vội đẩy Tiểu Yến Tử tới trước, cười nói:

- Hoàng thượng hãy nhìn kỹ xem, cát cát bây giờ giống hệt một chú mèo. Qua một đêm trèo tường ngã té, bị bọn thị vệ hù dọa, bị giải đến đây đợi bệ hạ thức dậy... đủ thứ chuyện như vậy, trách chi cát cát chẳng bực dọc, nổi cáu?

Vua Càn Long nâng cằm Tiểu Yến Tử lên, chăm chú nhìn, rồi thở dài:

- Cái tính ngang bướng của con, chẳng khác chi ngày ta còn trẻ chút nào!

Tiểu Yến Tử ngơ ngác nhìn vua thật bất ngờ. Cứ nghĩ là bị bắt đến đây hẳn là sẽ bị trừng phạt nặng, không ngờ lại được vua vỗ về tâm sự. Điều này bất giác làm Tiểu Yến Tử cảm động òa lên khóc.

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Gì vậy? Chuyện gì nữa vậy?

Tiểu Yến Tử nắm lấy vạt áo vua Càn Long, vừa khóc vừa nói:

- Từ nào đến giờ con đâu có biết là có cha lại sướng thế này đâu? Hoàng A Ma, con rất sợ, con sợ là nếu Hoàng A Ma mà đối xử với con thế này mãi thì con sẽ chẳng bao giờ bỏ đây để đi nơi khác được nữa!

Lời của Tiểu Yến Tử làm vua Càn Long cảm động, chưa bao giờ vua thấy mình quan trọng như vậy. Chưa bao giờ vua thấy vai trò người cha lại quan trọng như thế.

Vua kéo Tiểu Yến Tử vào lòng, rưng rưng nước mắt nói:

- Con sao khờ khạo vậy hơ? Hoàn Châu cát cát của trẫm? Trẫm yêu con, sẽ không để con phải sống xa ta nữa dâu!

Tiểu Yến Tử nghe vậy càng cảm động hơn nhưng chỉ yên lặng. Vua Càn Long lại vuốt tóc Yến Tử, nhỏ nhẹ nói:

- Từ đây về sau, nếu muốn ra ngoài, con cứ đường đường chính chính mà đi chớ đừng có trèo tường. Người Mãn Châu chúng ta, sống rất phóng khoáng, con trai con gái gì cũng có thể cởi ngựa bắn tên như nhau, con muốn ra ngoài chơi thì cũng không khó. Có điều, phải cải nam trang, rồi đi cùng Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử. Đừng gây sự với ai, tất cả vì lý do an toàn của con đấy.

Tiểu Yến Tử nghe vậy mừng quá, đẩy vua Càn Long ra, quỳ xuống dập đầu lia lịa:

- Cảm ơn Hoàng A Ma! Cảm ơn Hoàng A Ma.

Vua Càn Long cười:

- Nhưng với một điều kiện!

- Dạ... điều kiện gì?

- Qua hai ngày nữa. Con phải đến thư phòng học chữ với các huynh tỉ con. Cha đã bảo Kỷ Hiểu Phong rồi, phải đặc biệt lo dạy dỗ cho con. Kỷ sư bá là người học thức cao, kiến thức rộng, vì vậy con phải gắng mà học. Nếu mẹ con chẳng có dạy thi văn cho

con, thì ở đây sẽ bổ sung điều đó. Và bao giờ con học giỏi thì con mới được ra khỏi cung.

Tiểu Yến Tử nghe đến học, sa sầm nét mặt:

- Ồ! Còn phải học chữ nữa ư?

Khi Tiểu Yến Tử rời khỏi phòng ngủ vua Càn Long trên người vẫn còn mặc bộ áo của tiểu thái giám. Trở về phía Thấu Phương Trai, vừa đi vừa lẩm bẩm.

- Học chữ xong mới được ra khỏi cung? Thế này có nghĩa là muốn làm khó mình. Lúc nhỏ ở trong am bà vãi, ni cô dạy cho mìn có mấy chữ trong Tam Tự Kinh, mà mình đã thấy muốn điên lên rồi. Bây giờ lại bắt học nữa nếu học một hai năm trời mà vẫn chưa nên thân, có phải là mình sẽ bị cấm cung thêm hai ba năm không? Vậy thì chết mất, phải làm sao đây?

Đằng kia đi lại là Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ.

Vĩnh Kỳ vừa thấy một tiểu thái giám từ xa đi tới, đã đưa tay ra hiệu:

- Này lấy cho bọn này một bình trà nhé, đặt trong nhà nghỉ mát đấy. Ta có chuyện đàm đạo với Phước Nhị gia đây.

Tiểu Yến Tử vừa thấy hai người là mừng hết lớn quên cả mọi chuyện, nhưng cô ta muốn đùa một chút nên vừa che mặt, vừa giả giọng thái giám, vòng tay lên thưa.

- Vâng!

Nhưng vì Tiểu Yến Tử vòng tay mạnh quá, nên cái nút ở đầu vạt áo tuột ra, thế là những món đồ lỉnh kỉnh giấu trong đấy để mang ra ngoài xài, như vàng bạc, nữ trang, tuôn cả ra, rơi cả xuống đất, Tiểu Yến Tử lật đật quỳ xuống nhặt. Vĩnh Kỳ nhìn thấy, giận dữ:

- À! Đây là một tên trộm trong nhà đây! Hừ! Mi mang vàng bạc châu báu nhiều thế này, sáng sớm đi đâu đây chứ?

Vĩnh Kỳ vừa nói, là phóng tới chụp áo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử gạt tay bằng một thế võ, khiến Kỳ phải ngạc nhiên rút tay lại và một đòn khác. Yến Tử né đòn rồi trổ nghề, lượn người như cánh én. Vĩnh Kỳ tức tốc đuổi theo. Nhĩ Thái đứng đó không dằn được cũng nhảy vào, Nhĩ Thái nghĩ. Sao lại có chuyện kỳ cục thế này? Đã ăn trộm còn dám đánh trả lại Ngũ A Ca nữa. Tên trộm

này thật to gan! Chàng phóng một bước chận đầu. Vừa hét:

- Này! Xem ngươi chạy đường nào đây, kẻ trộm!

Tiểu Yến Tử vội ngước lên cười với Nhĩ Thái. Làm Nhĩ Thái giật mình. Sao lại có thể là Tiểu Yến Tử? Nhĩ Thái vội ngừng tay và Tiểu Yến Tử đã thừa dịp phóng một đá vào mặt Thái, Thái đâu chịu thua đưa tay chụp chân Yến Tử, nếu Yến Tử không rút lại kịp thì đã bị ngã ngửa.

Yến Tử vừa rút chân lại thì Vĩnh Kỳ đã xông tới. Võ nghệ của Vĩnh Kỳ rất cao. Yến Tử đấu với một mình Nhĩ Thái đã không lại, làm sao ứng phó một lúc được với hai người, nên đã bị Vĩnh Kỳ nâng bổng lên chưa kịp ném, thì Nhĩ Thái đã can thiệp.

- Ngũ A Ca! Dừng tay lại! Hoàn Châu cát cát đấy!

Tiểu Yến Tử lúc đó cũng hồn phi phách tán, la lên:

- Ngũ A Ca! Tôi xin chịu thua! Thả tôi xuống!

Vĩnh Kỳ nghe tiếng Tiểu Yến Tử giật mình vội thả cô gái xuống, chân vừa chạm đất. Tiểu Yến Tử đã cười:

- Võ nghệ của Ngũ A Ca rõ là cao cường! Lần trước bị một mũi tên của Ca ca, tôi chưa phục, vì nghĩ là lúc đó tại mình chưa kịp phòng bị Do vậy ban nãy mới giả bộ đóng kịch để có dịp đấu với Ca ca! Không ngờ suýt tí đã bị Ca ca giết lần thứ hai, bây giờ thì phục rồi! Phục rồi! Từ đây về sau sẽ không dám trêu ghẹo nữa đâu!

Vĩnh Kỳ còn ngơ ngác, nhìn Tiểu Yến Tử chưa nói được lời nào cả thì...

Bọn thị vệ nghe tiếng động, đã kéo nhau chạy đến:

- Gì đấy! Có gì đấy! Lại thích khách nữa ư?

Nhĩ Thái cười, xua tay với dám thị vệ:

- Thôi đi đi, chẳng có chuyện gì cả đâu! Chẳng qua Hoàn Châu cát cát đùa thôi mà!

Đám thị vệ nghe vậy vội tản ra, Vĩnh Kỳ vẫn còn ngạc nhiên:

- Cô cứ làm tôi giật mình, bất ngờ... Chưa bao giờ tôi gặp một

cát cát nào lạ lùng thế này cả.

Rồi ngắm nghía Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ lại tiếp:

- Tại sao cô phải ăn mặc kỳ cục vậy? Còn mang cả vàng bạc châu báu đi đâu nữa?

Nhĩ Thái thì đã biết chuyện Cát cát thật, cát cát giả nên càng chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử hơn:

- Nghe đám thị vệ nói, tối hôm qua, cát cát lại diễn một màn thích khách nữa, có thật không?

Tiểu Yến Tử nhìn hai người, rồi hạ thấp giọng:

- Tôi có chuyện rất cần, quý vị có thể giúp tôi được không?

- Chuyện gì?

- Chúng ta vào Thấu Phương Trai nói chuyện nhé?

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái nhìn nhau, rồi cùng theo Tiểu Yến Tử vào nhà.

Chương 8

Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà thấy chủ về vội vã chạy ra. Dáng điệu vô cùng mệt mỏi như cả đêm qua không ngủ. Họ vừa sụp xuống tung hô là Tiểu Yến Tử khoát tay ngay.

- Các ngươi đi ngủ ngay cho ta!

Bốn người vội vã sụp xuống

- Bọn nô tài không dám!

Tiểu Yến Tử nổi giận, quát:

- Vả mồm ngay cho ta!

Bốn người nghe vậy, vội liên tục tự vả vào mồm mình.

Tiểu Yến Tử lại ngạc nhiên. Đánh thật ư? Vội ngăn lại:

- Thôi!

Lúc đó bốn người mới dừng tay. Tiểu Yến Tử nhìn đám thuộc hạ mình, nghiêm nghị nói:

- Ta đã bảo các ngươi biết bao nhiêu lần rồi? Cái tiếng nô tài nô tỳ gì đó không được sử dụng ở Thấu Phương Trai này, bỏ hết. Bỏ hết! Từ đây về sau nếu ai còn nói thì sẽ bị trừ lương. Nói một tiếng trừ một đồng. Ngày nào các ngươi mà nói nhiều coi như hết lương, cuối tháng không lãnh được đồng nào cả.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Đặng Tử lại quen miệng:

- Nô tài xin tuân lệnh!

- Đấy đấy! Ghi vào sổ đi! Tiểu Đặng Tử vừa mới phạm quy. Tiểu Trác Tử ghi vào!

Tiểu Trác Tử cúi đầu:

- Dạ nô...

Nó chợt nhớ sực ra lệnh phạt vội tâu:

- Vâng... con xin phụng mệnh.

Tiểu Yến Tử lắc đầu, khoát tay:

- Thôi! Thôi! Đi ra cả đi, đừng có ở đây nữa.

- Vâng!

Bốn người rút luị Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ càng ngạc nhiên hơn

- Tại sao bọn họ chẳng được dùng tiếng nô tài?

Tiểu Yến Tử trợn mắt lại:

- Mấy người làm ông chủ đã quen nên cứ coi chuyện người ta xưng là nô tài bình thường, chứ chẳng thấy đó là bất công. Tại sao kỳ vậy? Họ cũng có cha mẹ họ sinh ra, nuôi nấng trưởng thành, cha mẹ họ cũng cưng, cũng thương yêu họ, chỉ có điều vì

nhà nghèo nuôi không nổi, nên mới cho họ đi ở đợ, đi làm công cho người khác, đó là điều đáng thương, đáng tội, rất đau lòng vậy mà còn bắt phải luôn miệng nói ra “Tôi chỉ là một đứa nô lệ", có phải là bức ép người ta quá không? Tôi sinh ra đời không phải để làm cát cát, nên không cần cái quy tắc kia. Mỗi lần nghe họ xưng mình là nô tài là một lần tôi thấy áy náy, tôi cũng không thích suốt ngày cứ phải sống trong cái sự áy náy như vậy mãi.

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái đứng ngẩn ra mà nghe. Họ yên lặng nhìn Yến Tử. Nhất là Vĩnh Kỳ, cái triết lý Bình đẳng mà Yến Tử đưa ra đối với chàng, một thái tử đương triều sống trong cái luật lệ tự nhiên về giai cấp thì lại thấy nó mới mẻ vô cùng, hấp dẫn vô cùng. Nhĩ Thái thì khác, Thái biết đây không phải là cát cát thật. Tội giả mạo đã quá rõ, nhưng cái thái độ bình dân, thật thà của Tiểu Yến Tử rõ là rất lôi cuốn, rất được cảm tình của cấp tiện nhân.

Vĩnh Kỳ nói

- Cát cát nói rất đúng! Chúng ta sinh ra đời đã ở giai cấp ưu việt, xem chuyện người khác phục vụ mình là chuyện tự nhiên, nên không để ý đến những điều ấy. Rõ ràng những chuyện đó làm sĩ nhục, tổn thương họ!

Lời của Vĩnh Kỳ làm cho nghĩa khí của Tiểu Yến Tử càng bốc cao. Yến Tử nói:

- Nhất là bọn thái giám, chúng ta đã làm tổn thương cơ thể họ, rồi còn bắt người ta hạ mình. Thật là... thật là...

Tiểu Yến Tử không biết diễn tả sự việc thế nào, Nhĩ Thái nói:

- Thật là làm tổn thương danh dự người ta chứ gì?

- Đúng rồi! Đúng rồi! Làm tổn thương danh dự người ta. Đó là điều xằng bậy! Họ vẫn là con người như mình vậy mà làm cho họ cũng bối rối, mặc cảm. Bắt họ coi cái chuyện mình phải làm trâu ngựa cho người khác là tự nhiên. Một sự nhập nhằng không rõ ràng...

Rồi Tiểu Yến Tử như sực nhớ ra:

- Thôi không nói chuyện đó nữa. Bây giờ hai người có sẵn sàng giúp tôi không?

Nhĩ Thái nói:

- Giúp chuyện gì chứ?

Tiểu Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái với ánh mắt van xin:

- Hãy dẫn tôi ra khỏi hoàng cung! Tôi có thể hóa trang thành đủ thứ. Thái giám, ni cô gì cũng được. Tôi muốn ra khỏi đây!

Vĩnh Kỳ nghe vậy, lúng túng nhìn Nhĩ Thái:

- Cái chuyện này, chuyện này hình như hơi khó!

Nhĩ Thái nhìn thẳng mắt Tiểu Yến Tử:

- Cát cát định đi ra ngoài làm gì? Nếu có thiếu cái gì cần mua sắm hãy nói, tôi có thể giúp cô, hoặc có muốn nhắn gởi gì ai, hay đưa thư, tôi vẫn làm hộ được mà

Tiểu Yến Tử lòng đang nóng như lửa đốt, giậm chân nói:

- Các người chẳng biết gì cả. Tôi nhất định phải ra ngoài. Bởi vì... bởi vì tôi có một muội kết nghĩa tên là Tử Vy, tôi rất nhớ cô ta. Không biết muội ấy bây giờ ra sao. Tôi rất cần gặp cô ta, để

đưa vàng bạc cho muội ấy xài rồi còn có chuyện muốn nói nữa.

Nhĩ Thái nghe vậy hiểu ra. Cô nàng vừa nhắc đến Tử Vy, người muội kết nghĩa. Như vậy thì chính Yến Tử đã thừa nhận và trong tim cô ta vẫn còn chưa quên Tử Vy.

Về nhà Nhĩ Thái đem ngay chuyện Tiểu Yến Tử kể lại đầy đủ cho Nhĩ Khang và Tử Vy nghe.

Điều này làm Tử Vy khá xúc động.

- Cô ấy nói còn nhớ đến tôi à? Còn bảo là có một số chuyện muốn nói với tôi nữa ư?

- Vâng, và cũng vì muốn ra khỏi hoàng cung, mà hôm qua cô ta đã trèo tường, suýt chút bị bọn thị vệ tưởng là thích khách, Hoàng thượng bắt buộc dậy sớm nữa là...

Nhĩ Khang tỏ vẻ lo lắng:

- Thế đệ có nói cho cô ta biết là Tử Vy hiện đang ở trong phủ ta không?

- Chưa bàn tính với gia đình làm sao đệ dám nói điều đó. Vấn đề này là một bí mật quan trọng. Có điều đệ thấy cũng lạ. Một cô gái có tâm cơ tốt, thông minh như vậy, sao lại có thể là một tay lường gạt? Một kẻ phản bội chứ! Thật đáng tiếc.

Kim Tỏa đứng gần đấy chen vào:

- Mấy công tử không biết, chớ nghệ thuật lừa gạt của cô ta đã luyện đến chỗ siêu đẳng. Lần đầu tiên gặp, bọn tôi cũng bị cô ấy gạt một lần. Khi còn sống bụi cô ta đã sống bằng những nghề lường gạt đấy chứ!

Tử Vy quay qua trợn mắt:

- Kim Tỏa! Muội không nên chen vào!

Kim Tỏa im tiếng. Nhĩ Khang quay qua Tử Vy thăm dò:

- Cô có muốn gặp cô ấy không?

Tử Vy ngạc nhiên:

- Gặp được à? Bằng cách nào?

- Có hai cách, một là cô trà trộn vô cung, hai là cô ta đi ra ngoài này.

Mắt Tử Vy sáng lên:

- Dễ không?

- Chỉ cần sự xếp đặt tốt là làm được, mẹ tôi thường xuyên vào hoàng cung và khi vào đấy rồi, sẽ nhờ Ngũ A Ca tiếp sức.

Nhĩ Khang quay qua Nhĩ Thái:

- Cái chuyện này chắc không thể giấu Ngũ A Ca được, vậy nhờ đệ nói trước với huynh ấy.

Nhĩ Thái lắc đầu:

- Cái cách này có vẻ mạo hiểm quá. Trong cung có nhiều người dòm ngó mà Hoàn Châu cát cát đã quậy phá nhiều, nên trở thành chuyện để ý của nhiều người, nhất là Hoàng hậu. Bà ta chỉ chầu chực để vạch mặt. Đệ và Ngũ A Ca sáng nay có đến Thấu Phương Trại Chuyện của Tiểu Yến Tử đã làm đệ lo lắng. Đệ sợ

rồi đây có người sẽ mách lại Hoàng hậu về chuyện làm không hay của cô ta.

Nhĩ Khang suy nghĩ:

- Vậy thì ta phải sử dụng cách thứ hai thôi. Làm theo lời yêu cầu của Tiểu Yến Tử, hóa trang cô ta thành tiểu thái giám rồi đưa ra đây. Nhưng chuyện này cũng cần phải có sự trợ giúp của Ngũ A Ca mới được. Vì đưa ra rồi phải đưa cô ấy vào chứ?

- Đệ thấy Ngũ A Ca rất đáng tin cậy. Huynh ấy sẽ giữ bí mật chuyện này.

Nhĩ Khang lại nghĩ ngợi:

- Thế còn chuyện Hạ cô nương đây?

Tử Vy nói

- Đừng gọi tôi là Hạ cô nương nữa, hãy gọi là Tử Vy cũng được rồi!

Nhĩ Khang lên tiếng:

- Vậy cũng được, vậy thì cô cũng đừng gọi tôi là công tử này công tử nọ, mà gọi tôi là Nhĩ Khang, đệ của tôi là Nhĩ Thái nhé?

- Vâng, nhưng vừa rồi huynh định nói gì nhỉ?

- Làm gì cũng cần suy nghĩ kỹ. Tiểu Yến Tử là cô gái rất khôn lanh, có thể làm được những điều mà ta cứ nghĩ là khó làm được. Cô ta thế đây. Bằng chứng là bây giờ Hoàng thượng đã hoàn toàn tin tưởng cô ấy chính là con ruột mình và yêu quí cô ấy hết mình. Đó là điều khó xử. Yêu đến độ không ngờ vực bất cứ gì cả. Chẳng hạn chuyện vượt tường tối hôm qua, nếu ta tinh ý một chút là có thể thấy ngay câu chuyện. Như vậy hẳn cô cũng thấy tài năng của Tiểu Yến Tử rồi chứ? Chính vì được vua tin yêu như vậy, nên... nếu bây giờ vua biết đó chỉ là một cát cát giả thì hậu quả thế nào hẳn cô cũng thấy đấy. Luật của triều đình là phải chết và như vậy thì sao đây? Để Tiểu Yến Tử chết ư?

Tử Vy suy nghĩ một lúc rồi thành thật.

- Tiểu Yến Tử và tôi đã kết nghĩa tỉ muội. Tôi xem cô ấy như tỉ ruôt. mình. Điều này đã khấn thề trước đất trời. Chúng tôi đã hứa có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Bây giờ tôi chỉ muốn gặp

mặt Tiểu Yến Tử chủ yếu là để làm rõ. Tại sao Tiểu Yến Tử lại hành động như vậy? Tôi muốn biết cái nguyên cớ. Bằng không cứ đứng ngồi không yên, tôi cần một sự giải thích, một sự thật. Rồi sau đó tôi sẽ quay về Tế Nam, để làm một Hạ Tử Vy bình thường.

Lời của Tử Vy làm Nhĩ Khang cảm động nói:

- Tôi nghĩ là... cô chẳng cần phải quay về Tế Nam làm gì. Cuộc đời có rất nhiều điều huyền diệu, có những sắp đặt rất kỳ cục. Biết đâu đây là một sự sắp xếp của thượng đế?

Tử Vy kinh ngạc nhìn Nhĩ Khang không biết Khang định nói gì, trong khi ánh mắt Khang cũng thật lạ chàng lại tiếp

- Vậy tạm thời, để tôi nói chuyện với mẹ và cha tôi xem sao. Cô hãy tin tưởng đi. Tôi rồi sẽ cố sắp xếp để cô và Tiểu Yến Tử gặp nhau mà!

Tử Vy nhìn Nhĩ Khang, giọng cảm kích nói:

- Vậy thì xin cảm ơn huynh trước!

Thế là một buổi chiều, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái kéo đến Thấu Phương Trai, thái độ của họ căng thẳng nhưng cẩn trọng. Vừa đến cửa, Vĩnh Kỳ đã để hai thái giám thân cận của mình là Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử ngoài cửa. Rồi lại bảo Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà ra ngoài, hai người mới đi vào, khép hết cửa nẻo lại.

Tiểu Yến Tử rất ngạc nhiên, đợi đến khi nghe Nhĩ Thái kể lại sự việc của Tử Vy. Tiểu Yến Tử mới hét lên:

- Huynh nói gì? Tử Vy đang ở nhà huynh ư? Nghĩa là tất cả sự việc anh đã biết hết? Anh nói thật hay giả vậy?

Và quay qua Vĩnh Kỳ:

- Ngũ A Ca cũng biết chuyện này ư?

Vĩnh Kỳ vội vã đưa tay lên miệng làm hiệu:

- Suỵt nói nhỏ một chút! Đây là chuyện đại sự! Cô không sợ chết ư mà sao lại lớn tiếng thế? Đúng rồi, tôi cũng biết Nhĩ Thái đã nói hết cho tôi nghe. Nhưng mà ở đây chỉ có tôi và Nhĩ Thái với cô, tôi muốn cô nói thật. Cô đúng là cát cát thật hay giả!

Tiểu Yến Tử còn nghi ngờ nhìn hai người, Nhĩ Thái nói:

- Cô cứ tin cậy, bọn tôi chẳng ai có ý hại cô đâu! Nếu không chúng tôi đã không đến đây hỏi cho ra lẽ, mà chỉ cần đưa Tử Vy đến thẳng gặp Hoàng thượng là xong việc.

Tiểu Yến Tử nghe vậy, hỏi:

- Tử Vy thế nào? Cô ấy có khỏe không? Chắc là giận mắng tôi dữ lắm.

- Làm sao vui khỏe được? Cái hôm mà nhìn thấy cô trong đoàn diễn hành. Cô ấy đã đuổi theo sau la hét đòi gặp cô, nên bị đám thị vệ đánh cho một trận suýt chết, may là nhờ có huynh tôi cứu ra đưa về phủ, mãi đến bây giờ vẫn buồn bã, khóc hoài!

Tiểu Yến Tử mắt đỏ hoe:

- Có nghĩa là... cô ấy đã hận tôi lắm!

- Cô ấy nói chỉ cần gặp cô, muốn cô nói thật, tại sao lại có thể làm chuyện như vậy? Tại sao để chuyện thế này xảy ra. Cô ấy

còn nói dù bị cô lường gạt, thì cô vẫn là tỉ kết nghĩa của cô ấy.

Tiểu Yến Tử nghe vậy khóc òa:

- Tôi nào có cố tình muốn vậy! Tôi đâu cố ý đâu?

Vĩnh Kỳ có vẻ chưa tin, gặn hỏi:

- Không lẽ chuyện cô ấy nói vậy là thật? Cô ta mới thật là cát cát, còn cô không phải?

Tiểu Yến Tử vừa khóc vừa gật đầu, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái bây giờ mới tin. Tiểu Yến Tử vừa thút thít vừa nói:

- Thật tình tôi không hề cố ý... Lúc tôi bị trúng tên, tôi đã bất tỉnh ngay. Hoàng A Ma chỉ vì nhìn thấy tín vật trên người tôi nên cho ngay tôi là cát cát. Mãi đến lúc tôi tỉnh lại, được Hoàng A Ma chăm sóc hỏi han. Cái thái độ yêu quí đó làm cho tôi bị huyễn hoặc. Tôi không đủ can đảm để phủ nhận, để rồi cả nhà quỳ xuống trước mặt tôi tung hô "Cát cát vạn tuế, vạn vạn tuế!" Là tôi rối cả đầu lên...

Vĩnh Kỳ trợn mắt:

- Trời ơi! Có rối thì cũng phải tỉnh chứ? Cô không biết thế này là... có thể bị tru di tam tộc ư?

- Tôi chẳng có cửu tộc gì cả, tôi chỉ có một cái đầu một mình tôi thôi!

Vĩnh Kỳ giậm chân:

- Còn đùa nữa! Không giữ được cái đầu đâu!

Rồi quay qua Nhĩ Thái:

- Bây giờ phải làm sao đây? Chuyện này chắc không thể huỵch toẹt ra được!

Vĩnh Kỳ lo lắng, mà Nhĩ Thái cùng lo không kém:

- Hay là chúng ta thuyết phục Tử Vy để cô ấy dẹp chuyện làm rõ thân thế của mình. Lỡ cho lỡ luôn và bảo cô ta quay về Tế Nam đi!

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Đâu được, cô ấy chưa hẳn là chịu. Bỏ quê nhà xa lắc mà lên Bắc Kinh này chỉ là với một mục đích là gặp cha. Bây giờ bắt về, vô lý!

Vĩnh Kỳ quay qua Tiểu Yến Tử:

- Thôi thì thế này vậy, chúng tôi sẽ để cô ngụy trang rồi đưa cô ra khỏi hoàng cung. Ra khỏi nơi này rồi cô bỏ đi luôn, đừng quay lại. Tôi sẽ cho mấy cao thủ theo hộ tống bảo vệ cô phải đi cho thật nhanh nhé?

Nhĩ Thái lắc đầu:

- Đừng có hồ đồ như vậy, bộ tưởng dễ lắm ư? Ở trong cung mà mất một vị cát cát thì đó là chuyện động trời. Sẽ có bao nhiêu cái đầu rơi, mà chưa hẳn tôi với huynh lại thoát!

Tiểu Yến Tử thấy thái độ Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái khẩn trương như vậy mới biết là sự việc vô cùng nghiêm trọng. Bất giác hỏi

- Không lẽ... không lẽ... Hoàng A Ma sẽ chặt đầu tôi thật sao?

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái không hẹn mà cùng gật đầu. Tiểu Yến Tử lắp bắp:

- Hoàng A Ma thương tôi lắm mà, làm sao lại có thể giết tôi được chứ?

Vĩnh Kỳ nói:

- Ông ấy thương cô, tốt với cô, là bởi vì tin chuyện của cô là thật, tưởng rằng cô là cốt nhục của ông ấy. Chớ bây giờ vỡ lẽ ra. Thì thù hận giận dữ sẽ gấp mấy trăm lần, làm sao mà có thể tha thứ được?

Vĩnh Kỳ lắc đầu, tiếp:

- Đối với chuyện vua chúa, sự hiểu biết của cô còn kém quá!

Bây giờ Tiểu Yến Tử mới run lên:

- Vậy thì còn chờ gì nữa? Tôi đi thay áo quần ngay, rồi các huynh giúp tôi chạy trốn ngay nhé?

Nhĩ Thái vội kép tay Tiểu Yến Tử giữ lại:

- Đâu phải đơn giản như vậy? Muốn gì là làm ngay ư?

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Nhĩ Thái nói đúng, dùng cách này không được đâu vả lại chưa sắp xếp gì cả...

Lời Vĩnh Kỳ chưa dứt, thì bên ngoài có tiếng xôn xao, rồi Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử, Tiểu Trác Tử, Tiểu Đặng Tử đồng loạt chạy vào thông báo.

- Hoàng hậu nương nương giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm.

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái và Tiểu Yến Tử nghe vậy thảy đều tái mặt.

Hoàng hậu đi trước, Dung ma ma phía sau. Vừa đến trước Thấu Phương Trai là cảm thấy cái không khí là lạ. Các thái giám Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử rồi Minh Nguyệt, Thể Hà... đều có mặt cả ở ngoài sân.

Vừa trong thấy họ, chợt ù té chạy vào nhà làm Hoàng hậu nghi

hoặc, bước nhanh vào đại sảnh thì cũng vừa thấy Vĩnh Kỳ rồi Nhĩ Thái, Tiểu Yến Tử cùng bước ra, sụp xuống.

- Nhi thần cung thỉnh Hoàng Ngạc nương kim an!

- Tiểu Yến Tử cung thỉnh Hoàng hậu nương kim an!

- Thần Phước Nhĩ Thái khấu kiến Hoàng hậu nương nương!

Hoàng hậu liếc nhanh về phía ba người, sự có mặt của Kỳ và Thái làm nghi ngờ càng tăng thêm.

- Thì ra Ngũ A Ca và Nhĩ Thái đều ở đây, mấy người tụ lại định tính toán điều gì? Tại sao lại nhốt hết bọn nô tài ra ngoài có chuyện gì bí mật lắm phải không? Ta đến đột ngột quá chớ gì?

Vĩnh Kỳ vội vã phân bua:

- Dạ đâu có, Hoàng Ngạc nương nghi ngờ sai rồi, hôm nay vì thầy cho nghỉ sớm, con và Nhĩ Thái mới kéo đến đây chơi, mà cát cát còn khá xa lạ với quy cách của triều đình, nên khi nói chuyện không thích có bọn nô tài bên cạnh phiền phức.

Hoàng hậu "hừ" một tiếng, rồi quay qua Tiểu Yến Tử.

- Có đúng vậy không? Nếu vậy thì ta phải suy nghĩ coi, có cách nào để đưa ngươi vào nề nếp mới được.

Hoàng hậu nói rồi đi thẳng vào nha, Dung ma ma đi theo sau. Vĩnh Kỳ thấy thái độ của Tiểu Yến Tử vẫn có vẻ bất phục, vội ra hiệu, ý khuyên coi chừng cái cổ. Bất ngờ Hoàng hậu quay lại nhìn thấy, người có vẻ tức giận, trợn mắt với Tiểu Yến Tử.

- Nghe nói sáng nay, cát cát lại đại náo hoàng cung nữa phải không? Còn mang cả vũ khí, muốn trèo tường ra ngoài nữa?

Tiểu Yến Tử giật mình, nhưng lại trề môi:

- Tại sao một chuyện nhỏ như vậy, mà mọi người đều biết vậy? Hoàng A Ma đã mắng rồi, tôi cũng đã hứa là lần sau chẳng dám rồi chưa đủ ư?

Hoàng hậu nhìn Tiểu Yến Tử bất mãn, con bé chẳng có vẻ gì là sợ, cũng không chịu nhận sai, thật quá lắm.

- Thái độ ngươi như vậy là thế nào? Đường đường là một cô cát

cát, nửa khuya nửa hôm trèo tường ra ngoài. đó là một chuyện nhỏ ư? Vậy thì với ngươi chuyện gì mới được gọi là đại sự chứ?

Tiểu Yến Tử đã không có cảm tình với Hoàng hậu ngay từ đầu, nên nói chẳng nể nang.

- Chuyện chặt đầu là chuyện đại sự đấy. Nghe nói Hoàng hậu nương nương rất thích chặt đầu của con phải không?

Lời của Tiểu Yến Tử làm Hoàng hậu tái mặt, người giận dữ đập bàn, hét.

- Mi nghe ai bảo là ta muốn lấy đầu ngươi chứ? Ai nói? Ai nói? Ai đặt điều đó chứ?

Tất cả những người hiện diện đều tái mặt. Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ nhìn nhau. Nguy mất! Chỉ nghe Tiểu Yến Tử nói

- Chẳng ai nói cả, chỉ một mình con nghe thôi.

Hoàng hậu lại quát.

- Mi nghe ai nói? Khai ra mau!

Tiểu Yến Tử lắc đầu:

- Con không nói, vì nói ra Hoàng hậu cũng không tin. Vậy thôi Hoàng hậu nói đấy!

Hoàng hậu giận cực điểm, không kềm chế được, quát:

- Quỳ xuống!

Bấy giờ Tiểu Yến Tử mới giật mình, còn đang đứng chần chừ, thì Dung ma ma bước tới ấn gót nhẹ lên gối của Tiểu Yến Tử một cách điệu nghệ, làm Yến Tử phải quỳ xuống ngay. Hoàng hậu lại ra lệnh.

- Vả miệng!

Tiểu Yến Tử vừa kinh ngạc vừa giận, hét lên:

- Hoàng hậu! Bà đừng có lầm, tôi không phải là nô tài của bà đâu mà muốn đánh, muốn chửi thì chửi. Tôi là cát cát của Hoàng A Ma tôi. Bà muốn đánh chó cũng phải nể mặt chủ nó chứ?

Hoàng hậu tức muốn điên lên, bà không tin là lại có kẻ to gan chống lại bà. Không thể tin được!

- Mi dám đem cả Hoàng thượng ra để hù dọa ta, thì ngươi rõ là không biết trời cao đấy rộng gì cả. Vậy bắt đầu từ hôm nay ta sẽ thay mặt Hoàng thượng để dạy mi mới được!

Và quay mặt qua, bà nói lớn:

- Dung ma ma đâu?

Dung ma ma ứng ngay.

- Dạ có nô tài!

- Ngươi hãy vả miệng nó! Xem nó còn dám nói nữa không?

Hoàng hậu ra lệnh. Dung ma ma tiến ngay tới và một cái tát như trời giáng vào mặt Tiểu Yến Tử.

Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ tái mặt, Vĩnh Kỳ nói:

- Hoàng Ngạc nương, không nên làm vậy!

Tiểu Yến Tử vì không phòng bị mới bị ăn một cái tát tai của Dung ma ma, lồm cồm ngồi dậy. Tiểu Yến Tử hét:

- Mi chỉ là một tay đầy tớ, sao lại dám đánh ta chứ?

Vừa hét vừa nhảy tới đấm một đấm vào mặt Dung ma mạ Lần này Dung ma chẳng né được "ui da!" và ngã lăn xuống đất. Đánh xong, Tiểu Yến Tử sợ bị trả đòn vội phi thân ra phía sau, phóng lên cột trụ giữa nhà, quay qua thách thức.

- Nào có giỏi đến đây, đến đây bắt ta đi! Ta thách ngươi đấy! Lại đây!

Tất cả mọi người trong nhà đều thấy bất ngờ. Hoàng hậu vô cùng tức giận, hét lên:

- Bọn bây đâu! Đi gọi đại nội thị vệ đến đây! Tất cả phải đến đây! Để dọn dẹp đống rác rưởi này.

Bọn thái giám đồng loạt quì xuống:

- Bọn nô tài xin tuân mệnh!

Và rút luị Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái thấy tình hình không thể cứu vãn được nữa, nên trao đổi ánh mắt cho nhau rồi gật đầu. Mật ước của họ là Nhĩ Thái lưu lại bảo vệ cho Tiểu Yến Tử, còn Vĩnh Kỳ tức tốc đi tìm vua Càn Long.

Khi vua Càn Long và Lệnh Phi hớt hải chạy đến, thì chỉ thấy Hoàng hậu với sắc mặt hầm hầm đứng dưới, còn Tiểu Yến Tử vẫn ôm chặt cột trụ trên cao, nhưng cô ta đã có vẻ thấm mệt, sắp rơi xuống mà chung quanh cột là cả một đám cao thủ trong đội thị vệ triều đình, họ chỉ cần chờ Tiểu Yến Tử rơi xuống là tóm ngay.

Khi thấy vua Càn Long vừa xuất hiện ở cửa, tất cả bỏ hết công việc, quỳ xuống:

- Hoàng thượng giá lâm!

Tiểu Yến Tử đang ôm cột trên cao, thấy Hoàng thượng xuất hiện như gặp cứu tinh, nói to:

- Hoàng A Ma, con ở trên này không thể hành lễ được, xin Hoàng A Ma tha lỗi, xin người hãy cứu con, ở đây có quá nhiều

người muốn giết con đó!

Vua Càn Long thấy cục diện trước mặt lộn xộn vô cùng nên tức giận quát:

- Sao lại thế này? Vậy còn ra thể thống gì chứ? Con có xuống không?

- Nếu Hoàng A Ma đảm bảo là con không bị mất đầu thì con mới xuống!

- Tại sao lại mất đầu? Ai cắt đầu con chứ? Trẫm bảo đảm với con là chẳng ai dám động đến con!

Tiểu Yến Tử đòi hỏi:

- Còn phải bảo đảm là không bắt tội con nữa!

Hoàng hậu giận xanh mặt bước tới nói với vua Càn Long.

- Hoàng thượng, người không nên dung túng cho cái con Tiểu Yến Tử này nữa. Chẳng những nó không biết tôn trọng quy tắc triều đình mà lại còn vô lễ, hành động một cách mất dạy. Ngay

thiếp mà nó còn hỗn láo, nó còn dám đánh cả Dung ma ma.

Hoàng hậu chưa dứt lời, thì Tiểu Yến Tử trên cột đã la lên:

- Hoàng A Ma ơi! Con sắp rơi xuống đây này!

Vua Càn Long nghe nói, vội nhìn lên lo lắng:

- Nếu quá mỏi thì xuống đây ngay!

Và quay sang Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ, ông vội hạ lệnh:

- Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ hãy lên đấy mang cát cát xuống đây. Nhớ đừng để cát cát té nhé!

Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ cùng lên tiếng:

- Dạ!

Hai người dùng thuật phi thân bay lên, mỗi người nắm lấy một tay Tiểu Yến Tử đưa xuống giống như một cánh đại bàng, họ hạ xuống trước mặt vua Càn Long.

Tiểu Yến Tử vừa đáp xuống đã phủ phục dưới chân vua, thút thít:

- Hoàng A Ma, con sống ở chốn dân dã mười tám năm qua, tuy có khổ thật, nhưng chưa hề bị ai đánh một cái. Vậy mà bây giờ vào cung, cứ bị người này người kia hù dọa. Làm cát cát chẳng có sung sướng tí nào cả. Ở trong hoàng cung này có rất nhiều người ghét con, thù con. Họ bảo nào là con có lý lịch bất minh, đáng nghi ngờ. Hoàng A Ma, nếu người thật sự thương con, thì hãy để con về sống chung với dân dã vậy!

Vua Càn Long nổi nóng:

- Ai! Ai đã đánh con chứ?

Dung ma ma vội bước tới, sụp xuống:

- Tâu Hoàng thượng là con ạ!

Vua Càn Long trừng mắt:

- Dung ma ma này, ngươi là vú nuôi cũ của Hoàng hậu, bây giờ là người thân tín của bà ấy. Ngươi phải hiểu tính khí của người

chứ? Đúng ra việc này, ngươi phải khuyên bảo, đằng này ngươi lại châm dầu thêm. Để Hoàng hậu trừng phạt cát cát vậy có phải không?

Dung ma ma sợ hãi, lập tức tự đưa tay lên vả vào chính miệng của mình, vừa nói:

- Nô tài biết tội mình rồi. Tội nô tài đáng chết.

Hoàng hậu giận tái mặt, bước tới một bước:

- Hoàng thượng, đánh cát cát là lệnh của thần thiếp đây. Dung ma ma chỉ là người thừa lệnh thôi, nếu Hoàng thượng làm vậy là có ý quở trách thiếp ư?

Vua Càn Long quắc mắt:

- Trẫm đụng đến Dung ma ma một chút là Hoàng hậu đau lòng, thế thì tại sao với Tiểu Yến Tử, khanh không thể khoan dung cho nó chứ?

Quay sang Dung ma ma, nhà vua nói:

- Dung ma ma, hãy đứng dậy đi!

Dung ma ma vội vã dập đầu đứng dậy:

- Tạ ơn Hoàng thượng! Cảm ơn Hoàng thượng!

Thấy Hoàng hậu vẫn còn giận lắm, vua Càn Long nói:

- Nếu ta không đến kịp thì khanh sẽ làm gì Tiểu Yến Tử chứ?

Hoàng hậu đứng thẳng người, đáp ngay:

- Đưa cho Tôn nhân phủ phát lạc!

Lời của Hoàng hậu làm vua giật mình:

- Như vậy có quá đáng không? Nó chỉ là một đứa con gái, nó còn con nít. Tại sao khanh lại chấp nhất một đứa con nít như vậy? Mà nó tội gì chứ? Phải đưa đến Tôn nhân phủ vậy?

Hoàng hậu lạnh lùng đáp:

- Tội ngỗ nghịch!

Lúc đó Lệnh Phi chẳng dằn được bước tới can:

- Xin Hoàng hậu bớt giận. Cát cát tánh tình thô thiển, chẳng biết phép tắc, nhưng được cái nhiệt tình với mọi người. Những ngày vào cung đến nay, những cát cát thái tử ở đây đều ưa thích. Hôm nay nếu có phạm thượng với Hoàng hậu, thì xin hãy đại xá cho, bắt cát cát xin lỗi hay phạt nhẹ tưởng cũng đủ lắm rồi.

Vua Càn Long đứng cạnh gật đầu:

- Đúng đúng đấy, Tiểu Yến Tử đâu? Ra đâu dập đầu tạ tội với Hoàng hậu ngay!

Tiểu Yến Tử nhìn vua Càn Long, biết là không thể không vâng theo nên bước tới sụp xuống dập đầu tạ lỗi. Nhưng miệng thì lại phản kháng nhỏ.

- Ối! Dập đầu thì dập đầu, nào có mất mát một miếng thịt nào đâu mà sợ? Trả nợ cho xong!

Nhưng cái nhỏ của Tiểu Yến Tử trong cái không khí im phắt như tờ, lại trở thành rất lớn, mọi người đều nghe thấy. Hoàng hậu tái

mặt.

Tiểu Yến Tử dập đầu xong đứng ngay ra sau lưng vua Càn Long, như tìm sự an toàn khiến sự bất bình của Hoàng hậu càng bắt lửa. Bà quay qua nhìn vua và Lệnh Phi, lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng! Thiếp có mấy lời hơi nghịch nhỉ, biết là Hoàng thượng không thích nghe, nhưng vẫn phải nói. Cái cô nàng Hoàn Châu cát cát này, mặc dù đã được phong làm cát cát, nhưng nhứt cử nhứt động đều phạm gia phong hoàng giạ Hành động ương ngạnh thế này có thể làm hư hỏng cả cái tôn nghiêm của Hoàng thượng. Ngay giờ đây, cô ta cũng đã làm đủ chuyện rối rắm, làm trò cười cho bọn nô tỳ trong cung, cho thiên hạ. Nếu cứ để dung túng thế này e rằng không còn trên dưới ra sao cả. Thiên hạ sẽ loạn mất, hiện nay hoàng cung chúng ta người thì đông, cũng khá phức tạp. Những việc làm của nó đã được bình phẩm nhiều, nếu không giáo dục, thì chuyện có thể xé to. Vì vậy thiếp nghĩ, cái hành động phạm thượng vừa rồi của nó, nếu không đưa sang Tôn Nhân Phủ, thì cũng nên trừng phạt, để đám cát cát, cung tần ở hậu cung xem đấy mà làm gương, không dám tái phạm.

Lời của Hoàng hậu lập luận chắc nịch, khiến vua không biết xử lý sao, thì Lệnh Phi nghe đến hai chữ trừng phạt, sợ hãi chen

vào:

- Hoàng hậu niệm tình khoan dung chọ Tiểu Yến Tử mặc dù hành vi có lỗ mãng, nhưng cô ấy đâu phải là người ở trong hoàng cung từ nhỏ? Nên đâu được giáo dục đàng hoàng? Thay vào đó sự ngây thơ, trong sáng của cô ấy là một vốn quý, nếu bây giờ ta đem quy cách triều đình ra bắt ép vào khuôn mẫu. Có phải là sẽ xóa đi cái ưu điểm đó không? Ở trong cung chúng ta các cát cát nề nếp ngoan ngoãn nào đâu thiếu gì?

Lời của Lệnh Phi làm vua Càn Long gật đầu lia lịa:

- Đúng đấy! Đúng đấy! Lệnh Phi nói thật đúng ý ta. Hoàn Châu cát cát là người đến từ chốn dân dã, thì hãy để nó có một chút gì hơi hướng dân dã đi. Riêng về vấn đề giáo dục, trẫm thấy cũng cần, nhưng không nên gấp gáp. Đừng làm cho nó sợ, phải từ từ dạy chứ?

Hoàng hậu thấy Lệnh Phi và vua, kẻ xướng người họa như vậy, giận lắm, nhưng chẳng biết làm gì chỉ quay sang trừng mắt với Tiểu Yến Tử đang thích chí cười. Rồi cúi người nói:

- Hoàng thượng đã nói như vậy thì thôi! Thiếp xin được cáo lui

trước.

Vua Càn Long gật đầu, Hoàng hậu và toàn thể người của bà rút đi. Hoàng hậu vừa ra khỏi cửa là Tiểu Yến Tử cười thât. to, cô nàng quỳ xuống trước mặt vua và Lệnh Phi dập đầu nói lớn:

- Tiểu Yến Tử xin tạ ơn cứu mạng của Hoàng A Ma và sự che chở của Lệnh Phi nương nương. Kiếp sau sẵn sàng làm chó mèo trâu ngựa để đền đáp lại ân này.

Vua Càn Long đang bực phải cười, người kéo Tiểu Yến Tử đến gần, bảo:

- Con đừng có vội đắc ý như thế, những lời Hoàng hậu nói ban nãy đều hữu lý. Bà ấy là quốc mẫu sao con dám đụng đến người? Con thật là... chẳng biết kính trên nhường dưới, cứ gây thù địch, gây chuyện tứ tung thế này, trẫm biết phải đặt để con ở đâu đây? Biết phải xử trí sao đây?

Tiểu Yến Tử trề môi:

- Thì Hoàng thượng phải yêu quý con hơn nữa, đòi hỏi ít đi một nửa là xong ngay!

Vua Càn Long trừng mắt, nhưng rồi lại cười. Nụ cười của vua làm cả đám người ở đấy cười theo. Và như vậy cơn gió cười đã thổi tan đi đám mây u ám. Vĩnh Kỳ nhìn Tiểu Yến Tử, đối với cô cát cát giả lắm mưu nhiều kế, ranh ma này, không hiểu sao lại không thấy ghét mà lại thấy phục, lại thấy đầy cảm tình.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 9

Cũng hôm ấy, ở tại Phủ học sĩ Vĩnh Kỳ đã gặp được người muội thật của mình - Đó là Hạ Tử Vy.

Tử Vy trong chiếc áo dài nhung, tư cách cao quý chậm rãi bước tới nhìn người huynh cùng cha khác mẹ của mình, rồi chào thật đúng nghi lễ.

- Hạ Tử Vy xin được bái kiến Ngũ A Ca!

Vĩnh Kỳ chăm chú ngắm người muội của mình. Chàng hoàng tử có vẻ hài lòng tự giới thiệu:

- Tôi tên là Vĩnh Kỳ cô cần phải biết, vai của chúng mình ở đời Vĩnh nếu tính về tuổi tác thì tôi lớn hơn cô, nên cô gọi tôi là Ngũ Ca được rồi.

Tử Vy nghe Vĩnh Kỳ nói biết là đã được thừa nhận. Cảm động ứa nước mắt.

- Điều huynh dạy vừa rồi, tuy chỉ là mấy chữ, nhưng nó đã đổ được cái gánh nặng mấy trăm tấn trên trái tim muội. Từ Tế Nam muội lặn lội về đây, nửa năm đi đường cộng thêm mấy tháng ở Bắc Kinh, muội đã tìm đủ mọi cách, nhưng đến đâu cũng gặp trắc trở, bế tắc và huynh là người thân đầu tiên muội được gặp. Muội không biết diễn tả thế nào về nỗi xúc động của mình. Tuy là chưa được Hoàng thượng nhìn nhận, nhưng muội cũng rất là sung sướng, vì được huynh nhận là muội trước.

Vĩnh Kỳ cũng vô cùng xúc động chàng chợt so sánh Tử Vy và Tiểu Yến Tử như hai thái cực. Tiểu Yến Tử thì vô trật tự, bướng bỉnh, đao to búa lớn. Còn Tử Vy thì dịu dàng, tỉ mỉ, đẹp như một câu thơ. Vĩnh Kỳ thành thật nói:

- Rõ là trớ trêu, tôi có một muội như Tiểu Yến Tử trong cung lại có thêm một muội khác như muội ở ngoài hoàng cung. Hai người tính tình khác hẳn. Tôi và Nhĩ Thái trên đường cứ so sánh mãi hai người.

Tử Vy hỏi:

- Nhưng mà huynh có tin chuyện muội kể không? Có cho là muội đặt chuyện để được làm cát cát không?

Nhĩ Thái nói với Tử Vy:

- Bây giờ thì sự thật đã sáng tỏ không có gì để nghi ngờ nữa. Chính Tiểu Yến Tử cũng thừa nhận sự việc hết với chúng tôi rồi, cô đừng lo.

Tử Vy ngạc nhiên:

- Cô ấy thừa nhận rồi? Thừa nhận rồi ư?

- Vâng, đã thừa nhận, nhưng cô ấy nói. Tất cả đều là việc ngoài ý muốn. Bởi vì lúc đó có quá nhiều sự việc, quá nhiều sự hiểu lầm, mới tạo ra cục diện như ngày nay, và cô ấy đã khóc. Nói lời xin lỗi cô!

Tử Vy bàng hoàng suýt ngất xỉu. Kim Tỏa phải tiến tới đỡ chủ.

- Chuyện lớn như vậy mà cô ta chỉ dùng hai chữ xin lỗi là đủ rồi

ư?

Nhĩ Khang bước tới, thành thật nói:

- Tôi nghĩ là, trong lúc này, những gì mà chúng tôi phát hiện, thật ra cũng chẳng giúp ích được gì. Chỉ có cách là để cô và Tiểu Yến Tử gặp nhau mới giải quyết được sự việc. Nhĩ Thái cũng vừa nói cho tôi biết, mấy hôm rày trong cung, Tiểu Yến Tử đã quậy phá đủ thứ chuyện, bây giờ tình hình rất căng thẳng. Cô ấy tạm thời không được ra khỏi hoàng cung, nhưng rồi chuyện đó để chúng tôi liệu.

Và quay qua Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang tiếp:

- Ngũ A Ca sẽ tiếp chúng tôi một tay chứ?

Vĩnh Kỳ nhìn Tử Vy nói.

- Vâng, nhưng mà Tử Vy, cô có thể giúp chúng tôi điều này không?

- Ngũ A Ca đừng khách sáo gì cả, cần dạy bảo điều gì cứ nói?

- Bất luận sự việc xảy ra như thế nào, tôi tin là Tiểu Yến Tử nói đúng, cô ấy đã bị nhập vai một cách chẳng đặng đừng, chứ chẳng cố ý. Và bây giờ tính mệnh cô ta rất nguy hiểm. Vì vậy cô muốn hành động gì cần phải cân nhắc, đừng khuấy động mà tổn hại cô ấy.

Tử Vy yên lặng nhìn Vĩnh Kỳ. Trong cái ánh mắt đầy quan tâm của vị hoàng tử trẻ đẹp kia. Tử Vy đã thấy một phần tình cảm dành cho Tiểu Yến Tử. Hay là huynh ấy đã yêu? Cũng có thể là khí phách của người thanh niên, muốn bảo vệ, che chở cho một cô gái yếu đuối. Và Tử Vy bỗng giật mình. Như vậy thì Tiểu Yến Tử là người có nhiều hấp lực thật. Bất cứ một người nào đến gần đều như bị cuốn hút, đều có cảm tình với cô ta. Tử Vy không biết mình có ganh tị với Tiểu Yến Tử không? Nên vui hay buồn đây? Chuyện của Tiểu Yến Tử đã làm nên tha thứ hay thù ghét? Có cần giữ vững tình cảm cũ không? Không biết, chỉ thấy là khi nghe kể chuyện về Tiểu Yến Tử trong cung, thấy Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái có vẻ quan tâm đến sự an nguy của Tiểu Yến Tử quá. Sự tức giận lúc đầu của Tử Vy cũng bị lung lay giận cũng không giận được, nhưng... Tử Vy lại thấy nhức đầu vì cái trạng thái phân vân đó và không biết xử lý ra sao.

Ba ngày sau, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái lại mang về Phủ học sĩ một

bức thư dày cộm của Tiểu Yến Tử. Điều này khiến Tử Vy ngạc nhiên.

- Thư của Tiểu Yến Tử gởi cho tôi à? Cô ấy làm sao biết chữ mà viết thư? Mấy người dựng chuyện ư?

- Vâng một bức thư rất dày, cô ấy còn cứ dặn dò mãi là phải đích thân giao lại cho cô, nói là phải bỏ ra nguyên một đêm mới viết được bao nhiêu đấy!

Tử Vy mân mê bức thư trên tay, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ, Phước Luân, Phước Tấn và cả Kim Tỏa đều tò mò nhìn, muốn biết bên trong viết cái gì. Nhĩ Khang thắc mắc:

- Cô nói là Tiểu Yến Tử mù chữ mà?

- Vâng, ngay cả khi cô ấy bảo tôi dạy cô ta viết tên tôi. Tôi đã bỏ ra cả mấy buổi cô ta mới tập được, còn cằn nhằn là chữ gì mà nhiều nét như vậy. Vì vậy nghe nói cô ta viết thư, tôi mới thấy ngạc nhiên đấy chứ.

Mọi người nhìn lên bao thư bên ngoài, rõ ràng là thấy hai chữ “Tử Vy" viết rất nguệch ngoạc. Tử Vy bắt đầu xé phong bì. Bên

trong là cả một xấp giấy, nhưng chẳng có một chữ nào ngoài mấy bức tranh.

Bức thứ nhất vẽ hình một con chim nhỏ, bị mũi tên xuyên qua người, nằm trên mặt đất, chung quanh có một số đông người vây quanh.

Bức thứ hai vẽ chú chim nhỏ nằm trên giường có một người mặc áo long bào rút tên ra mà chảy nước mắt, xa xa cũng có một đóa hoa khóc.

Bức thứ ba, vẽ chú chim ngồi trên giường đang khóc, một số người nâng chiếc mão cát cát đến đặt lên đầu chú chim. Người mặc long bào đứng gần đó cười.

Bức thứ tư vẽ đóa hoa và con chim nhỏ đang ngậm chiếc mão cát cát đến cho đóa hoa.

Tử Vy xem xong bốn bức tranh thì nước mắt lưng tròng, trao tất cả những bức đó cho Nhĩ Khang, nghẹn ngào nói:

- Bây giờ thì tôi đã rõ. Tiểu Yến Tử không cố tình lường gạt tôi, mọi thứ đều có nguyên do cả. Cô ấy đã bị thương đúng không?

Vậy sao chẳng ai cho tôi biết? Vết thương do tên bắn đó có nặng không?

Mọi người xúm lại xem tranh, có cái hiểu cái không. Vĩnh Kỳ nhíu mày:

- Chẳng ai nói cho Tử Vy biết là Tiểu Yến Tử đã vào cung bằng cách nào à? Vâng, chính mũi tên của tôi bắn ra đã làm cô ấy bị thương, vết thương rất nặng tưởng là không cứu được. Tiểu Yến Tử đã mê man trên mười mấy ngày.

Tử Vy lắc đầu:

- Nào có ai cho tôi biết, mọi người đã giấu tôi điều đó.

Nhĩ Thái ngạc nhiên:

- Vậy mà tôi tưởng cô đã biết rồi. Huynh của tôi chẳng kể cho cô nghe ư?

Nhĩ Khang nói:

- Tôi thì cứ tưởng Nhĩ Thái đã nói. Vậy là chúng ta chẳng ai nói

chuyện đó cả.

- Chuyện này rồi từ từ sẽ nói vậy...

Nhĩ Khang lắc lắc phong thư trên tay hỏi Tử Vy:

- Tất cả những cái này, cô xem hiểu hết rồi chứ?

Tử Vy gât. đầu:

- Vâng hiểu cả rồi.

Bà Phước Tấn và Phước Luân cầm thư lên lắc đầu:

- Bọn tôi thì chưa hiểu!

Tử Vy trịnh trọng:

- Vậy thì để tôi giải thích nhé. Con chim nhỏ là Tiểu Yến Tử, còn đóa hoa cô ấy chỉ tôi. Khi con chim nhỏ gặp nạn, đóa hoa đã khóc. Con chim nhỏ bị Hoàng thượng lầm tưởng là con nên yêu quí hết mình. Khi tỉnh dậy đã bị phong chức cát cát rồi. Đó là chuyện chẳng đặng đừng con chim nhỏ biết lỗi của mình. Hẹn là

có ngày nào đó sẽ mang chức cát cát trả lại cho đóa hoa.

Tử Vy giải thích một cách rành rọt, làm mọi người ngạc nhiên. Giải thích xong cười nói:

- Đấy, chuyện thế ấy, cô ấy đã nói rõ mọi sự việc.

Vĩnh Kỳ nhìn Tử Vy:

- Cô quả là thông minh!

Bà Phước Tấn cầm mấy bức tranh lên:

- Chẳng có lấy một chữ, mà cô đọc vanh vách như một bức thư, hay thật!

Ông Phước Luân thì đứng dậy nghiêng người trước mặt Tử Vy. Mãi đến giờ này mới công nhận Tử Vy là cát cát:

- Phước Luân này rất hân hạnh được một cát cát thật tạm trú trong nhà, nếu có gì không hài lòng, cát cát cứ cho biết nhé!

Tử Vy đỏ mặt đứng ngay người lại:

- Quý vị đừng làm tôi ái ngại. Thật ra lúc nhận được thư của Tiểu Yến Tử tôi đã mừng quá, nên mới đọc được vậy, tất cả chỉ là trò chơi đọc hình thôi.

Vĩnh Kỳ nói:

- Tôi cam đoan, nếu cô mà ở cạnh Hoàng A Ma, người sẽ yêu thích lắm đấy.

Tử Vy nghe đến điều đó, sa sầm nét mặt:

- Không giấu chi mọi người. Từ khi tôi phát hiện ra chuyện Tiểu Yến Tử giả làm cát cát. Lòng tôi lúc nào cũng buồn cũng hận. Nhưng mấy ngày qua nghe quý vị phân tích sự việc. Thấy rõ những nguy hiểm có thể xảy đến. Tôi mới thấy sự hiện diện của tôi không những có thể uy hiếp sự sống của Tiểu Yến Tử mà còn liên lụy đến nhiều người. Rồi hôm nay đọc xong thư của Yến Tử. Tôi chợt thấy không còn hận còn ghét cô ấy nữa, bởi vì...

Tử Vy ngước lên nhìn Nhĩ Khang:

- Như điều huynh đã nói, biết đâu đó là sự sắp đặt của trời cảo

Mọi thứ trên đời này đều có nhân quả của nó. Tôi tin điều đó.

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy chưa hiểu, thì Tử Vy lại tiếp:

- Tình hình hiện nay, nếu tôi lộ diện để nhìn cha thì có thể đưa đến hai hậu quả. Một là nếu Hoàng thượng mà tin tôi, thì Tiểu Yến Tử sẽ chết, còn nếu không thì kết quả sẽ ngược lại

Ông Phước Luân gật đầu:

- Cô phân tích rất đúng, điều này cho thấy cô đã suy nghĩ cặn kẽ.

- Và bất luận là Tiểu Yến Tử chết hay là tôi chết đều là chuyện không hay Ông trời đã cố tình đưa Tiểu Yến Tử vào cung để cô ấy đóng giả vai cát cát, thay tôi làm vui Hoàng thượng, thì có lý nào tôi không hài lòng? Vì vậy thôi thì hãy để cho Tiểu Yến Tử trọn vai Hoàn Châu cát cát đi. Còn tôi Sẵn sàng làm một Hạ Tử Vy dân dã. Ở đây chỉ có quý vị là biết cái bí mật này. Vậy thì hãy giữ lấy dừng để ai biết nữa vậy.

Lời của Tử Vy làm mọi người có mặt cảm động.

Nhĩ Khang nắm lấy tay Tử Vy chân tình:

- Những điều cô nói, thật ra nó đã khiến chúng tôi suy nghĩ nhiều, nhưng chẳng ai nói ra thôi. Bây giờ chính miệng cô nói ra, làm chúng tôi nhẹ hẳn. Đó là một sự thiệt thòi nhưng cô đã vì đại sự, vì sự sống còn của Tiểu Yến Tử mà suy nghĩ chuyện đó làm chúng tôi rất khâm phục. Tử Vy, tôi cả quyết với cô, sự hy sinh đó sẽ không là vô ích, rồi ông trời sẽ mang đến một hạnh phúc khác cho cô chắc chắn điều đó sẽ đến!

Nhĩ Khang nói một cách thuyết phục. Phước Luân và Phước Tấn phải nhìn nhau kinh ngạc. Cả phòng yên lặng, chỉ có mình Kim Tỏa là khóc rấm rứt.

- Nhưng mà... tiểu thư... lời dặn dò của bà lúc lâm chung thì sao?

Tử Vy quay lại nhìn Kim Tỏa cười:

- Kim Tỏa này, đừng bứt rứt như vậy? Ta nghĩ là vât. mà mẹ ta muốn ta trao lại cho cha thì Yến Tử đã thay ta làm rồi. Và qua cái thái độ của nhà vua đối với Tiểu Yến Tử, ta biết là người không hề quên mẹ ta, như vậy là đủ, mẹ ta hẳn mỉm cười nơi chín suối. Còn chuyện ta có được làm cát cát không? Chỉ thứ yếu thôi!

Tử Vy quay qua Vĩnh Kỳ nói:

- Ngũ A Ca này, hãy đem điều tôi nghĩ nói lại cho Tiểu Yến Tử biết nhé?

Vĩnh Kỳ gật đầu:

- Vâng, em hãy yên tâm, tôi sẽ nói lại cho cô ấy nghe đúng từng chữ một!

Vì thế mà chiều hôm ấy ở Thấu Phương Trại Tiểu Yến Tử đã nghe tường thuật lại đầy đủ sự việc ở Phủ học sĩ trong buổi đọc thư của mình và những lời phát biểu của Tử Vy. Tiểu Yến Tử vô cùng xúc động, nhưng vẫn nhìn Vĩnh Kỳ với ánh mắt ngờ vực

- Tử Vy tha thứ cho tôi? Không giận tôi nữa ư? Có thật không? Đích thân cô ấy nói chứ?

Vĩnh Kỳ vui lây trước cái vô tư của Tiểu Yến Tử, nói:

- Tiểu Yến Tử này, tôi thành thật nói cho cô biết. Tôi sinh ra trong gia đình vương đế, chung quanh tôi các dì các cô, các cát

cát đều được giáo dục theo rập của cung đình, nên chẳng thấy ai giống hai cô cả, một là cô, một là Tử Vy. Cô thì tính tình cương trực phóng khoáng, thích gì nói nấy, và Tử Vy thì công dung ngôn hạnh, làm thơ vẽ tranh đều giỏi. Cả hai vượt trội hơn các cát cát còn lại trong cung.

Tiểu Yến Tử có vẻ không hài lòng nói:

- Đừng có nói chuyện cát cát này, cát cát nọ mệt lắm. Tôi chỉ cần biết là Tử Vy không chửi tôi không hận tôi... mà lại còn đọc tranh của tôi được nữa... Thế là quý lắm rồi. Huynh không có gạt tôi chứ? Thế sao mỗi lần nằm mơ, tôi lại thấy Tử Vy muốn giết tôi thôi, Tử Vy hận tôi lắm!

- Tôi không gạt đâu, cô ấy nói là tha thứ cho cô rồi!

Tiểu Yến Tử bấy giờ mới tin, cô ta nhảy thót lên như chú chim muốn bay ra ngoài cửa sổ.

- Trời đất ơi, Tử Vy đã tha thứ cho tôi rồi! Tử Vy đã hiểu cho tôi! Tôi đã nói rồi mà. Kết nghĩa tỉ muội là thật chứ đâu giả đâu. Trên có ngọc hoàng, dưới có diêm vương, họ đã nhìn thấy tất cả, nhưng mà không được!

Tiểu Yến Tử lại quay qua, nắm lấy tay Vĩnh Kỳ:

- Làm gì làm, tôi cũng phải trả lại cái chức cát cát cho Tử Vy chứ? Bắt buộc tôi phải trả. Huynh hãy nghĩ cách giúp tôi xem. Để tôi trả lại chức cát cát cho muội ấy mà không phải bị chém đầu. Tôi... tôi không thích làm cát cát nhưng còn thích sống lắm!

Vĩnh Kỳ giật mình nhìn quanh:

- Nói nhỏ một chút nào, cô định để cho mọi người đều biết chuyện này ư? Cô đã làm Hoàng hậu bực mình lắm rồi, nên bây giờ quanh đây đều có tai mắt của Hoàng hậu. Cẩn thận khéo người khác biết chuyện thì nguy!

Tiểu Yến Tử chợt nghĩ gì, đưa mắt đăm đăm nhìn Vĩnh Kỳ e ngại.

- Huynh... huynh gọi Hoàng hậu là Hoàng Ngạc nương, chữ đó nghĩa là gì? Có phải là mẹ ruột không?

- Không, chẳng qua vì bà ấy là Hoàng hậu, nên tôi phải gọi thế, chứ mẹ ruột tôi là bà Du Phi, đã qua đời. Con ruột của Hoàng

hậu là Thập Nhi. A Ca chứ không phải tôi.

Tiểu Yến Tử thở phào, luôn miệng:

- A di đà Phật! A di đà Phật!

- Cô khỏi phải A di đà Phật! Vì nếu thât. tôi là con ruột của Hoàng hậu, tôi sẽ nói giúp được rất nhiều điều cho cô! Đằng này, ngày thường Hoàng hậu đã không ưa cô, bây giờ thêm tôi nữa!

- Thế tại sao Hoàng hậu lại ghét huynh?

- Tự cổ chí kim, chuyện cung đình nào chẳng thế? Lúc nào cũng là tranh giành quyền lực thôi! Đừng nói chuyện đó nữa, mệt lắm!

Quay sang nhìn Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ nói:

- Cái nguy cơ của cô giờ đã giảm bớt, khi Tử Vy chịu để cô yên, nghĩa là cô vẫn có thể tiếp tục đóng vai Hoàn Châu cát cát vậy thì đừng có nói năng lộn xộn mà đổ bể nghe.

- Thú thật với huynh, tôi hiện không còn kiên nhẫn rồi, hãy tìm cách cứu tôi ra khỏi nơi này đi!

- Được thôi, nhưng trước khi tôi tìm ra giải pháp thì cô làm ơn nhẫn nhịn đừng quậy phá giùm tôi nhé!

Tiểu Yến Tử gật đầu, Vĩnh Kỳ lại dặn dò:

- Tốt nhất là cô đừng có đối kháng với Hoàng hậu nữa. Ở trong cung bà ấy là tối thượng. Đụng chạm đến bà ta sẽ chỉ có thiệt thòi thôi.

Lời của Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng như lời của huynh trưởng dạy muội, làm cho Tiểu Yến Tử cảm động và để diễn tả sự xúc động của mình Tiểu Yến Tử đã thẳng tay đấm mạnh vào ngực của Vĩnh Kỳ nói:

- Huynh yên tâm, tôi đã không bị chết vì mũi tên của huynh thì sẽ sống dai lắm, sẽ không để rụng đầu đâu!

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Tôi vẫn còn chưa yên tâm, nếu sau này mà cô bị cắt đầu, thì tôi thấy cô chết vì mũi tên lần trước của tôi vẫn hơn, tình nghĩa hơn?

Tiểu Yến Tử ngước lên:

- Huynh nói gì thế?

Vĩnh Kỳ nhìn ra cửa sổ lắc đầu:

- À!... À!... không có gì hết!

- Thôi đừng có dài dòng nữa. Nói đi, chừng nào huynh mới có thể sắp xếp để tôi gặp được Tử Vy?

- Từ từ...

- Tại sao phải từ từ? Huynh không biết là tôi đang gấp lắm không? Hoàng A Ma bảo tôi là bắt đầu ngày mai phải đến thư phòng học chữ như bọn huynh. Mới nghe nói mà chưa gì đầu như muốn vỡ ra. Tôi mà làm sao học hành? Một chữ còn không xong, nghe nói Kỷ sư bá rất giỏi. Muội sợ đến đấy rồi mọi thứ đổ bể cả, phải làm sao đây?

Vĩnh Kỳ nhìn Tiểu Yến Tử cười:

- Sợ gì? Ở đấy có tôi và Nhĩ Thái, rồi chúng tôi sẽ giúp cô. Khi

bị Kỷ sư bá truy bài, cô cứ nhìn về phía tụi này, bọn này sẽ ra hiệu cho, chẳng để cô bị mất mặt dâu mà lo.

- Cái gì? Còn bị khảo hạch, truy bài nữa à? Thế thì chết tôi rồi! Chết rồi!

Tiểu Yến Tử kêu khổ, rồi thở ra:

- Muốn làm cát cát sao mà rắc rối vậy? Nếu sớm biết vậy, tôi đã để Tử Vy làm hay hơn.

Tiểu Yến Tử buông người trên ghế, có cảm tưởng như trời sắp sập đến nơi Thực ra thì các cát cát thanh triều không nhất thiết phải đi học chữ. Chuyện này chỉ dành riêng cho các hoàng tử, mặc dù vua Càn Long nói là con trai và con gái Mãn Châu được giáo dục gần ngang nhau, thực tế lại không bình đẳng như vậy. Con gái có muốn học hay không, không thành vấn đề. Con trai nhất là con trai hoàng tộc, phải học cả văn lẫn võ. Có điều con gái hoàng tộc vì lý do để được trở thành Vương Phi, bắt buộc phải học hỏi lễ nghi chữ nghĩa. Nhưng chuyện học này có tính tự nguyện và có thể tự học, vua Càn Long là người giỏi đủ cầm kỳ thi họa, thì đương nhiên các cát cát cũng phải có trình độ văn hóa khá, chính vì vậy mà khi thấy Tiểu Yến Tử một chữ cũng không

biết, ông cảm thấy không hài lòng. Ông thường nói với đám quần thần, người mà không học thì giống như thú hoang, lỗ mãng, mà vua thì lại ghét nhất điều đó.

Cũng chính vì vậy mà Hoàn Châu cát cát trở thành cô cát cát đầu tiên phải bước vào thư phòng.

Hôm ấy do tính cẩn thận, nhà vua cũng muốn xem Tiểu Yến Tử học hành ra sao, nên đích thân vua đưa Tiểu Yến Tử đến thư phòng. Đám hoàng tử và mấy công tử con đại thần được học theo. Vừa thấy Hoàn Châu cát cát bước vào là mừng rỡ lên. Bởi vì cánh rừng mà có thêm một bông hoa làm dáng thì đương nhiên phải vui tươi hơn nhiều. Nhưng rồi lại thấy sự hiện diện của vua Càn Long, họ lại thấy bất an.

Thầy Kỷ Hiểu Phong lặng lẽ nhìn Tiểu Yến Tử. Đương nhiên là thầy đã biết quá rõ về những hành vi quậy phá của Tiểu Yến Tử vừa qua. Chuyện đồn khắp cung đình, có ai không biết? Vậy mà khi nhìn cô cát cát nổi tiếng kia rụt rè, ngơ ngác như nai ngồi giữa Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái ông hơi ngạc nhiên. Chuyện giáo dục cô cát cát lại có vua đích thân dự thính hẳn là quan trọng. Trọng trách đương nhiên nặng nề nhưng trước hết cần phải thăm dò trình độ cô nàng ra sao đã. Thầy Kỷ Hiểu Phong cười thân thiện,

rồi cất cao giọng nói:

- Hôm nay lần đầu tiên cát cát nhập học. Thần nghĩ, thôi thì bỏ hết sách vở nặng nề qua một bên, mình làm cái chuyện nho nhỏ vui vui thôi, cát cát thấy thế nào?

Tiểu Yến Tử nghe nói khỏi đụng đến sách là mừng quýnh, vội vã gật đầu.

- Vậy thì chúng ta bắt đầu bằng trò chơi chữ nhé? Trước hết làm thơ rút chữ vậy. Có nghĩa là một bài thơ có bốn câu, câu đầu bảy chữ chẳng hạn, thì câu kế chỉ được năm chữ, kế tiếp là ba chữ, sau cùng chỉ còn một chữ thôi.

Rồi quay qua đám học trò nam:

- Công tử nào giúp đặt câu đầu tiên cho cát cát nào? Còn cát cát thì muốn tiếp nối ở câu nào cũng được.

Tiểu Yến Tử ngồi đó như vịt nghe sấm. Thơ rút chữ là thơ gì? Mà thế nào là thơ, nàng còn không biết. Kiểu này chắc chỉ còn cách kiếm một cái lỗ nào rồi chui vào đấy. Đang nghĩ ngợi thì nghe Vĩnh Kỳ ứng lên:

- Bốn phía vuông vức một tòa lầu!

Nhĩ Thái thấy Tiểu Yến Tử ngồi yên, nên đọc tiếp:

- Treo cao một cái chuông!

Vĩnh Kỳ thấy Tiểu Yến Tử vẫn ngơ ngác, bèn đọc tiếp:

- Đụng một cái!

Bây giờ chỉ còn một chữ duy nhất. Vậy mà Tiểu Yến Tử vẫn ngồi yên. Kỳ bèn lấy chén trà lật úp lại, lấy cây quạt đập lên, xong ra dấu. Tiểu Yến Tử nhìn một lúc rồi lên tiếng:

- Cốp!

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái và cả đám học trò khác vỗ tay, vừa cười nói.

- Đúng! Đúng rồi! Ha ha! Cái chuông bằng gỗ!

Tiểu Yến Tử chớp chớp mắt hỏi:

- Tôi đã đúng rồi ư? Tôi làm được ư?

Vĩnh Kỳ đưa ngón tay lên:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Hay lắm!

Trong khi vua Càn Long cũng lắc đầu cười:

- Đó không phải là nối thơ mà đoán thơ thôi!

Thầy Kỷ Hiểu Phong ra cái đề thứ hai:

- Tiếp theo đây tôi ra một bài thơ chưa đủ chữ, cát cát sẽ thêm vào cho thành một bài thơ hoàn chỉnh. Ví dụ sau "tròn, khuyết, loạn, yên" đấy. Nãy giờ tôi thấy Ngũ A Ca có vẻ nhiệt tình lắm. Vậy Ngũ A Ca hãy làm mẫu bài này cho cát cát xem đi.

Vĩnh Kỳ suy nghĩ, rồi nhìn Tiểu Yến Tử, chàng biết là dùng chữ càng đơn giản càng tốt, để Tiểu Yến Tử hiểu mà bắt chước, nên đọc:

Trăng rằm tròn thật tròn

Mùng bảy mùng tám khuyết

Sao mọc loạn cả trời

Mây đen kéo đến yên ngay.

- Khá lắm!

Thầy Kỷ Hiểu Phong gật đầu nhưng không hài lòng lắm, bài thơ gì mà nghe chẳng có ý thơ chút nào, nghe quá bình dân.

Nhĩ Thái nhảy vào cuộc. Nghĩ là Vĩnh Kỳ chọn đề tài trăng sao xa vời quá, với Tiểu Yến Tử, nên chọn cái gì gần gũi cuộc sống hơn, nên đọc

Bánh trung thu rất tròn

Cắt đi thì sẽ khuyết

Chuột ngửi mùi kêu loạn

Mèo lên tiếng yên ngay.

Bài thơ của Nhĩ Thái làm đám học trò ôm bụng cười lăn. thầy Kỷ Hiểu Phong và vua Càn Long nhìn nhau. Biết là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái đang ra sức hổ trợ cho Tiểu Yến Tử nên lắc đầu.

Thầy Kỷ Hiểu Phong hướng về phía Tiểu Yến Tử:

- Nào, bây giờ đến phiên cát cát đấy! Thử đi!

Tiểu Yến Tử giật mình, nhưng vẫn tỉnh bơ hỏi:

- Thế không thử không được sao?

- Thì thử xem, chuyện này đâu có gì khó đâu

- Nhưng nếu tôi thử không đúng, không hay thì...

- Chẳng sao cả, trật thì sửa, tu chỉnh lại cho hay hơn.

Tiểu Yến Tử quay qua nhìn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái nháy mắt khuyến khích. Tiểu Yến Tử biết khó lòng mà không điền thơ, nên thở ra rồi nói:

- Vâng, vậy thì thử!

Rồi cất cao tiếng đọc:

- Thầy có đôi mắt tròn

Vừa dứt câu cả lớp đã cười rộ lên, Tiểu Yến Tử cố gắng đọc tiếp:

- Một thoi đưa tới thì tròn khuyết ngay.

Cả lớp cười càng dữ hơn. Tiểu Yến Tử đọc câu số ba:

- Ai ai thấy cảnh cười loạn cả.

Lần này thì cả lớp ôm bụng cười lăn. Lớp học chẳng còn ra thể thống gì cả. Thầy Kỷ Hiểu Phong đỏ ngượng mặt, gõ thước lên bàn vẫn không dập được tiếng cười. Vua Càn Long cũng tức cười, nhưng để cứu vãn tình thế, vua không thể không nghiêm sắc diện và tằng hắng một tiếng

- Hự!

Đám công tử, hoàng tử đang cười, nghe tiếng vua, vội vã im khe. Tiểu Yến Tử thấy vậy đọc tiếp:

- Chỉ lúc vua "gằn" mới sợ yên.

Tiếng cười lại nở rộ lên. Lần này cả vua Càn Long cũng không nín được, đành lắc đầu.

Tiểu Yến Tử thấy mình làm trò cười cho mọi người, vừa lo vừa sợ, hết nhìn vua lại nhìn thầy Sực nhớ lại lúc ở ngoài đời có nghe lóm được hai câu đối của Tử Vy thường đem ra nói lúc vui. Và nghĩ, ông ta đã thử tài mình thì mình phải thử sức lại mới oai, nên nói:

- Xin Hoàng A Ma đừng buồn, con không dốt lắm đâu ở ngoài con cũng học được nhiều thứ lắm chứ. Này này để con ra một câu đối xem thử các vị đây có đối được không chứ.

Vua Càn Long nghe vậy rất hài lòng:

- Ồ! thế à? Hiểu Phong, khanh đã nghe rồi chứ?

- Vâng thần đã nghe, xin cát cát ra câu đầu đi ạ.

- Vậy thì nghe đây!

Rồi Tiểu Yến Tử đọc:

- Dê núi lên núi, sừng dê núi đụng núi "He!" Chữ He cuối cùng cũng là tiếng kêu của dê.

Thầy Kỷ Hiểu Phong giật mình, câu đối gì lạ vậy? Làm sao đối đây? Trong khi đám hoàng tử thì đang xì xào bàn tán. Vua Càn Long cũng có vẻ nghĩ ngợi.

Thấy mọi người cứ mãi suy nghĩ. Tiểu Yến Tử đắc ý, giả giọng thầy hỏi:

- Sao thế nào? Ai đối được đây?

Đám công tử, hoàng tử chỉ biết lắc đầu cười, Tiểu Yến Tử quay sang thầy:

- Còn thầy thì sao?

Thầy Kỷ Hiểu Phong đỏ mặt, chấp hai tay lại:

- Xin cát cát chỉ giáo cho!

Tiểu Yến Tử vừa cười hì hì vừa nói:

- Câu đối sau ư? Vậy là thế này: Trâu nước xuống nước, mũi trâu nước ngập nước "Ộp!". Chữ "Ộp!" cuối cùng cũng là tiếng trâu nước kêu.

Vua Càn Long thích chí vỗ tay:

- Ha ha! Thì ra là vậy! Thì ra là vậy!

Thầy Kỷ Hiểu Phong cũng cười, ông biết chắc một điều, câu đối không phải do Tiểu Yến Tử đặt ra, vì đây chỉ có thể là của người có học. Không những có học mà phải học rộng, nhưng thấy vua thích thú như vậy, ông cũng nói theo.

- Thật là biển học mênh mông! Hoàn Châu cát cát, hôm nay xin bái phục! Bái phục!

Đám công tử, hoàng tử vỗ tay, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái cũng thấy vui lây. Tiểu Yến Tử cười thật tươi, nhưng trong lòng tự nhủ.

- Hay thật! Nếu không học được chiêu này của Tử Vy thì hỏng.

Chiêu này tuyệt thật! Hạ đo ván được cả sư phụ ta!

Và trong cái vinh quang giả tạo đó. Tiểu Yến Tử có cảm giác mình như người hùng. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái càng được dịp phô trương cổ vũ cho cát cát. Chưa có lúc nào thư phòng trong cung, lại vui thế này.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 10

Chuyện Tiểu Yến Tử đại náo thư phòng, gần như lập tức được loan truyền khắp cung đình, nó trở thành câu chuyện bàn luận trong lúc trà dư tửu hậu của các nhà quan, mọi người bỗng cảm thấy nể vì cái cô cát cát dân dã mà vua Càn Long mới nhận về, một cát cát gần như chẳng có một chữ lận lưng, lại có thể làm cho một vị học sĩ trình độ cao thâm khốn đốn. Và câu chuyện được mặ c sức thêu dệt để trở nên huyền thoại.

Mặc cho mọi người ca ngợi tâng bốc ra sao. Tiểu Yến Tử vẫn chẳng muốn ở lại, vẫn muốn ra khỏi chốn cung đình, không ra được khỏi đây, không gặp được Tử Vy, Tiểu Yến Tử chỉ bứt rứt càng bực dọc. Đối với Yến Tử chuyện làm cát cát chẳng sướng chút nào, mà càng lúc càng ngộp hơn.

Cũng trong lúc đó, Tử Vy cũng đã quyết định thôi thì để Tiểu

Yến Tử đóng vai cát cát luôn và nàng thì rút lui.

Hôm ấy Nhĩ Khang đến phòng của Tử Vy, tình cờ phát hiện thấy Tử Vy đang sắp xếp gọn gàng quần áo. Hai người cũng đã chuẩn bị xong, như muốn làm một cuộc hành trình xa. Nhĩ Khang giật mình:

- Các người định đi đâu vậy?

Tử Vy bình thản:

- Định sang phòng khách chào Phước đại nhân, Phước Tấn và hai huynh.

- Chi vậy? Có chuyện gì không? Cha tôi đi viếng chú sáu chưa về, còn Nhĩ Thái thì vào cung, nên cũng không có mặt ở nhà.

- Thế à?

Tử Vy có vẻ thất vọng:

- Có chuyện gì? Nói lại với tôi được không?

- Tôi định đến đấy để cảm ơn tất cả về những ngày tôi được ở lại đây, tôi đã làm phiền quá nhiều người, được mọi người chăm sóc tử tế. Còn bây giờ tôi thấy, mọi việc đâu đã vào đấy rồi. Chẳng thể làm gì khác hơn, nên muốn cáo từ. Quần áo của Phước Tấn cho mượn mặc khi tôi ở đây, thì chúng tôi cũng đã giặt giũ sạch sẽ, xếp gọn để trên giường...

Nhĩ Khang giật mình. Đưa mắt nhìn khắp phòng quả là phòng đã được lau chùi gọn, sạch sẽ nên lúng túng nói:

- Tại sao bỏ đi vội vã thế? Có phải ở đây chúng tôi đã làm điều gì gây phiền cho cô?

Tử Vy lắc đầu:

- Đâu có, đâu có! Mọi người cư xử với tôi quá tốt. Điều đó làm tôi áy náy, không muốn làm phiền thêm, với lại đây là lúc tôi phải trở về vị trí của mình.

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, đột nhiên cảm thấy bối rối, lo lắng hỏi:

- Cái gì mà trở về vị trí của mình? Cô muốn nói là về Viện người nghèo hay về hoàng cung? Về Tế Nam? Cô có thể nói rõ một

chút được không?

Câu hỏi của Nhĩ Khang làm Tử Vy chợt thấy xót xa, nàng chỉ nói:

- Vâng, trời đất rộng lớn thế này, không lẽ chẳng có nơi nào là của ta? Có điều có một nơi nó không còn là của ta nữa thì tôi đã biết rồi.

Nhĩ Khang liếc sang Kim Tỏa, Kim Tỏa hiểu ý, cúi đầu.

- Đại thiếu gia ở đây nói chuyện nhé, tôi có chuyện ra ngoài một chút!

Kim Tỏa bước ra ngoài khép cửa lại, Tử Vy chợt thấy bất an, nhưng không biết làm gì chỉ cúi nhìn xuống. Nhĩ Khang thấy không còn ai ngoài hai người nên bạo dạn hẳn, bước tới

- Tử Vy này, tôi xin nói thật! Tôi chưa muốn để cô đi chút nào!

Tử Vy giật mình nhìn lên:

- Sao vậy?

- Bởi vì... chúng tôi... kể cả Ngũ A Ca, đã tạo quá nhiều áp lực, khiến cho cô phải chịu thiệt thòi, bỏ cả ý định đi tìm cha. Bọn chúng tôi đều biết, cô mới thật sự là cát cát, nhưng vì ích kỷ, vì hẹp hòi muốn bảo vệ cho người mình cần bảo vệ, mà nhẫn tâm ém nhẹm thân thế của cô. Đó là một điều đáng ân hận, và để chuộc lại phần nào lỗi lầm của mình chúng tôi muốn cô xem đây, xem nhà chúng tôi là nhà của cô, chúng tôi muốn được giúp đỡ để đền bù lại phần nào sự sai lầm đó.

- Hảo ý của huynh tôi đã biết rồi. Thật ra thì chẳng có gì để mà bứt rứt cả. Chính tôi đã chọn con đường bỏ cuộc cơ mà? Tôi chẳng muốn vì một hư danh mà phải làm người khác chết. Vậy thôi, ở đây cả nhà huynh, ai cũng cư xử tốt với tôi cả. Tôi hết sức cảm ơn chuyện đó. Nhưng có thế nào thì đây cũng không phải là nhà của tôi. Tôi ở đây sẽ có cảm giác chùm gởi thế nào đấy. Không thực tế tí nào, vì vậy tốt nhất là huynh hãy để tôi đi đi!

Nhĩ Khang bối rối:

- Nhưng mà thân thế của cô nếu ở lại cũng có dịp để chứng minh, mà biết đâu rồi dịp đó sẽ đến nếu cô ở lại nhà tôi, để theo dõi tin tức trong cung đình theo dõi được Tiểu Yến Tử hành

động ra sao, rồi tình cam? của Hoàng thượng... ở đây mới có thể biết rõ mọi việc, có phải hơn không? Đó là chưa nói bọn tôi cũng đã sắp xếp để cô vào cung gặp Tiểu Yến Tử rồi mà?

- Nhưng tôi hiểu rất rõ, chuyện thâm nhập vào cung là một việc làm nguy hiểm và có thể làm liên lụy đến gia đình huynh. Vì vậy không cần thiết nữa, đọc được thư của Tiểu Yến Tử xong là đủ rồi, tôi rất an phận chỉ cần mọi người bình an hưởng phần phúc của mình là tốt rồi.

- Nhưng mà... nhưng mà... hẳn cô vẫn muốn gặp mặt Hoàng thượng một lần chứ?

Tử Vy thở dài:

- Gặp để mà làm gì? Gặp rồi chẳng nhận được, thì như không, tốt nhất ngồi đó tưởng tượng còn có lý hơn.

Nhĩ Khang nói tới nói lui mà Tử Vy vẫn có ý đi, nên chẳng biết làm sao.

- Vậy... vậy có nghĩ là cô đi thật à?

- Vâng!

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, sắc đẹp và tính tình Tử Vy những ngày qua đã làm Khang siêu lòng. Khang không đành lòng để Tử Vy đi, vì vậy cuối cùng đành thú thật.

- Tất cả những lý do để giữ cô lại đều không được vậy thì... vậy thì nếu tôi nói là... là tôi muốn cô ở lại vì tôi... được không?

Câu hỏi của Nhĩ Khang làm Tử Vy giật mình, nàng tròn mắt nhìn lại Nhĩ Khang. Chỉ thấy trước mặt là một chàng trai đa tình với ánh mắt nài nỉ, chờ đợi. Cái ánh mắt đó chợt làm Tử Vy bối rối, sợ hãi.

- Huynh... huynh nói vậy là sao?

- Cô thông minh như vậy mà không hiểu ý tôi sao? Từ cái hôm chận đường kiệu hoa, cô ngã dưới chân tôi cô nắm lấy vạt áo tôi, thảm thiết đọc hai câu thơ Hoàng thượng viết... là tôi như kẻ mất hồn. Rồi sau đó cô ngụ ở đây, ngày ngày chúng ta gặp nhau, tình cảm của cô, tài danh của cô, tấm lòng của cô đã chinh phục tôi, khiến tôi chẳng còn một sức kháng cự nào cả.

Nhĩ Khang nói luôn một hơi, làm Tử Vy càng lúng túng. Nhĩ Khang thấy vậy, chợt hối hận, nói:

- Đúng ra tôi không nên nói ra những điều đó phải không? Tôi thật thô lỗ. Cô là cành vàng lá ngọc của Hoàng thượng, vậy mà tôi lại có ý tưởng điên rồ như vậy? Xin lỗi, mong không bị cô đánh giá, nhưng chỉ muốn cô hiểu cho tấm lòng.

Tử Vy yên lặng một chút, đáp:

- Không phải đâu, hiện giờ tôi nào có còn là lá ngọc cành vàng gì của Hoàng thượng. Tôi đã nói với huynh rồi tôi chỉ là người bình thường như bao nhiêu người bình thường khác. Còn tệ hơn, chỉ là một đứa con gái mồ côi, không cha không mẹ, thì nào có giá trị gì? Cành vàng lá ngọc là huynh đó, vì huynh là con trai của Đại học sĩ là người được Hoàng thượng ưa chuộng. Sau này rồi huynh sẽ tìm được người xứng đôi, môn đăng hộ đối để lấy làm vợ. Còn tôi Thú thật với huynh, tôi sống với mẹ từ nhỏ không cha, nên rất tự tị Chẳng dám nghĩ xa suy rộng đâu.

Nhĩ Khang nghe Tử Vy nói vậy, xúc động:

- Tại sao vậy? Tại sao không? Cô có quyền mà? Cô vẫn là...

Tử Vy thấy thái độ của Nhĩ Khang quá nhiệt tình, sợ hãi lùi ra sau một bước. Hành động của Tử Vy làm Nhĩ Khang thấy như bị xúc phạm, chàng đỏ mặt nói.

- Xin lỗi! Có lẽ hôm nay đầu óc tôi không được tỉnh táo, nên nói lung tung. Cô có thể coi những điều tôi vừa nói là chẳng có đi, còn chuyện muốn đi thì xin khoan đi, đợi tôi báo cho ba mẹ tôi biết xong, tôi sẽ đưa cô đi không muộn.

Nhĩ Khang dứt lời, không nhìn Tử Vy, vội bước về phía cửa, Tử Vy xúc động, chạy theo chận ngang:

- Thôi được rồi, tôi ở lại vậy!

Nhĩ Khang không tin, tròn mắt:

- Cô nói gì thế?

Nhưng rồi ánh mắt thành thật của Tử Vy làm Nhĩ Khang hiểu Vâng, từ khi đến nhà họ Phước đến nay nhiệt tình và cách cư xử tốt đẹp của Nhĩ Khang đã để lại trong lòng Tử Vy bao nhiêu cảm kích. Bây giờ lời bày tỏ chân thật của Nhĩ Khang, lại như một

sức mạnh. Khiến Tử Vy không biết tình cảm mình ra sao. Chỉ thấy một điều, trái tim mình đã bị thái độ của chàng trai này làm rung động Tử Vy lập lại

- Vì cái lý do cuối cùng của huynh, tôi đành ở lại!

Nhĩ Khang cảm động và quên đi sự cách biệt, nắm lấy tay Tử Vy, làm nàng nóng cả mặt, nhưng không hiểu sao lại không rút tay lại. Và lúc này Tử Vy mới nghĩ đến lời Nhĩ Khang thường nói, sự lầm lẫn làm hoán đổi vị trí giữa Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Biết đâu là sự sắp đặt của trời. Tử Vy hiểu rồi, Tái ông thất mã, mất góc đông trì được góc Tây Nếu Tử Vy vào cung trót lọt thì đâu có vào Phước phủ. Sự tương ngộ với Nhĩ Khang đâu có xảy ra. Tử Vy dịu dàng nhìn Nhĩ Khang và nàng cảm thấy chẳng còn chút ganh tị nào với Tiểu Yến Tử nữa.

Cũng trong thời gian đó, Tiểu Yến Tử ở trong Hoàng cung. Tiếp tục gặp chuyện rắc rối. Chuyện làm cát cát quả thật dẫy đầy khó khăn.

Tiểu Yến Tử hoàn toàn chẳng ngờ là Hoàng hậu cuối cùng rồi cũng tìm được cách thuyết phục được đức vua. Để đức vua chẳng những quan tâm đến chuyện học vấn của Yến Tử, mà còn

đòi hỏi Yến Tử phaỉ nề nếp.

Chuyện học vấn thì còn tạm đối phó được (nhờ có sự hổ trợ của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái) nhưng còn chuyện Lễ nghi sinh hoạt thường ngày thì hoàn toàn chịu thua. Tiểu Yến Tử như con chim đang bay tự do, chợt nhiên bị nhốt vào lồng còn bị bắt tập nhảy theo ý người: Mà người tập cho nó hót, nó nhảy ở đây khổ thay, lại là kẻ từng căm thù nó, đấy là Dung ma ma.

Đối với Tiểu Yến Tử đấy hoàn toàn là một bất ngờ, một đại họa!

Chuyện càng xui xẻo hơn là cái hôm vua dẫn Hoàng hậu và Dung ma ma đến Thấu Phương Trai, cũng là lúc Tiểu Yến Tử đang bò càng dưới đất với đám Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà chơi trò ném đáo ăn tiền. Bốn tay cung nữ lẫn thái giám hoàn toàn làm theo lời Tiểu Yến Tử quỳ dưới đất mê mẩn với trò chơi đỏ đen vì vậy chẳng ai phát hiện được người lạ mặt đến nhà. Đến khi Tiểu Yến Tử nghe tiếng bọn thái giám Tiểu Lộ Tử hầu vua, hô to "Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm!" để giật mình nhìn lên, thì đã thấy vua Càn Long và Hoàng hậu đứng trước mặt.

Tiểu Yến Tửcuống lên đứng dậy, đám cung nữ thái giám thì sợ

hãi, vừa đứng bật dậy đã vội vã quỳ xuống dập đầu. Sự luống cuống làm cho bao nhiêu hòn đáo và tiền đồng lăn cả ra đất.

Tiểu Yến Tử vội quỳ xuống lớn tiếng tung hô:

- Cung thỉnh Hoàng A Ma thánh an! Hoàng hậu kim an.

Hoàng hậu thấy cảnh hỗn loạn vậy, mỉm cười đắc thắng, giả vờ hỏi:

- Cát cát đang làm gì mà vui dữ vậy?

Vua Càn Long thì châu mày, có vẻ khó chịu, nhưng rồi khi nhìn thấy những đồng tiền rơi vãi dưới đất và những hòn đáo đã không dằn được hỏi.

- Ai cho phép mang những thứ này vào đây vậy?

Tiểu Yến Tử sợ thuộc hạ bị phạt, vội vã tâu:

- Hoàng A Ma! Xin người đừng mắng bọn họ, tất cả là do con sai họ ra ngoài mua cho con, để trong lúc rảnh rỗi giải trí thôi.

Vua Càn Long nghe nói vô cùng tức giận, nhưng chỉ quay sang đám thái giám quát:

- Tiểu Đặng Tử! Tiểu Trác Tử! Các ngươi thật quá lắm, các ngươi muốn dạy hư cả cát cát ư?

Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử nghe quát sụp xuống:

- Dạ... dạ tụi tôi... nô tài đáng chết ạ.

Hoàng hậu châu mày:

- Cái gì mà tụi tôi, nô tài... lộn xộn vậy? Ai cho các ngươi xưng là tụi tôi chứ?

Tiểu Yến Tử vội vàng bào chữa:

- Dạ... tại con bảo bọn họ xưng là tụi tôi, con không cho phép họ xưng là nô tài đáng chết. Vì vậy Hoàng A Ma, Hoàng hậu có muốn phạt, muốn mắng con cái gì thì mắng. Đừng có cái gì cũng đổ lên đầu họ.

Vua Càn Long liếc nhanh về phía Hoàng hậu, bực dọc nói:

- Ái khanh có lý! Tiểu Yến Tử không thể không học luật lệ kỷ cương được!

Và quay sang Tiểu Yến Tử, ông lớn tiếng:

- Tiểu Yến Tử! Sang đây nào!

Thấy sắc diện của vua Càn Long. Tiểu Yến Tử biết là sẽ gặp chuyện rắc rối, nên sợ sệt bước tới. Vua phán:

- Bắt đầu ngày mai, ngày chẵn ngươi phải đến thư phòng học viết học đọc với thầy Kỷ, còn ngày lẻ thì sẽ được Dung ma ma dạy phép tắc cư xử trong cung đình. Dung ma ma là vú nuôi lớn tuổi nhất trong cung nên nghi lễ đều biết. Ngươi phải lễ phép vâng lời. Chuyện hôm trước không được để xảy ra lần thứ hai Nếu ngươi còn bày trò trèo lên cột hay đánh người, trẫm sẽ cho nhốt lại! Trẫm nói chuyện nghiêm chỉnh đấy, hãy nghe kỹ mà làm theo nhé!

Ngay lúc đó Dung ma ma bước tới, thi lễ trước mặt Tiểu Yến Tử:

- Dung ma ma tham kiến cát cát! Cát cát vạn tuế vạn vạn tuế!

Tiểu Yến Tử lui về sau một bước, hét:

- Hoàng A Ma! Tại sao lại làm như vậy?

- Trẫm rất biết chuyện nuông chiều quá sinh kiệu Người xưa cũng bao? Yêu cho roi cho vọt! Vì vậy không thể dung túng con được nữa, con phải học!

Vua Càn Long dùng thành ngữ, Tiểu Yến Tử nghe chỉ như nước chảy đầu vịt. Có điều nàng biết mình sắp bị kềm chế từ đây nên phản kháng:

- Hoàng A Ma nói gì lung tung quá! Con nghe không hiểu đâu. Nếu Hoàng A Ma muốn con không cờ bạc thì con sẽ không cờ bạc nữa là xong, cần gì lại giao con cho Dung ma ma, giao con cho bà ấy chẳng khác gì giao cho sói ăn thịt, sau này vua muốn gặp con sợ là con cũng không còn trên cõi đời này!

Dung ma ma đứng đó, sắc diện vẫn lạnh lùng. Hoàng hậu thì lắc đầu, như ý nói "Đấy! Ông thấy chưa!" Còn vua Càn Long nghe Tiểu Yến Tử nói mình nói năng lung tung đã giận cực điểm, vua

thấy với con bé Tiểu Yến Tử này, không thể không cho vào khuôn phép được, nên nghiêm mặt nói:

- Trẫm đã quyết định thì không được cãi lời. Trẫm bắt học phép tắc là phải học phép tắc. Từ trước đến giờ con chẳng học hành gì cả, nên làm gì cũng không giống ai, phải cho vào nề nếp mới được. Không dung túng được nữa.

Và quay sang Dung ma ma, vua nói:

- Dung ma ma đâu!

- Dạ có thần!

- Trẫm giao cát cát cho ngươi đấy!

- Dạ! Nô tài xin tuân mệnh!

Dung ma ma cất cao giọng tấu như phần nào có ý muốn thị uy với Tiểu Yến Tử. Và thế là tai nạn đã đến với Tiểu Yến Tử bắt đầu từ hôm đó.

Lúc Dung ma ma đến dạy phép tắc kỷ cương triều đình cho Tiểu

Yến Tử, không phải chỉ đi một mình, mà còn có hai đại hán đi kèm theo, một tên là Trại Oai, còn một là Trại Quảng. Hai người to như hai con trâu nước, nhưng lúc di chuyển lại chẳng có tiếng động, nên Tiểu Yến Tử biết ngay là người có võ công cao cường.

Dung ma ma thi lễ cung kính với Tiểu Yến Tử rồi chậm rãi nói:

- Hoàng thượng đặc biệt phái huynh đê. Trại Oai và Trại Quảng đến đây cùng với nô tỳ phục vụ cát cát. Hoàng thượng nói sợ có khi quá cao hứng cát cát lại trèo lên cột mà không chịu xuống như lần trước, thì hai người này sẽ có bổn phận dưa cát cát xuống.

Tiểu Yến Tử hiểu ngay đấy là lời đe dọa. Hai tay đại hán này ngó tướng đã giống như tượng đồng không dễ gì ứng phó đâu vậy là khổ tới nơi rồi! Tiểu Yến Tử quay sang nhìn Dung ma ma cố suy nghĩ tìm cách ứng phó, hoặc kéo dài buổi học, nhưng tìm mãi vẫn không ra, nên nói:

- Dung ma ma, chúng ta cần thảo luận điều kiện trước đi nhé!

Nhưng Dung ma ma nói ngay:

- Nô tỳ không dám thảo luận điều kiện gì với cát cát cả, vì nô tỳ biết rằng trong lòng cát cát chẳng hề thích học món phép tắc kỷ cương cung đình này, nhưng cát nên biết rằng nô tỳ là vâng lệnh của Hoàng thượng đến đây, để dạy, vì vậy dù cát cát có thích hay không cũng phải học nếu cát cát chịu học tốt, biết sớm, thì sẽ sớm thoát khỏi sự bực mình vì nô tỳ, mà nô tỳ cũng sớm hoàn thành bổn phận, còn trái lại chỉ có thiệt thòi cho cát cát thôi. Đấy chỉ có như vậy, mong là cát cát đừng có tìm cách đẩy tới đẩy lui, kỳ kèo điều gì cả.

Dung ma ma chậm rãi nói nhưng cương quyết, Tiểu Yến Tử biết là đã bị khóa chặt lối thoát, chỉ còn phải học thôi, nên thở dài.

- Ối lý luận gì cát cát, nô tỳ một tràng chi cho mệt. Đâu có ai bắt trả bài đâu, coi như là ta chịu thua ngươi thôi.

Thế là Tiểu Yến Tử bắt đầu học. Bài học đầu tiên là tập đi đứng. Dung ma ma làm mẫu trước, rồi diễn giảng.

- Chuyện đi đứng phải cẩn trọng chứ không phải muốn bước thế nào thì bước. Trước hết phải tập trung tư tưởng, khí định thần viên, lúc nào cũng phải đi cách người đi trước một khoảng cách nhất định. Khăn tay cầm một góc thích hợp, không được để cao

hay thấp quá, rồi bây giờ mời cát cát bắt đầu đi.

Tiểu Yến Tử bắt đầu bước, nhưng Dung ma ma lắc đầu:

- Không được! Cát cát phải ngước cằm lên. Tư thế phải thật trang nghiêm, lưng thẳng một chút, mặt phải tươi tỉnh cười một chút cũng được, nhưng không được mở miệng rộng như vậy. Không được! Bắt đầu lại nào!

Tiểu Yến Tử đi lại từ đầu:

- Cát cát! Lúc bước đi phải nhìn thẳng, không được liếc trái liếc phải, cũng không được trề môi. Nào bước trở lại lần nữa đi!

Thế là Tiểu Yến Tử cứ bị bắt đi tới đi lui nhiều lần chỉ một lúc đã thấy bực dọc. Vì không sai chỗ này, thì lại sai chỗ khác. Không có lần nào là hoàn chỉnh cả.

Dung ma ma nói:

- Cát cát, phải tập trung lên nào, nếu không nội một chuyện bước đi không, phải học mười bữa hoặc nữa tháng mới xong, còn những chuyện khác nữa, mệt lắm. Với nô tỳ thì sự việc này

không thành vấn đề, nhưng với cát cát cứ gặp mặt xấu xí của lão già này, hẳn không vui.

Tiểu Yến Tử không còn chịu nổi, đang đi đứng lại, khoát khoát chiếc khăn trong tay, hét với Dung ma ma:

- Ngươi đã biết là ta chúa chán cái chuyện vẽ duyên này, còn ngồi đó lải nhải khiêu khích, chọc tức ta. Bộ ngươi tưởng là ta sợ ngươi hủ? Còn lâu ta mà nhẫn nhịn luyện tập thế này, hoàn toàn là vì Hoàng A Ma chứ không phải vì ngươi đâu! Tại sao không dạy ta đi sơ sơ một lần được rồi, cứ bắt đi tới đi lui hoài vậy? Định hành hạ ta ư?

Rồi ném bỏ chiếc khăn trên tay xuống đất. Dung ma ma thản nhiên bước tới nhặt khăn, rồi ra lệnh:

- Cát cát hãy bước lại một lần nữa xem!

Tiểu Yến Tử nổi nóng:

- Nếu ta không đi lại thì sao?

- Nếu cát cát không đi thì nô tỳ xin cáo lui vậy!

Nói xong cúi đầu chào cát cát một cái rồi quay lưng ra cửa. Tiểu Yến Tử giật mình:

- Khoan đã, ngươi định đến trước mặt Hoàng A Ma để cáo tội ta ư?

- Không phải gọi là cáo tội mà là phục mệnh!

Dung ma ma lạnh lùng nói. Tiểu Yến Tử suy nghĩ một chút, thấy không nên cãi lệnh của vua Càn Long, nên bực bội chụp lấy chiếc khăn tay rồi nói:

- Thôi được rồi, được rồi! Đi thì đi chứ? Có chuyện đi đứng không mà cũng rắc rối!

Rồi Tiểu Yến Tử quặp khăn trong tay, đi rầm rập tới trước. Chiếc khăn không được giữ kỹ. Thái độ Yến Tử lại quá thô bạo, nên chiếc khăn bị đẩy bay ra cửa. Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử và các người còn lại không nín được cười. Chỉ có Dung ma ma là vẫn mặt lạnh như tiền, lấy khăn trong tay mình, đưa cho Tiểu Yến Tử nói:

- Đây có chiếc khác cát cát hãy tập bước lại một lần nữa đi!

Sau một cái chuyện học đi không, Tiểu Yến Tử mệt phờ mấy ngày.

Sau chuyện học đi là đến chuyện dập đầu lạy tạ chẳng khác chuyện họ đi là mấy, lần này Tiểu Yến Tử phải lập lại nhiều lần.

- Chuyện dập đầu lạy tạ, thấy thì đơn giản, nhưng thật ra đấy là một môn học không biết cách dập thì không phải người quý tộc. Mỗi lần dập đầu, cát cát phải quỳ ngay ngắn, hai đầu gối phải chụm vào nhau, không được để cách xa nhau. Còn hai tay cũng vậy, vòng cung ra trước và nắm lấy nhau, đầu hơi cúi xuống, chỉ cần đụng vào đòn tay là đủ rồi không cần phải đụng đất. Chuyện đụng đất chỉ dành riêng cho bọn nô tài, chứ không phải là cát cát. Nào xin cát cát thử đi!

Dung ma ma thuyết giảng rồi bắt Tiểu Yến Tử thực hành:

- Ồ! Cát cát sai rồi, tay không được để hai bên, làm lại nhé!

- Cát cát lại sai nữa rồi, hai tay nắm lấy nhau bắt đầu lại!

- Cát cát cứ sai mãi! Thế này nè! Lập lại!

Tập tới tập lui làm Tiểu Yến Tử nổi nóng, quay sang Dung ma ma quát:

- Ngươi cuối cũng muốn ta dập đầu đến bao giờ mới hài lòng chứ?

Dung ma ma vẫn bình thản không lay chuyển:

- Dập đến bao giờ cát cát làm đúng mới thôi!

Và Tiểu Yến Tử tiếp tục dập, không biết là đã dập đến mấy trăm cái mới đạt.

Môn học thứ ba của Tiểu Yến Tử là ngồi.

Dung ma ma lại thuyết giảng:

- Đi đứng có cách đi đứng riêng, thì ngồi cũng phải có tư thế ngồi của một cát cát. Này, cát cát hãy chậm rãi bước tới, nhẹ nhàng ngồi xuống, hai đầu gối cụng vào nhau, hai bàn tay nắm lại đặt trên đầu gối, nào bắt đầu!

Tiểu Yến Tử coi việc học như một cực hình, nhưng không thể không làm theo.

- Không được! Cát cát đứng dậy đi, lặp lại lần nữa. Lúc ngồi xuống, không được để phát ra tiếng đông!

- Không được! Không được, cát cát đứng dậy rồi đi lại nào. Lúc ngồi nhớ phải thẳng lưng, hai gót chân để lại vào trong ghế một chút, làm lại!

- Xin cát cát đứng dậy! Lập lại! Lúc ngồi mặt phải ngước lên, không được để cằm hạ thấp hơn cổ. Đôi chân không nên cứng ngắc như vậy! Lặp lại!

Thế là cát cát đứng dậy đi, đi rồi ngồi xuống. Lập đi lập lại mấy ngày trời.

Và một bữa, cơn thịnh nộ của Tiểu Yến Tử như chiếc bóng căng đầy quá sức phải đến lúc bùng nổ. Hôm ấy là ngày tập Đón tiếp khách.

Sau một buổi tập mệt nhoài, lại đói. Nhưng đúng giờ cơm mới

dọn ra. Người Tiểu Yến Tử như muốn lả đi. Vì vậy vừa thấy cơm dọn ra là Tiểu Yến Tử nhảy ngay lên. Nhìn thấy món nào cũng ngon lành. Tiểu Yến Tử thử món này, rồi thử món khác. Đang hùm hụp húp canh, nhìn lại thấy đám Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử... đứng đấy. Tiểu Yến Tử ngẫu hứng nói to:

- Mọi người hẳn đã đói cả rồi! Lên đây, lên đây nào! Cơm nhiều lắm, một mình tôi ăn không hết đâu! Nào nào! Lên ăn đi, mệt còn đỡ, đói thì không làm sao chịu nổi! Cứ lên ăn tự nhiên nào!

Tiểu Yến Tử đang hô hào mọi người cùng lên ăn với mình cho vui, thì Dung ma ma lên tiếng ngay:

- Cát cát! Xin hãy bỏ đũa xuống!

Tiểu Yến Tử chựng lại, giận đến đầu muốn nổ tung ra.

- Cái gì? Giờ này giờ cơm, đâu phải giờ học đâu mà phép với tắc? Bây giờ tôi ăn cơm, không lẽ chuyện ăn cơm bà cũng không cho à?

- Dạ không phải, nhưng ăn cơm cũng phải có quy cách. Lúc ăn miệng còn ngồm ngoàm thức ăn không được nói. Quan trọng

hơn nữa là không được để nô tài lên bàn ăn chung. Bản chất cát cát cao quý không thể bình đẳng với bọn nô tài thấp hèn chúng tôi. Nên ăn chung là điều đại cấm kỵ. Còn nữa, cách cầm đũa của cát cát không đúng. Đũa không được để chéo, không được gõ vào tô chén thành tiếng, nên xin cát cát đặt đũa xuống, rồi bắt đầu lại nào!

Thế là Tiểu Yến Tử không dằn được nữa. “Bốp..." Tiểu Yến Tử đập đũa xuống bàn, nhảy đỏng lên, hét:

- Tôi không làm nữa! Được rồi! Tôi không đóng vai Hoàn Châu cát cát nữa đâu! Lúc trước tôi đã nói không làm rồi mà, tối ngày cứ bắt lễ nghi, phong cách! Ngồi cũng không đúng kiểu, đứng thế nào cũng không được, đi cũng bị dòm chừng, quỳ cũng phải sửa kiểu. Cười không được cười, nói không được nói. Rồi cả ăn cũng bị chỉnh. Tôi làm sao chịu đựng được sự hành hạ nữa chứ? Tôi không chịu nổi rồi, tôi đi đây! Và sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu!

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa bứt cái thẻ bài cát cát trên ngực ra ném xuống đất, ném cả xâu chuỗi trên cổ, rồi xông ra khỏi phòng. Phía sau Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà... Dung ma ma vừa chạy đuổi theo vừa gọi lại

Và cũng lúc đó vua Càn Long, Hoàng hậu, Lệnh Phi cùng Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái lại đang đi vào sân của Thấu Phương Trai.

Tiểu Yến Tử như mũi tên bắn ra sân miệng hét luôn mồm:

- Nón ư? Không cần! Chuỗi ngọc ư? Khỏi! Bông tai? Chẳng cần! Vàng ngọc châu báu gì cũng không cần hết! Ta chẳng cần gì hết! Đôi giày mắc dịch này cũng vậy.! Ta không mang!

Thế là Tiểu Yến Tử cầm chiếc giày ném thẳng tới trước. Vua Càn Long vừa trờ tới hoảng hồn khi thấy chiếc giày bay thẳng vào người mình, ông hét lên:

- Chuyện gì vậy?

Vĩnh Kỳ nhanh nhẹn bay lên chụp dính chiếc giày trên tay... Vua Càn Long ngơ ngác, còn Hoàng hậu, Lệnh Phi, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái... thì sợ hãi ra mặt

Tiểu Yến Tử vẫn luôn mồm:

- Thôi không làm nữa! Thế nào thì cũng được! Hoàn Châu cát

cát cái gì? Hóa trâu cát cát thì có...

Vua Càn Long đã lấy lại bình tĩnh hét:

- Tiểu Yến Tử, con làm cái gì nữa đó?

Tiểu Yến Tử nghe vua gọi mới giật mình, dừng chân lại, vừa thở hổn hển vừa sợ hãi nhìn vua.

Phía sau là Dung ma ma, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà, Trại Oai, Trại Quảng cũng vừa chạy tới, vừa trông thấy vua, tất cả đều sụp xuống.

- Hoàng thượng vạn tuế! Hoàng hậu nương vạn tuế! Lệnh Phi nương nương vạn tuế! Phước nhị gia vạn tuế!

Gần chục tiếng vạn tuế đó, làm Tiểu Yến Tử đứng tròn mắt, chứ không thèm chào cũng không thèm nói câu nào cả.

Hoàng hậu châu mày hỏi:

- Dung ma ma! Chuyện này là thế nào?

- Dạ nô tỳ có mặt!

- Ta biết là ngươi đang dạy cát cát mà? Tại sao để cát cát thế này. Nón không có, giày thì ném tung. Chuyện gì vậy, nói ngay?

Dung ma ma làm ra vẻ sợ sệt, quỳ xuống:

- Tội nô tài đáng chết vì không dạy được cát cát.

Vua Càn Long nổi giận, trừng mắt với Tiểu Yến Tử, hét:

- Con thế này là thế nào? Học kỷ cương quy cách, học cũng không nên thân, càng ngày càng hư ra. Con nhìn lại bản thân con xem. Áo quần lếch xếch, mặt mày, tóc tai như vầy, còn ra thể thống gì nữa chứ?

Tiểu Yến Tử lúc này đã bất chấp mọi thứ nói trả lại:

- Hoàng A Ma! Con thà là ra ngoài làm dân không sắm vai cát cát nữa đâu. Nếu bệ hạ muốn lấy đầu con thì cứ lấy, dù vì...

Tiểu Yến Tử ngước lên khẳng khái:

- Tôi chỉ có một cái đầu, một mạng người là xong.

Vua Càn Long đỏ cả mặt:

- Con tưởng cát cát là gì? Muốn làm là làm muốn thôi là thôi ư?

Và ra lệnh:

- Bọn bây đâu! Bắt Hoàn Châu cát cát lại cho ta!

Trại Oai, Trại Quảng lớn tiếng "dạ!" Rồi xông ngay tới bắt lấy Tiểu Yến Tử, khiến Tiểu Yến Tử hoảng hốt la lên:

- Hoàng A Ma! Hoàng A Ma! Bộ người định lấy đầu con thiệt sao?

Vua Càn Long tức giận cực điểm, hét:

- Ngươi vô kỷ luật! Buông thả, quậy phá đến mức này thì ta không thể nuông chiều được rồi. Chuyện lấy đầu ngươi chẳng qua chỉ là để giáo dục ngươi thôi!

Và ra lệnh cho bọn thái giám:

- Đánh hai mươi trượng!

Bọn thái giám đồng thanh:

- Dạ!

Vĩnh Kỳ nghe vậy hoảng hốt, vội vã quỳ xuống dập đầu:

- Xin Hoàng A Ma bớt giận! Hoàn Châu cát cát là thân cành vàng lá ngọc, lại là gái, sợ chịu đòn không nổi, xin Hoàng thượng hãy phạt bằng cách khác ạ.

Nhĩ Thái thấy Vĩnh Kỳ quỳ, vội quỳ theo:

- Hoàng thượng nhân từ! Ngũ A Ca nói đúng đấy. Cát cát không phải là con trai, cũng không giống như bọn nô tài, xin Hoàng thượng xét lại cho!

Lệnh Phi cũng sụp xuống trước mặt vua:

- Đúng đấy! Đúng đấy! Hoàn Châu cát cát sức khỏe kém. Bị thương lần trước cũng chưa bình phục hẳn, làm sao chịu nổi đòn

này? Thôi thì, xin Hoàng thượng hãy gia ân tha cho.

Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà thấy có nhiều người xin cho cát cát, nên dập đầu xin theo

- Xin Hoàng thượng gia ân! Hoàng thượng gia ân!

Vua Càn Long thấy người người xin cho Tiểu Yến Tử quá cũng động lòng, nên quay sang hỏi:

- Cát cát thấy thế nào? Có nhận lỗi mình chưa?

Không ngờ, Tiểu Yến Tử lại hất hàm lên, nói thẳng:

- Tôi không có lỗi gì cả, có chăng là đã ngu xuẩn nhận làm cát cát!

Vua Càn Long không đợi Tiểu Yến Tử dứt câu, hạ lệnh:

- Vậy thì đánh! Đánh đi! Không cho phép ai xin xỏ gì cả nhé!

Trước đó thì bọn thái giám đã mang vào một cây trượng to đặt trước mặt Yến Tử để răn đe, không ngờ Yến Tử lại không sợ.

Trại Oai và Trại Quảng nghe vua ra lệnh, vội để Tiểu Yến Tử lên ghế dài. Hai thái giám khác cầm trượng đưa cao, nhưng chưa dám đánh, nhìn vua.

Vua Càn Long giận dữ:

- Còn chờ gì nữa? Đánh đi chứ? Trẫm muốn đích thân nhìn xem bọn bây đánh! Không được nương tay! Không được nương tay đấy!

Hai tay thái giám không dám chần chừ nữa thế là những ngọn đòn quất xuống mông Tiểu Yến Tử. Bọn thái giám vừa đánh vừa đếm.

- Một... hai... ba... bốn!...

Họ đánh rất chậm, cố ý chờ xem vua có ra lệnh ngưng không. Nhưng không thấy. Tiểu Yến Tử nằm trên ghế dài bị đánh đau, mới biết là vua thật sự muốn trừng phạt mình vừa đau vừa xấu hổ, lại thấy oan nên tức chí vùng vẫy, nhưng biết vùng vẫy cũng chẳng được gì, nên đành xuống nước.

- Hoàng A Ma! Cứu con! Con biết lỗi rồi!

Tiểu Yến Tử khóc òa. Vĩnh Kỳ thấy vậy, quỳ xuống trước mặt vua, dập đầu.

- Hoàng A Ma, xin hãy thương tình tha cho cát cát!

Vua Càn Long chưa hết giận, hét:

- Đã bảo là không cho xin! Vậy mà vẫn xin! Vậy thì đánh thêm hai mươi roi nữa!

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái nghe vậy chẳng dám can thiệp tiếp, nhưng thấy Yến Tử bị đánh lại không đành lòng, mà chẳng biết phải làm sao. Lệnh Phi đứng gần đấy lòng nóng như lửa đốt, nhưng thấy có Hoàng hậu đứng cạnh nên chẳng dám can thiệp, mãi đến khi thấy mông của Tiểu Yến Tử rướm máu, thì không cầm lòng được nữa, quỳ xuống dưới chân vua, van xin.

- Hoàng thượng! Con bị đánh mẹ bao giờ cũng đau lòng. Tiểu Yến Tử ăn đòn, mẹ cô ấy ở trên trời hẳn đau lòng lắm. Vì vậy thiếp xin Hoàng thượng hãy nghĩ đến hương hồn người đã chết mà khoan dung cho cát cát. Thiếp sợ rằng nếu đánh tiếp tục thế này cát cát sẽ chẳng toàn mạng được.

Lời của Lệnh Phi, khiến Tiểu Yến Tử nhớ sực đến mẹ của Tử Vy, vội khóc thét lên:

- Mẹ ơi mẹ! Cứu con mẹ ơi! Tại sao mẹ lại ra đi quá sớm, để người ta ăn hiếp con thế này!

Lúc đầu thì Tiểu Yến Tử chỉ nghĩ đến chuyện mẹ Tử Vy, nhưng sau đó thì khóc thiêt... Vì đau một phần, mà phần khác tự hỏi. Tại sao người ta có mẹ còn mình thì không? Và Yến Tử hét lên.

- Mẹ! Mẹ ở đâu? Nếu con có mẹ, thì con đâu có phải khổ thế này! Mẹ! Mẹ sinh con ra làm gì, rồi ném con ra đời bơ vơ vậy?

Vua Càn Long nghe Tiểu Yến Tử hét như thế chợt nhớ đến chuyện mình đã phụ bạc, vô tình với Vũ Hà, lòng chợt nhói đau vì hối hận, ông liền ra lệnh:

- Thôi đừng đánh nữa! Đủ rồi! Ngưng lại đi!

Bọn thái giám lập tức ngừng đánh ngay. Trại Oai và Trại Quảng buông Tiểu Yến Tử ra. Tiểu Yến Tử lăn lộn và ngã nhào xuống đất. Lệnh Phi, Minh Nguyêt., Thể Hà chạy tới đỡ lên.

Vua Càn Long cũng bước tới cúi xuống nhìn, thấy Tiểu Yến Tử tái xanh hốc hác vì khóc, lòng cũng xốn xang. Nhưng để che đậy tình cảm mình, ông cố tình bình thản nói.

- Đấu bây giờ con hẳn biết Lời vua không phải lời đùa là thế nào rồi chứ. Từ rày về sau đừng có bày chuyện thử xem trẫm kiên nhẫn thế nào. Trẫm nghiêm khắc cảnh cáo con, nếu còn nói chuyện không làm cát cát nữa, không tuân thủ kỷ cương cung đình nữa thì đừng trách trẫm. Trẫm cũng cấm chuyện gây rối làm loạn trong cung. Nếu còn để xảy ra, thì coi chừng cái mạng của con. Thôi lần này tạm tha, nhưng lần sau thì đừng hòng. Nghe rõ chưa?

Tiểu Yến Tử vẫn khóc rấm rứt, nước mắt ràn rụa. Khóc vì sợ hãi, vì khiếp sợ không biết tương lai rồi sẽ ra sao? Bây giờ Yến Tử đã sợ thật sự, nên gật đầu lia lịa, không nói được lời nào cả.

Vua Càn Long thấy Tiểu Yến Tử đã hoàn toàn khuất phục, chịu phép, nên cũng không muốn tiếp tục ra uy.

Ông quay lại nói:

- Trại Oai, Trại Quảng đâu, đi gọi ngay Hồ Thái y đến đây xem! Còn Dung ma ma, về phòng trẫm bảo bọn thái giám lấy cái món Tử Kim hoạt huyết đơn của người Hồi Cương tấn cống lần trước, lại đây, cho cát cát uống!

Vua Càn Long nói xong, quay người bỏ đi một nước. Hoàng hậu, Dung ma ma, Trại Oai, Trại Quảng và đám thái giám, cung nữ cùng đi, cũng vội bước theo.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần I: Lỡ Khóc Lỡ Cười

Chương 11

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái thấy vua và Hoàng hậu đã bỏ đi, vội vàng chạy tới đỡ lấy Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ thấy Tiểu Yến Tử người ướt đẫm mồ hôi, rồi nước mắt, máu thấm nơi roi vọt, đau lòng lắm, nghẹn giọng hỏi Yến Tử.

- Yến Tử, cô thấy thế nào? Bây giờ vua và hoàng hậu đi rồi, có muốn khóc cứ khóc cho thoải mái không cần gì phải che đậy nữa!

Nhưng Tiểu Yến Tử chỉ nhắm mắt, lệ chảy dài, miệng lẩm bẩm lời gì rất nhỏ.

Nhĩ Thái thắc mắc:

- Cô ấy nói gì vậy?

Vĩnh Kỳ nói:

- Cô ấy nói, may là người bị đòn không phải là Tử Vy.

Nghe tin Tiểu Yến Tử ăn đòn, Tử Vy hoang mang tột độ Có thể như vậy ư? Nàng không dám tin đó là sự thật.

- Hoàng thượng mà cho phép đánh Tiểu Yến Tử ư? Sao lại có chuyện đó? Nghe nói vua rất yêu quí Tiểu Yến Tử mà, nhất là cái bản chất ngang tàng, hành động tự do của cô ấy. Đã yêu sao còn đánh? Đánh có nghĩa là không hài lòng, không hài lòng chỗ nào? Liệu rồi đây Tiểu Yến Tử có gặp nguy hiểm không? Nếu lúc đó ta là Tiểu Yến Tử thì...

Nhĩ Khang thấy Tử Vy quá nhiều thắc mắc, vội nói:

- Đừng có nghĩ lung tung. Thật ra Hoàng thượng cũng là con người, có khác ai đâu? Vì vậy người vẫn biết hỉ nộ ái ố, vẫn muốn con cái mình hóa rồng. Chuyện đánh để giáo dục có nghĩa là yêu chứ không phải là ghét.

Vĩnh Kỳ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

- Nhĩ Khang nói đúng mà cũng không đúng.

Tử Vy ngạc nhiên:

- Sao đúng mà lại không đúng?

- Bởi vì Hoàng A Ma là cha ruột của tôi, tôi hiểu tính ông ấy nhiều lắm. Tiểu Yến Tử mới vào cung nên không hiểu câu "Ở cạnh vua như ở cạnh cọp" Hoàng A Ma từ nào tới giờ quyền uy tuyệt đối. Chẳng ai dám nói tiếng không với ông bao giờ, cũng chẳng ai dám xúc phạm. Chính vì đã quen với nếp sống được người người tuân phục như vậy. Lời của ông là thánh chỉ là mệnh lệnh, chẳng ai được quyền từ khước hay bất tuân. Những lần đầu Tiểu Yến Tử lỡ xúc phạm ông chỉ thấy ngạc nhiên, thấy lạ, nhưng tiếp tục thì chuyện lại khác. Ông không có tính nhẫn nại, nên bực tức lên!

Ông Phước Luân đứng gần đấy gật đầu xác nhận:

- Vâng, Ngũ A Ca phân tích khá chính xác. Bằng chứng là trong cung đình, từ nương nương cho đến hoàng tử, cát cát, chẳng có ai là dám cãi lại vua. Có người chẳng những thế, còn cố tìm cách

để nịnh nọt, nói tốt cho vua hài lòng. Hoàng thượng chịu đựng Tiểu Yến Tử đến nay là đã quá sức, đó là chưa nói. Bên cạnh Tiểu Yến Tử còn có kẻ thù, những kẻ thù này trước mặt vua cứ dèm pha mãi, ngày qua ngày, vua làm sao không bực?

Tử Vy nghe vậy càng lo hơn:

- Nếu thế thì Tiểu Yến Tử sẽ ở trong trạng thái nguy hiểm, bị đe dọa thường xuyên bản chất tỉ ấy lại nói nhiều, nói một cách vô tội vạ không biết nể nang ai cả, tánh lại bướng, bị một trân chưa thấm đâu, biết lỗi hứa chừa, nhưng chỉ vài ngày sau lại tái diễn. Lần này mới bị đánh, sợ rằng lần sau không giữ được cái đầu!

Rồi Tử Vy quay sang Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái:

- Ngũ A Ca, Nhĩ Thái, quý vị là người có mặt thường trực trong cung, cần phải có cách bảo vệ cho tỉ của muội mới được.

Vĩnh Kỳ nói:

- Bộ cô tưởng tôi không hết mình bênh vực cô ấy ư? Nhưng ở trong cung còn có kỷ cương phép tắc nữa, mặc dù là huynh muội ruột đi, nhưng trai là trai, gái là gái. Nam nữ bất thân. Tôi với

Nhĩ Thái đây cũng phải hạn chế đến Thấu Phương Trại Đến thường quá cũng bị người ta dèm pha dị nghị.

Tử Vy càng nghĩ càng thấy bất ổn, nên đến bên bà Phước Tấn, quỳ xuống.

- Phước Tấn, người đã từng nói là có thể hóa trang con thành a đầu để đưa vào cung, phải không? Vậy thì hãy giúp con, cho con mạo hiểm vào đấy một lần xem. Đúng ra thì con không cần vào đấy. Con định một hai ngày nữa là Tiểu Yến Tử sẽ ra đây gặp con. Không ngờ bây giờ tỉ ấy đã bị nạn, không thể ra đây được, con chỉ còn cách vào trong đấy thăm tỉ ấy.

Bà Phước Tấn lúng túng:

- Chuyện này... chuyện này rất là nguy hiểm, rủi mà bại lộ, thì bị chém đầu như chơi. Khó lắm! Vả lại bây giờ chuyện Tiểu Yến Tử quậy phá mới xảy ra, chúng ta không nên hành động vội vàng sợ không hay!

Nhĩ Khang tiếp lời:

- Mẹ nói rất đúng! Ta không nên vì chuyện nhỏ mà làm hỏng

việc lớn. Vì vậy Tử Vy, cô nên nhẫn nại chờ đợi một chút!

Tử Vy vẫn nóng lòng:

- Biết tỉ Tiểu Yến Tử bị đánh mà làm ngơ, thì quá vô tình. Hiện tại tỉ ấy chỉ có một mình ở trong cung, lại bị đả thương... chung quanh chẳng có lấy một tri kỷ, chắc là buồn lắm. Tôi biết tôi biết mà... những việc làm nóng nảy của Tiểu Yến Tử chẳng qua vì còn nhớ đến tôi, nghĩ đến tôi, muốn đem trả cái chức cát cát lại cho tôi, nên mới nói những câu như là không thèm làm cát cát, không phải là cát cát.

Quay sang Nhĩ Khang, Tử Vy nói:

- Trước đây huynh bảo Tiểu Yến Tử là người tạo ra sự rắc rối cho tôi. Thật ra, tôi mới là người đã gây rắc rối cho cô ấy. Vì vậy chỉ có tôi mới hóa giải được vấn đề.

Vĩnh Kỳ nhìn Tử Vy lắc đầu:

- Thật tôi hoàn toàn không hiểu hai người. Cô và Tiểu Yến Tử không thân thích gì mà lại khắng khít nhau như vậy? Lúc cô ấy bị ăn đòn. Câu đầu tiên cũng là còn may người bị đánh không

phải là Tử Vy, còn cô vì Tiểu Yến Tử mà không còn nhà. Có cha không nhìn được cha, vậy mà không trách lại chỉ nghĩ đến sự an nguy của cô ấy thế là thế nào? Sao chẳng giống đời thường vậy? Ngay cả trong triều đình, chỉ một ngai vàng, mà có khi huynh đệ đã nhồi da xáo thịt, chém giết lẫn nhau. Tình cảm hai người thật là hiếm thấy!

Tử Vy như không quan tâm lắm đến cảm khái của Vĩnh Kỳ, chỉ nghĩ đến Tiểu Yến Tử.

- Sao? Quý vị có chịu giúp tôi không chứ? Tôi rất muốn được vào hoàng cung để thăm Tiểu Yến Tử. Tôi có linh cảm là nếu không vào gặp lần này, để nói thật những điều mình nghĩ cho Tiểu Yến Tử nghe. Sợ rằng tỉ ấy lại manh động, và lần này sẽ có đại họa chớ chẳng chơi. Tình yêu của Hoàng thượng lại đi chung với đòi hỏi, và như vậy làm sao Tiểu Yến Tử có thể hiểu được. Hãy để cho tôi vào cung! Tôi sẽ cố gắng cân? thận! Không để gây ra sự việc gì có thể gây phiền cho quí vị đâu. Tôi thề đấy! Chỉ cần vào đấy giải thích cho cô ấy hiểu, là quí vị đã giúp tôi hoàn thành ý nguyện rồi!

Ông Phước Luân, bà Phước Tấn nhìn nhau không biết phải xử trí ra sao. Họ không biết Tử Vy sẽ làm gì, còn Nhĩ Khang thì bước

tới giải thích:

- Không phải là cha mẹ tôi không muốn giúp cô. Ở đây ai cũng sẵn sàng làm việc cho cô cả. Không phải chỉ giúp cô mà giúp cả Tiểu Yến Tử, nhưng mà ở đây có rất nhiều bất trắc có thể xảy đến. Cô hãy thử suy nghĩ đi, trong tình hình này, vào hoàng cung có thích hợp không? Tiểu Yến Tử vừa mới bị đánh, trong lòng chất đầy nỗi uất ức. Gặp cô, liệu có giữ được bình tĩnh không? Cô cũng biết bản tính của cô ấy mà. Khi đó biết đâu sẽ ôm chầm lấy cô, rồi khóc lóc kể lể. Nếu mà như vậy có phải là mọi chuyện sẽ bại lộ cả không? Rồi sẽ kinh động cả cung đình, tất cả đều chết, đều bị vạ lây. Sự việc đó rất có thể xảy ra. Chung quanh Tiểu Yến Tử, đầy rẫy bọn cung nữ và thái giám ai tốt ai xấu. Lơ đễnh một chút Tiểu Yến Tử sẽ bị khép vào tội chết, mà cô cũng chưa hẳn là giải bày được sự thật, làm rõ được sự thật. Cô nghĩ kỹ xem đúng không? Vậy thì làm sao chúng tôi dám để cô lọt vào cung được chứ?

Lời của Nhĩ Khang vô cùng hợp lý, mọi người gật đầu. Vĩnh Kỳ cũng nói:

- Sự lo lắng của mọi người đều hữu lý. Hiện tại Hoàng A Ma đã bắt đầu bực dọc, nên nếu Tiểu Yến Tử có làm điều gì không hay

nữa, thì chuyện sẽ lớn đấy. Cô đã có ý lo cho sự an nguy của Tiểu Yến Tử, thì phải biết nhẫn nại. Cô hãy yên tâm, tôi và Nhĩ Thái sẽ cố gắng trông chừng từng động tịnh của Tiểu Yến Tử. Trong cung cũng có thái y giỏi, thuốc thì đủ loại, chẳng thiếu món nào. Vì vậy cô yên tâm, Tiểu Yến Tử sẽ mau lành thôi.

Nhĩ Thái tiếp lời:

- Vâng, mặc dù cô không nhìn thấy được Tiểu Yến Tử nhưng mỗi ngày tôi sẽ đem tin tức của cô ấy về đây mà.

Kim Tỏa chen vào:

- Tiểu thơ, muội nghĩ tiểu thơ cũng có thể viết thư cho cô ấy bằng những bức tranh. Ngũ A Ca mang tranh đó vào cung cho tỉ Tiểu Yến Tử.

Vĩnh Kỳ cười:

- Đúng, tôi sẵn sàng làm người đưa thư cho hai người!

Người này một lời, người kia một lời, thuyết phuc. mãi Tử Vy mới hết năn nỉ.

Tối hôm ấy, vua Càn Long không hiểu sao lại thấy bồn chồn trong người. Biển tấu duyệt không được, sách xem không vộ Cái gì làm cũng không xong, ngay cả chơi cờ, nghe nhạc cũng chẳng hứng, cuối cùng ông đành dẹp hết mọi thứ, sang Diên Hỷ Cung để gặp Lệnh Phi, nhưng Lệnh Phi lại chẳng có ở nhà. Ông cũng không cho người đi tìm đi gọi, chỉ lặng lẽ tới lui chờ.

Mãi đến tối, Lệnh Phi mới về tới, vừa bước vào phòng đã giật mình khi gặp vua. Chưa kịp làm gì thì đã nghe vua hỏi:

- Thế nào? Hôm nay nó ra sao rồi?

Lệnh Phi lúng túng, quỳ xuống thỉnh an xong nói

- Hoàng thượng, sao khuya quá rồi, Hoàng thượng không đi nghỉ đi?

Vua Càn Long lắc đầu:

- Trẫm không buồn ngủ, nhưng có phải là người vừa từ đằng Tiểu Yến Tử về không?

- Dạ.

- Nó thế nào rồi?

Lệnh Phi thở ra:

- Hình như không được khỏe lắm.

Vua chau mày:

- Không được khỏe là thế nào? Chỉ ăn có mấy roi làm gì có chuyện nghiêm trọng như vậy? Đâu giống như lần trước, bị cả một mũi tên vào ngực đâu?

Lệnh Phi liếc nhanh về phía vua, rồi làm ra vẻ buồn bực:

- Hoàng thượng ơi, lần trước Tiểu Yến Tử bị trúng tên, coi như ngoại thương thôi, còn lần này khác. Ngoại thương mà cả nội thương nữa.

Vua Càn Long giật mình:

- Làm gì có cả nội thương? Ai! Ai đánh nữa?

- Hoàng thượng chứ còn ai!

Vua ngạc nhiên.

- Trẫm đánh nó từ bao giờ?

Lệnh Phi nũng nịu nói.

- Hoàng thượng! Hoàng thượng chẳng hiểu một chút tâm lý phụ nữ gì cả. Hoàng thượng... trước mặt mọi người, Hoàng hậu nè, Dung ma ma nè rồi bọn thái giám, cung nữ, thị vệ... cả Ngũ A Ca, Nhĩ Thái nữa, mà đè con gái người ta ra đánh thì sỉ diện của cát cát còn đâu? Đó là còn chưa nói, Hoàng thượng hôm ấy đã nhiếc mắng không tiếc lời, chê bai không tiếc lời... Hỏi vậy chứ làm sao không thương tổn. Vết thương lòng mới là khó xóa đấy bệ hạ ạ.

Lời của Lệnh Phi làm vua Càn Long giật mình, ông suy nghĩ lại. Thật đấy, dù gì Tiểu Yến Tử cũng là con gái mà. Tại sao lại cho nọc ra đánh trước mặt mọi người? Càng nghĩ ông càng thấy hối hận, nhưng cũng vì sỉ diện, ông không muốn để lộ cái tình cảm yếu đuối đó ra ngoài. Vua nghiêm nghị nói

- Vì cát cát cũng quá đáng, hành động chẳng coi ai ra gì cả. Chẳng biết phép tắc kỷ cương, nên không đánh dâu được?

Tuy nói vậy, nhưng vua cũng quay qua hỏi Lệnh Phi:

- Sao? Bộ đánh mạnh lắm ư?

Lệnh Phi gật đầu:

- Dạ, da thịt muốn nát bét!

Vua Càn Long giật mình, giận dữ:

- Tệ thật! Tay thái giám này đánh mạnh tay quá chứ gì? Hừ! Đã biết là đánh cát cát, mà chẳng biết nương tay một chút!

Lệnh Phi vội nói:

- Đừng có trút cho thái giám. Chính Hoàng thượng đã ra lệnh là đánh thẳng tay không được nương đó mà.

Vua Càn Long lảng sang chuyện khác:

- Thế Hồ thái y nói thế nào? Bệnh nặng lắm ư?

Lệnh Phi lắc đầu:

- Cát cát không cho phép Hồ thái y khám.

Vua bực dọc:

- Tại sao bệnh mà lại không cho khám? Không khám rồi làm sao biết thương tích nặng nhẹ ra sao chứ?

Lệnh Phi liếc nhanh vua Càn Long:

- Trời ơi Hoàng thượng ơi Hoàng thượng! Cát cát là con gái còn son giá. Cái thân thể ngàn vàng như vậy, mà cái chỗ bị đánh lại đặc biệt như thế, ai lại cho người khác sờ tay vào? Nhìn còn không cho phép nữa là... Vì vậy cát cát đã khóc và đuổi quan thái y ra!

Vua Càn Long hiểu ra. Bậy thật! Sao ta không nghĩ ra nhỉ, vua lại hỏi:

- Thế cái món thuốc Tử Kim hoạt huyết đơn đã uống chưa? Còn chỗ vết thương có thoa thuốc chưa?

Lệnh Phi làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Cát cát đang chán đời, thuốc không uống, không thoa. Ai khuyên bảo gì cũng không nghe. Bọn thái giám, a đầu quỳ xuống van xin. Cát cát giận dữ đạp đổ hết thuốc.

Vua Càn Long kinh ngạc:

- Sao đánh như thế mà không chừa? Tánh khí vẫn ngang ngược như vậy ư?

Lệnh Phi xuống giọng:

- Điều đó cũng không thể trách, vì cát cát đang sốt mà, người như mê sảng chẳng biết gì cả.

Vua Càn Long giật mình:

- Tại sao lại sốt nữa chứ?

- Dạ theo lời thái y nói, thì phát sốt là vì vết thương bị nhiễm độc, cộng thêm uất khí nén xuống tim, làm cho máu huyết không lưu thông được, rồi nỗi u ẩn... tóm lại nhiều thứ tạo nên cơn sốt! Thái y còn nói, đúng ra uống vài thang thuốc thì nhiệt cũng hạ, nhưng cái cô cát cát ngang bướng này, lại không chịu uống thuốc... miệng cứ lải nhải... Thà chết đi cho rồi.

Đến lúc đó vua Càn Long không còn kềm lòng được nữa, bỏ đi ra ngoài. Lệnh Phi giật mình gọi theo:

- Hoàng thượng đi đâu đó?

- Đến Thấu Phương Trai, cát cát chẳng chịu uống thuốc thì để ta đến đó xem sao.

Lệnh Phi vội ra lệnh:

- Lạp Mai, Đông Tuyết, Tiểu Lộ Tử... Tụi bây mau đi theo ta.

Tiểu Yến Tử nằm trên giường vì khóc mệt nên thiu thiu ngủ, Minh Nguyệt, Thể Hà đứng cạnh, người lau mặt, kẻ lau mồ hôi, vừa làm vừa khuyên:

- Cát cát à, đừng có đau buồn nữa. Để bọn tôi nói với nhà bếp nấu miếng cháo cho cát cát dùng nhé?

Tiểu Yến Tử vẫn nhắm nghiền đôi mắt, yên lặng Thể Hà năn nỉ:

- Cát cát, cứ thế này mãi không được đâu, không uống thuốc, không ăn uống thì người có là mình đồng da sắt cũng không sống nổi đâu. Mọi người ai cũng thương cát cát mà. Lệnh Phi đã mang thuốc dán Kim thương loại tốt nhất đến, còn Ngũ A Ca thì cũng mang Cửu độc hóa ứ cao đến. Tất cả để nguyên trên bàn, để nô tài lấy xoa cho cát cát nhé?

Tiểu Yến Tử vẫn nằm yên không thèm lên tiếng.

Đang lúc đó, hai thái giám Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử đứng ngoài cửa, chợt hô lớn:

- Hoàng thượng giá lâm!

Tiếp đó có tiếng vua Càn Long:

- Tất cả đứng hết ngoài này, không được vào. Để một mình trẫm vào thôi nhé!

Tiếng vua chưa dứt, thì vua đã có mặt trong phòng.

Tiểu Yến Tử giật mình mở hé mắt ra, nhìn thấy đúng là vua Càn Long đến, sợ quá định bước xuống lạy, không ngờ vì mấy ngày giận không ăn, nên yếu sức ngã lăn xuống đất, trúng ngay chỗ đau, kêu lên:

- Ui da!

Minh Nguyệt, Thể Hà đang quỳ tung hô vua nghe vậy vội vàng chạy qua định đỡ Tiểu Yến Tử, nhưng Minh Nguyệt và Thể Hà lại chậm chân hơn vua một bước. Vua Càn Long đã phóng nhanh tới bế bổng Tiểu Yến Tử lên, sự bế bổng này xuất phát từ tình phụ tử. Nhưng với Tiểu Yến Tử thì khác. Tiểu Yến Tử biết rõ mình chẳng phải là con vua, nên thẹn đỏ mặt, nàng không dám nhìn vua. Hai tay kéo vạt áo phủ kín mặt.

Vua bế Tiểu Yến Tử lên giường đặt nằm nghiêng một bên, tránh chỗ đau, chăm sóc tỉ mỉ hiếm thấy, làm các cung nữ phải giật mình. Nhà vua như còn có vẻ chưa hài lòng lấy chăn đắp thêm lên người Tiểu Yến Tử, Tiểu Yến Tử vội chụp chăn chùm lên kín đầu. Và lúc đó Tiểu Yến Tử mới hiểu được, thế nào là tình

cảm cha con, cô nàng cảm động, nhưng được dịp nhõng nhẽo thêm nên, vừa thút thít vừa nói:

- Hoàng A Ma ơi, sao mà khổ vậy, con học dập đầu học quỳ, học mãi mấy ngày mà vẫn chưa nên thân nói chi là học chuyện khác, còn bây giờ con không bước xuống được lại phạm thượng xin phép Hoàng thượng cho con dập đầu trong chăn vậy!

Vua Càn Long nghe Tiểu Yến Tử nói càng đau lòng càng bứt rứt, nhưng cũng thấy cái trẻ con của Tiểu Yến Tử thật buồn cười, vua nói:

- Sao? Cứ giấu mặt đi vậy? Mở ra cho trẫm nhìn mặt xem nào?

Tiểu Yến Tử lắc đầu quầy quậy:

- Không! Không đâu!

Vua Càn Long cười:

- Che kín mặt như vậy làm sao thở, ngộp rồi sao?

- Không! Con không muốn mở chăn ra!

- Mở ra đi!

- Kệ, ngộp chết cũng được! Chết sướng hơn!

Tiểu Yến Tử nói đến lúc đó thì nhà vua đã nổi nóng:

- Ta bảo mở ra!

Và quay sang Minh Nguyêt., Thể Hà, ông ra lệnh:

- Hãy kéo chăn che mặt cát cát xuống!

- Vâng!

Minh Nguyệt, Thể Hà tuân lệnh, đến kéo phần chăn đắp kín đầu của Tiểu Yến Tử xuống, không ngờ Tiểu Yến Tử cứ giữ chặt, còn từ trong chăn hét ra.

- Không! Không, cứ để mặc tôi! Để mặc tôi!

Vua Càn Long không còn nhẫn nại, bước tới giật lấy chăn kéo xuống, hét:

- Cái gì? Định gây náo loạn nữa ư? Không muốn nhìn mặt Hoàng A Ma à?

Tiểu Yến Tử mất chăn lại úp mặt xuống gối nói:

- Tiểu Yến Tử không còn mặt mũi nào để nhìn Hoàng A Ma nữa! Không còn mặt mũi nào để gặp ai hết.

Vua Càn Long không khỏi phì cười:

- Thế con định từ rày về sau là cứ úp mặt trong chăn mãi ư? Không nhìn mặt ai cả à?

Tiểu Yến Tử nằm im không đáp. Vua Càn Long nhìn con gái. Đột nhiên hạ thấp hẳn giọng:

- Bị Hoàng A Ma đánh đòn là chuyện bình thường, có gì đâu mà lại xấu hổ, đến không dám nhìn mặt người khác?

Rồi ông bước tới nâng mặt Tiểu Yến Tử lên, vuốt nhẹ lên mặt, lên trán. Đột nhiên ông phát hiện độ nóng bất thường ông kêu lên:

- Sao sốt thế này? Có uống thuốc không? Tại sao không gọi thái y đến bắt mạch chứ?

Tiểu Yến Tử liếc nhanh về phía vua, rồi nói gọn:

- Không thích uống!

Vua Càn Long nhíu mày:

- Cái gì mà thích với không thích, thuốc uống là để cho hết bệnh? Bộ con muốn uống thuốc là uống, không thì thôi sao?

Tiểu Yến Tử quay mặt đi, nói:

- Dù gì... rồi sớm muộn gì cũng bị Hoàng A Ma chém đầu, uống thuốc hết bệnh cũng chết, mà không uống cũng chết, thôi thì chết sớm để mau được đầu thai.

Vua Càn Long chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử thấy mặt con gái đỏ hỗng, nước mắt nước mũi lại ràn rụa, lòng chợt xót xa, nhưng Càn Long là Hoàng đế, không thể để người khác thấy mình mềm lòng. Vì vậy dù có thương lại đau lòng thế nào, bên ngoài vẫn

giữ vẻ thật lạnh ông nói:

- Nói năng gì kỳ cục vậy? Đánh con có mấy cái mà con lại giận ta đến độ vậy ư? Con nói lời dỗi nữa. Ta thấy con coi bộ bướng bỉnh cứng đầu lắm đấy!

Thật ra thì quả là vua chưa gặp một ai giống Tiểu Yến Tử như vậy. Lời vua là lệnh truyền, mọi người răm rắp nghe theo, kể cả các hoàng tử, cát cát khác, con ông. Chỉ có mình Tiểu Yến Tử là dám đối kháng lại điều ông bảo. Đó là điều ông bực cũng làm ông thương. Vua thấy Tiểu Yến Tử cứ yên lặng, tằng hắng một tiếng, rồi tiếp:

- Trẫm muốn con phải uống thuốc, nghe chưa? Lời trẫm là lệnh, con biết đấy! Là thánh chỉ đấy!

Và ông quay sang Minh Nguyệt, Thể Hà:

- Chúng bây còn chờ gì mà không đi nấu thuốc đi chứ? Nấu xong mang lại đây cho cát cát uống! Chúng bây chẳng biết phục dịch gì cả!

Minh Nguyệt, Thể Hà nghe quát sợ quá, vội vàng sụp xuống lạy:

- Dạ! Tội nô tỳ đáng chết! Nô tỳ xin tuân mệnh!

Và vội vã rút lui khỏi phòng. Bây giờ vua Càn Long thấy trong phòng chẳng còn một cung nữ nào nữa, nên cũng dẹp bỏ cái thế giá của Hoàng thượng đi. Cúi xuống nói một cách nhỏ nhẹ với Tiểu Yến Tử:

- Con có biết không, lúc ta ra lệnh cho bọn thái giám đánh con, Lệnh Phi đã nói "Đánh con như vậy sẽ làm đau lòng mẹ con. " Lệnh Phi nói vậy là chưa đúng. Thật ra thì... đánh con cha cũng đau lòng lắm chứ? Vì vậy con phải biết là con bị đánh trẫm cũng rất đau lòng. Mà lúc đó con nghĩ xem con cũng cực kỳ sai. Con bướng đến độ trẫm không thể không đánh. Vì vậy, con nên sửa sai đi. Tính khí ngang ngạnh như vậy chỉ tổ thiệt thân. Bây giờ chuyện bị đánh đã là chuyện đã rồi, đừng có buồn rầu gì nữa phải ngồi dậy uống thuốc cho đàng hoàng biết không?

Tiểu Yến Tử nghe vua Càn Long nói năng nhỏ nhẹ, vỗ về như vậy. Chợt thấy tủi thân và "òa!" một tiếng khóc lớn.

Tiếng khóc của Tiểu Yến Tử làm vua quýnh quáng cả lên, vua hỏi:

- Sao vậy? Sao lại khóc? Đừng khóc nữa mà, đâu nào... bây giờ con thấy trong người ra sao? Đau lắm ư? Có đau lắm không?

Tiểu Yến Tử vừa thút thít, vừa nói:

- Con cứ tưởng... con cứ tưởng là Hoàng A Ma không thích con, không yêu con chứ!

Vua Càn Long nghe vậy cảm động, mắt chợt ướt theo:

- Con ngu quá! Tình cốt nhục thiêng liêng làm sao có thể bỏ được chứ? Trẫm lúc nào cũng thương con.

Vua Càn Long nói đến bốn chữ cốt nhục thiêng liêng làm Tiểu Yến Tử rùng mình, cô nàng chợt thấy bứt rứt.

Vua Càn Long thấy cát cát yên lặng, vội hỏi:

- Sao? Sao khi không lại rùng mình như vậy? Để trẫm cho gọi thái y đến ngay nhé? Thái y đến chỉ bắt mạch xem bệnh thôi, chứ không có xem vết thương đâu mà ngại. À mà còn cái món Tử kim hoạt huyết đơn là loại thuốc cứu mạng tuyệt vời, sao lại

không uống nữa?

Tiểu Yến Tử vừa sợ vừa cảm động, sự quan tâm quá đáng của vua, làm cô nàng nghĩ đến tương lai mà sợ vội nói:

- Vâng, vâng, một lát con sẽ uống thuốc, uống thuốc ngay mà, con không dám cãi lời nữa, không dám kháng chỉ nữa, nhưng mà... nhưng mà...

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Nhưng mà làm sao?

Tiểu Yến Tử nghĩ ngợi, run rẩy nói:

- Nhưng mà con sợ rằng... sợ là sẽ có một ngày nào đó... con sẽ làm Hoàng A Ma thất vọng. Hoàng A Ma giận dữ rồi lấy mất cái đầu con!

Vua Càn Logn chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử, rồi thở dài:

- Thì ra là vậy... trẫm đã khiến cho con sợ đến độ như vậy ư? Nhưng mà... trẫm nào có phải là bạo chúả Làm sao mà đụng một

tí là đòi lấy đầu người? Nhất là đầu con mình? Thật tội nghiệp! Tại sao suốt ngày con cứ sợ ta sẽ lấy đầu con. Đừng để cái chuyện đó ám ảnh, ta sẽ không bao giờ làm chuyện đó đâu, con hãy nhớ rằng cái đầu của con dính rất chắc trên cổ, không bao giờ rơi xuống được!

- Nhưng mà... nhưng mà...

- Lại nhưng mà gì nữa vậy?

Tiểu Yến Tử ấp úng một chút nói:

- Nhưng mà những quy tắc kỷ cương kia, sẽ không bao giờ con học được, con không quen những thứ đó sợ là hôm sau, con lại sẽ bị ăn đòn.

Vua Càn Long thấy thần sắc Tiểu Yến Tử suy sụp, mặt ràn rụa nước mắt nếu so sánh với một Tiểu Yến Tử trước kia đầy sức sống, thì như hai thái cực. Ông chợt thấy thương hại, lắc đầu, ông nói:

- Đúng... không nên đòi hỏi nhiều quá. Thôi được rồi, những quy tắc kỷ cương kia, nếu học hoài mà không biết thì thôi. Ta cũng

không ép đâu. Đừng có lao sợ vớ vẩn nữa. Hãy cố gắng uống thuốc cho mau lại sức. Sức khỏe mới là điều quan trọng. Biết chưa?

Tiểu Yến Tử nghe nói mừng rỡ:

- Có nghĩa là con sẽ không phải học cái môn quy tắc kỷ cương nữa chứ?

Vua Càn Long nhìn thái độ của Tiểu Yến Tử, lắc đầu cười xòa:

- Ờ! Có lẽ là con sẽ được miễn học cái món đó!

Tiểu Yến Tử lồm cồm bò dậy, dập đầu trước mặt vua:

- Đa ta. Hoàng A Ma! Đa tạ!

Vua Càn Long nhìn con gái. Thấy con, mặc dù còn bệnh, mặt mày bơ phờ thế kia, mà nghe nói đến chuyện miễn học, đã nén đau ngồi dậy mừng rờ thì thấy thương vô cùng. Sao vậy? Một thiếu nữ đang mơn mởn thanh xuân, vô tư yêu đời, đầy nhựa sống đẹp như một bông hoa. Lại không để nó đẹp. Ép xác để làm gì? Tất cả chẳng ích lợi gì cả. Hãy cứ để nó phô sắc hương, dù

hoang dại một chút vẫn hơn, qui tắc kỷ cương cần thiết, nhưng đôi khi cũng nên buông lỏng một phần nào.

Ông chợt thấy hối hận vì đã quá khắt khe với con.

Lúc Tiểu Yến Tử phải nằm trên giường dưỡng thương một cách bất đắc dĩ, thì Tử Vy cũng đang lâm vào một tình thế khó xử khác.

Chẳng có cách nào để lọt vào hoàng cung. Đó là điều làm Tử Vy bứt rứt. Bao nhiêu tình cảm mâu thuẫn trong lòng. Mặc dù biết Tiểu Yến Tử đã bình phục. Được vua yêu quí lại như ngày xưa, còn được miễn cả chuyện học phép tắc kỷ cương nữa. Đó là duyên may của Yến Tử tưởng gặp họa mà được phước. Như vậy chuyện Tử Vy được gặp cha càng trở nên xa vời nhưng chuyện đó không quan trọng. Tử Vy chỉ thắc mắc liệu chuyện gian dối kia có kéo dài mãi được không? Cái đầu của Tiểu Yến Tử chưa hẳn là ở chắc trên cổ, những bức xúc đó làm Tử Vy chẳng vui. Nhĩ Khang thấy Tử Vy cứ dàu nét mặt. Tìm đủ mọi cách đưa Tử Vy đi chơi cho khuây khỏa. Họ cũng có quay về Viện người nghèo phát bánh kẹo cho trẻ em mồ côi, tặng quần áo cho người già cô đơn... Liễu Thanh, Liễu Hồng thấy Nhĩ Khang ân cần với Tử Vy như vậy, cũng cảm thấy an lòng, nên bao nhiêu thắc mắc

cứ để trong lòng, chứ không đề cập tới nữa.

Sự buồn bực của Tử Vy, chẳng phải chỉ liên hệ đến Tiểu Yến Tử, và còn nhiều chuyện khác. Chẳng hạn như phải xử trí thế nào với Nhĩ Khang đây? Anh chàng quá nhiệt tình, mà cái nhiệt tình đó đã vượt quá sự giúp đỡ của tình bạn. Tử Vy muốn rời bỏ tất cả muốn quay lại sống một cuộc đời bình thường vẫn không được.

Nỗi băn khoăn của Tử Vy, Nhĩ Khang không phải là không nhìn thấy. Từ cái hôm mà Tử Vy do dự rồi nói: “Tôi sẽ ở lại". Khang đã nhìn ra cái khó xử của Vy. Vì vậy chàng cứ mãi suy nghĩ tới suy nghĩ lui, phải làm cách nào để giữ Vy ở lại một cách vui vẻ. Chàng đã nghĩ nát óc mà vẫn chưa tìm ra.

Hôm ấy, Nhĩ Khang đưa Tử Vy đến một nơi sơn cốc hoang dã, ở đây khung cảnh khá hữu tình màu xanh của cây lá có núi non chập chùng xa xa. Gió thoảng, mây nhạt, có cả một con sông nhỏ uốn khúc dưới chân đồi.

Nhĩ Khang và Tử Vy đứng bên dòng nước, gió thổi lồng lộng, Tử Vy buột miệng khen:

- Ồ! Cảnh đẹp quá, như tranh vẽ đấy!

- Vâng, tôi thường hay đến đây lắm, nhất là những lúc thất chí hoặc, rỗi rảnh cần tìm lại chính mình. Đây là thung lũng trầm tư, tôi đã biết nó từ lâụ Lúc nhỏ, mỗi lần có chuyện không vui, tôi thường hay đến đây. Nhìn mây, nhìn núi, nhìn sông, nghe chim kêu, gió thổi, cứ ngồi yên như vậy mấy tiếng đồng hồ là nỗi buồn sẽ phôi pha ngay. Hôm nay vì không biết đi chỗ nào khác, nên mới đưa cô đến đây, để cô xem cảnh.

Tử Vy ngạc nhiên:

- Người có cuộc sống quá đầy đủ như huynh mà cũng thấy buồn ư?

- Chuyện vui buồn, hờn giận là chuyện thường tình của mỗi người, ai cũng có, rất bình đẳng không phân chia giai cấp. Người giàu đương nhiên cũng có sự bực mình của họ chứ? Tôi cũng vậy!

Tử Vy gật đầu, rồi quay sang nhìn cảnh trước mặt yên lặng. Nhĩ Khang tò mò:

- Cô cũng có tâm sự không vui ư?

Tử Vy cười:

- Từ cái hôm gặp huynh đến nay, tôi đây đầu ắp tâm sự!

Nhĩ Khang gật đầu:

- Vâng, đúng ra lúc đầu cô chỉ có một sự bức xúc là làm thế nào để vào hoàng cung gặp cha, bây giờ lại đa đoan chuyện của tôi nữa.

Tử Vy nghe Nhĩ Khang nói giật mình, nàng quay qua nhìn Khang, chẳng nói gì cả.

Khang hơi lúng túng, nhưng rồi quyết định:

- Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với Tử Vy.

Tử Vy chỉ gật đầu:

- Từ cái hôm đó, cái hôm mà tôi thố lộ tình cảm của mình. Chợt nhiên tôi nghĩ ngợi rất nhiều.

Tử Vy yên lặng. Nhĩ Khang nói tiếp:

- Và bây giờ là lúc tôi nói ra, tôi thấy là tôi không thể sống thiếu Tử Vy.

Tử Vy nghe nói giật mình chưa kịp nói gì thì Nhĩ Khang đã tiếp:

- Có điều tôi lại đang ở vào thế khó xử vì muội biết đấy, các vương tôn công tử ở tuổi tôi, hầu hết đều đã có gia đình. Chỉ riêng tôi là chưa, lý do là hoàng thượng chưa chỉ hôn. Chuyện chỉ hôn là tục lệ của triều đình. Chuyện hôn nhân của hoàng tử và con quan trong triều, đều phải do vua chỉ định cả. Vì vậy nếu bây giờ tôi muốn được cưới muội chẳng hạn, thì phải thông qua hoàng thượng, đó là cả một vấn đề!

Tử Vy kinh ngạc nhìn, Nhĩ Khang tiếp:

- Có lẽ là muội không biết, chuyện hôn nhân của tôi và Nhĩ Thái cũng không nằm trong tay ba mẹ tôi, mà là nằm trong sự sắp xếp của hoàng thượng. Có lần năm sáu năm về trước, hoàng thượng và hoàng hậu đã một lần sắp xếp để tôi và cát cát thứ sáu lấy nhau. Nhưng không ngờ cát cát ấy lại quá yểu mệnh, nên chẳng

bao lâu sau đó bệnh và qua đời, chuyện này khiến vua áy náy, và chuyện hôn nhân của tôi mới bị chậm lại đến ngày nay.

Tử Vy gật đầu:

- Tôi hiểu rồi!

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Chưa! Muội chưa thật sự hiểu đâu. Tôi muốn nói là tôi với Nhĩ Thái đều được vua yêu thích, chính vì sự yêu thích đó, mà nó lại trở thành cái hại, không những cha mẹ tôi không được quyết định chuyện hôn nhân của con cái, mà cả chúng tôi cũng vậy, vì thế dù chúng ta có yêu nhau đi nữa. Nhưng quyền lực tác hợp lại ở trong tay hoàng thượng. Chuyện này thật gay cấn, nhiều khi làm chúng tôi muốn lỡ khóc lỡ cười.

Tử Vy cười, mắt long lanh:

- Huynh khỏi cần phải giải thích nữa, những gì huynh nghĩ, huynh muốn, tôi đã biết cả. Tôi không còn thắc mắc, tại sao đến từng tuổi này, mà huynh lại chưa lập gia đình. Giờ thì tôi đã rõ. Nhưng ở cái thân thế và địa vị của anh, thì sớm muộn gì cũng

cưới được một cô vợ thuộc loại cành vàng lá ngọc điều mà tôi đã từng nói với anh. Tôi muốn nói với anh là. Thôi! Đừng ngăn cản nữa, hãy để cho tôi đi!

Nhĩ Khang nghe thế giật mình:

- Muội nói vậy là sao?

- Tôi đã suy nghĩ rất kỹ, giữa chúng ta chẳng có một hy vọng gì cả. Đừng nên mơ mộng hão huyền, nên kết thúc sớm để không có gì ân hận!

Nhĩ Khang phản đối:

- Tại sao lại cho là không có hy vọng? Muội đã hiểu sai ý tôi. Tôi chỉ muốn nói với muội một điều, là chúng ta sẽ gặp rất nhiều rắc rối, con đường chúng ta đi sẽ đầy gian nan. Và tôi chỉ xin muội đừng có buông xuôi hay thất vọng trong những trường hợp đó, hãy tin tôi là con người có thủy có chung chứ không phải hạng người khác. Nên tôi cũng muốn muội giữ vững niềm tin. Hiện nay thì hoàng thượng chưa chỉ hôn ai với tôi. Vì vậy tôi đang suy nghĩ tìm cách để nói thẳng với Hoàng thượng trước khi người quyết định. Tôi sẽ thú thật với người tôi đang có tình yêu với

một cô gái dân dã, tôi mong là người sẽ tác thành cho tôi.

Tử Vy giật mình, trợn mắt:

- Hoàng thượng sẽ không tán đồng! Huynh làm vậy sẽ khiến ông ấy giận dữ, xin huynh đừng nói gì cả! Mà sao anh biết là tôi sẽ chấp nhận lời cầu hôn huynh?

Nhĩ Khang cương quyết:

- Hôm trước thái độ của muội đã cho tôi biết muội chấp nhận lời cầu hôn rồi, còn Hoàng thượng ư? Làm sao muội biết là sẽ không chấp nhận? Và nếu ông ấy nổi giận, thì tôi sẽ hỏi: “Hoàng thượng có còn nhớ chuyện Hạ Vũ Hà ở bên hồ Đại Minh không? "

Tử Vy nghe vậy sợ hãi, mở to mắt nhìn Nhĩ Khang:

- Huynh đừng có đem chuyện đó ra hù vua! Huynh đã làm tôi rối lên đây này, nội cái chuyện Tiểu Yến Tử không, tôi đã lo sợ gần chết rồi. Bây giờ huynh lại đề cập đến cái chuyện xa vời đó. Tôi càng không yên tâm hơn. Hoàng thượng là Hoàng thượng, chuyện ông ấy làm được, huynh không làm được, vì vậy huynh

không có quyền phân bì... Vả lại...

Tử Vy nói đến đó xúc động, nghẹn lời nói:

- Vả lại... Hoàng thượng nào có cưới Hạ Vũ Hà, mẹ tôi làm vợ bao giờ đâu?

Câu nói của Tử Vy làm Nhĩ Khang bàng hoàng. Đúng! Vua Càn Long đối với Hạ Vũ Hà nào có coi đó là vợ người đâu. Chỉ là một sự tình cờ gặp gỡ và chuyện qua rồi lãng quên, không một sợi nhớ lăn tăn trong đầu... Và sự so sánh như vậy, rõlà không đúng, làm tổn thương Tử Vy.

Nhĩ Khang gật đầu:

- Vâng, tôi đã nói sai, tôi không nên hành động vội vàng! Không nên xúc phạm đến Hoàng thượng, hoàng thượng và chúng ta hoàn toàn khác nhau. Vậy thì bây giờ phải làm sao đây? Để chầm chậm tôi tìm cách khác, còn nãy giờ tôi nói nhiều thứ như vậy, chẳng qua là để muội hiểu, cái hoàn cảnh và cái quyết tâm của tôi. Để muội thật sự tin tưởng, và để tôi có được một thời gian thu xếp.

Nhĩ Khang nói và nắm lấy tay Tử Vy. Hành động này làm Tử Vy bối rối, vội rút tay lại. Nhĩ Khang như bị chạm tự ái:

- Sao thế? Tại sao Tử Vy lại có vẻ sợ tôi như sợ cọp vậy?

Tử Vy lắc đầu cười:

- Không phải thế, mà là bởi vì. Ban nãy huynh đã nhắc đến mẹ muội làm muội chợt nhớ lại câu nói cuối cùng sắp lâm chung.

- Người đã nói gì vậy?

Tử Vy yên lặng một chút, nói:

- Người bảo... Tử Vy con! Con hãy hứa với mẹ đi! Con sẽ không để mình biến thành một Hạ Vũ Hà thứ hai nữa!

Lời của Tử Vy làm Nhĩ Khang giật mình. Bất giác lui lại một bước và chàng hiểu ngay tâm trạng của Tử Vy. Chuyện tự nguyện sắp xếp hôn nhân chỉ sợ rồi lịch sử đau buồn lại tái diễn... Không, không thể để Tử Vy bước lên vết chân của Hạ Vũ Hà ngày cũ, nếu ta hành động theo kiểu hoàng thượng. Hứa vu vơ bằng cửa miệng. Không qua nghi lễ thành hôn thì chuyện

đó... chuyện đó chẳng khác gì là một sự nhục mạ Tử Vy!

Nhĩ Khang lặng lẽ nhìn Tử Vy. Người con gái âu sầu đang đứng thẳng người trước gió, một hình tượng đẹp cao quý, như một nữ thần! Nhĩ Khang bỗng thấy e dè, đứng ngắm chứ không dám chạm đến Tử Vy lần nữa và tự thâm tâm, phát nguyện một lời thề... Trừ khi được chính thức có lễ mai mối cưới hỏi. Bằng không, sẽ không xúc phạm đến Tử Vy! Quyết không để Tử Vy trở thành một Hạ Vũ Hà thứ hai nữa!

Đó là tình yêu chân chính!

Và như vậy hai người cứ đứng đấy, yên lặng trong gió lộng. Để nỗi bứt xúc với bao rối rắm trong lòng dâng cao. Cảm nhận được một sự thật, là tình yêu không phải chỉ là niềm vui mà còn là cả nỗi khổ. Không gian sầu lắng bao điều bối rối mà đời thường khó lý giải.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 12

Tiểu Yến Tử nằm trên giường bệnh. Nhưng cũng đâu có nằm yên. Chỉ được mấy ngày là lồm cồm bò dậy, dù bây giờ chữ cũng tạm thời được nghỉ học, nghi lễ triều đình cũng không cần. Nhưng Yến Tử vẫn không thể nằm yên dù vết thương ở mông chưa lành. Cô nàng cứ bứt rứt đi tới đi lui trong Thấu Phương Trai một cách bực dọc, vì lòng Yến Tử cứ đầy ngập những âu lo vô cớ. Đến đâu cũng thấy hình ảnh của Tử Vy. Lời nói cửa Tử Vy, ánh mắt trách móc cửa Tử Vy, chẳng có một khoảng trống nào trong đầu.

Tiểu Yến Tử ngước nhìn lên trời cao ngoài cửa sổ. Nàng ước gì, phải chi mình thật sự được biến thành một chú chim én để có thể bay vút lên, đến khoảng không bao la vẫy vùng.

Hôm ấy Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái cũng ghé qua Thấu Phương Trai.

Vĩnh Kỳ chăm chú nhìn Yến Tử rồi hỏi:

- Thế nào? Vết thương trên người đã lành chưa? Còn đau không? Mấy viên thuốc Cửu độc hóa ứ cao rất có công hiệu trong việc chữa trị ngoại thương, quá của Lục Thúc mang từ xứ Mèo về đấy! Đây là loại thuốc được luyện từ chín thứ trùng độc, với phương thức vĩ độc trị độc hiệu nghiệm khỏi chê, cô dùng thử chưa?

Vĩnh Kỳ ngờ vực hỏi nàng khi tông thấy sắc diện của Tiểu Yến Tử vẫn trắng bệch. Tiểu Yến Tử gật đầu đáp cho qua việc.

- Dùng rồi! Dùng lâu rồi!

Nhĩ Thái thấy thái độ thờ ơ của Tiểu Yến Tử, không dằn được chen vào:

- Món thuốc đó rất quý hiếm đấy, chẳng phải dễ tìm đâu, lần trước Vĩnh đại ca hỏi Ngũ A Ca, mà Ngũ A Ca nào có cho. Vì vậy cô phải dùng chứ đừng có ném bậy mà phí đấy nhé.

Tiểu Yến Tử bực dọc:

- Dùng rồi thì bảo là dùng rồi, chứ nói dối mà làm gì?

Vĩnh Kỳ ngắm Tiểu Yến Tử, rồi nói:

- Tôi thấy thì chắc hẳn là cô chưa dùng, nếu không thì... Chẳng lẽ thuốc lại kém hiệu quả như vậy? Thú thật vì vết thương trên người cô nó ở vào cái chỗ nghiệt quá, bằng không, bọn nầy đã giúp cô xoa rồi, như vậy mới tin. Nếu cô không là gái thì bọn nầy đã đè xuống làm việc...

Vĩnh Kỳ vừa nói vừa diễn tả, làm Tiểu Yến Tử đỏ cả mặt. Cái đỏ mặt đầy nữ tính của một cô gái đầy tính ngông con trai, bất giác làm Vĩnh Kỳ thấy xao động. Chàng thật sự không ngờ mình lại bạo miệng thế, và bất giác đỏ mặt theo.

Nhĩ Thái thấy thái độ khác lạ của hai người bất giác giật mình. Chàng linh cảm một cái gì đang xảy ra và sự ganh tị chợt nhen nhúm trong lòng. Không dằn được, Nhĩ Thái chen vào nói:

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi. Ngũ A Ca, bổn phận của huynh là mang thư đến đây cơ? Thế thư đâu chẳng đưa?

Vĩnh Kỳ nghe nhắc, vội lấy thư trong túi ra, Tiểu Yến Tử vừa

hiếu kỳ, vừa ngạc nhiên:

- Thư gì vậy? Ai gởi cho tôi ư? Chắc là của Tử Vy rồi đưa cho tôi xem nào?

Vĩnh Kỳ không đưa ngay, bước ra xem có bọn thái giám nào tò mò không. Rồi khép hết các cửa lại và nói:

- Tử Vy bảo, bao giờ cô xem xong, phải đốt hết đừng để lộ ra ngoài nhé.

Tiểu Yến Tử không chờ được, chụp lấy phong thư xé toạc ra. Bên trong chỉ là mấy bức tranh.

Bức thứ nhất, hình một chú chim bị nhốt trong lồng, bên ngoài có một bông hoa đứng cạnh.

Bức thứ hai, chú chim bị đánh, đóa hoa bên ngoài khóc.

Bức thứ ba, chú chim thoát bay ra ngoài, cùng cánh hoa nhảy múa.

Bức thứ tư, chú chim đội mão cát cát, đóa hoa tươi cười lẫn

trong đám mây bay.

Tiểu Yến Tử xem xong thư, sắc diện thay đổi liên tục đau khổ nói:

- Thế nầy thì không được, không được rồi! Tại sao Tử Vy lại có thể nghĩ xấu tôi như vậy? Tôi cũng đã sớm nghĩ đến điều nầy. Tử Vy chẳng hiểu một chút gì về hoàn cảnh khó xử của tôi. Bây giờ tôi phải giải thích sao đây? Tôi biết là Tử Vy đang rất giận, rất oán tôi. Các người... Vậy mà các người lại nói dối là Tử Vy đã tha thứ! Không Tử Vy chẳng hề tha thứ! Cô ấy đã chửi rủa tôi! Rủa tôi phải mãi mãi đóng vai cát cát. Sao lại có chuyện như vậy được? Tôi sẽ chết không nhắm mắt. Không? Không thể dể thế nầy được.

Tiểu Yến tử vừa hét, vừ buông người xuống ghế. Bất chợt kêu lên: "Ui da!" Vì cái mông của cô còn đau, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái vội bước tới đỡ Tiểu Yến Tử dậy, Vĩnh Kỳ nói:

- Làm gì xúc động vậy? Phải nhớ là vết thương ở mông chưa lành chứ? Muốn ngồi cũng phải từ từ.

Nhĩ Thái thì nói:

- Cái ghế gỗ đó cứng vô cùng, tốt nhất là nên ngồi ghế nệm thôi.

Tiểu Yến Tử còn giận, lắc đầu:

- Kệ tôi! Mấy người đừng nói gì nữa, chết là cùng!

- Thôi được rồi! Được rồi! Bọn tôi sẽ không nói gì nữa đâu.

Nhĩ Thái tò mò hỏi:

- Có điều bọn nầy không biết, tại sao xem xong thư cô lại có vẻ xúc động như vậy. Thư đã viết gì? Giải thích cho bọn nầy nghe xem?

- Có gì đâu mà phải giải thích? Cô ấy viết rất rõ ràng, để tôi dọc cho mấy người nhe nhé.

Rồi Tiểu Yến Tử cầm thư lên đọc:

- Tiểu Yến tử, mi là một kẻ dối trá, lừa lọc. Bây giờ ngươi đã bị quả báo nhãn tiền rồi đấy. Mi bị nhốt trong lồng, có muốn bay ra ngoài cũng không được. Còn bị đánh bán sống bán chết. Mi đã

làm cho ta đau khổ, nên trời đã trừng phạt ngươi. Đó là sự báo ứng. Bây giờ ngươi có muốn ra ngoài cùng ta đùa, cùng ta vui thì chỉ là chuyện nằm mơ thôi. Mọi cánh cửa dã khép kín. Ngươi muốn làm cát cát thì cứ làm luôn đi, ta không cần nữa. Bây giờ ta đi đây! Tạm biệt!

Lời giải thích của Tiểu Yến Tử làm Vĩnh Kỳ và cả Nhĩ Thái đều giật mình. Vĩnh Kỳ nói:

- Cô giải thích gì kỳ cục vậy? Hoàn toàn khác hẳn điều Tử Vy đã nói. Vậy mà ta tưởng cô không đọc được chữ, hẳn biết rõ tranh. Không ngờ cô giải thích sai bét cả.

Nhĩ Thái cũng nói thêm:

- Cô hiểu lầm rồi. Tử Vy không phải viết như vậy đâu.

Tiểu Yến Tử bày tranh trước mặt hai người:

- Đấy, hai người xem!

Xem kỹ đi! Có phải là cô ta đang mắng tôi không?

Vĩnh Kỳ chăm chú nhìn tranh, rồi thở ra nói:

- Thôi, để tôi giải thích cho cô nghe đây: “Tiểu Yến Tử, tôi biết tỉ hiện nay rất khổ sở. Bị nhốt trong hoàng cung, giống như ngồi ở trong tù. Tôi rất lo lắng, nhưng không biết làm sao để chia sẻ với tỉ. Tôi cũng nghe nói, tỉ bị đánh đau lắm. Điều đó làm tôi phát khóc. Nhưng mà, tỉ Tiểu Yến Tử cần phải kiên nhẫn, đừng để những chuyện không hay xảy ra nữa. Tôi tin là, rồi sẽ có ngày chúng ta lại gặp nhau. Khi gặp lại, tỉ sẽ thấy là tôi vẫn không khác gì lúc trước, tôi vẫn quý mến tỉ. Riêng về cái chuyện “Cát Cát". Tỉ đã lỡ “Nhập vai" rồi thôi thì cứ tiếp tục "nhập" đi. “Nhập một cách vui vẻ". Tôi bất luận có đi đến nơi nào, vẫn cầu chúc cho tỉ tốt lành.

Tiểu Yến Từ nghe Vĩnh Kỳ đọc xong, nhơ ngác nhìn Vĩnh Kỳ:

- Có thật là cô ấy đã viết như vậy không? Đúng là như vậy không?

- Đúng một trăm phần trăm, chẳng sai một tí nào cả.

Tiểu Yến Tử lại cầm tranh lên, đảo ngược tới lui xem rồi nói:

- Tôi chẳng tin! Tơi vẫn thấy cô ấy giận tôi, đang rủa tôi!

Vĩnh Kỳ bực dọc hét:

- Tại sao cô bi quan như vậy, đọc lại kỹ xem?

Tiểu Yến Tử lắc đầu:

- Từ lúc bị Hoàng A Ma đập cho một trận đến giờ, tôi chẳng còn tin một điều gì cả.

Rồi Tiểu Yến Tử lại nâng tranh lên đi tới đi lui ngắm. Chợt nhiên cô nàng ngừng lại trước mặt Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái, rồi sụp xuống dập đầu lia lịa. Vừa dập đầu vừa nói:

- Tôi van xin các người, các người hãy tìm cách giúp, để tôi được đi ra ngoài, tôi muốn gặp mặt Tử Vy một lần thôi!

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái vội đỡ Tiểu Yến Tử dậy:

- Cô làm gì kỳ cục vậy. Bây giờ cô đã chánh danh la Cát cát. Cô quỳ dập đầu trước mặt chúng tôi, lỡ mà vua đi qua trong thấy là bị đòn nữa. Bị đòn một lần chưa tởn ư?

Nhưng Nhĩ Thái nói, Vĩnh Kỳ thấy thái độ thiết tha của Tiểu Yến Tử như vậy. Không cầm được lòng, nói tiếp:

- Thôi được rồi, được rồi! Tôi sẽ bất chấp tất cả liều một lần vậy. Tôi sẽ cố gắng tìm cách đưa cô ra khỏi hoàng cung.

Tiểu Yến Tử vừa nghe nói, mừng nhảy lên. Cô nàng hồ hởi trở lại, líu lo nói:

- Thế bao giờ thì khởi hành? Tối nay có được không?

Nếu không, tính tới tính lui mãi sẽ chẳng bao giờ thực hiện được cả. Đâu phải là chỉ có chúng ta không? Hai ông bà Phước đại nhân, Phước Tấn nghe được lại cản trở thì nguy. Vậy thì muốn gì cứ làm đại, đừng xin phép tắc gì mới thành công, thực hành ngay trong tối hôm nay nhé?

Vĩnh Kỳ suy nghĩ, rồi gật đầu:

- Không làm thì thôi, làm thì phải tính tới. Được rồi, tối nay vậy. Tối nay Minh Nguyệt sẽ đóng vai cô, nằm trên giường giả bộ ngủ. Có ai đế thăm đều phải nói là vừa uống thuốc xong, mới

ngủ. Còn cô, thì phải đóng giả vai thái giám, cùng chúng tôi đi ra ngoài. Đi một cách tự nhiên nhé. Tiểu Thuận Tử có bổn phận đứng cạnh cửa hoàng cung, để mở cửa cho bọn ta. Nhưng mà tôi nói trước đấy, đi ra ngoài chỉ được gói ghém trong một canh giờ thôi, là phải quay lại. Hiểu chưa?

Nhĩ Thái thấy hai người bàn tính làm thật, sợ hãi nói:

- Các người có điên không? Nếu bị phát hiện thì sao? Không lẽ Ngũ A Ca cụng muốn nếm thử đòn roi nữa ư?

Tiểu yến Tử vì quá hứng khởi, nên chẳng có gì ngăn cô ta được, nói:

- Ồ! Nhĩ Thái huynh, huynh đàn ông con trai mà chẳng có chút tinh thần mạo hiểm gì cả. Sợ gì? Mỗi người chỉ có một cái đầu, một mạng sống thôi! Cùng lắm thì...

Vĩnh Kỳ nghe nói gật gù, rồi hào phóng tiếp:

- Đúng! Chỉ có một cái đầu, một mạng sống!

Nhĩ Thái thấy vậy, chỉ biết giậm chân:

- Vậy là hết! Mất hết lý trí rồi. Tiểu Yến Tử điên đã đành, Ngũ A Ca cũng điên theo ư? Tiểu Yến Tử vừa mới ăn đòn, vậy mà còn chưa tởn, như thế này thì, tôi... tôi...

Tiểu yến Tử trừng mắt, hét:

- Tôi thế nào? Tính, thế nào? Nói ngay!

Nhĩ Thái lắc đầu:

- Thì chỉ có nước đi theo mấy người thôi chứ làm sao.

Và ưỡn ngực lên, Nhĩ Thái nói:

- Nào bây giờ hãy gọi Tiểu Dặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử... cùng vào, để chúng ta bàn chuyện đại sự. Mong rằng chúng đều là những đứa đáng tin cậy cả.

Tiểu Yến Tử nghe vậy. Mừng nhảy lên:

- Ồ! vậy mới phải chứ! Vậy mới là sống chết có nhau thì mọi

gian nguy không sợ!

Tiểu Yến Tử vì quá vui, nên quên hết mọi thứ. Cô nàng nhảy tót lên bàn. Vừa đặt đít xuống lại nhảy nhỏm lên:

- Úi da!

Vĩnh Kỳ va Nhĩ Thái nhìn nhau, vừa tức cười vừa tội, chỉ biết lắc đầu.

o0o

Thế là tối hôm ấy, Tiểu yến Tử hóa trang thành một tiểu thái giám, đầu đội mũ thấp, còn cổ áo thì kéo cao, ngồi thụt lỏm trong chiếc xe ngựa sang trọng của Vĩnh Kỳ, cạnh Tiểu Thuận Tử và Tiểu Quế Tử. Xe càng tiến gần cửa, Tiểu Yến Tử càng hồi hộp, càng lo đến nín thở.

Nhưng đám thị vệ gác cổng thấy xe của Ngũ A Ca và Nhĩ Thái

ra cổng thì nhìn còn chẳng thèm, chứ đùng nói là khám xét hoặc tra hỏi. Mọi chuyện coi như thuận lợi suôn sẻ. Xe từ từ lăn bánh ra khỏi cổng thành đả nhảy nhỏm lên, suýt tí đã rơi xuống xe.

- À thích quá! Thích quá! Tôi đã ra khỏi cổng thành rồi! Tôi đã ra ngoài được rồi! Ông trời ơi! Tử Vy ơi! Ta sắp được gặp ngươi! Thích quá! Thích quá! Ta không còn là Hoàn Châu cát cát nữa. Ta đã trở về với Tiểu Yến Tử rồi!

Xe đi thẳng đến dinh phủ của Phước Tấn đại học sĩ. Sự xuất hiện bất ngờ của ba người làm cả nhà Phước Tấn rối loạn hẳn lên. Chẳng ai ngờ họ dám hành động táo bạo như vậy. Ông Phước Luân không dám lớn tiếng với mọi người. Chỉ trừng mắt với Nhĩ Thái:

- Nhĩ Thái. Con thật chẳng coi trời đất ra gì cả. Sao lại làm chuyện động trời như vậy mà chẳng hề thương lượng với cha một tiếng. Nếu có gì sơ sót, rồi phải đối phó ra sao đây? Thật là... thật là hết biết!

Nhĩ Thái thở ra:

- Con cũng chẳng làm sao khác hơn được. Ngũ A Ca và Hoàn

Châu Cát Cát đã tính toán. Con chỉ còn cách tuân lệnh thôi!

Bà Phước tấn thì vừa nhìn thấy Tiểu Yến Tử đã tái mặt, hỏi:

- Thế nào, mọi thứ trong cung Cát cát đã sắp xếp đâu vào đấy chưa mà dám ra đây. Nếu không may mà Vạn Tuế biết được thì nguy đấy!

Tiểu Yến Tử cười nói:

- Quý vị hãy yên tâm, cũng đừng trách Nhĩ Thái gì cả, trước khi ra đây tôi đã xếp đặt đâu vào đấy rồi. Bây giờ Minh Nguyệt đang nằm trên giường tôi ngủ. Tôi là cát cát giả thì cô ấy là cát cát giả của cát cát thôi.

Tiểu Yến Tử vừa nói đến đấy, thì cửa xịch mở. Tử Vy và Kim Tỏa được tin Tiểu Yến Tử đến nên vội vã chạy ra. Phía sau là Nhĩ Khang.

Tiểu yến Tử vừa trông thấy Tử Vy là tim trong người như ngừng đập. Đứng đấy mà như đã hóa đá.

Còn Tử Vy vừa thấy Tiểu Yến Tử thì đôi chân như nhũn ra, Kim

Tỏa đi sau phải đỡ lấy tiểu thơ mình. Nhưng rồi khi nhìn trang phục và nử trang trên người Tiểu yến Tử, Kim Tỏa cũng ngẩn ra, bất động.

Nhĩ Khang vừa đến, đứng nhìn hai người, không khí trong phòng lắng xuống, chẳng còn một tiếng động. Mọi người đều nín thở chăm chú theo dõi từng hành động của Tử Vy và Tiểu Yến Tử.

Rất lâu sau đó, mới nghe Tử Vy nghẹn giọng hỏi:

- Tiểu Yến Tử, thế nào? Vết thương trên người đã lành chưa? Đi ra thế này, liệu có ổn không? An toàn không?

Những lời hỏi han của Tử Vy, khiến Tiểu yến Tử "òa" khóc ngay. Cô nàng quỳ xuống, ôm lấy gối chân của Tử Vy vừa khóc vừa nói:

- Tử Vy! Hãy chửi đi, hãy mắng tôi đi! Đấm đá hay giết chết tôi cũng được. hãy trừng phạt tôi, vì tôi ở không phải với Tử Vy. Đừng có cư xử tốt với tôi như vậy. Tử Vy càng tốt tôi càng thấy hổ thẹn, càng muốn đập đầu chết đi cho rồi!

Tử Vy lúc đó nước mắt cũng ràn rụa, nàng nắm lấy tay Tiểu Yến

Tử, nói không nên lời Kim Tỏa đứng cạnh vừa lau nước mắt cho tiểu thơ mình, cũng vừa khóc.

Mọi người đứng quanh nhìn cảnh đó vô cùng cảm động, Tử Vy nuốt nước mắt. Cố trấn tỉnh nói:

- Tiểu yến Tử bây giờ tôi đã rõ hết sự việc rồi. Cái bữa tỉ vào trường bắn, tỉđã bị trọng thương, nên không thể bộc bạch gì cả, đó là chuyện bất khả kháng, rồi những sự hiểu lầm tiếp nối, chứ nào phải tỉ cố tình. Tóm lại mọi thứ lệch lạc ngộ nhận nầy là định mệnh. Định mệnh muốn an bài như vậy. Tôi đành chấp nhận thôi. Tôi không giận tỉ, cũng không trách gì cả. Vì vậy tỉ cũng đừng tự trách mình.

Tiểu yến Tử lắc đầu, tiếp tục khóc, nói:

- Vy không hiểu đâu. Thật ra cũng không hẳn là như vậy. Trong thời gian qua, đúng ra tôi cũng có nhiều cơ hội để nói thật lắm chứ, nhưng tôi đã không làm. Cái thứ nhất là vì tôi nhát gan, tôi sợ bị chặt đầu. Hoàng A Ma đã nhận lầm con, tôi không dám đính chính. Rồi sau đó, vì cách cư xử của Hoàng A Ma tốt quá. Ông ấy đích thân bưng thuốc cho tôi, mang nước cho tôi uống... Từ nhỏ đến lớn tôi có bao giờ được ai nuông chiều như vậy đâu.

Ông ấy lại là vua nữa. Một người mà ai ai cũng đều phải dập đầu lạy, không dám nhìn mặt, vậy mà ông ấy lại tâng tiu, chiều chuộng tôi. Tôi được cưng chiều như vậy, đâm ra choáng ngộp, lập lờ... Tiếc không muốn mất cái chỗ...

Rồi Tiểu Yến Tử ngước lên nhìn Tử Vy:

- Tử Vy, tội tôi thật đáng chết! Đáng chết lắm! Tôi đã cướp đoạt cha của muội, tôi đã chiếm lấy cái địa vị của muội, tôi...

Tử Vy nghe Tiểu Yến Tử diễn tả cảnh vua Càn Long yêu quý Tiểu yến Tử mà lòng đau nhói nước mắt lại đầm đìa, lặp lại:

- Ông ấy... ông ấy đã đích thân nâng chén thuốc cho tỉ uống ư?

- Vâng. Còn nói với tỉ bằng những lời hết sức nhỏ nhẹ. Khi Lệnh Phi nương nương thúc tỉ gọi ông ta là Hoàng A Ma. Thì cả đám người có mặt trong phòng đã quỳ vội xuống rồi tung hô "Cát cát vạn tuế, vạn vạn tuế!" Những lời tung hô đó, làm tỉ như bay lên chín tầng mây. Tỉ hư đốn như vậy đó! Tỉ rất tham lam. Đúng ra có thể đính chính chứ. Vậy mà tỉ mở miệng không được. Lúc đó tỉ lại nghĩ, thôi thì cứ đóng vai cát cát ít bửa rồi sau đó trả lại cho muội cũng không muộn. Nhưng đến khi được có cha làm vua,

mình được làm cát cát rồi thì lại tiếc. Cứ kéo dài ngày qua ngày, đến lúc muốn rứt ra lại không rứt ra được! Chân càng lúc càng lún sâu xuống bùn...

Tử Vy quẹt nước mắt nghe kể mà lòng đau vô tả. Những điều mà Tiểu yến Tử đã thành thật khai bày, cho thấy những gì mình đúng ra được hưởng thì Tiểu Yến Tử đã hưởng. Vậy ư? Vậy được ư... Sự ganh tị trong lòng càng lúc như càng phình to khiến Tử Vy cứng cả họng, chỉ biết lấp lại câu hỏi:

- Cha đã đích thân nâng chén thuốc cho tỉ uống ư? Cha đã yêu quý đến độ như vậy ư?

Tiểu Yến Tử ngỡ ngàng. Nhìn thái độ chua xót của Tử Vy mà lòng càng bứt rứt:

- Xin lỗi Tử Vy, thật tình xin lỗi! Bây giờ tôi quỳ trước mặt Vy đậy, Vy muốn xử tội tôi thế nào cũng được. Hãy mắng chửi tôi đi. Có điều tôi xin thề trước mặt Vy, là tôi không cố tình muốn chiếm đoạt tình cha của Vy, tôi không muốn làm cát cát mãi mãi đâu, đó chẳng qua chỉ là một sự yếu lòng...

Tử Vy như cái xác không hồn, cứ lập lại:

- Cha đã đích thân cho tỉ uống thuốc ư?

- Vâng.

Tử Vy nhắm mắt, thở ra nói:

- Nếu tôi mà được cha đích thân làm chuyện đó, thì có chết tôi cũng vui lòng, chỉ một lần thôi...

Nhĩ Khang thấy Tử Vy đau khổ tột độ như vậy, không dằn được, bước tới an ủi Tử Vy:

- Tử Vy này, muội cần phải biết là trong lúc Tiểu Yến Tử mê man trên giường bệnh, thì trong mắt Hoàng Thượng lúc đó Tiểu Yến Tử đích thật là đứa con gái lưu lạc trong dân gian của người. Nỗi đau và sự hối hận khiến người dành hết tình thương của mình cho giọt máu rơi. Chính vì vậy mà lúc vua nâng thuốc cho Tiểu Yến Tử uống, kỳ thật ra đó là cho muội uống. Vả lại nếu không có cây quạt và búc tranh kia, chưa hẳn là Tiểu Yến Tử đã được cư xử như vậy, mà đã bị chém đầu ngay hôm đó là vì bị cho là thích khách, chứ làm gì có được cái ngày nay?

Tử Vy giật mình, quay qua nhìn Nhĩ Khang lòng bình thản lại:

- Vâng, đúng như điều huynh đã nói. Tại sao tôi lại ganh tị? Vua cha dù có nâng chén thuốc cho ai uống đi nữa thì tất cả chỉ là một biểu lộ của tình thương. Ông ấy không phân biệt được. Đấy là biểu lộ của một sự chấp nhận. Chấp nhận có mẹ, chấp nhận người còn có một đứa con!

Nói xong, Tử Vy nắm chặt tay Tiểu Yến Tử, cười trở lại nói:

- Tiểu Yến Tử, vậy là trước mặt Hoàng Thượng, tỉ là tôi, tỉ thay tôi nhận tình phu tử của người, cũng như thay tôi nhận ông ấy là cha. Vậy thì chúng ta đồng chia sẻ vậy. Mà chuyện nầy cũng đúng thôi, vì chúng ta đã là tỉ muội kết nghĩa, đã từng thề trước trời đất, ngọt bùi cùng chia, gian nan cùng sẻ. Tôi cũng từng nói. Bất luận sau nầy định mệnh có sắp xếp cuộc đời chúng ta thế nào thì ta cũng sẽ không bỏ nhau. Tỉ cũng nghe thấy mà? Lời thề của chúng ta trước trời đất là lời thề phát xuất từ con tim chứ không phải lời đầu môi chót lưỡi. Tỉ đã là tỉ của tôi, đã lấy họ tôi, vậy thì có gì mà phải ganh tị chứ. Cha tôi cũng là cha tỉ thôi, người yêu quý tỉ cũng như đã yêu quý tôi.

Lời nói của Tử Vy làm Tiểu Yến Tử ngỡ ngàng. Tiểu Yến Tử

nghe mà không dám tin, nhưng rồi cuối cùng ôm lấy người Vy siết mạnh hét lên

- Tử Vy ơi! Tử Vy! Tôi đâu có ý muốn mạo nhận muội mãi? Nếu tôi mà có ý đó xin Diêm Vương đày tôi xuống tận địa ngục làm quỷ đi. Muội là Tiên nữ trên thiên đàng, còn tôi là lọ lem, làm sao sánh được. Muội yên tâm, cha của muội thì mãi mãi là của muội. Tôi rồi sẽ trả lại, chắc chắn sẽ trả lại cho muội.

Tử Vy cười buồn, nắm lấy tay Tiểu Yến Tử:

- Thôi, bây giờ chỉ còn nửa canh giờ là chị phải quay về hoàng cung. Thời gian quá gấp rút. Vậy tỉ hãy vào phòng muội, chúng mình hàn huyên một chút đi!

Tiểu Yến Tử gật đầu, rồi quay sang nhìn mọi người:

- Tôi vào đấy được chứ?

Ông Phước Luân nãy giờ chứng kiến câu chuyện hết sức cảm động, nói:

- Được, được mà...

Nhĩ Khang hiểu ý thưa:

- Không sao đâu, con sẽ sắp xếp, cho người canh giữ chặt chẽ.

Hai cô gái chào mọi người rồi rút về phòng, Kim Tỏa lẽo đẽo teo sau.

Sau một thời gian dài chia cách. Ba cô gái lại gặp nhau bồi hồi cảm xúc.

Cửa vừa khép lại, Tiểu Yến Tử vội lấy trong người ra mấy sợi dây chuyền vàng nhét vào tay Tử Vy, rồi lấy trong túi ra thêm mấy nén bạc, bông tai... Đặt cả lên bàn.

- Đúng ra tôi còn định mang ra thêm thật nhiều nữa, nhưng mà trong người hết chỗ nhét rồi. Tất cả những thứ này dành cho Vy. Đúng ra phải nói là của Vy. Vì đây là tặng vật của vua ban mà. Tôi ở trong cung, cũng chẳng cần những thứ nầy, vì có xài đến nó đâu. Vy hãy cầm lấy đi!

Rồi như sực nhớ ra điều gì, Tiểu Yến Tử lại vạch túi, lấy ra một chiếc trâm vàng đưa cho Kim Tỏa:

- Đây là chiếc trâm có nạm ngọc, rất quý, ta thấy trên đấy có hai chữ Kim Tỏa nên nghĩ đến người. Vậy đây là phần của ngươi vậy! Cầm Đi!

Kim Tỏa lúc đó đang bận xếp chăn để lót ghế cho Tiểu Yến Tử ngồi. Vội xua tay:

- Không được! Tôi không nhận đâu. Tỉ hãy đưa cái đó cho tiểu thư đi!

Thái độ của Kim Tỏa như hờn mát. Tử Vy thấy vậy, đặt nữ trang trên tay xuống bàn nói:

- Kim Tỏa, đừng nên như vậy. Muốn gặp Tiểu Yến Tử đâu phải dễ. Biết rồi ta có còn gặp lại tỉ ấy không? Chẳng nên hờn giận gì cả.

Kim Tỏa đưa tay gạt nước mắt, rồi sụp xuống:

- Xin cảm ơn cát cát tặng quà.

Tiểu Yến Tử ngẩn ra, rồi nghẹn giọng:

- Kim Tỏa! Tôi phải làm thế nào để cô tha thứ chứ?

Kim Tỏa lạnh lùng:

- Chuyện tha thứ hay không, đó là quyền của chủ tôi. Còn tôi? Tôi chỉ là một con đầy tớ thì nghĩa lý gì. Tôi biết cô tôi có rất nhiều tâm sự nhưng người nào có chịu nói ra. Mấy ngày qua, nước mắt của người rơi nhiều hơn cả quãng đời trước đó. Có cha mà không nhìn được cha. Còn gì đau đớn cho bằng, đến tôi đây mà còn thấy đau nữa là.

Tiểu Yến Tử đau khổ:

- Tôi biết lỗi tôi nhiều lắm, tội nặng tày trời, nhưng tôi không biết phải làm gì khác hơn được.

Kim Tỏa đã trải nệm trên ghế xong, ấn Tiểu Yến Tử ngồi xuống:

- Thôi, nệm đã xong rồi, hãy ngồi xuống đi. Ở đây chẳng có ai cả. Đợi một lúc tỉ cởi áo ra, cho muội xem vết thương thế nào. Đừng ngại gì cả. Ở đây muội có món cao Trật tả tổn thương cao của Liễu Thanh tặng cho nghe nói cũng rất công hiệu. Để muội

xoa cho nhé?

Tiểu Yến Tử nghe mà rơi nước mắt, ôm chầm lấy Kim Tỏa:

- Kim Tỏa! Miệng muội mắng tỉ nhưng lòng muội lại đầy ắp với tỉ thế nầy, làm tỉ hổ thẹn quá!

Kim Tỏa cũng khóc, nhưng rồi đẩy Tiểu Yến Tử ra, nói:

- Tôi biết là tiểu thư có rất nhiều điều muốn nói với tỉ, nên thôi để tôi đi pha trà. Hai người cứ hàn huyên tự nhiên đi!

Rồi Kim Tỏa bỏ đi ra ngoài. Lúc đó Tử Vy mới bước đến gần Tiểu Yến Tử, yên lặng một chút nói:

- Tiểu Yến Tử, thời gian của chúng ta chẳng còn bao nhiêu vì vậy tỉ hãy nghe tôi nói và làm theo điều tôi dặn.

Tiểu Yến Tử gật đầu:

- Vâng, tôi nghe đây.

- Tỉ hãy nhớ, cần phải can đảm, gánh lấy trách nhiệm những gì tỉ

đã làm thì phải tiếp tục làm. Tỉ nghe rõ chưa?

Tiểu Yến Tử lắc đầu:

- Tôi thật không hiểu. Bởi vì hiện nay lòng tôi đầy mâu thuẫn cắn rứt. Tôi đóng vai gì cũng không nên thân. Làm cát cát thì Hoàng A Ma cứ bọc dọc, hoàng hậu giận dữ. Kỷ sư bá cũng không hài lòng. Tôi chẳng làm hài long ai được. Tôi cứ nghĩ, nếu đổi được vai cho Vy, chắc chắn Vy sẽ đóng tròn vai, bời vì Vy có học, làm cái gì cũng đúng, cũng tốt cả. Tử Vy! Tôi nói thật đấy chỉ có Vy mới làm cát cát được thôi. Tôi muốn trả cái chức vụ đó lại cho Vy, nhưng chẳng biết làm sao để thoát thân cho được. Người làm tôi lưu luyến nhất là Hoàng A Ma. Ông ấy tuy hạ lệnh đánh tôi, nhưng tôi không hận. Tôi chỉ sợ một ngày nào đó, mình lại chia tay với Hoàng A Ma thôi.

Tử Vy lắc đầu:

- Bây giờ thì tỉ đã là Cát cát rồi. Tỉ làm sao sống xa Hoàng A Ma được chứ? Tỉ đừng nói đến việc trả lại chức danh cát cát cho tôi. Vì mọi sự đâu đã vào đấy. Hiện nay Hoàng A Ma đã nhận tỉ làm con, và yêu quý tỉ vô cùng. Vì vậy, mọi thứ phải giữ kín, không nên để người biết được sự thật mà thất vọng. Chuyện đến nước

nầy thì không còn đảo ngược lại được. Hoàng A Ma là cha của muội. Qua lời tường thuật của tỉ, muội thấy rất thương mến cha. Người đúng là một người cha lý tưởng. Người đánh tỉ nhưng muội cũng thấy đau. Nhưng có thế nào thì muội cũng không muốn bất cứ ai làm cha muội buồn. Vì vậy muội rất sợ rồi tỉ sẽ tiết lộ sự thật, cha biết sẽ buồn mà muội cũng hận tỉ hơn.

Tiểu Yến Tử tròn mắt nhìn Tử Vy, không hiểu trong khi Tử Vy vẫn bộc bạch:

- Tiểu Yến Tử, tỉ đừng hiểu lầm rồi đi từ sai lầm này đến sai lầm khác. Tôi xin thề với tỉ, mặc dù tôi đau xót vì không được nhìn cha, nhưng bây giờ thì tôi không còn hận tỉ một chút nào nữa. Chúng ta dù gì cũng là tỉ muội kết nghĩa cơ mà. Nghe kể chuyện trong cung, những chuyện mà tỉ phải vật lộn với thử thách. Tôi hồi hộp lo âu rồi buồn vui lẫn lộn. Nhưng mà bây giờ, tỉ là người đã nắm trong tay vận mệnh của nhiều người, những người đó phần lớn là người tốt. Chẳng hạn gia đình Phước Gia đây... Kể cả Ngũ A Ca... Vì vậy tỉ không có quyền làm họ đau khổ. nếu có bề gì, tức là... tỉ đã hại muội một lần nữa. Tỉ đã giết muội đấy.

- Muội nói thật đấy chứ? Muội không muốn tôi không nói ra sự thật? Muội không được làm cát cát, nghĩa là mãi mãi không bao

giờ muội nhìn được cha? Muội muốn vậy ư?

Tử Vy trịnh trọng gật đầu:

- Vâng! Muội nói thật! Muội muốn tỉ giữ kín! Thôi thì hãy cố mà đóng tròn vai cát cát đi, để cha muội vui, cũng như để có cơ hội giúp đỡ người khác. Đừng có bứt rứt mãi... Đó là hạnh phúc là niềm vui của muội rồi.

- Nhưng mà... nhưng mà...

Tử Vy cúi xuống, ép hai tay Yến Tử trong tay mình:

- Không có nhưng nhị gì cả... Muội cũng biết... Tỉ đóng vai cát cát nào có sung sướng gì? Nhưng mà hãy vì muội, cứ tiết tục cái vai trò đó đi!

- Vì muội à? Thật tình tôi không hiểu... không hiểu gì cả!

Tử Vy cười buồn:

- Tỉ nầy lạ không? Chúng ta đã là tỉ muội kết nghĩa, đã cùng bái tạ trời đất, có phước cùng hưởng, có họa cùng chia. Nếu tỉ có bị

mất đầu, muội cũng nào có sống vui? Còn nếu tỉ còn sống, còn làm cát cát thì vinh hoa phú quý muội đều có. Đến một ngày nào đó, rồi phước cũng về với muội. Đó, chẳng thấy đấy ư? Tỉ đã mang vàng bạc đến cho muội rồi đó? Muội sẽ mang một phần sang cho lại đám người ở Viện người nghèo, Liễu Thanh, Liễu Hồng đều có phần cả. Vậy thì chẳng nên nghĩ gì nữa. Chị để cho mình bị rơi đầu nào có ích lợi gì?

Tiểu Yến Tử nhìn Tử Vy mắt đỏ xoe. Nghĩ lại điều Vy nói cũng có lý. Tuy là biết muốn làm tròn vai cát cát nào có dễ dàng gì, nhưng lại không tiện nói ra...

Có điều Tiểu Yến Tử không hề hay biết, lúc cô nàng đang bận tranh luận với Tử Vy tại nhà Phước Phủ thì ở tại Thấu Phương Trai, một việc không hay đã xảy ra.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 13

Tối hôm ấy, khi Tiểu Yến Tử lên xe ngựa của Ngũ A Ca ra khỏi cung thì tất cả cung nữ lẫn thái giám trong Thấu Phương Trai giống như những chú kiến nằm trên chảo nóng. Họ luôn ở trong tình trạng căng thẳng. Tiểu Đặng Tử có trách nhiệm canh cửa, mắt cứ láo liên ra ngoài, Tiểu Trác Tử thì đứng ngồi không yên, đi tới đi lui mà miệng cứ lẩm bẩm.

- Nam mô A di đà Phật, Quan thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, hãy phù hộ cho cát cát sớm quay về, để chúng tôi sống thêm được vài năm nữa. Nam Mô A di đà Phật!

Còn trong phòng, Minh Nguyệt nằm đấy, chăn đắp đến tận đầu, mắt cứ ráo hoảng, không làm sao nhắm được. Thể Hà thì ngồi cạnh giường nhưng mắt cứ liếc ra ngoài.

Gần một canh giờ đã trôi qua, chẳng thấy động tịnh gì cả. Minh Nguyệt ngồi nhỏm dậy, hỏi:

- Sao đến giờ chưa? Sao chưa thấy quay về vậy?

Thể Hà đẩy Minh Nguyệt nằm xuống, căng thẳng:

- Nào cứ nắm yên, đừng có động đậy được không? Cát cát đã dặn rồi. Phải nằm yên như giả ngủ rồi cho đến lúc cát cát về, mi quên rồi ư? Nằm xuống, nằm xuống, đừng làm ta sợ hãi thêm.

Minh Nguyệt rên rỉ:

- Mi không thấy là nãy giờ nằm riết, mồ hôi ta đã vã ra như tắm rồi ư? Ta phải nằm thế nầy đến bao giờ. Trời ơi! Cát cát ơi! Mau mau về đi.

Thể Hà không dằn được, gọi lớn ra ngoài:

- Tiểu Đặng Tử! Tiểu Trác Tử! Các ngươi có ở đó không?

Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử vội vã qua vào, nói:

- Hai người làm gì mà la lối um sùm vậy? Không sợ người ta nghe thấy ư? Bọn ta ở ngoài canh đây nầy, các người im giùm đi.

Tiểu Trác Tử chợt nảy ý:

- Hay là thế nầy, bọn tôi thổi hết đền nhé? Như vậy có ai muốn đến, họ cũng nghĩ là cả nhà đã ngủ hết rồi, sẽ không ghé qua đâu!

Minh Nguyệt tán đồng ngay:

- Đúng đấy! Đúng đấy! Cứ tắt đèn đi. Người ta có vào, cũng không nhìn rõ được mặt tôi!

Tiểu Đặng Tử ký một cái thật mạnh lên đầu Tiểu Trác Tử nói:

- Ta đã bảo ngươi ngu thì đúng là ngu mà. Thấu Phương Trai nầy từ nào đến giờ, lúc nào đèn đuốc chẳng sáng trưng, đột nhiên rồi đèn đuốc lại tắt cả, có phải là tự tố cáo cho mọi người biết Thấu Phương Trai đang có vấn đề à? Thôi đi đi! Ra ngoài đứng canh như cũ đi.

Rồi Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử bước ra khỏi phòng ngủ của

Tiểu Yến Tử. Nhưng vừa ra đến ngoài, chợt nghe Tiểu Đặng Tử hoảng hốt kêu lên.

- Chết rồi! Có nhiều chiếc đèn lồng đang đi về phía nầy!

Tiểu trác Tử chạy vội ra, nhìn về phía đó rồi nói:

- Có lẽ cát cát về đấy! Nhưng mà về sao chẳng lẳng lặng về, mang theo đèn lồng làm gì chứ?

- Trời ơi! Nguy to rồi! Hoàng Thượng đến!

Tiểu Đặng Tử cũng đã trông rõ, không kịp thông báo vào trong, sụp xuống nói to:

- Hoàng Thượng giá lâm! Lệnh phi nương nương giá lâm!

Chuyện là như vầy. Tối hôm ấy, vua Càn Long không hiểu sao lại thấy trong lòng buồn bực nên ông mới dẫn Lệnh phi và bầy tùy tùng đến Thấu Phương Trai định thăm Tiểu Yến Tử. Nhưng vừa đến nơi, thấy ngay không khí khác lạ. Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử quỳ đón ông mà lại có vẻ vô cùng sợ hãi.

Vua Càn Long nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng Tiểu Yến Tử đâu, nên hỏi:

- Chủ các ngươi đâu rồi!

Tiểu Đặng Tử mặt trắng bệch, môi run lập cập:

- Dạ bẩm hoàng thượng, bẩm hoàng thượng mà... mà cát cát đã ngủ rồi ạ.

Lệnh Phi kinh ngạc:

- Ngủ rồi ư? Sao sớm vậy? Có chuyện gì chăng? Chắc là bệnh trở nặng rồi!

Vua Càn Long thấy thần sắc của bọn thái giám đều không bình thường, lòng đâm lo, vội bước thẳng đến phòng ngủ của Tiểu Yến Tử, vừa đi vừa nói:

- Để ta vào đây xem sao!

Minh Nguyệt, Thể Hà ở trong phòng, nãy giờ đã nghe tiếng ồn ào bên ngoài, biết là chuyện không hay đã đến, hồn phi phách

tán, bây giờ lại nghe vua đi vào nữa thì càng rụng rời hơn. Minh Nguyệt vội chụp lấy chăn chùm kín lên đầu, run lập cập không thành tiếng.

Thể Hà đứng ngoài thì cũng không hơn gì, vừa thấy vua bước vào, đã sụp xuống:

- Hoàng thượng... kiết tường... Nương nương... kiết tường.

Lệnh phi kinh ngạc, nỗi lo càng dâng cao:

- Sao vậy? Tại sao tất cả đều mặt mày tái mét thế nầy? Có phải vì cát cát bệnh trở nặng lắm không? Sao chẳng nghe bẩm báo gì cả?

Vua Càn Long nghe vậy càng âu lo, người bước tới bên giường vén màn lên. Chỉ thấy người nằm trong chăn kín mít, mà chiếc chăn lại run lên dữ dội, giật mình hỏi:

- Tiểu Yến Tử, con thấy thế nào? Không được khỏe sao chẳng co người mời thái y đến? Lạnh lắm ư? Sao run vậy? Thôi để trẫm xem xem thế nào nào...

Thể Hà thấy vậy tái mặt, vội chạy tới đứng trước giường, vừa đặt tay lên chăn giữ kín vừa hổn hển nói:

- Dạ bẩm... Cát cát nói là không cho phép ai mở chăn ra cả.

Vua Càn Long càng kinh ngạc:

- Không cho mở chăn ư? Cái bệnh ngang bướng lại tái phát rồi. Đâu thể như vậy được?

Ông vỗ vỗ lên chăn, rồi nói:

- Tại sao con lại cuộn người trong chăn? Có phải là ai lại chọc giận con nữa không? Ta biết mỗi lần có chuyện gì không vui là con lại hành động như thế, nào mở chăn ta cho ta xem nào!

Minh Nguyệt nằm trong chăn giả giọng của Tiểu Yến Tử:

- Không... không... con không ra đâu!

Vua bắt đầu giận, lớn tiếng:

- Có ra không? Trẫm đã ra lệnh thì con phải mở chăn ra! Mở!

Minh Nguyệt giữ chặt mép chăn:

- Không được... không được mà...

Lệnh phi vội nói:

- Hoàng thượng hãy nguôi cơn giận, chắc tại công cát cát tính còn trẻ con, để thiếp sang dỗ ngọt xem.

Và Lệnh Phi bước tới vừa đặt tay lên chăn là kêu lên:

- Không được rồi, sao lại run mạnh thế nầy! Vậy là bệnh không nhẹ đâu, mau gọi thái y đến ngay. Chuyện nầy không thể chiều theo ý cát cát được!

Vừa nói Lệnh Phi vừa kéo mạnh chiếc chăn, làm Minh Nguyệt rơi tõm xuống đất. Biết là đã lộ, Minh Nguyệt vội lồm cồm bò dạy, dập đầu lạy:

- Tội nô tài đáng chết! Đáng chết!

Và... Cảnh trước mặt làm vua Càn Long bàng hoàng. Vua hoàn

toàn bị bất ngờ. Sao lại là Minh Nguyệt? Còn Tiểu yến Tử? Biến đi đâu rồi?

Sự việc xảy ra ở Thấu Phương Trai. Tiểu Yến Tử hoàn toàn không hay biết. Cô nàng vẫn ngất ngây trong hạnh phúc.

Buổi chiều tối hôm ấy. Đối với Tiểu Yến Tử là một buổi chiều vàng khó có trong đời.

Vì... cuối cùng rồi Yến Tử cũng gặp lại được Tử Vy. Đích thân nghe được điều Tử Vy nghĩ, Tử Vy đã tha thứ, và không trách cứ gì nàng. Vì vậy trên đường về hoàng cung Yến Tử sống triền miên trong hạnh phúc.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Tử Vy đều lên xe đưa Yến Tử đến tận cổng hoàng cung. Mọi người còn cẩn thận dạy cô nàng cách ứng phó nếu lỡ mà bị ai phát hiện.

Nhưng Tiểu Yến Tử lúc bấy giờ vui quá. Nghe chỉ bảo, chỉ gật gù chứ nào có để lọt vào tai. Còn trấn an mọi người.

- Chỉ cần lọt vào cửa thành là mọi thứ sẽ ổn cả, còn nếu bị phát hiện ngoài cổng thành, thì bọn nầy sẽ chối phăng ngay. Mà nào

đã có ai thấy bọn này rời khỏi hoàng cung đâu?

Rồi quay qua Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử nói:

- Ngũ A Ca, nếu ai bảo thấy huynh đi với muội thì cứ bảo là đang luyện cho muội làm thơ vậy. Bảo là vì cũng sắp thi rồi, vậy huynh dạy cho muội một bài thơ đi!

- Thơ? Thơ à? Để xem nào. Muội biết không. Hoàng A Ma rất thích thơ của Lý Bạch, mà Lý Bạch có một bài thơ rất hay, lúc đó đã say rượu, trong đó có câu. "Giữa hoa một bầu rượu, độc ẩm không người thân, nâng ly mời trăng sáng, đối ảnh rõ ba người... " Đấy muội cứ học bao nhiêu là đủ.

Vĩnh Kỳ dạy, nhưng Tiểu Yến Tử lại đọc:

- Giữa hoa một bầu rượu, không gần không quen nhau, nâng ly... nâng ly mời Minh Nguyệt...

- Không phải "không gần không quen nhau" mà là "độc ẩm không người thân" còn "nâng ly mời trăng sáng" chứ không phải là nâng ly mời cô tớ Minh Nguyệt của cô đâu.

- Hiểu rồi... hiểu rồi... mời trăng sáng chứ không là Minh Nguyệt hay Thể Hà...

Nhưng Nhĩ Khang đã cắt ngang:

- Sao không nghĩ cách ứng phó trước, hơn là ngồi đó đọc thơ. Nếu chút nữa đây mà bọn các người bị bắt. Thì kẻ bắt, đương nhiên là bọn thị vệ. Trời đã tối thì đương nhiên là chẳng ai đi báo cho Hoàng Thượng, làm kinh động Hoàng Thượng. Hai người, một người là hoảng tử, một người là cát cát, tôi nghĩ là rất dễ hù họa chúng. Ở đời có ai ngu đến độ dám gây sự với những người được hoàng thượng yêu quý nhất? Vì vậy cứ ra mặt, nếu đụng bọn thị vệ. Không sao đâu. Ngày mai sáng sớm tôi và Nhĩ Thái sẽ vào triều ngay. Nếu có chuyện không hay xảy ra. Chúng tôi sẽ hợp lực với Lệnh Phi tìm cách giải cứu. Đừng có để đầu quá căng thẳng.

Vĩnh Kỳ suy nghĩ rồi gật đầu:

- Đúng đấy. Nhĩ Khang là người sáng suốt bình tĩnh nhật. Chúng tôi sẽ hánh động theo ý cậu. Còn Tiểu Yến Tử, đừng quên địa vị cô là Hoàn Châu Cát Cát. Một người chỉ ở dưới Vạn Tuế, trên cả mọi người. Chẳng ai dám đụng đến muội đâu.

Tiểu Yến Tử gật đầu, Nhĩ Khang tiếp:

- Nếu không vào cung thì cứ quay trở lại Phước Phủ. Chúng tôi đứng đợi ở ngoài chờ, nếu thấy êm mới rút về.

Còn Tử Vy thì nắm lấy tay Tiểu Yến Tử dặn dò:

- Ở trong hoàng cung khác hẳn ở ngoài. Vì vậy làm gì cũng phải cẩn thận, đừng có ngang ngược quá. Ngũ A Ca nói rất đúng "Sống gần vua như gần cọp". Nên mọi thứ đều phải e dè. Hoàng A Ma cưng tỉ thế nào cũng mặc, phải nhớ ông ấy là vua đấy.

Tiểu Yến Tử cảm động nhìn Vy.

- Tôi biết rồi! Biết rồi! Sẽ không chọc giận nữa đâu.

Và nhắn với Tử Vy.

- Hãy nói cho Liễu Thanh Liễu Hồng biết, lần sau mà tôi ra ngoài, chắc chắn sẽ đến thăm họ.

- Tôi sẽ nhắn lại.

- Thôi! Cổng hoàng thành đã ở trước mặt. Đừng bịn rịn gì nữa! Vĩnh Kỷ nói. Tiểu Yến Tử, hãy ra ngồi phía trước đi, còn Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Tử Vy hãy xuống xe. Nhưng mà, không có xe các ngươi sẽ quay về bằng cách nào?

Vĩnh kỳ hỏi, Nhĩ Khang cười đáp:

- Trời sáng trăng thế này, tản bộ về nhà càng thú vị chứ sao?

Tiểu Yến Tử ôm chầm lấy Tử Vy bịn rịn:

- Ta chẳng muốn về cung chút nào. Muốn được ở lại ngoài này, để tản bộ dưới trăng với bọn ngươi.

Nhĩ Thái nhăn mặt:

- Thôi đừng có lộn xộn nữa. Bọn này đưa cô ra ngoài, nếu cô mà không quay vào, thì cuộc đời của bọn này coi như chấm hết. Nhanh lên di! Ai xuống xe thì xuống còn ai phải đổi vị trí thì hãy làm ngay.

Khi xe ngựa dừng lại. Nhĩ Khang và Tử Vy, Nhĩ Thái cùng bước

nhanh xuống xe. Tiểu Yến Tử bước ra phía trước, và không ngừng quay lại vẫy tay với Tử Vy.

- Tử Vy. Đừng giận đừng trách tôi nữa nhé? Hai hôm nữa tôi sẽ trở ra đấy.

- Được rồi! Đi đi! Đừng có la lối um sùm nữa? Hãy đi cho nhanh đi!

Xe ngựa đến trước cổng hoàng cung. Đôi cổng khép kín. Tiểu Quế Tử xuống xe, gõ cổng. Trong khi Tử Vy, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái đứng xa xa hồi hộp nhìn theo.

Cửa cổng mở. Có mấy thị vệ bước ra, họ vừa trông thấy Ngũ A Ca, vội vã cúi người thi lễ. Họ chẳng có một chút gì nghi ngờ, nên xe ngựa đã lộc cộc, lộc cộc tiến vào cửa.

Và rồi cửa cổng khép lại. Bấy giờ Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, và Tử Vy mới từ trong bóng tối bước ra thở phào nhẹ nhỏm.

Tiểu Yến Tử vào đến hoàng cung, thấy chẳng có gì xảy ra, đắc ý lắm. Cô nàng xuống xe ngay, nhưng Vĩnh Kỳ còn chưa an tâm, nên đi theo đến tận Thấu Phương Trai.

Khi cảnh vật Thấu Phương Trai hiện ra trước mặt. Đèn duốc sáng choang, chẳng có một chút gì khác lạ. Tiểu Yến Tử quay sang nhìn Vĩnh Kỳ cười.

- Thành công rồi! Hoàn toàn tốt đẹp, chuyện này phải cám ơn Ngũ A Ca. Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quện đêm nay. Tôi sẽ nhớ ơn Ngũ A Ca mãi.

Vĩnh Kỳ nhìn Tiểu Yến Tử nói:

- Đừng có cảm ơn gì cả, mà hãy ghi nhớ trong lòng là được rồi.

Tiểu Yến Tử cười:

- Thôi đến đây được rồi, huynh quay về đi!

- Rồi cô vào, tôi mới đi!

Vĩnh Kỳ nói, nhưng rồi không hiểu nghĩ sao, lại tiếp:

- Thôi để tôi đưa cô vào trong hay hơn. Chẳng hiểu sao hôm nay Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử gì cũng ngủ say thế này, chẳng đứa

nào ra đón cả. Trời lại tối nữa coi chừng cửa nẻo có đóng không...

Tểu Yến Tử đẩy cửa, không bước vào ngay mà còn quay lại nói với Vĩnh Kỳ.

- Hôm nay tôi thấy vui vô cùng, chẳng một chút ân hận gì cả, hay là huynh vào nhà uống trà, rồi hãy...

Nhưng rồi sực nhớ ra điều gì, lại lớn tiếng.

- Thế này vậy, để tôi bảo Tiểu Đặng Tử đi lấy rượu, làm thêm một chút đồ nhắm, để chúng mình ăn mừng, huynh thấy sao?

Vĩnh Kỳ suy nghĩ thấy là không nên, nhưng không hiểu sao, lại gật đầu.

- Hay lắm! Người xưa thắp đuốc đi chơi đêm, còn bọn mình thì làm buổi tiệc nhỏ ngắm hoa sau đi đêm trông cũng trữ tình lắm! Đúng không?

Hai người thích thứ cười lớn. Cùng sải bước vào cửa. Nhưng khi vừa bước vào, thì tiếng quát của vua Càn Long như sấm vỡ,

khiến cả hai đều giật mình.

- Tiểu Yến Tử! Vĩnh Kỳ! Cả hai mới về đến đấy ư? Muốn mang rượu, mang đồ nhắm ra cùng uống với ta không chứ?

Tiểu Yến Tử và Vĩnh Kỳ nghe tiếng vua, hồn phi phác tán, ngước lên, thấy vua và Lệnh Phi đang ngồi gần cạnh giường, phía sau đứng đầy một đám cung nữ, còn Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Minh Nguyệt, Thể Hà thì quỳ phía trước, hai người biết chuyện đã không xong. Vội vã quỳ xuống, cùng dập đầu.

- Hoàng A Ma! Lệnh Phi nương nương!

Vua Càn Long sắc diện thật dữ dằn, trợn mắt nhìn hai người hỏi.

- Các ngươi đã đi đâu? Tiểu Yến Tử! Nói mau!

Lệnh Phi ngồi cạnh thì sợ hãi. Nhìn hai người không biết phải xử lý sao. Vĩnh Kỳ quỳ cạnh, sợ Tiểu Yến Tử lỡ lời, vội lên tiếng trước.

- Thưa Hoàng A Ma, con và Hoàn Châu cát cát đã...

Nhưng vua Càn Long đã cắt ngang:

- Vĩnh Kỳ im! Ta không hỏi ngươi! Ta cấm ngươi không được lên tiếng. Thế nào? Tiểu Yến Tử? Đi đâu? Nói đi!

Tiểu Yến Tử quýnh lên. Hết nhìn Vĩnh Kỳ đến nhìn vua lắp bắp.

- Dạ... dạ... bọn con chẳng có đi đâu cả... chỉ đi vòng vòng trong hoa viên... bởi vì... bởi vì ngày mai này thầy Kỷ bắt tụi con thi làm thơ... nên Ngũ A Ca đã đến đây dạy con làm thơ...

Vĩnh Kỳ châu mày, lòng thầm than khổ, nhưng vua Càn Long hình như chưa hay biết gì, cười hỏi:

- Ồ! Vĩnh Kỳ dạy con làm thơ ư? Làm thơ gì vậy?

- Dạ... Đó là một bài thơ... bài thơ...

Bài thơ gì vậy? Đọc cho ta nghe xem.

Tiểu Yến Tử quay sang Vĩnh Kỳ cầu cứu khiến Vĩnh Kỳ phải lên tiếng.

- Dạ thưa Hoàng A Ma...

Nhưng vua Càn Long đã trừng mắt:

- Vĩnh Kỳ! ta bảo ngươi câm miệng! Ở đây không phải là thư phòng, đừng có đem cái trò ở đấy ra mà diễn lại nhé?

Lời của vua làm Vĩnh Kỳ nín ngay chẳng dám hó hé. Tiểu Yến Tử không còn cách nào khác, đành nhớ đâu nói đó.

- À!... À! Đây là một bài thơ say rượu... Vâng... như là: "Nâng ly mời trăng sáng"...

- Nâng ly mời trăng sáng. Rồi sao nữa?

Tiểu Yến Tử quên mất, chỉ biết lập lại.

- Nâng ly mời trăng sáng... nâng ly mời trăng sáng...

- Tiếp theo là gì đọc tiếp đi chứ?

- Dạ... dạ... Tiểu Yến Tử quýnh lên, buột miệng "Nâng ly mời trăng sáng. Gậy liền quất lên mông... "

Vua Càn Long kinh ngạc.

- Gì vậy? Con đọc gì vậy chứ?

Tiểu Yến Tử biết là chẳng giấu được gì nữa, nên bạo dạn nói:

- Con biết là con sắp gặp vận đen rồi, vì đã bị Hoàng A Ma chụp đúng tẩy. Bây giờ có đọc thơ được hay không cũng là vô dụng thôi. Chắc chắn lại ăn gậy nữa. Nhưng mà Hoàng A Ma ơi, người có muốn đánh con cứ đánh. Còn Ngũ A Ca chẳng qua vì nể con mà làm thôi, nên hãy tha huynh ấy đi. Và còn một điều nữa. Cái mông của con bị đòn lần trước chưa lành. Nên có muốn đánh, thì hãy lựa chỗ khác mà đánh. Chẳng hạn như ở lòng bàn tay chẳng hạn...

Và Tiểu Yến Tử lấy hơi, chìa bàn tay ra

- Xong rồi đây. Xin Hoàng A Ma cứ đánh đi, đánh cho hết giận rồi mới bắt đầu tra hỏi.

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, vừa giận vừa thấy tức cười.

- Tại sao biết là sẽ bị ăn đòn mà vẫn không sợ vậy? Con nghĩ xem, con chẳng có gì nên thân cả. Học, học cũng không nên, dạy bảo cũng dạy không được. Con hư đốn như vậy, trẫm phải làm sao đây? Chuyện ăn đòn thôi thì một chút nữa tính. Còn bây giờ, con hãy nói thật cho ta biết, tại sao con bảo Minh Nguyệt lên giường con ngủ giả làm con. Còn con? Con đi dâu chứ?

Tiểu Yến Tử nghe vậy, quay qua quắc mắt với Minh Nguyệt.

- Có phải là mi đã tố cáo ta không?

Vua Càn Long lắc đầu.

- Không ai tố con cả. Chẳng qua vì ta muốn đến đây thăm xem con thế nào rồi. Không ngờ khi đến, chỉ thấy một lũ nô tài run rẩy, sợ hãi. Còn đứa nằm trên giường con lại run lập cập. Trẫm cứ tưởng là bệnh con bị trở nặng, chứ đâu ngờ... Vừa kéo chăn ra thì Minh Nguyệt ngã lăn xuống đất. Bọn tôi tớ ở đây đều vô dụng. Để sau khi con bị ăn đòn xong, sẽ tính phần tụi nó, cho bọn nó ăn đòn rồi đưa xuống làm sai dịch sau.

Tiểu Yến Tử nghe nói giật mình, bắt làm sai dịch tức là khổ sai, như vậy thì khổ lắm. Tiểu Yến Tử vội dập đầu liên tục, thưa:

- Bẩm Hoàng A Ma, con biết là lỗi con lần này nặng lắm. Hoàng A Ma muốn phạt con thế nào cũng được nhưng đừng có để người khác liên lụy, vì từ ngày Hoàng Ma ban họ cho con, chúng nó ngày đêm hầu hạ, lo lắng, giúp đỡ, khiến con giải buồn. Con buồn vui gì cũng được chúng chia sẻ... Vì vậy chúng thân thiết với con, còn hơn là tỉ muội ruột trong nhà nữa đó.

Lệnh Phi nghe vậy ngăn lại:

- Không được! Cát cát! Nô tài là nô tài, là đày tớ, không nên coi chúng ngang hàng với ta.

Tiểu Yến Tử gật đầu:

- Con biết! Con biết! Cát cát là cành vàng lá ngọc nên không thể coi nô tài là bạn, chứ đừng nói là tỉ muội ruột. Nhưng mà Hoàng A Ma nghĩ lại coi. Trước khi con vào hoàng cung. Con đã từng sống khổ, từng thiếu ăn, chớ con đâu là cành vàng lá ngọc ngay khi mới lọt lòng? Trong thời gian trưởng thành, con đã từng làm đủ thứ nghề có thể nói là còn thấp kém hơn bọn nô tai hiện nay của con, chẳng hạn như con đã từng rửa bát trong nhà hàng, từng đi mãi võ bán thuốc sơn đông... Vì vậy nếu người chủ nào cũng

khinh người, khắc nghiệt trong cách đối xử với bọn nô tài. Coi họ chẳng là con người như mình thì... Thì chưa hẳn là... Bây giờ con còn, để mà gặp lại Hoàng A Ma.

Lý luận của Tiểu Yến Tử làm vua Càn Long giật mình:

- Cái gì? Con nói sao? Con đã từng đi làm trong nhà hàng? Đã từng mãi võ bán thuốc sơn đông? Vậy sao trước kia con chẳng hề nói cho ta biết? Con đã làm lúc nào vậy.

- Đó là lúc... Vâng, đó là khi trên đường từ Tế Nam đến Bắc Kinh, đó là những ngày gian khổ. Hoàng A Ma không hỏi làm sao con nói ra chứ?

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, càng thấy ở đứa con rơi này có rất nhiều điều thầm kín. Nên yên lặng chẳng nói gì nữa.

- Hoàng A Ma!

Tiểu Yến Tử lại tiếp.

- Hoàng A Ma! Con nghĩ chuyện ai làm người ấy chịu. Chuyện buổi chiều tối hôm nay. Người chủ động sự việc là con. Con ép

những người này phải hổ trợ cho con. Vì vậy con nghĩ tất cả là do con cả. Hoàng A Ma có muốn quở phạt, muốn đánh gì chỉ đánh một mình con thôi và tha hết cho những người vô tội. Con xin Hoàng A Ma hãy cứu xét cho cặn kẽ.

Tiểu Yến Tử trình bày một cách chân thành hữu tình hữu lý làm cho vua Càn Long không làm sao xuống tay được.

- Con hãy cho ta biết trước, ban nãy con đã đi đâu?

Tiểu yến Tử ngước mắt lên nhìn vua biết là không có gì giấu được nữa, nên thú thật.

- Con đến nhà Phước Đại nhân.

Vĩnh Kỳ nghe vậy giật mình, trừng mắt với Yến Tử. Vua Càn Long cũng ngạc nhiên không kém. Lệnh Phi thì cũng bất ngờ, quay sang nhìn Vĩnh Kỳ thăm dò. Trong khi Tiểu Yến Tử lại tiếp.

- Con đã từng năn nỉ Hoàng A Ma mấy lượt rồi, là hãy cho con ra ngoài, nhưng Hoàng A Ma cứ không cho. Con sống trong cung, cái gì cũng có, ăn cũng ngon, mặc cũng đẹp nhưng lại

giống như người bị ở tù. Buồn muốn chết đi được. Vì vậy con phải tìm cách đi ra ngoài, trước nhất là để ngắm nhìn phố xá, sau là để khuây khỏa. Hoàng A Ma còn nhớ không, lần trước cũng vì muốn ra ngoài mà con phải trèo tường, lần này thì không dám trèo nữa, chỉ năn nỉ Ngũ A Ca và Nhĩ Thái đưa đi, con năn nỉ quá họ thấy tội, nên đánh liều. Và ra ngoài con không hề đi đâu hết, chỉ đến nhà của Nhĩ Thái thôi.

Vua Càn Long nghi ngờ nhìn Vĩnh Kỳ.

- Các con đến nhà Nhĩ Thái? Có đúng không?

Vĩnh Kỳ bất đắc dỉ phải thừa nhận.

- Vâng, chúng con chỉ đến đấy, ngồi một chút là quay về ngay.

Vua Càn Long vẫn nghi ngờ.

- Các con đã tìm mọi cách, lừa dối mọi người mà không đi đâu cả, chỉ đến nhà họ Phước thôi ư?

Vĩnh Kỳ giật mình:

- Dạ... dạ... Đúng vậy, tụi con chẳng dám dẫn cát cát đi đâu cả.

Lệnh Phi chen vào giải cứu.

- Như vậy cũng đúng. Đến Phước phủ là đến nhà bà con thân thuộc, tốt hơn là long rong ở ngoài đường.

Vua Càn Long chăm chú nhìn Vĩnh Kỳ và Tiểu yến Tử nhưng vẫn không phát hiện điều gì khác, nên vỗ bàn, lớn tiếng.

- Vĩnh Kỳ, con là huynh, mà chẳng biết dạy dỗ muội, còn cùng nó làm chuyện sằng bậy. Chuyện này không thể tha thứ được. Tiểu Yến Tử nó không biết nề nếp, còn con chẳng lẽ cũng vậy ư?

Vĩnh Kỳ xấu hổ nhìn xuống.

- Dạ con biết lỗi rồi, xin Hoàng A Ma cứ phạt cho.

Tiểu Yến Tử nhìn lên sợ hãi. Khi nhà vua nổi giận, cát cát còn bị ăn đòn nói chi là hoàng tử, nên vội vã nói.

- Hoàng A Ma! Ban nãy con đã nói rồi mà, tội ai làm nấy chịu chứ? Tại sao Hoàng A Ma không phạt con mà phạt Ngũ A Ca!

Vĩnh Kỳ nghe Yến Tử nói vô cùng sợ hãi. Chuyện Tiểu Yến Tử ăn đòn đến nay vết thương ở mông còn chưa lành. Nay mà bị đánh nữa thì làm sao chịu nổi nên cũng vội dập đầu.

- Hoàng A Ma, Tiểu Yến Tử là con gái ốm yếu, mới bị đòn, sợ e không tiếp tục chịu nổi. Con là huynh, có lỗi chẳng biết dạy muội, còn nghe theo lời nó, mới đáng bị đánh.

Vua Càn Long thấy hai huynh muội giành nhau để được phạt thì rất cảm động. Lúc đó chuông lại đổ, báo đã đến canh ba. Người cũng thấy mệt mỏi. Bèn vỗ bàn đứng dậy, nghiêm nghị nói:

- Hôm nay thế này là quá trễ rồi, ta không thể thẩm vấn thêm các ngươi. Thôi thì tạm tha vậy, các ngươi lui ra. Để sáng mai sau khi ta lâm triều xong, các ngươi hãy sang thư phòng, để nghe ta dạy bảo.

- Vĩnh Kỳ dập đầu.

- Vâng!

Vua Càn Long bỏ đi. Lệnh Phi và các cung nữ vội tiếp bước theo

sau. Vĩnh Kỳ nào dám tiếp tục ở lại, nên nháy mắt với Tiểu Yến Tử, rồi vội vã chạy theo.

- Để nhi thần đưa Hoàng A Ma về vậy!

Thế là Vĩnh Kỳ cùng vua, Lệnh Phi và đám cung nữ đi cả. Thấu Phương Trai bấy giờ chỉ còn lại Tiểu Yến Tử, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà, và tất cả còn chưa hoàn hồn đứng nhìn nhau. Rất lâu sau đó Tiểu Đặng Tử mới sụp xuống

- Cát cát vạn tuế... tổ tông... cát cát đã tha cho bọn này, nhưng mà, từ đây về sau, cát cát đừng có đi ra ngoài nữa. Vua thường xuyên đến đây, bọn tôi không sao đóng giả che mắt người được.

Tiểu Yến Tử đứng đó, đầu óc căng thẳng. Chuyện như vậy là chưa chấm dứt? Sáng mai lâm triều xong thế nào vua rồi sẽ đem nàng ra xét xử. Trời! Như vậy phải làm sao đây? Làm sao đây? Tối nay coi như mất ngủ. Sáng mai, tốt nhất nên hội ý với Ngũ A Ca trước, rồi mọi thứ sẽ tính sau.

Thời gian chậm chập qua Tiểu Yến Tử vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo thái giám, đi tới đi lui đợi sáng.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 14

Trời vừa tờ mờ. Cỏ còn đọng sương, Tiểu Yến Tử đã sang Cảnh Dương Cung tìm Vĩnh Kỳ.

Tiểu Thuận Tử thấy Tiểu Yến Tử vẫn ăn mặc như vậy giật mình, đưa ngay Yến Tứ đến thư phòng. Đến nơi, Yến Tử đã thấy có hai người khác đã hiện diện sẵn ở đấy đó là Nhĩ Khang và Nhĩ Thái. Họ thảo luận với Vĩnh Kỳ về phương thức khai báo cho khớp ý. Thấy Tiểu Yến Tử xuất hiện, họ hơi bất ngờ. Trong khi Tiểu Yến Tử lại hồ hởi ra mặt, còn pha trò nữa.

- Nầy ba tay thợ da thối kia, đã tìm ra được cách đối phó chưa? Nói ngay ta nghe đi nào, ta chỉ có thể nán lại đây chốc lát thôi đó!

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Cô quả bạo gan thật, dám sang tận đây? Có bị ai theo dõi chăng?

- Không hề! Ta là người chúa cẩn thận cơ mà! À này, đừng chần chờ nữa, cho biết cách đối phó đi, để một lát nữa ta liệu lời mà nói với Hoàng A Ma chứ?

Vĩnh Kỳ nói

- Được rồi, được rồi! Sang đây này.

Thế là bốn người tụm lại bàn kế, nhưng thật không may. Giữa lúc bốn người đang túm đầu nhau, bàn tính sôi nổi, thì chợt nghe Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử đứng gát bên ngoài hô to:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Bốn người vừa nghe đến hai chữ Hoàng Hậu là mặt cắt không còn giọt máu. Tiểu Yến Tử trong lúc nguy khốn, đã chui xuống bàn lẫn trốn.

Tiểu Yến Tử vừa ngồi yên thì hoàng hậu đã vào cửa. Vĩnh Kỳ,

Nhĩ Khang và Nhĩ Thái vội vã quỳ xuống thỉnh an hoàng hâu.

- Nhi thần Vĩnh Kỳ khấu kiến Hoàng ngạc nương!

- Thần Phước Nhĩ Khang, Nhĩ Thái cung thỉnh Hoàng hậu nương nương kim an!

Hoàng hậu nhìn quanh thấy trong thư phòng chỉ có ba người, "hừ" một tiếng rồi hỏi.

- Mới tờ mờ sáng thế này mà cả ba đã có mặt, học tập hay bàn chuyện quốc gia đại sự gì vậy?

Trong khi Dung Ma Ma đi theo đang đảo mắt khắp nơi dò xẹt Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Nhĩ Thái đều tái mặt, Nhĩ Khang cố giữ vẻ bình tỉnh, đáp.

- Chúng thần đang cùng Ngủ A Ca thảo luận chuyện giặc hồi ở biên cương!

- Thì ra là như vậy!

Nhưng Dung Ma Ma đã phát hiện được chỗ núp của Tiểu Yến

Tử, nên nháy mắt cho hoàng hậu biệt Hoàng hậu nhìn theo và phát hiện những ngón tay của Tiểu Yến Tử để lộ ra ngoài. Bà cười nhạt tiếp.

- Ta thật không ngờ Ngũ A Ca lại quan tâm đến chuyện nước nhà như vậy. Cả Nhĩ Khang và Nhĩ Thái nữa, cùng đều yêu nước. Trời chưa sáng đã vào cung nghị sự biên cương, thế này quả là đại phước cho triều Mãn Thanh chúng ta quá!

Hoàng hậu vừa nói vừa bước tới phía bàn, cố tình đặt gót giày cứng lên tay của Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử đau quá không chịu được hét to, đồng thời phản xạ nhanh bằng cách rút tay lại. Cái rút tay quá nhanh của Tiểu Yến Tử làm hoàng hậu mất thăng bằng ngã xuống. Đám cung nữ và Dung Ma Ma vội chạy đến đỡ hoàng hậu dậy.

- Ai da! Mẹ ơi! Trời ơi!

Dung Ma Ma cũng kêu lên.

- Phản rồi! Phản rồi! Người đâu! Dưới bàn có thích khách!

Đám thị vệ bên ngoài nghe tiếng ùa vào.

- Thích khách ở đâu? Ở đâu?

Nhưng Nhĩ Khang đã nhanh nhẹn đưa tay cản ngang, hét lớn.

- Thích khách đâu thích khách, các người hãy nhìn kỹ xem là ai? Chưa gì nghe ma ma hét lên là xông vào!

Vĩnh Kỳ cũng lập tức hùa theo.

- Đây là thư phòng của ta, không có lệnh, bọn chó nào dám lộn xộn chứ?

Đám thị vệ nghe hoàng tử nói, vội buông vũ khí quỳ xuống.

- Tội nô tài đáng chết! Đáng chết!

Hoàng hậu đã đứng dậy, thấy bọn thị vệ bất động, giận dữ.

- Lệnh của ta đấy! Hãy mang cái kẻ ngồi dưới bàn kia ra xem là ai, nếu ai trái lệnh, tức là phạm đại tội phản nghịch. Nhanh lên! Động thủ đi!

Bọn thị vệ nghe hoàng hậu ra lệnh, sợ hãi, nhưng vẫn đáp.

- Vâng! Nô tài vâng lệnh! Bọn nô tài phụng mệnh!

Đám thị vệ tiến tới, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ dàn hàng ngang, Vĩnh Kỳ nói.

- Đó không phải là kẻ thích khách. Đó là Hoàn Châu Cát Cát. Ai muốn bắt Hoàn Châu Cát Cát thì hãy bắt ta trước đi!

Đám thị vệ bị chặn, lúng túng chẳng biết phản ứng ra sao. Bấy giờ, Tiểu Yến Tử biết không có thể tránh mặt được nên bò ra. Ban nãy bị hoàng hậu đạp phải tay đau thấu ruột nước mắt còn chảy dài. Vừa đứng dậy vuốt chỗ đau. Tiểu Yến Tử ưỡn ngực nói.

- Chuyện tôi làm tôi chịu. Có gì đâu mà sợ? Dù gì sống chết cũng có số. Mất đầu thì mất chẳng ngán đâu.

Kết cục câu chuyện đưa đến trước mặt vua Càn Long phân xử. Nhà Vua nhìn dáng dấp của Tiểu Yến Tử trong chiếc áo thái giám mà nhức đầu. Phái sau cô cát cát còn có cả Vĩnh Kỳ, Nhĩ

Khang và Nhĩ Thái nữa. Người bực dọc, vỗ bàn hét.

- Thật tình các người muốn quấy rối chuyện gì đây? Hôm qua đã dàn cảnh trốn ra ngoài thành. Buổi sáng nay còn họp lại tính toán gì nữa, thế này thì to gan quá. Nhĩ Khang, ngươi là nhất đẳng thị vệ, vậy mà còn kết bè với những đứa này, làm cái chuyện lén lén lút lút. Ta hỏi ngươi, định làm gì? Ngươi nói đi!

Hoàng hậu thì nghiêm nghị, lạnh lùng ngồi bên cạnh vua, yên lặng một cách đe dọa.

Nhĩ Khang bối rối không kém, suy nghĩ một chút nói.

- Muôn tâu hoàng thượng. Cũng chẳng có việc gì, chẳng qua vì tối qua Hoàn Châu Cát Cát đã tự ý rời cung ra ngoài. Nhĩ Thái rất cẩn thận không dám để cát cát đi đâu, nên đưa cát cát và cả Vĩnh Kỳ về nhà hạ thần. Có điều vẫn chưa yên tâm, nên sáng nay hai huynh đệ hạ thần mới vào cung, thăm dò xem cát cát và Ngũ A Ca có bình an trở về không thôi!

Vua Càn Long nhíu mày.

- Thế à? Rồi ngươi thấy sao?

- Dạ kết quả là hay được hai người đó đang gặp rắc rối, nghe nói sáng nay sẽ bị hoàng thượng xét xử, nên họp lại định giúp Vĩnh Kỳ và Hoàn Châu Cát Cát giảm tội. Chẳng ngờ cát cát vì quá nôn nóng nên giả dạng thái giám sang Cảnh Dương Cung để hội ý. Chẳng may bị Hoàng hậu nương nương phát hiện. Chuyện chỉ có vậy thôi ạ.

Vua Càn Long suy nghĩ, thấy điều Nhĩ Khang nói có tình có lý, nhưng vẫn trừng mắt.

- Lời ngươi vừa trình bày đúng sự thật không?

- Dạ thần không dám to gan nói dối Hoàng thương đâu.

Vua Càn Long lại hét:

- Tiểu Yến Tử đâu!

Tiểu Yến Tử ngẩng đầu lên.

- Dạ thưa Hoàng A Ma!

- Con đến phòng của Ngũ A Ca để bàn kế sách đối phó phải không?

Tiểu Yến Tử gật đầu:

- Dạ đúng ạ.

- Thế ngươi đã tính dùng cách nào để đối phó với trẫm, nói ra thử coi?

Câu hỏi của nhà vua làm Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ đều lo sợ. Họ lo không biết Tiểu Yến Tử sẽ đối phó ra sao. Trong khi Tiểu Yến Tử lại quay qua đám Vĩnh Kỳ cầu cứu. Vua trông thấy, nên nói.

- Nầy đừng có nhìn bọn họ, hãy ngước lên nhìn trẫm đây này. Trẫm muốn nghe đích thân con nói.

Lời vua càng làm Tiểu Yến Tử quýnh lên. Không suy nghĩ gì cả. Tiểu Yến Tử buột miệng.

- Hoàng A Ma đâu có biết, con nào có thì giờ đâu mà hội nghị tìm kế sách đối phó với vua chứ, chân trước con vừa bước vào

phòng, thì hoàng hậu đã theo chân sau. Con trông thấy, sợ quá chui tọt xuống gầm bàn, nhưng vẫn không thoát được, đã bị hoàng hậu giẫm mạnh lên tay. Bây giờ mấy ngón tay con bị gãy hết rồi nè, đau thấu cả xương, còn thì giờ đâu mà nghĩ kế với sách. Thật là xui xẻo chẳng có việc gì con làm nên thân cả. Vừa mới định làm điều gì, là có người túm được tóc ngay. Bây giờ cái đầu cũng đau, tay cũng đau mà cái mông cũng còn đau nữa. Thật xui! Muốn bịa chuyện bịa không thành, nói dóc nói chẳng ai tin. Vì vậy kế sách cái gì? Thất sách thì có!

Vua Càn Long nghe Tiểu Yến Tử lý luận một cách ngạc nhiên. Ông tròn mắt hỏi:

- Tại sao đầu đau rồi tay lại gãy nữa? Đâu mang đến cho trẫm xem?

Tiểu Yến Tử đứng dậy tiến đến gần, đưa tay cho vua xem. Vua chăm chú nhìn. Quả nhiên những ngón tay trên bàn tay phải của Tiểu Yến Tử đỏ và sưng phồng cả. Vua châu mày, chưa kịp nói gì đã nghe hoàng hậu nói.

- Tiểu Yến Tử, đừng có vu oan nữa. Ngươi núp dưới bàn, ta làm sao mà trông thấy. Chỉ vô ý dẫm phải tay thôi, mà mi định mét

vua để đánh lạc hướng à? Mi tưởng làm vậy là sẽ được vua bỏ qua tội ư?

- Vâng!

Tiểu Yến Tử ứng tiếng ngay, rồi giả giọng sướt mượt

- Phải rồi! Chỉ bị hoàng hậu nương nương vô tình giẫm nhẹ một cái mà đã thấu trời xanh rồi, gãy cả tay rồi!

Hoàng hậu tái mặt nhưng không làm gì được. Còn vua Càn Long thì thấy lòng đau xót, quan tâm hỏi:

- Thế mấy ngón tay còn động đậy được không? Cho trẫm xem đi!

Tiểu Yến Tử là chuyên gia đóng kịch, nên động nhẹ ngón tay một chút là mặt mày làm ra vẻ đau đớn khổ sở, rên rỉ

- Ui da! Đau quá! Muốn cong tay lại còn cong không được nè chứ đừng nói là động đậy.

Vua Càn Long nói:

- Vậy thì một lúc nữa nhớ bảo thái y lấy thuốc xoa nhé.

- Vâng.

Vừa nói xong, vua Càn Long chợt vỗ mạnh tay lên bàn một cái rồi lớn tiếng nói:

- Tiểu Yến Tử, con đừng tưởng là tay con đau như vậy là trẫm đã tha đâu nhé!

Lời vua làm Tiểu Yến Tử giật mình, cô nàng lùi lại bất ngờ đùi đụng vào tay nắm của ghế long sàng. Lại kêu lên.

- Ui da! Ui da! Thêm cái chân nữa.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ đứng đấy, nhưng không dám phản ứng. Vua Càn Long trừng mắt

- Lại cái trò gì nữa vậy? Hết tay đến chân ư?

Tiểu Yến Tử vì đau quá nên ứa nước mắt, vừa khóc vừa nói.

- Hoàng A Ma, con nghĩ rằng... số con với số của Hoàng A Ma không hạp nhau, vì vậy từ hôm vào cung đến nay con cứ bị thương liên tục, hết đau chỗ này đến đau chỗ khác, làm cái gì cũng hỏng việc, khiến cho nhiều người tức bực, giận con. Bây giờ con thấy mệt quá rồi! Con không thích làm cát cát nữa đâu!

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử.

- Chỉ có con mệt thôi ư? Riêng ta thấy thì cả cái triều đình này bị con quấy phá mệt bở hơi. Ai cũng chẳng yên được với con cả.

Tiểu Yến Tử cúi đầu yên lặng. Vua Càn Long thở ra, rồi lệnh.

- Thôi các ngươi hãy đứng dậy cả đi!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử đều đứng dậy. Vua Càn Long nhìn bốn người, yên lặng nghĩ ngợi một chút, nói

- Các người đều là huynh đệ trong hoàng thất, yêu quý nhau như vậy là tốt, tuy nhiên đừng bao giờ được quên danh phận của mình. Muốn làm gì cũng phải đắn đo cân nhắc, phải biết quy tắc, không được theo trò chơi của Hoàn Châu Cát cát muốn làm gì thì làm. Không biết kẻ trên người dưới, phép tắc triều đình, loạn kỷ

cương. Nếu trẫm phạt các ngươi thì làm phiền hòa khí thân tộc, mà không phạt thì người ngoại họ còn coi ta ra gì?

Hoàng hậu thấy vua có ý tha, nên vội chen vào.

- Tâu Hoàng thượng.

Nhưng vua đã nói.

- Hoàng hậu yên tâm. Trẫm làm gì cũng cân nhắc kỹ lưỡng chứ không dễ dãi đâu.

Rồi vua quay qua đám Vĩnh Kỳ

- Các ngươi hãy tự suy nghĩ. Mang tiếng là huynh trưởng mà làm việc sai nguyên tắc như vậy thì phải chịu phạt thế nào đây?

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang còn chưa kịp trả lời, thì Tiểu Yến Tử đã lên tiếng.

- Tất cả tội lỗi đều do một mình con gây ra. Chuyện đêm qua tự ý đi ra khỏi hoàng cung cũng vậy, con muốn quá nên Ngũ A Ca với Nhĩ Thái mới nể nang mà làm, chớ không phải do ý họ. Còn

đám nô tài trong Thấu Phương Trai cũng thế, họ đâu dám cãi lại lệnh con? Bây giời thì con mới biết, cái hành vi ngang ngạnh, muốn làm gì là làm bằng được của mình, đã làm phiền mọi người, chứ không phải chỉ một mình mình. Con thấy vô cùng hối hận, con đã biết lỗi, con cũng biết Hoàng A Ma rất thương con, mỗi lần con làm sai, Hoàng A Ma đều tha thứ cho con. Vậy thì lần này, xin người hãy tha cho con một lần cuối. Từ đây vê sau, con đã quyết tâm chăm học, để đền đáp lại tình yêu đó. Để trở thành một cát cát tốt để Hoàng A Ma hãnh diện. Thế nào? Được chứ?

Lời của Tiểu Yến Tử phát xuất từ sự hối hận thật sự, nên vua Càn Long vô cùng cảm động, người thở dài nói.

- Những hành động vừa qua của con làm ta nhức đầu. Chuyện quốc gia đại sự đã làm ta bận rộn, cộng thêm chuyện lo lắng đủ thứ. Thật là phiền phức.

Nhĩ Khang vội bước tới hỏi.

- Có phải chuyện đánh nhau ở biên cương khiến hoàng thượng bực mình chăng?

- Đúng, ban nãy khi lâm triều, ta được các quan đại thần báo cáo là bọn thổ dân ở Tây Tạng nổi loạn, rồi cuộc chiến ở biên cương phía Tây Nam. Mặt trận phía bắc cũng không yên tĩnh... Trẫm nghĩ đến hàng triệu dân lành ở các vùng biên giới đó, cứ gặp chiến tranh liên miên, không an cư lạc nghiệp mà đau lòng.

Vĩnh Kỳ nghe vua cha nói, chợt cảm thấy có lỗi, nói.

- Hoàng A Ma suốt ngày bận rộn việc nước, thức khuya dậy sớm, bọn nhi thần chẳng giúp ích được gì cho cha, lại còn gây bao nhiêu chuyện phiền phức làm vua cha bực dọc, thật là bất hiếu... Hay là thế này, hiện nay con cũng đã trưởng thành, xin Hoàng A Ma hãy để con nhập ngũ tùng chinh, cùng với Phó Lục Thúc đánh giặc?

Vua Càn Long bước tới, ngắm kỹ Vĩnh Kỳ.

- Trị nước không nhất thiết phải cầm binh. Hiện tuổi con còn nhỏ, cái quan trọng là cần phải học. Học trước đi, còn chuyện nước từ từ lo... Ta biết con là đứa đã ham học từ nhỏ, vì vậy ta muốn con học cao hiểu rộng, đỗ đạt. Như vậy cũng là đã trả hiếu cho ta rồi.

Mấy lời tâm huyết của vua Càn Long làm cho Vĩnh Kỳ cảm động, nên hứa.

- Nhi thần quyết làm theo lời dạy của Hoàng A Ma.

Hoàng hậu ngồi đấy yên lặng, chứ không nói vô được gì cả nhưng vô cùng bực dọc.

Vua Càn Long lại quay qua Tiểu Yến Tử, cười nói.

- Tiểu Yến Tử, coi như con gặp may. Ta bỏ hết những việc làm cũ của con, để con yên tâm ngoan ngoãn làm lại từ đầu. Nhưng con phải thực hiện những gì mình đã hứa. Còn việc con muốn ra khỏi hoàng cung. Từ đây về sau, khỏi cần cải trang thành tiểu thái giám nữa, mà chỉ cần nói cho Lệnh Phi nương nương biết, để Lệnh Phi nương nương cắt cử người theo hầu ngươi rồi đi. Còn chuyện muốn đến nhà của Phước Luân, thì cũng cứ đến tự nhiên, đó là nhà của người trong hoàng tộc qua lại nhiều càng tốt chứ đâu có sao?

Tiểu Yến Tử hoàn toàn bất ngờ, không dám tin những gì mình vừa nghe. Nên hỏi lại.

- Hoàng A Ma! Hoàng A Ma không phạt con nữa ư?

- Trẫm tha rồi!

Tiểu Yến Tử lại đòi hỏi.

- Kể cả Ngũ A Ca cũng được tha chứ?

- Phải.

- Còn những người khác liên lụy đến con?

Vua Càn Long thở ra.

- Tha hết! Tha hết!

Bấy giờ Hoàng hậu không dằn được nữa, nên nói:

- Hoàng thượng! Hoàng thượng làm như vậy, hậu cung từ đây về sau e là không còn kỷ luật gì cả.

Vua Càn Long có vẻ không vui.

- Hoàng hậu! Tiểu Yến Tử chẳng qua được trẫm đặc ân một lần. Sao hậu không nể trẫm, cứ giả vờ điếc có phải là mọi thứ sẽ tốt đẹp cả không?

Lời của vua làm hoàng hậu tịt ngòi. Trong khi Tiểu Yến Tử giống như trẻ con, reo lên, quay người một vòng rồi nói to.

- Hoàng A Ma ơi! Rõ ràng là người có một trái tim hết sức quảng đại từ bi. Thế này thì Hoàng A Ma không cần buồn phiền gì về chuyện nước nữa. Ông trời thế nào cũng giúp bệ hạ mà... Hèn gì lúc còn sống trong dân gian, con nghe người ta truyền tụng câu: “Nước có Càn Long, lúa không sâu rầy" mà. Hoàng A Ma là một vị vua tốt, nước nhà là chắc chắn sẽ phú cường mãi mãi.

Vua Càn Long ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến Tử. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Nhĩ Thái thảy đều bất ngờ.

- Nói cái gì mà “Nước có Càn Long, lúa không sâu rầy" là sao? Ta chẳng hiểu gì cả?

Thật ra thì không phải chỉ có vua mà cả bọn Vĩnh Kỳ cũng không biết. Tiểu Yến Tử giải thích.

- Câu đó có nghĩa là "Nước nhà mà có vua Càn Long thì lúa thóc trồng ở trong ruộng sẽ không bị sâu rầy". Dân ở nông thôn họ đã ví Hoàng A Ma như ông trời vậy đó. Hoàng A Ma người là thần thánh, chứ không phải người phàm đâu.

Vua Càn Long tròn mắt. Nhưng thấy thật vui.

- Vậy ư? Có thật là trong dân, họ loan truyền như vậy không?

Tiểu Yến Tử gật đầu lia lịa.

- Có chứ, có chứ! Hoàng A Ma thử bảo con đặt thơ xem, con có đặt được không?

Vua Càn Long nghĩ ngợi, rồi cười hả hê.

- Đúng! Đúng! Con làm vè còn không xong, nói chi là làm thơ!

Vua nói, rồi ngẫm nghĩ hai câu thơ mà Tiểu Yến Tử đọc một cách thấm thía. Mà càng thấm càng thích chí.

- Ha ha! Cái con Tiểu Yến Tử này thú vị lắm chứ?

Rồi quay sang hoàng hậu, vua nói:

- Đấy, Ái khanh thấy không, cái con nhỏ Tiểu Yến Tử này là của trời ban cho trẫm mà. Nó giống như một món ăn khai vị. Có nó bao nhiêu ưu phiền đều tan biến. Ha ha! Trẫm thấy rất thích cái món khai vị này! Hoàng hậu hãy bắt chước trẫm đi!

Hoàng hậu còn chưa nguôi cơn giận. Nhưng vua lại rất tự nhiên, vỗ lên vai hoàng hậu tiếp.

- Tay của Tiểu Yến Tử bị Ái khanh giẫm phải, còn chân của nó lại đụng vào long sàng bị đau. Vậy thì cứ coi như nó đã bị phạt rồi vậy, đừng thắc mắc nữa nhé.

Rồi quay sang đám Vĩnh Kỳ, vua nói:

- Riêng về các ngươi, mỗi người phải về thảo một tấu chương, bàn cách ứng phó loạn ở biên cương cho trẫm.

Cả ba nghe vua phán vậy, mừng ra mặt, đồng tấu.

- Dạ xin tuân mệnh!

Thế là chuyện lớn trốn ra khỏi cung đã được hóa giải. Bốn người rời khỏi thư phòng của mà hí hửng vô cùng. Họ không ngờ chuyện lại được giải quyết một cách êm đẹp như vậy. Nhĩ Thái tươi cười.

- Làm tôi muốn đứng tim, tưởng chết đến nơi rồi chứ!

Vĩnh Kỳ thấy chẳng có ai đi theo, hỏi Tiểu Yến Tử.

- Này cho hỏi, cái câu "Nước có Càn Long, lúa thóc chẳng sâu rầy" là có thật hay cô bịa ra?

Tiểu Yến Tử tròn xoe đôi mắt.

- Câu đầu thì có thật, nhưng câu sau không phải như vậy, tôi không nhớ rõ, hình như không tốt lắm.

Nhĩ Khang kinh ngạc.

- Hèn gì tôi nghe thấy nó làm sao đó, nhớ lại xem thế nào?

- Tôi thật tình không nhớ mà, nhưng tôi biết Tử Vy biết, muốn rõ thì đi hỏi Tử Vy vậy.

Ba gã con trai nhìn nhau. Một lúc Nhĩ Khang thở ra, nói:

- Tôi thật khâm phục cô. Cái gì cô cũng nói được. Nhưng cô đã khiến cho hoàng thượng hài lòng. Vậy là tốt.

Tiểu Yến Tử phất cao tay áo, nói một cách thích chí:

- Ha ha! Nhờ vậy mới qua ải một cách dễ dàng chứ. Chỉ có mấy người học cho nhiều, có cả pho chữ trong đầu, mà chẳng vận dụng được gì cả. Xem đây! Từ đây về sau ta sẽ đàng hoàng mà ra khỏi cung thôi. Ha ha!

Và không dằn được thích thú. Tiểu Yến Tử lại khoa tay múa chân tiếp.

- Khoái quá! Khoái quá! Tiếc là chẳng có xe ngay để ta đến kể cho Tử Vy biết chuyện này ngay!

Vĩnh Kỳ nghĩ đến tình hình căng thẳng ở biên cương, thở dài, rồi nói.

- Cô đừng có quá đắc ý, rồi làm những chuyện quá lố không hay.

Mấy ngày nay tình hình ở biên cương rắc rối lắm, hoàng thượng vì chuyện nước nên không vui, chẳng còn tâm trí gì nên mới tha cho cô đấy.

Lời của Vĩnh Kỳ làm không khí nặng nề trở lại. Tiểu Yến Tử tuy không rành, nhưng cũng tỏ ra quan tâm.

- Bọn loạn loạn gì ở biên cương đó, sao không chịu ở yên làm ăn mà bày chuyện rắc rối chi vậy? Để cho Hoàng A Ma và các người phải buồn bực?

Ba người nghe Tiểu Yến Tử nói phải cười xòa. Nhĩ Thái giải thích:

- Đó là những sắc tộc nhỏ, những bộ lạc họ không muốn thuần phục chúng ta nên nổi loạn. Chuyện này rất phức tạp, khó nói lắm.

Và để chuyển hướng đề tài. Vĩnh Kỳ hỏi:

- Tiểu Yến Tử, mấy ngón tay của cô thế nào rồi?

Nhĩ Thái cũng chen vào:

- Còn chân cô còn đau nhức không?

Tiểu Yến Tử nhìn hai người. Chợt ré lên cười.

- Đương nhiên là đau, nhưng cũng có mức độ chứ? Ban nãy trước mặt Hoàng A Ma mình phải phóng đại một chút mới vượt ải được, rõ chưa?

Ba gã trai trẻ lại nhìn Tiểu Yến Tử với ánh mắt khâm phục. Trong khi Tiểu Yến Tử làm như không biết, ngước lên nhìn trời nói.

- Nếu có Tử Vy vào cung sống chung với tôi thì hay biết mấy. Vì cô ấy cái gì cũng biết cả sẽ giúp rất nhiều cho tôi.

Nhĩ Khang nghe giật mình. Nhưng rồi một ý niệm chợt lóe ra trong đầu. Sao lại không thể thực hiện được chứ?

Tối hôm ấy, ở Phước Phủ, Tử Vy cũng được thông báo đầy đủ diễn biến của sự việc, Tử Vy mừng vì Tiểu Yến Tử lại vượt qua được một ải khó. Đối với các pha mạo hiểm của Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang có vẻ khâm phục, không ngớt khen ngợi.

- Cô ấy là một người khả năng đặc biệt, ai đến gần dễ bị lôi cuốn theo, lại có tài hóa giải. Vì vậy mọi việc như chẳng có gì là khó với cô ta. Chúng tôi lo lắng mà cô ta lại tỉnh bơ ngay cả những lời dặn dò, cô ta cũng chẳng nhớ. Nhưng rồi lại ứng phó rất tài. Chẳng cần chuẩn bị gì mà đâu lại vào đấy. Ngay cả hoàng thượng đang bực cũng phải cười. Quả là một người kỳ tài, tôi còn phải khâm phục, rất khâm phục!

Tử Vy tròn mắt ra nghe, thấy Tử Vy mở to mắt nhìn, Nhĩ Khang mới nhớ ra, hỏi.

- À còn nữa, thế "Nước có Càn Long, lúa thóc chẳng sâu rầy" là gì vậy?

Tử Vy cười nói:

- À... đúng ra đó là "Nước có Càn Long, vận nước hưng long" đấy mà.

- Thì ra là vậy!

Đến đấy Nhĩ Khang mới hiểu, và càng thấy khâm phục Tiểu Yến

Tử nhiều hơn.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 15

Nhĩ Khang từ hôm cùng Tử Vy đến Thung lũng lãng quên trở về, là đã có nhiều sự thay đổi. Một khát vọng tình cảm nhen nhúm, không mập mờ mà rất rõ ràng.

Nhĩ Khang biết mình đã yêu Tử Vy. Và cái tình yêu đó, nó giống như một dòng sông đang đổ ra biển. Càng lúc nước chảy càng cuồn cuộn, và không gì ngăn cản được nữa. Nhưng mà Nhĩ Khang lại vướng phải vấn đề quá nghiêm trọng là không biết xử sự ra sao, vì cái lý lịch của Tử Vy quá đặc biệt, trong khi chuyện hôn nhân của bản thân lại không thể do mình tự định đoạt. Vì vậy... chuyện tương lai sao quá mù mịt. Phải giải quyết thế nào đây? Và ngày ngày Nhĩ Khang như người mất hồn. Cứ mãi suy nghĩ về chuyện đó. Cái thái độ của Nhĩ Khang không qua khỏi được mắt ông Phước Luân và bà Phước Tấn. Họ đã một lần cảnh cáo Khang.

- Không được đâu nhé con! Chuyện này rất quan trọng. Con phải thực tế. Vị trí của Tử Vy hôm nay vô cùng đặc biệt. Con không thể yêu cô ấy. Không thể làm gì cả vì nếu Tử Vy chỉ là một cô gái dân gian bình thường thì con có thể giữ lại làm thiếp cũng được. Đằng này, cô ấy không là một người bình thường mà có gốc gác hoàng tộc, nên cũng không thể hành động một cách hồ đồ, vậy là phạm thượng!

Nhĩ Khang đứng thẳng lưng nói:

- Con sẽ không hành động ngu dại như vậy. Mà sẽ cưới Tử Vy đầy đủ lễ nghi. Con muốn Tử Vy là vợ chính thức của con, ngoài cô ta ra, con không chấp nhận một cô gái nào khác đâu.

- Làm sao con có thể cưới hỏi chính thức đầy đủ lễ nghi được, khi mà hoàng thượng không hề hay biết có sự hiện diện của đứa con kia trên cõi đời này? Đến lúc Hoàng thượng chỉ hôn, làm sao có danh sách tên tuổi của Tử Vy? Đấy con rõ rồi chưa?

Ông Phước Luân nói, bà Phước Tấn dặn thêm:

- Con hẳn biết rõ chuyện đó cơ mà? Khi mà Hoàng thượng chỉ

hôn, con có dám kháng chỉ không? Như vậy làm sao con có thể bảo là ngoài Tử Vy ra, con không cưới một người nào khác? Bây giờ con đã trưởng thành, đã là người lớn rồi, đã làm quan trong triều mà còn nói những lời ngang bướng, vô trách nhiệm như vậy được ư?

Lời khuyên của cha mẹ càng khiến cho Nhĩ Khang rối trí và Nhĩ Khang biết. Tất cả những gì cha mẹ nói đều đúng. Có điều tình yêu một khi đã cháy lên rồi thì làm sao dập tắt đây? Vì đó là một tình cảm phát xuất tự đáy lòng.

Lời của cha: “Tử Vy nào có hiện hữu với Hoàng Thượng" làm Nhĩ Khang suy nghĩ. Có lẽ chuyện thuyết phục Tử Vy đừng vào cung làm rõ chuyện là một sai lầm. Phải để cho vua biết có một Tử Vy hiện hữu trên đời mới được. Tử Vy có thể vào cung ở chung với Tiểu Yến Tử được cơ mà...

Và cái ý niệm đó của Nhĩ Khang, đã được một bất ngờ biến thành sự thật.

Nhĩ Khang không biết cha mẹ mình đã nói gì với Tử Vy, mà hôm ấy, khi đi dự chầu ở triều đình về, chàng không thấy Tử Vy và Kim Tỏa đâu cả. Trên bàn chỉ có một bức thư:

Nhĩ Khang huynh kính mến,

Thật vô cùng có lỗi với huynh. Bây giờ thì địa vị của Tiểu Yến Tử đã ổn định, tôi không còn gì phải nghĩ ngợi nữa, nên đi đây. Tôi sẽ đi thật xa. Mặc dù trong tim tôi vẫn còn quá nhiều bịn rịn. Tôi sẽ không bao giờ quên được những ngày tôi đã sống dưới mái gia đình huynh. Ở đó có rất nhiều kỷ niệm, ở đó tôi thật sự hưởng được cái không khí gia đình, mọi người đều tốt với tôi, tôi thấm thía ý nghĩa của câu “Sinh tử có nhau" “Khắc dạ ghi tâm" là gì. Tôi nói thật đấy và biết ơn huynh vô cùng. Đừng buồn vì chuyện ra đi của tôi. Tôi đã ra đi một cách vui vẻ và chúc phúc cho những người ở lại. Xin hãy thay tôi chăm sóc cho Tiểu Yến Tử. Gởi lời thăm cha mẹ huynh và Nhĩ Thái huynh.

Ký tên

Tử Vy

Nhĩ Khang tái hẳn mặt khi đọc xong lá thư. Chàng đi tìm cha mẹ với đôi mắt đỏ hoe

- Cha mẹ đã nói gì với Tử Vy vậy? Tại sao lại có thể cư xử một

cách vô tình với một cô gái đôn hậu, hiền lành như thế? Cha mẹ đuổi cô ấy đi ư? Cha mẹ cũng biết là Tử Vy không còn nhà cửa, cha mẹ mà? Cô ấy cũng không còn Tiểu Yến Tử, không còn gì hết! Rồi Tử Vy sẽ đi đâu? Bức thư tuy ngắn gọn nhưng rõ là đầy nước mắt. Con biết, cha mẹ chẳng hề quan tâm gì đến sự đi ở của Tử Vy, cũng như quan tâm đến nỗi khổ của con.

Nói xong Khang bỏ chạy ra ngoài không đợi phản ứng gì của ông bà Phước Luân cả.

Chuyện Nhĩ Khang đi tìm Tử Vy là một chuyện tìm kiếm tuyệt vọng. Trước hết chàng đi đến Viện người nghèo, ở đấy Liễu Thanh, Liễu Hồng đều cả quyết là không hề trông thấy thầy trò Tử Vy. Dù Nhĩ Khang có năn nỉ thế nào, họ vẫn lắc đầu, Liễu Thanh còn nói:

- Cô ấy ở nhà huynh mà? Đi mất rồi ư? Sao huynh không trông chừng để người ta đi mất?

Nhĩ Khang chẳng biết trả lời sao. Chỉ thấy cái thế giới này sao rộng lớn quá. Muốn tìm Tử Vy và Kim Tỏa giữa dòng người ngược xuôi chẳng chút dễ dàng. Giống như tìm kim trong biển. Rồi chàng lại lo sợ. Chẳng khéo tìm không ra, rồi Tiểu Yến Tử

hỏi trả lời sao? Cô nàng mà chẳng thấy Tử Vy lại quấy rối lung tung nữa cũng phiền.

Khang tìm thế suốt ba ngày, vẫn không ra tung tích thầy trò Tử Vy đâu.

Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, Nhĩ Khang đành phải cùng Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ đến Thấu Phương Trai.

Tiểu Yến Tử vừa được tin đã hét toáng lên:

- Tại sao lại để Tử Vy bỏ đi? Đi mất rồi à? Thế này là thế nào? Làm sao để tôi chuộc được lỗi mình đây?

Nhĩ Khang với gương mặt mệt mỏi:

- Tôi đã tìm cô ấy suốt ba ngày nay mà chẳng có được một chút tin tức gì. Vì vậy chắc có lẽ phải đến Tế Nam thôi. Nhưng mà tôi lại không biết địa chỉ của Tử Vy ở Tế Nam mới chết chứ? Thế Tiểu Yến Tử có nghe cô ấy nói không? Ở quê còn ai? Biết gì cứ nói lại hết cho bọn này nghe đi!

Tiểu Yến Tử giậm chân:

- Làm sao tôi biết? Tôi chỉ nghe Tử Vy nói đã bán hết nhà cửa vườn tược, lấy tiền làm lộ phí lên Bắc Kinh. Còn thân nhân ư? Mẹ Tử Vy đã không còn qua lại với ai từ lâu rồi, vì những người trong thân tộc họ cũng không chấp nhận một người họ hàng hư đốn như thế. Chắc chắn là Tử Vy không quay về Tế Nam, dù cô ấy thường nói vậy. Về làm gì nơi chẳng còn ai?

- Vậy thì ở Bắc Kinh này, ngoài cô ra, cô ấy còn quen biết ai? Tử Vy có thể đi đến đâu nữa?

- Tử Vy chỉ quen Liễu Thanh, Liễu Hồng.

- Ngay từ khi biết chuyện thầy trò Tử Vy bỏ đi, tôi đã đến ngay Viện người nghèo. Nhưng Liễu Thanh và Liễu Hồng đều nói là không thấy họ quay về, cả đám trẻ con cũng bảo thế!

Tiểu Yến Tử buồn bực, tự trách:

- Tôi đã biết là không thể tiếp tục thế này mãi mà. Có lẽ Tử Vy đã nghĩ rằng cô ấy bỏ đi tôi sẽ sống vui hơn. Tôi sẽ yên lòng trong cảnh sống nhung lụa này... Vì vậy quả là tội lỗi. Tôi đã hại Tử Vy! Tội tôi đáng chết!

Tiểu Yến Tử khóc và tự đưa tay vả vào mặt mình. Nhĩ Thái thấy vậy nói vào:

- Đừng có tự trách mình như vậy, chuyện này chẳng liên can gì đến cô cả, mà trăm sự là tại Nhĩ Khang huynh thôi.

Tiểu Yến Tử nghe vậy trố mắt nhìn Nhĩ Khang:

- À vậy ra huynh đã đuổi thầy trò Tử Vy đi? Tại sao anh lại hành động như vậy?

Nhĩ Khang đau khổ:

- Làm sao tôi có thể đuổi Tử Vy đi chứ? Tôi van nài cô ấy ở lại thì có. Tôi đã nói rồi, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả công danh sự nghiệp, để cùng cô ấy đến góc biển chân trời nào cũng được. Miễn sao có Tử Vy!

Tiểu Yến Tử tròn mắt nhìn Nhĩ Khang. Sự bộc bạch của Nhĩ Khang thật bất ngờ, như vậy là...

Vĩnh Kỳ thấy vậy đỡ ngượng cho bạn:

- Nhĩ Khang! Từ nào đến giờ huynh là người bình tĩnh nhất. Hôm nay làm sao thế? Cái gì từ từ nói. Thấu Phương Trai này đâu phải là nơi an toàn đâu? Biết đâu Dung Ma Ma đang núp ở đâu đây đang theo dõi bọn mình. Vì vậy đừng dông dài, Tiểu Yến Tử hãy nói đi, Tử Vy còn khả năng đến nơi nào nữa không? Chúng ta phải tìm cho ra, bằng không Nhĩ Khang sẽ là người đầu tiên phát điên đấy.

Tiểu Yến Tử suy nghĩ một chút, rồi vừa đi vừa nói:

- Chúng ta phải đến cầu Lệnh Phi nương nương vậy. Tôi cần phải ra khỏi cung ngay. Chỉ có tôi mới có thể tìm được cô ấy. Các huynh hãy kéo hết qua nhà Ngũ A Ca đi, một lúc tôi sẽ sang đấy sau.

Yến Tử giống như một mũi tên "Sẹt!" một cái đã có mặt ở phòng ngủ của Lệnh Phi nương nương. Vừa thấy mặt Lệnh Phi, đã quỳ xuống:

- Lệnh Phi nương nương! Hoàng A Ma nói nếu con muốn ra khỏi hoàng cung thì phải sang đây trình cho nương nương một tiếng. Vậy nương nương cho phép nhé!

Lệnh Phi kinh ngạc:

- Ngay bây giờ ư?

- Vâng, giờ này thời tiết tốt, lại có nắng, con muốn ra ngoài khuây khỏa một chút, rồi quay vào ngay được chứ?

- Có ai đi cùng không?

- Có Nhĩ Khang và Nhĩ Thái ạ.

Lệnh Phi suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Với bà, Nhĩ Khang và Nhĩ Thái đều là cháu gọi cô ruột, vậy thì còn gì hơn. Nếu tình cảm của Tiểu Yến Tử với một trong hai đứa mà phát triển được thì hay biết chừng nào. Cả hai cậu con trai đều chưa được vua chỉ hôn, tạo cơ hội để chúng gần gũi cát cát càng tốt.

- Được, nhưng phải cải trang phục thường dân, ra ngoài không được hành động tự ý, phải biết kềm chế, không được đến những nơi quá phức tạp. Ta sẽ cho Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử theo hầu. Nhưng nhớ là trước cơm tối, là phải về đến đấy.

- Vâng, vâng, vâng!

Tiểu Yến Tử được chấp thuận, vâng luôn miệng, sau khi dập đầu lạy tạ, là như một mũi tên bắn " sẹt" ra ngoài ngay.

Nửa tiếng đồng hồ sau. Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ và đám tùy tùng đã có mặt tại Viện người nghèo. Đám người nghèo và trẻ con vừa trông thấy Tiểu Yến Tử xuất hiện đã đứng vây cứng, hỏi han đủ thứ chuyện. Rất khó khăn Tiểu Yến Tử mới thoát được họ. Kéo Liễu Thanh, Liễu Hồng qua một bên Tiểu Yến Tử giới thiệu đám Vĩnh Kỳ với họ:

- Đây là ba người bạn mới kết giao của tôi, rất thân đấy. Họ đã giúp tôi rất nhiều, vì vậy coi như tất cả cùng phe.

Liễu Thanh có vẻ không hài lòng:

- Cô mất tích mấy tháng trời nay, đùng một cái quay về chỉ để giới thiệu cho tôi biết mấy người bạn mới này thôi sao?

Nhưng Tiểu Yến Tử không vừa:

- Không phải là chỉ giới thiệu bạn bè mới, mà ta muốn hỏi hai

người, đã giấu Tử Vy và Kim Tỏa ở đâu?

Liễu Thanh giật mình:

- Xem kìa? Hỏi gì lạ vậy? Ai nói với cô là tôi cất giấu hai người đó chứ?

Liễu Hồng chen vào:

- Huynh muội bọn tôi thật tình không thấy, không biết họ ở đâu cả.

Tiểu Yến Tử giậm chân:

- Mấy người hôm nay làm sao vậy? Không nhớ tôi là ai nữa ư? Tại sao có thể cư xử với tôi như thế? Mấy người cũng biết tôi và Tử Vy dã từng kết nghĩa, có thề với trời đất rồi tôi yêu quí cô ấy. Nếu chẳng có chuyện hệ trọng tôi ra dây làm gì? Tôi muốn ra đây nào có dễ dàng đâu. Tại sao còn giấu giếm tôi? Còn làm mặt lạ với tôi chứ?

Liễu Thanh trợn mắt:

- Tôi đã bảo không biết là không biết mà.

Tiểu Yến Tử nổi nóng, đấm một đấm về phía Liễu Thanh:

- Thật tức chết đi, tôi biết các người biết! Các người giấu tôi, thì các người là chó chứ không phải là người! Đừng có nói dóc! Cái gian của các người đã hiện ra trên mặt rồi kìa. Tôi biết hết.

Rồi quay sang Liễu Hồng, Yến Tử hỏi:

- Liễu Hồng, cô tưởng cô giấu Tử Vy là cô đã giúp cô ấy ư? Lầm rồi! Các người hại cô ấy đấy, rồi cô ta sẽ khóc, sẽ hận tất cả... Và ta, ta cũng sẽ không nhìn mặt các người nữa đâu!

Liễu Hồng là gái nên yếu đuối, vừa nghe Tiểu Yến Tử dọa như vậy, đã thở dài nói:

- Thôi được rồi, được rồi! Để tôi mách cho cô biết. Cô hãy đến khu đê Ngân Hạnh. Phía sau núi có một cái miếu đất, cạnh miếu có một ngôi nhà lá...

Liễu Thanh ngăn lại:

- Liễu Hồng? Em nói gì vậy? Sao ngu thế?

Liễu Hồng nhìn huynh:

- Không lẽ huynh muốn Tử Vy khóc hết nước mắt ư?

Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang không cần tiếp tục nghe, nháy mắt nhau nhảy ra xe đi ngay.

Ngôi nhà của Tử Vy mướn ở rất dễ tìm. Vừa đến nơi, Tiểu Yến Tử đã nhảy xuống trước, chạy vào nhà gọi to:

- Tử Vy! Tử Vy! Ra đây nào, bọn này đến tìm Tử Vy đây.

Nhĩ Khang cũng nhanh chân không kém, đẩy cửa bước vào. Nhưng bên trong mọi thứ đều đơn giản, một giàn bếp lạnh. Ngoài ra chẳng có ai cả. Nhĩ Khang giật mình. Tiểu Yến Tử, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ theo sau đều thấy lạ.

- Có lẽ chúng ta đã bị gạt rồi, ở đây đâu giống nơi các cô gái ở đâu?

- Đúng. Chẳng có lấy cả một cái giường, mà chỉ có một lớp cỏ

rơm.

- Vậy là chúng ta bị gạt rồi!

Nhưng Tiểu Yến Tử lại cả quyết:

- Liễu Hồng không bao giờ gạt tôi đâu. Chắc chắn là bọn họ ở quanh đây thôi. Vậy thì bọn mình chia nhau ra tìm vậy.

Và quay sang huy động cả đám thái giám:

- Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Tiểu Quế Tử, các ngươi cũng giúp ta nhé?

Nhưng mấy tay thái giám nào có biết mặt mũi của Tử Vy ra sao? Hỏi:

- Bẩm cát cát, người ấy thế nào, mập ốm cao gầy ra sao ạ?

Tiểu Yến Tử cười:

- Đó là hai cô gái, khoảng bằng tuổi ta, rất đẹp!

Ba tên thái giám "dạ" rồi chia nhau đi tìm. Nhĩ Khang mặt dàu dàu bước ra khỏi mái tranh. Đứng cạnh sườn núi nhìn ra xa, chợt nhớ:

- À... nơi này rất gần Thung lũng lãng quên cơ mà?

Và chàng không chờ, chạy ra xe, tháo rời một chú ngựa, rồi nhảy thót lên.

- Đi nào!

Khang thúc vào bụng ngựa. Con ngựa vọt tới trước. Tiểu Yến Tử và đám còn lại ngạc nhiên:

- Nhĩ Khang! Nhĩ Khang! Đi đâu vậy?

Quả là Tử Vy đang ở tại Thung lũng lãng quên. Thật ra thì lúc đầu Tử Vy có nhờ Liễu Thanh cất cho một căn lều để tạm trú. Nhưng thật không ngờ. Lại phát hiện ra phía sau ngôi nhà, đi chẳng bao xa là đến Thung lũng lãng quên nên đã bỏ qua ý định đó.

Ở trong căn lều được một ngày. Mọi thứ quá rảnh rỗi nên Tử Vy

đi ra ngoài cho khuây khỏa, và trong lúc đi dạo quanh đó, Tử Vy đã tình cờ tìm thấy lối vào Thung lũng lãng quên. Và từ đó không rời nơi này được nữa.

Đứng trước dòng nước chảy. Tử Vy nhớ đến Nhĩ Khang, người con trai mình thầm mến mà lòng đau thắt. Vô duyên gặp nhau làm gì? Tại sao gần rồi không được ở cạnh nhau. Trái tim Tử Vy tan vỡ. Chẳng lẽ định mệnh mà mẹ đã gánh lại tái diễn với ta? Rồi thương nhớ, chờ đợi suốt đời ư?

Tử Vy nhớ đến bài hát của mẹ mà lòng trăm mối.

Núi xa vời vợi mây vời vợi

Núi cũng xa mà nước cũng xa...

Mây bàng bạc, gió lạnh, nước trong, khung cảnh hữu tình. Tử Vy đứng yên như đã hóa đá. Mặc mây trôi, nước chảy, hoa rụng. Kim Tỏa cũng đứng gần đó chỉ yên lặng, đồng cảm và không muốn khuấy động dòng tư tưởng của chủ nhân.

Đột nhiên, có tiếng ngựa chạy tới. Tiếng ngựa cắt ngang dòng nghĩ, Tử Vy nhìn qua và không dám tin ở mắt mình. Có thể như

vậy ư? Nhĩ Khang đang gò lưng trên ngựa tiến tới phía nàng. Tử Vy đứng yên không dám động đậy.

Kim Tỏa cũng nhìn thấy, cô bé mừng ra mặt, và chuyện gì đã tới phải tới. Ngựa dừng lại, Nhĩ Khang nhảy xuống ngựa, đứng sững trước mặt Tử Vy. Hai người cứ đứng yên lặng nhìn nhau. Chẳng ai nói với nhau một điều gì cả. Rồi Nhĩ Khang dang hai tay ra và Tử Vy không kềm chế được ngã ngay vào. Hai người cứ đứng yên trong vòng tay, mặc cho trời đất xoay chuyển ra sao cũng mặc.

Một lúc sau, Nhĩ Khang nói:

- Tử Vy, sao muội tàn nhẫn vậy chỉ để lại cho huynh một bức thư ngắn với lời vĩnh biệt, rồi bình thản bỏ đi! Muội có biết, muội làm thế là giết huynh không? Huynh đâu thể chịu nổi sự đau đớn như vậy được chứ?

Tử Vy khóc rồi hỏi:

- Nhưng làm sao huynh tìm được muội?

Nhĩ Khang xiết nhẹ tay Tử Vy:

- Chuyện đó từ từ nói, coi như giữa chúng ta có sự thần giao cách cảm vậy. Bây giờ ngoài kia, còn biết bao người đang chờ ta, giờ huynh chỉ muốn hỏi muội một câu thôi?

- Câu gì?

- Có thật sự muội muốn bỏ huynh ra đi không? Muội đi một cách không luyến tiếc gì cả được ư?

Tử Vy ngước lên nhìn Nhĩ Khang với ánh mắt đầy tình cảm, rồi cúi xuống, đọc nhỏ câu thơ:

- Sông cạn, núi mòn. Tình chưa hẳn dứt.

Lời của Tử Vy làm Nhĩ Khang sung sướng.

- Muội đã nói vậy, thì huynh còn sợ gì. Vận mệnh của ta phải do ta nắm lấy. Huynh quyết sẽ tranh đấu đến cùng cho tình yêu, cho tương lai của chúng ta.

Tiểu Yến Tử và đám Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái đang đứng trước chòi lá nôn nóng chờ Khang. Vì họ tìm lâu quá rồi mà chẳng thấy người

đâu cả.

Chợt nhiên, mọi người nghe tiếng vó ngựa, rồi trước mặt xuất hiện đôi Nhĩ Khang và Tử Vy. Họ đang ngồi bên nhau trên lưng ngựa. Kim Tỏa thì thả bộ đi sau...

Tiểu Yến Tử mừng muốn phát điên lên:

- Nhĩ Khang tìm thấy Tử Vy rồi! Tìm thấy rồi!

Và khoát khoát khăn tay, nhảy lên như đứa trẻ:

- Tử Vy! Tử Vy! Bọn ta đang chờ ngươi này!

Tử Vy ngồi trên lưng ngựa cũng khoát tay lại trong khi Vĩnh Kỳ thấy Nhĩ Khang và Tử Vy ngồi bên nhau trên ngựa một cách tình tứ quá, buông lời trêu:

- Xem kìa! Y hệt như một bức tranh? Đúng là đôi Uyên Ương hạnh phúc.

Nhĩ Thái tiếp lời:

- Được yêu nhau như vậy. Có khổ một chút cũng chẳng nghĩa lý gì.

Nhĩ Khang thấy mọi người chăm chú nhìn mình, ái ngại thúc ngựa chạy nhanh hơn. Khi Khang vừa ngừng lại. Vịn Tử Vy đưa xuống, là Tiểu Yến Tử nhào đến, trách ngay:

- Ngươi làm cái trò gì kỳ cục vậy? Đang ở yên ổn đột nhiên lại bỏ đi mất tích. Làm cho bọn này lên cả ruột. Vậy mà trước đó còn nói mạnh. Bảo là chẳng hề buồn bực gì cả. Tôi đã nói mình có phước cùng hưởng, có nạn cùng chia. Thế mà Vy lại chạy đến trú trong cái chòi tranh rách nát này, có phải là muốn tôi cũng đến đây ở với Vy không? Thôi được, muốn vậy thì cứ vậy. Tối nay tôi sẽ không về cung, tôi sẽ ở lại đây với Vy. Mình có họa cùng chia mà!

Vĩnh Kỳ nghe nói giật mình:

- Không được! Không được! Cô muốn hại cả Lệnh Phi nương nương ư? Bà ấy đã bảo lãnh cô ra đây mà!

- Kệ! Chẳng nghĩa gì cả!

Nhĩ Thái thấy Tiểu Yến Tử ngang bướng cũng đâm lo, quay qua Vĩnh Kỳ:

- Tôi đã nói với huynh rồi mà. Bọn mình mắc họa. Đụng đến hai cô cát cát này là chỉ có nước từ khổ tới chết!

- Còn khổ cái nỗi gì nữa! Chết đến nơi thì có!

Tử Vy nghe mọi người bình luận về mình, cảm thấy bất an nói:

- Xin lỗi! Tôi không ngờ chuyện tôi làm, lại phiền đến quí vị như vậy, nhất là với Ngũ A Ca.

Tiểu Yến Tử kêu lên:

- Sao lại không ngờ? Cứ suy nghĩ một chút là thấy ngay. Việc làm của ngươi đã khiến mọi người phải lên ruột...

Rồi chợt nhiên như nhớ ra điều gì. Tiểu Yến Tử kéo Tử Vy qua một bên, đổi đề tài ngay.

- Bỏ qua chuyện đó đi! Ta chỉ muốn hỏi ngươi. Bọn ngươi... mi và Nhĩ Khang đấy? Đã phải lòng nhau từ bao giờ vậy? Sao lần

trước ta gặp, chẳng nghe nói năng gì cả?

Tử Vy thấy mọi người đổ mắt nhìn mình, đỏ mặt nói:

- Nói gì kỳ quá!

Bấy giờ Kim Tỏa cũng về đến nơi. Thấy mọi người tụ cả ngoài sân, vội nói:

- Sao tất cả không vào nhà, tôi sẽ nấu nước pha trà cho các vị giải khát nhé?

Tiểu Yến Tử trợn mắt:

- Thôi! Thôi khỏi! Cái nhà gì mà chẳng có lấy một chiếc ghế. Để ở ngoài này ngồi trên cỏ tốt hơn.

Vĩnh Kỳ nói:

- Vâng, ở đây cũng được, coi như mọi người đi dã ngoại vậy, lâu ngày sống trong lầu cao cửa rộng được ở đây hít thở không khí trong lành của núi rừng rất tuyệt! Nhưng tuyệt nhất có lẽ là hưởng được cái vui của người khác, họ chia ly rồi lại trùng

phùng. Các bạn biết là ai rồi chứ? Bọn mình ngồi đây cũng quá vui rồi!

Rồi quay qua mấy tay thái giám đi theo. Vĩnh Kỳ ra lệnh:

- Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Tiểu Quế Tử đâu. Các ngươi dẫn ngựa cho nó ăn đi. Đi xa một chút càng tốt, không được ở gần đây nghe trộm chuyện của bọn ta nhé.

Ba tên thái giám đã rất quen với hành vi bí mật của chủ nên chúng dạ rồi kéo đi ngay.

Nhĩ Khang thấy chẳng còn ai ngoài cuộc đứng gần nữa, nên trịnh trọng lên tiếng:

- Tôi có một kế hoạch, nói ra cho các vị nghe thử nhé. Chuyện này hơi mạo hiểm. Nhưng tôi đã suy nghĩ lâu lắm rồi và chưa dám thực hiện vì nó quá táo bạo. Trong kế hoạch này Tử Vy phải chịu hẹp một chút. Vì hôm nay tình thế cấp bách quá nên mới nói ra. Mục đích là để phá vỡ bế tắc mà ta đang gặp. Các bạn hãy cùng thẩm định xem có thể thực hiện được không nhé?

Tiểu Yến Tử nghe nói có sách lược là hỏi ngay:

- Cách đó là thế nào? Nói ngay đi ỡm ờ gì nữa?

Nhĩ Khang chậm rãi nói:

- Phải cho Tử Vy vào cung thôi!

Mọi người vừa nghe giật mình:

- Sao vào cung được? Hoàng Cung đâu phải là chỗ dễ vào?

- Chuyện đó cần phải có mưu kế hay của Tiểu Yến Tử. Cần sự lanh trí của cô ấy. Ngày trước Tử Vy không vào cung được, không gặp được Hoàng thượng là vì thiếu một đường dây. Bây giờ thì khác rồi. Tử Vy đã có một tỉ tỉ kết nghĩa làm cát cát. Và cát cát này lại rất được lòng Hoàng thượng yêu quý, vì vậy chuyện cát cát cần một cung nữ là chuyện đương nhiên. Chẳng hạn như cô cát cát thấy thích một người làm nào trong phủ chúng tôi, nên xin tiến vào cung, chuyện rất bình thường. Hoàng thượng chắc chắn là phải thuận. Mà Hoàng thượng thì suốt ngày còn bận việc nước nữa, nên chắc chắn chỉ cần Lệnh Phi nói thêm vào một tiếng, là Tử Vy sẽ vào cung ngay!

Nhĩ Khang nói một hơi nhưng Nhĩ Thái lại thắc mắc:

- Tôi hoàn toàn không hiểu. Mục đích của việc đưa Tử Vy vào cung để làm gì? Bởi vì với cái thân phận đó Tử Vy cũng đâu có thể chạy đến trước mặt vua nói. Tiểu Yến Tử không phải là cát cát thật, tôi mới thật đây, mà nếu có làm được như vây đi thì chẳng khác nào kết án Tiểu Yến Tử, mà không nói thì có phải là làm khổ thêm Tử Vy không?

Nhĩ Khang vẫn giữ ý định:

- Thủng thẳng nghe tôi trình bày nào?

- Vào được cung rồi thì ăn thua tài cán của Tử Vy chứ? Chỉ cần có cơ hôi được tiếp cận vua. Tử Vy không cần nói ra sự thật, từ từ rồi vua sẽ hiểu là trên đời này còn có một cô gái... Và tôi thấy là tình cảm giữa Hoàng thượng và Tiểu Yến Tử bây giờ đã ổn định, chẳng có một thế lực nào có thể tách rời họ được nữa. Nếu bây giờ người lại thấy có một đứa con gái, có dáng dấp giống như Hạ Vũ Hà. Thì đương nhiên sẽ thích thôi, và rồi thời gian sẽ từ từ cho thấy sự thật... Ý tôi muốn nói là với Hoàng thượng, cái chuyện cát cát thật hay giả không còn quan trọng nữa, người sẽ thích cả hai sẽ nhận hết cả hai.

Lời của Nhĩ Khang khá hợp lý khiến mọi người nhìn nhau suy nghĩ. Nhĩ Thái có vẻ chưa hài lòng nói:

- Như vậy vẫn không được! Không được! Ý huynh thế nào đã rõ vì huynh sợ mất Tử Vy nên mới nghĩ ra chuyện đó. Chứ thật ra thì chỉ một mình Tiểu Yến Tử ở trong cung thôi cũng làm cho bọn này hồn phi phách tán. Bây giờ lại thêm một Tử Vy nữa, mọi người có phải càng rối hơn không? Tôi biết mục đích của huynh, huynh muốn mỗi người trở về đúng vị trí của mình, để rồi sau đó khi Tử Vy đã chánh thức trở thành cát cát, huynh sẽ xin với vua chỉ hôn Tử Vy cho huynh. Kế hoạch thì vĩ đại lắm nhưng nếu hơ hỏng một chút có phải là nguy hiểm cho Tiểu Yến Tử không? Vì vậy tôi phản đối. Việc làm này vừa ích kỷ vừa nguy hiểm!

Lời của Nhĩ Thái khiến Tử Vy đứng dậy:

- Nhĩ Thái nói đúng đấy, tôi sẽ không vào cung đâu, như vậy chỉ làm nguy hiểm cho Tiểu Yến Tử.

Và quay sang Nhĩ Khang, Tử Vy nói:

- Huynh suy nghĩ kỹ đi! Trước đây huynh sợ làm lộ lai lịch của Tiểu Yến Tử. Bây giờ lại đề nghị kỳ cục thế này, có phải chỉ vì quyền lợi của huynh không? Nếu vậy thì ích kỷ quá!

Nhĩ Khang thở ra nói:

- Tại sao các người không suy nghĩ kỹ, mà đổ tất cả tội lỗi lên người tôi vậy. Tôi không ích kỷ đâu. Các người bình tâm một chút xem. Liệu Tử Vy có làm cho Tiểu Yến Tử nguy hiểm không nào? Cô ấy giúp đỡ không hết cho Tiểu Yến Tử thì có. Tình trạng của Tiểu Yến Tử hiện nay mới là nguy hiểm. Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện ra khỏi hoàng cung, như vậy là sớm muộn rồi cũng bị bại lộ tông tích. Vì mỗi lần đi như vậy sẽ có người đi theo, rồi sẽ bị theo dõi. Nếu bây giờ Tử Vy vào cung, tỉ muội sẽ bên nhau. Tử Vy sẽ là cánh tay đắc lực giúp đỡ Yến Tử mọi mặt... Ở đây tôi cũng thừa nhận mục đích của tôi giống như Nhĩ Thái nói. Nhưng mà các bạn ở đây đã nghĩ gì? Không lẽ cũng chỉ nghĩ đến mình mà chẳng muốn nghĩ đến chuyện giúp được Tử Vy nhìn được cha? Tôi nghĩ là Tử Vy thật sự rất khát khao điều đó và Tiểu Yến Tử cũng muốn được giải thoát khỏi mặc cảm tội lỗi của mình.

Câu nói cuối cùng của Nhĩ Khang làm Tiểu Yến Tử xúc động

reo lên:

- Tôi muốn! Tôi muốn! Tôi không làm cát cát nữa đâu.

Tiểu Yến Tử quay qua nhìn Tử Vy nói tiếp:

- Lần này về tôi sẽ thưa với Hoàng A Ma cho Tử Vy vào cung, nhưng mà làm như vậy... Tôi thấy thiệt thòi cho Tử Vy quá, nên tôi sẽ bảo với vua là tôi còn có một đứa muội muội...

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Xem kìa lại lòi đuôi nữa rồi... Hạ Vũ Hà chỉ có một đứa con gái làm sao?... Thôi tạm thời cho Tử Vy làm cung nữ đi! Chỉ có vào làm cung nữ mới vào cung dễ dàng thôi.

Rồi hứng chí Vĩnh Kỳ nói với mọi người:

- Nào, nếu muốn tiến hành, thì tất cả phải ngồi lại tính kỹ, lần này không để bất cứ một sơ sót gì nữa.

Nhưng Nhĩ Thái nói:

- Tôi vẫn không tin tưởng. Với người khác mọi chuyện có thể không có sơ sót chứ với Tiểu Yến Tử thì chưa làm đã lộ rồi!

Tiểu Yến Tử đẩy Nhĩ Thái một cái thật mạnh, hét:

- Tại sao huynh cứ nghĩ xấu về tôi vậy? Chẳng tin tôi một chút nào cả. Lần này chuyện có quan hệ mật thiết đến chuyện nhìn cha của Tử Vy, rồi đến cái đầu của tôi nghiêm trọng như vậy, mà tôi có thể hơ hỏng được sao chứ? Thôi tất cả hãy sắp xếp sự việc đi, tôi sẽ cố gắng học thuộc lòng, rồi làm đúng theo lời mọi người dặn. Ở đây kể cả Tử Vy đều đã khổ vì tôi nhiều quá rồi nếu bây giờ tôi không giúp được Tử Vy nữa, thì chẳng bao giờ tôi tiếp tục được vai trò của cát cát.

Tử Vy suy gẫm rồi nhìn mọi người:

- Khoan đã, tôi thấy có điều chưa ổn. Mà chưa ổn chỗ nào thì tôi cũng không biết. Tôi chỉ cảm thấy chuyện này có rất nhiều điều nguy hiểm. Mặc dù chuyện vào cung để gặp được Hoàng thượng là điều khát khao bấy lâu nay của tôi. Còn có được Hoàng thượng thừa nhận không cũng không cần thiết. Tôi chỉ sợ một điều, đấy là vào cung, Tiểu Yến Tử vì bênh vực lo lắng cho tôi mà để lộ sự thật. Vì vậy rất nguy hiểm. Thôi tôi không nhận đâu.

Tiểu Yến Tử nghe vậy cuống lên, nắm tay Tử Vy nài nỉ:

- Sao Vy lại cẩn thận như vậy? Nếu tôi không giữ được ý thì đã bị bể từ lâu rồi. Vy đồng ý đi. Kế hoạch lần này thật to tát. Biết đâu Vy vào cung rồi có thể nhìn được cha, mà tôi cũng không phải bị mất đầu. Tôi sẽ trả cha lại cho Vy. Nếu không được thì ít ra ở trong cung cũng có tỉ có muội. Vui vẻ, tôi xin thề với Vy, Vy bảo gì tôi cũng nghe theo cả. Cái gì mà Vy cho là nguy hiểm, thì tôi sẽ không làm. Tử Vy, tôi van muội hãy chấp nhận đi, tôi với Vy đã tỉ muội kết nghĩa rồi cơ mà. Họa phúc ta cùng hưởng, nếu không tôi sẽ không vào cung mà ở lại cái lều với Vy đấy.

Lời của Tiểu Yến Tử quá thành khẩn, làm Tử Vy quá cảm động. Nhĩ Khang cũng nói vào:

- Tử Vy, hãy giữ lấy cơ hội, cũng như giúp đỡ lấy chúng tôi. Tôi hứa là nếu trong vòng nửa năm, mà tình hình chẳng có chút gì thay đổi, thì chúng tôi sẽ nói với Tiểu Yến Tử không nhận muội nữa, chúng tôi sẽ rước muội trở ra ngoài. Còn nếu bấy giờ Hoàng thượng đã nhận được muội thì coi như mọi việc đã hóa giải, người người đều hạnh phúc.

Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi thấy có lý, nên gật đầu:

- Đúng đấy. Càng nghĩ tôi càng thấy cái phương thức này có lý. Trước mắt mọi việc làm của bọn ta đều phải ngụy trang, lừa lọc. Đây không phải là kế sách lâu dài. Cái bí mật của Tiểu Yến Tử, sớm muộn gì cũng bị lộ ra. Vì vậy không phải là không nguy hiểm. Và cách duy nhất để hóa giải chuyện này. Là làm thế nào để Hoàng thượng đều thích cả hai. Vì vậy phải tạo cơ hội cho hai người đều có trước mặt vua. Rồi từ từ tình cảm phát triển. Hoàng thượng là người tình cảm. Đến lúc đó sẽ hiểu ra, xúc động và tha thứ hết tất cả. Tiểu Yến Tử sẽ không còn sợ tôi chết vì khi quân!

Kim Tỏa đứng yên nãy giờ, chợt sụp xuống nói:

- Tiểu thơ, hãy nhận lời đi. Bởi vì lời dặn dò của bà sự mong mỏi của tiểu thư và niềm tin của Nhĩ Khang thiếu gia, đều thực hiện được hay không đều tùy thuộc vào cô cả đấy. Cô còn chờ gì nữa? Nhưng mà...

Kim Tỏa nói đến đây quay sang Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử tỉ tỉ, tỉ tỉ không thể chỉ cần thêm một cung nữ, mà phải cần đến hai. Phải có cả tôi, để tôi chăm sóc tiểu thư tôi chứ?

Nhĩ Thái thấy mọi người đều đồng tình phải kêu lên:

- Mấy người bị tẩu hỏa nhập ma hết rồi! Điên hết rồi nhưng thôi được, nếu mọi người đã tính vậy, thì tôi cũng phải theo vậy. Bây giờ cũng đã muộn rồi, thôi hãy ngồi vào bàn đi, bàn tính công chuyện cho xong chứ.

Thế là tất cả ngồi lại với nhau sắp đặt và như vậy, chuyện Tử Vy vào cung coi như đã an bài.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 16

Kế hoạch đã định xong, mọi thứ sẽ tiến hành tuần tự như đã định. Tiểu Yến Tử chẳng dám bê trễ. Sáng sớm hôm sau, là đến cung của Lệnh Phi ngay. Cô nàng dập đầu nói:

- Nương nương ơi. Con có một việc muốn nhờ nương nương giúp đỡ.

Lệnh Phi có vẻ ngạc nhiên:

- Đứng dậy đi! Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã đến đây vậy?

Rồi ra lệnh cho Lạp Mai, Đông Tuyết đến đỡ, Tiểu Yến Tử lại không chịu.

- Con không dậy đâu, không dậy đâu, bao giờ nương nương chấp

thuận con mới đứng dậy.

- Có chuyện gì mà quan trọng như vậy chứ?

- Chuyện này với nương nương chỉ là một việc nhỏ thôi. Đấy là con muốn có thêm hai cung nữ nữa.

Lệnh Phi càng ngạc nhiên:

- Hai cung nữ nữa ư? Chẳng lẽ Minh Nguyệt và Thể Hà nó phục vụ kém?

- Dạ không phải, không phải. Bọn họ phục vụ cũng tốt lắm nhưng con muốn có thêm hai cung nữ nữa cơ.

- Thêm hai người cũng không thành vấn đề. Nhưng không lẽ chỉ một mình con mà cần đến những bốn cung nữ phục vụ lận sao?

- Thật tình con cần cung nữ không phải để phục vụ, mà vì con buồn con muốn có bạn. Nếu có hai người này ở trong cung thì con hứa với nương nương khỏi phải bực mình lo lắng cho con không?

Lệnh Phi càng kinh ngạc:

- À! Không lẽ chuyện chọn cung nữ con cũng muốn được tự chỉ định? Có phải là con đưa người từ ngoài vào cung chứ gì?

Tiểu Yến Tử vội vã đứng dậy, bước tới ôm lấy vai Lệnh Phi nũng nịu:

- Nương nương hay quá, biết hết trơn! Nương nương đồng ý nhé coi như chìu con một lần đi. Con biết là nương nương rất yêu con chứ không phải như... người ta. Nương nương ở đây có gì ngon đều bảo người mang sang cho con cả. Lúc con bị Hoàng hậu mắng, cũng được nương nương che chở. Con hứa rồi, sau này con nhất định phải báo đền ân sủng của nương nương. Nhưng nương nương đã yêu con thì nên yêu cho trót, cho con mang hai cung nữ đó vào đi!

Lệnh Phi hơi bối rối:

- Hai cung nữ đó thế nào?

- Đó là hai người làm ở phủ Phước Đại Nhân. Một người tên là Tử Vy, còn một người tên là Kim Tỏa ạ.

Lệnh Phi tròn mắt nhìn Tiểu Yến Tử:

- Lại là ở phủ Phước Luân? A... Con lúc này có vẻ qua lại mật thiết với gia đình đó quá vậy?

Tiểu Yến Tử không để ý đến sự tò mò của Lệnh Phi, nói:

- Hai người cung nữ đó ngoan lắm, lại rất hợp với con. Hiểu ý con như tỉ muội một nhà vậy. Có bọn họ vào cung là thích vô cùng. Con cũng không cần cung đình phát lương cho họ đâu. Con có tiền đây. Tiền mà Hoàng A Ma cho đó, con xài không hết, con sẽ phát lại cho họ. Vì vậy con chỉ cần nương nương chấp thuận là được rồi.

Lệnh Phi vẫn chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử rồi gật đầu:

- Được rồi, để đó đi. Chuyện này ta suy nghĩ mấy hôm rồi trả lời sau.

Nhưng Tiểu Yến Tử không hài lòng:

- Nương nương cần gì suy nghĩ nữa. Ở Thấu Phương Trai còn

thịt cá ê hề. Chấp thuận đi, con nuôi thêm mấy người cũng nào có thành vấn đề đâu?

- Đâu có phải muốn gì có ngay. Con cần gì cũng phải để ta suy nghĩ một chút chứ?

Tiểu Yến Tử thấy không thể làm gì khác hơn được nên đành chờ đợi.

Lệnh Phi cũng chẳng nghĩ ngợi lâu, người cho mời Phước Tấn tới hỏi cặn kẽ, bà Phước Tấn thì đã được mọi người trước đó thông báo nên trả lời một cách chi tiết, lại hết lòng ca ngợi Tử Vy và Kim Tỏa. Bấy giờ Lệnh Phi mới hiểu ra, hỏi lại:

- Tỉ tỉ nói, hai cung nữ kia là tỉ muội kết nghĩa của Hoàn Châu cát cát ư?

- Đúng vậy. Khi Hoàn Châu cát cát vào cung, gặp Nhĩ Thái đã dặn dò Nhĩ Thái phải tìm cho được hai cô con gái này. Nhưng Nhĩ Thái vì bận việc nên tôi phải đi thay, kết quả lúc tìm gặp mới giật mình. Họ sao mà lễ phép, nền nếp, lại đẹp đẽ quá. Vừa nhìn thấy là tôi đã hài lòng ngay, vội vàng rước về nhà, nhờ họ phụ việc nhà. Vì vậy mà Hoàn Châu cát cát mỗi lần nhớ bạn đòi ra

thành, là để đến nhà tôi gặp họ chứ.

Lệnh Phi gật gù:

- Thì ra là vậy. Thế mà cô bé nào có nói một lời nào cho tôi biết đâu? Lần trước trốn ra khỏi cung là đến nhà tỉ tỉ chỉ để gặp hai cô gái này thôi ư?

- Đúng vậy, tình cảm của họ rất khắng khít.

Lệnh Phi trầm ngâm một chút hỏi:

- Theo tỉ tỉ thấy thì, để bọn họ vào làm cung nữ trong cung có gì trở ngại không?

Bà Phước Tấn nhìn Lệnh Phi nói:

- Hiện nay, Hoàn Châu cát cát đang được nhà vua ưa thích, cái đó phần lớn cũng nhờ công của cô. Nói thật mai sau mà mấy đứa nhỏ có thành đạt hay không chắc cũng phải nhờ cô nâng đỡ, nhờ Hoàn Châu cát cát tiếp sức nữa. Vì vậy tôi nghĩ trong cung hiện nay cung nữ không thiếu, nhưng có thêm hai người cũng chẳng sao. Chẳng qua là chúng ta muốn cho Hoàn Châu cát cát vui thôi.

Riêng về mặt phẩm giá của hai cô gái kia, thì tôi có thể bảo đảm với Lệnh Phi đấy.

Lệnh Phi nghe vậy vui hẳn:

- Có tỉ tỉ bảo lãnh còn lo gì. Thôi được rồi hai ngày nữa, tỉ tỉ cho người đưa hai cô gái vào cung đi.

Mọi chuyện diễn biến suôn sẻ một cách bất ngờ. Thật ra thì với vị trí của Lệnh Phi hiện nay, chuyện sắp xếp để cho cung nữ bên ngoài vào hầu hạ trong cung cũng chẳng đến nỗi khó khăn lắm.

Trước cái hôm Tử Vy vào cung đó một đêm. Nhĩ Khang đã tìm đến gặp Tử Vy với một tâm trạng cực kỳ căng thẳng, Nhĩ Khang nói:

- Tử Vy, chuyện huynh để muội vào cung là một chuyện vạn bất đắc dĩ. Nhưng huynh không có cách nào khác, chỉ có sự mạo hiểm này, mới có thể giải quyết được hết mọi sự việc. Nhưng tận cùng lòng huynh. Huynh chẳng muốn muội xa huynh một chút nào cả. Vào trong đó, dù muội chỉ cách huynh có một bức tường thành, nhưng huynh lại cảm thấy đôi mình như cách nhau thật xa. Chuyện đó làm huynh bịn rịn không muốn cho muội đi. Mai

này muội đã vào cung, sao huynh lo quá, huynh thấy vô cùng hối hận. Không biết chuyện tính toán của mình như vậy là đúng hay sai. Vì vậy muội hứa với huynh đi, vào trong đó phải hết sức thận trọng, nghe không?

Tử Vy gật đầu nói:

- Huynh hãy yên tâm, muội không phải là Tiểu Yến Tử, muội sẽ hết sức cẩn thận. Muội cũng biết là sáng kiến của huynh khá mạo hiểm và đầy mâu thuẫn, nhưng đã cân nhắc kỹ càng, chẳng còn có cách nào khác. Huynh biết muội rất khát khao gặp cha, chẳng vào cung thì chẳng có cách nào gặp, mà ở ngoài thì đâu thể ở mãi trong nhà huynh? Vị trí không minh bạch nên phải ra đi thôi nhưng như thế chẳng giải quyết được gì mối hận trong lòng sẽ không tan. Vì vậy chỉ còn con đường này. Muội biết huynh đã nhọc tâm rất nhiều, nếu muội không cố gắng, sẽ không làm gì được, và phụ lòng huynh.

Nhĩ Khang nghe nói vô cùng cảm động:

- Thú thật với muội, nhiều lúc huynh thấy sinh ra trong một gia đình công hầu cũng chẳng có sung sướng gì? Ta không thể tự chủ được chính ta. Nếu biết mọi thứ lại rắc rối thế này, cái hôm ở

Thung lũng lãng quên ấy huynh đã bế muội lên ngựa, rồi chúng ta đi đến tận chân trời, sống hạnh phúc bên nhau, bỏ mặc hết mọi vinh hoa phiền toái này.

- Nhưng mà nếu làm vậy. Huynh sẽ thấy mình có lỗi với gia đình, với đất nước?

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy:

- Muội mà vào cung rồi, chúng ta có muốn gặp nhau có dễ dàng như vầy đâu. Nhưng huynh sẽ liệu cách để gặp muội. Huynh sẽ liên lạc với Ngũ A Ca để biết chuyện của muội mỗi ngày.

Tử Vy gật đầu cảm động, Nhĩ Khang lại tiếp:

- Ở trong cung với thân phận là cung nữ, muội sẽ không thoải mái như ở đây đâu. Muội cũng không được quyền uy như Tiểu Yến Tử, vì vậy nhất cử nhất động đều phải để ý. Đối với chuyện nhận cha, cũng đừng nên nôn nóng hay hấp tấp quá, vì xúc động thì sẽ khó mà tỉnh táo, làm chủ được tình cảm. Muội cần phải biết rằng trong quả tim của Hoàng thượng đã có một đứa con gái chiếm chỗ rồi, đó là Tiểu Yến Tử.

- Muội biết! Muội biết chuyện đó rồi!

- Nếu muội cảm thấy chuyện ở trong cung không thể tiếp tục được thì cứ nói với Ngũ A Ca. Bọn huynh sẽ đưa muội ra ngoài ngay. Đừng có ngại gì cả nhé!

- Muội biết!

Nhĩ Khang vẫn thấy chưa yên tâm:

- Hãy nhớ là, chuyện tạm thời chia tay hôm nay là để có ngày được bên nhau mãi mãi!

Tử Vy gật đầu. Nhĩ Khang bứt rứt:

- Thế không lẽ, trước lúc chia tay, muội chẳng có điều gì để nói với huynh ư?

- Muội muốn huynh hãy bảo trọng.

Vy nói, Khang đỏ mặt:

- Chỉ có hai chữ đó sao? Chẳng có gì khác nữa ư?

Tử Vy bước đến bàn, nâng cây đàn lên, bắt đầu dạo nhạc, rồi hát:

Gặp không dễ mà xa cũng không dễ, tan hợp luyến lưu.

Đêm nay biết đến bao giờ mới gặp?

Thấy cũng khó mà chia tay cũng khó,

thà tương tư hơn cảnh hợp tan.

Đi nào dễ, ở nào dễ, lòng sầu trăm mối.

Mỗi mối một bóng chàng.

Tỉnh không vui, say không vui.

Chia tay đêm nay. Hẳn nhớ mãi ngày dài lâu.

Tử Vy hát xong, ngước mắt long lanh nhìn Nhĩ Khang làm Khang ngơ ngẩn, bịn rịn không muốn chia tay.

Thế là hôm sau, bà Phước Tấn dẫn Tử Vy, Kim Tỏa vào cung.

Đến trực tiếp gặp Lệnh Phi. Tiểu Yến Tử cũng đã có mặt sẵn ở đó chờ. Bà Phước Tấn nói.

- Nương nương, hôm nay tôi đưa Tử Vy và Kim Tỏa vào cung như lời hứa.

Tử Vy và Kim Tỏa quỳ xuống trước mặt Lệnh Phi, Tử Vy nói:

- Nô tài Tử Vy khấu kiến Lệnh Phi nương nương. Chúc nương nương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Kim Tỏa thấy vậy bắt chước theo:

- Nô tài Kim Tỏa khấu kiến Lệnh Phi nương nương. Chúc nương nương vạn tuế, vạn vạn tuế.

Lệnh Phi ra lệnh:

- Hãy ngước lên cho ta xem nào.

Tử Vy và Kim Tỏa ngước lên, Lệnh Phi chăm chú ngắm, chợt giật mình:

- Ồ! đẹp lắm. Người rất thanh tú. Năm nay bao tuổi?

Tử Vy đáp:

- Dạ, nô tài mười tám tuổi.

Kim Tỏa nói theo:

- Nô tài mười bảy tuổi.

Lệnh Phi dễ dãi:

- Bao giờ ta chưa hỏi thì không được lên tiếng nghe không?

Kim Tỏa sợ hãi:

- Vâng, con biết rồi.

- Vậy được rồi, còn những bệnh khác từ từ chữa, nhưng mà sang hầu cho Hoàn Châu cát cát thì ta nghĩ. Những nguyên tắc kia không làm sao thực hiện được đâu. Có điều khi có mặt Hoàng thượng, thì làm bất cứ điều gì phải đúng nề nếp. Không được lộn xộn. Bằng không rồi người sẽ thắc mắc là người kém cõi như

vậy mà Lệnh Phi này cũng cho mấy con bé này vào cung hầu ư?

Tử Vy vội dập đầu:

- Nô tì xin cảm ơn nương nương đã chỉ dẫn cho, chúng nô tì sẽ cố gắng giữ qui tắc, để nương nương không bị phiền phức.

Lệnh Phi nghe Tử Vy nói, giật mình quay qua. Chưa kịp hỏi thì Tiểu Yến Tử đã bước tới nói:

- Con có thể dẫn bọn họ về Thấu Phương Trai chưa ạ?

Lệnh Phi nhíu mày:

- Làm gì con lại gấp rút thế? Lời ta còn chưa hết cơ mà?

Rồi quay qua bọn Tử Vy dặn dò:

- Hai người vào cung được là nhờ Hoàn Châu cát cát đấy. Vì chưa được huyến luyện chính thức, nên làm gì cũng phải cẩn thận, biết kềm chế. Sống ở Thấu Phương Trai với cát cát, không được vô trật tự. Cung đình ở đây rất rộng lớn. Các ngươi ngoài Thấu Phương Trai ra không được tò mò đi lung tung. Đi ra khỏi

đấy có cái gì thật khó mà bảo lãnh cho các ngươi đó nha.

Tử Vy lại dập đầu:

- Nô tài xin nghe lời dạy bảo của nương nương, nhất định sẽ biết tự kềm chế không dám làm gì vượt quy cả.

Lệnh Phi thấy Tử Vy nói năng đầy thuật ngữ của cung đình, cảm thấy nghi hoặc. Trong khi Tiểu Yến Tử đã không chờ được:

- Nương nương nói hết chưa vậy? Những qui cách khác nương nương đừng lo. Rồi con sẽ dạy bảo họ được mà.

Lệnh Phi tròn mắt:

- Con dạy ư? Ta thấy tốt hơn con đừng dạy họ điều gì cả.

Đang nói đến đó thì thái giám bên ngoài bẩm báo:

- Hoàng thượng giá lâm!

Tử Vy nghe bốn chữ đó, giật mình. Hoàng thượng ư? Vừa mới vào cung đã ngay Hoàng thượng. Trời đất! Trái tim của Tử Vy

đập mạnh, mặt nàng tái hẳn đi.

Ngay lúc đó nhà vua đã vào tới. Vị vua tối thượng, người cha mà Tử Vy đi tìm kiếm từ lâu đang bước vào. Tử Vy run rẩy quỳ thấp đầu xuống, không dám động đậy.

Cả nhà thấy vua bước vào, thi lễ tung hô. Lệnh Phi và Phước Tấn cũng quỳ xuống. Lệnh Phi tung hô vừa xong, hỏi:

- Hoàng thượng hôm nay hẳn rảnh rỗi nên ghé sớm qua đây?

Vua Càn Long có vẻ đang vui, nên cười nói:

- À!... Hôm nay đẹp trời, ta cũng có chuyện vui. Biên giới với Miến Điện sau một thời gian rối loạn nay đã dẹp xong. Bọn chúng đang cho người sang cầu hòa. Điều này cho thấy thanh thế nhà Đại Thanh ta vô cùng to lớn...

Rồi nhìn qua bà Phước Tấn, nhà vua hỏi:

- Bữa nay ở đây có khách ư?

Bà Phước Tấn bước tới thi lễ:

- Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.

Vua Càn Long gật đầu, vui vẻ:

- À!... Trẫm sẵn đây muốn ca ngợi Phước Luân một phút. Hai đứa Nhĩ Thái, Nhĩ Khang nhà khanh càng ngày càng tỏ ra có năng lực, rõ là vợ chồng khanh dạy con giỏi lắm! Giỏi lắm!

Nói tới đấy vua quay ra thấy Tiểu Yến Tử nên có vẻ vui hơn, ngoắc tay gọi Tiểu Yến Tử đến nói:

- Sang đây, sang đây này. Con không cần học phép tắc gì nữa. Nhưng mà con trông thấy Hoàng thượng thì phải chủ động bước tới chào hỏi, chứ sao lại đứng ngẩn ra ở đó?

Tiểu Yến Tử cũng giống như Tử Vy, chuyện vua đến đây với họ đều bất ngờ. Yến Tử lúng túng nhưng cũng căng thẳng. Nửa muốn bước tới nắm lấy tay vua rồi chỉ về phía Tử Vy, nói:

- Này Hoàng thượng xem, xem này. Đây mới là con gái ruột của Hoàng A Ma đấy. Nhìn kỹ xem giống không? Còn con thì...

Nhưng rồi lại tự kiềm chế được, nghĩ ra... Đầu óc vô cùng căng thẳng vì vậy mà chỉ đứng sững ra đó. Cho đến lúc vua Càn Long hỏi, mới giật mình quỳ xuống:

- Hoàng A Ma kiết tường!

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử cười không để ý:

- Ha ha! Con giống như thầy bói đấy! Chuyện con đoán đúng như thần! Đấy, hôm trước con bảo, đất nước vương triều ta rồi sẽ cường thịnh. Chuyện quả đúng như vậy "Hữu quốc Càn Long, cốc bất sinh trùng". Có lý quá đi chứ! Quá đi chứ?

Rồi vua Càn Long nhìn xuống Tử Vy và Kim Tỏa. Tử Vy thấy vua nhìn sợ hãi cúi rạp hơn. Vua chỉ nhìn một chút, rồi khoát tay nói:

- Thôi đứng lên! Đứng lên đi! Đừng có bất cứ người nào thấy trẫm là cứ quỳ mãi quên đứng lên.

Tử Vy nghe vua nói càng sợ hãi, không dám đứng lên. Bà Phước Tấn gần đó khẽ chạm vào người Tử Vy và nói:

- Hoàng thượng muốn ngươi đứng lên, sao không lạy tạ rồi đứng dậy đi.

Tử Vy bây giờ mới giật mình, vội dập đầu:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Kim Tỏa cũng bắt chước nói theo, rồi hai người đứng dậy Tử Vy quỳ hơi lâu nên lúc đứng dậy bị choáng. Kim Tỏa đứng lên vội đỡ, và suýt tý đã buột miệng kêu lên hai tiếng "Tiểu thư!"

Vua Càn Long nhìn hai người với một chút ngạc nhiên.

Lệnh Phi thấy vậy nói:

- Đây là hai cung nữ mới tuyển, thiếp đã cho sang hầu hạ Tiểu Yến Tử đấy.

Vua Càn Long nghe nói là cung nữ nên chẳng quan tâm nữa, quay qua Tiểu Yến Tử vua nói:

- À! Hôm nay trẫm thấy con thế nào đấy. Mọi khi nói năng líu lo hôm nay làm sao lại câm như hến vậy.

Tiểu Yến Tử giật mình vội hỏi:

- Ban nãy nghe Hoàng thượng nói chuyện “Mì đũa" gì đó đã xong rồi, còn chuyện “Gừng tương" thì sao?

Tiểu Yến Tử vừa nghe chuyện Miến Điện vì không hiểu nên đọc trại ra “Mì đũa". Còn “Biên cương" không biết nên hỏi là “Gừng tương".

Vua Càn Long nghe hỏi giật mình, nhưng nghĩ một hồi hiểu ra, cười nói:

- À... À... Đúng rồi chuyện “Mì đũa" đã giải quyết xong. Chuyện “Gừng tương" cũng coi như không còn.

Rồi ông vỗ vai Tiểu Yến Tử nói:

- Ngày mai đi học, con nhớ nhờ Kỷ sư bá dạy rõ mấy điều này, để không người ta cười chết.

Tiểu Yến Tử nghe nói đến tên Kỷ sư bá sợ hãi nói:

- Mai phải đi học ư? Còn có nhiều thứ con chưa hiểu nhưng mà để...

Rồi không biết nghĩ sao. Tiểu Yến Tử quay qua hai thầy trò Tử Vy, giới thiệu với vua:

- Hoàng A Ma ơi, đây là Tử Vy còn đây là Kim Tỏa nè.

Vua Càn Long hơi ngạc nhiên, quay lại nhìn hai thầy trò Tử Vy rồi bình thản nói:

- Thôi được rồi, được rồi, hai người không cần đứng đây nữa, hãy đi xuống nhà dưới đi.

Tử Vy nghe vậy rất thất vọng. Tự ái như bị thương tổn. Tiểu Yến Tử thì nhân cơ hội đó quỳ xuống thưa:

- Vậy thì cảm ơn Hoàng thượng, để con đưa hai người này về Thấu Phương Trai, rồi quay lại hầu Hoàng A Ma sau.

Tiểu Yến Tử nói xong ra hiệu cho Tử Vy. Tử Vy sụp xuống chào vua, rồi thẫn thờ theo Tiểu Yến Tử ra ngoài, Kim Tỏa lẻo đẻo đi theo.

Bà Phước Tấn thở dài nhẹ nhõm, vì vừa thoát khỏi một thử thách gay go.

Từ Diện Hỷ cung bước ra, Tiểu Yến Tử cũng rất thất vọng, trong khi Kim Tỏa lại vô cùng hưng phấn, cô nàng nói:

- Thật không ngờ tôi đã được thấy mặt vua, uy phong trẻ trung lúc nào cũng vui vẻ.

Tiểu Yến Tử nói:

- Tại muội chưa thấy lúc ông ấy nổi giận chỉ quát một tiếng là cả đám người phải quỳ sụp xuống, chẳng dám hó hé một tiếng nào.

Kim Tỏa vẫn còn hứng khởi:

- Là vua oai thật. Nhưng làm cát cát cũng sướng. Hoàng thượng có vẻ quý tỉ tỉ quá. Lúc tỉ tỉ nói “Gừng tương" ông ấy cười hỉ hả.

Nhưng rồi Kim Tỏa thấy thái độ thất thần của Tử Vy, hiểu ngay:

- Tiểu thư, tiểu thư đừng có buồn, chẳng qua ông ấy chưa biết rõ

được sự có mặt của tiểu thư thôi.

Tiểu Yến Tử cũng vội nói:

- Bữa nay mới là buổi đầu tiên muội vào cung mà? Hoàng A Ma cũng xuất hiện đột ngột nên không để tâm tới muội. Thôi đừng có buồn, từ từ... thời gian còn dài mà.

Tử Vy nghẹn lời nói:

- Tôi không buồn hay khó chịu. Chẳng qua vì... Đột nhiên rồi thấy cha ruột xuất hiện trước mặt mình, người cao lớn, uy phong, đầy quyền lực... Sự xuất hiện đó làm tôi bị kích động, tôi giống như một con kiến đang bò trên chảo nóng... Tôi khao khát... Vậy mà người chẳng thèm nhìn tôi một cái...

Kim Tỏa an ủi:

- Tiểu thư ạ, đừng có nôn nóng. Tiểu Yến Tử tỉ tỉ nói đúng đấy, ngày tháng còn dài mà, chúng mình sẽ có cơ hội.

Tử Vy chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Kim Tỏa, muội phải cẩn thận đấy, thay đổi cách xưng hô đi, để không gặp rắc rối đấy.

Kim Tỏa sực nhớ ra, vội xin lỗi.

- Tại muội quên! Từ đây về sau muội sẽ cẩn thận, không để sơ sót nữa.

Kim Tỏa lùi ra sau với Tiểu Yến Tử.

- Cát cát hãy đi trước, nô tì có mặt đằng sau đây.

Tiểu Yến Tử nhìn Tử Vy. Sự vui sướng vì được sống chung chưa tan, nhưng nhìn nét mặt dàu dàu của Tử Vy, Tiểu Yến Tử cũng không vui lắm.

- Tử Vy đừng có thất vọng, hãy tươi tỉnh một chút. Chuyện kia gác sang một bên, hãy nghĩ đến lúc này hai đứa mình được ở cạnh nhau, không tuyệt lắm ư? Mấy tháng trước mình còn phải chạy đôn chạy đáo để được gặp Hoàng thượng, còn bây giờ thì không còn nữa mình đã ở trong cung đình...

Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử nói nhiều quá, vội gật đầu, cười nói:

- Vâng, tôi đã được gặp Hoàng thượng, gặp ngay ngày đầu vào cung, đó là điều vui rồi.

Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy cười, thích quá vừa đi vừa nhảy.

- Đúng đấy! Đúng đấy! Chúng ta rất gian nan mới có được ngày nay. Như cái điều Ngũ A Ca đã nói: “Núi mà đi hết là có nước, liễu ngã hoa tàn lại có hoa"...

Tử Vy châu mày rồi hiểu ra. Cười nói:

- Đừng nói vậy người ta cười chết, phải đọc thế này “Sơn cùng thủy tận ngờ không lối. Liễu rủ hoa cười lại có thôn"

- Đúng rồi, đúng rồi! Câu đó đó!

Tiểu Yến Tử hồn nhiên nói tiếp:

- Giống như chúng mình vậy đó đi hết đường núi đến đường sông rồi. Muội còn gì mà không vui. Phải vui lên biết không? Biết không?

Tử Vy bị Tiểu Yến Tử khuấy động, đã thấy vui lên một chút, nói:

- Vâng, thưa cát cát, nô tì xin tuân lệnh!

Tiểu Yến Tử cười phá lên:

- Ngươi xưng hô cái kiểu này ta thấy nhột quá!

Tử Vy cảnh giác nhìn quanh, rồi khẽ ho một tiếng:

- Cát cát! Xin cát cát đi đứng nghiêm chỉnh một chút.

Lời của Tử Vy làm Tiểu Yến Tử giật mình, dáo dác nhìn quanh. Lúc đó mới phát hiện ra Dung ma ma đang đứng khúc quanh hành lang, nhìn về phía hai người. Tiểu Yến Tử làm nghiêm trở lại, nói nhỏ với Tử Vy:

- Vậy chúng mình đổi hướng khác đi đi, tránh mặt mụ phù thủy đó thì hơn.

Tử Vy ngước lên nhìn theo hướng Yến Tử nhìn bất chợt rùng mình. Ánh mắt của Dung ma ma thật sắc, vừa chạm phải là Tử

Vy đã thấy sự đe dọa tiềm tàng ngay.

Tiểu Yến Tử cùng Tử Vy và Kim Tỏa bước vào Thấu Phương Trai là hét to:

- Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đâu? Tất cả ra đây! Ra đây hết!

Đám nô tỳ nghe gọi lập tức chạy ra, người quỳ xuống, kẻ cúi đầu:

- Cát cát kiết tường.

Tiểu Yến Tử kéo Tử Vy đến gần, nói lớn:

- Này, này, để ta giới thiệu cho các người biết hai người này nhé. Đây là Tử Vy, còn đây là Kim Tỏa. Trên danh nghĩa trong cung đình họ chỉ là cung nữ, nhưng thật ra ngoài đời họ là tỉ muội kết nghĩa của ta đấy.

Tử Vy nghe giới thiệu giật mình:

- Cát cát! Tại sao cát cát nói như vậy?

Tiểu Yến Tử cười:

- Đã ở trong Thấu Phương Trai này rồi thì sợ gì? Nếu cứ phải né tránh mãi chắc tổn thọ mất. Muội yên tâm đi bốn người này đều là tâm phúc của tỉ tỉ cả. Ngay cả Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử của Ngũ A Ca đều nghe lời ta. Bọn chúng không dám bán đứng ta đâu mà sợ.

Rồi quay qua đám nô tỳ, Tiểu Yến Tử hỏi:

- Có đúng vậy không các ngươi?

Đám Minh Nguyệt đồng thanh đáp:

- Dạ!

Tiểu Yến Tử tiếp tục dặn dò:

- Các người phải biết. Tử Vy và Kim Tỏa trên danh nghĩa đều là cung nữ của ta, nhưng thật ra được ta quý hơn tỉ muội ruột. Các ngươi biết vậy để xử trí. Nhưng phải kín miệng không được nói bậy. Nếu ai có hỏi, các ngươi cũng tuyệt đối không được khai,

biết không?

- Dạ biết.

Tiểu Yến Tử lại nói:

- Nếu biết họ là tỉ muội của ta rồi, thì các người phải cư xử họ thế nào?

- Dạ giống như tớ với chủ.

Tiểu Yến Tử cười lớn:

- Cái gì mà tớ với chủ. Dạy hoài mà cũng không nhớ. Tất cả đều ở chung một nhà, biết không? Người nhà cả. Các ngươi cư xử với ta ra sao thì cũng phải cư xử với họ như vậy. Vô lễ với Tử Vy và Kim Tỏa tức là vô lễ với ta biết chưa?

- Dạ biết.

Cả bọn đáp. Tiểu Đặng Tử tò mò nhìn Tử Vy rồi nhìn Kim Tỏa, nhiều chuyện:

- Ồ! Hai cô này đẹp như tiên vậy đó. Thì ra cái hôm mà cát cát đến chỗ túp lều tranh để tìm hai cô này phải không? Từ đây về sau Thấu Phương Trai này có thêm người nữa. Thế này thì càng vui thôi.

Tiểu Yến Tử gật đầu thích chí:

- Tiểu Đặng Tử nói đúng. Ta khen đấy!

Đám nô tài, nô tì nghe vậy vội bước tới sụp xuống trước mặt Tử Vy với Kim Tỏa:

- Bọn nô tài, nô tì xin bái kiến các cô nương.

Tử Vy vội đỡ họ dậy.

- Các bạn không nên như vậy. Làm thế sẽ nguy hiểm lắm. Hãy biết tôi Tử Vy, còn cô này là Kim Tỏa. Từ đây về sau, cứ tên mà gọi, như vậy sẽ không làm ai nghi ngờ.

Rồi quay sang Kim Tỏa, Tử Vy nói:

- Kim Tỏa, mấy thứ ta mang theo đâu rồi?

Kim Tỏa mở chiếc đãy mang trên người xuống lấy hai món nữ trang, hai món tiền chia đều trong bốn chiếc ví nhỏ nói:

- Đây là một chút quà mọn ra mắt, xin các bạn nhận cho.

Kim Tỏa cười cầu thân với bốn người:

- Mấy cái ví này là do đích thân tiểu thư tôi may đấy, không phải dễ kiếm đâu. Còn các món nữ trang kia, là cái mà tiểu thư tôi đã mang. Vì đây là Thấu Phương Trai không có gì phải giấu, nên tôi cũng nói thật. Cô Tử Vy trên danh nghĩa là tỉ muội kết nghĩa chứ thật ra là chủ tôi đó.

Đám Minh Nguyệt, Tiểu Đặng Tử cầm lễ vật trên tay ngắm nghía một cách hứng khởi. Thấy tư cách và thái độ của Tử Vy rõ ràng là hơn người, nên cũng có phần kính nể. Nhưng họ chỉ biết những gì mà Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa nói, chớ về lý lịch của hai người trước mặt họ vẫn hoàn toàn mù tịt.

Tiểu Đặng Tử lanh lợi nhất đám, quỳ xuống bái Tử Vy:

- Xin cảm ơn Tử Vy cô nương về những món quà vừa ban tặng.

Lúc đó Tiểu Yến Tử quay qua Tử Vy cười nói:

- Thôi đừng có né tránh nữa. Cái chuyện chủ tớ, nô tài, tiểu thư này, từ từ tính sau. Bây giờ chúng mình phải vui trước đã.

Tối hôm ấy ở Thấu Phương Trai có một bữa tiệc nho nhỏ. Bữa tiệc này do Tiểu Yến Tử tổ chức gọi là để mừng thầy trò Tử Vy đến Thấu Phương Trai. Toàn thể mọi người đều được dự không phân biệt chủ tớ, tiểu thư, nô tài gì cả. Bữa tiệc gồm bảy người. Tiểu Yến Tử làm chủ xị. Có thịt có cả rượu. Mới uống có mấy ly Tiểu Yến Tử đã đỏ bừng cả mặt không còn giữ ý giữ tứ gì cả. Cô nàng cầm bình rượu rót đầy ly cho từng người một:

- Nào uống đi! Mọi người phải vui như ta đã vui nhé! Từ hôm vào cung đến giờ, hôm nay là ngày vui nhất của ta. Tử Vy hãy uống rượu đi đừng ngại. Vì cửa của Thấu Phương Trai này đã đóng kín then gài cả rồi, chẳng có ai xâm nhập vào được đâu.

Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà vì nể Tiểu Yến Tử mà lên bàn ngồi chung, chớ họ rất sợ những sự bất trắc. Thấy Tiểu Yến Tử uống nhiều quá Tử Vy cũng lo, nên kéo lấy tay Tiểu Yến Tử, Tử Vy nói:

- Cát cát này, hãy tự chế một chút. Nghe nói Hoàng thượng hay bất chợt ghé qua Thấu Phương Trai này, nếu thấy cát cát mà say thế này, có phải tai họa không?

Tiểu Đặng Tử cũng đứng dậy chấp tay nói:

- Vâng, Tử Vy cô nương nói đúng, tôi thấy thì phải có người đứng canh ở cửa. Để tôi đi nhé? Như vậy nếu có ai đứng rình, sẽ phát hiện được mà báo động!

Nhưng Tiểu Yến Tử lại gạt ngang:

- Ngồi xuống, ngồi xuống đi! Đừng có phá rối cuộc vui. Bữa nay chắc chắn là Hoàng thượng sẽ không đến đây. Vì bữa nay ta đã có sang đấy vấn an, nghe Hoàng thượng nói là tối nay sẽ bận cùng Triệu Huệ tướng quân dùng cơm mà. Mà ông tướng này hình như ở tận biên cương mới trở về. Vậy là Hoàng thượng bữa nay rất bận, ăn xong còn phải thảo luận với các tướng lãnh về chuyện biên giới. Vì vậy họ sẽ nói chuyện “Mì đũa, Gường tương" sôi nổi, chúng ta ở đây tha hồ mà làm gió làm mưa.

Nói xong lại cạn một ly, tiếp:

- Tử Vy, còn chờ gì nữa. Hôm nay là ngày đoàn viên của chúng ta mà. Uống đi! Ai trong bàn tiệc này, hôm nay không say không phải là con người, mà là con chó đấy!

Kim Tỏa tỉnh táo biết không sao khác hơn, nên nói với Tử Vy:

- Tiểu thư. Bữa nay chắc chắn là cát cát không thể để tiểu thư yên đâu. Vậy thì hãy uống với cát cát đi, để tôi ra ngoài canh cửa cho. Tôi làm chó cũng được.

Tiểu Đặng Tử nói theo:

- Tôi cũng muốn làm chó nữa.

Minh Nguyệt gật đầu:

- Thôi thì bọn ta tất cả làm chó cho nó an toàn hơn.

Tiểu Yến Tử nghe vậy nổi giận:

- Các người chọc tức ta ư? Tại sao mọi người đều thích làm chó như vậy? Ta đâu thích nuôi chó nhiều như vậy đâu? Lại đây tất

cả, mọi người phải can đảm lên chứ? Trời mà có sập thì có ta đứng ra chịu cho.

Thể Hà bất đắc dĩ phải uống cạn chun rượu, Tiểu Yến Tử rót đầy một ly khác, đưa trước mặt Tử Vy:

- Ly rượu này, tỉ tỉ xin kính muội. Những ngày qua tỉ tỉ để muội phải thiệt thòi khổ sở, buồn bực. Khiến chút xíu thì muội đã bỏ ta vĩnh viễn ra đi. Như vậy ta sẽ không bao giờ có cơ hội để chuộc lại lỗi lầm cũ. Bữa nay ta mượn ly rượu này thành tâm thành ý mà xin lỗi muội nếu muội thật lòng mà chịu tha thứ, thì hãy uống cạn ly rượu này.

Tử Vy nghe Tiểu Yến Tử nói chân thành như vậy, thở ra rồi bưng ly lên nốc cạn.

- Tôi đã nói rồi, tôi lúc nào cũng tha thứ cho tỉ tỉ mà.

Tiểu Yến Tử nghe vậy khoái chí quá đứng dậy nói với mọi người:

- Tất cả nâng ly. Không một ai được tránh né. Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử... Bọn ngươi phải nể Hoàn

Châu cát cát mà uống cạn. Vì cái đầu của ta mà uống cạn! Thêm một ly nữa nào! Nhưng mong rằng cái đầu của ta vẫn còn, như vậy cát cát mới không chết chứ?

Bọn nô tỳ đồng loạt tung hô:

- Cát cát không mất đầu, không chết!

Bảy chiếc ly rượu lại chụm vào nhau. Và sau tuần rượu đó, mọi người nghe như có vẻ thư giãn, không còn biết thấy cần đề phòng, nghi ngại gì cả. Buổi tiệc tiếp tục cho đến lúc tất cả say mềm. Chỉ có một mình Kim Tỏa là tương đối còn tỉnh, lo sợ đứng nhìn đám người ngồi nằm ngả nghiêng bên bàn rượu. Tiểu Yến Tử ôm lấy Tử Vy lè nhè, khóc:

- Tôi chẳng ra cái thể thống gì cả. Lòng can đảm? Không có! Nghĩa khí? Không có! Tóm lại tôi là một đứa dối trá, lường gạt. Trước kia nghèo, lường gạt người ta, không nói. Còn bây giờ? Vậy mà tôi vẫn lừa dối cha của muội. Tôi chiếm đoạt người. Tội của tôi phải bị trời đánh. Tôi xấu quá. Gạt cả muội muội kết nghĩa của mình, tôi phải xuống địa ngục.

Tử Vy cũng ôm lấy Tiểu Yến Tử, nhưng thái độ lại rộng lượng

vỗ về:

- Thôi đừng nói gì cả. Tất cả tại Ngọc Hoàng, diêm vương có lẽ họ bận quá, nên mới để cho cõi đời này thật giả lẫn lộn. Đúng thành sai mà sai thành đúng. Thôi thì chúng ta cũng đừng nên bận tâm, vì tất cả vượt ra ngoài khả năng của mình. Thôi đừng có khóc nữa. Tôi bảo đảm với tỉ tỉ là sẽ không bị xuống địa ngục đâu. Có tôi mà... Tôi sẽ giúp tỉ tỉ.

Kim Tỏa nhìn hai người mà cảm động. Ngay lúc đó chợt nhiên ngoài cửa sổ có tiếng động rất lớn. Tiểu Đặng Tử nhìn ra hỏi to:

- Ai đấy!

Và bước đến gần mở cửa ra, chỉ thấy một bóng người phóng chạy. Tiểu Đặng Tử kêu lên.

- Có người núp bên ngoài!

Tiểu Yến Tử nghe nói giật mình, chạy vội đến cửa, miệng hét:

- Ai ở ngoài đó! Hãy cho biết tên!

Nhưng bóng đen bỏ chạy không quay lại. Tiểu Yến Tử phóng ra, miệng hét:

- Thử xem mi chạy đến trời nào? Không biết mẹ ngươi có biệt danh là Tiểu Yến Tử đây ư?

Tiểu Yến Tử triển khai kinh công định vọt ra ngoài đuổi theo. Không ngờ vì uống rượu nhiều quá nên hoa mắt, vì vậy thay vì bay ra ngoài, đầu lại đánh "Cốp!" vào thành cửa, và té lộn vào trong nhà.

Tử Vy, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà chạy đến, Tử Vy ôm lấy Tiểu Yến Tử rối rít:

- Chết rồi! Đau lắm không. Đầu đã sưng to một cục thế này, làm sao đây?

Và quay sang Kim Tỏa:

- Kim Tỏa, có món cao Trật đả tổn thương cao đó có mang theo không?

- Hình như chẳng có.

Minh Nguyệt hỏi:

- Thuốc cao hả? Ở đây có cả đống, Hoàng thượng nói là cát cát hay bị thương nên mang đến cho một đống thuốc cao, rồi Ngũ A Ca cũng mang đến một mớ nữa, để tôi vào tìm cho.

Tiểu Yến Tử lúc này đã ngồi dậy. Nhưng có vẻ vẫn còn hăng, mấy lần định xông ra cửa đuổi theo, còn luôn miệng mắng:

- Cái tay khốn nào núp ở ngoài vậy. Có gan thì vào đây! Vào đây cho ta xem nào?

Tử Vy khuyên bảo:

- Thôi bỏ qua đi! Tỉ tỉ đứng còn đứng không vững. Làm sao mà đuổi theo được?

Kim Tỏa cũng nói:

- Người ta bỏ chạy từ lâu rồi. Biết ai mà rượt theo chứ? Họ cũng biết võ công đấy.

Tiểu Yến Tử vẫn tức khí:

- Biết võ công ư? Có gì mà hù. Nửa đêm nửa hôm lại nhìn trộm. Tưởng ở đây không ai biết võ ư? Để vài bữa nữa ta cho rước cả huynh muội Liễu Thanh, Liễu Hồng vào, xem thử mi còn đường chạy không thì biết.

Và như vậy, bữa tiệc đang vui, bị bóng đen rình rập làm mất vui nên nhanh chóng kết thúc.

Cũng như chuyện Tử Vy vào cung. Một ngày tốt đẹp đã kết thúc.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 17

Từ ngày Tử Vy vào cung. Nhĩ Khang bỗng như người mất hồn. Lòng cứ nghĩ ngợi, không biết tính toán của mình hôm trước là đúng hay sai. Ngồi đâu thẫn thờ ra đó, mặc dù được Nhĩ Thái và Vĩnh Ky cho biết. Hai ngày qua, cung đình hoàn toàn yên ổn chẳng có gì khác lạ. Tiểu Yến Tử trở nên ngoan ngoãn lạ thường. Nhưng Nhĩ Khang vẫn không thấy yên tâm. Cứ mãi lo và nhớ Tử Vy. Và rồi một hôm không còn chịu nổi nữa, chẳng chờ lý do. Nhĩ Khang đã kéo Vĩnh Kỳ và Nhĩ thái, cả ba cùng đến Thấu Phương Trai.

Tử Vy trông thấy họ đến. Vô cùng lo sợ, hỏi ngay:

- Tại sao ba người cùng lúc đến đây? Có ai nhìn thấy không vậy?

Nhĩ Thái gãi đầu:

- Ngũ A Ca là hoàng tử, đi lại trong cung là chuyện tự nhiên. Còn tôi ăn theo, nên cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ có anh Nhĩ Khang, chẳng có lý do gì mà vào đây, nên hơi rắc rối một chút thôi.

Tử Vy nghe vậy lo lắng:

- Vậy thì anh Nhĩ Khang sao không rời ngay khỏi đây đi, rủi có người trông thấy thì sao?

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, không vui lắm:

- Tôi đã mạo hiểm vào đây, thì còn gì là sợ với không nữa. Mà nếu có ai thấy thì nói là đi theo Ngũ A Ca lo việc như vậy cũng thông qua thôi. Tóm lại, Hoàng thượng vẫn ở trong cung, thì tôi có mặt trong cung là chuyện bình thường, Tử Vy định đuổi tôi ư?

Nhĩ Khang nói rồi nhìn Tử Vy với ánh mắt quyến luyến, hỏi:

- Thế nào? Vào đây vui không? Có gì tiến triển không?

Tử Vy nhìn xuống:

- Em mới vào đây có mấy hôm thì làm gì có tiến triển. Ngày đầu tiên còn nhìn phớt qua Hoàng Thượng, còn hai hôm nay chẳng thấy người đến.

Vĩnh Kỳ chen vào:

- Hai người có gì nói thì nói nhanh đi. Ba người chúng tôi xuất hiện ở Thấu Phương Trai nầy bị người ta để ý lắm đấy.

Rồi quay qua Tiểu yến Tử, Vĩnh Kỳ thấy cục u trên trán Yến Tử, nên hỏi:

- Sao vậy? U đầu rồi ư? Lại đánh lộn với ai rồi phải không?

Câu hỏi của Vĩnh Kỳ nhắc Tiểu Yến Tử nhớ lại, vội nói.

- Này ba vị cao thủ võ lâm, làm ơn tìm cho tôi mấy tay võ nghệ cao cường tiếp sức đi, nếu không chắc tôi phải ra ngoài nhờ Liễu Thanh, Liễu Hồng vào đây phụ trợ quá.

Vĩnh Kỳ ngạc nhiên:

- Cô quả là gan trời mà. Chuyện đưa Tử Vy và Kim Tỏa vào đây đã là một chuyện liều mình mạo hiểm. Bây giờ còn muốn đưa cả Liễu Thanh, Liễu Hồng vào đây nữa ư?

Nhĩ Thái cũng chen vào:

- Đợi đến khi đưa được Liễu Thanh, Liễu Hồng vào đây, rồi cô lại đòi đưa thêm thằng Đậu, thằng Hổ, thằng Bửu, vào nữa... Để thành lập cả cái viện nhà nghèo trong cung nữa thì hoàng cung này chẳng biết ra sao.

Tiểu Yến Tử trợn mắt:

- Nhưng mà ở Thấu Phương Trai này ban đêm có trộm! Nửa đêm nửa hôm cứ rình mò bên ngoài, còn có người thỉnh thoảng đi ngang nhìn vào. Võ công của tôi thì càng ngày càng xuống cấp. Chỉ có chuyên nhảy qua cửa sổ, cũng bị va vào thành cửa u đầu.

Tử Vy chen vào:

- Tại bữa đó chị uống rượu say mà!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, và Vĩnh Kỳ nghe nói, giật mình:

- Vậy là đã có người rình trộm? Ai vậy? Các người không để ý ư? Còn Tiểu Đặng, Tiểu Trác nữa, sao không ở ngoài canh gác?

Kim Tỏa vừa mang trà ra, nghe vậy nói:

- Hôm ấy vì Tiểu Yến Tử đãi tiệc mừng bọn này, nên Tiểu Đặng, Tiểu Trác cũng uống say, chẳng ai tỉnh cả.

Ba người đàn ông nghe nói tái mặt. Nhĩ Khang không dằn được, bước tới trừng mắt với Tiểu yến Tử.

- Sao cô cứ ngang bướng coi trời bằng vung vậy chứ? Có vui đến độ nào thì cũng phải canh gác. Tại sao lại cho mọi người uống say như vậy? Ít ra cũng phải chừa ra Tiểu Đặng, Tiểu Trác cho chúng tỉnh táo... mà tốt nhất thì tất cả, chẳng ai được uống say cả. Trong cung đình này, có bao nhiêu tai mắt, kẻ thù của cô rất nhiều cô biết không? Đề phòng tốt hơn là để chuyện không hay xảy ra? Cô và Tử Vy vào đây, người nào cũng có nhiệm vụ của mình. Chứ không phải vào đầy để vui chơi, tại sao không nghĩ đến chuyện lớn, đến những hiểm nguy rình rập mà cảnh giác đề phòng?

Tiểu Yến Tử nghe Khang trách, không vui:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi. Đừng có lên mặt dạy tôi nữa, phải biết là con người có lúc nào không kiềm chế được mình. Đó ngay anh cũng vậy. Tự nhiên rồi chạy đến Thấu Phương Trai này làm gì? Quên cảnh giác ư?

Lời của Tiểu Yến Tử làm Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ nhớ ra, vội đẩy Khang về phía Tử Vy.

- Tiểu Yến tử nói đúng đấy. Anh có gì cần hãy nói mau rồi rút lui, ta không thể ở lại đây lâu được.

Tử Vy thấy vậy e thẹn. Chưa kịp nói gì thì đã nghe Tiểu Thuận, Tiểu Quế Tử bên ngoài bẩm báo.

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Tiếp đó là Tiểu Đặng, và Tiểu Trác chạy vào.

- Chết rồi! Hoàng hậu nương nương đến!

Đám Tử Kỳ và Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa đều hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã thấy Hoàng hậu bước vào, phía sau là Dung ma ma, cùng hai võ sĩ Trại Oai, Trại Quảng cùng đám cung nữ, nô tài đi theo.

Cả đám trong phòng vội sụp xuống chào, Tử Vy và Kim Tiểu vội quỳ mọp xuống đất, tung hô.

- Nô tài Tử Vy và Kim Tỏa khấu kiến Hoàng hậu nương nương. Chúc nương nương vạn tuế, vạn vạn tuế.

Hoàng hậu ngẩng cao đâu, đảo mắt quanh phòng nhìn một vòng, rồi nhướng mày nói:

- Tiểu Yến Tử này, Thấu Phương Trai của ngươi lúc này vui quá hỷ. Bên ngoài thì bọn nô tài đứng đầy, còn trong nhà toàn là chủ. Ngũ A Ca và nhị vị công tử họ Phước cũng có có mặt ở đây. Vui thật! À còn nữa, có cả hai gương mặt lạ nữa. Có phải là hai cung nữ của Lệnh Phi ban cho ngươi đây không?

Rồi hoàng hậu nhìn xuống Tử Vy và Kim Tỏa bảo:

- Hãy ngẩng đầu lên cho ta xem nào?

Tử Vy và Kim Tỏa ngẩng lên. Thật ra, Hoàng hậu đến đấy là hoàn toàn là vì Tử Vy và Kim Tỏa. Bà nghe đám thuộc hạ về tâu lại là Thấu Phương Trai mới có thêm hai cung nữ mà lại là của Lệnh Phi ban cho, nên lòng đầy nghi kỵ bực tức. Một đứa cô học bất tài như Tiểu Yến Tử mà sao lại có lắm nô tài như vậy? Vì vậy bà muốn đến tận nơi xem xét tìm hiểu. Do vậy mà khi Tử Vy và Kim Tỏa ngẩng đầu lên. Bà đã chăm chú ngắm rất kỹ hai người.

Hoàng hậu thấy hai đứa cung nữ này có vẻ hơi khác lạ. Chúng đẹp quá, không giống bao nhiêu cung nữ khác. Hoàng hậu hỏi Tử Vy:

- Ban nãy ngươi nói là tên gì? Ta quên rồi?

Tử Vy căng thẳng đáp:

- Dạ, Tử Vy, tên một loài hoa đấy ạ.

Hoàng hậu đã tính toán trước, nên quay qua Dung Ma Ma quát:

- Dung Ma Ma đâu! Hãy lại đây dạy bảo nó! Thật là vô lễ, trước

mặt ta mà chẳng xưng nô tỳ gì cả. Chẳng biết lớn nhỏ ư?

Dung Ma Ma vội bước tới cho Tử Vy một cái tát như trời giáng. Cả gian phòng giật mình sợ hãi. Nhĩ Khang muốn can thiệp nhưng đã bị Nhĩ Thái giữ lại, mọi người vì chỉ quan tâm đến phản ứng của Nhĩ Khang nên bỏ quên Tiểu Yến Tử, Tiểu Yến Tử xông tới hét:

- Dung Ma Ma! Mi dám đánh cho người vô lý ư?

Nhưng Dung Ma Ma rất ung dung:

- Tôi chỉ làm theo lời dạy của hoàng hậu nương nương, chứ nào có tự ý hành động đâu?

Hoàng hậu lại ra lệnh:

- Dung Ma ma! hãy dạy nó thêm một lần nữa.

- Tuân lệnh.

Dung ma ma nói, rồi không những chỉ đánh một mà liên tục tát mạnh vào cả hai má của Tử Vy.

Nhĩ Khang đứng đấy giận run, mặt trắng bệch ra nhưng biết cần phải tự chế. Trong khi Kim Tỏa mới vào cung nên chưa biết quy luật của triều đình. Thấy Tử Vy bị đánh nhiều quá, nó chồm qua cản trước mặt Tử Vy nói:

- Đừng đánh, đừng đánh nữa! Có muốn, hãy đánh tôi đi.

Hành động của Kim Tỏa khiến hoàng hậu ra lệnh.

- Dung ma ma! Đánh cả hai đứa cho ta!

Dung Ma Ma chụp lấy tóc Kim Tỏa. Một trận đòn tới tấp. Tiểu Yến Tử thấy vậy hét:

- Ta không cho phép ngươi đánh họ nữa. Dung ma ma! Ta sẽ lấy mạng ngươi!

Vừa nói là phóng người về phía Dung ma ma nhưng hai tay Trại Oai, Trại Quảng đã nhanh hơn phóng tới cản phía trước làm Tiểu Yến Tử như va vào tường đá. Tiểu Yến Tử giận quá vung tay lên đánh, nhưng cô nàng nào phải là đối thủ của Trại Oai, tay lực sĩ này chỉ cần gạt một cái là Tiểu Yến Tử té nhào. Vĩnh Kỳ lúc đó

không còn dằn được, phóng tới đỡ Tiểu yến Tử mặt tái đi vì giận hét:

- Bọn bây muốn làm phản ư? Đánh cả cát cát à?

Nhĩ Khang thấy vậy cũng không dằn được, gạt Nhĩ Thái qua bên. Phóng tới đạp cho Trại Oai một đạp, đá cho Trại Quảng một cái làm hai tay này lùi xa, chứ không dám đánh trả. Nhĩ Khang vừa đánh vừa hét:

- Trại Oai, Trại Quảng, bọn bây đều là thủ hạ của ta biết không? Muốn chết sao động thủ? Muốn ta đưa đi nhốt trong ngục đại nội à?

Trại Oai, Trại Quảng nghe vậy tái mặt, đứng yên không dám cản tiếp.

Hoàng hậu bước tới trước mặt Nhĩ Khang nhướng mày hỏi:

- Phước đại nhân! Thế ngươi có định nhốt cả ta không vậy?

Nhĩ Khang sợ hãi:

- Thần không dám, nhưng thần cũng xin Hoàng hậu nương nương nể mặt Ngũ A Ca một chút. Chứ làm rùm beng ở đây xấu mặt mọi người.

Vĩnh Kỳ cũng nói theo:

- Vâng, Hoàng hậu. Thấu Phương Trai là nơi Hoàng a ma cũng ưa thích, vì vậy xin người nếu không nể Tăng thì cũng nên nể Phật một chút, nới tay cho.

- Nới tay cho ư? Hoàn Châu cát cát được thánh thượng cho phép miễn quy cách. Không lẽ cả bọn nô tỳ cũng được hưởng cái quyền đó ư? Ta đến đây chỉ để dạy dỗ bọn họ. Tại sao các ngươi can thiệp vào.

Hoàng hậu hỏi rồi quay đầu lại ra lệnh cho hai nô tỳ.

- Thúy Hoàn, Bội ngọc đâu? Bọn bây hãy đến tiếp tay với Dung ma ma trị tội hai con a đầu này coi.

Hai cung nữ được gọi tên ứng tiếng, rồi bước tới phụ Dung ma ma giữ chăt Tử Vy và Kim Tỏa, cho Dung ma ma tiếp tục đánh.

Nhĩ Khang không nhịn được phóng tới. Gạt hai cung nữ tên Thúy Hoàn và Bội Ngọc qua bên rồi sẵn tay đập cho Dung ma ma một cái như trời giáng làm Dung ma ma ngã lăn xuống đất rên rỉ. Cảnh trong phòng lại náo loạn lên. Hoàng hậu tức muốn điên lên hét.

- Trại Oai, Trại Quảng! Bộ hai ngươi chết cả rồi sao?

Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ nháy mắt nhau, rồi cả hai bước tới chận trước mặt Trại Oai, và Trại Quảng không cho hành động Vĩnh Kỳ vừa chận cửa nói.

- Hoàng ngạc nương. Nhi thần xin hoàng ngạc nương hãy từ bi hỉ xả. Bữa nay nhi thần ở tại Thấu Phương Trai nên chẳng muốn ai được động thủ. Còn nếu muốn thì hãy đánh gục nhi thần trước đi!

Vĩnh Kỳ cương quyết nói, khiến tất cả dừng tay chẳng ai dám hành động gì nữa. Hoàng hậu tức đến độ nói chẳng ra lời. Tử Vy thấy tình hình quá ư thậm tệ. Biết Nhĩ Thái Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đang nổi nóng, nếu chẳng can thiệp tình hình sẽ xấu hơn, nên phủ phục trước mặt Hoàng hậu, dập đầu tâu.

- Xin hoàng hậu nương nương hãy bớt giận, tội của nô tỳ thật đáng chết, nô tỳ làm nương nương giận nên bị phạt là đúng. Nô tỳ sẵn sàng chịu phạt tiếp, nhưng xin nương nương hãy tha cho bọn họ.

Vừa nói, Tử Vy vừa đưa tay lên tự vả vào miệng mình.

Kim Tiểu thấy vậy cũng bò qua, vừa khóc vừa nói.

- Hoàng hậu nương nương, xin hãy phạt Kim Tiểu nầy và tha cho Tử Vy đi!

Đám nô tỳ ở Thấu Phương Trai còn lại, từ Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng đến Tiểu Trác, cũng đều quỳ mọp xuống lạy rồi tự vả vào miệng mình!

- Hoàng hậu nương nương, bọn nô tài xin chịu phạt cho hai người trên!

Hoàng hậu nhìn xuống, thấy tất cả bọn nô tài, nô tỳ của Thấu Phương Trai đều có ý che chở cho thầy trò Tử Vy như vậy thì giựt mình. Rồi thấy tình hình cũng căng thẳng quá mà sỉ diện của mình cũng phần nào được hồi phục nên ra lệnh.

- Thôi đủ rồi! Tha cho bọn ngươi đấy!

Mọi người mới dừng tay. Hoàng hậu lại liếc nhanh về phía Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ nói một cách đe dọa.

- Các ngươi phải biết. Nước có quốc phép, nhà có gia uy. Hôm nay ta dạy bọn nô tài là sử dụng Gia uy đấy. Cả cái hoàng cung nầy, chẳng ai dám nói là ta không có quyền dạy bọn nô tài. Nhưng mà hôm nay cũng vì sỉ diện của Ngũ A Ca nên ta tạm tha cho, nhưng mọi người phải biết tự kiềm chế một chút Thấu Phương Trai là một trọng điểm của triều đình chứ không phải là quán rượu. Các ngươi là hoàng tử với quan lại trong triều, phải ý thức được điều đó.

Vĩnh Kỳ nhẫn nhịn nói:

- Hoàng ngạc nương dạy chí phải.

Nhĩ Thái cũng tâu:

- Thần sẽ cố gắng tuân chỉ lời hoàng hậu dạy.

Chỉ có Nhĩ Khang là người nghiến răng đứng yên, chẳng nói gì cả. Hoàng hậu khoát tay với đám thuộc hạ của mình.

- Dung ma ma, chúng ta đi thôi!

Thế là cả đám rầm rầm rút lui theo hoàng hậu.

Hoàng hậu vừa đi, mọi người đứng dậy, Minh Nguyệt và Thể Hà vội vã vào trong lấy ra thau nước với khăn cho Tử Vy và Kim Tỏa lau mặt. Tiểu Yến Tử đích thân lo lắng cho Tử Vy, vừa lau vừa nói:

- Bọn Minh Nguyệt, Thể Hà này có kinh nghiệm đấy. Lấy nước lạnh thế này sẽ làm cho vết thương đỡ đau nhiều lắm.

Tử Vy ngượng nói:

- Thôi được rồi! Được rồi! Chẳng có sao đâu!

Và quay sang đám Vĩnh Kỳ, Tử Vy dục:

- Mấy người còn chờ gì mà không đi đi?

Nhĩ Khang không nén được lòng, bước tới nắm tay Tử Vy, dậy xúc động tột độ nói:

- Đi! Chúng mình cùng đi đi! Bây giờ anh mới thấy cái đầu của mình sao nó ngu quá. Tại sao lại nghĩ ra kế hoạch này làm gì? Ngu thật! Em đau lắm phải không? Thôi, chúng ta hãy đi khỏi nơi này! Không cần gì hết. Đến đâu cũng được cả, không lẽ trong khoảng trời đất này không còn chỗ cho chúng ta dung thân sao? Ở lại chỉ rước họa vào thân!

Vĩnh Kỳ đưa tay ngăn lại:

- Nhĩ Khang, cần tỉnh táo một chút chứ?

Nhĩ Khang trợn mắt:

- Không tỉnh táo gì nữa. Trước kia vì quá tỉnh táo mới đưa Tử Vy và Kim Tỏa vào trỏng. Bây giờ mới thấy mình lầm, phải cứu họ ra khỏi nơi đây thôi. Đưa họ ra khỏi đây, bằng mọi giá, càng nhanh càng tốt.

Nhĩ Thái giậm chân:

- Ồ! Xem kìa, mỗi lần đụng đến chuyện của Tử Vy là anh rối trí cả lên. Anh làm vậy không đúng. Đâu thể ung dung mọi thứ, muốn làm gì thì làm đâu? Ở đây là cung đình. Muốn làm gì thì phải nghĩ đến cha mẹ, đến Ngũ A Ca, đến Tiểu yến Tử và còn trách nhiệm của Lệnh Phi nương nương nữa chứ?

Tử Vy nghe vậy, dằng ra khỏi tay Nhĩ Khang vừa khóc vừa nói:

- Thôi em không đi nữa đâu. Thật khó khăn mới vào được cung, mới gặp được Hoàng thượng. Bây giờ chưa gì đã bỏ đi ư? Mới gặp một chút trở ngại đã bỏ đi? Như vậy không đúng.

Rồi xua tay Nhĩ Khang, Tử vy nói tiếp:

- Thôi anh hãy rời khỏi đây nhanh. Tôi không sao cả. Anh yên tâm, từ đầy về sau, tôi sẽ hết sức cẩn thận không nói năng lộn xộn nữa đâu.

Nhĩ Khang bực tức:

- Em chằng hiểu gì cả. Em phải biết là Hoàng hậu không cố tình đánh em. Đó chẳng qua là muốn trả thù Tiểu Yến Tử thôi. Người không dám đụng đến Tiểu Yến Tử, nên nếu em còn ở đây, em sẽ

là vật tế thần. Em sẽ bị đòn liên tục. Vì em chỉ là một cung nữ, muốn đem ra đánh lúc nào chẳng được? Em biết như vậy không?

Tử Vy lắc đầu:

- Chuyện đó cũng không ngăn được em ở lại. Mới vào đây có mấy ngày, cái gì cũng chưa rõ ràng cả. Tất cả những dự định đều chưa thực hiện được. Không lẽ anh muốn em bỏ hết? Anh đã đưa em vào đây thì phải để hoàn thành nhiệm vụ. Như vậy có chết cũng vui.

Tiểu Yến Tử nghe Tử Vy nói vậy cũng bật khóc, đau khổ nói.

- Nhĩ Khang! Hãy bình tĩnh đi. Cái thù hôm nay tôi hứa với anh, tôi sẽ nhớ mãi, và một ngày nào đó rồi tôi sẽ có dịp tính toán với họ mà. Anh cứ giao Tử Vy cho tôi! Tôi sẽ bảo vệ cô ấy!

Nhĩ Khang lắc dầu:

- Chính vì giao cho cô mà tôi đang muốn phát điên lên đây. Bản thân cô, cô còn bảo vệ không được, vậy mà đòi bảo vệ người khác ư?

Vĩnh Kỳ thấy tình hình căng thẳng quá, nói:

- Mọi người hãy bình tĩnh một chút đi nào? Nghe tôi đây.

Khi mọi người đã im cả. Vĩnh Kỳ mới nói:

- Nhĩ Khang, tôi thấy tốt nhất là hãy để Tử Vy ở lại. Vì thứ nhất, trên danh nghĩa Tử Vy là do mẹ anh đưa vào, có muốn dẫn ra, tốt nhất để mẹ anh đưa ra. Còn bây giờ nếu anh mà tự ý đưa đi, thì có phải mọi thứ sẽ lộn xộn cả không?

Nhĩ Khang nghe Vĩnh Kỳ nói mới tỉnh ra ngồi yên. Bây giờ Vĩnh Kỳ mới tiếp:

- Làm bất cứ điều gì cũng phải có lý trí một chút, không nên tình cảm quá. Như chơi cờ vậy. Anh đã đi xong một nước cờ, thì không được hối hận, cái quan trọng hiện này, là phải chuẩn bị đối phó với những gì Hoàng hậu sắp làm. Ban này, Hoàng hậu đã thấy cả ba chúng ta ở đây, sự nghi ngờ chưa giải thì bọn ta lại gây náo loạn nữa. Tử Vy và Kim Tỏa tuy là bị thiệt thòi, nhưng Hoàng hậu cũng bị bẽ mặt. Vì vậy chắc chắn sẽ không bỏ qua. Trước khi rút lui bà ấy còn đe dọa không thấy ư? Vì vậy tốt nhất là ta nên đến tìm Hoàng thượng trước để giải thích, để hóa giải

những lời dèm pha nếu có. Bằng không bị gán cho tội làm loạn hoặc phản nghịch thì hình phạt không nhỏ đâu, và ta sẽ không nổi đâu.

Tử Vy nghe phân tích, vô cùng sợ hãi.

- Vậy thì phải làm sao đây?

Tiểu Yến Tử không chờ, chạy ngay ra cửa:

- Tôi phải đi tìm Hoàng thượng tố giác ngay. Hoàng hậu nương nương đã đến gây sự đánh người của tôi, không để cho tôi sống yên ổn mà.

Nhĩ Khang vội kéo Tiểu Yến Tử lại:

- Cô làm gì hồ đồ vậy. Đi tố như vậy không ổn!

Rồi suy nghĩ một chút, Nhĩ Khang nói:

- Có lẽ cả ba chúng tôi nên đến gặp Hoàng thượng.

Vua Càn Long đang ngồi ở ngự phòng phê chuẩn tấu chương, thì Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái xồng xộc bước vào. Vĩnh Kỳ vừa bước vào, đã nói ngay:

- Hoàng A Ma, nhi thần đến đây gặp Hoàng A Ma xưng tội đây. Vì ban nãy cả ba chúng con đã cùng Trại Oai, Trại Quảng động thủ, làm náo loạn cả Thấu Phương Trai, làm Hoàng hậu nương nương tức giận...

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Vĩnh Kỳ, chuyện xảy ra thế nào, con nói chậm chậm một chút được không? Thôi thì Nhĩ Khang hãy nói cho trẫm biết vậy!

Nhĩ Khang bẩm báo ngay:

- Thưa Hoàng thượng. Ban nãy giữa lúc bọn con ba đứa đang cùng cát cát nói chuyện ở biên cương, thì hoàng hậu nương nương đột nhiên xuất hiện với Dung ma ma, Trại Oai, Trại Quảng và đám thủ hạ. Họ vừa ập vào Thấu Phương Trai, mới nói

được mấy tiếng là Hoàng hậu hạ lệnh cho Dung ma ma đánh người. Bọn hạ thần trong lúc bất bình kém suy nghĩ, chẳng qua vì muốn giúp đỡ cho Hoàn Châu cát cát, nên đã động thủ can thiệp.

Vua Càn Long giật mình:

- Sao? Hoàng hậu lại dẫn người đến Thấu Phương Trai kiếm chuyện nữa ư? Thế Tiểu Yến Tử bị đánh nữa à?

- Tiểu Yến Tử thì không bị đánh, mà hai cung nữ của Lệnh Phi nương nương ban cho Tiểu Yến Tử bị đánh. Điều đó là Hoàn Châu cát cát tức điên lên, gần như muốn mất cả lý trí...

Nhĩ Thái nói, vua chau mày:

- Các khanh nói gì mà trẫm không hiểu gì cả. Chuyện thế nào vậy, nói rõ xem.

Vĩnh Kỳ có vẻ nóng như lửa đốt nói:

- Hoàng A Ma, sự việc thế nào xin được bẩm báo sau.

Chuyện Dung ma ma đánh cung nữ của Tiểu Yến Tử, Hoàng A Ma cũng đã biết, nhưng Tiểu Yến Tử là người trọng nghĩa khí, yêu kẻ dưới, nên đánh cung nữ của cô ấy còn nghiêm trọng hơn đánh chính cô ta. Vì vậy mà... Tiểu Yến Tử đã điên tiết lên, mà điên tiết rồi thì cái gì cũng dám làm cả. Hiện giờ cô ấy đang nổi cơn điên ở Thấu Phương Trai.

- Nổi cơn điên ư? Sao vậy?

Vua Càn Long dẹp hết mọi thứ, đứng dậy:

- Để trẫm đến đó xem sao.

Lúc Vua Càn Long và đám Vĩnh Kỳ đến Thấu Phương Trai thì cảnh diễn ra trước mắt, khiến mọi người kinh hãi.

Trên trần nhà, là một dải lụa trắng cột ngang kèo. Tiểu Yến Tử đang đứng trên chiếc ghế cao, đang đưa đầu vào vuông lụa. Mặt đầy uẩn uất.

- Kẻ sĩ thà chết hơn chịu nhục. Bị người ta khi dễ thế này thì thà chết còn sướng hơn.

Quỳ dưới chiếc ghế cao kia là Tiểu Quế Tử, Tiểu Trác, Tiểu Thuận, Tiểu Đặng, chúng đang van xin.

Minh Nguyệt, Thể Hà, thì dập đầu liên tục:

- Cát cát, bọn nô tỳ van cát cát, xin cát cát hãy xuống đi, đừng có làm vậy, đây không phải chuyện đùa đâu...

Tử Vy và Kim Tỏa cũng thế, đứng dưới van xin:

- Cát cát xuống đi! Tôi thấy sợ quá. Hơ hỏng mà đút đầu vô là không cứu kịp đấy.

Chỉ có Tiểu Yến Tử lại tỏ ra quyết chí, nói:

- Các người khỏi khuyên gì cả. Ta đã quyết định rồi kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Ta đang tủi hổ vô cùng, chẳng muốn sống tí nào cả.

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa đưa mắt nhìn quanh. Vua Càn Long thấy vậy giật mình, bước vào. Tiểu Yến Tử đã thấy vua, giả vờ quay sang Tử Vy dặn dò.

- Tử Vy, bao giờ ta chết xong, ngươi hãy mang hộ thân xác của ta về Tế Nam chôn bên cạnh mẹ ta, rồi dựng mộ bia trên đó đề la "Đây là mộ của Hoàn Châu cát cát bị chết oan" nhé. Thôi ta đi đây! Chào tất cả mọi người.

Vua Càn Long thấy vậy giật mình hét to:

- Tiểu Yến Tử, con làm gì vậy? xuống ngay, đây là thánh chỉ.

Tiểu Yến Tử kêu thảm:

- Hoàng A Ma ơi! Tiểu Yến Tử này xin vĩnh biệt Hoàng A Ma... cái... cái kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục... Tiểu Yến Tử này có biến thành quỷ cũng hổ trợ trả hiếu cho Hoàng A Ma.

Tiểu Yến Tử nói xong thò đầu vào vuông lụa, rồi đạp đổ ghế. Đám đông phía dưới hét to lên, người gọi cát cát, người gọi Tiểu Yến Tử ỏm tỏi lên.

Vua Càn Long thấy vậy kêu lên:

- Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ! Chúng bây hãy nhảy lên cứu người mau đi chứ!

Vừa nói tói đó, không ngờ vì sợi dây thắt lỏng nên không chịu được sức nặng của Tiểu Yến Tử, nó tuột ra, và Tiểu Yến Tử rơi phịch ngay trước mặt vua Càn Long.

Vua Càn Long ngỡ ngàng nhìn xuống. Tiểu Yến Tử lồm cồm ngồi dậy, vừa phủi người vừa rủa.

- Cái gì cũng đối kháng với ta, cả mảnh lụa này nữa!

Tiểu Yến Tử nói rồi nhặt mảnh lụa lên giả vờ như chẳng đếm xỉa gì đến vua, đi trở về nơi cũ, bắc ghế để đứng lại, trèo lên, ném mảnh lụa lên kèo, thắt nút lại...

Vua Càn Long gai mắt, quát:

- Tiểu Yến Tử! Sao con cứ gây chuyện mãi vậy?

Rồi liếc nhanh về phía bọn Vĩnh Kỳ:

- Các người đứng đó để nó tiếp tục làm trò khỉ ư? Tại sao không đến đấy, bắt nó lại đây cho ta?

Nhĩ Khang và Nhĩ Thái nghe vậy, vội vòng tay lại.

- Thần xin tuân chỉ!

Rồi phóng tới, kéo Tiểu Yến Tử xuống mang đến trước mặt vua. Vua Càn Long trừng mắt, giận dữ:

- Con kiếm chuyện mãi ư? Diễn xong chưa? Sao tối ngày chọc tức trẫm mãi thế? Chỉ có chuyện mấy con cung nữ không được dạy dỗ mà cũng làm rùm lên được. Hết khóc đến nhịn ăn rồi treo cổ, tại sao cái tốt không học mà cứ học toàn chuyện xấu không vậy? Hử?

Tiểu Yến Tử vội quỳ xuống trước mặt vua:

- Bản chất con đã là đứa không được dạy dỗ từ lâu nên đâu có sửa đổi được. Chính vì vậy mà Hoàng hậu cứ tìm cách giết con hoài. Bây giờ con định treo cổ có phải là đã bứng cái gai trong mắt bà ấy không?

- Con nói sao? Hoàng hậu thế nào chứ? Chỉ đánh hai con cung nữ của con thôi, chứ nào đánh con đâu mà con làm dữ như vậy?

Đến lúc đó Tiểu Yến Tử không còn đóng kịch nữa, nói thật lòng mình.

- Hoàng A Ma nghĩ coi. Cung nữ cũng là con người, cung nữ cũng có cha có mẹ. Cha mẹ họ cũng cưng cũng quý họ vậy? Mẹ cô ấy tuy đã chết, nhưng còn cha... mà cha ruột của cô ta nếu biết được con mình bị đánh thế này hẳn phải đau lòng lắm.

Nói xong, đứng dậy đưa Tử Vy đến trước mặt vua, rồi bảo:

- Tử Vy, hãy ngẩng đầu lên, cho Hoàng A ma xem mặt coi nào?

Tử Vy sợ hãi, không ngờ Tiểu Yến Tử lại bạo đến độ như vậy. Vội quỳ xuống. Vừa xúc động, vừa đau lòng cộng thêm chuyện ban nãy bị đánh. Nên vừa ngước mắt lên là hai hàng lệ chảy dài.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ cũng hoàn toàn bất ngờ trước cách xử trí của Tiểu Yến Tử. Họ hồi hộp chờ đợi.

Tử Vy dập đầu, giọng run rẩy:

- Nô tài Tử Vy khấu kiến Hoàng thượng!

Vua liếc nhanh về phía Tử Vy, thấy đôi má cô gái sưng đỏ, nên cũng thấy thương xót.

- Ngươi... ngươi tên là Tử... Tử gì vậy?

- Dạ nô tỳ tên Tử Vy. Vì nô tỳ sinh ra trong mùa Tử Vy hoa nở, nên được đặt tên đó.

Vua lại nhìn Tử Vy, gật gù:

- À!... Cái tên đẹp đấy lại dễ nhớ nữa!

Rồi nói thêm.

- Hãy thoa thuốc sẽ mau lành thôi!

Tử Vy thấy vua quan tâm như vậy, vô cùng cảm động.

- Được Hoàng thượng quan tâm... nô tỳ không cần xoa thuốc cũng sẽ lành... Nô tỳ xin cảm ơn ân điển của Hoàng thượng.

Vua nghe vậy có vẻ vui, nên nhỏ nhẹ nói.

- Ở trong cung đình quy cách nhiều thứ. Vì vậy chuyện bị phạt vì sơ suất là chuyện khó tránh khỏi. Ngươi phải biết là tính Hoàng hậu nghiêm khắc. Có bị đánh mấy cái, gắng mà chịu đựng thôi. Ngươi ở cạnh cát cát, tốt nhất là hãy khuyên người, đừng có chút gì cũng xé ra to. Biết chưa?

Tử Vy vội tâu:

- Nô... Nô tỳ biết. Được Hoàng hậu dạy dỗ là phúc khí của nô tỳ. Nô tỳ không dám oán hận hay kêu oan, chẳng qua vì cát cát thương nô tỳ nên mới làm lớn chuyện như vậy. Nô tỳ thật vô cùng có lỗi. Từ đây về sau sẽ cố gắng khuyên cát cát, không nên đối đầu với Hoàng hậu nữa.

Vua Càn Long nghe vậy chăm chú nhìn Tử Vy:

- À!... Con bé này thông minh hiểu sự, trách gì cát cát chẳng thương quý ngươi.

Và ra lệnh:

- Tất cả hãy đứng dậy cả đi.

Tiểu Yến Tử liếc nhanh về phía Tử Vy rồi đứng dậy. Tử Vy dập đầu một cái lạy tạ, rồi đứng dậy sau. Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, rồi nói:

- Thôi được rồi, coi như chuyện đã qua, ta không cho phép con làm lộn xộn gì nữa. Từ đây về sau nếu Hoàng hậu có gây rắc rối gì thì con phải biết nhạy bén một chút, đừng có va đầu vào đá, phải mềm mỏng, phải biết nhẫn nại. Dùng nhu thắng cương là thượng sách. Hóa giải mọi hiềm khích có phải là hay hơn không? Ta biết con là đứa thông minh, tất nhiên con phải hiểu điều đó chứ?

Tiểu Yến Tử nghe vua phán, có vẻ không hài lòng nói.

- Hoàng A Ma ơi, Hoàng A Ma làm sao bất công vậy? Cái "giường" đó làm sao biến thành "dù" được (Tiểu Yến Tử không hiểu câu "nhu thắng cương"). Mỗi lần con nhìn thấy Hoàng hậu nương nương là gặp xui xẻo, không bị thương chỗ này thì bị đau chỗ khác. Con mà nhịn nữa, chắc sẽ biến thành hồn ma mất!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ nghe Tiểu Yến Tử nói mà không nén được cười, nhưng phải cố nén. Còn Tử Vy thì cũng không nhịn được.

Vua Càn Long nghe ngớ ra nhưng rồi chợt hiểu, ông cũng thấy buồn cười, quay qua nhìn Vĩnh Kỳ.

- Vĩnh Kỳ, con nói cho ta biết, con là đứa rất rành Tiểu Yến Tử cơ mà? Vậy thì mỗi lần nói chuyện nó đều nói ngược ngạo như vậy ư? Trẫm nói đằng đông, nó nói đằng tây. Chỉ được cái lanh miệng, chứ còn điển tích, ngôn từ cứ diễn giảng sai bét. Ta không biết đó là dốt thật hay giả. Các con gần gũi nó, lúc nói chuyện của nó cũng vậy ư?

Vĩnh Kỳ cố nhịn cười đáp:

- Bẩm Hoàng A Ma, chúng con nói chuyện với cát cát nhiều lúc cũng bị ảnh hưởng đến cách hành văn của cát cát.

- Thì ra là vậy!

Nhà vua cười, rồi gật gù nhìn Tiểu Yến Tử. Nhưng rồi đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào đám Vĩnh Kỳ.

- Vậy thì các ngươi cho ta biết, cái câu Tiểu Yến Tử nói lúc đầu "Sĩ khả sát bất khả nhục" là của ai dạy? Không lẽ Tiểu Yến Tử

nói được điều đó?

Đám Vĩnh Kỳ ngẩn ra. Không ngờ chỉ một câu nói, vua đã biết rõ âm mưu của mọi người.

- Sao? Chần chờ gì nữa mà không nói rõ sự thật đi chứ?

Vua lại giục, làm Nhĩ Khang phải bước tới:

- Hoàng thượng anh minh. Chẳng có gì qua mắt Hoàng thượng được cả.

Vua Càn Long trừng mắt nhìn từng người một. Khi đã xác định rõ được sự thật, nói.

- Hay lắm! Các ngươi đã chọc giận Hoàng hậu, đánh cả thủ hạ của người. Rồi vừa ăn cướp vừa la làng, đưa trẫm đến đây xem Tiểu Yến Tứ làm trò. Đúng hay không?

Vĩnh Kỳ thấy vua Càn Long nói trúng, đành gật đầu thú nhận.

- Xin Hoàng A Ma đừng giận, nếu chúng con không báo chuyện trước, rồi Hoàng ngạc nương mách vua thì có phải là chúng con

hoàn toàn có lỗi, vì vậy không còn cách nào khác!

Nhĩ Khang cũng quỳ xuống tâu:

- Tâu Hoàng thượng, tất cả đều do thần sắp đặt. Lỗi ở thần chứ không phải ở Ngũ A Ca.

Nhĩ Thái cũng quỳ xuống giành tội.

- Tâu Hoàng thượng anh minh, mưu toan là của thần, Ngũ A Ca và Nhĩ Khang chẳng liên hệ gì cả.

Tiểu Yến Tử chẳng kém:

- Hoàng A Ma, không phải như vậy đâu. Tất cả những người này vì muốn che chở cho con, nên mới nhận hết về phần mình đấy. Chứ thật ra tại con. Tội ai làm nấy chịu. Con chẳng muốn bất cứ ai gánh tội cho mình cả!

Vua Càn Long tròn mắt, nhìn mọi người:

- Vậy các ngươi đã thông đồng nhau. Thật là quá lắm! To gan lắm, dám gạt cả trẫm. Các người không sợ mất đầu ư? Hừ...

Vua nói tới đó rồi nghĩ lại chuyện cũ mà khônng nhịn được cười.

- Thôi được rồi. Được rồi! Bọn ngươi diễn y như thật vậy đó. Có lẽ vì sợ tội nên mới đóng được như vậy. Thôi thì ta nghĩ tình... Hai cung nữ vừa mới bị đánh đòn nên chỉ còn cách hóa "giường" thành "dù" vậy. Nhưng chỉ một lần thôi nhé. Lần sau không tha cho đâu.

Tiểu Yến Tử nghe vua phán, vội quỳ sụp xuống hô to.

- Hoàng A Ma vạn tuế, vạn vạn tuế!

Và cả nhà vội quỳ theo, hô to.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vua thấy mọi người vui cũng vui lây. Nhưng vẫn nhận thấy Tiểu Yến Tử có phần quá lố, nên răn đe.

- Con đừng tưởng chỉ cần hô một tiếng vạn tuế với trẫm là trẫm tha cho con. Nội cái chuyện con đóng kịch treo cổ kéo cả đám cùng con nói dối đã tày trời. Càng ngày con càng hư ra, học thì

chẳng tiến bộ, trong khi làm việc xấu thì hôm nào cũng nghe báo cáo. Vì vậy phải chịu phạt thôi. Trẫm phạt con phải viết một trăm lần bài “Lễ vận Đại Đồng" ba ngày sau phải nộp cho trẫm xem. Không những thế còn phải giải thích ý của nó cho trẫm nghe nữa. Nếu con không làm được, trẫm sẽ phạt con hai mươi trượng. Trẫm nói là làm đấy!

Tiểu Yến Tử nghe nói, tái mặt:

- Trời ơi! Hoàng A Ma ban nãy đã nói là tha rồi mà, sao bây giờ...

Vua Càn Long lắc đầu:

- Người khác thì ta tha, còn con thì không. Vì nội câu "nhu thắng cương" con còn nói "dù thành giường" thì không làm sao tha được.

Tiểu Yến Tử gãi đầu:

- Thế... thế thì cái bài “Để vài cái thùng" là cái bài gì?

- À!... Thì ba hôm nữa, con sẽ giải thích cho trẫm biết cái đó là

cái gì chứ? Bổn phận con mà?

Tiểu Yến Tử nghe nói ngẩn cả ra. Tử Vy đứng đấy thấy cách giải quyết sự việc của vua mà khâm phục và cảm thấy chuyện bị đòn của mình để được gặp vua chẳng có gì là đáng ân hận cả...

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 18

Ba ngày kế tiếp, Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ đều bận rộn liên tục. Việc chép một trăm bài "Lễ Vận Đại Đồng" khiến không ai rảnh rỗi. Kể cả Minh Nguyệt, Thể Hà, Kim Tỏa, những tay nô tì có biết một ít mặt chữ, đều bị kéo vào phụ giúp. Giữa khuya, mà đèn đuốc ở Thấu Phương Trai vẫn sáng choang. Mọi người đều cặm cụi chép. Nhưng nét chữ của các cô cung nữ xấu quá, đến độ Tử Vy phải ra lệnh.

- Minh Nguyệt, thôi cô khỏi phải viết nữa!

Minh Nguyệt nghe phán vậy, mừng quá:

- Nam mô a di đà Phật!

Đến khi kiểm lại bài của Thể Hà, Tử Vy lắc đầu.

- Thể Hà, cô cũng được ngưng!

Thể Hà mừng rỡ:

- Cảm ơn trời Phật!

- Kim Tỏa, ta nghĩ là muội cũng được ngồi chơi, khỏi cần viết nữa.

Kim Tỏa nghe như được đại xá, đứng dậy.

- Để muội đi nấu chè, mang bánh ra ăn nhé.

Tiểu Yến Tử chẳng đợi Tử Vy phê phán chữ viết của mình, mang giấy đến cho Tử Vy nói.

- Nè muội xem đi, nét chữ của tỉ tỉ còn tệ hơn cả mấy đứa kia, chắc cũng được loại chứ? Viết thế này chắc chắn Hoàng thượng không đọc được.

Tử Vy cầm bài của Tiểu Yến Tử vừa "vẽ bùa" lên xem nhưng rồi lại phán.

- Không được, dù tỉ tỉ có viết leo lề, nhưng bắt buộc tỉ tỉ phải viết vì Hoàng thượng chỉ cần nhìn vào nét chữ là biết ngay không phải của tỉ tỉ. Vì vậy tốt nhất là tỉ tỉ nên viết cho thật nhiều người khác độn vào phần nào thôi. Bài viết có nhiều chữ của tỉ tỉ, Hoàng thượng dễ thông cảm. Thôi cố lên đi! Tiếp tục!

Mặt Tiểu Yến Tử dài ra:

- Ôi! Thế không viết không được ư?

- Không được.

- Trời ơi mấy chữ ‘‘Ngư gia Phiêu trùng" này sao nhiều nét khủng khiếp vậy?

- Cái gì mà ‘‘Ngư gia Phiêu trùng"? Đâu đưa xem? Đọc trật cả

rồi. “Góa phụ cô độc" đấy, trời ạ!

Tử Vy nói, nhưng miệng Tiểu Yến Tử lại bô bô.

- Này, sao lại kêu trời vậy? Muội cũng biết là ta nào có biết được bao nhiêu mặt chữ? Mà mấy cái chữ này sao vô duyên tệ. Mấy tay đọc sách cũng làm chuyện tầm phào. Soạn chi mấy lời đọc lên muốn nhức óc như vầy, để người ta phải nhọc công. Mà phải viết cả trăm lần. Chữ nào có ăn thay cơm được đâu? Nó cũng đâu có trị được bệnh, hay làm cho người ta mập ra? Bày ra chữ để làm gì chứ?

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa viết, chẳng quan tâm nên cả một giọt mực to rơi lên giấy trắng, làm hư nguyên tờ.

- Trời ơi! Bây giờ làm sao đây!

Cô nàng kêu lên. Tử Vy bước tới nhìn, thấy không còn xài được, nên xé đi tờ giấy, làm Tiểu Yến Tử giật mình.

- Ôi trời ơi! Cả buổi ta mới viết được chừng ấy chữ đấy!

- Nhưng đã bẩn rồi, chỉ có cách viết lại tờ khác thôi.

Tử Vy nói và đưa tờ giấy khác cho Tiểu Yến Tử. Nhưng Tiểu Yến Tử không chịu, lại bắt đền.

- Tại sao muội lại xé hết những gì ta đã viết? Muội phải biết là ta viết một cách khó khăn. Cứ như thế này, ta viết rồi muội xé. Đến tận sang năm, chưa biết là xong chưa chứ đừng nói là chỉ ba ngày.

Tử Vy đợi Tiểu Yến Tử viết tiếp tờ khác rồi cầm tờ mới viết lên xem lại lắc đầu.

- Chữ viết thế này, Hoàng thượng sẽ nổi giận, chắc phải viết lại thôi.

Và cầm lên, định xé nữa, Tiểu Yến Tử giật mình.

- Đừng xé! Đừng xé nữa!

Nhưng tờ giấy đã rách làm đôi. Tiểu Yến Tử nổi giận.

- Muội làm cái gì kỳ cục vậy? Chữ muội viết đẹp, chữ tôi viết xấu kệ tôi, sao muội xé mãi, rồi làm sao tôi viết?

- Viết xấu thì phải tập viết lại. Vậy thôi. Thôi hãy cố gắng lên. Nếu không, sẽ không còn kịp nữa đâu.

Tiểu Yến Tử duỗi chân bực dọc nói.

- Hừ! Ai bày chi cái trò này để hành tội người ta ác quá!

Không ngờ vì duỗi mạnh quá nên đầu ngón chân đã đụng mạnh vào chân bàn, vội rút chân lại, Yến Tử la lên:

- Ối trời ơ!

- Tỉ tỉ làm sao nữa vậy?

Tử Vy hỏi, Tiểu Yến Tử không trả lời, chỉ nhảy lò cò khắp cả phòng vừa nhảy vừa hét.

Rồi ngày nộp bài cũng đến, Tiểu Yến Tử vừa đi cà nhắc vừa mang bài đến nộp vua.

- Hoàng A Ma, con đến nộp bài đây!

Vua Càn Long nhìn lên, ngạc nhiên.

- Chân con lại làm sao nữa vậy?

Tiểu Yến Tử nghe hỏi, rên rỉ:

- Con thật là xui xẻo. Nếu sớm biết thế này thà để Hoàng A Ma đánh hai mươi hèo hay hơn. Bị đánh hai mươi hèo, đau vài bữa là hết. Còn chuyện chép bài, mất cả ba ngày ba đêm không ngủ. Viết đến độ đau tay, đau chân, đau lưng, đau đầu. Tóm lại, đau cả thân mình, mà đau nhất là ở mấy ngón chân này. Vậy mà viết còn chưa được khen, con bảo đảm, Hoàng A Ma xem xong, cũng sẽ chê như "người ta".

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Con viết chữ, mà sao lại đau chân chứ?

- Bởi vì con viết, viết rất cẩn thận. Vậy mà Tử Vy nó cứ chê không đẹp, bắt viết lại. Viết trang khác, lại chê, xé bỏ bắt viết lại nữa. Con tức quá, ngồi duỗi chân một cái, không ngờ chân bàn nó lại cứng quá. Chân con va vào, thế là sứt cả móng chân!

Vua Càn Long chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử. Thấy Tiểu Yến Tử lộ vẻ đau thật, nên cười nói:

- Thôi được! Đâu đưa bài cho ta xem?

Tiểu Yến Tử lộ vẻ bối rối, đưa bài viết phạt lên trình cho vua. Vua Càn Long lật từng trang một ra xem. Chỉ thấy bài chép không đồng nhất đủ thể loại chữ. Có tờ thì viết rất đẹp, tờ có nét chữ cứng, tờ như phụng múa, tờ chân phương... Bên cạnh những tờ đó còn có những tờ chữ không ra chữ, "hình không ra hình, lấm lem lấm luốc" khiến vua không hài lòng.

Tiểu Yến Tử trông thấy thái độ vua, biết là không hay, biết là sắp bị phạt, nhưng chưa kịp nói gì đã nghe vua hỏi.

- Hãy nói thật cho trẫm biết đi. Có bao nhiêu người phụ giúp con làm chuyện này?

Tiểu Yến Tử thú thật.

- Dạ con huy động tất cả ra trận đó. Ai giúp được đều nhờ giúp. Từ Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ đến Minh Nguyệt, Thể Hà, Kim Tỏa đều sử dụng, nhưng mà Tử Vy nó lại bảo mấy người

sau này chẳng làm nên việc nên cho lui ra.

Vua Càn Long lại hỏi:

- Đâu, những tờ nào là do chính con viết đâu?

Tiểu Yến Tử gãi gãi đầu:

- Những tờ nào mà Hoàng A Ma thấy là không giống ai viết cả thì đó là của con. Còn những cái nào viết sạch sẽ thì không phải.

Vua Càn Long trố mắt:

- Con quả là ngay thẳng, dám nhận!

Tiểu Yến Tử đỏ mặt:

- Hoàng A Ma thông minh, hiểu rộng như vậy, con làm sao dám giấu diếm? Tử Vy cũng nói, chỉ cần Hoàng A Ma nhìn qua là biết ngay con có nhiều người giúp đỡ, vì vậy bảo con đừng có nói dối không hay.

- À thì ra con không những có người giúp đỡ, mà còn có cả quân

sư nữa.

Vua Càn Long vừa nói vừa nhìn vào những tờ giấy chép phạt. Người chợt rút ra trong đó mấy tờ có chữ viết rất thanh tú, hỏi.

- Cái này của ai viết vậy?

- Dạ của Tử Vy.

Vua Càn Long có vẻ ngạc nhiên, chăm chú nhìn, rồi hỏi tiếp.

- Có phải cung nữ Tử Vy hôm nào bị đánh đó không?

- Vâng.

Vua ngẫm nghĩ một chút, rồi đặt mấy bài chép phạt qua một bên, nghiêm khắc nhìn lên.

- Tại sao con cứ nhờ người viết dùm? Trẫm đâu có nói là cho phép con nhờ người khác đâu?

- Nhưng mà... nhưng mà, Hoàng A Ma cũng nào có nói là không cho phép đâu? Nếu bắt con mà viết hết một trăm lần cái bài đó,

thì chắc là con thà bị ăn hai mươi gậy còn khỏe hơn nhiều.

Tiểu Yến Tử hồn nhiên nói. Vua lại hỏi:

- Thôi được rồi. Bây giờ con hãy nói cho ta nghe. Con chép bài nhiều lần như vậy mà hiểu nội dung nó nói gì không?

Tiểu Yến Tử ngẫm nghĩ một chút, rồi đọc một mạch như đang trả bài.

- Trong bài “Lễ Vận Đại Đồng" này cho thấy quan điểm của Khổng Tử về một xã hội lý tưởng. Đại ý là thế này, trời đất là của mọi người. Tổ chức chánh quyền cần chọn những vị quan thanh liêm, giỏi giắn để cai trị thiên hạ. Còn mọi người thì phải cư xử hòa nhã với nhau. Hãy coi cha mẹ người khác như cha mẹ của chính mình. Con cái của người khác như con cái của mình, phải biết nhẫn nhịn người già, chăm sóc trẻ con và đàn bà góa bụa. Đừng tham lam, đừng ích kỷ. Có như vậy, tối ngủ ta không cần phải đóng cửa. Không âm mưu quỷ quyệt, thì trộm cướp cũng không có, và xã hội con người sẽ hoàn mỹ, tốt đẹp vô cùng.

Tiểu Yến Tử đọc một lèo xong nhìn vua. Vua Càn Long ngạc nhiên không tin những gì mình vừa nghe thấy, trợn mắt nhìn

Tiểu Yến Tử.

- Ai dạy con vậy? Kỷ sư bá phải không?

Tiểu Yến Tử cười thật tươi:

- Không phải đâu, Tử Vy đấy. Cô ấy còn bảo phải nói thật đơn giản con mới trình bày được, chứ nói khó quá con sẽ không nhớ đâu.

Vua Càn Long kinh ngạc hơn. Đây là lần thứ năm vua nghe Tiểu Yến Tử nhắc đến Tử Vy. Vua hỏi.

- Cái con cung nữ Tử Vy đó có học à?

- Vâng.

Tiểu Yến Tử được dịp khoa trương, tiếp:

- Không những có học chữ, mà còn biết làm thơ, họa, đàn, hát, cả chuyện đánh cờ. Cái gì cũng biết cả. Chỉ có một thứ không biết, đó là đánh võ thôi.

Vua Càn Long nghe Tiểu Yến Tử nói thấy có cái gì đó khác lạ. Nhưng cái tật nói khoác của Tiểu Yến Tử vua cũng thừa biết, nên không tin lắm.

- Thôi được rồi, xem như con có vận may. Chữ viết tuy như cua bò, nhưng giải bài coi như tương đối. Hôm nay trẫm tha cho con. Nhưng từ đây về sau, nếu con còn quấy phá là trẫm sẽ phạt con bằng cách viết chữ, mà lần này là con phải một mình tự viết chứ không cho ai viết phụ nữa nhé.

Tiểu Yến Tử nghe vậy, thở ra lẩm bẩm.

- Như vậy coi như tiêu rồi. Mong là cái ông Khổng Tử kia, đừng có làm khổ con nữa. Ít nói một chút, ít viết lách một chút, để cho Tiểu Yến Tử này đỡ đau tay, đỡ đau đầu, mọi thứ không đau thì có phải là đại đồng rồi không?

Vua thấy miệng Tiểu Yến Tử lép nhép, hỏi:

- Con lại cằn nhằn gì nữa thế? Đọc kinh à?

- Dạ bẩm Hoàng thượng, con chẳng có đọc kinh, chẳng qua vì bắt chép bài nhiều quá, nên nói năng cũng bị ảnh hưởng cái "Lễ

Vận Đại Đồng". Hoàng thượng biết không, đến tối nằm ngủ con cũng thấy “Xã hội công bằng" mọi việc đại đồng cả.

Lời của Tiểu Yến Tử làm vua không nín cười được, mọi nỗi bực dọc của vua đều tiêu tan.

Chuyện vua Càn Long chú ý đến Tử Vy có lẽ cũng bắt nguồn từ sự dòm ngó của Hoàng hậu.

Chẳng hiểu sao Hoàng Hậu lại đặt biệt chú tâm đến Thấu Phương Trai như thế. Gần như nhứt cử nhứt động ở đấy Hoàng Hậu đều rõ. Nhất là vấn đề dạy dỗ Tiểu Yến Tử.

Trước mặt vua Càn Long, lúc nào bà cũng nhắc đến Tiểu Yến Tử với thái độ rất bực dọc.

- Hoàng thượng, thiếp nghĩ là nếu Hoàng thượng không dạy dỗ Tiểu Yến Tử cẩn thận, e là sau này sẽ có việc không hay đó.

Vua Càn Long nghe vậy chau mày.

- Chẳng lẽ chuyện xung đột giữa khanh và Tiểu Yến Tử cứ kéo dài mãi sao? Ở trong cung này, cung tần phi nữ nhiều, mà đến

đâu trẫm đều nghe họ ca ngợi Tiểu Yến Tử, chỉ có khanh là không ưa nó.

- Không phải là thiếp ganh tị gì với nó. Mà chẳng qua vì thiếp muốn mọi thứ trong cung đều phải nề nếp, sạch sẽ.

- Nề nếp, sạch sẽ? Khanh nói vậy là sao?

- Hoàng thượng không nghe đám phi tần cung nữ trong cung họ xì xào ư?

- Họ xì xào điều gì?

- Họ nói là giữa Ngũ A Ca với Tiểu Yến Tử có cái gì đó mờ ám, không rõ ràng.

Vua Càn Long nghe nói, giật mình:

- Ai tung tin thất thiệt đó? Làm sao có thể nói chuyện như vậy được chứ?

Hoàng hậu chậm rãi:

- Sợ rằng không phải là tin thất thiệt đâu. Ngay chính thiếp trong cái bữa tình cờ ghé qua Thấu Phương Trai đã gặp cả ba Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Ngũ A Ca. Họ đùa giỡn nhau một cách tự nhiên chẳng phân biệt nam nữ gì cả. Còn nghe nói ở đấy, đêm nào cũng như đêm nào. Đàn ca xướng hát rồi uống rượu say túy, không phân biệt chủ tớ gì cả.

Vua Càn Long chau mày:

- Đã có chuyện như vậy ư?

- Thiếp không dám bịa chuyện đâu. Phải biết chuyện hậu cung là bổn phận của thần thiếp cai quản, nếu có một điều xấu gì hay tai tiếng gì thì cả hoàng thất bị bêu xấu chứ không phải chỉ một mình thiếp. Xin Hoàng thượng minh xét!

Nhà vua không vui:

- Trẫm biết.

Hoàng hậu định nói thêm nữa, nhưng vua đã ngăn lại:

- Trẫm biết là ái khanh vì chuyện thanh danh của hậu cung nên

rất khổ cực. Nhưng trẫm khuyên khanh, chớ quá lo lắng hãy nghĩ ngơi nhiều hơn. Bởi vì có chuyện chẳng quan trọng người ta cũng thích xé to, ta chẳng nên để ý. Giống như hai hôm trước đây ở Thấu Phương Trai, nghe nói khanh đã răn dạy hai con cung nữ. Bọn cung nữ được dạy dỗ là chuyện bình thường. Nhưng hai cung nữ này vừa được Lệnh Phi ban cho Tiểu Yến Tử, khanh đánh chúng như vậy chẳng khác nào muốn dằn mặt Lệnh Phi, như vậy là tạo điều hiềm khích không nên.

Hoàng hậu nghe vua nói, biết là đã bị Tiểu Yến Tử đi trước một bước, và vua đã nghe theo Tiểu Yến Tử, nên vô cùng tức giận.

- Thì ra Hoàng thượng cũng đã biết rõ chuyện rồi ư? Hôm ấy cả Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Ngũ A Ca đều có mặt ở đó.

- Đúng trẫm biết cả rồi, trẫm đã phạt Vĩnh Kỳ và anh em nhà họ Phước. Cũng đã trừng phạt Tiểu Yến Tử chuyện đó coi như giải quyết xong. Trẫm nghĩ Tiểu Yến Tử con người bộc trực tuy có những hành vi vượt ngoài khuôn phép. Nhưng tâm địa rất trong sáng. Bọn phi tần trong hậu cung thích nhiều chuyện vì vô công rỗi nghề, nên nói có thành không, không thành có thôi. Khanh có nghe cũng bỏ qua, đừng tin không tốt.

Hoàng hậu nghe nói bực tức vô cùng. Còn chưa biết nói sao, thì vua Càn Long lại tiếp.

- Trẫm cũng biết, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ. Ba đứa nó quý nhau như anh em ruột thịt. Chúng cũng thích cả Tiểu Yến Tử, đấy là phúc của ta. Tình cảm chúng nó như vậy, trẫm không muốn vì những lời đồn đãi vô cớ, mà ngăn cản không cho chúng qua lại. Trẫm tin tưởng là Tiểu Yến Tử tuy ngổ ngáo nhưng biết giữ gìn. Vĩnh Kỳ, trẫm cũng thấy đáng tin, còn anh em nhà họ Phước, đều là người có tài thao lược. Nếu Tiểu Yến Tử thích người nào trong hai, thì trẫm rất sẵn sàng. Nhưng mà tẫm tính, để Tiểu Yến Tử ở lại bên trẫm thêm hai năm nữa rồi mới gả đi tốt hơn.

Hoàng hậu không nhịn được, nói:

- Hoàng thượng thiên vị như vậy, thiếp sợ là rồi đây hậu cung sẽ lộn xộn cả lên, đại họa sẽ đến đấy!

Vua Càn Long nổi giận đập bàn:

- Vô lý, tại sao Ái Khanh lại nói những lời khó nghe vậy?

- Từ nào đến giờ, lời trung thực lúc nào cũng khó nghe, nghịch nhỉ. Nhưng Hoàng thượng hãy suy nghĩ kỹ xem. Cái con bé Tiểu Yến Tử kia, lai lịch bất minh, hành vi thô thiển. Chẳng có một chút gì là giống Hoàng thượng cả. Thiếp nghĩ hẳn là một cát cát giả thôi. Trong suốt sự việc này thiếp nghi là hẳn có một người nào đó núp phía sau giật dây. Hoàng thượng, Hoàng thượng một người anh minh. Tại sao không bình tâm suy xét, mà cứ nghe theo lời bọn đó?

Lời của Hoàng hậu, làm vua càng bực, khoát tay đứng dậy, vua nói.

- Thôi đủ rồi. Trẫm không thích nghe những lời trung ngôn của khanh nữa. Khanh bảo là có người phía sau giật dây là ý muốn nói ai chứ? Lệnh Phi ư? Tâm địa của khanh hẹp hòi, nên vu oan giá họa cho người khác. Còn dám nói với trẫm đó là lời thật khó nghe. Khanh là Hoàng hậu, mà không quảng đại bao dung được với các phi tần, với Tiểu Yến Tử, lại còn nghi ngờ cả Ngũ A Ca và anh em nhà họ Phước. Như vậy thì còn gì là tư cách kẻ bề trên? Khanh làm trẫm vô cùng thất vọng.

Hoàng hậu bị vua nói như tát vào mặt. Vừa giận vừa nhục, biết có nói thêm cũng không lợi lộc gì, vội vã quỳ xuống thỉnh an, rồi

bỏ đi ra ngoài.

Vua Càn Long tuy là bực, khiển trách Hoàng hậu như thế, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ ngợi. Chuyện Hoàng hậu nói đúng hay sai? Mà không có lửa sao lại có khói? Những điều Hoàng hậu nói vẫn còn hiện rõ trong đầu vua.

- “Nghe nói ở Thấu Phương Trai đêm nào cũng đàn ca hát xướng rồi nhậu nhẹt nữa. Chủ không ra chủ tớ chẳng ra tớ".

Vì vậy tối hôm ấy dù đã khuya, sau khi phê chuẩn tấu chương xong. Vua quay qua gọi thái giám thân cận.

- Tiểu Lộ Tử, ngươi chuẩn bị chiếc lồng đèn cho ta, đừng cho ai biết là trẫm đến Thấu Phương Trai cả nhé.

- Dạ. Có cần gọi người theo hay báo cho Lệnh Phi không?

- Không cần, chỉ cần ngươi đi với ta. Nhớ là khi đến Thấu Phương Trai cũng đừng thông bào gì cả, biết chưa.

- Dạ.

Đêm thật yên tĩnh. Vạn vật như ngủ say. Ở phòng khách Thấu Phương Trai, đèn vẫn còn sáng. Trong phòng, lò hương tỏa khói, mùi trầm bay tận ra ngoài. Tử Vy vẫn còn thức đang ngồi dạo đàn. Một bản nhạc buồn, thoảng theo gió.

Vua Càn Long chỉ với một người hầu, lặng lẽ đến Thấu Phương Trai. Tiếng đàn rồi tiếng hát nổi lên trong đêm vắng. Vua Càn Long nghe tiếng nhạc chợt ngẩn cả người.

Trong Thấu Phương Trai, Tử Vy đang đặt hết tâm sự vào bản nhạc, đàn và hát mà không hề để ý đến thế giới bên ngoài. Chỉ có Kim Tỏa đứng hầu bên cạnh. Còn Tiểu Yến Tử thì ngồi gần đó nhưng lại đang thiu thiu ngủ. Kim Tỏa tiến đến gần lay.

- Ai cũng ngủ cả rồi, tỷ tỷ cũng đi đi, chỉ cần một mình muội cạnh tiểu thư là đủ.

Tiểu Yến Tử nhướng mắt ngái ngủ.

- Không sao. Ta thích được nằm đây nghe hát mà.

Tiếng hát của Tử Vy trong đêm vắng thật buồn.

Núi cũng xa, mà nước cũng xa

Núi và nước cùng xa vời vợi

Chờ suốt đêm chờ sang sáng sớm

Chờ mãi chờ mãi, hồn sầu không tan

Mộng đã xa rồi, người cũng xa

Trời đất bao la, tình vẫn đầy

Hát không thành lời, đàn không tiếng

Mưa gió sụt sùi, sầu ngẩn ngơ

Đứng bên ngoài Thấu Phương Trai, vua Càn Long bị tiếng hát cuốn hút. Nỗi vui buồn theo tiếng hát nổi trôi. Hát xong, lòng buồn vơi đi một nửa, Tử Vy chợt thở dài.

Bỗng Tiểu Yến Tử nghe như có tiếng ai bên ngoài thở dài đáp lại. Tiểu Yến Tử hình như cũng nghe thấy. Cơn mê ngủ trong đầu cô nàng biến mất. Như một mũi tên, Tiểu Yến Tử phóng bay

ra cửa sổ. Vừa bay vừa hét.

- Bữa nay ta bắt được rồi nhé! Ngươi là người hay quỷ, mà cứ nửa đêm đứng ngoài cửa sổ rình ta. Lần trước bắt không được, nhưng lần này thì đừng hòng. Trói mình nộp mạng đi!

Tiểu Yến Tử đáp xuống cạnh cửa sổ, suýt chạm phải vua nhưng vua Càn Long võ công nào kém, nên chỉ cần xoay mình là chộp trúng cổ Tiểu Yến Tử, làm Tiểu Yến Tử giật mình, không ngờ tay đứng núp bên ngoài lại võ công cao cường vậy. Nhưng vì Tiểu Yến Tử đang nóng giận, nên chẳng nhìn xem đối thủ là ai, mắng ngay.

- Ngươi là người ở phe phái nào? Hãy tự báo ngay! Dám đụng đến bà cố mi là đời tàn rồi nghen con.

Vua Càn Long lạnh lùng:

- Sao? Tên của trẫm cũng phải bẩm báo nữa à?

Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình, ngẩng lên thấy vua, thì hồn phi phách tán. Chưa kịp hỏi gì, đã nghe vua hỏi tiếp

- Còn trẫm ở phe phái nào, ngươi hẳn đã rõ rồi chứ?

Tiểu Yến Tử vội vã sụp xuống, vừa dập đầu, vừa to tiếng

- Hoàng A Ma vạn tuế! Ai biểu ban đêm, ban hôm Hoàng A Ma lại âm thầm đến đây làm gì?

Tiếng đàn trong phòng ngưng lại. Tử Vy đã biết chuyện gì đang xảy ra, lo lắng nhìn Kim Tỏa.

Và chỉ ít phút sau. Vua Càn Long đã yên vị trên chiếc ghế to nhất trong phòng. Ba cô gái đều bận rộn cả người lo rót nước, người mang bánh trái ra.

Vua ngồi yên, đưa mắt nhìn quanh. Trong gian phòng lặng lẽ. Hương trầm thơm ngát, cái lặng lẽ của đêm khuya khiến lòng người lắng xuống.

Tiểu Yến Tử đứng cạnh vua, ngạc nhiên:

- Hoàng A Ma, sao đến đây mà chẳng báo trước một tiếng? Cứ đứng ở bên ngoài làm con hết hồn.

Vua Càn Long cười:

- Thế còn Tiểu Đặng Tử đâu rồi, sao không bắt canh cửa?

- Dạ vì đêm đã khuya lắm rồi, chúng nó buồn ngủ, nên con cho phép chúng đi ngủ cả.

Tiểu Yến Tử nói rồi hỏi:

- Hoàng A Ma có cần bảo chúng thức dậy để hầu trà không?

- Thôi không cần!

Tử Vy và Kim Tỏa lo nấu nước pha trà. Vua Càn Long nhìn cây đàn đặt trên bàn, rồi quay sang Tử Vy.

- Ban nãy tiếng đàn và tiếng hát là của ngươi đấy phải không?

Tử Vy vừa châm trà vừa bẩm:

- Bẩm vâng, đó là tiếng hát và tiếng đàn của nô tỳ.

- Tiếng đàn hay mà giọng hát cũng hay nữa!

Vua buột miệng khen và chăm chú nhìn ngắm Tử Vy. Đứa con gái môi đỏ, mắt trong, đa tài, đẹp toàn diện.

Tử Vy vừa rót trà cho vua, vừa nói:

- Đây là trà Bích Lôi Xuân, danh trà của xứ Tây Hồ. Nghe nói ngày xưa lúc Hoàng thượng đi tuần ở phương Nam, rất thích uống món trà này, nên khi vào Thấu Phương Trai nô tỳ thấy có nên giữ lại. Hoàng thượng hãy uống thử xem, nô tỳ đã tuyển trà kỹ càng chỉ nhặt lấy những chiếc lá trà non thôi, nên rất thơm.

Vua nghe nói bất ngờ. Nâng chén trà lên, hớp một hớp, tấm tắc khen.

- Trà ngon lắm.

Vua đặt chén trà nước xanh xuống, hỏi Tử Vy:

- Cái bài hát ban nãy, ngươi có thể hát lại một lần nữa cho trẫm thưởng thức không?

- Dạ tuân chỉ.

Tử Vy đáp, khom người chào vua, rồi bước tới bàn, nhẹ nhàng ngồi xuống, dạo đầu một khúc, bắt đầu đàn và hát.

Vua Càn Long chăm chú lắng nghe. Tiếng nhạc lời ca trong đêm vắng đều trữ tình. Vua có cảm giác đã nghe ở đâu đó lâu lắm rồi nó rất quen thuộc. Bản nhạc đã dứt mà vua còn không hay.

Tử Vy đứng dậy cúi đầu:

- Nô tỳ xin dừng ở đây.

Vua mới giật mình, hỏi:

- Ai dạy ngươi đàn? Ai dạy ngươi hát vậy?

Tử Vy nói:

- Dạ thưa mẹ con!

Nhưng rồi sực nhớ thân phận mình, vội cải chính.

- Dạ... mẹ của nô tỳ đã dạy nô tỳ ạ.

Vua Càn Long gật gù:

- Thảo nào mà Tiểu Yến Tử chẳng con thế này con thế kia rồi Tử Vy thế này, Tử Vy thế nọ. Bây giời ở đây chẳng có ai, ta muốn hỏi và ngươi cứ nói thật, nói thẳng, chẳng cần phải giữ kẽ lễ nghi gì cả!

Tử Vy nghe vậy rất mừng:

- Vâng, Hoàng thượng.

- Hãy cho ta biết mẹ ngươi ở đâu? Tại sao lại để ngươi phải vào làm cung nữ thế này?

Tử Vy suy nghĩ, đáp:

- Bẩm Hoàng thượng, mẹ con đã qua đời rồi.

- Thế à? Còn bài hát đó? Của ai?

- Dạ lời bài hát cũng do mẹ con đích thân viết.

Vua Càn Long cảm khái:

- Như vậy thì mẹ ngươi phải là người đàn bà giỏi thơ văn. Có điều lời của bài hát lại buồn quá!

Tử Vy thấy vua biểu lộ tình cảm, rồi lại ân cần hỏi han mình như vậy, lòng đã tràn ngập hạnh phúc. Và không ngăn được xúc cảm, nói tiếp.

- Vâng, mẹ con vì quá nhớ cha con, nên mới viết những lời như vậy.

Vua Càn Long giật mình:

- À! Thế cha con đâu?

Tiểu Yến Tử đứng gần đấy nghe vậy giật mình. Nhưng cũng thầm trách. Trời ơi con đứng trước mặt cha mà cha không biết ư? Trong khi Tử Vy đưa mắt nhìn Tiểu Yến Tử, nhìn Kim Tỏa rồi nhìn vua Càn Long, lời tắc nghẹn.

- Cha con... cha con thì trước đó lâu lắm, đã vì tương lai, rời bỏ mẹ con. Và đi rồi, không còn một tin tức nào cả.

Vua Càn Long ngẩn ra nhìn Tử Vy. Lòng đầy thương xót.

- Thì ra, con là đứa con gái có một cuộc đời bất hạnh. Nếu cha con mà biết được mẹ con đã đợi người như vậy thì hạnh phúc vô cùng. Cha con quả là người có phúc. Thế rồi sau đó, người có quay lại tìm không?

Tử Vy nhìn xuống:

- Dạ không. Mãi đến lúc mẹ con qua đời, người cũng không thấy mặt cha.

Vua Càn Long thở dài, rồi nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc thật! Người xưa đã từng nói "Nhìn cây liễu rũ xa xa, tiếc thay đã để chàng mê công hầu. " Những đôi vợ chồng trẻ, thường vì tương lai phải xa nhau. Nếu biết coi trọng lời biệt ly, thì đâu phải mỏi mòn chờ đợi cả đời.

Tử Vy nhìn vua, lòng trăm mối:

- Hoàng thượng đã phân tích rất sâu sắc. Tiếc là lúc ba mẹ con

chia tay. Nào có dự liệu sẵn? Vì lúc đó tình huống quá bất ngờ, chẳng ai biết được. Chuyện chia tay lại ly biệt suốt cả đời. Nhưng mà, mẹ con lúc lâm chung đã có trăn trối lại mấy lời, làm con ghi nhớ mãi...

Nói đến đây chợt Tử Vy dừng lại, rồi nói:

- Có lẽ Hoàng thượng không thích nghe tiếp nữa đâu.

Vua Càn Long lắc đầu:

- Không, không, trẫm thích nghe lắm, cứ nói tiếp đi.

Tử Vy nhìn vua, chậm rãi nói.

- Mẹ con bảo là... Người đã chờ hết một quãng đời, hận cả đời, nhớ cả đời, oán cả đời... Nhưng mà, người vẫn thấy cảm ơn trời cao, vì trời đã để cho người được chờ, được hận, được nhớ, được oán. Nếu không thì, cuộc đời sẽ giống như một chiếc giếng khô, chẳng có một dư vị gì cả.

Vua Càn Long nghe vô cùng cảm động. Trên đời này có một người đa tình, hữu nghĩa như vậy ư? Vua gật gù:

- Mẹ ngươi là một người đàn bà có tâm hồn sâu sắc, mới nói được những lời như vậy. Cái tình cảm của mẹ con dành cho chồng. Trẫm chỉ nghe qua mà đã thấy cảm động khôn cùng. Cha con rõ bạc! Phụ lòng một người rất đáng yêu!

Tiểu Yến Tử đứng gần đấy mắt tròn xoe, hết nhìn vua Càn Long, đến nhìn Tử Vy, và không dằn được, cũng tham gia vào.

- Hoàng A Ma! Hoàng A Ma có thấy là phụ nữ lúc nào cũng ngu muội, thiệt thòi không. Mẹ của Tử Vy rất đáng thương. Con chỉ mới nghe qua đã thấy tức giận. Bắt người ta chờ suốt cả một cuộc đời, mà bà ấy lại quá hiền. Tại sao lại còn phải cám ơn ông trời? Tự nhiên rồi một mình phải gánh chịu cái khổ. Đàn bà ngu quá! Bất lực quá! Cứ ngồi đó đợi, mà không biết tranh thủ, cầm lấy hạnh phúc trong tay mình?

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử dò xét:

- Trẫm hiểu. Có phải vì con cũng đang nghĩ đến mẹ con không? Giữa con và Tử Vy. Tuy hiện tại có hai hoàn cảnh khác nhau. Nhưng quá khứ là một bản sao như một.

Tiểu Yến Tử nghe vua nói ngơ ngác, còn Tử Vy thì lặng người trái tim thổn thức thêm. Vua Càn Long nhìn ra màn đêm bên ngoài, khảng khái nói như tự bào chữa.

- Nghĩ lại. Làm thân nam nhi, cũng có nhiều điều không thể tự chủ. Nam nhi chí tại bốn phương, hoài bão to lớn vì vậy rất ít khi để bị ràng buộc. Nên yêu thì dễ mà giữ lại khó. Giữa tình yêu và tổ quốc sự lựa chọn đầy mâu thuẫn gay go. Bên nước bên tình, gánh nặng hai vai. Cũng vì quả tim người đàn ông to. Mộng tưởng lớn, nên tham lam đủ thứ. Mãi đến phút cuối đành phải vứt lại hạnh phúc của bản thân. Sự suy nghĩ đó, đàn bà các ngươi không hiểu được đâu... À!... này giờ ta nói hơi xa đấy chứ?

Quay lại ông nhìn Tiểu Yến Tử, rồi thương hại nhìn Tử Vy thú nhận.

- Lâu lắm rồi, trẫm không được cùng ai tâm sự Nói được những điều này với các ngươi quả là điều không dễ.

Và ông nói riêng với Tử Vy:

- Tử Vy này, với tài khí như con mà phải làm cung nữ, là hơi thiệt thòi đấy.

Tiểu Yến Tử nhanh miệng:

- Hoàng A Ma, hay là người cũng nhận Tử Vy làm dưỡng nữ nữa đi?

Vua Càn Long trợn mắt:

- Bộ con tưởng nhận dưỡng nữ là một chuyện đơn giản lắm sao? Nói năng phải cẩn thận đấy. Coi chừng cái đầu của con.

Tử Vy thấy vua giận, giật mình sợ Tiểu Yến Tử lại nóng nảy tiết lộ sự thật nên vội nói.

- Cát cát nói một cách vô tâm, xin Hoàng thượng đừng hiểu lầm. Tiện nữ được ở cạnh cát cát làm cung nữ đã là điều diễm phúc.

Nhưng Tiểu Yến Tử lại không hài lòng.

- Khổng Tử chẳng đã từng nói: “Nhân bất độc thân kỳ thân, bất độc tử kỳ tử" (Người không chỉ thích người thân của mình, không coi con riêng mình mới là con). Vậy Hoàng A Ma sao không nhận hết những đứa con gái trên đời này có hoàn cảnh

giống con làm cát cát cả đi?

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử mừng rỡ.

- Ồ, con cũng nói được câu "Nhân bất độc thân kỳ thân, bất độc tử kỳ tử" nữa ư. Hay quá!

- Sao lại không được? Con đã viết hơn một trăm bận bài đó mà.

- Đấy thấy không, bắt chép bài cũng lợi lắm. Vậy từ đây về sau phải chép nhiều một chút nhé?

Tiểu Yến Tử kêu lên:

- Hoàng A Ma ơi! Xin tha mạng!

Vua Càn Long cười, Tử Vy cười và cả Kim Tỏa cũng cười. Gian phòng tràn ngập không khí vui vẻ.

Tử Vy nhìn vua Càn Long với ánh mắt trìu mến, nói:

- Thưa Hoàng thượng, nãy giờ hẳn Hoàng thượng đã đói lắm rồi, để con bảo Kim Tỏa nấu miếng cháo, còn Hoàng thượng thích ăn

gì cứ nói. Kim Tỏa đều làm được cả.

Vua Càn Long xoa xoa bụng:

- Vậy ư? Nhờ ngươi nhắc, trẫm mới thấy đói.

Tiểu Yến Tử nói chen vào:

- Vâng, con cũng thấy đói nữa.

Kim Tỏa cười:

- Vậy thì để con vào nấu ngay!

Kim Tỏa thấy rất vui, bước xuống nhà bếp.

Như vậy, vua Càn Long đã ăn khuya tại Thấu Phương Trai. Vừa ăn xong, thấy tinh thần rất phấn chấn, vua nhìn Tử Vy hỏi.

- Nghe Tiểu Yến Tử bảo, ngươi cầm kỳ thi họa đều biết rành cả, đúng không?

Tử Vy đỏ mặt:

- Cát cát như thế đấy, nói gì cũng hay thêm thắt một chút, chứ tiện nữ tài hèn...

Tiểu Yến Tử nghe vậy, không chịu, cắt ngang:

- Ta mà khoa trương ư? Ngươi đừng quên là Hoàng A Ma đã từng đọc chữ viết của ngươi, đã từng nghe đàn hát nhé.

- Nhưng trẫm chưa đánh cờ với cô ta bao giờ!

Ngay lúc đó Tiểu Lộ Tử đi vào, phủ phục xuống, tâu:

- Tâu vạn tuế, giờ đã quá canh ba rồi.

Vua Càn Long trừng mắt:

- Quá canh ba rồi sao? Trẫm đương vui, đừng có phá cuộc vui của trẫm, hãy ra ngoài đứng chờ.

- Vâng.

Kết quả vua Càn Long hôm ấy cùng Tử Vy đánh một mạch đến

bốn ván cờ. Ván đầu, vua thắng, nhưng chỉ thắng có một nước. Điều này làm vua hơi bất ngờ. Vì tài đánh cờ của vua nổi tiếng là cao. Ít có ai thua vua chỉ một nước. Đến ván thứ hai, vua cũng thắng một nước. Ván thứ ba, vua hơn được nước rưỡi.

Đến lúc đó, vua dừng lại hỏi.

- Đánh cờ thế này, ngươi mỏi lắm rồi phải không?

Tử Vy vội nói:

- Đánh cờ với Hoàng thượng, nô tỳ chẳng thấy mỏi mệt gì cả.

- Sao lại không? Ta thấy ngươi vừa đánh, vừa lựa nước cờ thế nào để đừng thắng được trẫm, như vậy không mệt ư?

Nhưng có điều, trẫm thấy lạ, là tại sao ngươi cố ý để thua, mà lại thua một cách hợp lý, để ta không thấy ngươi nhường. Ngươi học cách đó ở đâu hay vậy? Ta chỉ thắng ngươi được một nước khít khao.

Tử Vy đỏ mặt, nói:

- Hoàng thượng rõ là anh minh. Nhưng thật ra thì con nào có muốn thua? Chẳng qua vì nước cờ Hoàng thượng cao quá. Hoàng thượng đã nương tay với con thì có. Vì con thấy Hoàng thượng đi cờ nước hư, nước thực, dương đông kích tây. Làm con phải đỡ muốn bở hơi. Nếu không cố gắng thì đã thua đến mấy nước... Chẳng qua con muốn mình đừng thua nhiều nước quá khó coi thôi.

Vua Càn Long cười lớn:

- Ha ha! Thì ra nãy giờ ta nói ngươi chẳng chơi thật tình gì cả. Bây giờ trẫm hạ lệnh cho ngươi, phải đánh cờ đàng hoàng với trẫm, không được cố tình thua, nghe chưa?

- Dạ, con nghe.

Và hai người tiếp tục đánh cờ. Ván cờ này kéo dài mãi đến sáng sớm. Cuộc cờ giằng co giữa hai người gần như bất phân thắng bại. Kết quả vua thua và lại thua đúng một nước cờ. Ván cờ vừa tan là đúng ngay giờ lâm triều của vua. Tuy thua, nhưng vua Càn Long lại rất vui, người đứng dậy cười nói.

- Ngươi thắng rồi đấy. Hay! Hay lắm! Lần đầu tiên mới có một

người dám thắng trẫm!

Và vua nhìn Tử Vy chăm chú, hỏi:

- Những nước cờ này, cũng là do mẹ ngươi dạy ngươi à?

- Dạ mẹ con dạy một phần, trước kia con còn có một cố sư bá, dạy con vừa đọc chữ vừa chơi cờ... Mẹ con dạy dỗ con như dạy một đứa con trai vậy.

Vua Càn Long có vẻ thích thú:

- Hay, hay lắm. Trẫm đã có địch thủ. Cờ gặp đúng tay, rượu gặp tri âm, đó đều là cái hay trên đời. Tử Vy, rồi trẫm sẽ gặp lại ngươi ít hôm nữa nhé!

Lúc đó Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà đều đã thức, chúng thấy vua bước tới sụp lạy.

- Hoàng thượng kiết tường.

Lúc đó vua Càn Long mới giật mình:

- Mấy giờ rồi vậy?

- Dạ giờ thìn rồi ạ.

Tử Vy giật mình:

- Bẩm Hoàng thượng, sắp đến giờ lâm triều rồi đấy.

Và quay đầu ra sau gọi:

- Kim Tỏa đâu mang nước rửa mặt ra. Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử mau sang cung vua lấy triều phục, còn Minh Nguyệt, Thể Hà đi lấy nước rửa mặt nhé.

Cả phòng bận rộn hẳn lên. Nhưng Tiểu Đặng Tử bước ra tới cửa đã đụng ngay Lệnh Phi đang bước vào. Cả đám nô tỳ quỳ xuống tung hô.

- Lệnh Phi nương nương kiết tường!

Lệnh Phi nương nương bước vào, thấy mặt vua Càn Long thở phào nhẹ nhõm.

- Hoàng thượng làm thần hết hồn. Đến Thấu Phương Trai sao bệ hạ chẳng thông báo một tiếng nào cả. Làm bọn nô tài chúng đi khắp nơi tìm kiếm.

Vua chỉ cười:

- À. Tại trẫm... Trẫm và Tử Vy đánh cờ quên cả thời gian, nhớ sực ra thì trời đã sáng hẳn... Thôi để trẫm thay triều phục...

- Thần thiếp đã mang đến đây rồi!

Lệnh Phi là người rất hiểu ý vua, dâng triều phục lên nói. Tử Vy mang khăn, rồi lấy nước để vua rửa mặt. Vừa trông thấy triều phục của vua, đã bước tới phụ Lệnh Phi mặc áo cho vua. Chỉ một lúc là mọi thứ đã chu tất.

Vua vừa bước ra cửa. Tiểu Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa đều sụp xuống.

- Hoàng thượng thượng lộ bình an!

- Nô tỳ cung tiễn bệ hạ!

Vua bước đi, vẫn quay đầu lại nhìn Tử Vy một cái rồi mới cùng đoàn tùy tùng đi thẳng đến triều.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 19

Biết được giữa Tử Vy và vua Càn Long đã có được một khởi đầu tốt đẹp, mọi người đều mừng rỡ. Mà người mừng nhất phải nói là Tiểu Yến Tử. Những ngày sau đó Tiểu Yến Tử gần như lúc nào cũng líu lo. Cô nàng như càng bạo hơn, nên định cùng Tử Vy đến Cảnh Dương Cung để gặp Ngũ A Ca. Và sau khi hội ý với Tử Vy, Tiểu Yến Tử quyết định sẽ đến Cảnh Dương Cung một cách đường đường chính chính.

Thế là Tiểu Yến Tử mặc áo cát cát màu đỏ. Tử Vy trong chiếc áo cung nữ màu xanh. Hai người đều trang điểm đẹp. Phía sau có Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử và Tiểu Trác Tử theo hầu.

Họ đi một cách bình thản, dù biết dọc đường có rất nhiều ánh mắt theo dõi của bọn thái giám. Và đúng như vậy. Bước đến hoa

viên, Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy giật nhẹ gấu áo của mình. Tiểu Yến Tử bèn quay lại, phát hiện ngay Dung ma ma đang núp sau hòn Giả Sơn. Tiểu Yến Tử hiểu ngay mưu đồ của Dung ma ma, nhưng vẫn giả bộ lớn tiếng với Tử Vy để cho mụ ta nghe thấy.

- Tử Vy. Hôm nay ta đưa ngươi đến nhà Ngũ A Ca chơi nhé. Trong đám huynh muội trong cung, Ngũ A Ca là người hợp với ta nhất. Vậy mà không hiểu sao mỗi lần ta nói chuyện với Ngũ A Ca, đều có bọn xấu xa rình mò, vảnh lỗ tai thúi ra nghe. Đấy bữa nay mình đi thế này cũng có một đứa, nó núp đằng kia lén nhìn kìa.

Tiểu Yến Tử vừa nói xong, là nhanh như cắt phóng nhanh đến đằng sau chiếc cột trước mặt chộp cổ ngay một tay thái giám lôi ra xô ngã xuống đất, hét:

- Ai bảo người theo dõi bọn ta? Nói mau!

Tiểu thái giám hồn phi phách tán, quỳ dưới đất lạy lấy lạy để.

- Xin cát cát tha mạng, chẳng có ai sai nô tài theo dõi cát cát cả. Chẳng qua nô tài định vượt qua hoa viên để đến Khôn Ninh cung thì gặp cát cát.

Tiểu Yến Tử đạp chân lên ngực Tiểu thái giám.

- Mày chịu khai thật không? Nói mau!

Tử Vy kéo tay Tiểu Yến Tử, nói:

- Cát cát đừng nóng nảy quá như vậy. Lần trước người cũng vì quá giận, đạp bể ngực một thái giám, khiến hắn ói máu. Cát cát quên rồi sao? Sức lực cát cát mạnh, coi chừng làm chết người đấy.

Tử Vy khoa trương trong khi Tiểu Yến Tử giả vờ ấn mạnh lên ngực tên thái giám kia.

- Kệ ta! Nếu hắn mà không nói thì ta sẽ giẫm chết hắn ngay!

Tên tiểu thái giám nghe vậy run rẩy, nói lớn:

- Cát cát! Xin cát cát hãy tha mạng. Oan con lắm, không phải tại con... Cát cát đừng đạp mạnh nữa!

- Nhưng chân ta lại nhắc lên không được đây, nếu ngươi mà

không nói thật. Nội lực của ta có thể làm nát ngực ngươi như tên trước đấy!

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa ấn nhẹ một cái nữa. Tên tiểu thái giám sợ quá, nói.

- Dạ... Dạ... Dung ma ma đấy! Dung ma ma bảo đấy, chớ nô tài đâu dám!

Và nó gọi to lên:

- Dung ma ma ơi, hãy cứu con!

Dung ma ma thấy đã lộ việc, vội quay lưng định bỏ chạy, không ngờ, có một cái bóng phóng nhanh tới. Chận ngay trước mặt bà ta. Thì ra đó là Vĩnh Kỳ. Vĩnh Kỳ hét:

- Dung ma ma! Hãy đứng lại!

Dung ma ma sợ hãi đứng yên. Vĩnh Kỳ trừng mắt.

- Luật lệ trong triều thế nào, ngươi rõ chứ?

Dung ma ma giả vờ bình thản nói:

- Nô tài chẳng hiểu Ngũ A Ca muốn nói gì?

Vĩnh Kỳ lại hét:

- Mi chẳng hiểu à? Ta hỏi ngươi, Cát cát lớn hay là ngươi lớn hơn?

- Dĩ nhiên là cát cát lớn hơn!

Tiểu Yến Tử nhân cơ hội đó nhảy vào:

- Vô lễ! Mi nói chuyện sao chẳng biết xưng là nô tỳ. Muốn làm phản ư? Kim Tỏa đâu! Hãy sang dạy cho nó một bài học coi.

Kim Tỏa sợ hãi:

- Dạ... Cát cát... cát cát!

- Kim Tỏa! Ngươi không nghe lời ta biểu ư? Cứ tiến tới cho nó mấy bạt tai, giống như lần trước nó đã đánh ngươi vậy đó!

Kim Tỏa ngần ngừ, lúng túng:

- Cát cát... mà nô tỳ không quen làm chuyện đó ạ!

Tiểu Yến Tử bực dọc, quay ra mau:

- Minh Nguyệt đâu! Ngươi thi hành cho ta!

Minh Nguyệt giật mình:

- Dạ... Cát cát. Nô tỳ không dám ạ.

Tiêu Yến Tử giậm chân:

- Thật là vô tích sự. Tại sao các ngươi không dám dạy bà ta chứ? Vậy thì xem đây! Ta sẽ đích thân vậy!

Tiểu Yến Tử vừa nói là đã phóng nhanh đến trước.

"Bốp!" Một cái. Cái tát như trời giáng đã vào má Dung ma ma. Làm bà ta ngã bật ra sau.

Dung ma ma từ nào đến giờ là nhân vật uy quyền cạnh Hoàng

hậu, không ai dám đụng đến, vậy lần này bị Tiểu Yến Tử làm nhục trước mặt mọi người, nên giận lắm. Nhưng người trước mặt, một là cát cát, một là hoàng tử. Nên chẳng dám phản ứng gì cả.

Tiểu Yến Tử đánh xong nói:

- Cái tát tai ban nãy là của ta trả lại ngươi lần trước, ngươi đã ỷ quyền đánh ta. Còn bây giờ là nợ của Tử Vy và Kim Tỏa mà ngươi thiếu. Ta sẵn đây tính luôn cả.

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa đưa tay lên định đánh tiếp, nhưng ngay lúc đó một bóng người đã nhảy tới chận giữa Tiểu Yến Tử và Dung ma ma. Đó là Trại Oai vừa đến kịp. Trại Oai nói:

- Xin cát cát bớt giận. Dung ma ma dù gì cũng là người thân cận của Hoàng hậu, lại đã già cả. Cát cát hãy nể tình cho.

Tiểu Yến Tử vừa trông thấy Trại Oai đã nổi giận lên, hét.

- Trại Oai! Ngươi giỏi võ công, thân pháp giỏi. Ta nghĩ ngươi là trang nam nhi hảo hán. Tại sao việc tốt ngươi không làm, mà cứ tối ngày đi kiếm chuyện với ta mãi vậy?

Trai Oai thấy Tiểu Yến Tử nổi nóng, bối rối:

- Dạ nô tài đâu dám. Nô tài chỉ là nô tài. Bên trên có chủ, chủ sai sao là phải làm vậy. Bắt chết phải chết. Nếu bất trung với chủ, thì cũng nào được coi là hảo hán?

Tiểu Yến Tử nghe Trại Oai lý luận, ngẩn ra:

- Cái gì mà chủ chủ tớ tớ. Mi dài dòng quá, nhưng mi nói cũng có lý đó.

Rồi hét:

- Sao? Bây giờ mi cứ đứng đây, chứ không chịu tránh ra ư?

Trại Oai khom mình kính cẩn:

- Xin cát cát bớt giận tha cho!

Tiểu Yến Tử chống mạnh, trợn mắt:

- Bữa nay nhất định phải đánh Dung ma ma. Nếu ngươi không

đồng ý thì hãy đánh ngã ta đi, rồi tha cho. Như vậy cho ngươi trung thành với chủ. Nào ra tay đi chứ?

Tiểu Yến Tử sấn tới. Trại Oai đành sụt lui. Vĩnh Kỳ đứng gần đó đe dọa.

- Trại Oai! Ta nói cho ngươi biết. Ngươi mà chạm đến cát cát một cái là phạm ngay vào tội phạm thượng. Đó là một trọng tội có thể bị chém đầu. Hãy suy nghĩ cho kỹ đi. Rờ thử lên cổ xem ngươi có tất cả mấy cái đầu, sao lại có chuyện nô tài mà dám cản cát cát. Bộ mi tính làm phản ư?

Đến lúc này Dung ma ma mới thấy tình hình đã trở nên vô cùng nghiêm trọng. Đám cung nữ các nơi đổ về càng lúc càng đông. Sợ là kéo dài sẽ chỉ thiệt thòi, đành xuống nước.

- Xin cát cát bớt giận. Nô tỳ đã biết lỗi của mình. từ đây về sau nô tỳ sẽ không dám nữa.

Tử Vy thấy Dung ma ma tuổi đã cao mà phải chịu xuống nước như vậy, nên bước tới nói với Tiểu Yến Tử.

- Bẩm cát cát, người xưa có nói. “Người lớn không nên để tâm

lỗi lầm của người nhỏ làm." Vì vậy xin cát cát hãy tha cho Dung ma ma. Như lời vị dũng sĩ ban nãy đã nói, phía trên Dung ma ma còn có chủ. Mà chủ đã ra lệnh thì tớ phải nghe theo. Đã sinh ra làm kiếp nô tài, thì đâu có tự chủ được bản thân. Dung ma ma cũng là nô tỳ. Nhưng ở trong cung lâu năm, cũng có thể xem như bậc trưởng thượng. Cát cát còn nhớ "Người không chỉ thân với người thân" vì vậy xin hãy tha thứ cho người khác nếu thấy có thể tha thứ được!

Tiểu Yến Tử trừng mắt với Tử Vy.

- Mi nói gì ngu vậy? Tử Vy. Mi quên là bà ta đã từng đánh ngươi ư. Còn xin xỏ giùm nữa. Bữa đó ta thấy ngươi bị đánh đến sưng cả má. Đây là cơ hội cho ngươi trả thù mà mi lại không chịu ư?

Tử Vy lắc đầu:

- Cát cát, nô tỳ không muốn làm điều đó!

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên, quay qua nhìn Dung ma ma, vẫn chưa nguôi giận, nên nói:

- Ngươi bỏ qua, nhưng còn nợ của Kim Tỏa phải thanh toán thôi.

Kim Tỏa vội bước tới, nói:

- Cát cát! Nô tỳ cũng giống như Tử Vy. Cô ấy không chịu thì nô tỳ cũng không muốn trả thù.

Tiểu Yến Tử nghe vậy, tức quá, giậm chân:

- Trời ơi ở cái Thấu Phương Trai của ta sao toàn là lũ hèn không vậy? Chỉ biết tội nghiệp cho người khác, còn bản thân mình cứ chịu thiệt thòi.

Rồi quay sang Vĩnh Kỳ. Tiểu Yến Tử hỏi:

- Ngũ A Ca. Ngũ A Ca thấy thế nào?

Vĩnh Kỳ bước tới trước mặt Dung ma ma nói:

- Dung ma ma! Hôm nay ta và Hoàn Châu cát cát tha cho ngươi một lần. Nhưng sự tha thứ này không phải vì có Trại Oai ngăn cản. Bởi vì Trại Oai dù có võ nghệ cao cường đến đâu, cũng không dám động thủ với chủ nó đâu. Ngươi phải biết cái sự thật đó. Mà hôm nay ta tha cho ngươi vì tuổi tác ngươi đó, vì ở cái

tuổi ngươi mà bị ăn đòn thì còn mặt mũi gì với đám cung nữ đứng quanh đây? Ngươi đã lớn tuổi rồi, làm việc ở đây cũng lâu năm, nên ta tha. Nhưng hãy ngồi mà suy nghĩ cho kỹ đi. Đứng phía đối lập với ta, với Hoàn Châu cát cát. Ngươi có lợi lộc gì? Hay là gặp hại? Nghĩ kỹ đi rồi hãy hành động nhé!

Dung ma ma nghe nói tái cả mặt, cúi đầu nói:

- Cảm ơn Ngũ A Ca đã tha cho không phạt. Nghe Ngũ A Ca và cát cát khuyên dạy, nô tỳ đã biết lỗi rồi.

Tiểu Yến Tử thấy Dung ma ma chỉ cúi người. Không buông tha, hét:

- Quỳ hẳn xuống!

Dung ma ma đành quỳ xuống. Tiểu Yến Tử trừng mắt nói:

- Ta cảnh cáo cho ngươi biết, đừng tưởng mình có thế có thần là vượt qua tất cả. Hãy nhớ là, đi đêm mãi là có ngày gặp ma. Bữa nay Ngũ A Ca tha cho ngươi, Tử Vy và Kim Tỏa cũng muốn vậy, nên ta tha cho ngươi. Và ta báo cho ngươi rõ. Bữa nay ta đến bên Ngũ A Ca ngồi chơi đấy, ngươi cứ về bẩm báo lại cho

chủ ngươi rõ. Khỏi cần phải tiếp tục theo dõi làm gì. Còn nếu Hoàng hậu nương nương rảnh rỗi muốn sang đấy đùa giỡn thì cứ đến tham gia chung cho vui. Chớ có lén lén lút lút theo dõi người khác. Với ta chẳng nghĩa lý gì cả. Đừng tiếp tục, vô duyên lắm.

Tiểu Yến Tử nói xong, quay sang đám Tử Vy ra lệnh:

- Thôi bọn mình đi!

Và cả bọn, kể cả Vĩnh Kỳ tiếp tục kéo nhau đi về phía trước. Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử khoái chí ra mặt, họ cảm thấy như trả được một món thù xưa. Còn Dung ma ma quỳ đó ủ rũ như con gà mắc nước. Không dám nhìn ai cả.

Sau khi dạy được cho Dung ma ma một bài học. Tiểu Yến Tử rất đắc ý cùng Tử Vy và Vĩnh Kỳ bước vào thư phòng của Vĩnh Kỳ.

Vừa bước vào đã thấy Nhĩ Khang và Nhĩ Thái cũng có mặt ở đấy. Tiểu Yến Tử vừa nhìn thấy hai huynh đệ nhà họ Phước, đã mừng rỡ reo lên.

- Mấy người có biết không, bọn này vừa đụng với Dung ma ma

một trận. Tôi với Ngũ A Ca đã làm bà ta một mách. Coi như trả được một nửa mối thù, cũng hả hê!

Nhĩ Thái hỏi:

- Sao lại chỉ một nửa!

- Đúng ra thì tôi đã có thể đánh bà ta mấy tát tai, để bà ta phồng mỏ lên trước mặt đám cung nữ cho bõ ghét, coi như xong nợ. Không ngờ, Tử Vy lại cản tôi rồi Ngũ A Ca cũng cho là bà ta đã lớn tuổi, hãy để lại một chút sỉ diện... đủ thứ. Kết quả là tôi đành phải nể tình nhẹ tay. Vì vậy mà cơn giận chỉ mới vơi được có một nửa. Nghĩa là mới trả được nửa mối thù.

Nhĩ Khang nghe nói, giật mình:

- Trời ơi sao lại chỉ vì một sự hả dạ nhất thời mà làm hại việc lớn vậy?

Tiểu Yến Tử tròn mắt:

- Cái gì nhất thời mà cái gì việc lớn? Tôi chẳng hiểu gì cả.

Trong khi Vĩnh Kỳ nói:

- Lúc đó chẳng làm sao nhịn được. Mà tôi cũng tán đồng cái cách làm việc của Tiểu Yến Tử. Phải dằn mặt để Dung ma ma biết là đâu phải dễ ăn hiếp. Có mặt cát cát và cả một hoàng tử mà mụ còn chưa nể, còn kênh kiệu, thấy ghét.

Nhĩ Khang lắc đầu nhìn Tử Vy:

- Nhưng mà các người quậy tung lên như vậy, rồi lát nữa Hoàng hậu sẽ kéo đến đây. Lúc đó, ta làm sao nói chuyện, hay vui vẻ được?

Tiểu Yến Tử nghe vậy, đẩy Tử Vy đến trước mặt Nhĩ Khang:

- Thôi thì, các người có chuyện gì muốn nói cứ nói nhanh đi. Bọn này kéo hết ra ngoài cửa canh cho hai người tâm sự. Bao giờ nghe tôi ho một tiếng là biết họ đang đến đấy nhé.

Rồi quay qua Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái, Yến Tử nói:

- Nào, bọn mình ra ngoài để họ nói chuyện riêng đi.

Tử Vy nghe vậy đỏ mặt:

- Mọi người ngồi đây nói chuyện cho vui, đừng đi đâu cả.

Tiểu Yến Tử trêu:

- Nếu vậy rồi những lời thì thầm cô làm sao có thể phát biểu tự nhiên trước mọi người.

Tử Vy đỏ mặt thêm:

- Muội... muội làm gì có chuyện gì thì thầm?

Tiểu Yến Tử quay qua Nhĩ Khang:

- Vậy thì Nhĩ Khang làm sao thì thầm với muội được?

- Làm gì có!

Tiểu Yến Tử nhìn Tử Vy rồi Nhĩ Khang hỏi:

- Chắc không? Nếu vậy tôi ở lại đây, lúc đó đừng có hối hận nhé?

Nhĩ Khang nghe vậy chỉ còn nước bước tới rạp người bái Tiểu Yến Tử. Nhĩ Thái thấy vậy cười to.

- Thôi Tiểu Yến Tử, đừng có làm mất thì giờ của người ta mà, chúng ta đi ra ngoài thôi!

Tiểu Yến Tử cười to theo, rồi cùng Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ cón lại hai người Tử Vy và Nhĩ Khang. Nhĩ Khang xúc động nắm tay Tử Vy, hỏi:

- Nghe nói Hoàng thượng đã đánh cờ với muội suốt cả đêm, đúng không.

Tử Vy vui vẻ gật đầu, Nhĩ Khang cười nói:

- Muội chưa hề cho huynh biết là muội cũng biết đánh cờ. Vậy là có nhiều chuyện thuộc về muội huynh còn chưa biết. Muội giống như một đại dương sâu thẳm vậy.

Tử Vy nghe nhắc đến vua Càn Long, chợt vui mừng nói:

- Bây giờ thì muội mới biết tại sao mẹ muội chịu lãng phí cả một cuộc đời để chờ cha, và lúc sắp chết lại trối trăn bắt phải đi tìm tìm cha cho được. Cha muội rõ là một người học rộng, có sự hiểu biết thông thái, muội rất khâm phục ông ấy. Vì vậy mỗi lần nghĩ đến cha là lòng muội ngập đầy hạnh phúc. Lần thứ ba khi người hỏi đến mẹ, muội đã run rẩy không nói được thành lời. Nếu không vì sự an nguy của Tiểu Yến Tử, có lẽ muội đã khai toạc ra cả.

Nhĩ Khang chăm chú nghe Tử Vy nói, vừa vui vừa lo.

- Huynh đã biết ngay từ đầu. Cái hào quang của muội dù núp dưới dạng nào cũng đều tỏa sáng. Nhưng huynh thật bất ngờ. Không liệu được sự việc lại tiến triển nhanh đến vậy. Lúc muội vào cung. Huynh vừa mừng, vừa lo. Mừng là vì biết muội là người dễ phục nhân tâm, nhưng lo là vì ở trong cung, sự hiểm nguy luôn rình rập. Sợ là một ngày nào đó, Hoàng thượng yêu quý muội quá sẽ trở thành bất lợi cho muội. Vì vậy, Tử Vy, muội phải cẩn thận.

- Muội biết, lúc nào muội cũng hết sức cẩn thận, muội luôn cẩn thận để bảo vệ cả muội và Tiểu Yến Tử nữa.

Nhĩ Khang nghe nói rất yên tâm, quay sang chuyện khác:

- Thế trong đấy muội có nhớ huynh không?

Tử Vy lắc đầu, e thẹn:

- Không.

Nhĩ Khang lại hỏi:

- Thế có lời thì thầm gì muốn nói cho huynh biết không?

Tử Vy cúi đầu nói:

- Có một câu.

- Nói đi!

Tử Vy nói như thở vào tai Khang:

- Đó là nói không nhớ là giả đấy!

Nhĩ Khang xúc động ghì Tử Vy vào lòng. Hai người cứ thế bịn rịn bên nhau. Một lúc Tử Vy nói.

- Có một việc cứ vấn vương trong lòng, muốn nhờ huynh gỡ hộ cho.

- Việc gì đấy?

- Có lẽ lâu lắm muội chẳng thể nào gặp được huynh muội Liễu Thanh, Liễu Hồng. Hôm trước nhờ hai huynh muội họ giấu giùm bọn muội ở ngôi nhà tranh kia. Rồi bị các huynh tìm thấy đưa thẳng vào đây, muội đã mất liên lạc với họ. Từ đó không nói được một lời chia tay nào cả. Điều đó làm muội hết sức bứt rứt. Vì vậy muốn nhờ huynh nên đến gặp họ, cho biết muội vẫn bình an và hãy ghé qua Đại Tạp Viện thăm những người ở đấy.

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy xúc động, hứa:

- Vâng, huynh biết.

Giữ đúng lời hứa, ngày hôm sau, Nhĩ Khang mang một số tiền lớn đến Đại Tạp Viện, trao cho Liễu Thanh nói.

- Số tiền này là của Tiểu Yến Tử và Tử Vy nhờ tôi mang đến đưa cho huynh. Trong đó tất cả có năm mươi lạng bạc, số tiền này bọn họ muốn nhờ huynh tìm giùm một chỗ nào rộng rãi một chút, để cho tất cả người nghèo ở đây có được một nơi ở thoải mái, sạch sẽ.

Liễu Thanh không hiểu ý, trừng mắt:

- Có nghĩa là huynh muốn mọi người trong Đại Tạp Viện này phải sơ tán đi nơi khác đúng không?

Nhĩ Khang nói:

- Không phải như vậy mà chỉ là muốn người già có một nơi an dưỡng tử tế, trẻ con thì có một sân chơi rộng rãi. Nếu không tìm được nơi thích hợp, thì với số tiền này đủ để mua đất, cất nhà. Nhưng cái nơi mới đến cần phải xa nơi này, càng xa càng tốt.

Liễu Thanh thấy có điều bí ẩn trong chuyện, nên nói với Nhĩ Khang:

- Thôi chúng ta đi tìm một nơi nào khác nói chuyện đi!

Và hai người đi ra vùng ngoại ô. Đứng trên một quả đồi, ở đấy chẳng có ai ngoài hai người cả. Liễu Thanh nghiêm nghị nói:

- Huynh nói thật cho ta biết Tiểu Yến Tử và Tử Vy hiện nay ra sao rồi?

Nhĩ Khang cười:

- Cái chuyện đó tôi không nói cho huynh biết được đâu. Huynh chỉ cần biết một điều họ hiện sống rất vui vẻ. Và như vậy là ở Đại Tạp Viện các huynh, đã có hai người vào cung. Chuyện đó hay mà cũng không hay, nếu tin loan truyền ra sẽ làm cho nhiều người chú ý. Và vì sự yên ổn của mọi người, tôi mới đề nghị bọn huynh dời đi.

Liễu Thanh cười nhạt nói:

- Huynh tưởng bọn này chẳng biết gì cả sao mà giấu, nè nhé, để tôi nói huynh nghe. Cát cát giả đã vào cung. Sau đó huynh đưa cát cát thật vào phủ. Bây giờ, huynh lại đưa Tử Vy tiếp tục vào cung, định để Hoàng thượng có thêm một cô cát cát nữa chứ gì?

Nhĩ Khang nghe nói giật mình:

- Ai nói những điều đó cho các người biết?

Liễu Thanh cười, tiếp:

- Huynh đừng quên. Tiểu Yến Tử sống ở Đại Tạp Viện năm sáu năm nay. Mọi chuyện tôi đều rõ. Còn Tử Vy, thì mới vào đấy. Mà ngày nào cũng có vẻ trông ngóng chuyện đi tìm cha. Và lúc hai người thì thầm to nhỏ. Một phần câu chuyện cũng bị lộ ra ngoài. Đến lúc Tiểu Yến Tử mất tích rồi trở thành cát cát. Tử Vy thì lăn xả vào cái đám tuần hành của vua để làm gì? Sau đó lại ở luôn trong phủ các huynh, không trở về nữa... Rồi chuyện kéo dài đến ngày hôm nay. Nếu tôi không hiểu điều gì đã xảy ra thì có phải tôi chỉ là một thằng khờ không?

Nhĩ Khang gật đầu, thành thật nói vời Liễu Thanh:

- Tử Vy bảo huynh là hiệp khách, có chuyện gì khó khăn là tìm huynh, còn Tiểu Yến Tử lại muốn đưa cả hai huynh muội huynh vào cung làm thị vệ. Họ đều coi trọng huynh. Bây giờ tôi mới biết tại sao? Quả họ đã không nhầm người.

Liễu Thanh nghe Nhĩ Khang ngợi ca nóng mũi, thấy tự hào,

nhưng vẫn giả vờ hỏi:

- Thế ư? Họ đều nói vậy chứ?

Nhĩ Khang nhìn Liễu Thanh, thành thật:

- Vâng họ đã nói như vậy. Huynh là người thông minh phân tích rõ được sự việc như vậy, tôi chẳng có gì giấu huynh cả. Tiểu Yến Tử với Tử Vy là một trường hợp rồng rắn lộn xộn. Đúng ra Tử Vy mới thật là Hoàn Châu cát cát. Lúc này bọn tôi để Tử Vy vào cung là muốn trả lại sự thật cho mọi người, ý tôi muốn là Tử Vy nhận được cha, nhưng Tiểu Yến Tử vẫn bình an. Không gặp sự nguy hiểm nào cả.

Liễu Thanh nghĩ ngợi, sự thắc mắc đã được giải quyết, gật gù nói:

- Ngay lúc đầu bọn tôi đã thấy Tử Vy khác người, thì ra cô ấy đúng là cát cát thật!

- Tôi mong rằng rồi huynh sẽ giữ kín được bí mật này.

Liễu Thanh có vẻ không vui:

- Huynh nghĩ tôi là người gì mà dặn dò kỹ thế? Tôi đâu phải là kẻ nhiều chuyện?

- Đương nhiên là không phải. Tôi nào dám nói xấu huynh, vì tôi còn nợ huynh nhiều quá, nhất là những sự giúp đỡ dành cho Tử Vy.

Liễu Thanh cười:

- Các người đều lo cho sự an toàn của Tiểu Yến Tử và Tử Vy chứ gì?

Nhĩ Khang thành thật:

- Chúng tôi bảo vệ họ bằng tất cả sinh mệnh mình.

Liễu Thanh gật đầu, rồi nói:

- Vậy thì, tôi sẽ lo bão vệ những người ở Đại Tạp Viện. Huynh yên tâm. Trong vòng mười ngày nữa. Tất cả những người trong Đại Tạp Viện sẽ mất tích cả. Các huynh sẽ không phải lo chuyện bí mật bị lộ. Còn nếu có điều gì muốn tìm tôi, thì cứ đến cái nơi

mà Tử Vy từng ở nhắn với ông già Trương ở đó, là có mặt tôi ngay. Hãy biết rằng không phải chỉ có các người, mà bọn tôi cũng rất quan tâm đến sự an nguy của Tiểu Yến Tử.

Nhĩ Khang cảm kích:

- Tử Vy nói huynh là con người nghĩa hiệp. Điều đó quả là không sai.

Liễu Thanh cười. Hai người đàn ông không cần nói nhiều nhưng đã hiểu ý nhau.

Tiểu Yến Tử từ lúc có Tử Vy vào cung làm bạn, lại trả thù được Dung ma ma, là cảm thấy vô cùng hả hê, thỏa mãn. Vì vậy những lời cảnh cáo của Nhĩ Khang chẳng bỏ vào tai. Hôm ấy, Tiểu Yến Tử huy động hết mấy cô gái trong Thấu Phương Trai, rồi mang thêm một đống vải lụa ra phòng khách, bắt tất cả cắm cúi may may, vá vá cả buổi trời.

Tử Vy cũng có trong số đó, vừa may vừa nói:

- Tiểu Yến Tử này. Muội cảm thấy là tỉ tỉ cho may cái này chẳng có ích lợi gì đâu. Biết có sử dụng được không?

Tiểu Yến Tử gạt ngang:

- Sao lại không? Ta nói cho ngươi biết, đến khi may xong. Mỗi đứa sẽ cột vào gối mình hai cái. Ta đã suy nghĩ điều này lâu lắm rồi mới nảy ra ý chứ bộ. Hãy nghĩ cho kỹ đi. Ngày nào cũng từ tối đến sáng, sáng đến tối bắt quỳ liên tục. Mình cũng phải bảo vệ cái đầu gối của mình chứ? Mà ta nghĩ hoài, nghĩ mãi vẫn không hiểu được. Hoàng A Ma thông minh sáng suốt như vậy, mà sao đụng chút lại cứ bắt người ta quỳ. Có lợi ích gì đâu?

Tử Vy thắc mắc:

- Tỉ tỉ mang thứ này trên hai đầu gối. Đi tới đi lui chẳng thấy khó chịu ư?

Kim Tỏa đã may xong một đôi, đưa cho Tiểu Yến Tử, hỏi:

- Cát cát, cát cát có muốn thử một chút không?

- Được!

Tiểu Yến Tử thích chí nói, rồi ngồi xuống. Bắt Kim Tỏa mang

vào đầu gối cho mình. Phải có cả Minh Nguyệt, Thể Hà phụ mới xong. Kim Tỏa nói:

- Xong rồi đấy. Cát cát thấy thế nào? Có cộm nhiều lắm không? Nếu có tôi sẽ sửa lại một chút.

Tiểu Yến Tử cột xong, kéo ống quần xuống, đứng dậy. Cô nàng nhảy tới nhảy lui trong phòng, rồi thích chí cười lớn:

- Ha ha! Tuyệt lắm! Tuyệt lắm! Đi cũng nào có bận bịu lắm đâu?

Vừa nói vừa nhảy, rồi quỳ xuống, lại cười:

- Đấy thấy không, ở gối như có hai miếng bông tha hồ mà quỳ! Thôi tất cả hãy làm nhanh lên, nhanh lên. Ta còn đem tặng cho những người khác nữa. Đây là sáng tác độc quyền của ta đấy nhé. Ta đặt cho nó cái tên “Quỳ dễ dàng". Mỗi người trong Thấu Phương Trai ta đều mang một đôi. Còn dư ta sẽ mang tặng cho Ngũ A Ca, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Tiểu Thuận Tử, Tiểu Quế Tử, Lạp Mai, Đông Tuyết... Người nào họ cũng cần có một đôi. Các người hãy suy nghĩ đi. Ở đây còn đỡ, có khi đang đi ngoài đường, đá lục cục bị bắt quỳ. Mấy lần gối ta cứ bị bầm tím cả lên.

Tử Vy cười, lắc đầu:

- Tỉ tỉ đừng có tặng ai cả. Đám Ngũ A Ca họ mà nhận được quà của tỉ tỉ là họ sẽ ôm bụng cười lăn cho xem. Muội bảo đảm với tỉ tỉ là rồi trong bọn họ chẳng ai mang cái thứ này của tỉ tỉ đâu.

Tiểu Yến Tử trợn mắt:

- Sao vậy? Một đồ vật thực dụng thế này sao lại không mang? Chưa đâu. Vài hôm nữa ta sẽ phát sinh ra cái món “Cứ đánh đi" nữa. Lúc đó sẽ chẳng ai sợ ăn đòn nữa.

Kim Tỏa tò mò:

- Cái món "quỳ dễ dàng" này của tỉ tỉ cột ở đầu gối thì không nói đi, còn cái món “Cứ đánh đi" tỉ tỉ định cột ở đâu chứ?

Tiểu Yến Tử suy nghĩ, rồi nói:

- Ờ hé! Nghĩ ra thì dễ mà cột thế nào đây?

Minh Nguyệt hiến kế:

- Từ đây về sau cát cát lót bông trong quần là được rồi.

Tử Vy cười:

- Vậy sao được. Lúc này trời nóng, mặc cái nệm đó trong người chắc cứ trúng gió mất!

Mọi người cười ồ. Không khí trong phòng thật vui. Nhưng ngay lúc đó Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử từ bên ngoài đã chạy vào bẩm:

- Bẩm cát cát, Hoàng thượng đang ở thư phòng, gọi cát cát sang ngay!

Tiểu Yến Tử vừa nghe nói, tái mặt:

- Vậy là không xong rồi. Hoàng A Ma lại kiếm chuyện bắt ta viết “Vận may vận xui" hay "thùng lớn thùng nhỏ" gì nữa đây!

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 20

Tiểu Yến Tử vừa bước vào ngự thư phòng, nhìn lên đã thấy Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái đều có mặt. Ngoài họ ra còn có cả thầy giáo Kỷ Hiểu Phong ở đấy. Tiểu Yến Tử bối rối nhưng cũng hiểu là chắc mình lại phạm phải sai lầm gì nữa đây. Đầu gối của Tiểu Yến Tử vẫn còn hai miếng "quỳ dễ dàng". Tiểu Yến Tử thích chí quỳ trước mặt vua, tung hô:

- Hoàng A Ma kiết tường.

- Đứng lên!

Tiểu Yến Tử đứng dậy cảm thấy "cái món quỳ dễ dàng" này quả là hữu dụng, quỳ xuống chẳng thấy đau gối tí nào cả. Vì vậy muốn thử thêm lần thứ hai, nên Tiểu Yến Tử lại quỳ xuống trước mặt Kỷ sư bá, tâu:

- Kỷ sư bá kiết tường!

Nhưng sự việc này khiến thầy Kỷ Hiểu Phong giật mình, ông vội đỡ Tiểu Yến Tử dậy.

- Mời cát cát đứng lên, sao lại hành đại lễ với tôi thế?

Tiểu Yến Tử vừa đứng dậy, lại tiếp tục quỳ xuống trước mặt vua Càn Long:

- Bẩm Hoàng A Ma, có phải hôm nay con lại phạm tội gì nữa ư?

Vua Càn Long giật mình. Con bé này có lẽ bị hù dọa nhiều quá nên khủng hoảng đến vậy sao? Gặp gì cũng quỳ cả. Vua vội bảo:

- Thôi đứng dậy! Đứng dậy đi! Khỏi quỳ nữa.

Nhưng Tiểu Yến Tử lại nói:

- Thôi để con quỳ vậy. Quỳ dù gì cũng sướng hơn là đứng!

Vua Càn Long nghe không hiểu, nên lại chỉ tay:

- Đã bảo con đứng dậy mà. Nào có phạt gì con đâu mà sao cứ quỳ mãi vậy?

Bấy giờ Tiểu Yến Tử mới miễn cưỡng đứng dậy.

Vua Càn Long lấy mấy quyển vở trên bàn lên, nói với Tiểu Yến Tử.

- Hôm nay, trẫm đã cùng Kỷ sư bá xem xét bài vở của bọn con, xem chuyện học tập tiến triển cỡ nào. Xem bài của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái ta thấy hài lòng, nhưng mà khi Kỷ sư bá đem bài của con làm cho ta xem, thì thật là ta muốn ngất xỉu luôn.

Rồi vua Càn Long lấy một quyển tập đưa cho Tiểu Yến Tử.

- Đây là bài thơ con làm phải không?

Tiểu Yến Tử cần lên xem, đáp:

- Dạ.

- Vậy con đọc cho trẫm nghe xem nào?

- Con thấy tốt hơn là không nên đọc ra.

- Ta đã bảo con đọc thì cứ đọc, sao lại không nên đọc?

Tiểu Yến Tử bất đắc dĩ cầm lên, đọc:

Bước vào một căn phòng

Bốn bên đều là vách

Nhìn lên thấy con chuột

Ngó xuống thấy gián bò

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái nhìn nhau, không nhịn được cười. Thầy Kỷ Hiểu Phong thì lúng túng vì thành quả dạy dỗ của mình. Vua Càn Long hỏi:

- Con làm thơ gì mà kỳ vậy?

Tiểu Yến Tử đáp tỉnh bơ:

- Con làm thơ tả thực cơ mà! Hiện tại con sống trong hoàng cung, đương nhiên là cái gì cũng tốt, nhưng trước khi vào đây con đã ở trong cái phòng có hoàn cảnh như vậy. Vì vậy cái ông Lý Bạch gì đó viết được là: “Nhìn lên thấy trăng sáng, cúi xuống nhớ quê hương". Điều đó là vì có thể nhà ông ta có cái cửa sổ to, ông ta lại nằm ngủ bên cửa sổ nên mới trông thấy trăng sáng. Còn cái phòng mà con đã ở, cửa sổ nhỏ xíu, nên nhìn lên chỉ thấy chuột chạy trên kèo nhà kêu chít chít. Còn chuyện những con gián ư? Cũng là "tả thực" thôi.

Vua Càn Long trợn mắt:

- Con còn dám cho đó là "tả thực" ư?

Tiểu Yến Tử thấy vua không hài lòng, vội nói:

- Nếu Hoàng A Ma không muốn thì lần sau không viết "tả thực" nữa là xong.

Vua Càn Long lại lấy một bài thơ khác ra, hỏi:

- Bài thơ này cũng là của con viết hả?

Tiểu Yến Tử cầm lên xem, rồi gật đầu.

- Có thể đọc cho trẫm nghe được không?

- Không đọc không được sao?

- Không được.

Vua nói, Tiểu Yến Tử đành phải đọc.

Trước cửa một con chó

Đang gặm một cục xương

Đâu lại một con khác

Thế là đánh vỡ đầu

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái lại cố nén cười, đau bụng không chịu nổi. Ông Kỷ Hiểu Phong cũng không nhịn được. Trong khi vua Càn Long trừng mắt:

- Thơ vậy mà cũng là thơ ư? Thế mà dám nộp bài?

Tiểu Yến Tử gãi đầu nói:

- Con biết làm sao bây giờ? Sư bá nói: “Cát cát muốn viết về một đề tài nào cũng được. Đánh lộn hay chó giành xương cũng tốt, miễn sao có một bài thơ nộp cho tôi là được". Vì vậy con nghĩ tới nghĩ lui sau cùng thấy "tả thực" đi. Vì quỷ đánh nhau con chưa thấy, chứ chó cắn lộn thì con gặp hoài. Thế là con viết bài thơ này, có điều bài thơ hơi thiếu vì con chưa lột tả được hết đề tài...

Tiểu Yến Tử nói tới đó quay sang thầy Kỷ Hiểu Phong cầu cứu. Kỷ Hiểu Phong vội chen vào:

- Bẩm Hoàng thượng, cát cát như vậy là đã tiến bộ nhiều rồi đấy. Bây giờ cát cát đã chịu học. Đôi khi có sử dụng một vài từ không nhã thì từ từ uốn nắn. Như vậy rồi sẽ tiến hơn.

Vĩnh Kỳ cũng bước tới nói:

- Bẩm Hoàng A Ma. Trước đây Tiểu Yến Tử chỉ biết có mấy chữ lõm bõm. Bây giờ đã làm được đến hai bài thơ thế này là đã tiến bộ lắm rồi. Không nên ép cô ấy phải làm việc nhiều hơn, sợ rồi

gặp chữ sẽ phát hoảng.

Nhĩ Thái cũng chen vào:

- Con biết thì ngay cả thơ, cát cát cũng đã phân biệt được thế nào là “Ngũ ngôn" cái nào là “Thất ngôn", vậy là hay lắm rồi. Cát cát học trễ mà tiến bộ như vậy, là nhờ công thầy và sự cố gắng của bản thân nữa.

- Hừ!

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử cơn giận giảm bớt một phần, nhưng vẫn làm ra vẻ không hài lòng:

- Làm thơ dở như vậy mà còn có người biện hộ bao che giùm thật hết biết.

Rồi ông lấy trên bàn thêm mấy bài thơ nữa đưa cho Tiểu Yến Tử:

- Con đọc thêm mấy bài này cho trẫm nghe coi.

Tiểu Yến Tử thở ra, lấy hơi đọc:

Hôm qua chẳng được bài thơ

Hôm nay làm tiếp lệ rơi hai hàng

Ngày ngay cứ mãi làm thơ

Chắc là có nước theo ông theo bà!

- Bài này cũng gọi là "tả thực" đấy ư?

- Dạ.

- Làm thơ khổ như vậy đó hả con?

- Chắc là như vậy!

- Còn dám chắc là nữa ư?

- Dạ nếu không nói vậy là nói dối, mà như vậy là phạm tội khi quân!

Vua Càn Long nghe vậy vỗ bàn, cầm một bài thơ khác lên hỏi:

- Thế còn bài này? Bài này không phải là "phạm tội khi quân" ư? Ai viết cho con đấy? Hãy thành thật nói ngay. Bài thơ này tuy có sử dụng ngôn ngữ của con. Nhưng rõ ràng là cách sử dụng từ không phải do con làm ra. Bài này do Vĩnh Kỳ hay Nhĩ Thái viết đây?

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái xem đều lắc đầu.

Tiểu Yến Tử thấy khó mà giấu được, đành nói:

- Hoàng A Ma thông cảm cho chứ chuyện làm thơ nào có phải dễ dàng gì. Cứ "bằng bằng trắc trắc" rồi "âm vần" lộn xộn. Con chẳng làm sao nhớ được.

- Con đừng có dông dài định đánh lạc hướng. Ta hỏi con, bài thơ này là của ai làm. Ta muốn tra cho ra lẽ!

Tiểu Yến Tử nghe vậy sợ hãi:

- Hoàng A Ma muốn phạt thì phạt một mình con thôi, đừng có phạt cô ấy...

Rồi sự nhớ ra điều gì. Tiểu Yến Tử tươi tỉnh hẳn lên.

- Có phải Hoàng A Ma muốn chép phạt nữa không? Vậy thì cứ phạt cô ấy. Cô ta không sợ chép phạt đâu, chữ viết vừa đẹp lại vừa nhanh nữa.

Vua Càn Long hỏi:

- Cô ta là ai vậy?

- Thì Tử Vy đấy.

Vua Càn Long giật mình. Tử Vy? Lại Tử Vy!

- Vậy bài thơ này là của Tử Vy viết ư?

- Dạ. Tử Vy bảo con làm thơ sao mà khổ thế. Vừa nói là đặt bút xuống viết liền hai câu thơ.

Lời của Tiểu Yến Tử khiến nhà vua liên tưởng ngay đến khuôn mặt của Tử Vy. Cái ánh mắt trong xanh thông minh trên khuôn mặt đều đặn. Chiếc mũi dọc dừa, đôi môi nhỏ thanh tú. Bên tai vua tưởng chừng còn nghe tiếng hát buồn thảm trách phận kia.

Ồ! một cung nữ đa tài, phải nói là kỳ nữ, sao mệnh bạc thế?

Chợt nhiên, vua ngẩn người ra. Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ nhìn nhau nháy mắt. Rất lâu sau đó, vua mới quay sang thầy Kỷ Hiểu Phong:

- Hiểu Phong này. Trẫm thấy là khanh phải giám sát Tiểu Yến Tử kỹ một chút. Vì nó lúc nào cũng có cả đám người hổ trợ. Từ trong lớp học đến tận bên ngoài, tận nhà riêng nữa đấy.

- Thần xin tuân chỉ!

Thầy Kỷ Hiểu Phong đáp rồi nhìn vua tiếp:

- Kỳ thật ra thì tư chất của cát cát cũng khá thông minh. Cát cát lại lanh lợi, điều đó cũng rất hay. Những ràng buộc trong lớp học đối với cát cát như cực hình. Vì vậy thần thấy là nếu cát cát học theo kiểu vừa học vừa chơi hẳn tiến bộ hơn.

Vua Càn Long suy nghĩ, gật gù:

- Kỷ hiền khanh nói cũng có lý, thôi được, chuyện dạy dỗ ta giao lại cho khanh. Còn gần đây, trẫm chợt có ý muốn ra ngoài làm

một cuộc tuần du, để tìm hiểu dân tình. Ta muốn Kỷ hiền khanh, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái cùng theo, được không?

- Dạ được!

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái không chờ vua hỏi tới đáp. Tiểu Yến Tử nghe vậy cũng nói vào:

- Con cũng muốn đi nữa!

Nhà vua phán.

- Con là con gái, không được đi!

Tiểu Yến Tứ đâu chịu thua, năn nỉ:

- Lúc Hoàng A Ma đi tuần du, chắc chắn là không mặc triều phục ra ngoài, vậy thì con sẽ cải tramg làm đầy tớ của Hoàng A Ma theo hầu người cũng được vậy? Hoàng A Ma, con năn nỉ mà, bắt con ở mãi trong hoàng cung con sẽ buồn sinh bệnh mất. Còn cho con theo hầu, dọc đường con sẽ pha trò, kể chuyện, như vậy cũng giúp vui cho Hoàng A Ma được vậy?

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử:

- Con muốn đi?... Được, với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Trả thuộc làu làu bài “Cổ tùng quân hành" của Lý Kỳ cho ta nghe.

“Cổ tùng quân hành" là cái gì vậy? Tiểu Yến Tử suy nghĩ. Mặc nó là cái gì cũng kệ. Ta phải được đi. Nên nói với vua:

- Hoàng A Ma! Con sẽ trả bài thuộc. Nhưng nếu con thuộc bài thì Hoàng A Ma phải đáp ứng một điều kiện của con nhé!

- Ngươi mà cũng bày đặt điều kiện với ta nữa ư? Điều kiện gì?

- Hoàng A Ma đi đường không chỉ có một đầy tớ mà phải có cả Tử Vy cùng đi theo nữa.

Vua Càn Long ngẫm nghĩ. Tử Vy đi theo? Dọc đường sẽ có người đánh cờ, ca hát giải khuây? Vậy thì tốt chứ sao? Nên vua gật đầu:

- Được, Tử Vy và con cùng đi!

Tiểu Yến Tử nghe vậy reo lên:

- Hoàng A Ma vạn tuế vạn vạn tuế!

Và rồi vì vui quá. Tiểu Yến Tử nhảy nhỏm lên, rồi mới quỳ xuống, dập đầu.

- Tiểu Yến Tử này xin cảm ơn ân điển của Hoàng A Ma!

Tiểu Yến Tử nói, không ngờ vì cử động mạnh quá, nên hai chiếc kê gối "quỳ dễ dàng sút ra, rơi tuột ra ngoài.

Vua Càn Long nhìn thấy kinh ngạc:

- Cái đó là cái gì vậy?

Tiểu Yến Tử vội vã nhặt lên:

- Dạ... dạ nó là “Quỳ dễ dàng" ạ. Ủa sao lại rớt ra ngoài thế này? Vậy thì đã trở thành "sút dễ dàng" rồi. Không được, phải cải tiến

thêm nữa mới được.

Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ và thầy Kỷ Hiểu Phong đứng đấy tròn mắt nhìn. Không hiểu đó là vật dụng gì, để làm chi.

Vua Càn Long cũng kinh ngạc, không hiểu lẩm bẩm:

- “Quỳ dễ dàng" là cái gì vậy cà?

Ngay sau khi Tiểu Yến Tử bị vua Càn Long bảo sang Càn Long Cung để hỏi bài. Thì vị thái giám lớn tuổi nhất trong cung đình là Cao công công, đã dẫn theo một đám thái giám hùng hậu khác đến Thấu Phương Trai.

Cao công công nói như ra lệnh:

- Hoàng hậu nương nương ngự chỉ gọi Tử Vy vào Khôn Ninh Cung để hỏi chuyện.

Tử Vy cả kinh, đứng dậy:

- Lệnh của Hoàng hậu nương nương ư?

- Vâng, phải đi ngay!

Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà cũng đứng cả lên, tất cả cùng bối rối. Kim Tỏa vội thưa:

- Cát cát không có ở nhà. Lệnh là chẳng ai được rời Thấu Phương Trai cả. Đợi bao giờ cát cát về, mới được đi!

Bọn Thể Hà cũng nói theo:

- Vâng, bọn tôi phải nghe theo lệnh cát cát, chẳng ai dám đi đâu cả.

Cao công công bình thản nói:

- Lệnh của Hoàng hậu nương nương, là phải đi ngay, ai dám trì trệ là kháng chỉ, có tội!

Đám tiểu thái giám đứng sau lưng Cao công công đồng loạt tiến tới một bước, Tử Vy thấy khí thế căng thẳng như vậy, biết là khó lòng mà thoát khỏi, nên bước tới nói:

- Được rồi. Tôi sẽ đi theo các người.

Kim Tỏa nói:

- Vậy tôi cũng đi theo cô.

Nhưng Cao công công đã nói:

- Hoàng hậu nương nương có lệnh là chỉ một mình Tử Vy, những người khác không được theo.

Và quay sang đám thái giám đi cùng ra lệnh:

- Thôi đi! Chúng ta đừng để nương nương chờ. là đã bị áp giải đi như kẻ có tội.

Kim Tỏa tái mặt, quay qua nói với Minh Nguyệt và Thể Hà:

- Bọn mình phải đi tìm cát cát, Ngũ A Ca và thiếu gia nhà họ Phước ngay!

Tử Vy chỉ kịp nháy mắt ra hiệu cho Kim Tỏa, là đã bị áp giải đi như kẻ có tội.

Kim Tỏa tái mặt, quay qua nói với Minh Nguyệt và Thể Hà:

- Bọn mình phải đi tìm cát cát, Ngũ A Ca và thiếu gia nhà họ Phước ngay!

Tử Vy bước theo Cao Công Công với một trái tim căng thẳng. Suốt dọc đường Cao Công Công chẳng nói một lời nào cả. Con đường đến Khôn Ninh Cung rất dài, phải qua nhiều hành lang, qua cả hoa viên, khi đến trước một căn phòng không đủ ánh sáng, có không khí ngột ngạt. Tử Vy còn chưa rõ đây là đâu, thì lập tức bị đóng lại.

Tử Vy nhìn lên, thấy Hoàng Hậu ngồi giữa bàn, Dung ma ma và ba lão ma ma khác đứng hầu bên cạnh. Ánh sáng trong phòng tối thui.

Tử Vy vừa thấy Hoàng hậu vội quỳ xuống, dập đầu:

- Nô tỳ Tử Vy khấu kiến Hoàng hậu nương nương!

Hoàng Hậu đứng dậy bước tới bên Tử Vy, lạnh lùng ra lệnh:

- Ngẩng đầu lên xem.

Tử Vy vội ngẩng lên, sợ hãi nhìn, Hoàng hậu hỏi:

- Nghe nói ngươi vừa biết hát, biết đánh cờ còn biết viết chữ thảo nữa ư?

- Dạ, bẩm con chỉ biết một ít thôi ạ.

Hoàng hậu cất cao giọng:

- Một ít của ngươi đã làm cho người ta để ý, thì cái phần giỏi của ngươi hẳn sẽ ăn tươi nuốt sống người.

Tử Vy nghe vậy giật mình, kêu lên:

- Bẩm Hoàng hậu nương nương...

Nhưng Hoàng hậu đã vỗ mạnh bàn, cắt ngang:

- Ngươi phải thành thật khai báo. Chuyện ngươi trà trộn vào cung là với mục đích gì? Khai ra mau! Có phải là Lệnh Phi đã huấn luyện ngươi, nhà họ Phước đã mưu toan để ngươi vào đây mê hoặc Hoàng thượng, phải không? Nói mau!

Tử Vy nghe Hoàng hậu nói điếng cả người, mặt cắt không còn giọt máu. Trời ơi! Sao lại có chuyện hiểu lầm kỳ quái như vầy? Nhưng lý do để Tử Vy nhập cung đâu thể nói thật ra được? Tử Vy vội dập đầu liên tục, nói:

- Bẩm Hoàng hậu nương nương, xin đừng hiểu lầm, giữa con và Lệnh Phi nương nương gần như hoàn toàn không quen biết trước. Những gì nô tỳ học được là do mẹ nô tỳ dạy. Sự học của nô tỳ có trước cả khi đến nhà Phước đại nhân. Nô tỳ cũng chẳng hề có ý quyến rũ Hoàng thượng gì cả. Nô tỳ xin thề với trời đất. Quyết không hề có chuyện đó!

Hoàng hậu đi một vòng quanh Tử Vy, ngắm nghía một lúc rồi quát:

- Ngươi đẹp như hồ ly thế này. Đã làm cái chuyện không đứng đắn. Còn dám chối hả. Dung ma ma, Lý ma ma đâu, hãy dạy cho nó một bài học xem!

Dung ma ma nghe lệnh dẫn thêm ba bà khác bước tới, Dung ma ma đá ngay vào bụng Tử Vy một cái, các bà khác thì ấn Tử Vy xuống. Tử Vy hồn phi phách tán.

- Hoàng hậu nương nương, oan cho con quá! Oan quá! Con xi thề với Hoàng hậu nương nương là con không phải hạng người như thế. Con chẳng có ý gì cả. Đối với Hoàng thượng con chỉ là con số không. Thì làm gì...

Hoàng hậu nghiến răng nói:

- Mi bảo mi là con số không ư? Vậy thì nếu nhà ngươi mà không khai thật ta sẽ cho ngươi thành con số không ngay, ngươi sẽ không còn được tồn tại trong cõi đời này nữa đâu. Tử Vy thấy trên sàn nhà có để một vuông lụa đỏ, trên đó để vô số kim nhọn. Dung ma ma nhặt một chiếc kim lên, đâm mạnh lên vai Tử Vy. Coi như một phát súng lệnh. Các ma ma khác mỗi người nhặt lên một cây làm theo. Tử Vy thấy như đau xé cả người.

- Ui da! Mẹ ơi! Xin các người đừng! Các người đừng làm như vậy.

Tử Vy kêu hét lên, nước mắt như mưa:

- Tôi nói thật mà. Tôi chỉ kính Hoàng thượng như bề trên... Trời ơi! Trời biết cho con, trời hãy cứu con! Ôi!

Hoàng hậu thản nhiên:

- Ngươi cứ gọi trời, ngươi cứ gọi đất đi! Gọi đi cũng chẳng hiển linh đâu. Bởi vì ta biết ngươi đã bằng mọi thủ đoạn để lọt vào đây. Hừ! Ta biết ngươi là người có học lại cam phận làm cung nữ. Vậy thì hẳn có mưu đồ. Dung ma ma đâu? Bắt nó ngẩng đầu lên xem nào!

Dung ma ma nắm tóc Tử Vy giật ngược ra sau. Tóc tai Tử Vy sút sổ rơi cả chiếc trâm cài tóc ra ngoài. Dung ma ma nhặt lấy trâm, đâm thẳng vào người Tử Vy.

Tử Vy đau quá, không ngừng la hét:

- Mẹ ơi mẹ! Sao vậy mẹ? Mẹ đâu sao chẳng giúp con!

- Dung ma ma! Hãy nói rõ cho nó biết đi!

Dung ma ma kéo ngược đầu Tử Vy lên, dằn từng tiếng:

- Nương nương không có thì đâu mà đôi co với ngươi, vì vậy hỏi thì ngươi phải đáp thật, nếu muốn bảo tồn mạng sống. Nếu ngươi

chẳng nói, thì cái mặt tốt đẹp của ngươi sẽ không còn. Những ngón tay đàn địch kia sẽ bị cắt đứt hết. Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ đi.

Trong cơn đau tột cùng, Tử Vy không còn biết sợ hãi, nói:

- Nương nương, con chỉ là một cung nữ thấp hèn, có chết cũng không sao. Nhưng ban nãy khi đến đây, là con đã phụng chỉ của nương nương mà đến. Tất cả cung nữ, thái giám đều thấy rõ cả. Và khi Hoàn Châu cát cát quay về, chắc chắn sẽ hỏi chuyện mất tích của con. Bản chất của cát cát hẳn nương nương cũng biết rồi. Rồi sẽ có màn nổi đình nổi đám xảy ra. Nương nương là một người quyền uy nhất trong cung đình. Chẳng lẽ vì một kẻ vô danh tiểu tốt như nô tỳ. Mà để mang tiếng là giết người vô tội ư?

Hoàng hậu hừ một tiếng:

- Ngươi nói năng mồm mép như vậy, được lắm. Cái cần nói thì không nói. Còn cái không cần thì nói. Dung ma ma đâu tiếp tục!

Dung ma ma đạp chân lên lưng Tử Vy, mấy tay ma ma khác người ngắt, người véo, rồi đâm kim.

Tử Vy đau quá hét lên:

- Dung ma ma ở tại ngự hoa viên, tôi đã cứu giúp ngươi, vậy mà ngươi lại nỡ nhẫn tâm với tôi vậy ư? Tất cả chúng ta đều là nô tỳ cả mà?

Dung ma ma trợn mắt:

- Không nhắc chuyện ngự hoa viên ta còn nới tay với ngươi, còn nhắc ư. Ta phải xuống tay mạnh hơn mới được. Mi đừng tưởng ta không biết. Ngươi và cô nàng Hoàn Châu cát cát hôm ấy đã diễn kịch. Hạ nhục ta rồi làm bộ nhân từ nữa ư?

Dung ma ma vừa nói vừa đấm mạnh lên lưng của Tử Vy. Hoàng hậu bắt đầu hỏi:

- Nầy hãy nói cho ta biết, mi và Lệnh Phi, đám ở Phước Luân, Tiểu Yến Tử và Ngũ A Ca đã mưu đồ gì? Nói ngay!

Tử Vy nghĩ, cái chuyện này khó nói quá. Mà có nói thì cũng không làm sao trình bày rõ ràng được, nên tốt hơn là im lặng. Dung ma ma chụp lấy đống kim bắt đầu ghim mạnh lên lưng Tử Vy. Cái đau làm Tử Vy cả người đổ mồ hôi như tắm. Tử Vy hét

lớn:

- Hoàng hậu sao lại tàn nhẫn như vậy? Ai cũng có cha mẹ, ai cũng có con cái, bà hãy để đức lại cho thập nhị A Ca con trai bà. Hãy xem kìa. Con bà đang đứng bên ngoài nhìn vào...

Hoàng hậu giật mình. Vội chạy đến bên cửa sổ nhìn ra. Chẳng có bóng dáng ai cả. Khiến bà ta nổi giận, quay vào đạp cho Tử Vy một đạp.

- Mi chết đến nơi rồi mà còn nói năng bậy bạ, hãy nhớ là hôm nay ta có đập chết ngươi, thì chẳng qua chỉ là giết chết một đứa nô tỳ thôi!

Nhưng Tử Vy lại tiếp:

- Đấy rõ ràng là Thập nhị a ca đang đứng ngoài cửa kìa!

Hoàng hậu lại giật mình nhìn ra, cũng chẳng thấy ai, tức quá hạ lệnh cho Dung ma ma:

- Dung ma ma! Mạnh tay một chút xem?

Dung ma ma lấy kim đâm khắp người Tử Vy, làm Tử Vy đau quá, hét:

- Hoàng hậu! Hãy nhìn ra cửa xem. Thập nhị A Ca đang đứng ngoài cửa nhìn bà kìa. Hãy nhớ là trên có trời, dưới có đất, trồng gì quả nấy, rồi bà sẽ lãnh quả thôi!

Hoàng hậu nghe vậy sợ hãi, vội nói:

- Dung ma ma, ta giao nó cho ngươi đấy. Hãy chăm sóc nó thật kỹ hỏi cho ra lẽ rồi mới thôi.

- Vâng.

Dung ma ma ứng. Và Hoàng hậu vội vã rời khỏi mật thất. Dung ma ma thấy Hoàng hậu vừa khuất là trổ tài ngay. Lấy mấy cây kim ra đâm vào từng ngón tay của Tử Vy.

Tử Vy đau quá hét to, rồi ngất lịm.

Hoàng hậu vừa ra đến đại sảnh, thì đã thấy Tiểu Yến Tử cùng Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Kim Tỏa... Ùa tới, Tiểu Yến Tử giận dữ, hỏi:

- Hoàng hậu nương nương, bà đem Tử Vy đi đâu? Bà định làm gì đấy, hãy mang ra đây trả cho tôi!

Hoàng hậu ung dung đứng đấy. Phía sau lưng một hàng cung nữ rồi một hàng thái giám. Canh chừng rất cẩn mật.

- Sao lạ vậy? Vào cung ta mà lại la lối om sòm thế? Cát cát hãy nhớ là ở Thấu Phương Trai, cát cát muốn làm gì thì làm, còn ở Khôn Ninh cung này, ít ra cũng phải biết lễ độ một chút chứ!

Tiểu Yến Tử lòng đang như lửa đốt, biết là đang ở địa phận người khác, đành xuống nước sụp xuống:

- Hoàng hậu nương nương kiết tường, nghe nói là Tử Vy phòng tôi được nương nương gọi sang đây. Nếu hỏi chuyện xong, xin làm ơn trả cô ấy lại cho tôi. Tôi có một đống công việc ở nhà cần phải có cô ta làm!

Hoàng hậu nương nương đắc ý, chậm rãi:

- À, Tử Vy nào? Cái cô cung nữ mới vào đấy phải không?

Tiểu Yến Tử cố nén cơn giận xuống, nhưng lớn tiếng.

- Đúng rồi đấy! Cung nữ mới vào đấy, người đã được Hoàng hậu nương nương dạy dỗ một lần.

Vĩnh Kỳ sợ Tiểu Yến Tử làm rùm beng, vội bước tới một bước.

- Hoàng Ngạc nương! Cái cô cung nữ kia là người rất hạp ý với Hoàn Châu cát cát. Cát cát rất ưa thích cô ta, nếu Hoàng Ngạc nương thấy không cần cô ta nữa, thì xin cho về đi ạ.

Hoàng hậu nhìn Vĩnh Kỳ, rồi nhìn cả hai huynh đệ nhà họ Phước cười nhẹ:

- Có một con cung nữ nhỏ nhoi như vậy, mà nhọc lòng cả Ngũ A Ca và các Phước thiếu gia. Như vậy có phải là chuyện bé xé ra to không?

Nhĩ Khang không dằn được nữa, tiến tới trước:

- Bẩm Hoàng hậu. Chuyện cô cung nữ kia quả là chuyện nhỏ, nhưng có liên hệ đến Hoàn Châu cát cát là việc lớn. Cả hoàng cung này ai lại chẳng biết Hoàng hậu và cát cát chẳng thuận thảo

gì nhau. Vì vậy làm gì chỉ một chuyện nhỏ này, lại để cho mối hiềm khích kia xé to. Nếu Hoàng hậu chịu thả cô cung nữ kia ra, thần nghĩ là mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp trở lại.

Hoàng hậu thấy Nhĩ Khang có vẻ căng thẳng, sự nghi ngờ càng tăng, nên lạnh lùng hỏi:

- Ai nói với các ngươi là con a đầu đó còn ở đây?

Kim Tỏa không dằn được, bước tới nói:

- Hoàng hậu, chính người đã phái người sang Thấu Phương Trai bắt. Chính mắt tôi thấy, sao bảo là không chứ?

Hoàng hậu nổi giận:

- Mi chỉ là một đứa cung nữ, dám đến Khôn Ninh Cung này khuấy rối ư?

Và quay ra sau, bà ra lệnh:

- Thúy Hoàn ra đây dạy cho nó một bài học xem. Vả mồm nó!

Tiểu Yến Tử bước tới chắn ngang trước mặt Kim Tỏa:

- Đứa nào muốn đánh Kim Tỏa, hãy sang đây đánh ta trước đi.

Rồi quay sang Hoàng hậu. Tiểu Yến Tử nói:

- Bà có giận ai, muốn phạt ai, phải nói với tôi một tiếng chứ, đâu thể tự nhiên cho người đến nhà tôi bắt đi. Bữa nay bà phải trao trả Tử Vy cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cho Hoàng A Ma biết. Tôi không sợ làm lớn chuyện đâu. Tiểu Yến Tử này từ xưa đến giờ đã nổi tiếng về chuyện không biết tôn trọng nội quy. Thế Hoàng hậu bây giờ, bà cũng muốn được nổi tiếng về việc đó nữa ư?

Nhĩ Thái thấy thái độ của Tiểu Yến Tử dữ dằn quá, vội đẩy cô nàng qua một bên cung kính nói:

- Hoàng hậu! Thần nghĩ là chỉ vì một chuyện Tử Vy nhỏ nhoi, không nên để thành to chuyện!

Vĩnh Kỳ cũng nói:

- Hoàng ngạc nương, con nghĩ đây là chuyện nhỏ, tốt hơn chẳng

nên để thấu tai Hoàng thượng.

Nhĩ Khang cũng xuống nước:

- Nếu Hoàng hậu có gọi Tử Vy lên để hỏi chuyện, thì đại khái hẳn cũng đã hỏi xong rồi, xin để Hoàn Châu cát cát đưa về ạ.

Hoàng hậu có vẻ lúng túng nhưng vẫn giữ vẻ bình thản:

- Mấy người thật là kỳ lạ. Ta bảo Tử Vy đến hỏi chuyện thì có gì đâu mà làm huyên náo thế? Vả lại, cái con Tử Vy kia chỉ ở lại đây chưa hết một tuần trà, thì ta đã bảo nó về rồi, mấy người còn đến đây gây sự gì? Sao không quay về Thấu Phương Trai hoặc qua bên Lệnh Phi nương nương tìm xem!

Tiểu Yến Tử nghi ngờ:

- Như vậy là Hoàng hậu đã thả Tử Vy rồi ư?

- Ờ! Đi từ lâu rồi!

Nhĩ Khang liếc nhanh về phía Nhĩ Thái, Nhĩ Thái nói nhỏ:

- Hay là chúng ta quay về xem, cát cát có vẻ không dằn được rồi sợ nổ lớn chuyện đấy!

Vì vậy Nhĩ Khang cúi người, tâu:

- Vậy thì bọn thần xin cáo từ.

Tiểu Yến Tử đành rút lui, chẳng chào hỏi gì cả.

Tử Vy chẳng có về Thấu Phương Trai, chẳng có ở đằng Lệnh Phi nương nương, chẳng có ở bất cứ một nơi nào trong hoàng cung cả. Tìm mãi đến chiều mà chẳng thấy. Tiểu Yến Tử buông người ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu khóc, Tiểu Yến Tử khóc, khiến Kim Tỏa cũng khóc theo.

- Đúng ra muội phải đi theo. Nhưng muội vừa đuổi theo thì bị công công gì đó chặn lại. Không cho đi theo, mà sao muội ngu quá. Sao chẳng liều?

Nhĩ Thái thấy vậy an ủi:

- Nếu ngươi theo nữa thì mất thêm một người chứ ích gì. Chẳng có lợi lộc gì đâu!

Tiểu Yến Tử tự trách:

- Đúng ra Hoàng A Ma gọi đi, tôi phải dẫn cả Tử Vy theo. Tại sao để cô ấy ở lại Thấu Phương Trai? Nhĩ Khang, huynh hãy giết tôi đi, vì tôi đã đòi đưa Tử Vy vào đây...

Tiểu Yến Tử nói đến đấy, chợt nói:

- Thế này chẳng được, tôi phải đi báo cho Hoàng A Ma biết mới được, để Hoàng A Ma phân xử xem sao.

Vĩnh Kỳ ngăn lại:

- Đừng có phản ứng mạnh vậy, để thương lượng xem, chừng nào không được hãy tính.

- Đợi tới huynh thương lượng xong, thì Tử Vy đã là cái xác không hồn.

Nhưng Vĩnh Kỳ nói:

- Bộ cô tưởng Hoàng A Ma có thể vì sự mất tích của một cung

nữ, mà có thể đến Khôn Ninh Cung vấn tội Hoàng hậu ư? Nếu Hoàng ngạc nương cả quyết Tử Vy không có ở Khôn Ninh cung thì sao? Muốn đi gặp Hoàng A Ma, cô phải có chứng cớ là Tử Vy còn ở trong cung của Hoàng hậu mới được. Bằng không, chẳng những không cứu được Tử Vy mà còn khiến Hoàng hậu phải sử dụng đến phương thức giết người phi tang. Lúc đó tội cho Tử Vy!

Nhĩ Khang vừa nghe đến bốn chữ giết người phi tang là giật mình, nhảy nhỏm dậy.

Tiểu Yến Tử cũng xanh mặt:

- Nếu theo đúng sự phân tích của huynh thì coi như Tử Vy đã rồi đời rồi!

Nhĩ Khang đứng dậy cương quyết nói:

- Các người nghe rõ đây nhé! Một chút nữa, trời tối. Tức là khoảng nữa canh giờ nữa, tôi sẽ làm một cuộc thám thính Khôn Ninh cung.

Vĩnh Kỳ ngạc nhiên:

- Thám thính Khôn Ninh cung?

- Vâng, bởi vì tôi thấy là những điều Ngũ A Ca phân tích rất đúng. Nhưng hiện nay lòng tôi giống như là lửa đốt, không thể sử dụng lý trí xét đoán nữa. Nếu để tình trạng này kéo dài, chắc tôi sẽ điên mất. Tôi phải hành động thôi, tôi phải làm rõ là Tử Vy bây giờ ở đâu? Mọi người ở đây hẳn biết cô ta vẫn còn ở Khôn Ninh cung chứ chẳng đâu khác. Khôn Ninh cung cũng không rộng lắm. Tôi có thể lục soát từng căn một. Khi đã biết chắc Tử Vy còn ở trong Khôn Ninh cung, thì Tiểu Yến Tử có thể đi thẳng đến báo cho Hoàng thượng biết ngay. Nếu tôi có không may mà bị bắt thì mọi người phải bằng mọi cách giúp tôi, cứu tôi và cả Tử Vy nhé!

Mọi người lo lắng nhìn Nhĩ Khang, Nhĩ Thái thở dài nói:

- Nếu huynh muốn đến Khôn Ninh cung thám thính, thì tôi không thể làm ngơ được. Tôi sẽ đi với anh.

Vĩnh Kỳ nói:

- Nếu muốn đi, thì không thể đi ngay bây giờ được, phải đợi đến

thật khuya. Và lúc đó, tôi cũng tham gia nữa. Bởi vì nếu có xảy ra điều gì thì tôi là hoàng tử cũng được dung thứ hơn, họ sẽ không chụp mũ thích khách cho chúng ta được!

Tiểu Yến Tử nghe nói, hưởng ứng ngay:

- Vậy để tôi theo nữa. Các người đã hành động vì nghĩa không lẽ không cho tôi tham gia?

Vĩnh Kỳ nghiêm giọng nói với Tiểu Yến Tử:

- Nếu thật sự cô muốn giúp một tay. Muốn cứu Tử Vy, thi tốt nhất nên ở lại Thấu Phương Trai này. Ở yên chẳng nên làm điều gì cả và chớ tin tức của chúng tôi. Chớ nếu đi thám thính mà còn phải lo cho cô nữa, thì trói tay trói chân lắm.

Tiểu Yến Tử nghe Vĩnh Kỳ nói, biết là với cái võ công hạng bét của mình đến Khôn Ninh cung như vào hang cọp. Không giúp được gì cả. Nên đành gật đầu ở lại.

Chương 21

Thế là trong đêm ấy, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ trong bộ áo đen, khăn bịt mặt đến Khôn Ninh cung.

Vì đã nắm rõ địa hình, địa vật. Ba người lại võ công cao cường nên gần như không bị vướng chướng ngại nào cả, ba người chia ra làm ba ngã, lục soát từng phòng cuối cùng đến mật thất. Nhĩ Khang từ trên mái nhà vừa mở ngói đã không thấy Tử Vy ngay. Máu nóng bốc lên. Chưa kịp động thủ thì đã thấy Trại Oai, Trại Quảng phóng tới.

Hai bên quần nhau. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái nghe động, vội vã chạy đến tiếp ứng.

Thế là năm người quần nhau. Trại Oai, Trại Quảng thấy bọn người lạ mặt có thân pháp và võ thuật khá quen thuộc, nên biết là

ai rồi, nhưng vẫn hỏi:

- Quí vị là ai? Thích khách hay người nhà, hãy xưng danh đi, bằng không tôi sẽ cho gọi thị vệ đến, lúc đó càng rắc rối.

Nhĩ Khang nói:

- Nếu các ngươi là hảo hán thì hãy theo ta!

Trại Oai và Trại Quảng nghe tiếng biết người quen. Năm người kéo nhau ra bãi vắng.

Đến đấy, Vĩnh Kỳ mới kéo khăn che mặt ra. Trại Oai, Trại Quảng vừa nhìn thấy, đã quỳ xuống:

- Ngũ A Ca!

Vĩnh Kỳ thấy vậy an tâm, hỏi:

- Ta đến để hỏi hai ngươi. Tử Vy bây giờ ra sao rồi?

- Bị Dung ma ma dùng hình trị, hình như đã không còn biết gì nữa rồi.

Nhĩ Khang lúc đó cũng cởi khăn che mặt ra, nói:

- Ta kính trọng hai người điều là hảo hán, nhưng ta thấy ở Khôn Ninh cung này lại có quá nhiều chuyện ác độc xấu xa. Ta nghĩ lại ngươi cũng không nên tham dự vào những chuyện như vậy. Và bây giờ ta đến giải cứu cho Tử Vy, mong là các ngươi hãy giả lơ như chẳng thấy đi nhé?

- Điều đó chẳng được, nếu chư vị muốn cứu Tử Vy, thì chỉ có nước là giết chúng tôi trước đi!

Nhĩ Thái tiến tới, rút dao ra khỏi vỏ kề cổ Trại Quảng:

- Bộ ngươi tưởng bọn ta không dám giết ngươi hả?

Vĩnh Kỳ tỉnh táo hơn:

- Nhĩ Thái, hãy bình tĩnh nào!

Rồi quay sang Trại Oai, Trại Quảng. Vĩnh Kỳ nói:

- Các ngươi chỉ có lòng trung thành chứ chẳng biết phân biệt

điều tốt với xấu ư?

- Nếu bọn tôi mà chỉ có lòng trung thành, không phân biệt được điều tốt xấu, thì ngay từ khi bắt gặp các vị xuất hiện đã hô toáng lên, để tất cả các cao thủ trong đại nội vây kín các vị rồi.

- Nếu các ngươi đã khẳng khái như vậy sao không giúp bọn ta trót đi?

- Bởi vì Hoàng hậu đã giao phạm nhân cho hai chúng tôi, nếu bị mất thì cái đầu của chúng tôi sẽ không còn. Ngũ A Ca bây giờ đã biết Tử Vy bị nhốt nơi nào. Sao chẳng đợi một lúc trời sáng hẳn, đến thẳng Khôn Ninh cung đòi người. Lúc đó, Trại Quảng, Trại Oai này có muốn cản cũng không dám.

Nhĩ Khang nôn nóng:

- Nhưng từ đây đến sáng còn mấy canh giờ nữa, lúc đó Tử Vy rồi sẽ ra sao?

- Dung ma ma đã mệt mỏi. Từ đây đến sáng, Tử Vy sẽ không bị tra hỏi thêm đâu. Đừng lo.

- Mi bảo đảm chuyện đó.

- Vâng, bọn tôi sẽ trông nom giùm thiếu gia cho!

Vĩnh Kỳ nghe vậy chấp tay lại nói:

- Vĩnh Kỳ và Hoàn Châu cát cát sẽ nhớ mãi sự giúp đỡ này của hai vị!

Và quay đầu sang Nhĩ Khang với Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ nói:

- Thôi chúng ta rút lui ngay, chỗ này không thể ở lâu được.

Nhĩ Khang còn do dự, Vĩnh Kỳ phải nhắc nhở:

- Đừng quên nơi đây còn thuộc vào hoàng cung và ngươi là Ngự Tiền thị vệ đấy nhé.

Thế là ba người vội vượt tường quay về.

o0o

Trời vừa tờ mờ sáng, vua Càn Long đã bị Tiểu Yến Tử đến quấy rấy. Người không hài lòng hỏi.

- Tiểu Yến Tử? Chuyện gì xảy ra nữa vậy? Có chuyện gì mà Lập Mai bảo là mới canh tư, con đã vào đây quỳ? Quan trọng lắm ư? Sao đôi mắt con lại sưng húp thế kia?

Tiểu Yến Tử phủ phục dưới đất, nước mắt như mưa:

- Bẩm Hoàng A Ma. Con đang lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, mới đến đây làm phiền Hoàng A Ma. Hoàng A Ma hãy cứu con. Cứu cả Tử Vy nữa, nếu Tử Vy mà chết thì con cũng chết theo. Con thành thật thú nhận với Hoàng A Ma. Tử Vy không phải là một cung nữ bình thường, mà là em kết nghĩa ngoài đời của con. Cô ấy vào cung là vì con mà vào thôi. Lúc kết nghĩa, con đã thề với trời đất. Là con và Tử Vy sống chết có nhau. Tử Vy chết con chết, Tử Vy sống, con sống. Bây giờ Vy nó bị người ta hại gần chết, con thật không biết phải làm sao bây giờ, con muốn chết quá...

Vua Càn Long nghe chẳng biết đầu đuôi ra sao cả, nhưng khi nghe hai tiếng Tử Vy là hỏi ngay.

- Con nói chậm chậm một chút. Trẫm chẳng biết gì cả. Con bảo Tử Vy nó thế nào?

- Hôm qua, lúc con lên đây nghe Hoàng A Ma khảo chuyện học tập thì ở Thấu Phương Trai, Tử Vy đã bị Hoàng hậu cho người đến bắt đưa về Khôn Ninh cung. Đến bây giờ chưa thấy về. Nghe nói nó bị Hoàng hậu cho người dùng cực hình đánh dở sống dở chết...

Vua Càn Long nghe nói giật mình. Hoàng hậu đã bắt mất Tử Vy? Nghĩ đến chuyện đó, không hiểu sao vua lại thấy bất ổn.

- Làm sao con biết là Tử Vy bị Hoàng hậu nhốt lại, còn dùng cực hình tra khảo nữa?

Tiểu Yến Tử không dằn được nói:

- Con biết! Con biết rất rõ mới dám nói Hoàng A Ma, con van người, đừng có chần chờ mà mất thời gian nữa. Ngũ A Ca, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái đã đến Khôn Ninh cung thám thính hôm qua và

đã trông thấy Tử Vy bị nhốt...

Vừa nói Tiểu Yến Tử vừa dập đầu liên tục, vừa hối:

- Hoàng A Ma con van người, con cầu khẩn người, chỉ có người mới cứu được Tử Vy. Hoàng A Ma hãy nghĩ đến tình cảm ma Tử Vy đã dành cho Hoàng A Ma, đã đánh cờ với Hoàng A Ma suốt đêm, mà đi cứu ngay nó. Ngũ A Ca, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và cả Kim Tỏa đều đang đứng ở ngoài chờ Hoàng A Ma đó.

Vua Càn Long nghe vậy, mau mau đứng dậy.

Lúc Vua Càn Long đến Khôn Ninh cung thì trời mới tờ mờ sáng. Phía sau vua là Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái,...

Vừa vào đến nơi, vua Càn Long đã lớn tiếng:

- Hoàng hậu đâu?

Hoàng hậu vội vàng bước ra, trông thấy vua, vội vã sụp xuống thi lễ.

- Thần thiếp cung nghinh Hoàng thượng, xin chúc Hoàng thượng an khang. Mà sao vừa sáng sớm Hoàng thượng đã đến đây vậy?

Hoàng hậu nhìn lên, thấy cả đám Tiểu Yến Tử phía sau buột miệng:

- Ồ! đến đông dữ đa!

Vua Càn Long nhìn thẳng Hoàng hậu hỏi ngay:

- Khanh bắt Tử Vy về cung ngươi, để làm gì vậy chứ?

Hoàng hậu giật mình làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Hoàng thượng, chỉ vì chuyện một người cung nữ nhỏ nhoi mà lại nhọc lòng Hoàng thương như vậy ư?

- Ta biết nếu ta không đích thân đến, e là khanh sẽ không thả người ta ra.

Hoàng hậu vội nói:

- Cái con a đầu Tử Vy đó ư? Nói năng vô lễ, hành vi mờ ám,

thiếp có gọi đến dạy dỗ một đôi câu, rồi thả cho nó về. Sao? Chẳng có ở Thấu Phương Trai ư? Coi chừng lại hóa trang làm thái giám bỏ ra ngoài thành chơi rồi đó.

Tiểu Yến Tử nghe đến đó, không dằn được, lớn tiếng:

- Hoàng hậu! Người đã bắt Tử Vy đi hành hạ người ta thế nào. Mau mau đem nó ra đây. Bằng không, giữa tôi và bà sẽ không đội trời chung. Tôi sẽ bất cần bà là gì, có quyền lực ra sao, tôi sẽ chiến đấu đến cùng. Tử Vy bị bà bắt nhốt trong cung, tra khảo gần chết mà bà bảo là không biết gì cả ư?

Tiểu Yến Tử không dằn được cơn tức giận, vừa nói vừa xông tới nắm lấy áo Hoàng hậu hét, khiến Hoàng hậu tức giận kêu lên:

- Thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Phản rồi, phản rồi, người đâu...

Trại Oai va Trại Quảng nghe lệnh vội bước ra. Không quên liếc nhanh về phía Vĩnh Kỳ.

Ở đây Tiểu Yến Tử đã bất chấp tất cả, vừa nắm cổ áo Hoàng hậu lắc, vừa nói:

- Tử Vy là đứa điềm đạm, nói cũng chẳng dám lớn tiếng, chứ đừng nói là biết võ công. Bà bảo nó ăn nói vô độ, có hành vi mờ ám là sao? Bà muốn tìm cách triệt hạ bọn tôi, nên hành hạ nó. Hãy thả nó ra, nó mà mất một sợi lông, là bà biết tay tôi. Thả nó ra! Nếu không, tôi và bà cùng chết đấy.

Tiểu Yến Tử càng hét, cơn giận càng bốc cao và không dằn được. Nàng đẩy nhào Hoàng hậu xuống, hai tay chận cổ Hoàng hậu.

Đến lúc đó thì Trại Oai không thể không nhảy vào:

- Không được hành động như thế!

Trại Oai, Trại Quảng cùng xông đến, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái thấy vậy cũng phóng ra chặn lại, người thì lo ứng phó với Trại Oai Trại Quảng. Người lại kéo Tiểu Yến Tử ra.

Bà Hoàng hậu vẫn còn nằm dưới đất, mặt mày tái mét mấy cung nữ vội chạy đến đỡ dậy.

Cảnh lộn xộn xảy ra quá nhanh, lại quá bất ngờ khiến vua cũng

bối rối.

Nhĩ Khang nói ngay:

- Bẩm Hoàng thượng. Chuyện cứu người là chuyện lửa bỏng.

Vua Càn Long bây giờ mới nhớ sực ra, nói lớn:

- Trẫm đã biết là Tử Vy đang ở Khôn Ninh Cung này. Đừng có trả lời đôi co nữa, để tình trạng lộn xộn này kéo dài còn ra cái thể thống gì? Mau đem nó ra đây!

Hoàng hậu giận dữ không kém:

- Tại sao Hoàng thượng mới sáng sớm đã đưa cái cát cát ngỗ nghịch này đến tìm thiếp gây sự. Động tay động chân làm náo loạn cả cung cấm lên như vậy? Vua Càn Long trừng mắt:

- Khanh là Hoàng hậu, lại tự ý bắt giam cung nữ, vô cớ dùng hình phạt tàn nhẫn hành hạ người. Nếu trẫm không đích thân đến đây thì chắc chắn là khanh vẫn giữ người không thả. Có phải là Khang cũng chẳng coi trẫm ra gì? Nên qua mặt trẫm nữa ư?

Hoàng hậu vẫn ngoan cố:

- Hoàng thượng có bằng cớ gì mà cho rằng Tử Vy còn ở trong Khôn Ninh Cung này?

- Như vậy, theo Hoàng hậu thì Tử Vy không còn ở trong Khôn Ninh Cung này chứ gì? Bây giờ Hoàng hậu có dám đưa tay ra thề không? Nếu Tử Vy không có, trẫm xin lỗi. Còn nếu có, Hoàng hậu sẽ phạm tội và phải chịu tội như các thứ dân khác?

Hoàng hậu nói:

- Thôi được. Cứ coi như Tử Vy có trong cung này đi, nhưng có thế nào thì cô ta chỉ là một cung nữ bình thường. Nếu bây giờ thiếp muốn cái cô cung nữ đó của cát cát ở bên cạnh hầu hạ thiếp, thì điều đó có được không ạ?

Lời của Hoàng hậu làm vua Càn Long nổi giận:

- Làm một Hoàng hậu mà khanh có thể nói năng tùy tiện vậy được ư? Làm việc không nghĩ đến tư cách thật đáng trách.

Lời phê bình làm Hoàng hậu tái mặt, bà ngỡ ngàng nhìn nhà vua:

- Bẩm Hoàng thượng! Không lẽ địa vị hiện nay của thiếp chẳng hơn một cung nữ ư? Sao Hoàng thượng lại dùng những lời lẽ như vậy với thiếp?

Vua Càn Long không còn bình tĩnh được nữa, sử dụng ngay câu nói của Tiểu Yến Tử.

- Cung nữ cũng là con người, cũng có mẹ cha, chứ nào phải con vật. Cái danh xưng “Hoàng hậu" có nghĩa là “Mẫu nghi thiên hạ" Vậy thì trẫm hỏi “Mẫu nghi" của khanh nó ở đâu? Khanh đọc sách chẳng thấy câu “Già phải nghĩ đến cái già của người khác. Trẻ phải nghĩ đến cái tuổi trẻ của người". Nếu khanh không giữ được cái tư cách “Quốc mẫu" thì cái vị trí Hoàng hậu này tốt hơn nên nhường lại cho người khác đi!

Hoàng hậu nghe vua phán, cảm thấy choáng váng, lui ra sau không biết phải nói gì nữa.

Vua Càn Long lớn tiếng:

- Còn chần chờ gì mà không thả Tử Vy đi!

Hoàng hậu vẫn cương quyết:

- Thần thiếp vì Hoàng thượng trừ gian, không thể giao trả Tử Vy dược!

Vua Càn Long giận dữ:

- Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ! Ba ngươi hãy mau vào trong mang Tử Vy ra đây!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ chỉ chờ có vậy là vội vã hô: "Tuân chỉ!" rồi phóng nhanh ra phía sau Khôn Ninh Cung.

Lúc đám Nhĩ Khang xông đến mật thất, thì cũng là lúc Dung ma ma và ba bà ma ma khác đang bắt đầu tiếp tục cuộc khảo cung Tử Vy. Hành vi của họ khiến cho cả ba đều vô cùng phẫn nộ. Nhĩ Khang quát lớn:

- Con mụ phụ thủy già kia, chết đến nơi rồi vẫn khảo tra người vô tội ư?

Và không thêm một tiếng thứ hai, chàng phóng tới đá cho Dung ma ma một đá thật mạnh khi trông thấy những vật khảo tra bày

ra đấy. Chàng càng giận hơn, nhặt lấy mấy cây đâm thẳng lên người Dung ma ma, vừa đâm vừa nói:

- Đấy cho ngươi thấy. Đồ khốn nạn! Thứ ma quỷ đội lốt người, không có trái tim. Ngươi thưởng thức thử xem hình phạt này thế nào? Ngươi có biết đau không?

Dung ma ma ngã dài dưới đất, đau quá vừa lăn vừa hét như bị chọc tiết:

- Ối! Hoàng hậu nương nương ơi! Hãy đến cứu tôi!

Nhĩ Khang quay lại thấy Tử Vy nằm co quắp, lòng đau nhói. Vội buông Dung ma ma ra đó, chạy lại ôm lấy Tử Vy:

- Tử Vy, xin lỗi muội, huynh đã đến quá muộn!

Tử Vy thấy Nhĩ Khang, nước mắt chảy như mưa.

Dung ma ma nằm lăn đó, tiếp tục gào kêu cứu. Nhĩ Thái thấy vậy, táng lên thêm cho bà ta mấy bạt tai:

- Còn dám kêu nữa ư? Con mụ độc ác? Ta cho ngươi chầu trời

ngay bây giờ!

Vừa nói, chàng vừa rút gươm ra. Hành động của Nhĩ Thái làm Dung ma ma sợ hãi nín ngay. Mụ ta lồm cồm bò dậy, dập đầu liên tục:

- Xin Phước thiếu gia tha mạng, hãy tha mạng, tôi đã biết lỗi rồi.

Và quay qua Vĩnh Kỳ, bà ta van xin:

- Xin Ngũ A Ca, hãy cứu mạng cho già.

Vĩnh Kỳ bồi thêm cho Dung ma ma một đá. Các ma ma khác thấy vậy đều quỳ mọp xuống dập đầu lia lịa xin tha mạng. Vĩnh Kỳ nói:

- Nhĩ Thái! Muốn giết mụ ta dừng giết ở đây, hãy lo cứu Tử Vy trước đã. Còn cái mụ này lúc nào xử mà chẳng được? Hoàng A Ma đang chờ bọn mình bên ngoài, đừng có để mất thì giờ nữa nhé?

Nhĩ Thái còn giận dữ, nên quơ đao một cái. Cái búi tóc trên đầu Dung ma ma rơi ngay xuống đất. Dung ma ma hoảng hồn, ngất

xỉu ngay tại chỗ. Nhĩ Thái nắm ngay thắt lưng bà ta xềnh xệch lôi đi, nói:

- Ta không giết ngươi, rồi sẽ có người giết ngươi, để ta xách ngươi ra cho Hoàng thượng xử tội!

Nhĩ Khang bế Tử Vy đi theo. Khi Nhĩ Khang bế Tử Vy đến trước mặt vua. Hình hài xơ xác của Tử Vy làm vua biến sắc. Nhĩ Khang vừa giận vừa nói:

- Hoàng thượng, con đã cứu được Tử Vy ra, cô ấy bị Dung ma ma tra tấn đến cả người trọng thương thế này.

Tiểu Tến Tử và Kim Tỏa vừa trông thấy Tử Vy đã khóc òa. Tiểu Yến Tử nói:

- Tử Vy ơi Tử Vy, ta đã hại muội... Tội ta thật đáng chết!

- Các ngươi đã làm gì mà để cô ấy bị đau đớn thế này. Cả ngươi thương tích thật quá đáng.

Tử Vy đã tỉnh lại, thấy Vua nên cố gắng gượng quỳ lạy. Nhĩ Khang không cho, giao Tử Vy cho Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa.

Lúc đó mọi người mới thấy Tử Vy người mềm nhũn, không thể đứng được.

Vua Càn Long bước tới nhìn kỹ Tử Vy không khỏi thương xót.

- Tử Vy, ngươi bị thương ở nơi nào vậy?

Tử Vy ngước lên nhìn vua Càn Long. Cố gắng quỳ xuống nhưng vừa quỳ đã quỵ xuống ngay vào lòng Tiểu Yến Tử:

- Hoàng thượng, Tử Vy không bị thương đâu ạ.

Vua Càn Long lắc đầu:

- Bị thế này rồi mà còn cho là không sao ư? Ngươi cứ nói thẳng đi. Ai đã đánh ngươi? Đánh thế nào, dùng thứ gì đánh? Cứ nói. Đừng sợ gì cả. Trẫm là người quyết định ở đây mà!

Hoàng hậu thấy Tử Vy được cứu ra, đã thấy lo lắng, vội bước tới định biện minh.

- Tâu Hoàng thượng...

Vua Càn Long giận dữ trừng mắt:

- Trẫm đang hỏi chuyện Tử Vy. Hoàng hậu không được chen vào!

Lúc đó Nhĩ Thái lôi Dung ma ma đến trước mặt vua nói:

- Tâu Hoàng thượng, thần đã đem cái tay giết người ra đây!

Dung ma ma bị đẩy ngã đã tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn thấy Vua, đã sợ hãi, dập đầu:

- Xin Vạn tuế gia tha mạng... Vạn tuế gia... Nô tài không dám... Từ đây nô tài sẽ không dám nữa.

Vua Càn Long trợn mắt nhìn Dung ma ma. Bao nhiêu sự giận dữ quay qua trút cả lên bà ta:

- Cái con người thất đức kia. Bao nhiêu sóng gió đều do ngươi gây ra cả. Tại sao có thể tàn nhẫn với một cô gái yếu đuối như vậy? Ngươi ác tâm lắm!

Và quay đầu ra sau, ra lệnh:

- Trại Oai, Trại Quảng đâu! Mang mụ ta ra chém đầu ngay!

- Phụng chỉ!

Trại Oai, Trại Quảng ứng tiếng, rồi bước tới kéo Dung ma ma đi. Dung ma ma hồn phi phách tán, kêu lên:

- Hoàng hậu ơi! Hoàng hậu!

Hoàng hậu bấy giờ không còn tự ái được nữa, vội quỳ xuống trước mặt vua:

- Xin Hoàng thượng hãy nương tình. Dung ma ma dù gì cũng là vú nuôi của thiếp, thân như mẹ ruột, xin Hoàng thượng hãy khai ân.

- Ngươi muốn ta khai ân là sao? Dung ma ma chẳng qua chỉ là một nô tỳ. Ta giết một nô tỳ mà ngươi cũng đau lòng ư?

Hoàng hậu bắt đầu khóc:

- Thần thiếp biết lỗi rồi, xin Hoàng thượng hãy rộng lòng cho.

Bấy lâu nay Thiếp tuy ở Khôn Ninh Cung. Nhưng ngày dài buồn thảm chỉ có Dung ma ma làm bạn. Không có công lao gì nhưng cũng có tấm lòng. Xin bệ hạ hãy nghĩ đến tình cảm phu thê, mà tha thứ cho thiếp một lần.

Câu "ngày dài buồn thảm" của Hoàng hậu như có ý trách. Vua Càn Long cũng thấy chột dạ, nên cơn giận phần nào vơi bớt:

- Kẻ nô tỳ của ngươi, ngươi biết thương tiếc, còn nô tỳ của Tiểu Yến Tử, thì ngươi lại dửng dưng. Thế là thế nào? Ngươi không nhớ câu: "người cũng như ta ư?"

Hoàng hậu nhẫn nhục:

- Thần thiếp đã biết lỗi rồi!

Vua Càn Long quay lại:

- Dung ma ma, ta tạm để cái đầu ngươi lại. Nhưng nếu từ đây về sau còn phạm lỗi, còn đến Thấu Phương Trai gây sự, thì ta không tha cho ngươi đâu!

Dung ma ma dập đầu lạy tạ lia lịa:

- Nô tỳ xin tạ ơn Hoàng thượng! Tạ ơn Hoàng thượng!

Vua lại phán:

- Tội chết tuy miễn được, nhưng tội thì vẫn còn đó. Trại Oai, Trại Quảng đâu. Mau mang mụ ta ra đánh hai mươi trượng cho ta!

- Vâng.

Trại Oai, Trại Quảng vội vã lôi Dung ma ma ra ngoài. Hoàng hậu thấy Dung ma ma bị lôi đi, chẳng dám nói thêm tiếng nào.

Vua lại quay qua nhìn Tử Vy, hỏi:

- Tử Vy, ngoài Dung ma ma ra, còn có ai tham gia vào chuyện này nữa không? Họ có nói lý do tại sao lại cư xử với ngươi vậy không?

Tử Vy được Kim Tỏa và Tiểu Yến Tử dìu hai bên, quỳ xuống trước mặt vua:

- Bẩm Hoàng thượng, chẳng còn ai nữa ạ. Xin Hoàng thượng bỏ qua cho. Hoàng hậu có răn dạy nô tỳ, thì đó là chuyện tự nhiên của trời đất. Được Hoàng hậu để ý đến đã là phúc đức của nô tỳ.

Tử Vy chỉ nói được bao nhiêu lời là lại ngất xỉu. Tiểu Yến Tử ôm lấy Tử Vy, nước mắt như mưa:

- Tử Vy ơi Tử Vy! Đừng có chết nghe, ngươi mà chết là ta cũng chết theo đấy.

Vua Càn Long thấy vậy, vội vã gọi:

- Mau đưa cô ta về Thấu Phương Trai. Bảo Thái y đến xem bệnh ngay, không được chậm trễ.

Tử Vy được mang về Thấu Phương Trai đặt nằm lên giường, một lúc đã tỉnh lại.

Ở Thấu Phương Trai lúc đó mọi người đều bận rộn, Thái y đến một lúc mấy người. Lệnh Phi cũng đến, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử và các cung nữ, thái giám khác người bưng thuốc, đấm bóp... nhịp tim của Tử Vy hoạt động bình thường lại.

Vua Càn Long cũng thân hành đến xem bệnh.

Kim Tỏa và Tiểu Yến Tử vừa nhìn thấy vua là vội vã quỳ xuống chào hỏi. Tiểu Yến Tử chỉ nói một tiếng.

- Hoàng A Ma!

Là khóc òa không nói được gì nữa. Tử Vy thì đã tỉnh táo được đôi chút, nhưng mặt mũi vẫn xanh xao. Thấy vua đến thăm mừng quá gọi:

- Hoàng thượng!

Rồi định xuống giường hành lễ, nhưng vua đã ngăn lại, nhìn Tử Vy người nói:

- Con không cần thi lễ gì cả. Lệnh Phi đã cho ta biết có phải họ đã sử dụng kim nhọn để tra khảo con không? Hừ tàn nhẫn thật. Họ châm kim khắp cả người con à? Đau lắm hở.

Những lời hỏi thăm, rồi ánh mắt chăm sóc của vua làm Tử Vy vô cùng cảm động:

- Tạ ơn Hoàng thượng đã quan tâm. Hiện con đã thấy bớt đau rồi.

Vua Càn Long gật đầu:

- Đau đến độ mặt mày không còn một giọt máu mà bảo là không đau nữa ư?

Tử Vy nghẹn lời nói:

- Có Hoàng thượng và Lệnh Phi nương nương chăm sóc, lo lắng thuốc men như vậy, có đau con cũng cảm thấy hết đau.

Vua Càn Long nghe nói rất xúc động, hỏi:

- Tại sao Hoàng hậu lại sử dụng nhục hình như vậy với ngươi? Ban nãy ở đấy không tiện nói. Còn bây giờ ở đây ngươi hãy nói đi?

Tử Vy cuối đầu:

- Xin Hoàng thượng bỏ qua đừng nhắc lại nữa.

- Con cứ nói, chẳng có gì đâu mà sợ.

Tử Vy nhìn vua, ánh mắt thành khẩn:

- Hoàng hậu là quốc mẫu, vì vậy có muốn dạy dỗ con thế nào, đều có quyền lợi và lý do riêng của người. Kính thưa Hoàng thượng, sách có nói “Gia hòa vạn sự hưng" (Gia đình mà hòa nhã, Sự nghiệp mới hưng thịnh). Vì vậy, chỉ vì một con a đầu nhỏ như con, mà cung đình đã có chuyện không vui. Vả lại, Hoàng thượng đã trừng phạt Dung ma ma, nô tỳ cảm thấy như vậy là đủ lắm rồi.

Vua có vẻ không hài lòng:

- Ngươi nói như vậy, nhưng nếu rủi có chuyện chết người thì làm sao? Vả lại hoàng cung là nơi cao thượng yên tĩnh. Đây là nhà của trẫm mà. Hoàng hậu lại hành động một cách ngang ngược vậy, bức hại người khác, thì còn ra thể thống gì?

Tử Vy thấy vua giận, không dám nói gì thêm. Tiểu Yến Tử đứng cạnh, chen vào:

- Hoàng A Ma. Có gì đâu mà Hoàng A Ma thắc mắc? Chẳng qua vì Hoàng hậu ghét cay ghét đắng cái Thấu Phương Trai này, không có cách nào nhổ bỏ đi, nên tìm mọi cách phá, bức hại người ở đây. Hoàng A Ma, họ cũng biết là Hoàng A Ma rất bận, chúng con thì không dám nhờ người mới hành động thế. Nếu hôm nay mà Hoàng thượng không có trong cung, thì Tử Vy coi như mất mạng rồi. Cô ấy coi vậy mà mạng cũng lớn.

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử thở ra:

- Con yên tâm, trẫm đã dặn dò Nhĩ Khang, cho thị vệ đến tăng cường bảo vệ các con. Từ rày sắp lên bên Khôn Ninh Cung muốn gọi gì phải thông qua trẫm. Trẫm đồng ý mới được. Vì vậy chắc không có chuyện gì xảy ra nữa đâu.

Lệnh Phi thấy vua quá lo nên nói vào:

- Hoàng thượng yên tâm về nghỉ đi. Ở đây có Tiểu Yến Tử lo cho Tử Vy. Nhĩ Khang và Nhĩ Thái bảo vệ, chắc chắn không có vấn đề rồi.

Vua Càn Long nhìn Tử Vy, rồi gật đầu:

- Thôi được. Tử Vy hãy cố an dưỡng nhé. Ngươi muốn ăn uống gì cứ bảo ngự trù nấu cho. Bữa nay ngươi bị bức hại mà vẫn không nói ra nguyên do. Trẫm nghĩ có lẽ trẫm cũng hiểu được cái câu “Gia hòa vạn sự hưng" của ngươi đã nói lên được rất nhiều điều. Trẫm hiểu và ngươi cũng đừng sợ. Khi nào ngươi hết bệnh, trẫm sẽ đến đây tiếp tục đánh cờ với ngươi.

Lời của vua làm Tử Vy nước mắt như mưa, nhưng không quên nói:

- Tạ ơn Hoàng thượng... tạ ơn Hoàng thượng.

Vua Càn Long cười:

- Trẫm thấy nếu trẫm không đi, chắc ngươi chưa nghỉ ngơi được đâu!

Và quay sang Lệnh Phi, vua nói:

- Lệnh Phi, thôi đi nào!

Cả phòng vội quỳ xuống tiễn vua.

Vua Càn Long vừa bỏ đi là Nhĩ Khang bước vào. Vừa nhìn thấy Nhĩ Khang, Tiểu Yến Tử đã hạ lệnh cho tất cả những người trong phòng bước ra ngoài, đồng thời nói với Nhĩ Khang:

- Nói ít thôi nhé, Thái y đã dặn là phải để cô ấy nghỉ ngơi. Tôi và Kim Tỏa sẽ canh phòng ngoài cửa, không để ai bước vào đâu.

Nhĩ Khang cảm kích:

- Cảm ơn cô!

Kim Tỏa cũng đến chào Nhĩ Khang rồi dặn dò:

- Tiểu thư bị ê ẩm cả mình, sức khỏe có lẽ yếu nhiều, bệnh nặng không nhẹ đâu. Thiếu gia cố mà an ủi, biết đâu nhờ thiếu gia mà tiểu thư sẽ mau lành. Có điều đừng bao giờ nói chuyện đưa tiểu thư ra khỏi đây. Vì ban nãy Hoàng thượng đến thăm, làm tiểu thư xúc động khôn cùng, sẽ không bao giờ tiểu thư chịu rời khỏi đây nữa đâu.

Nhĩ Khang ngạc nhiên, nhưng rồi gật đầu:

- Được rồi, được rồi, tôi biết.

Dặn dò xong, Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa bước ra ngoài. Nhĩ Khang bước tới giường, cầm tay Tử Vy lên hôn, mà không nói được lời nào cả.

Tử Vy thấy Nhĩ Khang cũng xúc động, nói qua nước mắt:

- Mọi thứ đã qua cả rồi huynh ạ. Căng thẳng, sợ hãi nhưng không có gì nguy hiểm.

- Còn không có gì nguy hiểm nữa ư? Cả người muội đầy thương tích thế này, mà còn nói là chẳng sao được ư?

Nhĩ Khang nói rồi lắc đầu:

- Huynh đau xót vô cùng, vì những gì muội gánh chịu.

- Huynh đừng nói như vậy, muội sẽ buồn hơn nếu biết huynh vì muội mà buồn.

- Huynh biết là không nên để muội buồn thêm. Nhưng mà huynh không thể không nói ra điều huynh nghĩ. Thật sự muội biết không, huynh chẳng bao giờ hình dung ra nổi, chuyện lại có thể

xảy ra như thế này. Huynh thấy mình thật vô dụng, tội lỗi, bất lực, không bảo vệ được cho muội. Để muội bị dày vò, đau đớn. Huynh là một thằng tồi!

Tử Vy vừa khóc, vừa nói:

- Muội biết, muội biết cả rồi, nhưng lỗi nào phải tại huynh?

Rồi Tử Vy mỉm cười yếu ớt:

- Thôi không có gì để buồn nữa. Hoàng thượng bắt đầu chiếu cố tới muội. Vậy là phúc rồi.

- Bị thương tích đầy mình, vậy mà còn cho là phúc ư? Hỏi thật muội bị tra khảo bằng kim châm hay còn gì nữa không?

- Chẳng có gì nặng đâu. Huynh đừng quá cho muội như vậy. Sự chăm sóc, lo lắng của huynh đã khiến cho những đau khổ thân xác của muội, gần như biến mất. Muội thấy hết sức hạnh phúc, chỉ bị một chút thương tích mà được biết bao nhiêu người lo cho mình thì là quá hạnh phúc rồi. Huynh biết không cả Hoàng thượng cũng đích thân lo cho muội, kêu Thái y rồi cả Lệnh Phi nương nương cũng đến hỏi thăm. Có ai hơn được muội không?

Vì vậy chẳng có thấy đau đớn gì cả.

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Tại muội đã rơi vào cơn xoáy được nhìn cha nên có ảo giác đó. Huynh còn biết là muội không còn muốn đi đâu nữa, đúng không?

- Vâng, thú thật với huynh, muội chẳng muốn bỏ cuộc nữa.

Nhĩ Khang chợt hỏi:

- Nhưng tại sao Hoàng hậu lại sử dụng cực hình với muội như vậy? Bà ấy nghi ngờ chuyện gì?

- Bà ấy bắt muội phải nói rõ sự quan hệ giữa muội và gia đình huynh. Sự quan hệ giữa muội, Ngũ A Ca và Lệnh Phi nữa. Vì bà ta nghĩ rằng, muội là cái lưỡi câu mà gia đình huynh dùng để quyến rũ Hoàng thượng.

Nhĩ Khang nghe nói giật mình:

- Trời đất! Vậy thì huynh phải nói rõ sự thật cho mọi người biết,

không nên chậm trễ mà di hại.

- Không được! Muội hiện nay chẳng có lấy một chứng cứ cụ thể nào, ai tin? Mà sao huynh lại nôn nóng thế?

- Nhưng mà sự việc vừa qua đã làm huynh khiếp đảm quá rồi. Nếu để chuyện xảy ra một lần nữa. Huynh sợ là rồi huynh sẽ điên mất, lúc đó chẳng còn lý trí đâu để đối phó, phải chi huynh may được một cái túi thật to, bỏ muội vào, đi tới đâu mang tới đó để yên tâm!

Nhĩ Khang nói với đôi mắt đỏ. Tử Vy trấn an:

- Muội sẽ không bị gì nữa đâu, huynh yên tâm.

- Nhưng huynh lại không yên lòng!

Nhĩ Khang nói và nắm lấy tay Tử Vy hôn một cách thương xót. Nụ hôn của Nhĩ Khang làm trái tim Tử Vy ấm hẳn lên.

Những vết thương do bị tra khảo trên người Tử Vy dù gì cũng là những vết thương ngoài da, nên không trầm trọng lắm, chỉ sau mấy ngày tịnh dưỡng. Tử Vy gần như bình phục, sự bình phục

nhanh chóng này thật ra ngoài thuốc men, còn do sự khích lệ tinh thần của vua và Lệnh Phi nữa. Vì vậy, mười mấy ngày sau Tử Vy đã trở nên hồng hào, xinh đẹp như cũ.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 22

Hôm ấy là một ngày đẹp trời.

Tiểu Yến Tử có vẻ rất phấn khởi, đứng giữa sân, tay cầm một cây roi chín khúc múa may. Tử Vy và Kim Tỏa cùng với Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đứng gần đấy xem cô nàng biểu diễn.

Tiểu Yến Tử sau khi đi roi một màn, nói:

- Tử Vy, hôm nay sức khỏe muội đã hồi phục. Vậy phải bắt đầu luyện võ đi. Cả đám Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử đều phải học. Vì bây giờ ta thấy, chẳng biết võ công rất là nguy hiểm. Cái Thấu Phương Trai này cứ bị người ta đe dọa. Vì vậy người người đều phải học võ công, tất cả đều phải là cao thủ!

Tử Vy cười:

- Học gì thì học chứ học võ công, tôi chẳng học được đâu.

- Làm sao lại không được? Muội thấy đấy ngay cái món Lễ Vận gì đó khó nuốt thấy mồ, mà tỉ tỉ đã học được bốn quyển rồi, lại biết làm thơ nữa. Ngày ngày còn phải tập viết. Nếu chữ mà ta học được thì võ nghệ muội cũng phải học được chứ. Nào bắt đầu đi!

Tử Vy né qua một bên.

- Thôi tha cho muội đi, muội học thứ đó chẳng được đâu.

Tiểu Yến Tử đành chuyển mục tiêu.

- Vậy thì Kim Tỏa, mi phải học, vì nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ Tử Vy, rất nặng nề. Nếu lần sau mà Tử Vy bị người ta bắt cóc mang đi ức hiếp, là lỗi tại ngươi đấy!

Kim Tỏa tròn mắt:

- Muội học võ ư?

- Đúng rồi, ngươi đấy! Các ngươi đúng ra người người đều phải luyện võ. Vậy mà ai cũng né tránh. Lần sau bị người ta ức hiếp rồi lấy gì mà đánh trả? Thấy mấy người mà tức chết đi được.

Kim Tỏa nhớ lại chuyện Tử Vy bị hành hạ, nổi nóng lên, nói:

- Được rồi, vậy để muội học!

Tiểu Yến Tử thấy có học trò vội múa một đường roi cửu khúc khoa trương, vừa múa vừa nói.

- Đánh ra thế này này, rồi thu hồi như vầy nè. Đánh thì phải đánh mạnh, lúc đánh chân phải đứng cho vững, động tác linh hoạt, là đường roi sẽ linh hoạt.

Đánh xong, giao roi lại cho Kim Tỏa. Kim Tỏa bắt chước Tiểu Yến Tử, vừa múa vừa hét.

- Đánh ra thế này, thu lại thế này. Đánh phải mạnh...

Đang đánh, không ngờ cây roi lại không chuyển động theo ý mà

mỗi khúc nó lại hướng về một ngã, đụng nhau nghe lốp cốp. Phần đầu quay lại đập thẳng lên đầu Kim Tỏa, làm bay cả kẹp, sút cả bông tai. Kim Tỏa hoảng quá thu hồi roi lại. Không ngờ đầu roi lại quay qua đánh về phía Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử né nhanh, vừa tránh vừa hét.

- Kim Tỏa, ngươi đánh gì mà kỳ cục vậy. Kẻ thù chưa chết thì ngươi đã tự sát rồi. Đừng đánh về phía tôi, hãy lại đằng kia, chỗ cái cây đó. Hãy xem đó như kẻ thù, và đánh nó, đừng đánh ngược lại mình.

Kim Tỏa nghe lời, nhưng vẫn không làm chủ được cây roi, càng đánh càng trả ngược đòn lại, lúc trúng bản thân, lúc trúng Tiểu Yến Tử. Đám đông đứng đấy vừa hết hồn, vừa tức cười.

Kim Tỏa dừng lại, lắc đầu:

- Không được! Cây roi này như có tà ma vậy. Cầm lên đánh lại giống như con rắn, cong cong quẹo quẹo chứ không nghe lời điều khiển của muội. Nó muốn quay sang đâu tự ý quay, muội giữ lại cũng không được!

- Nói xàm! Cây roi của người ta như vậy mà nói là có ma ư? Muốn dùng nó phải biết điều khiển không chỉ dùng sức thôi. Cây roi này rất hay, tại muội không biết điều khiển chứ mỗi khúc nó đều có công dụng khác nhau. Dương đông kích tây đều được. Đánh tới... đúng rồi, mạnh một chút, rồi... thu về...

Kim Tỏa làm lại nhiều lần, bắt đầu điều khiển được ngọn roi, nhưng vẫn chưa thuần thục.

- Hô la. Hấp... Đánh này..., Hu la. hấp thu về... Được rồi!

Thỉnh thoảng ngọn roi lại chệch ra ngoài, lúc thì trúng Tiểu Đặng Tử, lúc lại trúng Tiểu Trác Tử, khiến mọi người không dám đứng gần. Kim Tỏa nói

- Xin lỗi... Xin lỗi nhé. Tôi không cố ý đâu!

Tiểu Đặng Tử lắc đầu.

- Kim Tỏa, có lẽ lúc cô luyện võ xong. Bọn này đều u đầu vỡ trán cả.

Minh Nguyệt chen vào:

- Nào chỉ u đầu vỡ trán, mà lúc đó sợ cả tính mệnh cũng không còn.

Tiểu Trác Tử nói:

- Thôi thôi đủ rồi. Tôi van cô đừng có luyện nữa!

Thể Hà lại ngạc nhiên:

- Cái roi này kỳ cục thật, cái cây đứng sờ sờ ra đó mà không đánh, cứ lựa người phe ta đánh không hà, sao hi hữu vậy?

Người này một tiếng, người kia một tiếng, Tử Vy thấy vậy nói.

- Tiểu Yến Tử, sao lại thật thà vậy. Lúc khởi đầu tập sao không chọn món binh khí nào dễ dàng một chút, chẳng hạn như khúc cây chẳng hạn, mới tập mà sử dụng roi cửu khúc rồi.

Kim Tỏa nghe vậy ngưng lại nói với Tiểu Yến Tử.

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chúng ta bắt đầu bằng roi nhất khúc đi.

Tiểu Yến Tử nổi quạu.

- Cái gì mà roi nhất khúc? Từ nào tới giờ ta chưa hề nghe đến món binh khí đó bao giờ!

Kim Tỏa nghe vậy nói:

- Nếu không có thì tôi xin miễn học vậy.

- Không được! Ngươi là người thường xuyên ở cạnh Tử Vy, mi phải học võ để bảo vệ cô ấy. Nào nào ta bắt đầu lại nào. Ta sẽ biểu diễn lại một lại một lần nữa cho ngươi xem.

Tiểu Yến Tử đỡ lấy cây roi cửu khúc, rồi múa ào ào. Đám đông đứng quanh vỗ tay. Tiểu Yến Tử thấy được vỗ tay, hứng chí lên nói.

- Đấy có thấy chưa? Quất roi về phía trước, rồi phía sau, bên phải, bên trái. Trên xuống dưới, lúc quất phải mạnh tay. Đánh thế này nè... Nhắm ngay cổ tay đối phương đi roi, là chắc chắn roi sẽ câu vào tay đối phương ngay. Còn nếu nhắm ngay người hắn, thì hắn cũng khó mà chạy thoát, chắc chắn là sẽ bắt được. Đánh cho đối phương tơi tả mới thôi.

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa múa roi. Không ngờ vì quá hứng chí đi roi mạnh quá, nên cán roi cũng tuột khỏi tay và bay thẳng lên cành một cây thông già.

Lúc đó, Tiểu Yến Tứ vội vã biện minh.

- Ờ! Cây roi này, nó đã bị Kim Tỏa dạy bậy nên không nghe lời ta nữa. Nó ham chơi đến độ bỏ ta đi rồi.

Rồi quay lại bảo:

- Tiểu Đặng Tử. Ngươi mau đi nhặt cây roi kia về cho ta xem.

Tiểu Đặng Tử tròn mắt:

- Làm sao nhặt được?

Tiểu Đặng Tử nhìn lên cây, ngọn roi nằm vắt vẻo khá cao, khó bề mà leo tới. Tử Vy nói:

- Thế này chắc phải dùng một chiếc thang cao mới được.

Tiểu Yến Tử lại làm ra ta đây, nói:

- Hừ, cao gì mà cao. Ta phi thân là lên đến đó ngay.

Nói xong là trổ tài phóng lên. Nhưng trèo chưa tới roi đã tuột rơi xuống. Tiểu Yến Tử tức mình, chẳng ngờ cái ngón khinh công của mình lại tệ như vậy. Nhảy lại lần thứ hai cũng chưa lấy được, mà một nhánh thông nhỏ lại xuyên qua mái tóc, làm xổ tung cả mái tóc.

Tử Vy lắc đầu:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi. Khinh công thế này nguy hiểm quá, để tôi bảo Kim Tỏa đi lấy cái thang cho nhanh hơn.

Tiểu Đặng Tử nói:

- Nhưng cái thang cao đến tận đó đâu có?

Minh Nguyệt tài khôn:

- Vậy thì bọn mình trồng chuối theo kiểu múa lân đi, chắc sẽ tới ngay.

Tiểu Yến Tử nghe vậy tán đồng ngay.

- Đúng rồi, đúng rồi! Trồng chuối đi, ta sẽ lấy được roi mà.

Thế là cả đám đông kéo tới dưới gốc cây. Tiểu Trác Tử dưới cùng, rồi Tiểu Đặng Tử, Minh Nguyệt, Thể Hà... Cả bọn chưa trèo lên được cây thì "A!" một tiếng. Người dưới cùng không chịu nổi sức nặng cả đám bên trên, sụm chân. Cả bọn bị té cả. Tử Vy khoát tay:

- Thôi đừng có trồng chuối kiểu này nữa, chẳng được việc gì đâu. Không lẽ các bạn ở đây chẳng có ai biết leo cây cả ư?

Tiểu Yến Tử bấy giờ mới ngộ ra:

- À! Đúng rồi phải trèo cây thôi. Vậy mà không nghĩ ra, ngu thật.

Và ra lệnh cho tất cả.

- Bọn bây leo lên cây đi!

Tiểu Yến Tử trèo lên trước, kế đến Tiểu Đặng Tử rồi tới Tiểu

Trác Tử.

Tử Vy, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà thì đứng ở dưới hồi hộp nhìn lên.

Đang lúc cả ba đang hì hục trèo đến mục tiêu, thì Nhĩ Khang, Nhĩ Thái đến.

Thấy bọn Tiểu Yến Tử đang trèo cây, Nhĩ Khang ngạc nhiên hỏi.

- Các người làm gì mà trèo lên đó vậy?

Tiểu Yến Tử vừa trườn về phía nhánh cây có cây roi cửu khúc, vừa nói.

- Im nào! Ta sắp lấy được nó rồi đây!

Nhĩ Thái quan tâm:

- Cẩn thận đấy, coi chừng té bây giờ!

Nhĩ Khang thấy Tiểu Yến Tử ra rất xa sợ rơi xuống hỏi những người đứng dưới.

- Nào... Chơi trò gì vậy? Mấy người biết họ làm gì không?

Tử Vy đáp:

- Họ định lấy chiếc roi vướng trên ấy đó mà!

- Lấy chiếc roi à?

Nhĩ Khang hỏi, rồi khinh công một cách nhẹ nhàng, mang dễ dàng chiếc roi xuống.

Lúc đó Tiểu Yến Tử vẫn còn lơ lửng trên cành, trố mắt nhìn Nhĩ Khang.

- Đã lấy được chiếc roi rồi ư?

- Vâng.

Nhĩ Khang đáp, rồi tiếp:

- Thôi cô xuống đi chứ. Hoàng thượng muốn cô và Tử Vy sang ngự hoa viên cùng xem hoa nở. Có cả Ngũ A Ca ở đấy nữa đó.

Đi nhanh lên, đừng để Hoàng thượng chờ.

Tiểu Yến Tử nghe nói vua gọi, vội vàng trèo xuống. Chuyện luyện võ coi như dừng lại ở đây. Yến Tử và Tử Vy trở vào Thấu Phương Trai trang điểm lại một chút, rồi mới đi gặp Hoàng thượng.

Càn Long hoàng đế thấy Tử Vy khỏe khoắn tươi tỉnh thì yên tâm lắm, nhưng vẫn hỏi:

- Tử Vy, thương tích trên mình ngươi đã hoàn toàn khỏi hẳn chưa?

- Bẩm hoàng thượng, đã hết hẳn rồi.

Trong khung cảnh hoa viên hoàng cung rực rỡ với những thảm hoa muôn hồng ngàn tía, nhà vua vui vẻ nhìn đám trẻ. Một Tiểu Yến Tử lanh lợi hoạt bát, một Tử Vy trầm tĩnh dịu dàng, một Vĩnh Kỳ tuấn tú, một Nhĩ Khang nho nhã, một Nhĩ Thái hiên ngang... đúng là nam tài nữ mạo. Nhà vua cảm thấy hài lòng lắm. Nhà vua có lần đã từng gián tiếp tỏ ý cho Lệnh Phi hiểu ngầm rằng Tiểu Yến Tử đã lớn, lại thân thiết với anh em nhà họ Phúc, thì không biết nên gả nàng cho Nhĩ Khang hay là Nhĩ Thái. Vì

vậy dịp này nhà vua cứ quan sát Tiểu Yến Tử va anh em họ Phúc xem là nàng xứng với người nào.

Đi một vòng thưởng hoa xong, mọi người vào ngôi nhà ngồi nghỉ, nhà vua bảo:

- Hôm nay trẫm cho gọi các ngươi tới để thưởng hoa, đồng thời cũng để nói về việc trẫm muốn cải trang vi hành trong dân gian, thăm thú dân tình. Tiểu Yến Tử, Tử Vy, có thật là cả hai người cũng muốn đi theo trẫm không?

Tiểu Yến Tử nghe vậy mừng quá, nhảy lên vỗ tay:

- Hay quá! Đương nhiên rồi! Hồi này chúng con gặp nhiều chuyện rắc rối quá, lại cứ giam mình trong cung mãi, buồn chán lắm. Nay phụ hoàng cho chúng con ra ngoài, chẳng những chúng con được vui vẻ, mà biết đâu vận mệnh của chúng con lại chẳng tốt hơn.

Nhà vua hơi ngạc nhiên:

- Trẩm không hiểu! Tại sao chuyện xuất cung lại có liên qua đến vận mệnh của các ngươi?

Tiểu Yến Tử vui vẻ giải thích:

- Đương nhiên là có liên quan rồi. Nhân phùng hỷ sự tinh thần sảng mà (người ta gặp chuyện vui mừng thì tinh thần sảng khoái). Tinh thần sảng khoái thì tất nhiên là thay đổi được vận mệnh, khiến vận xấu không còn nữa.

Nhà vua cười, đăm đăm nhìn cô "công chúa" yêu quý:

- Con thì chỉ thích xuất cung thôi. Được, trẫm thấy là cổ nhân có câu "con gái lớn không nên giữ trong nhà", con cũng đã trưởng thành rồi. Tình hình này thì trẫm phải tính chuyện gả chồng cho con mới được.

Tiểu Yến Tử đang đứng, nghe vậy thì giật mình, hai chân tự nhiên vấp vào nhau suýt ngã, Tử Vy phải vội đỡ nàng. Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ thì đưa mắt nhìn nhau, nét mặt cả hai đều có vẻ căng thẳng. Nhà vua thì lại cảm thấy thích thú, cười ha hả:

- Tiểu Yến Tử, con làm sao vậy? Nghe đến chuyện lấy chồng thì mừng quá đến nỗi đứng không vững hay sao?

Tiểu Yến Tử kêu lên:

- Phụ hoàng! Xin phụ hoàng đừng có đùa giỡn, làm con thiếu chút nữa thì ngất xỉu đây này. Con như vầy, không có bà mẹ chồng nào thèm đâu. Xin phụ hoàng đừng có phí tâm lo chuyện đó.

Nhà vua lại cười ha hả:

- Cái gì mà không thèm?...

Rồi không biết hay hữu ý, nhà vua đưa mắt nhìn Nhĩ Khang, nửa đùa nửa thật:

- Nhĩ Khang, giả như trẫm muốn gả Hoàn Châu Công Chúa cho ngươi thì ngươi thấy sao? Có "thèm" không?

Nhĩ Khang giật thót mình trước câu hỏi thật bất ngờ, còn lúng túng chưa biết trả lời sao thì Tiểu Yến Tử đã ngã "bịch" xuống đất. Tử Vy vội đỡ dậy, nhưng Tiểu Yến Tử kéo mạnh quá, khiến nàng ngã xuống đất luôn. Đám cung nữ vội chạy tới đỡ cả hai người lên.

Ba chàng thanh niên thì kín đáo nhìn nhau, mỗi người mang một tâm sự, nét mặt người nào cũng lo lắng bất an.

Nhà vua ngạc nhiên lắm, hết nhìn ba chàng thanh niên, lại nhìn hai nàng mỹ nhân:

Vua Càn Long thấy Tử Vy đã hồi phục, sắc diện hồng hào, rất hài lòng. Nhà Vua hỏi.

- Còn những vết thương trên người ngươi, lành hẳn chưa?

- Dạ, bẩm Hoàng thượng, lành rồi ạ.

Trong hoa viên, lúc đó ngàn hoa đua sắc. Những khóm hoa màu khác nhau tạo thành một không gian đa dạng trữ tình. Gió mát, hương thanh. Đứng giữa đám trẻ tâm hồn vua như trẻ lại. Sự linh hoạt của Tiểu Yến tử, cái trầm lặng trinh nguyên của Tử Vy. Cái hoạt bát của Vĩnh Kỳ, sự nho nhã của Nhĩ Khang, phóng khoáng của Nhĩ Thái. Tạo thành cái không khí sống động tươi sáng quanh người, toàn là trai tài gái sắc cả. Bất chợt cua nhớ đến lời nhắc nhở của Lệnh Phi. Tiểu Yến Tử không còn nhỏ nữa. Con bé lại chơi rất thân với anh em nhà họ Phước. Vậy thì giữa hai chàng trai kia nên gả Tiểu Yến Tử cho ai? Nhĩ Khang hay Nhĩ

Thái?

Nghĩ đến đó, bất giác vua liếc nhanh về phía hai anh em họ Phước. Nhà Vua nói.

- Hôm nay các con có mặt đông đủ ở đây, trẫm vui lắm. Vì vài hôm nữa trẫm định làm một cuộc tuần du. Tiểu Yến Tử, Tử Vy. Hai đứa vẫn còn muốn cùng đi cùng với trẫm chứ?

Tiểu Yến Tử nghe hỏi, trả lời ngay.

- Đi chứ, đi chứ! Lúc gần đây con cứ gặp lắm điều xui xẻo. Được đi tuần du với Hoàng A Ma, biết đâu vận xui của bọn con sẽ khỏi.

Vua ngạc nhiên:

- Vận xui của con co dính líu gì đến cuộc tuần du của trẫm?

- Đương nhiên là có sự liên hệ. Vì con người chỉ vui khi tinh thần sảng khoái. Đi ra ngoài hoàng cung, là một điều vui. Có vui thì tinh thần sảng khoái, mà tinh thần đã sảng khoái rồi thì bao nhiêu chuyện bực mình sẽ không còn nữa.

- Con cứ thích long rong ngoài phố. Mà sách vở bảo là Nữ đại bất trung lưu (Con gái lớn rồi không nên giữ lại). Vì vậy ta nghĩ, con cũng đã đến tuổi rồi, điệu này chắc phải kiếm chồng cho con thôi!

Vua Càn Long vừa ngắm Tiểu Yến Tử vừa nói. Lời của vua làm Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ nhìn nhau căng thẳng. Còn Tiểu Yến Tử thì giật mình trợt chân suýt té. Vua Càn Long thấy vậy vui vẻ.

- Sao Tiểu Yến Tử? Làm gì vậy? Vừa nghe đến chuyện lấy chồng, đã mừng quá đứng không vững nữa rồi ư?

Tiểu Yến Tử kêu lên:

- Hoàng A Ma, đừng có nói đùa nữa, con ngã xỉu ngay bây giờ. Con gái xấu xí như con có ai thèm mà lấy. Hoàng A Ma đừng có bận tâm.

Vua Càn Long thú vị.

- Sao lại không có chứ?

Và quay qua Nhĩ Khang, cố ý nói.

- Thế nào? Nhĩ Khang? Trẫm chỉ hôn Hoàn Châu cát cát cho khanh, khanh thấy thế nào? Thích không?

Nhĩ Khang nghe nói giật mình, còn chưa kịp phản ứng, thì Tiểu Yến Tử vì hấp tấp lại té cái "phịch" xuống đất. Tử Vy vội bước tới đỡ, nhưng không hiểu đỡ bằng cách nào, mà lại té theo.

Đám cung nữ vội xúm lại đỡ hai người lên.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ thì đứng ngẩn ra đó, người nào cũng căng thẳng, lúng túng.

Vua Càn Long thấy phản ứng của đám trẻ, hết sức ngạc nhiên. Vua hỏi Tiểu Yến Tử và Tử Vy.

- Hai đứa làm gì lạ vậy?

Tử Vy và Tiểu Yến Tử đã đứng dậy ngay ngắn. Tiểu Yến Tử vừa xoa gối vừa phản ứng.

- Hoàng A Ma, mấy cái chuyện này, trước khi nói Hoàng A Ma

phải tham khảo ý kiến con trước chứ? Con dù gì cũng là con gái. Hoàng A Ma chưa gì đã tuyên bố tùm lum. Nếu người ta không đồng ý, có phải là bẽ mặt con không? Con biết là Hoàng A Ma rất thích Nhĩ Khang. Nhưng mà con người phải kín đáo một chút. Phải biết rõ tình cảm của người ta, vậy chẳng khiến ai ân hận.

Nhà vua kinh ngạc:

- Con nói cái gì mà biết rõ tình cảm? Rồi làm ai ân hận nữa. Trẫm nghe không hiểu gì cả?

- Vậy thì cha thù ghét ai, cứ gả con cho người đó. Còn nếu không thì cha tha cho người ta đi. Người nào mà cưới được con coi như người đó xấu số cả đời.

Vua Càn Long trợn mắt:

- Sao con lại tự đánh giá mình thấp như vậy?

Tiểu Yến Tử không muốn để vua bàn tiếp chuyện đó, vội lái hẳn câu chuyện sang hướng khác.

- Hoàng A Ma, thôi đừng có nói đùa nữa. Hãy bàn về chuyện tuần du sắp tới của Hoàng A Ma đi. Hoàng A Ma định hóa trang thành người như thế nào? Đi đâu chứ?

Vua Càn Long cười và chuyển theo đề tài mới, hỏi Nhĩ Khang:

- Nhĩ Khang, kế hoạch của ngươi ra sao?

Nhĩ Khang lúc đó đang nhìn Tử Vy nên không để ý. Nhĩ Thái đẩy nhẹ Nhĩ Khang một cái.

- Huynh nghĩ gì vậy, Hoàng thượng hỏi huynh về kế hoạch để vua đi tuần du kìa.

Nhĩ Khang bấy giờ mới giật mình quay lại, vì chưa chuẩn bị sẵn nên không biết nói gì, trong khi vua Càn Long lại hiểu lầm, tưởng là điều vua đề nghị ban nãy làm Nhĩ Khang ngẩn ngơ, nên vô cùng vui vẻ.

- Trẫm hỏi ngươi về kế hoạch tuần du đấy mà.

- Dạ bẩm Hoàng thượng, thần nghĩ là Hoàng thượng nên hóa trang thành lái buôn là hay nhất. Hoàng thượng là chủ, Ngũ A Ca

làm cậu chủ. Thần và Nhĩ Thái làm tùy tùng, còn Hoàn Châu cát cát và Tử Vy làm A đầu. Kỷ sư bá làm sư bá. A Ma, Bát Lục Thúc, Ngạc Mẫn... làm phu. Chúng thần đi theo hộ vệ cho chủ buôn đi thu tiền nợ, sẵn dịp đi ngao du sơn thủy. Như vậy, bên cạnh Hoàng thượng, ngoài Kỷ sư bá và Tử Vy ra, tùy tùng đều là võ tướng, nên không cần dẫn thêm thị vệ nữa, tránh được sự dòm ngó của người chung quanh.

Nhưng rồi suy nghĩ một lúc, Nhĩ Khang tiếp:

- Có lẽ phải bổ sung thêm Hồ Thái y nữa, để đề phòng có chuyện không hay xảy đến.

Vua Càn Long gật gù.

- Được! Ngươi tính như vậy cũng khá chu đáo rồi.

Vua chợt quay qua Tiểu Yến Tử hỏi:

- Tiểu Yến Tử, con đọc cho trẫm nghe bài Cổ tùng quân hành đi?

Tiểu Yến Tử giật mình:

- Cái gì mà Cổ tùng quân hành?

- Ồ! coi kìa? Hôm trước đã thỏa thuận điều kiện rồi cơ mà?

Vua hỏi. Tiểu Yến Tử gãi đầu:

- Dạ... nhưng mà... con bận quá, không có thì giờ học, nên chưa thuộc. Không thể không trả bài được sao? Hoàng thượng?

Vua Càn Long làm bộ nói:

- Nếu không thuộc bài thì ở nhà, khỏi đi!

Tiểu Yến Tử, lúng túng:

- Vậy thì... Vậy thì ngày mai nhé. Mai con sẽ trả bài cho Hoàng A Ma. Bây giờ con sẽ về học ngay.

- Thôi được ngày mai, chắc nhé?

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần II: Nước Sôi Lửa Bỏng

Chương 23

Sau buổi dạo hoa viên. Ba tay ngự lâm Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ tụ lại ở thư phòng của Vĩnh Kỳ, mở một "phiên họp khẩn cấp".

Nhĩ Khang căng thẳng nói với Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ:

- Ba người chúng ta hôm nay phải cố gắng nghiên cứu tìm một giải pháp. Tôi cảm thấy tình trạng hiện nay gay go phức tạp lắm. Tôi thấy nguy hiểm khôn cùng. Ban nãy hẳn các người đã nghe Hoàng thượng nói gì rồi chứ? Nếu trong trường hợp Tử Vy chưa làm rõ được lai lịch của mình với Hoàng thượng. Mà Hoàng thượng lại quyết định chỉ hôn. Sự trớ trêu trái quấy xảy ra thì ta sẽ xử lý cách nào?

Vĩnh Kỳ với cả một bầu tâm sự rối rắm. Đi tới đi lui trong thư

phòng, mà lòng âu lo chẳng kém Nhĩ Khang.

- Đúng vậy. Hiện nay trong số các cát cát còn lại trong cung thì tuổi tác của Tiểu Yến Tử với huynh là tương xứng nhau. Hoàng A Ma chỉ thấy tình cảm giữa Tiểu Yến Tử và nhà họ Phước các huynh sâu đậm, nên rất dễ hiểu lầm. Ban nãy câu nói của Hoàng thượng cũng là một bước thăm dò đó chứ.

Nhĩ Thái thì có vẻ không vui.

- Mỗi lần Hoàng thượng làm gì là chỉ nghĩ đến Nhĩ Khang trước chứ không bao giờ để ý đến tôi. Muốn chỉ hôn ư? Đâu nhất thiết là chỉ nghĩ đế một mình Nhĩ Khang? Tôi cũng lớn rồi vậy? Thôi được rồi, các người đừng lo, bữa nào gặp mặt Hoàng thượng, tôi sẽ nói rõ ý định của mình, để vua chỉ hôn Tiểu Yến Tử cho tôi coi như giải tỏa được nguy cơ của Nhĩ Khang ngay được chứ?

Câu nói của Nhĩ Thái, làm chiếc quạt trên tay Vĩnh Kỳ rơi xuống đất. Vĩnh Kỳ trợn mắt:

- Ngươi nói cái gì? Mi nói rõ với Hoàng thượng? Có nghĩa là giữa ngươi và Tiểu Yến Tử đã có một sự quan hệ nào đó? Từ bao giờ thế?

Nhĩ Thái nhặt cây quạt dưới đất lên cho Vĩnh Kỳ, nói:

- Chưa, chưa có gì cả. Nhưng tôi hỏi Ngũ A Ca. Nhĩ Khang huynh đây đang gặp rắc rối. Tôi là tiểu đệ, tôi không xả thân ra cứu huynh ấy thì sao? Tiểu Yến Tử trước đó đã phỗng tay trên cha của Tử Vy. Bây giờ để cho cô ấy cướp luôn người yêu của Tử Vy nữa à?

Nhĩ Khang nghĩ tới nghĩ lui, rồi gật gù:

- Hay, hay lắm! Vậy cũng được! Như vậy cũng tốt, ngươi hãy nói với vua đi, gả Tiểu Yến Tử cho ngươi thì cô ấy và Tử Vy sau này cũng ở chung trong nhà ta, họ sẽ vẫn là tỉ muội nhau. Rất hay, Tiểu Yến Tử chắc chắn thích cách sắp xếp này lắm. Chẳng có cách nào tuyệt như vậy. Ta hết sức cảm ơn cách tính của ngươi!

Vĩnh Kỳ đứng một bên, giậm chân:

- Các ngươi tính với toán. Hay thế nào mà hay? Tại sao quên cả sự hiện diện của tôi đây chứ?

Nhĩ Thái quay lên nhìn Vĩnh Kỳ, chợt hiểu ra:

- À! Ngũ A Ca... thì ra Ngũ A Ca cũng có tình ý gì ở đây ư?

Nhĩ Khang tròn mắt kinh ngạc:

- Không được! Ngũ A Ca tính vậy không được, đừng quên Tiểu Yến Tử là muội muội của huynh nhé?

Vĩnh Kỳ bực bội nói:

- Nhưng bấy lâu nay. Việc làm của mấy người là để làm sáng tỏ sự thật. Trả lại vị trí chính xác của mỗi người? Khi mọi việc đã sáng tỏ, thì Tiểu Yến Tử đâu còn là muội muội của tôi nữa? Giữa tôi và cô ấy chẳng hề có một chút quan hệ huyết thống nào cả. Cũng bởi vì biết trước cái chuyện này, nên tôi mới không hạn chế cái tình cảm của tôi đó chứ?

Nhĩ Thái thất vọng, nhưng nói:

- Như vầy thì sẽ có rắc rối đấy!

Vĩnh Kỳ hỏi:

- Rắc rối gì?

Nhĩ Thái thẳng thắn:

- Trừ trường hợp huynh lấy quyền của một hoàng tử bắt tôi không được yêu Tiểu Yến Tử, bằng không giữa hai ta sẽ có một sự đấu tranh sòng phẳng. Ai mạnh người đó thắng trong cuộc chiến này, được không?

Vĩnh Kỳ nghe vậy, tái mặt:

- Nhĩ Thái, ngươi cũng...

Nhĩ Khang nhìn Vĩnh Kỳ rồi nhìn Nhĩ Thái nói:

- Tình hình hiện nay đã vô cùng phức tạp rồi, các người làm ơn dẹp chuyện đó qua một bên, để giải quyết những vướng mắc trước mắt đi chứ?

Vĩnh Kỳ mặt đỏ gấc, lúng túng nhìn Nhĩ Thái xác minh lại.

- Nhĩ Thái, những điều ban nãy ngươi nói thật đấy chứ?

Nhĩ Thái thú nhận:

- Dĩ nhiên là nói thật. Trước người đẹp quyến rũ như vậy có quân tử nào chẳng xiêu lòng. Đâu lẽ chỉ có một mình huynh?

Vĩnh Kỳ ngẩn ra, đi tới đi lui mấy vòng trong phòng. Cuối cùng đứng lại trước mặt Nhĩ Thái, khẳng khái nói:

- Nhĩ Thái, ngươi hẳn biết, ta không bao giờ dùng quyền lực của mình để ép buộc ai cả, nhất là đối với ngươi. Bấy lâu nay giữa ta và ngươi chẳng khác gì huynh đệ ruột trong nhà. Tình cảm đó thật đáng trân trọng. Vì vậy... thôi thì ta xin rút lui, ngươi hãy tiếp tục con đường của mình, tiến tới với Tiểu Yến Tử. Còn ta đành cắn răng chấp nhận định mệnh, để là một người huynh bất đắc dĩ của cô nàng vậy.

Nhĩ Thái nghe vậy cảm động:

- Cảm ơn Ngũ A Ca đã bộc bạch điều mình nghĩ. Nhưng mà làm gì Ngũ A Ca đau lòng như vậy? Như điều ban nãy Ngũ A Ca đã nói, tình cảm giữa tôi và A Ca còn hơn cả huynh đệ ruột thịt, thì tôi làm sao có thể nhẫn tâm mà đoạt mất tình yêu của A Ca chứ?

Vĩnh Kỳ nghe Thái nói, giật mình:

- Ý của ngươi muốn nói là...

Nhĩ Thái gật đầu:

- Vâng, tôi ban nãy chỉ nói đùa với huynh thôi, chứ thật ra tôi làm sao bì được với A Ca được? Tôi đã sớm phát hiện tình cảm của A Ca dành cho Tiểu Yến Tử nên đã rút lui từ trước, mà rõ ràng là tình cảm của Tiểu Yến Tử dành cho A Ca cũng đậm hơn cho tôi. Mấy lần hai người đi chung Tiểu Yến Tử nói chuyện với A Ca, cô ấy cứ đỏ mặt...

Vĩnh Kỳ nghe vậy tươi tỉnh hẳn:

- Thật ư? Nói chuyện với tôi thì đỏ mặt? Điều đó biểu lộ sự việc gì?

- Tôi cũng không biết. Có điều nếu tôi thấy Tiểu Yến Tử nói chuyện với tôi mà đỏ mặt, thì tôi sẽ không nhường cô ấy cho ai đâu!

Vĩnh Kỳ phấn chấn:

- Nhĩ Thái, ngươi nói thật đấy chứ? Chẳng phải vì để lấy lòng ta chứ?

- Tôi nói thật chứ chẳng lấy lòng ai cả. Thôi được, chúng ta đã làm rõ tình cảm của nhau rồi. Bây giờ hãy thảo luận xem sau này phải ứng phó thế nào đây?

Vĩnh Kỳ vui vẻ vỗ lên vai Nhĩ Thái một cái thật mạnh, nói:

- Nhĩ Thái, ngươi đồng ý nhường cho ta khiến ta cảm kích vô cùng.

Nhĩ Khang đang căng thẳng vì sự việc trước mắt, bực dọc nói:

- Mấy người cứ ở đó cảm ơn qua lại mất cả thì giờ. Chuyện đâu đơn giản như mấy người tưởng đâu. Ngũ A Ca, huynh đang nằm mơ đấy! Hãy suy nghĩ tỉnh táo một chút xem nào? Hiện nay Tiểu Yến Tử là Hoàn Châu cát cát trên danh nghĩa là có chung dòng máu với huynh. Vậy thì không thể tính toán điều gì được. Nếu sau này khi sự việc đã rõ ràng, Tiểu Yến Tử không còn là Hoàn Châu cát cát, thì cô ta sẽ chỉ là một cô gái dân gian bình thường

thôi. Huynh với chức danh là hoàng tử, Hoàng thượng liệu có chịu để huynh cưới một cô gái dân dã làm vợ không? Cùng lắm là chỉ được làm thiếp thôi. Nhưng với Tiểu Yến Tử, mặc dù xuất thân nghèo hèn, nhưng lại đầy cá tính, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện bình đẳng, bảo vệ quyền lợi phái yếu, thì làm sao chấp nhận chuyện làm thiếp hẹp hòi cho huynh?

Vĩnh Kỳ nghe Nhĩ Khang phân tích, khổ sở:

- Đúng đấy! Tôi rõ là người mãi nằm mơ!

Nhĩ Thái thấy vậy, an ủi:

- Được nằm mơ cũng là điều hay. Có người muốn mơ còn không được nữa là, nhất là với giấc mơ đẹp. Biết đâu rồi mơ sẽ thành sự thật? Làm sao biết?

Nhĩ Khang thở ra:

- Đã rắc rối càng rắc rối hơn, vì bây giờ Hoàng thượng lại có ý chỉ hôn lộn xộn nữa!

Vĩnh Kỳ suy nghĩ, chợt nói:

- Tôi vừa phái hiện ra một điều này nữa, rất là nguy hiểm.

- Chuyện gì nữa?

- Tử Vy là một cô gái đẹp toàn diện khiến cho Hoàng A Ma vô cùng ưa thích. Ở đây chúng ta biết Tử Vy là cốt nhục của Hoàng A Ma, Tử Vy cũng biết, chỉ có Hoàng A Ma là chẳng hay biết gì cả. Đó là điều rất nguy hiểm!

Lời nhắc nhở của Vĩnh Kỳ làm cho Nhĩ Khang ngã hẳn người ra sau ghế.

- Đúng rồi! Đúng rồi, đây là điều hết sức nguy hiểm! Để kéo dài không được đâu. Chúng ta cần phải cho Hoàng thượng biết ngay sự thật!

- Không thể cho biết ngay bây giờ. Bởi vì Tiểu Yến Tử đã gây quá nhiều sóng gió, kẻ thù quá đông. Nếu sơ xuất, e là cái đầu của cô ấy khó mà bảo toàn. Hoàng hậu mà biết được sự thật sẽ đem gia pháp quốc pháp ra, là khó lòng mà chạy thoát. Vì vậy phải tìm một giải pháp. Làm thế nào cho Tử Vy và cả Tiểu Yến Tử đều có lệnh đại xá của Hoàng thượng, miễn được tội chết lúc

đó mới nói hết sự thật ra!

Vĩnh Kỳ nói, Nhĩ Khang tuyệt vọng:

- Muốn có được lệnh đại xá nào có phải là dễ dàng? Từ nào đến giờ Hoàng thượng có ban cái lệnh đó bao giờ đâu?

Nhĩ Thái suy nghĩ, nói một cách đầy hy vọng:

- Tôi nghĩ thì chuyện này cũng không khó lắm đâu. Sao ta không lợi dụng chuyến tuần du này? Chỉ có những người thân tín bên vua, nếu chúng ta khéo lợi dụng cơ hội biết đâu sẽ thành công. Tử Vy và Tiểu Yến Tử đều là người có bản lĩnh, chắc chắn sẽ được việc. Hãy hy vọng, cứ hy vọng!

Và quay qua Vĩnh Kỳ với Nhĩ Khang, Nhĩ Thái nói.

- Hai người chẳng qua vì trong cuộc nên lo lắng thái quá thành u mê. Còn tôi, tôi không có dính líu gì cả nên rất bình tĩnh, rất sáng suốt. Các người hãy nghe tôi đi, chẳng có gì để lo quá vậy.

Nhĩ Thái phân tích, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang thấy có lý, chuyến đi tuần du này trở nên có ý nghĩa khá quan trọng, thành hay không

là đây...

Rồi Vĩnh Kỳ chợt nhớ ra, nói:

- Nhưng mà Tiểu Yến Tử còn phải trả bài “Cổ tùng quân hành" mới được đi! Bây giờ phải làm sao?

Nhĩ Khang đứng dậy:

- Bọn mình phải giúp cô ấy. Bắt cô ấy học ngay mới kịp.

Và gần như không một phúc chậm trễ, cả ba tay “Ngự lâm quân" chạy bay đến Thấu Phương Trai ngay.

Tất cả bọn người trong Thấu Phương Trai được tập hợp cả ngoài sân nhỏ. Vĩnh Kỳ cầm trường kiếm múa. Ánh kiếm bạc loang loáng lúc nhanh, lúc chậm vạch thành những luồng sáng khi cao khi thấp. Mọi người há hốc mồm xem, nhất là Tiểu Yến Tử, cô nàng có vẻ vô cùng kính phục.

Vĩnh Kỳ sau mấy đường kiếm khởi đầu, bắt đầu vừa múa vừa đọc bài “Cổ tùng quân hành".

- Bạch nhật đăng sơn vọng phong hỏa, hoàng hôn ẩm mã bàng giao hà. Hành nhân điêu đẩu phong sa ám. Công chủ tỳ bà u oán đa. Dã vân vạn lý vô thành quách. Vũ tuyết phân phân liên đại mạc. Hồ nhạn ai minh dạ dạ phi. Hồ nhi nhản lụy song song lạc. Văn đạo Ngọc Môn do bị già. Ứng tướng tánh mạng trục khinh xa. Niên niên chiến cốt mai hoang ngoại. Không kiến bồ đào nhập Hán gia.

(Ngày trắng lên non nhìn khói lửa, hoàng hôn dừng ngựa tại đầu sông, người đi che cát ù ù thổi, tiếng đàn cát cát buồn vô song. Tuyết rơi hoang dã không thành quách. Nhạn Hồ buồn bã suốt đêm khuya. Gái Hồ lệ chảy không ngừng hạt. Ngọc Môn xa quá nhìn không ra. Ứng tướng xá gì thân nam tử. Quanh năm chinh chiến cốt xương phơi. Hình như nho đỏ nhà ai đó? Đã đến quê nhà đất Hán đây...)

Vĩnh Kỳ vừa đọc vừa múa kiếm, mọi người vỗ tay ca ngợi. Tiểu Yến Tử là người thích thú nhất khiến Vĩnh Kỳ lai múa thêm lần nữa. Vừa múa vừa diễn giảng.

- Mũi kiếm đưa lên trên thế này, gọi là Bạch nhật đăng sơn vọng phong hỏa. Xong rút kiếm về, đọc là Hoàng hôn ẩm mã bàng giao hà. Rồi múa kiếm tới lui gọi là Hành nhân điêu đẩu phong

sa ám. Đẩy kiếm tới lui thế này gọi là Công chủ tì bà u oán đa. Nào lại đây Tiểu Yến Tử, mình hãy luyện trước bốn câu này đi!

Tiểu Yến Tử khoái chí nói:

- Ồ! Vui quá vậy, thế này rất dễ nhớ.

Nhĩ Khang đưa kiếm cho Tiểu Yến Tử, Yến Tử vừa múa vừa đọc thành văn.

- Bạch nhật đăng sơn vọng phong tỏa, hoàng hôn ẩm mã bàng giao hà.

Mọi người thấy vậy, vỗ tay hét:

- Hay quá! Hay quá! Thuộc rồi! Thuộc rồi!

Tử Vy cười hỏi Nhĩ Khang:

- Cái phương pháp này hay thật. Ai bày ra vậy?

Nhĩ Khang cười:

- Cái đó gọi là tùy cơ ứng biến, hóa tắc thông “Dạy học mà vừa học vừa hành mới dễ nhớ chứ? "

Lúc đó Tiểu Yến Tử đã quên hai câu sau nên hỏi.

- Kế tiếp là gì nhỉ?

- Hành nhân điêu đẩu phong sa ám. Công chủ tỳ bà u oán đa!

Vĩnh Kỳ vừa múa kiếm vừa đọc. Tiểu Yến Tử múa kiếm vùn vụt rồi đọc theo.

- Hoàng thượng điêu nan phong sa ám, Công chủ bối thi u oán đa! (Hoàng thượng làm khó dễ khiến cát bụi bay mịt mù. Cát cát đọc thơ mà oán hận vô song).

Nhĩ Khang và Tử Vy nhìn nhau. Khang ngạc nhiên:

- Xem kìa! Cô ta còn biết sửa cả thơ!

Tử Vy cười:

- Như vậy là quá tiến bộ rồi, đúng không?

Còn Nhĩ Thái nghe lại lắc đầu:

- Chỉ sợ là “Hoàng thượng nghe xong mặt tái hẳn. Cát cát lỡ lời ân hận thêm"?

Trong khi Vĩnh Kỳ chẳng để ý đến chuyện sửa đổi lời thơ của Tiểu Yến Tử. Tiếp tục múa kiếm và dạy.

- Đây là chiêu “Dã vân vạn lý vô thành quách", kế đến là “Vũ tuyết phân phân liên đại mạc". Rồi sau đó “Hồ nhạn ai minh nguyệt nguyệt phi". “Hồ nhi nhản lụy song song lạc".

Đường kiếm của Tiểu Yến Tử càng lúc càng nhanh, càng hay. Có điều múa mấy đường là Tiểu Yến Tử dừng lại hỏi.

- Cái gì... Dã nhân... Dã nhân làm gì vậy?

- Không phải dã nhân mà là dã vân. Tức là mây trời lang bạt cô cứ múa kiếm, vừa múa vừa tưởng tượng đưa đường kiếm tới. Giết được hàng vạn kẻ thù phá tan hoang tất cả thành thị vườn tược vậy.

Nhĩ Khang nói vào để giúp đỡ. Tiểu Yến Tử lại thắc mắc:

- Và kế tiếp đó? Cái gì mưa tuyết, rồi cái gì là sa mạc nữa?

Nhĩ Thái thấy vậy chen vào:

- Vũ tuyết phân phân liên đại mạc. Cô cứ tưởng tượng mình múa kiếm làm mưa tuyết phải rơi. Rơi ngập cả sa mạc. Như vậy kẻ thù sẽ chẳng còn đường mà thoát. Đó là Vũ tuyết phân phân liên đại mạc.

- Thôi hiểu rồi! Hiểu rồi!

Tiểu Yến Tử kêu lên, vừa múa kiếm vừa nói:

- Dã nhân vạn lý đánh không lại, múa kiếm như tuyết cùng cát rơi! Đúng không?

Mọi người thấy Tiểu Yến Tử đọc phải phục lăn.

Sau đó, Tiểu Yến Tử được Tử Vy, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ hộ tống, cùng đến gặp vua Càn Long, để trịnh trọng đọc bài "Cổ tùng quân hành" và để tạo sự liên tưởng, giúp Tiểu Yến Tử

đọc dễ dàng, họ mời cả vua ra Ngự hoa viên.

Tiểu Yến Tử đầy tự tin nói với vua:

- Dễ lắm! Con có thể đọc làu làu được đấy!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ và Tử Vy thì căng thẳng vì chẳng tin tưởng Tiểu Yến Tử lắm.

Cuộc trả bài bắt đầu. Tiểu Yến Tử hướng mắt về phía Vĩnh Kỳ. Vĩnh Kỳ dùng thuật múa tay tạo sự liên tưởng cho Yến Tử. Nhưng vì trước mặt vua nên không dám múa may rõ ràng chỉ đưa những ngón tay lên xuống nhắc nhở.

Tiểu Yến Tử bắt đầu đọc:

Bạch nhật đăng sơn vọng phong hỏa.

Hoàng hôn ẩm mã bàng giao hà.

Hoàng thượng khó chịu ào ào cát.

Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử bắt đầu trật đường rầy, nên tằng hắng

một tiếng, khều nhẹ Tiểu Yến Tử một cái. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ cũng quýnh lên làm mấy động tác ngăn lại. Tiểu Yến Tử dừng lại chỉ.

- A... A... A...

Vua thì đã trông thấy các hành động của đám Vĩnh Kỳ, nên hỏi.

- Các ngươi làm gì vậy chứ?

Cả đám sợ hãi, vội giả lơ, người ngó trời, người ngó mây, người làm bộ xem hoa. Tiểu Yến Tử nhớ mang máng lại, nói.

- Câu ban nãy đọc trật rồi, phải là Hành nhân điêu đẩu phong sa ám. Cát cát đọc thơ oán hận nhiều.

Câu sau của Tiểu Yến Tử lại khiến đám Vĩnh Kỳ, kẻ ho, người tằng hắng, người động đậy tay chân.

Vua ngó đám thanh niên đứng pha trò, vừa tức vừa buồn cười, nhưng mặt ngoài lại làm ra vẻ bình thản, nói:

- Được rồi, tiếp tục đọc đi!

Tiểu Yến Tử nói:

- Bẩm Hoàng A Ma, con thấy đoạn sau hơi khó, Hoàng A Ma làm ơn cho con mượn cây gươm đi!

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Lạ vậy, thơ và gươm có sự quan hệ gì nhau?

- Dạ nếu không có gươm, con không đọc được.

Tiểu Yến Tử nói, rồi đi hái một cành cây làm gươm. bắt đầu vừa múa vừa đọc thơ.

- Con đọc lại từ đầu nhé? Bạch nhật đăng sơn vọng phong hỏa. Hoàng hôn ẩm mã bàng giao hà. Hành nhân điêu đẩu phong sa ám. Công chủ tỳ bà u oán đa!

Mọi người thấy Tiểu Yến Tử đọc được thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Yến Tử lại tiếp tục vừa múa vừa đọc.

- Dã nhân vạn lý đánh không lại, kiếm khí như là tuyết mù sa.

Hồ nhạn ai minh dạ dạ phi, Hồ nhi nhãn lệ song song lạc. Nghe nói Ngọc Môn chưa bị ám, giết ngay bọn đó một xe đầy...

Nhĩ Khang nghe đọc phải thở hắt, Nhĩ Thái thì che mặt xấu hổ. Vĩnh Kỳ đứng như trời trồng, Tử Vy cũng vậy, cúi xuống không dám nhìn mặt vua Càn Long.

Và quả thật vua Càn Long đã nổi nóng:

- Thôi thôi thôi! Người ta đọc thơ phải tao nhã, đằng này vừa múa may vừa đọc, mà lại đọc trật lất nữa thật trẫm chẳng biết con đang làm gì nữa.

Tiểu Yến Tử làm ra vẻ khổ sở:

- Cũng tại Hoàng A Ma không hà, sao không chọn một bài dễ một chút, gần gũi cuộc sống đời thường thì con đã đọc được rồi. Chọn bài khó quá, nhiều câu mà chữ cũng khó. Đọc chữ trước là quên ngay chữ sau. Cái gì mà người Hồ, rợ Hồ. Tuyết rồi sa mạc. Bạch nhật hoàng hôn, rồi Hoàng thượng cát cát lung tung, những bài như vậy đọc không đã nhức đầu, đớ lưỡi. Nói chi đến chuyện trả bài thuộc lòng.

Vua Càn Long hỏi:

- Thế trong lúc con đọc bài, Vĩnh Kỳ và các bạn con tại sao phải múa tay múa chân chi vậy?

Nhĩ Khang thở ra:

- Xin Hoàng thượng đừng cười cợt. Đây là một cách dạy học thất bại. Đúng ra bọn con muốn biến bài thơ thành bài luyện võ để cát cát dễ nhớ, không ngờ. Múa kiếm thì cô ấy múa được, còn bài lại không nhớ.

Bấy giờ vua Càn Long mới hiểu ra:

- À thì ra là vậy, các ngươi múa tay múa chân có nghĩa là đang múa kiếm? Ai đặt ra kiếm phổ mới mẻ vậy? Các ngươi ư?

Vua Càn Long tròn mắt nhìn đám Vĩnh Kỳ:

- Vậy theo các ngươi đánh giá thì chuyện đọc thơ của Tiểu Yến Tử vừa rồi có nói là thành công không?

Vĩnh Kỳ nói:

- Vậy cũng giỏi quá rồi. Bốn câu đầu đọc rất trôi chảy.

Nhĩ Khang tiếp:

- Hai câu “Hồ nhạn ai minh dạ dạ phi, Hồ nhi nhãn lệ song song lạc" cũng không trật.

Nhĩ Thái thêm:

- Câu kế tiếp phần đầu hơi lệch lạc, nhưng hai chữ Ngọc Môn thì lại đúng.

Vua Càn Long trợn mắt:

- Như vậy theo các ngươi Tiểu Yến Tử đã tạm thuộc bài ư?

Tiểu Yến Tử biết là mình đã bị kẹt rồi nhưng đánh bài liều, bước ra đề nghị.

- Xin Hoàng A Ma cho Tử Vy trả bài hộ con được không?

Vua Càn Long càng ngạc nhiên:

- Có cái vụ trả bài giùm nữa ư? Ngộ thế?

Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử ở thế kẹt, mà như vậy thì rất nguy hiểm nếu ở lại trong cung, nên quỳ xuống năn nỉ.

- Hoàng thượng, xin cho phép nô tỳ trả bài hộ cho cát cát một bài khác, nếu Hoàng thượng còn chưa hài lòng thì xin để cát cát về ôn lại bài rồi trả sau.

- Ngươi muốn trả một bài khác ư?

- Vâng.

- Vậy thì ngươi đọc đi, trẫm nghe đây?

- Nô tỳ thấy là trong giây phút này mọi người đều hồ hởi vì chuyện chuẩn bị tuần du của Hoàng thượng, vì vậy tạm không đọc bài “Cổ tùng quân hành". Bởi vì bài thơ đó nghe buồn thảm quá. Hiện tại đất nước ta đang ở vào thời hưng thịnh, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, tại sao ta không chọn một bài khác thích hợp hơn?

Vua Càn Long thấy lời của Tử Vy hữu lý, nên nói:

- Thôi được, không đọc bài thơ đó, ngươi chọn một bài thơ nào vui vẻ hơn đọc cho mọi người nghe xem.

- Dạ.

Tử Vy nói, rồi bắt đầu đọc:

Mây xuân phiêu lãng bên trời

Nam Hồ quang đãng một màu thắm tươi

Liễu xanh đậu nét đôi bờ

Hoa kia đua sắc thiên thai như mời

Khói sương lãng đãng tranh đời

Lầu ai vang tiếng tiêu mời người sang

Trăng vàng vũ trụ thênh thang

Nửa như lưu luyến nửa như thiên đàng.

Tử Vy vừa đọc xong là vua Càn Long như ngỡ ngàng.

- Đây là thơ của trẫm cơ mà. Sao ngươi cũng biết vậy?

- Dạ nô tỳ trộm nghe qua. Có điều vì không biết cách trình bày nên không diễn đạt được hết thâm thúy trong thơ Hoàng thượng.

Vua Càn Long nhìn Tử Vy:

- Ngươi có biết bài thơ này ta đã làm lúc nào không?

- Dạ Hoàng thượng đã sáng tác vào lúc đang du thuyền trên Nam Hồ ở Gia Khánh, đó là lần đầu tiên Hoàng thượng đến Giang Nam. Thời gian là vào tháng hai năm Càn Long thứ mười sáu ạ.

Vua Càn Long nghe nói hoàn toàn bất ngờ. Vua nhìn Tử Vy, thấy vô cùng thích thú. Đây là một cô gái hết sức tuyệt vời.

Vua nói.

- Tiểu Yến Tử! Con quả thật có một trợ thủ tuyệt luân. Thôi thì

trẫm chịu thua. Tha cho con một lần nữa đấy. Ha ha!

Vua nói xong cười lớn tiếp:

- Hay lắm! Hay lắm! Mọi người đều hay cả. Tính toán cái gì cũng hay. Chỉ tiếc là có học trò dốt quá đi thôi. Nhưng cũng thật thú vị. Bài thơ “Cổ tùng quân hành" của người ta hay như vậy mà trở nên méo mó. Cái gì mà “Hoàng thượng làm khó gió âm u. Cát cát đọc thơ buồn ai oán? " Thật là hết biết. Ta chưa tưng thấy bao giờ. Thôi dẹp cả “Cổ tùng quân hành" đi, mà hãy chuẩn bị chuyện “Chuẩn bị xuất tuần" đi. Ha ha! Thật thú vị.

Và khi vua thích chí cười ha ha. Thì mọi người như được xả cảng, vui lây. Không ai nín cười nữa.

Nhĩ Khang thấy Tiểu Yến Tử đã vượt ải được, lòng nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn ánh mắt khâm phục ái mộ của vua dành cho Tử Vy. Nhĩ Khang linh cảm một điều không hay sắp xảy đến, nên vô cùng lo lắng. Còn Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ thì tuy cũng cười, nhưng lòng vẫn không yên. Sự việc rồi sẽ ra sao. Mỗi người căng thẳng chờ đợi chuyến đi có thể tốt đẹp nhưng cũng có thể đầy mây ám!

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 24

Tuy bảo đây là cuộc “Di phục xuất tuần" (Cải trang tuần hành), nhưng khi một vị hoàng đế rời khỏi cung cấm thì không đơn giản. Đoàn hộ giá vẫn có xe, có ngựa, võ tướng, tùy tùng, rầm rầm rộ rộ, dù tất cả đều mặc thường phục, nhưng đội ngũ chẳng kém một đoàn quân.

Chiếc xe ngựa to lớn đi trước, chậm rãi ra khỏi cổng thành, tiến về phía ngoại ô, đoàn hộ tống lặng lẽ đi phía sau. Trong cỗ xe, có vua Càn Long, Tiểu Yến Tử, Tử Vy và sư bá Kỷ Hiểu Phong. Còn phía ngoài là Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ, ông Phước Luân, Ngạc Mẫn, Bác Hằng, Thái y, mỗi người một ngựa.

Nhà vua ngồi trong xe, mê mẩn thả hồn theo cảnh sắc bên ngoài. Những ngọn núi xanh, những cánh đồng trải dài trước mắt, giang sơn cẩm tú của mình. Bất chợt ngẫu hứng người phán:

- Hôm xuất hành đầu tiên, trời nắng tốt thế này thật tuyệt. Khung cảnh lại hữu tình. Trách gì Tiểu Yến Tử tối ngày cứ nghĩ đến chuyện trốn ra ngoài cung. Không khí khoáng đãng khiến trẫm vô cùng sảng khoái!

Rồi cao hứng người quay sang Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử, thường ngày ta cứ nghe Tử Vy hát, hôm nay ta lại muốn nghe thử giọng con thế nào, hát ta nghe xem?

Tiểu Yến Tử nghe nói, giật mình:

- Dạ... dạ... Hoàng... Hoàng lão gia. Người... Người muốn nghe giọng hát của con thật ư?

Vua nhíu mày:

- Cái gì mà... Hoàng lão gia? Vừa ra khỏi cửa ngươi đã quên mất. Phải gọi ta là Ái lão gia, rõ chưa?

Tiểu Yến Tử gật đầu, đáp:

- Vâng, Ái lão gia. Nhưng mà giọng hát của con làm sao bì được giọng của Tử Vy chứ? Con hát như ếch kêu vậy.

- Không sao cả, cứ hát!

Tiểu Yến Tử không làm sao khác hơn được, đành cất giọng. Mắt lại nhìn về phía sư bá Kỷ Hiểu Phong.

- "... Này là chú bé con, vai mang cặp đến trường. Nào sợ gì mưa hay nắng gió, mà chỉ sợ là thầy mắng học ngu..."

Vua Càn Long từ nào đến giờ, chưa hề được nghe một bài đồng dao lạ lùng như vậy, nên rất thích thú, quay qua Kỷ Hiểu Phong nói:

- Này Kỷ sư phụ, Tiểu Yến Tử nó hát bản này đúng với tâm trạng nó đó!

Kỷ sư phụ cười:

- Vâng, lão gia nói phải, và tôi cũng mong là cô ấy biết sợ thầy như nội dung bài hát!

Tử Vy thấy mọi người đang vui, nên cũng ngẫu hứng dựa trên âm vần bài hát, Tử Vy hát một bài tương tự.

- "... Này là này cô gái kia, vai mang cặp đến trường, sợ thì sợ cả chuột lẫn gián, nhưng ghét nhất là tập viết tập đồ chỉ thấy cua bò đã đầy trang..."

Tiểu Yến Tử nghe Tử Vy hát, biết là Tử Vy ghẹo mình nên vung tay dọa về phía Tử Vy, nói.

- Này đừng có ỷ giỏi cười người nhé, coi chừng quả đấm này đấy.

Tử Vy vừa né đòn vừa cười. Vua Càn Long có vẻ không hiểu.

- Viết chữ mà làm gì có cua bò trên giấy?

Tử Vy giải thích:

- Hôm trước Tiểu Yến Tử bị chép phạt, cứ thắc mắc là sao lắm chữ nhiều nét thế, giống như càng cua, nên viết lên giấy như cua bò.

Lời của Tử Vy làm vua và Kỷ sư phụ cười ào. Tiếng hát của Tiểu Yến Tử và Tử Vy ban nãy vang cả ra ngoài xe. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cưỡi ngựa đi phía sau đều nghe thấy. Vĩnh Kỳ nói.

- Họ vui vẻ quá hở?

Nhĩ Khang gật đầu:

- Vui thì có vui thật đấy, nhưng tôi vẫn thấy lo, chẳng biết chuyện này rồi sẽ kết thúc thế nào đây.

Nhĩ Thái nói:

- Huynh chỉ khéo lo, có gì đâu mà sợ, họ hòa hợp tốt như vậy thì hy vọng của chúng ta sẽ sớm đạt thôi!

Nhĩ Khang thúc ngựa đến gần xe nhìn vào, chỉ thấy Tiểu Yến Tử và Tử Vy tay nắm tay, cùng hát chung một bài hát:

Hôm nay trời quang đãng, khung cảnh thật hữu tình.

Bướm ong lượn trên hoa, chim đua hói trên cành.

Mây trắng bay lững lờ, vó ngựa động hoa rơi...

Tất cả như đều hát, hợp tấu vang lưng trời...

Tiếng hát cùng tiếng vó ngựa vang vang khắp núi rừng. Cảnh vật như sống động hẳn lên. Vua rất vui, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cũng thư thái, không còn để nỗi lo bận tâm nữa.

o0o

Trên đường đi, thình lình nhà vua cao hứng, muốn ghé ngọn núi bên đường để ngoạn cảnh. Không biết núi này tên là gì, chỉ thấy một màu xanh rì, từ đỉnh núi toàn là các loại cổ thụ lâu năm. Đoàn ngựa xe dừng lại, mọi người cùng nhà vua đi bộ vào núi theo những đường mòn. Chân núi có dòng suối quanh co uốn khúc, hai bên bờ là thảm cỏ xanh mướt. Phong cảnh xung quanh tuyệt đẹp. Nhà vua cứ đứng bên bờ suối ngắm cảnh, cảm thấy lưu luyến không nỡ rời, rồi đột nhiên bảo:

- Đi cả nửa ngày rồi, hèn gì bây giờ thấy đói. Không biết gần đây có chỗ nào bán đồ ăn không?

Nhĩ Khang ngây mặt ra:

- Bẩm... lão gia, ngay bây giờ hay sao?... Có thể là gần đây có làng mạc, lão gia đói bụng thì xin trở lại xe ngồi chờ. Chúng tôi sẽ thử xem sao, hình như nơi này cũng gần Bạch Hà Trang thì phải.

Nhà vua vẫn cảm thấy chưa muốn rời xa cảnh đẹp:

- Nhưng mà phong cảnh nơi đây quả là đẹp quá! Nếu có thể kiếm được rượu với đồ nhắm tới đây, mọi người trải bạt lên cỏ cùng ngồi với nhau, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, ngắm cảnh non xanh nước biếc, uống vài chung mà trò chuyện, không phải là càng thích thú hay sao?

Anh em họ Phúc đưa mắt nhìn nhau.

Tử Vy hăng hái:

- Tôi vừa mới thấy có nhà cửa của nông dân gần ngay đây thôi.

Tiểu Yến Tử, hai đứa mình cùng đi. Chuyện mua rượu với đồ ăn để đàn ông làm không tiện. Đàn ông không biết trọn món nào dở đâu, cũng không biết nấu nướng gì cả. Lại nữa, lỡ người ta không có đồ ăn làm sẵn, thì mình lại còn phải mượn đỡ nồi niêu chén đũa, rồi còn phải có cả mắm muối tương dấm nữa... Làm món ăn thì không thể thiếu gia vị được.

Tiểu Yến Tử vui vẻ gật đầu:

- Phải, phải, phải! Để hai người đàn bà con gái chúng tôi đi cho, lão gia và các vị cứ chịu khó ở đây chờ một lát. Chúng tôi cũng muốn xem thời vận của mình có tốt hay không.

Ông thầy Kỷ cười:

- Vậy thì đi mau đi, đừng có trở về tay không đấy nhá. Cơn ghiền rượu của tôi bắt đầu hành rồi đây này.

Mọi người cùng cười, ai cũng cảm thấy đói bụng.

Nhĩ Khang đề nghị:

- Chỉ có hai người đàn bà con gái đi cũng bất tiện. Hay là để cả

ba anh em chúng tôi cùnh đi luôn.

Mọi người đều khen phải. Năm người thanh niên nam nữ vui vẻ kéo nhau trở ra phía đường cái.

Không biết họ đã đi đâu, mà chỉ một lúc không lâu sau đã trở lại, người nào cũng lễ mễ ôm xách từ cặp gà, con vịt, cho đến rau cỏ, bình rượu, chén đũa... và cả nồi niêu nữa.

Rồi lửa được nhóm lên. Tiểu Yến Tử đào một cái hố nhỏ dưới đất để nướng hai con gà, mùi thơm của gà nướng tỏa ra khiến mọi người cảm thấy đói bụng hơn, nhưng tinh thần lại tỉnh táo hẳn ra, trải vải bạt trên cỏ cùng nhà vua ngồi trò chuyện vui vẻ.

Ngay kế đó, Tử Vy kiếm được ba hòn đá lớn, dựng thành cái bếp, bắc chảo lên xào đồ ăn, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Ba chàng thanh niên đều ngồi quanh phụ việc, chẻ củi lặt rau, dọn chén đũa, ai cũng bận rộn nhưng vui sướng lạ thường. Nhĩ Khang hỏi nhỏ:

- Tử Vy ạ, không có thịt cá gì, xào rau không thế này, hoàng thượng ăn không quen thì sao?

Tử Vy chưa kịp đáp, Vĩnh Kỳ đã lên tiếng:

- Không biết làm sao thì cũng đành phải chịu, những gì gom được thì chúng mình đã gom hết cả rồi.

Tử Vy cười:

- Không sao đau, dù sao cũng có cặp gà với con vịt rồi mà, món thịt như vậy cũng tạm đủ rồi. Vả lại, để hoàng thượng thay đổi khẩu vị cũng tốt chứ.

Nhà vua bị mùi thơm của các món ăn thúc giục, càng cảm thấy đói bụng hơn, quay ra gọi:

- Tiểu Yến Tử, sắp ăn được chưa? Bọn ngươi đang làm gì mà thơm quá vậy, báo hại con ma đói đang hành hạ lục phủ ngũ tạng của ta đây này!

Tiểu Yến Tử quay lại cười hì hì:

- Lão gia, món này không thể nó cho lão gia biết tên đâu!

Nhà vua cảm thấy tò mò:

- Ngươi đừng có lí lắc, nói mau!

Tiểu Yến Tử vừa cười vừa nó:

- Đây là món “Gà ăn trộm", lấy sự tích ngày trước Khiếu Hóa Tử ăn trôm con gà nướng đó mà!

Nhà vua ngây mặt ra:

- Cái tên gọi thật chẳng thanh nhã chút nào, bộ gà này do ngươi ăn trộm về hay sao?

Mọi người cười vang.

Tử Vy biết nhà vua thích văn chương, ghét những gì thô lỗ, bèn nghĩ ra một tên gọi rồi nói:

- Thật ra tên gọi “Gà ăn trộm" chỉ là dùng trong chốn dương gian quê mùa thôi. Nướng một con thì gọi là “Gà ăn trộm", nhưng nếu nướng một lượt hai con như vầy thì lại có tên gọi khác, rất thanh nhã.

Nhà vua càng tò mò:

- Ủa, vậy sao? Tên gì?

Tử Vy cười đáp:

- Một cặp gà nướng như vậy có tên là món “Tại thiên nguyện tác tỷ dực điểu".

(Người dịch chú thích:

Câu này lấy trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị đời Đường, mô tả mối tình đẹp mà đau thương của vua Đường Huyền Tông - Tức Minh Hoàng - và nàng Dương Quý Phi. Trong vụ binh biến của An Lộc Sơn, nhà vua phải chạy vào đất Thục, nửa đường quân lính đòi giết Dương Quý Phi, cho là vì nàng mà có cuộc bạo loạn này, Đường Huyền Tông bị ép buộc phải cho lệng thắc cổ Dương Quý Phi nhớ đến người đẹp. Trong bài Trường Hận Ca có hai câu:

Tại Thiên nguyện tác tỷ dực điểu

Tại địa nguyện vi liên lý chi.

Nghĩa là:

Trên trời xin làm chim liền cánh

Dưới đất xin làm cây liền cành.

Ôn Như Hầu Nguyễn Gia Thiều của Việt Nam, khi viết Cung Oán Ngâm Khúc, mô tả mối tình của vua và nàng quý phi, cũng mượn ý hai câu này:

Tranh tỷ dực nhìn ưa chim nọ,

Đồ liên chi lần trỏ hoa kia.)

Càn Long hoàng đế cười vang, gật gù:

- Hay, hay lắm! Tên gọi thật văn vẻ.

Nhà vua cười vừa chăm chú nhìn Tử Vy, trong lòng thầm cảm phục tài văn chương cũng như trí thông minh của đứa con gái xinh đẹp mà đầy vẻ kỳ lạ này. Nhà vua nói thêm:

- Nhưng mà món ăn có cái tên đẹp như thế thì người ta đâu có nỡ ăn?

Tiểu Yến Tử đã hoàn tất món “Gà ăn trộm", vui vẻ nói lớn:

- Nướng xong rồi! Ăn được rồi! Gọi tên gì thì lúc đói bụng cũng ăn tuốt.

Mọi người lại cười vang.

Tiểu Yến Tử đem món gà nướng tới, đặt vào giữa, xé gà mời nhà vua va mọi người ăn. Tử Vy thì rót rượu. Nhà vua cũng không câu nệ gì nữa, dùng tay xé gà ăn thử, cảm thấy thơm ngon vô cùng, gật gù khen ngợi:

- Chà! Cái món “Tại thiên nguyện tác tỷ dực điểu" này quả là ngon.

Sau đó thấy Tử Vy đem món xào của nàng tới, khói bốc nghi ngút, mùi thơm xông lên nức mũi, nhà vua hỏi:

- Tử Vy, ngươi xào món gì mà có màu đỏ màu xanh trông đẹp mắt quá vậy?

Tử Vy cười đáp:

- Thưa lão gia, món này gọi là “Hồng chủy lục anh ca" (con chim vẹt lông xanh mỏ đỏ).

Ông thầy Kỷ tấm tắc:

- Tên gọi hay lắm!

Nhà vua dùng đũa gắp thử một miếng, gật đầu:

- Tên gọi đã hay mà hương vị cũng rất ngon. Món “Hồng chủy lục anh ca" này ăn thật lạ miệng.

Đại tướng Ngạc Mẫn nghển cổ mà ngó:

- Cái gì mà “Hồng chủy lục anh ca"? Toàn là rau thôi hà!

Vĩnh Kỳ nói:

- Ông Ngạc à, giữa chốn non xanh nước biếc thanh tú như thế này thì phải có món ăn chứa đựng ý thơ chứ. “Hồng chủy lục anh

ca" không phải là một câu thơ hay sao?

Nhà vua cười ha hả, bảo Ngạc Mẫn:

- Đúng, đúng! Mấy ông là dân nhà võ, cho nên thiếu mất sức tưởng tượng mà thôi.

Đại tướng Phó Hằng gắp một miếng rau xào, gật đầu phụ họa:

- Ngon lắm! Quả thật là ngon tuyệt! Tôi chưa từng được ăn món rau nào ngon như vậy. Hôm nay đã có “Tỷ dực điểu", lại có món “Anh vũ", đúng là chúng ta có duyên với những loài chim trời.

Tiểu Yến Tử tiếp lời:

- Giả nhu quý vị muốn ăn “Hồng thiêu Tiểu Yến Tử" (chim yến quay) hay bất cứ món thịt chim thú nào, tôi cũng làm được hết.

Mọi người cười vang. Hồ thái y bây giờ mới lên tiếng:

- Hôm nay được ăn những món ngon miệng, lại có tên gọi thật hay. Lần này đi theo lão gia, tôi quả thật có phước.

Ông thầy Kỷ thành thật khen ngợi:

- Phải à, con nhỏ Tử Vy này đúng là có khí chất thanh nhã như lan như huệ. vậy đó.

Tiểu Yến Tử nguýt ông thầy của mình:

- Thưa thầy, còn tôi thì sao?

Ông thầy Kỷ bối rối trước câu hỏi bất ngờ, nhà vua cười bảo:

- Ngươi hả? Ngươi thì "hữu khẩu vô tâm".

Tiểu Yến Tử phụng phịu:

- Lão gia! Lão gia quá thiên vị rồi đó!

Mọi người cười vang. Ông thầy Kỷ nói:

- Tiểu Yến Tử bây giờ cũng đã tiến bộ nhiều rồi.

Tử Vy lại đem tới thêm mấy món rau nữa. Thấy hai con gà nướng đã biến thành đống xương, bây giờ còn lại toàn là món

rau nữa. Nàng nói:

- Lão gia, chúng con thình lình phải làm món ăn, ở chốn quê mùa vắng vẻ này chỉ có thể làm những món ăn tùy tiện thôi. Món rau này là một trong những món thông thường ở nhà quê, nhưng lại có tên gọi rất hay. Đó là món "Yên thảo như bích ty" (Cỏ xứ Yên như tơ biếc - một câu thơ đời Đường).

Mọi người lại cười vang, khen cái tên hay. Nhà vua cũng vui vẻ vô cùng.

Tử Vy trỏ một món rau khác:

- Món này thì có tên "Tần tang đê lục chi" (Dâu xứ Tần buông thấp cành xanh - Thơ Đường).

Với món rau xào khác, bên trên bày ít miếng đậu hủ, nàng nói:

- Còn đây là món "Mạc mạc thủy điền phi bạch hạc" (Hạc trắng bay trên ruộng nước mênh mông - Thơ Đường).

Trỏ một món khác nữa, cũng là rau xào, trên bày trứng gà chiên, nàng giới thiệu:

- Đây là món “Âm âm hạ mộc chuyển hoàng ly" (chim oanh vàng hót trong đám cây mát mẻ mù hè - Thơ Đường).

Nhà vua ngạc nhiên vì những món hương vị lạ miệng, và nhất là những cái tên gọi văn nhã do Tử Vy đặt ra, chứng tỏ nàng là tay văn chương lỗi lạc.

Mấy món rau đã gần hết, Tử Vy bưng tới một con vịt chiên. Nhà vua hỏi:

- Vẫn còn món ăn à? Đây là món gì?

Tử Vy cười:

- Dạ, là món "Phượng hoàng đài phượng hoàng du" (Chim phượng hoàng rong chơi trên đài Phượng Hoàng - Thơ Đường), để ăn với cơm cho no bụng.

Nhà vua khoái trá cười vang. Mọi người vui vẻ cười theo.

Bữa ăn chấm dứt thì cơm và các món ăn cũng sạch trơn. Hôm nay mọi người ăn món ăn ngon, món lạ, lại nhờ khung cảnh hữu

tình và không khí thoải mái, nên ăn rất mạnh.

Cơm no rượu đủ, nhà vua càng thêm cao hứng, vừa muốn giỡn với Tử Vy vừa muốn thưởng thức tài văn chương của nàng, thấy nàng đang dọn dẹp chén đũa, bèn trỏ đống xương gà mà hỏi:

- Cái gì đây?

Tử Vy ngẩng lên cười:

- Lão gia, đây gọi là “Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản" (Hạc vàng một đi không trở lại - Thơ Đường - ý của Tử Vy là thịt gà thịt vịt đã ăn hết rồi, không còn nữa).

Chẳng những thích thú về học vấn của Tử Vy, nhà vua còn ngạc nhiên về trí thông minh lanh lẹ của nàng. Nhà vua vỗ bụng cười ha hả, cười mãi không thôi, tiếng cười thật sảng khoái. Các cận thần từ bao năm vẫn gặp mặt nhà vua mỗi ngày, mà chưa bao giờ được thấy nhà vua vui vẻ đến mức đó.

Cười đã đủ, nhà vua gật đầu nhìn Tử Vy, nói tiếp:

- “Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản"! Hay lắm! Có ý nghĩa

lắm! Đúng là "một đi không trở lại"!

Rồi nhà vua lại nhìn mọi người mà cười ha hả. Ai nấy đều vui lây niềm vui của nhà vua.

Ông thầy Kỷ cũng không thể không khâm phục Tử Vy, nhưng còn muốn làm khó nàng thêm nữa để thử tài nàng. Ông trỏ đống xương vịt mà hỏi:

- Còn cái này thì gọi là gì?

Tử Vy vừa gom đống xương gà, vừa ngẩng nhìn dòng suối róc rách gần bên, đáp không nghĩ ngợi:

- Dạ, đây là "Phượng Hoàng đài không, giang tự lưu" (Đài Phượng Hoàng đã trống, nước sông vẫn chảy - cũng lấy ý thơ Đường).

Ông thầy Kỷ chưa kịp khen ngợi thì nhà vua đã đứng bật dậy, cười lớn:

- Con nhỏ Tử Vy này! Ta phục ngươi rồi đó!

Mọi người đứng dậy theo, vui vẻ cười nói không thôi. Ba chàng thanh niên thì vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ đưa mắt nhìn nhau. Nhĩ Khang càng vui sướng hơn ai hết, chàng nhìn Tử Vy, cảm thấy vừa yêu vừa kính, vừa khâm phục vô cùng...

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 25

Hôm đó mọi người tới một thị trấn bé nhỏ, cũ kỹ.

Nhà vua cùng mọi người đi xem phố xa. Bỗng thấy một đám người chạy ngang, vui vẻ gọi nhau ơi ới:

- Mau lên, mau lên! Trễ rồi! Coi chừng không có chỗ tốt đâu...

Nhĩ Khang túm lấy một người:

- Xin hỏi, chuyện gì xảy ra mà ồn ào vậy?

Người này đứng lại, vừa thở vừa nhìn chàng:

- Mấy người đây nhất định là ở xa tới phải không? Hèn gì không biết là hôm nay tiểu thơ nhà họ Đỗ, là đệ nhất mỹ nhân ở vùng

này, tổ chức gieo cầu kén chồng, cho nên cả thị trấn mới ồn ào lên.

Tiểu Yến Tử nghe vậy thì khoái quá, kéo Tử Vy chạy theo đám người địa phương, vừa chạy vừa bảo:

- Mau lên, mau lên! Mình cũng phải tới coi cho biết. Tôi chưa bao giờ được coi người đẹp gieo cầu chọn chồng mà!

Vĩnh Kỳ vội chạy theo kéo hai người lại:

- Hai cô không phải nói là đi được đâu, phải hỏi lão gia xem lão gia có muốn đi coi không đã.

Nhà vua cũng thấy cao hứng:

- Hả? Gieo cầu chọn chồng hả? Ta cũng chưa từng được coi cái trò này. Mọi người cùng đi coi cho biết.

Thế là cả đoàn kéo nhau đi theo dân địa phương, tới trước ngôi lầu của nhà họ Đỗ. Tới nơi thì đã có cả mấy trăm người chen chúc rồi. Cảnh tương vo cùng náo nhiệt. Nhà vua cùng mọi người cũng chen vào đám đông. Ba chàng thanh niên cùng mấy

đại thần võ tướng cố gắng mở đường cho nhà vua và hai nàng thiếu nữ len vào. Nhưng vì đến hơi trễ, người lại quá đông, không thể kiếm được chỗ tốt nhất để có thể nhìn cho thật rõ.

Tiểu Yến Tử trở lại với xã hội, được tới chỗ hội hè đông vui như vầy thì sung sướng lắm, vừa hăng hái chen lấn vừa quay lại cười hì hì với Vĩnh Kỳ:

- “Cậu Năm" à, nghe nói cô tiểu thu này là trang giai nhân tuyệt sắc đó, đàn ông con trai như cậu với mấy anh đây đừng có bỏ lỡ cơ hội này nghe không. Phải chú ý chờ lúc tiểu thư đó tung trái cầu thêu xuống thì cậu lập tức nhảy lên mà bắt. Với cậu thì đó là chuyện dễ mà. Còn như cậu bắt hụt thì tôi có thể giúp cậu.

Vĩnh Kỳ biết Tiểu Yến Tử nói là dám làm, chẳng cần biết nên hay không nên, vội nghiêm mặt nhắc nhở:

- Ngươi đừng có nói bậy, đây không phải là chuyện giỡn được đâu. Ngươi đừng có tới gần chỗ gieo trái cầu thêu có được không?

Tiểu Yến Tử vênh mặt:

- Nhưng mà đây là cơ hội hiếm có, ngoài Nhĩ Khang ra thì cậu với Nhĩ Thái đều có thể gianh bắt trái cầu được mà. Nếu quả là cô tiểu thơ đó đẹp thật sự thì nhất định tôi sẽ giúp hai người.

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy lòng dạ không yên, vì sợ Tiểu Yến Tử làm bậy. Nhĩ Thái hỏi bạn:

- Tôi thấy chỗ này đông đúc nhiều chuyện, hay là mình rút ra ngoài đi.

Nhà vua nghe mấy người trẻ nói với nhau như vậy thì lại hiểu lầm, nên cũng nói xa xôi bóng gió:

- Tiểu Yến Tử, tại sao Nhĩ Khang lại không thể đón bắt trái cầu? Ngươi phải giải thích cho nó biết chứ.

Tiểu Yến Tử giật mình bối rối:

- Tại vì... vì... trong lòng Nhĩ Khang...

Tử Vy quýnh lên, bèn lén đạp lên mũi giầy của Tiểu Yến Tử để nhắc nhở. Nhĩ Khang cũng hoảng, phải thúc nhẹ cùi chỏ vào cánh tay nàng. Tiểu Yến Tử liền đáng trống lảng, vội cúi ngat

xuống ôm chân ôm tay, kêu lên:

- Ái da! Đau quá!...

Nhà vua ngạc nhiên vừa thắc mắc, định hỏi tiếp thì đám đông đã xuất hiện. Đám đông thi nhau reo hò, bàn tán:

- Coi kìa!... Giai nhân đã ra rồi kìa!...

- Đẹp quá ta!... Không biết bữa nay ai có phước giựt được trái cầu đây?...

- Nhà họ Đỗ đã cho bài trí lễ đường xong xuôi rồi, chỉ chờ người nào bắt được trái cầu là cho gọi vào làm lễ thành hôn ngay thôi...

Nhĩ Khang buột miệng:

- Chọn chồng như vậy không phải là quá mạo hiểm hay sao?

Một người đứng cạnh làm ra vẻ hiểu biết:

- Không làm vậy thì làm sao? Tiểu thư đó đã hai mươi hai tuổi rồi mà vẫn chưa cho nơi chốn. Phần vì nhà họ Đỗ quá giàu, phần

vì Đỗ Tiểu Thư quá đẹp, nơi nào đến cầu hôn cũng bị chê bai, khiến không còn ai dám tới cầu hôn nữa, Đỗ lão gia không thể cứ chờ đợi mãi như vậy cho nên mới phải dùng đến cách này, đem chuyện hôn nhân của Đỗ tiểu thư giao phó cho Ông Trời mà thôi.

Trong lúc đám đông bàn tán ồn ào thì Đỗ tiểu thư đã ra tới bao lơn trên cao, có hai a hoàn dìu hai bên. Đám đông ngửa cổ lên coi, tiếp tục reo hò, chỉ trỏ, bàn tán ồn ào. Đỗ tiểu thư mặc bộ đồ đỏ thắm rất đẹp, hai a hoàn mặc đồ xanh.

Đám đông chợt im lặng. Nhà vua cũng nhu mọi người đều chăm chú nhì ngắm dung nhan của Đỗ tiểu thư, ai cũng phải nhìn nhận nàng có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, cá lặn nhạn sa (Nguyên văn: Bế nguyệt tu hoa, trầm ngư lạc nhạn).

Im lặng nhìn ngắm một hồi, đám đông lại ồn ào lên. Đám thanh niên đua nhau la lớn:

- Đỗ tiểu thư!...

- Đỗ cô nương!...

- Đỗ mỹ nhân!...

-... Nhớ gieo trái cầu qua bên này nghe!...

Tử Vy vẫn nhìn không chớp mắt, rồi kinh ngạc kêu lên:

- Quả là xinh đẹp tuyệt trần!

Nhĩ Khang tiếp lời ngay:

- Nhưng không đẹp bằng một người khác!

Vĩnh Kỳ cũng phụ họa:

- Đúng! Không đẹp bằng "người đó"!

Nhà vua và Đại học sĩ Phúc Luân đều ngạc nhiên, quay nhìn ba chàng thanh niên, không hiểu họ nói "người nào".

Đúng lúc đó, một thanh niên ăn mặc rách rưới, thân hình gầy guộc, mặt mũi nhăn nhó cất tiếng van xin:

- Các vị đại gia, làm ơn bố thí chút tiền mua chén cơm ăn. Mẹ tôi ở nhà đang bệnh nặng, ông nội tôi cũng đã ngoài tám mươi rồi.

Gia đình tôi đã ở bước đường cùng, không còn cách gì để sống nữa! Xin các vị bố thí làm điều thiện, tôi được đội ơn.

Tiểu Yến Tử nhìn người thanh niên này, chạnh lòng nhớ lại những tháng năm nghèo khổ của mình, bèn đưa mắt nhìn Tử Vy, rồi cả hai cùng mở túi tiền, cho anh ta chút ít.

Chàng thanh niên mừng quá, nhận tiền rồi chấp tay vái:

- Cảm tạ nhị vị cô nương! Cảm tạ nhị vị cô nương!

Từ trên đài cao chợt vang lên mấy hôi thanh la. Đám đông đang ồn ào vội im lặng. Đỗ viên ngoại cầm trái cầu thêu bước ra, nói lớn:

- Quý vi hương thân, quý vị láng giềng đồng hương, quý vị thân hữu... Hôm nay con gái tôi là Đỗ Nhược Lan sẽ gieo cầu để chọn hôn phu. Thanh niên nào chưa từng kết hôn, tuổi từ mười tám trở lên, hăm lăm trở xuống, bất luận là ai, nếu bắt được trái cầu này thì lập tức thành hôn. Nếu người bắt được trái cầu mà đã có vợ rồi, hoặc không ở trong hạn tuổi đã định, thì con gái tôi sẽ gieo lại lần nữa. Xin các thanh niên đã có gia thất, hoặc không ở trong hạn tuổi, đừng chen lấn để cướp trái cầu. Bây giờ bắt đầu.

Đám đông lại nhất loạt vỗ tay reo hò, chỉ trỏ. Những thanh niên đủ điều kiện cứ thi nhau nhảy lên la lớn:

- Xin liệng cho tôi!...

- Liệng cho tôi đi!...

- Liệng bên này này!...

- Đỗ tiểu thư! Đừng có liệng bên đó! Liệng bên này này!...

Những thanh niên đó không ai bảo ai, tận lực chen lấn để đến gần hơn. Đám đông càng náo động.

Đỗ tiểu thư Nhược Lan do dự nhìn bên này bên kia, rồi cuối cùng nhắm mắt lại, tung trái cầu thêu lên cao. Trái cầu vừa rơi xuống vừa bay qua bay lại theo gió, rồi tiếp tục rơi về phía Tiểu Yến Tử đang đứng. Một đám thanh niên xô tới, thi nhau nhảy lên. Tiểu Yến Tử không tự chủ được, nhảy lên dùng tay hất trái cầu qua phía Vĩnh Kỳ. Chàng hoảng lên, vội nhảy lên dùng tay hất trái cầu ngược trở lại, không dè lại về phía Tiểu Yến Tử. Nàng cười thích thú, lại nhảy lên hất trái cầu qua phía Vĩnh Kỳ.

Thấy Tiểu Yến Tử đùa giỡn như vậy, chàng giận quá, nhảy lên hất trái cầu trở lại phía Tiểu Yến Tử. Nàng lại nhảy lên hất qua phía Vĩnh Kỳ...

Hai người cứ nhảy lên chuyền trái cầu cho nhau như giỡn chơi vậy. Vì hai người đều có võ nghệ, nhảy cao hơn người bình thường, nên các thanh niên khác không sao giành được. Đám đông thấy chuyện lạ càng reo hò, thích thú, khiến quang cảnh cực kỳ sôi động.

Nhà vua không nhịn được nữa, phải quát lên:

- Tiểu Yến Tử! Ngươi làm gì vậy?

Tiếng quát của nhà vua khiến nàng giật mình, chia trí, vô tình hất trái cầu qua phía chàng thanh niên ăn xin vừa rồi, khiến chàng ta ngỡ ngàng, rồi như hành động theo bảng năng, chàng vội đưa tay đón bắt trái cầu, ôm vào lòng mà ngã lăn xuống đất. Đám đông reo hò vang trời, đổ xô lại, chen lấn để coi mặt kẻ may mắn. Chàng thanh niên cũng bàng hoàng, rồi cũng bàng hoàng, rồi ngây người nằm dưới đất ôm trái cầu trong tay. Tiểu Yến Tử, vốn có thiện cảm với chàng thanh niên nghèo này ngay từ đầu, thấy vậy thì nhảy lên vỗ tay, vui sướng la lên:

- Ê! Trái cầu đã vào tay... vào tay...

Nàng hỏi chàng thanh niên:

- Anh tên gì?

Chàng thanh niên ấp úng:

- Tề... Tề Chí Cao.

Tiểu Yến Tử la thật lớn:

- Mọi người nghe đây! Tân lang là Tề Chí Cao! Tân lang la Tề Chí Cao!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái bước tới đỡ Tề Chí Cao đứng dậy.

Đỗ viên ngoại từ trong nhà dẫn một đám gia nhân ra. Thấy người đang ôm trái cầu lại là một thanh niên nghèo khổ, ai nấy đều giật mình thất sắc. Đỗ viên ngoại vội la lên:

- Lần gieo này không tính? Đỗ cô nương sẽ giao lại lần nữa...

Đám đông chợt im lặng nhìn nhau. Tiểu Yến Tử cảm thấy bất bình, bước tới nói lớn:

- Sao lại không tính? Không phải chính miệng ông đã nói rằng bất luận là ai, miễn chưa có vợ và trong hạn tuổi là được hay sao?

Rồi nàng quay qua hỏi chàng thanh niên nghèo khổ họ Tề.

- Anh có vợ ở nhà không? Bao nhiêu tuổi?

Tề Chí Cao bối rối:

- Tôi... tôi chưa có vợ, năm nay hai mươi... Nhưng mà người ta đã khinh khi tôi, thì... thôi đi!...

Rồi chàng thanh niên đưa trái cầu cho Đỗ viên ngoại, cúi đầu lễ phép:

- Tôi chỉ là con nhà nghèo khổ, cơm ăn áo mặc còn chưa đủ, làm sao nói chuyện lấy vợ? Xin hoàn lại trái cầu này. Thật tình không dám trèo cao!

Đỗ viên ngoại cầm lấy trái cầu định bỏ đi, nhưng Tiểu Yến Tử đã tức giận bước tới chặn lại, nói lớn:

- Sao lại có chuyện "không tính" như vậy được? Người ta chưa có vợ, lại trong hạn tuổi, hoàn toàn phù hợp với các điều kiện đặt ra, sao ông không chịu nhìn nhận? Liệu con gái ông sẽ phải gieo cầu mấy lần, hứa gả cho mấy người đàn ông đây?

Đỗ viên ngoại cũng tức giận, lớn tiếng lại:

- Ngươi là đứa con gái ở đâu tới mà xen vô chuyện này? Ngươi không nể sợ ta hay sao?

Tiểu Yến Tử trợn mắt:

- Tôi việc gì phải sợ ông? Ông là kẻ khinh người, đã đặt ra điều kiện rồi lại lật lọng. Rõ ràng ông đa phạm tội... tội...

Rồi nàng đưa mắt nhìn nhà vua, hét lớn:

-... Tội khi quân? Biết chưa?

Đỗ viên ngoại càng tức giận, ông ta tái mặt, lắp bắp:

- Cái gì?... Tội... tội khi quân? Làm gì... làm gì có vua chúa nào ở đây? Ta thích cho con gái ta gieo cầu mấy lần là quyền của ta!

Thấy đôi bên cứ lớn tiếng qua lại như vậy, nhà vua không nhịn được nữa, bước tới nói lớn, giọng như chuông vang:

- Không được cãi cọ nữa! Nghe ta nói đây!

Đám tùy tùng không ai bảo ai, cùng bước tới chặn đường Đỗ viên ngoại, trong khi nhà vua hỏi chàng thanh niên họ Tề:

- Tề Chí Cao, ta nghe ngươi nói năng thanh nhã, vậy chắc ngươi cũng đã từng đi học?

Tề Chí Cao lễ phép:

- Thưa vâng. Tôi được đi học từ nhỏ, nhưng mà là một kẻ bạch diện thư sinh thật vô dụng.

Nhà vua lắc đầu:

- Ai nói vậy? Ngươi đã đi thi lần nào chưa?

Tề Chí cao gật đầu:

- Dạ, tôi đã trúng tuyển khoa thi Hương, nhưng rồi sai đó cứ rớt hoài!

Nhà vua ôn tồn bảo:

- Tuổi hãy còn trẻ như thế, tương lai còn dài, rất có hy vọng, chẳng nên bỏ ngang việc học việc thi...

Rồi nhà vua quay nhìn Đỗ viên ngoại:

- Hôm nay tôi trên đường đi ngang đây, tình cờ gặp chuyện trọng đại này, nhân rảnh rang cũng ghé tới coi. Đỗ tiên sinh à, ông cũng chẳng nên ham giàu chê nghèo. Tôi thấy cậu Tề Chí Cao đây nhất định sẽ có tương lai rực rỡ. Trời đã giúp ông chọn rễ thì ông nên đón nhận mới đúng...

Nhà vua lại quay qua Đại học sĩ Phúc Luân:

- Phúc Luân, có lễ vật gì để mừng thì đưa cho cậu ta.

Phúc Luân bước tới, không biết tính sao, chỉ thò tay vào túi lấy ra hai đĩnh vàng tốt, đưa cho Tề Chí Cao:

- Đây là lễ vật của lão gia tôi. Sau khi đã có gia đình, cậu phải học hành để đi thi.

Đám đông tò mò nãy giờ cứ im lặng theo dõi câu chuyện, đến lúc thấy Phúc Luân đưa số vàng lớn như vậy thì nhất loạt ồ lên kinh ngạc. Cả Tề Chí Cao lẫn Đỗ viên ngoại đều trố mắt, ngây người ra. Mãi sau Đỗ viên ngoại mới như bừng tỉnh, nhìn nhà vua từ đầu đến chân:

- Tôi phải xưng hô với tiên sinh đây như thế nào?

Nhà vua mỉm cười:

- Tôi họ Ngải.

Đỗ viên ngoại lễ phép:

- Xin mời Ngải tiên sinh quá bộ vào trong uống trà.

Nhà vua lắc đầu:

- Tôi còn phải tiếp tục lên đường, không thể ngồi lại được, tình cờ gặp được chuyện vui mừng của gia đình tiên sinh như vầy là có duyên rồi. Tiên sinh đã quyết định gả tiểu thư cho cậu thanh niên này rồi phải không?

Đỗ viên ngoại có vẻ khó nói:

- Chuyện này...

Nhà vua quay lại gọi lớn:

- Thầy Kỷ à, có đem theo giấy bút không?

Giáo thụ Kỷ Hiểu Phong vội đem giấy bút tới cười vui vẻ:

- Tôi biết thế nào lão gia cũng cần đến giấy bút nên vừa rồi đã chạy vào nhà họ Đỗ mượn được rồi đây. Nhưng mà chỗ này không có bàn ghế, làm sao ngồi viết?

Nhà vua rất tự nhiên:

- Thì ta kê vào lưng của đứa nào đó mà viết.

Nhĩ Khang vội bước tới, xoay lại và khom người xuống cho nhà vua trải tờ giấy lên lưng mình. Nhà vua một tay đè tờ giấy, viết bốn chữ lớn “Thiên tác chỉ hợp", rồi thò tay vào trong áo lấy con triện, đóng triện lên tờ giấy.

Vua Càn Long đưa giấy cho lão họ Đỗ, rồi kề tai lão ta nói mấy câu. Không biết nói gì, mà chỉ thấy lão run bây bẩy. Cầm giấy lên ngơ ngác nhìn vào.

Lúc đó vua mới quay qua bảo với ông Phước Luân:

- Thôi mọi chuyện đã kết thúc, chúng ta phải lên đường ngay, không nên chần chờ nữa.

Và thế là cả đoàn kéo nhau đi. Chỉ thấy lúc đó Đỗ lão gia quỳ mọp xuống dập đầu liên tục. Thiếu niên họ Tề thấy Đỗ lão gia dập đầu không biết ất giáp gì, cũng dập đầu theo.

Khi vua Càn Long và đám tùy tùng đã đi rất xa rồi, lão họ Đỗ mới dám đứng dậy, lão nhìn theo mà cứ nghĩ mình nằm mơ, nhưng rồi khi nhìn lại mảnh giấy trong tay với dấu ấn còn rành

rành bốn chữ “Càn Long ngự ấn" mới tin đó là sự thật. Và không dằn được lòng, ông quay qua nắm chặt lấy tay chàng trai trẻ, xúc động nói:

- Hiền tế ơi hiền tế! Con có biết là mạng con to thế nào không? Thì ra đúng là trời đã chọn người cho ta mà ta lại chẳng biết. Ta chắc chắn là một ngày nào đó rồi con sẽ có một tương lai huy hoàng!

Chàng trai họ Tề càng nghe càng ngơ ngác như người từ cung trăng rơi xuống, trong lúc lão họ Đỗ quay qua nói với những người xung quanh:

- Kính thưa quý vị hương thân. Gia đình chúng tôi đã chọn được hiền tế, sẽ cử hành lễ cưới ngay, mời các vị ở lại uống với chúng tôi một ly rượu mừng nhé!

Đám đông nghe vậy vỗ tay hoan hô!

o0o

Tối hôm ấy, đoàn di hành của vua dừng chân tại một khách điếm nhỏ.

Tiểu Yến Tử đến giếng lấy nước, vừa mới vào đến sân đã bị ai đó bịt mắt lôi vào đình nhỏ, nhìn kỹ thì ra là Vĩnh Kỳ. Tiểu Yến Tử chưa kịp phản ứng, thì đã thấy Vĩnh Kỳ trừng mắt.

- Này Tiểu Yến Tử, tôi hỏi cô, ban sáng tại sao cô cứ ném quả gieo cầu về phía tôi mãi thế? Cô làm vậy là có ý gì?

Tiểu Yến Tử hồn nhiên:

- Tất cả chỉ là hảo ý. Không cảm ơn thì thôi sao lại trách? Huynh không thấy cô ta đẹp ư? Cưới làm vợ là xứng chán!

- Thế cô không biết là chuyện hôn nhân của tôi nào có phải là do tôi chọn, mà phải thánh thượng chỉ hôn?

- Thì cũng đâu có sao đâu? Nếu huynh mà được quả gieo cầu thì chẳng lẽ Hoàng thượng từ chối kết hợp cho hai người? Người Hoàng thượng chỉ hôn đương nhiên là sẽ là chánh thất, còn cô

tiểu thư kia huynh kết làm phòng nhì, cũng được mà? Lão họ Đỗ kia khi mà biết rõ thân phận của huynh, thì để con gái lão kết làm vợ thứ ba, thứ tư cũng sẵn lòng thôi!

Vĩnh Kỳ nghe Tiểu Yến Tử nói, đỏ cả mặt chàng có vẻ không vui, nói:

- Tại sao cô cứ sốt sắng giúp đỡ tôi như vậy? Cô ghét tôi lắm phải không? Có nghĩa là hiện trong tim cô, đã có hình bóng một ai rồi chứ gì? Cô phải biết, tôi cũng đã yêu người rồi chứ?

Tiểu Yến Tử nghe nói giật mình:

- Ai? Ai vậy? Cô ấy ở đâu? Đẹp hơn cả cô tiểu thư họ Đỗ kia à?

- Chứ sao! Ít ra với tôi thì cô ấy phải đẹp hơn!

- Vậy mà tôi không biết. Cô ta có quen tôi không? Tại sao chẳng nghe huynh nói gì cả?

Vĩnh Kỳ gật gù:

- Cô biết rất rõ cô ta, tại cô không để ý thôi!

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Tôi cũng biết à? Ai vậy cà?

- Xa tận chân trời, gần ở trước mắt. Biết ai chưa?

Tiểu Yến Tử nghe Vĩnh Kỳ nói giật mình, ấp úng một lát, lắc đầu nói.

- Không được! Không được! Huynh không có quyền nói đùa như vậy! Huynh phải biết là Tử Vy hiện đã có người yêu, huynh không được chen vào phá đám. Nhĩ Khang cư xử với huynh như ruột thịt, huynh làm vậy là thiếu đức, thiếu tư cách người lớn!

Vĩnh Kỳ thấy Tiểu Yến Tử hiểu lầm, càng bực tức hơn. Nhưng chỉ nói:

- Cô là tôi tức chết đi được!

Tiểu Yến Tử càng hiểu lầm thêm, trợn mắt:

- Tức chết ư? Nói thật chuyện gì tôi còn có thể giúp, chứ chuyện

này, huynh đừng có hòng, huynh hoàn toàn sai trong chuyện này.

Vĩnh Kỳ bực dọc thở ra, rồi không chịu được, chụp lấy đôi vai Tiểu Yến Tử lắc mạnh:

- Cô làm sao vậy? Cô có cái đầu không? Làm sao cô lại cho là tôi yêu Tử Vy? Rõ là cô cũng biết Tử Vy là muội muội cùng cha khác mẹ của tôi mà? Làm sao tôi lại có thể làm chuyện loạn luân như vậy được chứ?

Tiểu Yến Tử ngộ ra, gật đầu:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Thế thì... người huynh yêu không phải là Tử Vy à? Ai vậy?

- Đương nhiên là không phải rồi! Cô chẳng nghĩ ra sao?

Tiểu Yến Tử suy nghĩ:

- Vậy thì... Vậy là ai? Chẳng lẽ lại là Kim Tỏa?

Vĩnh Kỳ giận muốn phát điên lên, và không dằn được chàng nói toẹt ra:

- Không phải Tử Vy, không phải Kim Tỏa, Minh Nguyệt gì hết thì còn ai? Ai ngày đêm tôi đều gặp mặt? Ai đã bị tôi bắn trúng tên, để rồi khiến tôi phải ngày đêm tơ tưởng. Vậy mà còn nỡ vô tình làm mai làm mối cho tôi? Đó, tôi nói rõ như vậy đó. Cô còn không biết nữa ư? Chẳng lẽ bấy lâu nay gần gũi nhau, cô chẳng có một chút tình cảm nào với tôi cả sao?

Tiểu Yến Tử lúng túng:

- Nhưng mà... nhưng mà... Huynh nói gì tôi thật không hiểu, ý huynh nói, người huynh yêu đó là tôi à?

Vĩnh Kỳ trừng mắt:

- Không lẽ người bị tôi bắn trúng tên không phải là cô mà là một người nào khác? Có mấy người tên Tiểu Yến Tử lận chứ?

Bấy giờ Tiểu Yến Tử mới bước thụt lùi, rồi ngồi phịch lên ghế đá, yên lặng chẳng nói năng gì cả. Vĩnh Kỳ thấy vậy, vừa bực vừa thất vọng.

- Thì ra trước tới giờ tôi chỉ là người yêu đơn phương, cô chẳnng

hề chú ý gì đến tôi cả, đúng không?

Tiểu Yến Tử tròn mắt:

- Nhưng mà... Nhưng mà... Huynh là huynh của muội cơ mà?

- Muội muội? Có đúng như vậy không? Vậy thì Tử Vy là ai? Tôi lại có nhiều muội muội như vậy ư?

Tiểu Yến Tử nhớ lại, chợt đỏ mặt, rồi ngượng ngùng hỏi:

- Nhưng vậy thì... Vậy thì, tôi kể như không phải là muội muội của huynh chứ? Thế tôi là ai?

- Còn gì nữa phải hỏi, cô chẳng có huyết thống nào với tôi hết!

Tiểu Yến Tử ấp úng:

- Nhưng nào tới giờ tôi chẳng dám nghĩ đến chuyện đó, tôi cứ nghĩ là... Huynh như là huynh ruột của tôi!

- Vậy thì bây giờ phải nghĩ đi!

Vĩnh Kỳ nói làm Tiểu Yến Tử càng đỏ mặt.

- Tôi không biết. Tôi thật không biết... Thôi để tôi suy nghĩ kỹ mới được. Giờ thì tôi lại bối rối quá, tôi chẳng biết phải làm sao nữa.

Thái độ của Tiểu Yến Tử càng khiến Vĩnh Kỳ bực dọc, chạy bước tới chụp lấy đôi vai Tiểu Yến Tử lắc mạnh.

- Tiểu Yến Tử, bắt đầu từ hôm nay, hãy hứa với huynh là phải thay đổi thái độ. Muội phải suy xét cẩn thận dưới gốc độ và cái nhìn khác hẳn bây giờ. Muội phải thấy giữa huynh và muội như giữa Tử Vy và Nhĩ Khang. Chẳng có một chút ràng buộc nào cả. Vì vậy, ta có quyền yêu nhau. Muội chỉ là muội muội giả của huynh, và phải hiểu rằng, huynh yêu muội rất thật lòng.

Lời của Vĩnh Kỳ thiết tha, làm Tiểu Yến Tử xúc động. Có điều Tiểu Yến Tử vẫn còn hết sức hoang mang.

Tối hôm ấy, lần đầu tiên trong đời, Tiểu Yến Tử đã mất ngủ. Nằm trên giường nàng cứ trằn trọc không sao dỗ giấc được. Tử Vy nằm cạnh cũng ngủ không được. Tử Vy biết tâm trạng của Vĩnh Kỳ từ lâu, hôm nay lại thấy Tiểu Yến Tử thở vắn than dài

thế này, là biết ngay giữa hai người đã lật tẩy.

Nàng quay qua kéo vai Tiểu Yến Tử:

- Hãy nói thật tôi biết, huynh ấy đã nói gì với tỷ tỷ? Còn tỷ tỷ thế nào? Động lòng chưa? Từ trước đến giờ tôi cứ tưởng tỷ tỷ nhiều nam tính, nên chẳng biết xúc động. Không ngờ... thế này thì tỷ tỷ còn nữ tính, hẳn đã không còn tưởng tượng chuyện huynh ấy là huynh ruột của tỷ tỷ rồi chứ?

Tiểu Yến Tử thành thật:

- Tôi thú thật với muội, trước kia tôi vẫn xem huynh ấy như huynh ruột mình.

- Thế còn từ đây về sau?

Câu hỏi của Tử Vy làm Tiểu Yến Tử đỏ mặt, nghĩ ngợi một chút Tiểu Yến Tử nói:

- Giờ thì tôi hiểu rõ câu "mọi thứ đã thay đổi". Tôi đã bị Ngũ A Ca làm rối tung cả đầu. Thật tình tôi chẳng hiểu sao huynh ấy lại thích tôi. Tôi là đứa dở tệ, cái gì cũng không biết, chữ cũng

không, cứ làm khổ mọi người. Nhất là chuyện văn chương thi phú, lúc nào cũng phải nhờ Ngũ A Ca giải vây. Với trình độ của huynh ấy. Với võ nghệ của huynh ấy thì biết bao cô gái xứng đáng hơn. Sao huynh ấy lại không chọn, cứ nhè tôi mà chọn. Thật kỳ lạ, thật hoang đường, vô lý, không làm sao tin được đó là sự thật!

Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử cứ băn khoăn, cười lớn:

- À! Vậy thì rõ rồi! “Ni cô đã biết động lòng xuân"! Hiểu chưa? Vậy thì còn gì bằng!

Tiểu Yến Tử giậm chân:

- Cái gì mà động không động? Chuyện đó nào có hay ho gì. Ta chỉ thấy thêm phiền phức. Gương trước mắt đã quá rõ mà, ngươi và Nhĩ Khang đấy? Hết phải lo lắng chuyện này lại phải lo chuyện khác, vui thì chẳng được bao nhiêu. Ta không thích như vậy. Ta chỉ muốn có một cuộc sống tự do!

Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử, không nói gì cả. Yến Tử thắc mắc:

- Nhưng tại sao ngươi lại ngồi thừ ra vậy? Nói gì đi chứ?

- Vì mãi đến bây giờ tôi mới ngộ ra, tại sao Ngũ A Ca lại nhiệt tình với chuyện giữa tôi và Nhĩ Khang như vậy, thì ra chuyện "huynh muội ruột giả" của hai người, là nỗi đau đầu của huynh ấy. Và như vậy Vĩnh Kỳ không phải là người đã mang lại nỗi phiền phức cho tỷ tỷ, mà phải nói ngược lại. Tỷ tỷ mới là người làm khổ huynh ấy. Xem ra thì Nhĩ Khang dù gì cũng có phước hơn Vĩnh Kỳ, vì tình huynh ấy có tôi đáp trả, còn tỷ tỷ? Tỷ tỷ còn muốn đẩy quả cầu kén chồng của cô gái họ Đỗ cho huynh ấy. Trách gì ban chiều thấy mặt của Vĩnh Kỳ không vui.

Tiểu Yến Tử bật dậy tròn mắt nhìn Tử Vy, rồi lại nằm phịch xuống giường, càu nhàu một mình.

- Ta đã bảo rồi mà, đừng để động lòng. Nãy giờ ngươi nói ta thấy ngươi chỉ bênh vực cho huynh ấy, trách móc ta. Và làm ta lại có mặc cảm. Ta cứ nghĩ là mình đã làm điều gì không phải với Vĩnh Kỳ. Phiền thật! Rắc rối thật! Như thế này thì ta biết phải làm gì bây giờ?

Lời của Tiểu Yến Tử khiến Tử Vy cười thầm, nàng ngẫm nghĩ:

- Ông trời quả là thích sắp đặt chuyện rắc rối. Hoàn cảnh éo le

thế này, đến một lúc nào đó khi sự thật được phơi bày, không biết lúc đó Hoàng thượng sẽ phản ứng ra sao? Có tưởng chừng như trời đã đổ sụp đến nơi rồi chăng?

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 26

Hôm ấy, khi đoàn người ngựa của vua Càn Long đang đi vào một con sơn lộ thì mây đen chợt ùn ùn kéo đến, rồi sấm chớp. Chẳng mấy chốc, cơn mưa to như trút nước đổ xuống. Đường đang tốt chợt đầy bùn lầy lội và chiếc xe ngựa cứ như bị sụp bẫy, chẳng làm sao nhúc nhích được.

Đám đông đứng quây quanh xe, chẳng biết phải làm sao. Cuối cùng Nhĩ Khang đành vạch màn, nói vào trong xe.

- Thưa lão gia, có lẽ quý vị cần phải xuống, mới đẩy được xe qua khỏi vũng lầy này được.

Thế là vua Càn Long, Tiểu Yến Tử và Tử Vy đều phải xuống xe. Ông Phước Luân và Kỷ sư bá đã đứng mở dù sẵn để che mưa cho vua.

Có điều, mưa vẫn xối xả, chung quanh lại chẳng có chỗ trú mưa nào khác. Tử Vy và Tiểu Yến Tử hỏi ông Phước Luân:

- Có còn dư chiếc dù nào không?

- Thật sơ sót, chúng tôi chỉ mang theo có hai chiếc dù nầy dành cho hoàng thượng.

Vua Càn Long nghe vậy, vội lên tiếng:

- Tử Vy và Tiểu Yến Tử, hai đứa sang đây trú mưa chung đi, rộng mà! Kẻo cảm thấy lạnh đấy!

Tiểu Yến Tử nói:

- Không sao. Con khỏe lắm, để con sang đấy, phụ họ đẩy xe.

Bấy giờ gần như mọi người đều xuống ngựa, người đẩy người kéo chiếc xe ngựa lên. Tiểu Yến Tử cũng xông vào vừa đẩy vừa hô.

- Nào một hai ba, đẩy hết sức lên nào! Cố lên!

Vĩnh Kỳ thấy Tiểu Yến Tử dầm mưa không đành lòng, nói:

- Cô chạy đi núp mưa đi, bọn nầy đủ rồi, chẳng cần đến cô đâu.

- Tôi chẳng làm sao cả, tôi phải phụ giúp mọi người!

Tiểu Yến Tử không chịu nói:

- Nào một hai ba, đẩy nào!

Mọi người lại hò reo. Nhưng chiếc xe vẫn nằm yên bất động, sấm sét cứ liên hồi. Đôi ngựa hoảng kinh hí liên tục làm xe càng lún, chuyện kéo xe lên càng khó. Chiếc dù che lại không đủ che cho hai người, nên cả Tử Vy và vua đều ướt, nhưng vua vẫn nhường dù.

- Nầy ngươi là phận gái yếu đuối, để ướt mưa nhiều không tốt hãy che lấy đi, ta là đàn ông dù sao cũng có thể chịu lạnh được.

Tử Vy thấy vua chăm sóc mình như vậy rất được sung sướng, nàng vội đỡ lấy chiếc ô trong tay vua và che ngược lại cho vua, nói:

- Lão gia, xin đừng quan tâm, dù gì con cũng đã ướt cả rồi. Vả lại người là đấng bề trên của muôn dân, không nên để có chuyện gì không hay xảy ra, không tốt!

Kỷ Hiểu Phong sư bá và ông Phước Luân thấy thái độ vua như vậy vội mang dù của mình che cho Tử Vy.

- Lão gia hãy yên tâm che mưa đi, bọn tôi đã lo cho Tử Vy rồi.

Tử Vy thấy ông Phước Luân và Kỷ sư bá nhường dù cho mình không đành, vội nói:

- Xin hai vị đại nhân hãy che cho mình, đừng làm vậy tổn thọ con, dù gì con cũng chỉ là đứa a đầu thôi!

Nhưng người này cứ nhường cho người kia, rốt cuộc mọi người đều bị ướt cả.

Tử Vy thấy vua cứ nhường ô cho mình nên quyết định:

- Thôi các vị ở đây, để tôi đi phụ họ kéo xe mới được việc.

Và không đợi ai ngăn, Tử Vy chạy ngay ra xe. Vy không hòa nhập vào đám đông, mà đi thẳng đến bên hai chú ngựa kéo quay lại như phân bua với ông Bác Hằng.

- Con ngựa nầy không chịu làm việc, để tôi năn nỉ nó thử xem!

Và rồi Tử Vy kề miệng sát vào tai ngựa nói điều gì đó. Không rõ, xong quay sang con thứ hai. Thái độ của Tử Vy làm mọi người ngạc nhiên. Nhưng rõ thật kỳ lạ. Chẳng biết Vy đã nói gì mà cả hai ngựa như sung sức lên. Chúng tung cao hai vó trước. Ông Bác Hằng thấy vậy giục thêm:

- Hầy! Lên nào! Lên nào!

Và nhờ sự cố gắng của hai chú ngựa, những chiếc bánh xe đã chuyển động. Cuối cùng chiếc xe cũng thoát được bãi lầy.

Tối hôm đó tại một nhà trọ lớn, Càn Long hoàng đế bị cảm sốt. May là có Hồ thái y đi theo. Hồ thái y chẩn mạch xong thì nói:

- Lão gia chỉ là bị lạnh thôi, không có gì đáng ngại, mọi người cứ yên tâm. Tôi đã đem theo thuốc men đầy đủ, để tôi đi bảo họ sắc thuốc, uống thuốc xong tháo mồ hôi là khỏi ngay.

Nhà vua ngồi trên chiếc ghế nệm của nhà trọ, tuy bị cảm nhưng tinh thần rất tốt. Nhà vua bảo Hồ thái y:

- Ta thấy là ông cũng nên bảo nhà bếp nấu nước gừng, cho mỗi người uống một chén để khỏi bị cảm lạnh, nhất là hai đứa con gái, đừng có sơ sót.

Hồ thái y gật đầu:

- Vâng, tôi đi ngay.

Nói xong quay ra.

Vĩnh Kỳ lo lắng nhìn cha:

- Cha thấy trong mình ra sao thì phải nói ra, đừng có giấu mà chịu đựng làm gì.

Đại học sĩ Phúc Luân tiếp lời:

- Đúng vậy. Có Hồ y sư, lại sẵn thuốc men, lão gia không việc gì phải ngại.

Nhà vua nhìn mọi người vây quanh, khoát tay:

- Mấy người đừng có làm chuyện, trong mình ta ra sao ta biết chứ. Ta khỏe lắm không có gì đâu. Mọi người ra ngoài đi, cần lo chuyện gì thì lo đi, không việc gì phải tụ lại chỗ này. Để Tiểu Yến Tử và Tử Vy ở lại nói chuyện với ta là được rồi. Mọi người đi hết đi!

Nhĩ Khang dặn:

- Nếu lão gia cần sai bảo gì thì xin cứ gọi. Nhĩ Thái nó ở ngay phòng kế bên.

Đại thần Phó Hằng nói thêm:

- Các phòng của cả tầng lầu này, chúng ta bao hết rồi, có cần chuyện gì xin gọi chúng tôi.

Nhà vua gật đầu xua tay:

- Được rồi! Đi đi! Đừng có coi ta như ông già kề miệng lỗ, ta không chịu đâu. Cũng đừng có ồn ào.

Giáo thụ Kỷ Hiểu Phong biết nhà vua thích Tử Vy, bèn dặn:

- Con nhỏ Tử Vy! Phải hầu hạ lão gia cho chu đáo đó nghe!

Tử Vy cuối đầu:

- Vâng. Xin các vị cứ yên tâm.

Nhĩ Khang nghe ông thầy Kỷ nói hai tiếng "hầu hạ" thì cảm thấy có chút chướng tai, bất giác đưa mắt nhìn Tử Vy, nhưng nàng lại không chú ý.

Mọi người vòng tay cúi đầu chào rồi lui ra, trong phòng chỉ còn nhà vua và hai người con gái. Tiểu Yến Tử bước tới chỗ thau nước, vắt tấm khăn, đem lại đắp lên trán nhà vua:

- Lão gia đắp khăn này một chút cho mát, sẽ thấy dễ chịu.

Rồi nàng lại rót trà, thổi cho nguội bớt mới đưa tới gần miệng nhà vua:

- Cũng may là Tử Vy rất chu đáo, đã đem theo loại trà lão gia

vẫn thích. Nào, mời lão gia uống đi, có nóng lắm không?

Nhà vua đỡ tách trà, nhắp thử một hớp nhỏ. Tử Vy lấy thêm cái gối tới, để sau lưng nhà vua:

- Lão gia kê gối vào lưng cho đỡ mỏi. Xin lão gia nhích tới một chút.

Nhà vua ngồi thẳng lưng lên để Tử Vy lót gối vào, trong khi đó Tiểu Yến Tử bưng mâm trái cây lại:

- Lão gia vẫn thích ăn lê. Loại "mật lế này ngọt lắm, để con gọt vỏ.

Tử Vy bước qua:

- Để tôi gọt cho.

Tiểu Yến Tử gật đầu:

- Vậy để tôi đi đổi khăn.

Rồi nàng vắt tấm khăn ướt khác, thay tấm khăn trước.

Nhà vua nhìn hai mỹ nhân lăng xăng chăm sóc cho mình, thấy hai người hợp ý nhau, nói cười vui vẻ, dường như đang hạnh phúc lắm. Tự nhiên nhà vua cảm thấy càng lúc càng khó hiểu, thình lình hỏi:

- Thật ra thì hai đứa từ đâu tới vậy?

Hai cô gái giật mình, sững sờ nhìn nhau trước câu hỏi thật bất ngờ.

Tiểu Yến Tử sợ hãi:

- Lão gia! Lão gia hỏi vậy... là sao?

Tử Vy đang gọt trái lê cũng buông con dao, mở cặp mắt nhìn nhà vua. Nhà vua ô tồn:

- Đừng sợ, ta chẳng có ý gì đâu, ta chỉ thấy là cần phải cảm ơn thượng đế đã ban cho ta hai ngươi. Hiện ta thấy rất hạnh phúc, rất vui, ta chưa bao giờ vui như bây giờ.

Tử Vy và Tiểu Yến Tử yên lặng.

Thuốc đã sắc xong, cả hai lại mang thuốc, mang nước ra cho vua uống. Uống xong chẳng bao lâu nhà vua đã ngủ.

Lúc đó đêm đã khá khuya. Tiểu Yến Tử sau một ngày mệt mỏi cũng ngồi trên ghế dựa gần đó ngủ. Chỉ còn Tử Vy là còn thức nàng đứng đó ngắm vua. Đây là cha ruột của mình ư! Điều ao ước bấy lâu được gần cha, coi như đã thành. Có điều mãi đến bây giờ Tử Vy vẫn chưa gọi được một tiếng cha! Nàng đứng đó, khoảng cách ngắn ngủi mà sao quá xa vời. Tử Vy chăm chú nhìn vua, rồi không dằn được, nàng bước tới kéo chăn lại cho vua nhưng rồi chợt phát hiện trán vua lấm tấm mồ hôi, Tử Vy lại lấy khăn tay ra lau nhẹ.

Lúc đó... Hình như vua cũng đang nằm mơ, và đúng như vậy. Trong mơ, vua thấy Vũ Hà... Vũ Hà đang đi tới cạnh vua với đôi mắt đầy lệ. Vũ Hà nói:

- Xin chàng đừng đi! Đừng bỏ thiếp đi! Vì thiếp nghĩ sự ly biệt này sẽ là sự cách chia mãi mãi. Thiếp sẽ không gặp lại chàng được nữa.

Vua Càn Long chuyển mình, Tử Vy tiếp tục công việc trong khi

vua vẫn mơ thấy Vũ Hà nói:

- Thiếp không dám đòi hỏi nhiều. Tình yêu là cái gì vĩnh cửu, trường tồn. Tình yêu của thiếp đối với chàng mãi mãi không thay đổi. Còn chàng với thiếp? Phải chăng chỉ là cơn gió thoảng qua? Thiếp sợ... sợ một sự chờ đợi cả đời... mỏi mòn, vô vọng...

Miệng vua Càn Long lẩm bẩm điều gì đó nghe không rõ Tử Vy tưởng vua bị sốt cao mê man, càng lấy khăn lau kỹ mồ hôi hơn. Vua vẫn tiếp tục mơ. Vũ hà nói:

- Chàng hãy nhớ rằng thiếp muốn quân tợ bàng thạch, thiếp như cỏ leo, cỏ giữ chặt đá, vua kêu lên:

- Vũ Hà! Vũ Hà!

Rồi choàng tỉnh. Vua mở mắt ra. Chỉ thấy đôi mắt ngơ ngác sợ hãi của Tử Vy nhìn mình. Đôi mắt của Vũ Hà... Vua đưa tay chụp lấy tay Tử Vy, nhưng rồi cũng tỉnh ra nói:

- Ta đã nằm mơ đúng không?

Tử Vy gật đầu, run rẩy:

- Trong mơ, hoàng thượng đã gọi tên "Vũ Hà! Vũ Hà!"

Vua Càn Long giật mình:

- Ngươi cũng biết Vũ Hà là ai ư?

- Vâng, con biết rất rõ về chuyện của Vũ Hà, con biết cả những bài thơ mà lão gia đã làm.

Và rồi chậm rãi đọc:

Sau mưa sen nở lung linh ngọc

Nắng sớm kinh thành rạng sắc xuân

Cảnh sắc Đại Minh hồ đâu sánh

Núi cao Thái nhạc chẳng đâu bằng

Ngâm xong, như quá xúc động, những giọt lệ trên má của Tử Vy rơi xuống tay Vua, làm Vua cũng bàng hoàng.

- Tại sao ngươi lại thuộc lòng bài thơ đó? À đúng rồi có phải Tiểu Yến Tử dạy ngươi không?

Tử Vy yên lặng không đáp. Vua chăm chú nhìn cô gái trước mặt, suy nghĩ tiếp:

- Cũng lạ thật, chẳng hiểu sao trẫm lúc nào cũng có cái cảm giác rất thân thiết với ngươi. Hay như người xưa từng nói "đồng bệnh tương lân" giữa con người tương hợp nhau, thường có cảm giác dễ gần gũi. Tử Vy này, trước kia ta chưa hề gặp ngươi, vậy ngươi là người ở nơi nào?

Tử Vy đáp:

- Dạ con là người đồng hương với Tiểu Yến Tử quê ở bên hồ Đại Minh thành Tế Nam ạ.

Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Đồng hương ư? Trách gì ngươi chẳng từng gặp qua Vũ Hà!

- Vâng, Vũ Hà là mẹ nuôi của con!

Vua Càn Long giật mình:

- Như vậy là con với Tiểu Yến Tử đã quen biết nhau từ trước ư?

- Vâng. Giữa con và Tiểu Yến Tử có duyên may, nên trở thành tỉ muội kết nghĩa như đôi bạn tri kỷ. Có lẽ chúng con đã quen nhau từ kiếp trước lận.

Vua Càn Long nhìn Tử Vy nghi ngờ. Có một cái gì cho vua thấy một sự bí ẩn còn tiềm tàng bên trong. Giữa lúc vua định hỏi thêm, thì Tiểu Yến Tử đang ngủ chợt giật mình té xuống ghế, miệng còn ú ớ.

- Bắt cướp! Xem ngươi chạy đường nào nhé! Ta phải chộp được ngươi mới được!

Cái té làm Tiểu Yến Tử tỉnh dậy. Cô nàng ngơ ngác hỏi:

- Tôi đang ở đâu vậy?

Tử Vy bước đến đỡ Tiểu Yến Tử lên:

- Mơ thấy chuyện gì mà bay xuống đất vậy? Lại mơ thấy chuyện

đánh nhau à?

Bấy giờ Tiểu Yến Tử đã trông thấy vua Càn Long, giật mình đứng vội dậy, hỏi:

- Lão gia, người đã cảm thấy khỏe chưa? Con thật vô ý, canh chừng mà lại ngủ quên.

Rồi bước tới đặt tay lên trán vua, nói:

- Lão gia đã hết cả sốt rồi!

Và như vậy cái bí mật bấy lâu nay chôn kín suýt bị tiết lộ, lại bị cắt đứt. Tử Vy cười nói với Vua:

- Lão gia không còn xuất hạn, cũng không còn sốt, vậy thì lên giường nghỉ cho khỏe đi, có thế mới có thể lên đường sớm được chứ.

Vua vẫn ngồi yên ngắm hai cô gái. Tiểu Yến Tử thấy vậy bước tới:

- Để hai con đưa lão gia lên giường nhé.

Rồi xốc nách vua định dìu đi, vua hỏi:

- Các người coi ta là gì vậy?

Tiểu Yến Tử ngây thơ:

- Vì là cha chứ gì?

Tử Vy nhìn vua, bạo dạn nói:

- Con biết là mình không đủ tư cách, nhưng cũng muốn được gọi lão gia như Tiểu Yến Tử vậy!

Vua Càn Long nghe nói giật mình, nhìn Tử Vy cái ánh mắt thiết tha kia như có một cái gì đó khá thân thuộc, làm vua chẳng biết phải trả lời sao nữa.

o0o

Sau hai ngày nghỉ ngơi, sức khỏe của vua Càn Long lại bình phục, thế là đoàn người ngựa lại lên đường.

Hôm ấy, tất cả lại đến một thôn trang, đúng vào lúc nơi đây đang họp chợ. Trên quãng trường khung cảnh vô cùng nhộn nhịp, hàng hóa từ vải sồ, tạp phẩm đến các loại gia cầm đều đủ cả. Người bán rao hàng lanh lảnh rồi các quán hàng ăn.

Vua Càn Long đến đấy, thấy cảnh dân chúng buôn bán tấp nập, người người đều có vẻ no ấm. Quốc thái dân an làm vua hài lòng. Người hiếu kỳ ngắm nghía những gian hàng buôn bán chung quanh.

Chợt nhiên trước mặt có một đám đông, họ quây kín cả một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi. Cô gái đang quỳ mọp dưới đất. Trước mặt là một tờ giấy trắng to. Trên đó có viết mấy chữ lớn: “Bán mình chôn cha". Phía dưới có ghi thêm lời trần tình.

“Tiểu nữ Thể Liên cùng cha định lên đường đến kinh thành tìm người thân, không may vừa đến đây thì cha lâm trọng bệnh. Bao nhiêu tiền của đổ cả vào việc thuốc thang, vậy mà cha già vẫn không qua khỏi. Thể Liên này chẳng ai thân thích nơi này, tiền

bạc lại chẳng còn, chỉ còn biết bán mình lấy tiền chôn cha, nếu ai nhân từ quân tử, khẳng khái giúp đỡ, an táng được cha già, thì Thể Liên này nguyện làm tôi mọi suốt kiếp, để báo đền nghĩa ân".

Tiểu Yến Tử đứng gần nghe Tử Vy đọc, khều bạn ra xa nói.

- Hãy nhìn kỹ xem, con bé đó có đóng kịch không? Thật hay giả vậy?

Tử Vy hỏi:

- Nếu thật thì sao mà giả thì sao?

Tiểu Yến Tử cười:

- Thì nếu đúng là sự thật, mình sẽ cho họ tiền, họ có tiền thì không cần phải bán thân, còn nếu giả thì ta vẫn cho tiền có khi còn cho nhiều tiền hơn, vì "cùng nghề cũ" mà.

Hai người đang nói chuyện, thì đột nhiên có tiếng hét, rồi ở đâu xuất hiện ba bốn gã mặt mày bậm trợn. Trong đó có một tên cao lớn chắc là đầu đảng, mặt đỏ gấc vì rượu. Hắn bước thẳng đến

chỗ cô gái quỳ, xốc cô gái lên, lớn tiếng.

- Làm gì mà lại "bán thân chôn cha" nữa chứ? Lão ta hôm trước đã cho ngươi tiền. Có nghĩa là đã mua được ngươi rồi. Vậy thì ngươi đã là người của ta, thế mà dám trốn ra đây bán thân lần nữa ư?

Cô gái vùng vẫy, nói:

- Không đúng! Không đúng! Tôi chưa hề lấy một đồng một cắc gì của ông cả. Xác cha tôi còn nằm trong miếu kia, nếu có tiền tôi đã chôn cha! Ông nói dối! Tôi chưa phải là người của ông, mà tôi cũng không bao giờ bán thân cho ông đâu!

“Bốp!” Gã đại hán táng cho cô gái một tát tai nói:

- Ngươi dám cãi lại ta ư? Ngươi không bán mình cho ta thì ta cũng quyết mua cho được ngươi!

Những tên bặm trợn đi theo, cũng đồng họa:

- Đúng! Đúng! Bọn ta đều thấy ngươi lấy tiền của Trương Thiếu Gia đây, không được chối. Nào bọn mình bắt cô ta đi thôi, không

đôi co gì cả!

Tiểu Yến Tử chẳng bao giờ giữa đường thấy chuyện bất bình bỏ qua, vì vậy phi thân một cái, đến cạnh cô gái, ra lệnh.

- Bọn bây hãy để cô ta lại!

Gã đại hán họ Trương thấy có người can thiệp, văng tục.

- Để cái chó gì? Me ngươi!

Nhưng gã ta chưa kịp dứt lời thì "Bốp!" một cái, đã ăn phải một cái tát xiểng niểng. Thì ra người ra tay không phải là Tiểu Yến Tử mà là Vĩnh Kỳ. Chàng phóng nhanh vào cuộc lúc nào không hay. Vĩnh Kỳ đánh xong, nói:

- Miệng mồm ngươi tục tĩu như vậy, chứng tỏ ngươi không phải hạng đàng hoàng, ngươi chỉ là thứ côn đồ! Người ta thân gái cùng đường, vậy mà còn bị chúng bây áp chế bức hiếp, vậy là sao? Ta hạ lệnh cho các ngươi hãy buông tha cô gái, nghe chưa?

Gã đại hán chẳng biết thân, hét:

- Tên láu cá này từ đâu đến? Dám chọc giận ông nội ngươi ư?

Hét xong là vung tay đánh tới. Bọn tay sai thấy chủ ra tay, cũng nhảy vào hành động. Chúng đâu biết sau lưng của Vĩnh Kỳ còn có cả đám hảo hán, nên vừa đánh vừa nói:

- Kiếm đao gì tung ra hết, chặn đường đừng để cho tên phá thối này chạy thoát!

Ông Phước Luân thấy vậy, chẳng còn cách nào khác hơn là ra lệnh:

- Nhĩ Khang! Nhĩ Thái đâu, các con hãy ra trợ giúp cho Vĩnh Kỳ đi!

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái không đợi đã nhảy vào trận, cuộc hỗn chiến xảy ra. Vì bọn Khang, Thái, Kỳ sử dụng phương thức liên hoàn chiến, nên chỉ một lúc sau toàn bộ đám côn đồ, đứa sưng mặt, đứa gãy tay ngã lăn cả.

Tiểu Yến Tử lúc bấy giờ mới phủi tay, chỉnh lại áo, đắc ý nói:

- Đã quá! Đã quá! Thế nào? Xong chưa? Có đứa nào còn chưa

phục thì cứ đứng dậy đánh tiếp đi nào!

Tên đầu đảng nằm dưới đất, vẫn cố trừng mắt:

- Ngươi dám đụng đến cha ngươi, thì ở đó coi chừng, bọn ta không tha cho bọn ngươi đâu!

Nhưng vừa dứt lời, hắn đã bị Nhĩ Khang nhặt một hòn đất nhét vào mồm, làm câm họng ngay, Nhĩ Khang hỏi:

- Nào! Còn đứa nào dám lải nhải nữa không, nói đi!

Đến lúc đó đám côn đồ mới im thinh thít.

Ông Phước Luân nói:

- Xong chuyện rồi chúng ta đi thôi, để chuyện nổ to không tốt đâu. Từ đây về sau Tiểu Yến Tử phải cố mà lạnh một chút. Đừng nên can thiệp vào chuyện người nữa.

Tiểu Yến Tử nói:

- Nhưng mà... giữa đường thấy chuyện bất bình, làm sao đành

đứng yên để họ hiếp đáp lương dân được?

Vua Càn Long cũng không muốn mọi người để ý, nên nói:

- Được rồi! Xong rồi! Bọn ta lên đường thôi.

Thế là mọi người lên ngựa tiếp tục đi. Chợt Vĩnh Kỳ quay qua thấy Thể Liên cứ lẽo đẽo theo sau, Kỳ vội dừng lại, nói:

- Mọi người hãy đợi một chút. Chúng ta chỉ biết đánh nhau mà chưa nghĩ đến hậu quả, bỏ quên cô gái thế này, nên chăng?

Và quay qua Thể Liên hỏi:

- Cha cô hiện đặt ở đâu?

Thể Liên bước tới trước mặt Vĩnh Kỳ quỳ xuống lạy, rồi chỉ về phía trước:

- Xác cha tôi hiện đặt trong ngôi miếu rách đằng kia kìa.

Vĩnh Kỳ móc tiền trong túi ra trao cho cô gái:

- Này hãy lấy tiền này mà chôn cha. Còn dư lại thì để làm lộ phí, mà vào kinh tìm người thân.

Thể Liên nhận tiền, cúi xuống lạy Vĩnh Kỳ, mặt ràn rụa nước mắt:

- Thiếu gia! Thiếu gia ơi! Vậy thì... tôi đã là người của thiếu gia rồi!

Vĩnh Kỳ nghe vậy, khoát tay:

- Không, không phải! Chẳng phải ta dùng tiền đó mua ngươi đâu. Chẳng qua là ta muốn giúp đỡ ngươi, thôi hãy đi lo chuyện chôn cha ngươi đi!

Cô gái bối rối:

- Nhưng mà... nhưng mà... tôi phải làm sao đây. Bọn họ thật đáng sợ. Họ cứ đeo đuổi quấy rầy tôi. Tôi chẳng làm sao được cả.

Nhĩ Khang nói:

- Điệu này, tôi nghĩ cô gái hẳn còn gặp rắc rối. Bọn côn đồ kia chẳng dễ buông tha, sợ là cô gái chưa chôn được cha thì tiền đã bị cướp sạch!

Nhĩ Thái cũng nói:

- Vâng, chúng ta đã trót cứu người, thì phải cứu cho trót. Bằng không e rằng khi ta bỏ đi, dê lại rơi vào miệng cọp.

Ông Phước Luân bứt rứt:

- Nhưng không lẽ phải lo trọn gói? Còn phải ở lại lo chôn xác cha cô ta nữa ư?

Tiểu Yến Tử nghe vậy tán đồng ngay:

- Đúng rồi! Đợi chôn xong đi cũng chưa muộn.

Ông Phước Luân lắc đầu. Những thuộc hạ cùng đi cũng có vẻ không hài lòng. Chỉ có vua Càn Long là cười nói:

- Thế này có lẽ tối nay ta phải tạm nghỉ lại một khách điếm nào gần đây vậy, đành phải vậy thôi.

Sau khi chôn cất cha Thể Liên xong, mọi người lại tiếp tục lên đường. Đoàn người ngựa đi được một khoảng đường dài. Vĩnh Kỳ đột ngột quay nhìn phía sau, chợt phát hiện vẫn có người lầm lũi theo đoàn. Nhìn kỹ thì ra lại là Thể Liên, Vĩnh Kỳ không dằn được, dừng ngựa lại hỏi:

- Sao vậy? Sao ngươi lại cứ đi theo bọn ta? Ta đã bảo, xong việc rồi, ngươi phải lên đường về kinh tìm người thân, đừng có đi với bọn này nữa mà?

Thể Liên ấp úng:

- Nhưng thiếu gia đã mua tôi, thì tôi đã là người của thiếu gia rồi.

Vĩnh Kỳ bực dọc nói.

- Đừng! Đừng có nói như vậy, ta nào có mua ngươi bao giờ? Chẳng qua là ta muốn giúp đỡ ngươi thôi. Chứ nhà ta đã có cả đám A đầu rồi, đâu cần nữa? Thôi ngươi hãy quay lại, tìm đường về kinh đi!

Thể Liên cúi đầu chẳng đáp, nhưng khi Vĩnh Kỳ nhìn xuống bấy

giờ mới phát hiện đôi giày của Thể Liên đã rách nát và vì cô ta cố tình chạy cho kịp xe nên chân của Thể Liên cũng đã rướm máu. Vĩnh Kỳ thấy vậy chỉ biết lắc đầu, nói:

- Thôi được rồi, tạm thời ngươi hãy trèo lên phía sau đi, đến trạm phía trước, rồi ta sẽ sắp xếp để ngươi được đến Bắc Kinh cũng được.

Vĩnh Kỳ đưa tay kéo Thể Liên lên, hai người ngồi cùng một ngựa, đuổi theo đoàn.

Nhĩ Thái thấy Vĩnh Kỳ chở theo cô gái, ngạc nhiên:

- Sao vậy? Sao lại mang theo cô ta nữa chứ?

Vĩnh Kỳ chỉ nói:

- Đến trạm trước mặt sẽ tính sau.

Tiểu Yến Tử ngồi trong xe nhìn ra sau, Vĩnh Kỳ làm gì, Yến Tử đều trông thấy rõ cả.

Khi đến trạm. Vĩnh Kỳ lúc này mới thấy là, giải thích thế nào với

Thể Liên đều không được. Cô gái cứ khẳng khái một thái độ "chết sống với chủ". Dù Vĩnh Kỳ có xua đuổi, cô nàng vẫn một mực lắc đầu với nước mắt.

- Thiếu gia đã mua tôi, thì tôi thuộc về thiếu gia, tôi phải theo phục vụ người. Tôi là người ăn ít, không tốn kém lắm đâu, đừng ngại.

Vĩnh Kỳ cố nhẫn nhục giải thích:

- Tôi đã nói với cô rồi. Chúng tôi đang đi công chuyện đường xa, chứ nào có về nhà đâu, nên mang cô theo không tiện. Bắt đầu từ bây giờ, cô được tự do và tự lo cho thân cô đi!

Như vẫn không yên tâm. Vĩnh Kỳ móc tiền trong túi ra:

- Đây này, hãy giữ lấy số tiền này. Lấy mua giày, mua áo quần. Mướn xe đến Bắc Kinh hoặc về quê gì cũng được!

Tiểu Yến Tử bước tới, giả vờ nói:

- Thiếu gia này, tôi thấy tốt hơn là thiếu gia nên cho cô ấy theo cùng. Ít ra thì ngồi cùng trên một ngựa, có người nói nói cười

cũng giải khuây chán!

Nhĩ Thái nghe Tiểu Yến Tử nói phụ họa thêm:

- Đúng đấy! Suốt đường đi, tôi thấy Thể Liên cô nương đã nói chuyện với thiếu gia nhà mình rất tâm đắc. Người ta hiện nay cũng đang bơ vơ, thì thiếu gia có làm tốt cũng nên làm cho trót vậy!

Những điều Tiểu Yến Tử và Nhĩ Thái nói càng khiến Thể Liên xúc động, nàng quỳ xuống lạy Vĩnh Kỳ nói:

- Xin thiếu gia đừng xua đuổi. Tôi sẽ hết sức cố gắng phục vụ và không để phiền thiếu gia đâu. Tôi xin hứa!

Vĩnh Kỳ rất bực, nhưng chẳng biết phải xử sự ra sao đành quay qua cầu cứu Tử Vy:

- Tôi phải để cô ấy cưỡi ngựa chung là bởi vì giày cô Thể Liên bị rách, không thể đi bộ được, xin Tử Vy hãy giúp tôi tìm cho cô Thể Liên một đôi giày đi!

Lời của Vĩnh Kỳ tuy nói với Tử Vy, nhưng thật ra là để giải

thích Thể Liên cưỡi ngựa chung với mình cho Tiểu Yến Tử biết. Không ngờ điều đó càng khiến Tiểu Yến Tử bực tức, cô nàng bỏ đi chỗ khác ngay. Tử Vy thấy vậy, vội nháy mắt ra hiệu, thế là Vĩnh Kỳ cũng đứng dậy rượt theo.

Tiểu Yến Tử đi một mạch đến bên chiếc cầu nhỏ, cố vờ như không màng đến chuyện Vĩnh Kỳ, mà chỉ ngắm cảnh.

Vĩnh Kỳ đuổi tới, hỏi:

- Cô đang giận tôi đấy ư?

Tiểu Yến Tử không quay lại, nói:

- Ai nói với huynh là tôi giận huynh?

- Thế Yến Tử đứng đây làm gì?

- Thì ngắm cảnh chứ làm gì?

Vĩnh Kỳ lúng túng, nhưng rồi lại nói:

- Cô không vào trong chăm sóc cho lão gia, người sẽ cho người

đi tìm cho xem!

Lời của Vĩnh Kỳ càng khiến Tiểu Yến Tử bực.

- Chẳng phải là huynh mới mua được một con A đầu ư? Sao chẳng bảo nó vào hầu cho lão gia mà cứ bắt tôi hầu? Huynh cũng đâu có bỏ tiền ra mua tôi đâu, mà lên giọng sai tôi thế này thế nọ chứ?

Vĩnh Kỳ thì đã quen thói kẻ cả từ trước đến giờ, nên cũng chẳng chịu thua, lớn tiếng:

- Hôm nay cô làm gì kỳ lạ vậy? Chuyện cô bé Thể Liên là do cô gây nên, cô thích làm anh hùng, nhảy vào can thiệp chuyện người khác, rồi đánh lộn, rồi bày chuyện giúp người chôn cha. Mọi thứ do cô cả, thế mà còn giận hờn gì? Còn chuyện cưỡi ngựa chung thì tôi thấy cô ta cứ lẽo đẽo theo sau, mà chân rướm máu không lẽ không thông cảm. Cô tưởng chỉ có cô là có lòng hào hiệp thôi à?

Tiểu Yến Tử bị chất vấn, đỏ mặt:

- Có nghĩa là huynh nói tôi nhỏ mọn hẹp hòi ư? Từ nào đến giờ

có lúc nào tôi vỗ ngực xưng mình là người hào hiệp bao giờ? Còn huynh? Chuyện huynh thấy người ta bị rách giày chảy máu, huynh quan tâm chăm sóc, thì cứ ở đấy chăm sóc người ta đi, ra đây lằng nhằng mà làm gì chứ?

Vĩnh Kỳ trợn mắt:

- Như vậy có nghĩa là cô ghen ư?

Tự ái Tiểu Yến Tử bị va chạm, bèn lớn tiếng:

- Huynh đừng có nằm mơ, làm gì có chuyện ấy? Bộ huynh tưởng huynh là "Cậu ấm" rồi ai cũng phải chiêm ngưỡng yêu huynh cả ư? Nếu vậy thì huynh lầm! Cho huynh biết, huynh chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả.

Lời Tiểu Yến Tử làm Vĩnh Kỳ đỏ mặt, chàng lùi hẳn về phía sau:

- Cô đúng là con người ngang bướng, chẳng biết phải trái gì cả. Tôi thật lấy làm tiếc là đã lầm cô!

Câu nói của Vĩnh Kỳ càng xúc phạm tự trọng của Tiểu Yến Tử

hơn và không còn gì cản ngăn cô nàng được nữa.

- Đúng rồi! Tôi là người không có phong độ, không biết suy nghĩ vô học. Vậy thì huynh hãy đi đi, đừng có ở đây quấy rầy nữa. Đi đi! Tôi không muốn nhìn mặt huynh!

- Tôi có nói là cô vô học không có phong độ bao giờ?

- Huynh đã nói! Rõ rànng là huynh đã nói! Ý huynh rõ ràng là như vậy!

Và Tiểu Yến Tử cúi xuống nhặt một viên đá, ném thẳng về phía Vĩnh Kỳ. Điều này khiến Vĩnh Kỳ tức giận, lắc đầu:

- Rõ là đã hết thuốc chữa!

Và quay đầu bỏ đi.

Còn lại, Tiểu Yến Tử như chiếc bóng bị xì hơi, đứng bên cầu cứ ngơ ngẩn, không biết sao mình lại hành động như vậy.

Và như vậy là cô gái Thể Liên được đi theo đoàn.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 27

Ba ngày trôi qua. Ba ngày Tiểu Yến Tử bực dọc.

Tối hôm ấy đoàn người dừng chân trước khách điếm. Vĩnh Kỳ và Tiểu Yến Tử đã không nói với nhau ba ngày qua. Hôm nay Vĩnh Kỳ như hối hận về những điều mình lỡ nói, nên thừa dịp vua xuống xe, đi vào quán trọ, đã đến bên Tiểu Yến Tử làm lành:

- Yến Tử, thôi hòa nhé? Tôi là người mắc bệnh "phản ứng" mãn tính, thầy thuốc bảo bệnh này bất trị. Nhưng bây giờ thì bệnh đã "nguội" rồi và mong rằng hẳn muội cũng không còn giận nữa? À mà này, còn một điều nữa. Cái cô gái Thể Liên đấy mà. Cô ấy muốn gặp cô để giã từ. Vì hôm nay cô ta sẽ lên đường đi Bắv Kinh. Cô ấy đứng đằng kia kìa...

Vĩnh Kỳ chưa dứt lời thì Tiểu Yến Tử đã phóng lên lưng một

con ngựa trống, thúc ngựa tiến về phía ngoại thành. Tử Vy thấy vậy, sợ hãi kêu lên:

- Tiểu Yến Tử! Làm gì vậy? Không biết cưỡi ngựa mà dám cưỡi nhanh vậy ư? Quay lại! Quay lại ngay!

Nhĩ Khang nghe vậy đẩy mạnh vào vai Vĩnh Kỳ một cái, Vĩnh Kỳ hiểu ý cũng vọt lên lưng ngựa, đuổi theo.

Tiểu Yến Tử thúc ngựa chạy về phía trước. Vĩnh Kỳ phóng ngựa theo sau. Hai người đuổi nhau trên đồng cỏ mênh mông. Vĩnh Kỳ phía sau, vừa chạy vừa lớn tiếng:

- Tiểu Yến Tử! Đừng như vậy mà! Không biết cưỡi mà phi nhanh như vậy nguy hiểm lắm. Có tức, có giận thì cứ hét lên. Chửi toáng lên. Chửi toáng lên là xong ngay. Tại sao phải làm khổ mình, đem sinh mệnh ra đùa? Không được đâu! Hãy dừng lại đi!

Tiểu Yến Tứ lúc phóng lên lưng ngựa, cũng đâu có ngờ là cưỡi ngựa lại khó như thế. Ngựa phi càng lúc càng nhanh ngồi trên lưng ngựa giống như ngồi trên thuyền sóng lớn. Như sẵn sàng rớt xuống bất cứ lúc nào, muốn kềm lại đâu dễ, dây cương cứ

tuột khỏi tay. Bây giờ Yến Tử ngồi trên lưng ngựa, mà mặt cắt không còn giọt máu. Vĩnh Kỳ phía sau thấy vậy, nói to:

- Đừng kéo dây cương nữa, mà hãy ôm chặt cổ ngựa. Ôm thật chặt!

Tiểu Yến Tử bướng bỉnh, không nghe, chẳng những thế còn cố ghịt lấy dây cương làm con ngựa lồng lên, suýt đẩy Yến Tử văng xuống đất. Vĩnh Kỳ hét:

- Coi chừng!

Nhưng Yến Tử cứ ngoan cố:

- Huynh theo tôi làm gì! Mặc tôi, huynh hãy lo phận huynh đi. Tôi gặp nguy hiểm gì cũng mặc! Không cần huynh, về đi!

Ngựa cứ phi nước đại, Tiểu Yến Tử lắc lư như sắp rơi làm tim Vĩnh Kỳ muốn ngưng đập. Vĩnh Kỳ hét:

- Cố giữ chặt dây, nhưng đầu phải cúi xuống một chút, chân phải đút vào rọ giữ chứ? Ngồi thế này thật là nguy hiểm!

- Tôi đã biểu huynh để mặc tôi mà, sao cứ lên mặt dạy khôn hoài vậy?

Tiểu Yến Tử nói, và cố tình giật mạnh dây cương, chẳng ngờ con ngựa bị giật mạnh quá, đã chồm cao lên làm Tiểu Yến Tử suýt té lần nữa. Vĩnh Kỳ không dằn được hét:

- Trời ơi! Sao ngu vậy, buông lỏng dây cương tí, hai chân đừng thúc vào bụng ngựa nữa.

- Mặc tôi! Mặc tôi!

Tiểu Yến Tử nói và kẹp chặt hai đầu gối vào bụng ngựa. Thế là như mũi tên, con ngựa phóng nhanh tới trước. Và Tiểu Yến Tử không kềm được nữa, rơi nhanh xuống ngựa. Trong lúc tình hình vô cùng khẩn cấp, Vĩnh Kỳ như đã tiên liệu trước nên đã phi người theo, vươn tay định chụp lấy thân hình của Yến Tử. Có điều hơi chậm, nên Tiểu Yến Tử đã rơi xuống sườn dốc và nhanh chóng tuột xuống. Vĩnh Kỳ phóng theo, thế là hai người lăn cả xuống vực.

May mà vực thấp, Tiểu Yến Tử hổn hển quay qua thấy Vĩnh Kỳ ôm chặt lấy mình, càng nổi giận, vùng ra:

- Huynh làm gì vậy? Tại sao lại ôm lấy tôi? Tránh ra! Tránh ra!

Rồi Tiểu Yến Tử định đứng dậy, nhưng lại thấy chân đau nhói:

- Ối! Ui da!

Thì ra lúc lăn xuống vực, chân Tiểu Yến Tử đã bị thương. Vĩnh Kỳ thấy Yến Tử hét và ôm lấy chân, không ngần ngại gì nữa chụp ngay chân phải của Yến Tử, xé toạt ống quần ra. Bấy giờ mới phát hiện một vết thương dài, máu chảy lênh láng. Vĩnh Kỳ nói:

- Nào, bây giờ muội thử nhúc nhích xem xương chân có bị gãy hay trật gì không?

Nhưng Tiểu Yến Tử đã đẩy Vĩnh Kỳ ra:

- Tôi bảo mặc tôi, huynh xích ra! Tôi đã thề rồi là không thèm nói chuyện với huynh nữa mà.

Vĩnh Kỳ nhìn quanh thấy chẳng còn ai quanh đây, nên mặc Yến Tử nói gì thì nói, xáp vào ôm chặt lấy Yến Tử:

- Đã bị thế này mà vẫn còn hờn với giận gì nữa. Tôi đã nói rõ với muội là tôi chỉ yêu muội, biết có muội thôi. Muội đã làm tôi ngơ ngẩn ngày đêm, đã đắc tội với nhiều người... Còn cái con bé Thể Liên kia, nào có dính dấp gì đến tôi? Tôi thề không có để ý đến ai ngoài muội cả.

Tiểu Yến Tử cố đẩy Vĩnh Kỳ ra, nhưng vì Vĩnh Kỳ ôm quá chặt, nên không làm được. Cô nàng như quả bóng xì hơi.

- Tôi vô học, kém suy nghĩ, thiếu chiều sâu, chẳng có tài hoa, cái gì cũng không có, cái gì cũng không giống ai...

Vĩnh Kỳ nghe Tiểu Yến Tử nói. Không kềm lòng, cúi xuống đặt nụ hôn lên môi Yến Tử.

Nụ hôn làm Tiểu Yến Tử bàng hoàng, bối rối. Một cảm giác lạ lùng lan cả ra cả người làm Yến Tử nhũn hẳn, không còn cả sức đề kháng. Phải rất lâu sau, Yến Tử mới giật mình, đẩy mạnh Vĩnh Kỳ ra và bỏ chạy bằng một chân.

- Huynh làm gì vậy! Huynh định hạ nhục tôi à?

Vĩnh Kỳ đuổi theo:

- Huynh không hề có ý hạ nhục muội, mà huynh đang hạ mình đây. Xin lỗi, huynh năn nỉ muội mà. Muội làm ơn ngồi xuống, để huynh xem xét vết thương của muội, được chưa? Không lẽ muội định để chảy hết máu chết à?

Tiểu Yến Tử bướng, nhưng nước mắt đã chảy:

- Ờ! Chết coi bộ sướng hơn!

- Muốn chết thì đôi ta cùng chết nhé?

- Hừ bây giờ nói thì nghe hay lắm. Nhưng tại sao trước đây đụng tí là giở "uy quyền" ra?

Vĩnh Kỳ bước tới dìu Tiểu Yến Tử ngồi xuống cỏ, sau đó xé vạt áo mình ra, cột vết thương cho người mình yêu.

- Tạm thời để huynh băng lại, cầm máu, sau đó khi về nói là trong lúc tập cưỡi ngựa, sơ ý té, và để bị thương, biết chưa?

- Không!

Vĩnh Kỳ bứt rứt nhìn Yến Tử, rồi thở ra, tiếp tục công việc sơ cứu, nói:

- Cho huynh xin lỗi nào. Tất cả tại huynh cả. Chẳng qua vì từ nào đến giờ huynh không hề biết tình yêu lứa đôi là gì. Huynh như kẻ lần đầu tiên ra biển thấy sóng to không biết xử lý ra sao. Những chuyện này với huynh đều mới mẻ, nên huynh như một thằng điên. À... Huynh hiểu rồi. Muội đã ghen, điều đó chứng tỏ là muội cũng yêu huynh. Điều này đúng ra huynh phải vui mới phải, tại sao lại gây sự với muội? Đúng rồi... Vì huynh đã quen thói kẻ cả, nên đụng chút là "ra lệnh" là áp đặt, thôi được rồi, từ đây huynh sẽ không hành động như vậy đâu. Huynh đã biết lỗi. Muội yêu huynh mà huynh lại không biết!

Tiểu Yến Tử thấy Vĩnh Kỳ xuống nước, lòng đã hả giận phần nào, không ngờ câu cuối cùng của anh chàng lại làm nàng nổi cáu.

- Cái gì mà yêu huynh? Ai thèm yêu huynh chứ?

- À... À đúng rồi, chưa, chưa nhưng rồi sẽ... Nào bây giờ mình quay về vậy!

Vĩnh Kỳ thấy Yến Tử giận, vội vã đính chính và dịu giọng:

- Thôi, bây giờ muội thử cử động chân cho huynh xem, huynh thấy cũng nặng lắm đấy.

Tiểu Yến Tử nghe theo, cử động chân. Cơn đau muốn xé tim, nhưng vẫn bướng bỉnh nói:

- Không có gì cả!

Vĩnh Kỳ gật đầu:

- Vâng không có gì cả, nhưng trái tim huynh muốn rớt ra ngoài.

Yến Tử trợn mắt:

- Chân tôi đau làm sao tim huynh rớt ra ngoài được? Đừng có đóng tuồng, tôi bực lắm!

Vĩnh Kỳ lại xuống nước, chìa tay ra:

- Lỗi tại huynh, thôi này đánh tay tôi đi cho hả giận

Tiểu Yến Tử thẳng tay đánh vào tay Vĩnh Kỳ, làm Vĩnh Kỳ trợn mắt:

- Muội đánh tôi thật à? Đau quá!

Tiểu Yến Tử lại tưởng Vĩnh Kỳ trêu mình, rưng rưng nước mắt. Vĩnh Kỳ thấy vậy, bối rối:

- Thôi thôi, đừng khóc, đừng khóc, tôi lại lỗi lầm. Muội khóc làm tôi đau lòng, biết không?

Tiểu Yến Tử bây giờ mới cảm động, lấy vạt áo lau mắt, rồi tựa vào vai Vĩnh Kỳ, thút thít.

- Từ rày về sau huynh đừng có hung dữ với muội nữa, đừng xem thường muội nữa, được không?

Vĩnh Kỳ vội lau nước mắt cho Yến Tử:

- Đúng, đúng! Chúng ta phải cư xử tốt đẹp với nhau, đừng gây sự với nhau.

- Không được bắt nạt!

- Vâng! Không bao giờ!

- Không lộn xộn!

- Xin thề!

Và cả hai nhìn nhau cười.

o0o

Ngay ngày hôm đó, Thể Liên được Nhĩ Khang cử đưa về Bắc Kinh.

Và như vậy phần "tiết tấu Thể Liên" coi như đã kết thúc. Câu chuyện chẳng làm vua Càn Long và những người lớn khác để tâm, coi như một chuyện giữa đường. Chỉ có Tiểu Yến Tử là từ đó trở nên nữ tính hơn. Điều đó chỉ có năm người trẻ biết. Đó là

một bí mật. Được cùng với vua đi tuần thú là cả niềm vui lớn của hai cô gái. Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Có biết bao điều thú vị. Ngoài chuyện lo phục vụ cho vua ra. Yến Tử và Tử Vy, cạnh chuyện thưởng ngoạn cảnh đẹp. Người thì cố gắng tìm cơ hội để vua biết được bí mật của lai lịch mình. Người thì tập tành chuyện yêu đương. Giận hờn rồi gây sự đánh nhau. Nhất là khi ỷ lại có Vĩnh Kỳ bên cạnh. Tiểu Yến Tử cứ đến đâu thấy chuyện bất bình là gây sự đến đó. Và trong những trường hợp đó, nào phải chỉ có Vĩnh Kỳ mà cả hai huynh đệ Nhĩ Khang, Nhĩ Thái cũng phải nhảy ra giúp sức, bảo vệ cho hoàng tử và cả "cát cát". Vua thấy vậy, cũng nhiều lần khuyên can Tiểu Yến Tử. Vì "năng động" như vậy sẽ dễ gây sự chú ý cho mọi người, và tạo sự khó khăn cho việc cải trang di hành.

Nhưng Tiểu Yến Tử lại biện minh:

- Làm sao con không can thiệp được? Thấy bọn côn đồ xấu xa, hiếp đáp người yếu mà giả lơ được ư? Con không thế làm khác. Nếu lão gia mà khuyên con như vậy thì lão gia sẽ là... sẽ là...

Tiểu Yến Tử ấp úng một lúc rồi hạ giọng nói nhỏ:

- Sẽ là... hôn quân thôi.

Câu nói của Tiểu Yến Tử làm vua trợn mắt. Vua biết với người như Yến Tử có giận cũng chẳng ích lợi gì.

Cũng vì ham can thiệp vào quá nhiều chuyện của bàng dân thiên hạ, nên cuộc hành trình của đoàn đã chậm đi rất nhiều so với dự tính. Cũng may là lần tuần du này. Vua chủ đích là muốn tham quan cảnh đẹp và tìm hiểu cuộc sống của dân chúng, nên cũng không phải vội vàng. Suốt lộ trình, ngoài sự khuấy động của Tiểu Yến Tử còn có sự chăm sóc chu đáo của Tử Vy. Nên chưa bao giờ vua thấy hạnh phúc như thế này. Vì vậy mà nếu không có chuyện “Đại sự" xảy ra sớm kết thúc chuyến "du hành" có lẽ vua còn kéo dài chuyện ngao du tiếp.

Hôm ấy, đoàn người đến khu vực của huyện Kỳ Châu. Trong lúc ở đây đang có lễ cúng thần hoàng, vì mật ước của cả đoàn là không bỏ qua một lễ hội dân gian nào cả, nên tất cả đều kéo thẳng đến miếu thần dự lễ.

Trước miếu, một quang cảnh náo nhiệt đang diễn ra. Hội chợ địa phương kết hợp với lễ bái, nên người mua kẻ bán rất là tấp nập. Hàng hóa, thuốc men rồi hàng rong, hát sẩm. Cái gì cũng có cả. Đứng trước miếu đã thấy khói hương nghi ngút, người phải chen

lấn nhau lúc ra vào. Tiểu Yến Tử chen giữa dòng người, thấy vô cùng thích thú, Vĩnh Kỳ đi cạnh, nhắc nhở.

- Tiểu Yến Tử, chân muội còn đau đấy, đừng có chen vào chỗ quá đông người họ giẫm phải là què luôn!

Tiểu Yến Tử làm ra vẻ bất cần:

- Ồ! Có một chút xíu chuyện mà khéo lo, sắp lành rồi ông ạ!

Đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng phèn la, rồi kèn trống inh ỏi. Một đám người đi cà khêu từ đâu chợt xuất hiện, kế tiếp là đoàn lân, đoàn rồng có người hóa trang làm Phật tổ, Quan Âm, Kim Đồng, Ngọc Nữ, Ông thiện, Ông ác, Tiên nữ, Đường Tăng thỉnh kinh, Bát tiên... Gần như tất cả các nhân vật thần thoại trong truyện cổ đều xuất hiện đi theo sau. Tất cả đều đứng trên cà khêu đi lắc lư, cao hẳn, đầu người.

Khung cảnh ngộ nghĩnh, Tiểu Yến Tử quá thích thú, kêu to lên:

- Ồ! Tuyệt quá! Tuyệt quá! Đến xem, đến gần xem nào!

Rồi xông người vào đám đông, tiến đến gần đoàn hóa trang. Ông

Phước Luân thấy vậy, kêu to:

- Yến Tử! Yến Tử! Coi chừng bị lạc đấy!

Nhưng Tiểu Yến Tử đã chen mất hút vào đám đông. Vĩnh Kỳ không yên tâm nên cũng chen vào, vì vậy Nhĩ Khang và Nhĩ Thái cũng phải chen theo, thế là chỉ trong một thoáng, tất cả đều bị đám đông nuốt chửng.

Ông Phước Luân và các võ tướng ở lại bảo vệ vua, Tử Vy cũng ở lại. Vua lúc đầu cũng hiếu kỳ, định đi theo đám Vĩnh Kỳ, nhưng đến khi thấy đám người đón lễ quá đông, biết là khó bề mà được vào trong, nên lui ra một góc đứng chờ. Thế là đoàn người còn lại cũng rút theo.

Ngay lúc đó có một đôi vợ chồng già gánh chè trứng trà đi tới trước mặt vua. Họ nhìn về phía đám đông một lúc, rồi ông già nói với bà vợ.

- Người đông nghẹt thế này, chắc bọn mình khó lòng mà chen vào được, thôi thì dừng ở đây bán vậy.

Bà lão đi theo gật đầu:

- Vâng, mình bán chè chứ đâu phải bán bánh, củi lửa nước sôi thế này, lỡ mà trúng phải người gây phỏng nữa thì không hay. Thà đứng ngoài này, bán được bao nhiêu thì bán!

Vua Càn Long thấy hai người già tuy nghèo nhưng có vẻ hiền lành phúc hậu, nên có cảm tình, hỏi:

- Ông bà buôn bán khá không?

Ông lão vội đáp:

- Tạm được, tạm được, đủ ăn mỗi ngày!

Còn bà lão thì chào hàng:

- Lão gia có muốn dùng chè trứng trà không? Bọn này nấu chè trứng toàn dùng hồng trà nấu vì vậy rất thơm, không tin ông dùng thử xem. Nếu không ngon sẽ không lấy tiền đâu!

Vua Càn Long cười dễ dãi:

- Thôi được rồi, cho tôi mười chén đi. Tử Vy đâu, con trả tiền

cho người ta nhé!

- Vâng!

Tử Vy ứng ngay, vua Càn Long vừa đưa tay định đỡ lấy chén chè mới múc. Không ngờ ngay lúc đó ông lão bán chè kia, đá chiếc hỏa lò bay thẳng về phía vua, củi lửa cháy đỏ cùng nước chè sôi, phút chốc trở thành những vũ khí lợi hại. Vua bị bất ngờ trong khi lão bà hét:

- Này tay vua già kia, hãy nạp mạng cho ta!

Tử Vy đứng giữa lãnh ngay chén chè nóng vào người.

- Ối!

Vua chưa kịp phản ứng, thì bà lão đã rút trong người ra hai mã tấu xông thẳng đến vua, hét:

- Hôm nay ta sẽ vì đám tín đồ Hồng Liên giáo đã chết báo thù, ngươi xem đây!

Tình hình vô cùng nguy cấp, vì đám Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ

không có mặt. Chỉ còn Ngạc Mẫn, Bác Hằng. Phước Luân và mấy võ tướng khác gần đó. Ông Phước Luân gọi lớn:

- Có thích khách! Thích khách! Tất cả phải lo bảo vệ lão gia ta!

Vua Càn Long mở rộng cánh quạt chỉ đỡ được những than đỏ củi lửa bay đến, nhưng lúc quay qua thì lưỡi dao đã bay tới, sau lưng vua lại là bờ tường, khó bề tránh kịp. Giữa lúc nguy cấp đó, thì Tử Vy đã tràn người qua, kịp lãnh mũi dao của bà lão vào ngực, máu tuôn xối xả. Vua bàng hoàng, bất chấp hiểm nguy, cúi xuống bế ngay Tử Vy, rồi tả xung hữu đột phóng ra ngoài.

Cùng lúc Ngạc Mẫn, Bác Hằng, Phước Luân cũng vung đao nhảy vào cuộc chiến. Cũng may là bấy giờ Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái còn chưa đi xa nghe phía sau có tiếng hét của ông Phước Luân, biết là đã có chuyện không lành nên định quay về. Nào ngờ lúc đó đám giả trang đi cà khêu, lại là đồng bọn của hai lão bán chè, họ đã tuốt vũ khí bí mật giấu trong người ra, chận đám Vĩnh Kỳ lại không cho tiếp cứu.

Thế là cuộc hỗn chiến xảy ra ở hai nơi, đám đông sợ vạ lây bỏ đạp nhau chạy. Cảnh tượng càng thêm hỗn loạn.

Ông Bác Hằng, Ngạc Mẫn, Phước Luân vừa đánh vừa lùi lại bảo vệ vua thoát ra ngoài. Con dao của bà lão vẫn còn nằm trên ngực Tử Vy. Cuộc chiến diễn ra khó khăn vì đám Vĩnh Kỳ đã bị đám cà khêu ban nãy giữ chân bên ngoài. Nhưng rồi với tài năng của Ngạc Mẫn. Phần thắng cuộc chiến dần dần nghiêng về phía đám võ tướng của vua. Vợ chồng lão bán chè đã bị đánh hạ, nhưng đám lân rồng lại nhảy vào tiếp tục cuộc chiến. Bác Hằng là người có võ nghệ cao cường, biết là một mình có thể hạ được đám lân rồng, nên nói với Ngạc Mẫn.

- Ngạc Mẫn, ngươi hãy đi bảo vệ cho Hoàng thượng, để ta trị tội bọn này đủ rồi.

- Vâng!

Thế là Ngạc Mẫn và Phước Luân lo chuyện bảo vệ vua. Cả bốn người rút ra được chỗ an toàn. Kỷ Hiểu Phong sư phụ lúc đó cũng có mặt.

Vua cúi xuống nhìn Tử Vy, khuôn mặt cô bé nhợt nhạt vì mất nhiều máu, nằm thiêm thiếp trong lòng mình mà nghẹn giọng:

- Ai gọi Hồ Thái y đi! Hồ thái y! Ông ấy ở đâu rồi!

Ngạc Mẫn đáp:

- Trong lúc lộn xộn, mỗi người một nơi, nhưng Hoàng thượng đừng lo, thần sẽ tìm được ông ấy ngay.

Bác Hằng đứng gần đấy, nghe vậy ngăn lại:

- Ngạc Mẫn. Bổn phận ngươi là bảo vệ lão gia. Không được đi đâu cả.

Nhưng lúc đó vua thấy tình hình sức khỏe của Tử Vy khá nguy kịch, nên hét:

- Ở đây đã khá an toàn, ngươi cứ đi đi, đi tìm Hồ thái y đi, đứng đó mà bảo vệ cái gì? Ta không cần!

Kỷ Hiểu Phong vội lên tiếng:

- Thôi để tôi đi! Tôi đi tìm cho!

Thế là Kỷ Hiểu Phong xông vào đám đông tìm kiếm.

Trong khi Nhĩ Khang và Nhĩ Thái vừa đánh vừa đưa mắt quan sát thấy Kỷ Hiểu Phong sư phụ vừa chen giữa đám đông vừa gọi "Hồ thái y, Hồ thái y!" Là biết trong bọn đã có người bị thương nặng, vội vã bỏ cuộc chiến, phi thân về phía Hồ thái y đang đứng dáo dác. Chẳng ngờ, Hà Tiên cô của phe nghịch đã thừa cơ đuổi theo phía sau vung gươm chém tới, làm Nhĩ Khang bị thương ở cánh tay. Nhĩ Khang tức giận quay lại đá một đá vào ngực Hà Tiên cô. Nhĩ Thái đuổi tới bồi thêm một nhát kiếm thế là rồi đời.

Nhĩ Thái quay qua nói nhanh với Nhĩ Khang:

- Hoàng thượng đã rút ra đứng dưới tàn cây an toàn, còn Tử Vy đang bị trọng thương, huynh hãy mau đến đó, tôi ở đây ứng chiến cho.

Nhĩ Khang nghe nói Tử Vy bị thương, vội cắp ngay Hồ thái y vọt về phía vua.

Dưới tàn cây. Vua Càn Long vẫn giữ chặt Tử Vy trong lòng. Máu trong lồng ngực Tử Vy cứ tiếp tục chảy, hơi thở Tử Vy như yếu hẳn đi. Người thất sắc gọi:

- Tử Vy! Tử Vy! Hãy nhìn trẫm đây nè, hãy tỉnh táo, đừng có

ngất đi nhe! Nói chuyện đi! Nghe nói không?

Tử Vy nhìn vua, vết thương làm Tử Vy đau nhói mỗi lần thở. Nàng nghĩ mình đã sắp chết, nên muốn thố lộ tất cả sự thật còn chưa nói, Tử Vy thều thào:

- Hoàng thượng! Có phải là con sắp chết rồi không?

Vua Càn Long nghe vậy giật mình, trấn an:

- Cái gì mà chết với không? Vết thương con không nặng lắm đâu.

Và quay đầu tìm kiếm:

- Hồ thái y! Đã tìm gặp Hồ thái y chưa?

Tử Vy thì lo lắng sợ mình không còn kịp nói nên tiếp:

- Hoàng thượng ơi. Trước khi con chết, con có thể cầu xin người một điều chăng?

Vua Càn Long căng thẳng, đưa mắt tìm thái y, nói:

- Xin điều gì?

- Xin người hãy tha chết cho Tiểu Yến Tử.

Vua không hiểu ý Tử Vy nói gì, bực dọc:

- Đừng nói chuyện chết chóc gì ở đây cả, chẳng có ai phải chết đâu.

Tử Vy rất đau nhưng vẫn nói:

- Thật ra thì chúng con nào có cố tình. Xin Hoàng thượng hãy tha mạng cho Tiểu Yến Tử.

Vua Càn Long vẫn không hiểu, vua chỉ nghĩ là Tử Vy vì mất máu quá nhiều nên mê sảng, vội nói:

- Tử Vy, ngươi cố chịu đựng một chút, thái y cũng sắp đến nơi rồi.

Ngay lúc đó Nhĩ Khang với cánh tay ướt đẫm máu cùng thái y cũng vừa đến nơi.

- Thái y đến rồi! Thái y đến rồi!

Nhĩ Khang vừa đến nơi, thấy Tử Vy nằm trong lòng vua với lưỡi dao còn lút sâu trong lồng ngực. Mắt đã tối sầm, chàng kêu lên:

- Trời ơi!

Hồ thái y thấy cảnh cũng giật mình, vội nói với vua:

- Xin Hoàng thượng hãy đặt Tử Vy xuống để thần xem bệnh!

Ngạc Mẫn thì cởi áo ngoài ra lót dưới đất. Tử Vy được đặt nằm lên. Hồ thái y bắt mạch xem xét vết thương rất cẩn thận. Lúc bấy giờ cuộc chiến đã đến hồi kết thúc, đám chống đối cự không lại lớp bị thương lớp chết nằm la liệt. Đội quân tiếp viện của huyện Kỳ Châu nghe tin cũng đã kéo đến, bắt thích khách.

Tiểu Yến Tử lúc đó, cũng đã về đến nghe Tử Vy bị thương nặng tái cả mặt, vội chạy bay đến bên Tử Vy nghẹn giọng:

- Tử Vy, chuyện xảy ra như thế nào vậy? Tại sao lại trọng thương thế này? Tôi phải làm gì đây?

Tử Vy trông thấy Tiểu Yến Tử, vội dặn dò:

- Yến Tử, hãy ở lại mà lo cho Kim Tỏa nhé.

Tiểu Yến Tử nghe vậy khóc như mưa:

- Sao lại nói vậy? Chẳng có chuyện gì đâu, hãy can đảm lên. Tử Vy... rồi sẽ chẳng có việc gì đâu.

Đám đông thấy cuộc đánh nhau đã tan, bây giờ hiếu kỳ quay lại, Bác Hằng bẩm báo:

- Bẩm Hoàng thượng, Đinh đại nhân đã đem quân đến, toàn bộ dư đảng của bọn phản loạn đã bị tóm hết. Bọn họ toàn là lũ Hồng Liên giáo, họ đã theo dõi mình từ lúc có chuyện "Ném giao cầu chọn rể" đến giờ. Sự việc đang được tiếp tục điều tra làm rõ.

Đinh đại nhân cũng dẫn quan quân địa phương đến, quỳ mọp trước mặt vua.

- Tệ chức Đinh Thừa Tiên khấu kiến Hoàng thượng. Vì không biết Hoàng thượng giá lâm, nên đến trễ hộ giá. Thật đáng chết,

đáng chết!

Và toàn bộ quan binh quỳ xuống dập đầu hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Vua Càn Long lúc đó lòng nóng như lửa đốt, bực dọc xua tay:

- Thôi đừng có ồn ào nữa, bây giờ không có gì khẩn cấp hơn là phải cứu sống Tử Vy đây. Hồ thái y đâu. Tử Vy thế nào rồi?

Hồ thái y khẩn trương:

- Xin chọn cho hạ thần một nơi thoáng mát sạch sẽ để thần rút con dao trong người Tử Vy ra mới biết được.

Vua Càn Long quay qua Đinh đại nhân:

- Ngươi có nghe nói gì không? Nơi gần đây nhất có chỗ nào sạch sẽ, thoáng mát không?

Vị quan họ Đinh dập đầu:

- Nếu Hoàng thượng không chê, xin hãy đến tệ xá của nô tài.

Vua lật đật bế Tử Vy dậy, rồi quay qua quát:

- Các người còn chần chờ gì mà không đi chứ?

Vua nói và bế Tử Vy đi trước, mọi người lục đục bước theo.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 28

Nhà họ Đinh bận rộn hẳn lên.

Tử Vy nằm thiêm thiếp trên giường, Hồ thái y không dám rút dao ra ngay. Sợ là chuyện đó khiến Tử Vy mất mạng. Nhưng thấy thái độ nóng nảy của vua, ông cũng căng thẳng. Chuyện vô cùng hệ trọng, nếu không cứu được Tử Vy thì cái chức thái y của ông cũng mất. Ông bảo bọn a đầu nhà họ Đinh chuẩn bị cho ông nước nóng, bông băng, ông chuẩn bị cả thuốc cầm máu, nấu nước sâm... Mọi việc đã sẵn sàng.

Vua đứng áng trước cửa, nôn nóng:

- Này thái y, ông hãy nói thật ta biết. Việc rút con dao kia ra có gì nguy hiểm không?

- Bẩm Hoàng thượng. Vết thương của cô nương Tử Vy thật ra mà nói, cũng chưa đâm trúng tim, nhưng máu ra nhiều thế này thật khó mà đoán. Có thể là đã chạm phải động mạch lớn. Vì vậy chỉ sợ khi rút dao ra, cô ấy lại kiệt sức đi luôn. Nên khá nguy hiểm. Thần đã cho cô ấy ngậm sâm, nhưng mà...

Vua hiểu nỗi khó khăn của thái y nói:

- Thôi được rồi, trẫm sẽ vào đấy với ngươi, xem ngươi rút dao thế nào!

Thế là hai người cùng bước đến cạnh giường Tử Vy.

Tử Vy nằm trên giường. Mặt trắng bệch. Con dao vẫn nằm yên trên ngực, thái y dùng kéo cắt bớt những lớp vải nằm gần vết thương, đám a đầu nhà họ Đinh dùng khăn sạch ép chặt quanh vết thương.

Thái y đẩy bọn a đầu sang một bên, ấn lên miệng vết thương chuẩn bị rút dao.

Tiểu Yến Tử, vua, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ, ông Phước Luân đều đứng vây quanh giường, căng thẳng.

Thái y nói:

- Tôi cần một người giúp đỡ, giữ chặt đầu và vai cô ấy để khi rút dao ra, không bị động.

Nhĩ Khang xung phong tới trước, quên cả chuyện vai mình cũng đang bị thương.

- Để tôi làm chuyện đó!

Vua cũng bước tới:

- Để trẫm lo.

Và cúi xuống nói với Tử Vy:

- Trẫm sẽ giữ cho, đừng sợ, bởi vì trẫm là mệnh thiên tử, chắc chắn là sẽ giúp sức được cho ngươi và ngươi... ngươi phải sống vì trẫm. Biết không?

Tử Vy yếu ớt gật đầu, lòng hiểu khi ngọn dao được rút ra, có thể mạng sống của mình không còn, nên đưa mắt nhìn hết mọi người

một cách bịn rịn, như có nhiều điều muốn nói. Hồ thái y hơi bất an:

- Bẩm Hoàng thượng, lúc thần rút dao ra, e rằng máu me sẽ tràn đầy nơi đây. Mà ở đây đông người quá e không tiện.

- Chuyện cứu người là quan trọng, ngươi chẳng nên e dè gì cả.

Và quay qua đám đông:

- Thôi thì các ngươi hãy rút lui ra hết bên ngoài, kể cả Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử phản kháng:

- Không, con không đi đâu cả. Con phải ở bên cạnh Tử Vy trong lúc này! Sống chết có nhau!

Nhĩ Khang thì đứng mở trừng đôi mắt nhìn Tử Vy, như sợ cái giây phút vĩnh viễn chia tay sắp đến. Vĩnh Kỳ thấy vậy nói:

- Hoàng A Ma, nếu không có gì trở ngại, hãy để bọn con đứng đây chứng kiến cảnh rút đao ra khỏi ngực Tử Vy. Dù gì, những

ngày qua chúng con và Tử Vy cũng đã như người chung một nhà, nếu không thấy cô ấy bình an, chúng con khó mà rời khỏi đây được. Vả lại chúng con còn phải ở lại đây để động viên cô ấy nữa chứ?

Vua đã quá rối rắm nên không biết làm sao hơn, chỉ yên lặng: Thái y đặt tay lên cán dao, nhìn Tử Vy nói:

- Tử Vy, giờ này tôi bắt đầu rút dao đây. Chắc chắn là sẽ làm cô đau lắm. Nhưng không còn cách nào khác. Cô gắng mà chịu đựng nhé!

Tử Vy gật đầu, đưa mắt nhìn sang vua, nói:

- Khoan! Hãy chờ một chút!

Vua thấy Tử Vy nói và nhìn mình với ánh mắt thiết tha cũng xúc động vô cùng, nhưng an ủi:

- Tử Vy, chỉ phải đau một chút rồi ngươi sẽ qua khỏi mà. Đừng sợ, trẫm không muốn thấy con gặp chuyện không hay đâu, trẫm không cho phép, con biết chứ?

Tử Vy yếu đuối nói:

- Hoàng thượng, con có một điều muốn xin Hoàng thượng.

- Ờ! Điều gì con cứ nói đi. Nói nhanh, vì không thể chần chờ được nữa đâu!

- Hoàng thượng, xin hãy đồng ý với con là... từ đây về sau, nếu Tiểu Yến Tử có làm điều gì sai trái thì xin Hoàng thượng hãy tha tội chết cho tỉ tỉ ấy.

Tiểu Yến Tử đứng gần đấy nghe vậy, òa lên khóc.

Vua Càn Long không nghĩ ngợi gì cả, gật đầu ngay:

- Được! Được! Ta tha tội chết cho nó, như vậy hẳn ngươi hài lòng chứ?

Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn nhau. Họ biết Tử Vy muốn gì. Trong khi vua vì tâm thần rối rắm nên vẫn không hiểu rõ ý. Tử Vy cười mãn nguyện, quay qua Nhĩ Khang.

- Nhĩ Khang huynh, tôi cũng có một điều muốn cầu xin huynh.

- Nói đi.

- Nếu tôi mà có mệnh hệ gì, thì xin huynh hãy thu xếp cho Kim Tỏa. Tôi xin gởi gấm chuyện chung thân của cô ấy cho huynh đấy.

Nhĩ Khang thấy đau nhói trong lòng. Ở giờ phút này mà Tử Vy chỉ quan tâm đến Tiểu Yến Tử, đến Kim Tỏa. Còn bản thân và cả chính mình? Nhĩ Khang bặm môi cố giằng lấy cảm xúc, đáp:

- Được!

Sau khi dặn dò tất cả, Tử Vy quay sang Hồ thái y.

- Xong rồi, bây giờ mời thái y!

Mọi người như nín thở. Nhưng đôi mắt đổ dồn về phía cán dao đang cắm phập trong lồng ngực Tử Vy: Nhất là Tiểu Yến Tử và Nhĩ Khang, cố nén lòng để khỏi bật khóc.

Bàn tay của thái y đã đặt lên cán dao, rút mạnh. Máu lập tức vọt cao ra. Tử Vy ưỡn mình, hét: "Ối!" Rồi lịm đi.

Vua Càn Long ôm chặt đầu Tử Vy lo lắng:

- Tử Vy! Tử Vy!

- Có lẽ cô ấy chết rồi! Chết rồi!

Có tiếng ai đó thì thào. Tiểu Yến Tử thì ngã bật ra sau không còn biết gì nữa.

Khi Tử Vy tỉnh lại, thì đêm đã thật khuya. Chung quanh một màn đêm tối, chỉ có một ngọn đèn mờ leo lét. Rồi hình ảnh hiện rõ dần. Hồ thái y rồi Tiểu Yến Tử. Cạnh đó là vua Càn Long. Vậy là vua cũng không ngủ, thức canh chừng cho nàng. Tử Vy giật mình, kêu lên:

- Hoàng thượng!

Tiểu Yến Tử nghe tiếng gọi của Tử Vy đầu tiên, mừng rỡ.

- Ồ! Tỉnh rồi! Tử Vy đã tỉnh rồi!

Vua Càn Long vui hẳn quay qua Hồ thái y:

- Hồ thái y đâu!

- Thần có mặt đây! Thần sẽ bắt mạch ngay cho cô ấy!

Và Hồ thái y vội bước tới vạch mí mắt Tử Vy lên xem, xong cầm tay bắt mạch, một lúc ông quay qua nhìn vua, thở phào, nói:

- Bẩm Hoàng thượng, mạch của Tử Vy cô nương đã bình ổn, chắc không có gì phải lo nữa. Tất cả nhờ hồng phúc của Hoàng thượng và sự phù hộ của trời. Bây giờ chỉ cần tịnh dưỡng tốt, nghỉ ngơi và uống thuốc một thời gian, sức khỏe sẽ hồi phục.

Sự lo lắng của nhà vua bấy giờ mới giảm bớt, vua cúi xuống nhìn Tử Vy hỏi:

- Tử Vy, ngươi thấy thế nào? Ngươi đã thật sự tỉnh rồi chứ? Có biết ta là ai không?

Tử Vy yếu ớt đáp:

- Thật không phải, khi để Hoàng thượng phải lo lắng!

Vua gật đầu:

- Ừ, quả thật ngươi đã khiến ta phải lo lắng, lo lắng vô cùng. Bây giờ ngươi thấy thế nào? Hãy nói thật ta nghe đi!

Tử Vy thành thật:

- Con cảm thấy rất đau!

Hồ thái y vội nói:

- Để tôi đi sắc thuốc, cô uống vào sẽ bớt đau ngay!

Vua giục:

- Có thuốc sao không làm liền còn chờ gì?

- Dạ.

Và thái y vội vã đi ra ngoài.

Tiểu Yến Tử đứng đó ngắm lấy Tử Vy, càng ngắm càng vui, một lúc như đã xác định được sự thật, kêu lên sung sướng:

- Ồ! Muội đã sống rồi! Đã sống rồi! Vậy thì cung hỷ cung hỷ. Muội không chết... Muội có biết vì sao không? Hồn muội ban nãy đã đến gặp Diêm vương, nhưng Diêm vương nhìn thấy muội lại nổi giận quát tên Ngưu đầu: "Này cô gái này thọ đến một trăm tuổi lận, sao ngươi dám đưa về đây? Ngươi đã bắt lộn người rồi. Nhờ vậy muội mới được sống lại. Sau trận sống chết này chắc chắn muội sẽ thọ đến trăm tuổi đấy!

Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử pha trò, cười lây:

- Thôi sống đến một trăm tuổi trở thành bà già lụ khụ mất!

- Cái đó là bởi vì bên cạnh muội có ta là "thiên tuế, thiên tuế" mà bên cạnh bọn mình còn Hoàng thượng là "vạn tuế, vạn tuế" nữa.

Vua cúi xuống nhìn Tử Vy với ánh mắt dịu hiền. Điều này làm Tử Vy áy náy nhổm dậy.

- Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ đã qua khỏi cơn nguy rồi, xin Hoàng thượng hãy đi nghỉ đi, nếu không con sẽ bị tổn thọ mất.

Vua vội dằng Tử Vy nằm xuống.

- Vết thương của con chưa lành, đừng cử động, máu sẽ tiếp tục chảy đấy.

Rồi ông thương hại hỏi:

- Thế nào? Ngươi có nhớ lại được toàn bộ sự việc đã xảy ra không?

Tử Vy gật đầu, thắc mắc:

- Tại sao lại có chuyện thích khách? Hoàng thượng là người anh minh, hiếm có trên đời. Sao họ lại muốn hành thích Hoàng thượng? Trong vụ này còn có ai bị thương nữa không?

- Tất cả bọn ta đều an toàn, chỉ có một mình Nhĩ Khang là bị thương nhẹ.

Tử Vy giật mình:

- Nhĩ Khang bị ư?

Vua trấn an:

- Ngươi hãy lo cho bản thân đi, còn chuyện người khác có người lo. Tóm lại chỉ có ngươi là bị nặng nhất thôi! Sao thế nào rồi. Vết thương còn đau nhiều lắm không?

- Dạ đỡ rồi, lúc rút mũi dao ra, con cứ tưởng là mình chẳng sống nổi chứ!

- Con khờ thật! Có ta đứng đó mà. Ta đã ra lệnh không chết là không được chết, sao lại phải lo?

Tử Vy vô cùng cảm động:

- Bây giờ con đã vượt qua nguy hiểm rồi, Hoàng thượng hãy đi nghỉ đi.

Vua nhìn Tử Vy một lúc nói:

- Được rồi, trẫm đi nghỉ đây để con cũng được nghỉ ngơi. Nhưng trước khi đi, ta muốn nói với con mấy câu.

Tử Vy gật đầu:

- Sáng nay con đã xả thân vì trẫm, điều đó làm trẫm vô cùng xúc động, và cũng chính vì vậy mà trẫm cứ băn khoăn lo lắng. Chẳng hiểu một đứa con gái yếu đuối như ngươi sao lại có thể can đảm làm việc đó? Lý do gì? Động lực gì?

Câu hỏi của vua làm mắt Vy ứa lệ:

- Hoàng thượng xin người đừng thắc mắc. Con làm điều đó không phải vì "dũng khí" mà chỉ là "bản năng".

- Bản năng ư? Ở đâu có một bản năng tuyệt vời như vậy. Trẫm rất quý cái bản năng hiếm có của con đó!

Tử Vy định nói điều gì nữa, nhưng cơn đau lại đến, nên yên lặng. Vua thấy vậy nói:

- Thôi bây giờ đã khuya rồi. Trẫm cũng cần sang bên kia tra hỏi lai lịch của những tên thích khách. Con hãy nghỉ ngơi. Có chuyện gì cần từ từ nói lại trẫm nghe. Thời gian còn dài mà.

Tử Vy gật đầu, vua lại quay qua Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử, con có bổn phận chăm sóc Tử Vy. Có cần gì cứ

gọi người tìm. Còn thuốc của thái y sắc xong, con xem liệu mà cho nó uống.

- Vâng, con biết!

Vua nhìn sang Tử Vy lần nữa mới bỏ đi, Tiểu Yến Tử đi theo tiễn chân, nhưng vua khoát tay:

- Hãy lo cho Tử Vy, không cần phải tiễn đưa gì cả!

- Vâng!

Sau khi vua đã đi rồi. Tiểu Yến Tử quay về giường của Tử Vy, nói một cách thán phục:

- Tử Vy, ngươi thật hết sẩy, đã ăn một dao trong ngực mà còn xin được với Hoàng A Ma tha tội chết cho ta nữa. Thế này thì chắc cái đầu ta đã vững rồi chứ?

- Vâng, muội nghĩ là đã vững rồi.

- Vậy thì... vậy thì ta còn chần chờ gì? Sao chẳng nói hết sự thật ra đi?

Tiểu Yến Tử vui sướng hỏi, Tử Vy suy nghĩ rồi nói:

- Chuyện này... chắc có lẽ về cung trước rồi tính sau.

- Đúng! Đúng! Đến lúc sức khỏe ngươi hồi phục rồi nói. Nếu không Hoàng thượng nghe mà nổi giận một cái thì ngươi làm sao có sức mà thuyết phục giùm ta?

Tử Vy cười, đồng ý.

Ngay lúc đó, cửa mở rồi khép lại. Nhĩ Khang đi thẳng đến bên giường Tử Vy. Tử Vy vừa nhìn thấy Nhĩ Khang, hỏi ngay:

- Vết thương của huynh thế nào rồi, cho muội xem nào?

Nhĩ Khang cảm động:

- Đừng có quan tâm đến vết thương ở tay huynh, nó chẳng sao đâu. Muội bị thương rất nặng, ít nói, ít cử động một chút, huynh biết muội còn rất yếu nên chỉ nên nằm yên nghe huynh nói thôi. Huynh đã trông thấy thái y và Hoàng thượng rời khỏi nơi này, nên biết là muội đã thoát hiểm. Vì vậy huynh rất an tâm, và đến

đây chỉ để nói với muội một điều, đấy là huynh yêu muội, yêu vô cùng. Huynh muốn muội mau hồi phục! Nhanh chóng hồi phục!

Tử Vy rưng rưng nước mắt, gật đầu Nhĩ Khang tiếp:

- Bây giờ muội đã giành được tình cảm của Hoàng thượng được mọi người thán phục và tôn kính. Điều đó là một chuyện không dễ. Và một người toàn vẹn như muội là niềm kiêu hãnh của huynh, là tình yêu của huynh. Huynh không muốn kể lể lại cho muội biết nỗi đau đớn của huynh thế nào khi hay tin muội bị thương, vì huynh hiểu muội thông minh, muội biết điều đó. Bây giờ Hoàng thượng và thái y sẽ có mặt thường trực bên muội, nên chuyện huynh muốn gần muội là điều vô cùng khó khăn. Vì vậy mong muội hiểu là dù không có huynh bên cạnh, muội phải biết là trái tim huynh lúc nào cũng bên muội cả.

Tử Vy gật đầu, Nhĩ Khang tiếp:

- Tử Vy! Muội thật là tuyệt vời, thật đa năng. Bây giờ gần như mọi người đều được đặc xá của Hoàng thượng. Đợi bao giờ về cung, bao giờ sức khỏe muội hồi phục. Chúng ta sẽ tìm cơ hội nói rõ cho Hoàng thượng biết. Còn bây giờ muội đừng nghĩ ngợi hay lo lắng gì cả, cũng đừng xúc động quá. Có huynh bên cạnh,

đừng lo, muội nhé.

Nhĩ Khang nói đến đây, cúi xuống hôn vội lên trán Tử Vy, đứng dậy:

- Thôi huynh không thể nán lại tiếp, thái y sắp mang thuốc vào nhưng nghe lời huynh, nhớ ngoan ngoãn uống thuốc nhé?

Tử Vy xúc động trước thái độ ân cần của Nhĩ Khang, nắm tay Nhĩ Khang hỏi:

- Thế còn vết thương ở tay huynh?

Nhĩ Khang trấn an:

- Huynh biết cách bảo vệ chính mình mà, muội yên tâm, đó chỉ là một vết thương nhỏ. Thôi huynh đi! Mai gặp lại nhé!

Và nhanh nhẹn, Nhĩ Khang rút lui khỏi phòng.

Tiểu Yến Tử nãy giờ yên lặng, lên tiếng:

- Thấy hai người tôi rất cảm động, ganh tị. Tôi hết sức ngạc

nhiên không ngờ sao lại quá nhiều người yêu thích muội thế?

Tử Vy cười:

- Tỉ tỉ cũng thế có khác gì muội đâu?

Chuyện xả thân cứu mạng vua của Tử Vy, là một việc làm khiến vua xúc động mạnh. Là hoàng đế của một nước lớn đã quen chuyện tiền hô hậu ủng. Được bảo vệ chặt chẽ và từ trước đến giờ đã có bao nhiêu người xả thân để bảo vệ ông, nhưng điều đó đối với vua chỉ là một sự đương nhiên. Riêng lần này, một cô gái yếu đuối, lại dám dùng thân làm lá chắn giúp vua thoát chết, thì thật là quá sức tưởng tượng. Cái hành vi “Vì nghĩa quên thân" của cô gái làm ông bị chấn động suốt mấy ngày liền. Trước mắt ông, trong đầu ông cái hình ảnh quên mình của Tử Vy cứ mãi hiện ra.

Các vị đại thần theo hầu cận, như đều nhìn thấy cái tâm tư của vua. Ông Phước Luân lo lắng, trong khi Kỷ Hiểu Phong sư phụ thì vui khi nghe vua tâm sự:

- Cái con bé Tử Vy này làm trẫm xúc động khôn cùng!

Kỷ Hiểu Phong đắn đo rồi nói:

- Cô nương Tử Vy rõ là thông minh lanh lợi, lại tài hoa. Trong suốt cuộc hành trình vừa qua, cách xử thế và phán đoán của cô ấy làm thần khâm phục. Người lắm tài và uyên bác như vậy hiếm thấy. Vậy mà, lần này Hoàng thượng gặp thích khách, cô ấy còn dũng mãnh che chắn, càng khiến mọi người khâm phục bội phần.

Lời của Kỷ Hiểu Phong nói trúng ý vua, vua tán đồng ngay.

- Đúng, mấy hôm nay trẫm cứ nghĩ ngợi mãi. Thật tình trẫm không hiểu động lực nào, nguyên do nào để cô ấy hành động như vậy, khi mà Tử Vy lại chẳng có một chút võ công, trên tay cũng chẳng có binh khí. Một cô gái yếu đuối, dám dùng thân mình để cản dao. Lúc đó chắc là không kịp nghĩ ngợi gì cả. Cô ấy nói hành động vì "bản năng". Và sau khi suy nghĩ kỹ. Trẫm cũng nghĩ đó là "bản năng". Nhưng "bản năng" thường chỉ phản ứng để tự vệ, đằng này lại xả thân vì trẫm. Điều này... mỗi lần nghĩ đến, trẫm lại nghe bàng hoàng làm sao.

Kỷ Hiểu Phong hiểu ý vua, nên tiếp:

- Những người con gái như vậy có thể coi như là kỳ nữ, hiếm

thấy. Hoàng thượng quả là đại hồng phúc mới gặp được. Lần này Hoàng thượng hóa dữ thành lành, luận công tội, thì Tử Vy cô nương coi như lập được công đầu. Vì vậy làm gì cũng phải trọng thưởng, nên thần nghĩ, khi Hoàng thượng hồi cung rồi cũng nên tuyên dương!

Vua Càn Long gật gù:

- Trẫm cũng nghĩ vậy. Nhưng mà cái con bé Tử Vy này rõ thật lạ lùng. Cũng không hiểu tại sao, tình cảm trẫm dành cho Tử Vy lại khác thường, nó không phải là tình yêu của hai người khác phái. Nó vừa thân thích cộng với sự kính trọng e dè. Với Tử Vy, trẫm không thể áp đặt quyền lực của "Hoàng thượng" dành cho thứ dân, trẫm thấy Tử Vy như một bí mật, một kho tàng mà càng ngày càng khám phá được nhiều điều mới mẻ.

Kỷ Hiểu Phong góp ý:

- Thần thấy thì đàn bà đẹp thường giống như một quyển sách dùng kỳ thú, càng đọc càng thấy nhiều điều hay.

Vua hứng thú gật gù:

- Điều khanh nói rất ý nghĩa. Đúng, Tử Vy đúng là một quyển sách, nhiều lúc trẫm muốn lật ngay trang cuối để biết kết quả câu chuyện, nhưng rồi lại ngại, làm thế thì bao nhiêu tinh hoa trong đó bị bỏ qua, thế là đành cố gắng nhẫn nhục, chậm rãi thưởng thức.

Tử Vy ở Đinh phủ tịnh dưỡng nửa tháng, nhờ tuổi trẻ nên hồi phục khá nhanh, giờ đã có thể hoạt động bình thường. Còn vua Càn Long sau khi bị thích khách, không còn thấy hứng thú tiếp tục cuộc "Cải trang di hành" nữa. Rất muốn quay về Bắc Kinh, nhưng còn do dự, vì ngại chuyện đường xa cực nhọc, tổn hại đến sức khỏe của Tử Vy.

Hôm ấy, Tiểu Yến Tử và hai a đầu cùng đưa Tử Vy ra vườn hoa hóng mát. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ thấy vậy cũng tham gia.

- Tử Vy, sao dám ra ngoài vậy? Có xin phép thái y chưa? Coi chừng gió mái đấy.

Tử Vy nghe vậy đang ngồi vụt đứng dậy quay người một vòng, để mọi người thấy mình đã bình thường.

- Đấy các người thấy chưa. Tôi còn chạy nhảy được nữa. Chẳng qua vì Hoàng thượng lo lắng quá, nên thái y mới cấm cản đủ thứ. Còn các vị, xin đừng xem tôi như bệnh nhân nữa được không? Vì tôi mà cả đoàn phải dừng chân lại đã khá lâu, điều đó làm tôi vô cùng áy náy.

Nhĩ Khang vội nói.

- Được, được rồi! Chúng tôi tin cô, nhưng cô đừng nhảy, đừng chạy gì cả. Có gì khổ cả lũ.

Lúc đó nơi sân vườn, có mấy đứa bé trong dinh phủ đang chơi trò đá cầu, chúng vừa đá vừa đếm.

- Năm... sáu... bảy... tám...

Quả cầu bay bổng lên cao rồi rơi xuống, chưa chạm đất lại vụt lên cao. Tiểu Yến Tử ngứa nghề nhảy ra tham dự.

- Này... này... để ta dạy các em đá nhé... phải thế này mới hay. Ta có thể đá đủ kiểu. Này đá trước, móc ngoặc ra sau, quay một vòng rồi đá này. Nhảy lên đá này...

Vừa nói Tiểu Yến Tử vừa biểu diễn, quả cầu tưng lên tưng xuống, đám trẻ hết sức thán phục. Tiểu Yến vừa biểu diễn vừa phô trương.

- Kiểu đá này là lối đá “Lý ngư vượt long môn", đây là kiểu “Chim ưng bắt gà"...

Đối với bọn trẻ, lối biểu diễn của Tiểu Yến Tử rõ là mới lạ, chúng mê mẩn nhìn theo quả cầu. Trẻ con vui, người lớn cũng vui theo. Tiểu Yến Tử thích chí, tiếp tục:

- Còn lối đá móc ngược chân này thì gọi là “Bay bổng trời xanh"...

Và đúng như điều Tiểu Yến Tử nói, quả cầu đã bay bổng thật cao rồi rơi luôn xuống mái nhà mất hút, không còn quay lại. Đám trẻ con đứng bên dưới kêu lên:

- Chiếc cầu! Chiếc cầu đá của chúng tôi đâu rồi? Trả lại chúng tôi đi!

Tiểu Yến Tử làm ra vẻ bình thản:

- Đòi lại cầu đá ư? Chuyện nhỏ chẳng có nghĩa lý gì? Bọn ngươi chưa gì đã ồn ào, xem ta này!

Vừa nói vừa triển khai khinh công, bay lên nóc nhà, Vĩnh Kỳ nói theo:

- Tiểu Yến Tử cẩn thận hãy để huynh lấy giùm cho!

Nhưng Vĩnh Kỳ chưa dứt câu thì Tiểu Yến Tử đã yên vị trên nóc. Nhĩ Thái ngạc nhiên:

- Xem kìa! Thế mà cô ta cũng phi thân lên được!

Còn đám trẻ con thấy vậy, hoan hô:

- Hoàn Châu cát cát giỏi thiệt, nhảy một cái là lên tận nóc nhà.

Tiểu Yến Tử đến được nóc nhà, lại nghe đám đông bên dưới ca ngợi, càng thêm đắc ý. Có điều quả cầu không phải rơi gần đây mà ở tận đầu kia. Tiểu Yến Tử trong giây phút đắc thắng, đã bất chấp nguy hiểm, vừa đi về phía quả cầu, vừa nói:

- Không cần ai giúp hết, tôi sẽ nhặt quả cầu ngay!

Nhưng mái ngói chênh vênh, chuyện đi lại nào dễ dàng. Đám đông đứng dưới nhìn cái dáng lắc lư của Tiểu Yến Tử mà đứng cả tim.

Ngay lúc đó, vua cùng Kỷ Hiểu Phong, Bác Hằng, Phước Luân, Ngạc Mẫn đi đến. Vua thấy Tiểu Yến Tử trên mái nhà, giật mình, hét:

- Tiểu Yến Tử, làm gì mà lại trèo lên mái nhà nữa vậy? Thế này thì còn ra thể thống gì? Mau xuống ngay!

Tiểu Yến Tử lúc đó đã đến được gần quả cầu, nghe vua hét, tay vừa chộp cầu vừa quay lại nhìn, nên bị trợt chân. Thế là kêu lên "ối!" một tiếng cả người đã lăn xuống mái ngói. Đám đông bên dưới sợ hãi kêu lên. Vĩnh Kỳ không chần chờ phi thân lên, vừa kịp đỡ lấy thân Tiểu Yến Tử đáp xuống đất.

Vua Càn Long châu mày trách:

- Tiểu Yến Tử, con thật quá đáng. Đã là cát cát sao lại nghịch ngợm như vậy? Hiện tại chúng ta lại tạm trú tại Đinh phủ. Con trèo lên nóc nhà người ta thì còn ra thể thống gì?

Tiểu Yến Tử đã rời khỏi tay Vĩnh Kỳ, biện minh:

- Mấy đứa nhỏ làm rơi cầu trên nóc nhà, nếu con không giúp chúng nhặt lại thì ai giúp được? Hoàng A Ma không thấy là tài khinh công của con đã tiến bộ thế nào ư? Ai cũng khen cả, con đang đắc ý, thì Hoàng A Ma lại hét một tiếng, làm con giật mình mới rơi xuống, suýt chút nữa là đã bể mũi rồi. Hôm nay cũng vì thấy Tử Vy thoát hiểm, con vui thích quá mới vui đùa với bọn nhỏ một chút. Vậy mà Hoàng A Ma cũng la.

Vua lúc đó cũng có vẻ vui, nên nói:

- Xem kìa, mới nói con có một câu, con đã cãi lại một tràng dài. Không lẽ điều trẫm trách là sai ư?

Tiểu Yến Tử làm ra vẻ thiểu não:

- Lão gia ơi! Chưa về kinh mà lão gia đã mang cái "thể thống" ra áp đặt. Lão gia có biết là con sợ nhất khi đụng chút gì lão gia cũng mang cái thể thống ra răn dạy không?

Ngay lúc đó, Tử Vy cũng bước tới:

- Bẩm Hoàng thượng. Đây là lúc cát cát đang vui, con cũng nghĩ thôi thì Hoàng thượng hãy để cát cát được vui trọn.

Vua thấy Tử Vy, giọng nói dịu hẳn:

- Thôi được, nể tình Tử Vy, ta tha cho con đấy!

Tiểu Yến Tử nhún người, cười tươi:

- Xin tạ ơn Hoàng thượng.

Rồi đắc ý, đá quả cầu về phía đám trẻ nhỏ, đám trẻ nhận lại được cầu, vội vã kéo nhau, đến nơi khác chơi.

Lúc đó, Đinh đại nhân cùng hai vị quan khác nhau vội vã đi vào, vừa thấy vua Càn Long đã sụp xuống tâu:

- Bẩm báo Hoàng thượng, Bắc Kinh có cấp tấu!

Vua nghe nói giật mình:

- Nào đưa đây xem!

Vị quan đi theo vội quỳ xuống dâng tấu lên vua, ông Phước Luân và đám tùy tùng căng thẳng chờ đợi.

Vua đọc xong, quay sang cười, nói với ông Phước Luân:

- Phước Luân, ngươi đoán xem việc gì đang xảy ra ở kinh thành nào?

Ông Phước Luân thấy vua vui, yên tâm:

- Dạ thần chịu không đoán được, nhưng hẳn là tin vui?

- Ờ! Tin vui đấy! Vua đất Tây Tạng đưa cát cát nhỏ của ông ta là cát cát Trại Á, cuối tháng này đến Bắc Kinh bái kiến ta. Như vậy thì chuyện biên cương đại Thanh triều của chúng ta, đã vững vàng hơn trước.

Mọi người nghe qua đều vui. Nhĩ Khang nhẩm tính rồi nói:

- Đầu tháng sau ư? Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng quay về kinh thôi.

Vua gật đầu:

- Đúng vậy. Phải chuẩn bị xe ngựa, cấp tốc quay về kinh mới kịp.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 29

Ngày Tiểu Yến Tử và Tử Vy quay về Thấu Phương Trai, không khí nơi đây như ngày hội lớn. Người mừng nhất là Kim Tỏa vì được đoàn tụ với Tử Vy. Có bao nhiêu chuyện nói mãi không hết. Rồi thêm cái tích thích khoác lác ba hoa của Tiểu Yến Tử. Khiến chuyện càng sôi nổi, đậm đà, sôi nổi nhất là màn "Tử Vy cứu Hoàng thượng" được vẽ vời thêm hương sắc, đến độ gần như thành thần thoại. Ví dụ như con dao chỉ đâm vào ngực lại biến thành lưỡi kiếm đâm lút cán, rồi máu chảy thành suối mà không cạn. Đám Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thể Hà, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử há hốc cả mồm nín thở ngồi nghe khâm phục.

Kim Tỏa vừa khóc vừa nói:

- Trách gì ở nhà, mắt tôi cứ giật, lòng tôi cứ lo như có chuyện gì không hay xảy ra... Nhưng mà tiểu thơ tôi cũng lạ, tại sao không

lo gìn giữ bổn mệnh của mình để bị trọng thương như thế?

Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa trách:

- Tiểu Yến Tử tỉ tỉ, tỉ tỉ quên lời hứa của mình rồi ư? Sao để tiểu thư bị nặng vậy.

Tiểu Yến Tử vội đưa tay ra:

- Đúng là ta chẳng nên thân. Đây này, ngươi muốn phạt bao nhiêu cũng được!

Trong khi đám Minh Nguyệt đang mải mê câu chuyện nên hỏi tới:

- Rồi sau đó thì thế nào? Thế nào? Kể tiếp đi!

Tử Vy không kiên nhẫn, đứng dậy nói:

- Thôi được rồi, đủ rồi, chuyện đến đó đã kết thúc. Các người ngồi nghe tỉ tỉ ấy nói thì ta trở thành thần mất. Chuyện đã được phóng đại chớ làm gì có. Chẳng tin bọn ngươi xem này, ta vẫn bằng xương bằng thịt. Nếu lưỡi gươm mà dài như Tiểu Yến Tử

nói thì ta đã chết chớ làm gì còn đứng ở đây?

Rồi để thay đổi đề tài câu chuyện, Tử Vy hỏi:

- Các ngươi ở nhà đã làm được gì nào? Hoàng hậu có sang đây quấy rầy gì không?

- Dạ bà ấy có đến mấy lượt, nhưng nhìn đông nhìn tây một lúc là bỏ đi. Không có cô và Hoàn Châu cát cát ở nhà, bà ấy đâu thèm để ý đến bọn tôi làm gì?

Rồi nhìn Tử Vy tò mò, Minh Nguyệt hỏi:

- Vết thương của tỉ tỉ nặng lắm không?

- Yên tâm đi, sống quay về là quá tốt rồi.

Tiểu Trác Tử và Tiểu Đặng Tử hiếu kỳ muốn biết thêm thích khách mặt mày thế nào, nhưng Tiểu Yến Tử đã xua tay.

- Thôi được rồi, được rồi. Chuyện mai sẽ kể tiếp, ai muốn nghe mai tựu lại đây nghe. Tóm lại Tử Vy không chết, tức là đám bảy người chúng ta đoàn tụ đầy đủ. Vậy chờ gì mà các ngươi không

bày rượu tiệc ra để ăn mừng đi?

Nhưng đâu cần Tử Vy nhắc, ngay lúc đó Kim Tỏa đứng dậy, vòng tay:

- Xin mời cát cát và tiểu thư vào trong dùng cơm.

Thì ra, vừa về đến nơi, ông Phước Luân đã vào cung báo tin trước và bọn đầu bếp cũng chuẩn bị xong đại yến Thấu Phương Trai cũng có phần.

Tiệc đã sẵn sàng, hôm nay thật vui vì ngoài mừng đoàn tụ, còn có cái mừng “Tử Vy thoát chết". Thấu Phương Trai từ lâu có tiếng là cái “Vô nguyên tắc" hôm nay càng vô nguyên tắc hơn. Vào tiệc là không còn phân biệt chủ tớ. Mọi người cùng nâng ly, Tiểu Yến Tử nói:

- Chúc tất cả "trường thọ trăm tuổi, đầu bền trên cổ”.

Mọi người hưởng ứng:

- Tất cả "trường thọ trăm tuổi, đầu bền trên cổ”.

Khi mọi người đang vui vẻ bên tiệc rượu, chợt bên ngoài có tiếng bọn thái giám hô to:

- Hoàng thượng có thưởng!

Cả đám giật mình, vội vàng sửa sang lại mũ áo, quỳ xuống đất. Tiểu Đặng Tử đẩy mạnh cửa. Chỉ thấy bên ngoài đèn đuốc sáng choang, rồi hai cung nữ tay nâng mâm "Thịt gà nướng bùn" bước vào tâu.

- Hoàng thượng ban cặp gà "tại thiên nguyên tác tỷ dực điểu" (chắp cánh bay cao) cho Hoàn Châu cát cát cùng Tử Vy cô nương để tăng thêm hương vị.

Tử Vy và Tiểu Yến Tử nhìn nhau thích thú. Hai cung nữ đặt hai mâm gà lên bàn xong, kế tiếp là mâm thứ hai.

- Hoàng thượng ban thêm "Hồng chủy lục anh ca" (Anh Vũ mỏ đỏ).

- Món thứ ba "Yên thảo như bích ty" (Yến thảo tợ tơ trời).

- Món thứ tư "Tầng tang đê lục chi" (Dâu tằm xanh ngát).

- Món thứ năm “Mạc mạc thủy điền phi bạch hạc" (Cò trắng trên cánh đồng).

- Món thứ sáu “Âm âm hạ mộc chuyển hoàng ly" (Hoàng hạc dưới tán cây hè).

- Món thứ bảy " Phượng hoàng đài phượng hoàng du" (Phụng hoàng ngao du).

Toàn là những món mà Yến Tử và Tử Vy đã thưởng thức giữa trời lúc ngao du. Sau đó thái giám còn bước tới tâu:

- Hoàng thượng còn có chỉ. Tối nay Thấu Phương Trai được quyền phá lệ, không phải giữ gìn trật tự kỷ cương gì cả cứ mặc tình ca hát, uống rượu.

Tiểu Yến Tử vừa nghe tấu, mừng quá nhảy dựng lên rồi nói:

- Hoàn Châu cát cát cùng Tử Vy, tạ ơn Hoàng thượng.

Khi bọn thái giám cùng cung nữ rút lui xong, Tiểu Yến Tử chụp lấy tay Tử Vy thích chí nói.

- Vậy là bữa nay chúng ta có thể ăn uống thả cửa, say thả cửa mà chẳng sợ ai quấy rầy cả.

Kim Tỏa từ trong chạy ra, xúc động nắm lấy tay Tử Vy hỏi:

- Tiểu thơ với Tiểu Yến Tử như vậy là "bình đẳng" rồi ư? Hoàng thượng đã biết được sự thật rồi à?

Tử Vy lắc đầu:

- Chưa biết, nhưng chuyện cũng đã sắp "rõ ràng".

Tiểu Yến Tử hối thúc mọi người:

- Nào yến tiệc đã sẵn sàng. Chúng ta nhập tiệc đi. Đây là lần đầu tiên ta dùng tiệc trong "phép tắc" đấy nhé!

Và rồi mọi người bắt đầu nhập tiệc.

Tử Vy nhìn những thức ăn trên bàn, nghĩ đến việc vua còn ghi nhớ tên từng món ăn mà mình đặt ra, vô cùng cảm động. Tình cảm phụ tử dâng trào, cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Tối hôm ấy, sau bao ngày xa cách, vua và Lệnh Phi lại trùng phùng. Tình cảm đầy nỗi nhớ nhung. Lệnh Phi vừa cởi áo ngoài cho vua, vừa nói:

- Sao lại để gặp thích khách? Thần thiếp vừa nghe tinh hồn bất phụ thể. Cũng may là bệ hạ có Tử Vy bất chấp hiểm nguy liều mình cứu giá, nếu không hậu quả sẽ ghê gớm biết chừng nào. Thần thiếp chỉ nghĩ đến chuyện ấy đã rùng mình. Thôi thì... Hoàng thượng à, từ đây về sau đừng có đi tuần du nữa nhé!

Vua nắm lấy tay Lệnh Phi, chợt nói:

- Lệnh Phi này. Sau khi Tử Vy vì trẫm mà xả thân thì trẫm nghĩ rằng, mình không nên xem cô ấy chỉ như một a đầu nữa, mà cần cư xử khác đi!

Lệnh Phi nghe nói giật mình:

- Hoàng thượng... Hoàng thượng, có nghĩa là Hoàng thượng đã cùng nó... cùng nó...

- Ồ! Lệnh Phi đừng nghi bậy. Tử Vy khi nào cũng quấn quýt bên

Tiểu Yến Tử như hai tỉ muội ruột thịt. Trẫm mà có muốn làm gì, thì cũng phải hỏi ý kiến cả hai đứa nữa chứ?

Rồi vua lại nghĩ ngợi, nói thêm:

- Con bé chẳng đơn giản như Phi tưởng đâu. Cô ta có cách nghĩ riêng của mình.

Lệnh Phi vẫn nghi ngờ:

- Nếu được Hoàng thượng để mắt xanh đến, thì đã là phúc đức mấy đời, con bé làm sao dám nghĩ ngợi gì khác? Thế nào? Hoàng thượng có muốn thiếp tiếp sức trong việc này không?

- Không, không cần. Chuyện đó để mình ta tính toán.

Vua nói và lại rơi vào cõi trầm tư. Lệnh Phi nhìn vua, thăm dò:

- Hoàng thượng... Hình như con bé Tử Vy đó đã khiến Hoàng thượng động lòng?

Vua yên lặng một lúc, nói:

- Không phải động lòng... mà là tội nghiệp... Một thứ tình cảm chưa từng có bao giờ. Ta cũng chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Lệnh Phi xúc động:

- Nếu giúp được việc cho bệ hạ thiếp rất sẵn sàng, mặc dù có phần ganh tị. Có nghĩa là bệ hạ định cho cô ấy nhập cung với chức danh quý nhân chăng?

Vua Càn Long nghĩ ngợi:

- Điều đó... Ta chưa nghĩ đến, nhưng trước mắt không nên nói gì cả. Đợi chuyện vua Tây Tạng đến đây xong sẽ định liệu sau.

Cái hôm mà vua Ba Lạc Bình đưa cát cát Trại Á đến Bắc Kinh. Không khí kinh đô gần như là lễ hội. Vua Ba Lạc và cát cát, người ngồi trên một kiệu hoa lớn. Phía trước là dàn nhạc công Tây Tạng với sắc phục sặ sỡ, kèn trống dẫn đầu. Đặc biệt nhất là đoàn vũ công mang mặt nạ quỷ, vừa đi vừa múa những vũ điệu lạ mắt.

Vua Càn Long, các hoàng tử và cận thần đứng trước điện Thái Hòa nghênh đón.

Đoàn vũ công đến trước mặt vua lại nhảy múa vồn vã như chào đón. Xong hai chiếc kiệu lớn mới đi vào. Kiệu vừa đặt xuống, vua Tây Tạng bước ra đỡ cát cát xuống rồi cùng toàn thể đám tùy tùng dân tộc Tạng quỳ mọp trước mặt vua Càn Long tung hô.

- Ba Lạc Bình và Trại Á xin tham kiến Hoàng thượng. Kính chúc Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

Tiểu Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa, thì núp sau một chiếc cột ở xa xa nhìn trộm. Xem một lúc, Tử Vy nói:

- Thôi đủ rồi vào trong đi, kẻo bị phát hiện bây giờ. Ta không nên quấy rầy khi Hoàng thượng tiếp khách.

Nhưng Tiểu Yến Tử lại không chịu:

- Múa hát vui thế này, có mang cả mặt nạ nữa, không xem quá uổng, mà những tay trai tráng Tây Tạng trông vạm vỡ quá hở?

Kim Tỏa cũng góp ý:

- Nhưng mà sao cô cát cát lại nhỏ nhắn thế cơ, đều mặc áo màu

đỏ trông cũng đẹp.

Tiểu Yến Tử thò đầu ra xa, để nhìn kỹ hơn.

- Hoàng A Ma thật chẳng tế nhị chút nào. Người ta đến mang theo cả cát cát thì mình phải mang cát cát ra tiếp chứ, sao lại để ta phải núp lén lút thế này? Đúng ra ta phải được đàng hoàng trước mặt mọi người mới phải.

Tử Vy giật mạnh gấu áo Tiểu Yến Tử:

- Tỉ tỉ làm gì vậy? Cứ mãi đút đầu ra ngoài? Thôi về đi, để không bị người ta phát hiện bây giờ.

Tiểu Yến Tư vẫn mê mẩn nhìn:

- Để ta xem thêm một chút mà có sao đâu?

Lúc đó, vua và Ba Lạc Bình thi lễ hoàn tất. Ba Lạc Bình với giọng chuẩn trung văn nói:

- Suốt quãng đường đến Trung Nguyên, thần thấy cảnh trí Trung Quốc rất đẹp, phong thổ hoàn toàn khác hẳn đất Tây Tạng.

Vua Càn Long cười tươi:

- Được lãnh tụ đất Tây Tạng xa xôi đến thăm Bắc Kinh, trẫm rất vui, nào mời vào cung, tiệc rượu đang chờ mọi người đấy.

Ba Lạc Bình cầm tay cát cát Trại Á nói:

- Thần xin giới thiệu, đây là đứa con gái út của thần!

Vua Càn Long cũng vội bảo Vĩnh Kỳ và đám con trai khác của mình bước ra.

- Đây là những đứa con trai của trẫm.

Ba Lạc Bình như ngạc nhiên:

- Hoàng thượng chẳng có con gái ư?

- Đương nhiên là có, tất cả đến tám đứa lận.

- Thế tại sao chẳng thấy đứng đây?

Vua đáp:

- Theo quy luật Đại Thanh chúng tôi, con gái không được ra đón khách phương xa...

Ba Lạc Bình có vẻ ngạc nhiên, nhưng nói:

- Con gái cũng quý như con trai thôi, vì nếu không có con gái thì làm gì có con trai chứ?

Lối lý luận của Ba Lạc Bình, khiến vua Càn Long cũng ngạc nhiên không kém, sau đó hai đàng cùng đi cùng nói chuyện. Tử Vy và Kim Tỏa thấy đoàn người sắp đến gần, vội vã bỏ chạy vào trong chỉ có Tiểu Yến Tử là cố nán lại nhìn. Nên lúc đoàn người đến gần, là bỏ chạy không kịp nữa, loạng choạng thế nào để trợt chân té ngã soài ra trước mặt mọi người.

Rõ là xui vì lúc đó đoàn khách cũng vừa tới nơi. Vua và mọi người vô cùng bối rối. Lúc Tiểu Yến Tử lồm cồm đứng dậy định chạy, thì nghe vua quát:

- Tiểu Yến Tử!

Tiểu Yến Tử vội vàng quỳ xuống:

- Hoàng A Ma kiết tường!

Vua quay qua nói với Ba Lạc Bình:

- Đây là một trong các cát cát của trẫm - Hoàn Châu cát cát.

Tiểu Yến Tử nhìn lên, Trại Á rất nhanh bước tới, tò mò nhìn Tiểu Yến Tử, rồi tiếp đó dùng tiếng Tạng nói một tràng với Ba Lạc Bình. Không ngờ Ba Lạc Bình lại dùng Trung Văn nói lại.

- Con đã học tiếng Hoa rồi, sao không sử dụng tiếng Hoa.

Trại Á bây giờ mới sử dụng tiếng Hoa:

- Cái cô Hoàn Châu cát cát này, sao lại ngã ở đây? Nói chuyện còn phải quỳ nữa, phải chăng vì lùn hơn mọi người?

Tiểu Yến Tử nghe vậy, tức khí:

- Chưa hẳn là ngươi cao hơn ta, muốn đo thử không?

Vua Càn Long lắc đầu, trừng mắt với Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử, hãy lui ra, không được vô lễ.

Và quay qua Ba Lạc Bình nói:

- Nào đi thôi, mời đi theo hướng này.

Và cả đoàn người tiếp tục đi vào cung, chỉ có Tiểu Yến Tử vẫn bất bình đứng đó, nhìn theo.

Từ khi đoàn Tây Tạng sang mọi người đều bận rộn, vua ít đến Thấu Phương Trai, mà cả Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái đều ít khi rỗi rảnh. Lúc này Tiểu Yến Tử rất buồn, cứ ngồi nhớ lại những ngày “Cải trang tuần du" đầy kỷ niệm.

Riêng về cô nàng Trại Á, có nhiều nhận xét khác nhau. Tiểu Yến Tử khó chịu nhất:

- Cái con bé Trại Á cát cát đấy, tướng thì nhỏ xíu mà cứ tưởng mình to tát lắm. Ngồi trên kiệu hoa phải tám người khiêng, hách dịch chẳng coi ai ra gì. Thấy Hoàng thượng lại không quỳ, rồi gặp mặt ta cũng vác hất, còn bày đặt xí xô xí xào bằng tiếng

Tạng nữa chứ? Thấy mà phát ghét.

Tiểu Đặng Tử nghe thế trợn mắt:

- Hay là cô ta niệm thần chú để đánh bùa mê đấy!

Tiểu Trác Tử thắc mắc:

- Thế cô ta nói xí xô xí xào tung lung xèng gì vậy? Cát cát hiểu không?

- Đâu biết. Nhưng hẳn không phải là niệm thần chú, mà nói tiếng Tạng, ý chê bai chuyện ta quỳ chứ không dám đứng. Sự việc đó làm ta xấu hổ chết được cũng đồng là cát cát, mà người ta oai phong lẫm liệt, còn ta lại "lép vế" càng nghĩ mà càng tức được.

Ngay lúc đó, Nhĩ Thái từ ngoài vào với thông tin mới.

- Ta đến báo cho mọi người biết. Bọn Tây Tạng sang đây có mang theo tám võ sĩ. Họ định thử tài bọn ta, vì vậy ngày mai sẽ có một cuộc tỉ thí lớn. Tôi, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang sẽ bận rộn vô cùng. Hoàng thượng còn nói, những cuộc tỉ thí thế này, chắc chắn là Tiểu Yến Tử cũng thích xem. Nên chừa cho ba chiếc ghế

trống cho Tiểu Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa cùng dự.

Kim Tỏa nghe vậy sung sướng ra mặt:

- Cả tôi cũng được xem nữa à?

Tiểu Yến Tử thì thích chí ném khăn tay lên cao, mồm bắt chước cô gái Tây Tạng nói tiếng Tạng:

- Ha ha! Ha ha! Ma mi ma mi cu lu cu lu lung tung xèng!

Nhĩ Thái ngạc nhiên:

- Cô nói gì tôi chẳng hiểu?

- Tiếng Tây Tạng đấy, có nghĩa là ngày mai này các ngươi sẽ bị đòn trầy da tróc vảy hết trơn!

Hôm tỉ thí xảy ra, khung cảnh võ trường vô cùng náo nhiệt. Người đến xem đông nghẹt cả.

Vua Càn Long, Hoàng hậu, Lệnh Phi, các Phi tần và đại thần đều có mặt để chứng kiến trận đấu. Dĩ nhiên trong đám khách dự có

cả Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái có điều họ phải ngồi xa vua, Ba Lạc Bình và Trại Á hơn. Điều đó làm Tiểu Yến Tử bất bình ganh tị.

Cát cát Trại Á vừa lanh lợi hồn nhiên ngồi phía dưới mà cứ hét động viên phe Tây Tạng.

- Lô Ka... Tặng hắn một quả đấm! Đạp mạnh đó! Ha ly ha la ma mi mi da! Nhanh lên!

Trong võ trường, lúc đó Trại Oai và gã có tên Kô La đang giao đấu, Trại Oai sử dụng sợi dây xích sắt dài, còn Kô La dùng quả trùy lớn nối dây xích cầm tay.

Quả trùy có sức tung rất lớn, mỗi lần chạm vào sợi dây của Trại Oai là nhá lửa... sức bật cũng cao. Tiểu Yến Tử thấy Trại Á cổ động đội nhà nhiệt tình như vậy, cũng nóng mũi, nên đứng bật dậy hét:

- Trại Oai! Hãy cố lên! Cố lên! Ngươi là cao thủ nội cung. Dũng mãnh vô địch, đừng để thua hắn, cố lên! Nhắm thẳng vào đầu xích quả trùy mà đánh, giật mạnh! Cẩn thận đấy!

Trại Á thấy Tiểu Yến Tử to mồm, cũng đứng dậy động viên đội nhà:

- Lô Ka! Quyết tâm chiến thắng! Chiến thắng! Ha ly ha la ma mi da!

Tiểu Yến Tử bắt loa bằng tay, bắt chước:

- Trại Oai! Ha li ha la ma mi da! Hãy đánh hắn cho tơi tả. Đừng lịch sự khách sáo gì hết! Để tụi nó biết tay!

Vua, Hoàng hậu và chúng thần thấy hai cô cát cát hai nước cổ vũ đội nhà một cách cuồng nhiệt như vậy, phải lắc đầu, lo theo dõi tiếng động viên, mà quên cả xem thi đấu.

Trại Á chẳng bao giờ chịu kém, nhại lại cả câu cổ động của Tiểu Yến Tử:

- Lô Ka! Đánh cho hắn tơi tả đi! Đừng khách sáo!

Tiểu Yến Tử không vừa nhại lại giọng Tạng:

- Trại Oai! Ha li ha la ma mi da! Ha li ha la ma mi da!

Rồi không hẹn mà gặp, Tiểu Yến Tử và Trại Á quay lại quắc mắt nhìn nhau, xong tiếp tục quay qua cổ động gà mình:

- Lô Ka! Dũng sĩ hạng nhất! Đánh đâu thắng đó. Vô địch!

- Trại Oai! Dũng sĩ thượng hạng! Không địch thủ!

Giữa lúc cả hai cố gắng cổ động, thì không may một phút sơ sót. Trại Oai bị sút tay, bay mất vũ khí. Trại Á thấy vậy, mừng rờ giậm chân hét to.

- Ô! Vậy là chúng ta thắng rồi! Thắng rồi!

Tiểu Yến Tử thất vọng vô cùng, may là lúc đó, cuộc chiến tạm dừng. Trại Oai và Kô La được thay thế bởi hai võ sĩ khác. Trại Quảng và một võ sĩ Tạng, trận này đấu vật.

Tiểu Yến Tử quên ngay nỗi cụt hứng ban nãy, lại lớn tiếng động viên:

- Trại Quảng, cố lên! Vật ngã hắn ngay cú đầu đi, đừng khoan nhượng gì cả! Phải giữ sỉ diện cho nhà!

Trại Á nào chịu thua, dùng tiếng Tạng lẫn tiếng Hán:

- Quá Biên Soái! Đừng khách khí, nỗ lực lên, nỗ lực. Ha li ha la!

- Trại Quảng! Phải nhanh nhẹn lên, sử dụng cả khinh công để hạ gục hắn sớm!

Trại Quảng nghe nhắc, sực nhớ ra, vội trổ khinh công vờn quanh địch thủ. Gã đô vật người Tạng chụp mấy lần chỉ chộp khoảng không, loạng choạng suýt ngã. Tiểu Yến Tử đắc ý:

- Đúng đấy! Trại Quảng! Phải vờn hắn mệt rồi ra tay. Ngươi thật vĩ đại!

Trại Á tức lý, vừa giậm chân vừa động viên:

- Võ sĩ Tây Tạng vô địch!

- Võ sĩ người Mãn mới vô địch chứ?

Hai người gần như cãi nhau. Lúc đó dưới võ trường Trại Quảng đã chụp được đối phương nâng lên ném xuống, võ sĩ Tây Tạng

nằm bẹp luôn, vậy là Trại Quảng đã thắng.

Tiểu Yến Tử đắc chí quay qua Trại Á:

- Các ngươi thua rồi! Thua rồi!

Trại Á sa sầm nét mặt, quay lại hét:

- Lang kha!

Anh chàng tên Lang Kha nhảy ngay vào đấu trường, tay không tấc sắt. Bên Đại Thanh có cao thủ Cao Viễn nhảy ra ứng chiến, Tiểu Yến Tử và Trại Á tiếp tục cổ võ. Nhưng không ngờ tay Lang Kha này võ công quá cao cường, Cao Viễn không phải là địch thủ chỉ mấy hiệp là bị loại ngay ra khỏi trận. Một cao thủ Đại Thanh khác vào thay, nhưng không ngờ cũng không phải là địch thủ của Lang Kha nên chẳng mấy chốc cũng bị loại, điều đó làm vua Càn Long không vui, trong khi Trại Á lại nhảy lên, liên tục hét:

- Lang Kha vạn tuế! Lang Kha chiến thắng! Lang Kha Ha ly ha la!

Tiểu Yến Tử giận run, hét toáng lên:

- Cao thủ người Mãn đâu? Còn chờ gì mà không ra đấu nữa chứ?

Có một người trên khán đài bay xuống, mọi người nhìn kỹ reo hò. Thì ra là Nhĩ Khang. Tiểu Yến Tử hét to nhất.

- Nhĩ Khang vĩ đại! Nhĩ Khang vô địch, biểu diễn tài nghệ cho họ lé mắt chơi.

Nhĩ Khang và Lang Kha đã xáp vào nhau. Hai người đều có võ công cao cường nên trận đấu diễn ra vô cùng sôi nổi. Khiến mọi người căng thẳng theo dõi.

Nhĩ Khang kết hợp khinh công và võ thuật, lúc dùng quyền, lúc phi thân, vì vậy khi xuất hiện trước mặt đối thủ, khi xuất hiện phía sau lưng tung quyền. Vì vậy Lang Kha phải xoay chuyển thật linh hoạt mới né được đòn. Tử Vy, Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa là người cổ vũ cho Khang mạnh nhất!

- Nhĩ Khang cố lên!

- Nhĩ Khang thiếu gia, phải chiến thắng nhé!

Tiểu Yến Tử thì "nhắc bài":

- Nhĩ Khang, sử dụng liên hoàn cước đi, phát huy tài nghệ của huynh để họ thấy chứ?

Trại Á quýnh lên, dùng tiếng Tạng nhắc Lang Kha liên tục. Nhưng cuối cùng rồi Lang Kha cũng bị bại dưới tay Nhĩ Khang.

Tiểu Yến Tử sướng muốn phát điên lên, đưa hai tay lên trời, hét:

- Vậy mới phải chứ, thế mới gọi là cao thủ chứ?

Trại Á nghe vậy đỏ mặt, quay đầu lại hét:

- Ban Cửu đâu!

Anh chàng có tên Ban Cửu dạ một tiếng rồi nhảy ra. Địch thủ của hắn vẫn là Nhĩ Khang. Tưởng đây là một cao thủ vượt trội, nhưng chỉ trao đổi mấy chiêu, Nhĩ Khang đã tìm được yếu điểm của đối thủ, nhờ vậy chỉ mấy hiệp, Nhĩ Khang cũng đánh bại được.

Võ công của các võ sĩ người Tạng chiêu quyền gần như giống nhau. Vì vậy sau khi giao đấu với hai ba người Nhĩ Khang đã có thể tự tin xuất quyền. Phải nói Nhĩ Khang cao thủ lại thông minh, nên lần lượt chế ngự được hết. Vua và chúng thần thấy vậy rất hả dạ. Ba Lạc Bình và Trại Á cát cát đương nhiên không vui khi Nhĩ Khang hạ đến tay võ sĩ Tạng cuối cùng. Ba Lạc Bình đã đứng dậy cười gượng nói.

- Hay lắm! Cao thủ đại nội của Hoàng thượng quả là siêu quần! Bọn thần xin chịu thua! Xin bái phục.

Nhưng Trại Á không chịu:

- Không được! Chúng ta còn người chưa đấu cơ mà!

Rồi chẳng nói thêm, phi thân xuống ngay đấu trường. Sự xuất hiện của Trại Á khiến mọi người ngạc nhiên, kể cả vua. Tiểu Yến Tử thấy vậy cũng nóng mũi đứng dậy, định tham gia nếu không có Nhĩ Thái ngồi gần đó ngăn lại, thì cũng đã có mặt ở đấu trường.

- Nào ngồi lại đi Yến Tử. Gấp gì, hãy bình tĩnh xem xem quyền cước của Trại Á thế nào hãy tính.

Nhĩ Khang khi thấy Trại Á phóng xuống, lịch sự chùng tay. Bởi vì dù gì đối phương cũng là cát cát, lại là con gái nên vòng tay lại nói:

- Thần Phước Nhĩ Khang, không dám cùng cát cát thi đấu. Vì vậy xem như cuộc đấu quyền kết thúc tại đây nhé.

Nhưng Nhĩ Khang chưa dứt lời, thì Trại Á đã lấy trong người ra một ngọn roi bằng vàng và nhanh chóng bổ mạnh về phía Nhĩ Khang.

Nhĩ Khang giật mình nhún người định né, nhưng đường roi nhanh quá, nên tránh không kịp, thế là bị đuôi roi quét một đường trên mặt rướm máu.

Tử Vy, Kim Tỏa, Tiểu Yến Tử kêu lên. Nhưng Nhĩ Khang chưa kịp đứng vững, thì những đường roi tiếp theo của Trại Á đã quét đến, Nhĩ Thái thấy vậy hét:

- Đừng khách khí nữa, phải trổ tài thôi. Bằng không no đòn đấy!

Tiểu Yến Tử cũng hét:

- Nhĩ Khang, huynh làm sao vậy? Thấy gái đẹp là sợ không dám đụng đến ư? Nịnh vừa phải thôi huynh à.

Bấy giờ Nhĩ Khang trúng đòn cũng bắt đầu nổi nóng, lại bị mọi người ngồi quanh đấu trường la hét, nên không nể tình nữa, trổ tài nhập thân ý muốn đoạt lấy ngọn roi thôi. Nhưng chuyện đó đâu có dễ dàng. Võ nghệ Trại Á cũng cao cường, múa roi như lụa gió cũng khó lọt.

Vậy là hai người quần nhau, chẳng ai chịu thua ai. Cuộc chiến là những màn phô diễn võ thuật cao độ lạ mắt, khiến người người hết lòng khen ngợi.

Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, vua, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ lúc đó mới giật mình, không ngờ cô gái ốm yếu kia lại múa roi giỏi và đẹp như vậy.

Nhưng rồi cuộc chiến cũng đến lúc kết thúc. Lợi dụng một phút sơ sót của Trại Á, Nhĩ Khang đoạt được roi:

- Được cát cát nhân nhượng, nên thần mới thắng, xin khâm phục võ công của cát cát.

Không ngờ ngay lúc đó, Trại Á phóng một cước vào mặt Nhĩ Khang hét:

- Cái gì mà nhân nhượng? Ta nghe chẳng hiểu gì cả. Ha li u la!

Nhĩ Khang nhờ có đề phòng trước, nên ngã người ra sau né được đòn. Nhưng hành vi của Trại Á đã khiến Nhĩ Khang bất bình thế là sẵn thế chàng phóng roi ra. "Phất!" Ngọn roi đi thẳng về phía đầu cát cát, đánh rơi chiếc mũ trên đầu Trại Á.

Nhưng Trại Á vẫn không chịu thua, xuất quyền xuất cước đánh liên tục về phía Nhĩ Khang, Nhĩ Khang phải phóng tiếp roi giật mất hoa tai bên phải, rồi bên trái của cát cát Tây Tạng. Ba Lạc Bình có vẻ khâm phục Nhĩ Khang, quay qua hỏi vua:

- Dũng sĩ kia là ai vậy?

- À, đấy là Phước Nhĩ Khang, là Ngự tiền hộ vệ của trẫm đấy. Con trai lớn của Phước Luân đại học sĩ.

- Hay lắm! Hay lắm! Võ công thật cao cường.

Cùng lúc đó, nữ trang đeo trên cổ của Trại Á đã bị ngọn roi của Nhĩ Khang giật bay gần hết có cái bay lên trời. Bằng thái độ nhẹ nhàng, Nhĩ Khang bay lên chụp lấy, rồi khiêm tốn đưa trả Trại Á hỏi:

- Chúng ta dừng đấu được chưa?

Trại Á đỡ lấy nữ trang cả roi, chắp tay cười, nói:

- Xin chịu thua. Trại Á này xin bái phục dũng sĩ.

Rồi phi thân trở lại khán đài, nói một tràng tiếng Tạng với Ba Lạc Bình. Không biết nói gì, mà Ba Lạc Bình ngửa người ra sau cười lớn:

- Ha ha ha! Lần này Trại Á con tôi đã có được một địch thủ ngang tay. Võ công của người Mãn quả là danh bất hư truyền! Không sai! Không sai!

Vua Càn Long nghe vậy thích chí, cũng cười lớn:

- Ha ha! Võ công của người Tây Tạng các người cũng đâu tầm thường, ngay cả một cát cát nhỏ mà cũng khiến người khiếp sợ.

Thế là cả hai vị vua đều có vẻ thỏa mãn.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 30

Sau buổi thi đấu, những ngày tiếp theo, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Nhĩ Thái chẳng hiểu bận rộn chuyện gì, lại biệt tông biệt tích, không thấy xuất hiện ở Thấu Phương Trai nữa.

Hôm ấy Lệnh Phi sang chơi, người có vẻ không vui lắm, đằng sau có Đông Tuyết đi theo, trên tay là những xấp áo lụa:

- Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Những chiếc áo mới này là của Hoàng thượng ban cho các người. Hoàng thượng nói mấy ngày tới đây thế nào cũng có những yến tiệc sợ các người buồn nên đặc ân cho phép các người dự. Vì vậy ban áo mới để các người có thể tham dự đấy.

- Tiệc mừng? Tiệc mừng gì? Tất cả chỉ để chiêu đãi bọn Tây Tạng đó chứ gì? Nghĩ cũng lạ, bọn họ sao cứ ở đây hoài không

về rồi đất nước ở nhà ai cai quản?

Lệnh Phi nói:

- Có lẽ vì quá vui nên quên thôi!

Tiểu Yến Tử không đồng ý:

- Vui thì cũng phải về nhà chứ?

Kim Tỏa bước tới nhận xấp quần áo mới, xem rồi khen:

- Những bộ này đẹp quá! Tiểu thư và cát cát mặc sẽ đẹp.

Lệnh Phi mải mê nhìn Tử Vy, nói:

- Không phải chỉ có những bộ áo này, sợ là sau này còn có những trọng thưởng khác, nhất là Tử Vy, từ đây về sau có lẽ ngươi sẽ được hưởng vinh hoa phú quý bất tận, ngươi rồi cũng được làm nương nương!

Tử Vy giật mình quay lại:

- Nương nương đang nói về con đấy ư?

Lệnh Phi không trả lời vẫn đăm đăm ngắm Tử Vy, rồi nói:

- Nghe nói, Hoàng thượng đã đặc ân không xem ngươi là nô tài nữa. Vì vậy từ đây về sau cách xưng hô giữa ta và ngươi sẽ khác đi. Gọi là "tỉ muội" ư?

Tử Vy giật mình:

- Nô tỳ không dám ạ.

Lệnh Phi đắn đo tiếp:

- Ngươi đã vì Hoàng thượng, dùng mạng sống mình cản dao thì không những ngươi là "quý nhân" của Hoàng thượng mà còn là "ân nhân" của ta. Ta thấy Hoàng thượng cứ nhắc mãi đến ngươi, e là chẳng còn bao lâu nữa, ngươi sẽ dọn đi không còn ở lại Thấu Phương Trai này nữa đâu.

Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa đứng gần đấy, nghe vậy giật mình.
Tiểu Yến Tử vội nói:

- Tôi và Tử Vy sống ở đây quen rồi, Tử Vy sẽ không dọn đi đâu cả, chúng tôi cũng không muốn chia tay nhau. Nương nương xin người hãy nói lại với Hoàng A Ma, đừng chia cắt bọn này vì Tiểu Yến Tử và Tử Vy đã uống máu ăn thề, quyết không rời nhau mà.

Lệnh Phi cười:

- Nói thế được ư? Con là con gái lớn rồi cũng phải lấy chồng, chẳng lẽ lúc con lấy chồng, Tử Vy cũng đi theo à?

- Con lấy chồng ư? Lấy ai chứ?

Tiểu Yến Tử giật mình hỏi, Lệnh Phi lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Chỉ nghe loáng thoáng là Hoàng thượng sắp chỉ hôn cho con.

Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, Tử Vy lo lắng nhìn nhau. Chỉ hôn? Chuyện này gay go thật. Ai đây? Nếu không may mà... Ba người còn chưa kịp hỏi gì, thì Lệnh Phi lại nhìn sang Tử Vy:

- Tử Vy, nếu cảm thấy thiếu thốn cái gì, cứ báo cho biết, ta sẽ

cung ứng đủ. Ngay từ đầu khi nói để cho ngươi vào cung, ta đã xem ngươi như người nhà. Vì vậy đừng ngại gì cả hãy xem ta như "tỉ muội".

Lệnh Phi lại dùng tiếng "tỉ muội". Tử Vy nghe trong lời của Lệnh Phi có gì bất ổn, vội nói:

- Nương nương không nên nói vậy. Nô tì và Tiểu Yến Tử được nương che chở yêu quí thế này, đâu bao giờ dám nghĩ quấy nương nương. Kính trọng nương nương chưa hết.

- Nghĩ vậy thì tốt, để ta đi tìm thêm ít món nữ trang nữa cho ngươi, mấy ngày qua, Hoàng thượng vì bận tiếp khách Tây Tạng nên không thể đến đây được. Đợi bao giờ khách đi rồi, mới rảnh. À chắc còn lâu, vì nghe đâu cái cô nàng Trại Á gì đó sắp trở thành dâu nhà ta rồi, nên phải lo chuyện Trại Á trước.

Tiểu Yến Tử kinh ngạc:

- Làm dâu nhà ta? Vậy là lấy ai vậy?

- Các ngươi thật chưa biết à? Lần này Ba Lạc Bình đến Bắc Kinh là ý muốn kết thân với nước ta, nên mới dẫn con gái theo. Còn

Hoàng thượng cũng muốn giải quyết vấn đề Tây Tạng cho xong, nên cũng rất quan tâm chuyện đó, mấy hôm rồi hai bên đàm đạo rất tâm đắc. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ thì phải đưa cô cát cát Trại Á đi chơi. Bữa nay nghe Hoàng thượng nói muộn lắm là đến cuối tháng sẽ làm lễ cưới cho Trại Á với Ngũ A Ca!

Tiểu Yến Tử vừa nghe nói cơ hồ thấy trời đất sụp đổ cả. Ly trà đang cầm trên tay rơi ngay xuống đất, nước trà nóng văng tung tóe khắp người Tiểu Yến Tử. Tử Vy thấy vậy gọi ngay vào trong.

- Minh Nguyệt, Thể Hà đâu, mang thuốc trị bỏng ngay ra đây.

Lệnh Phi có vẻ ngạc nhiên trước phản ứng của Tiểu Yến Tử. Bà không hiểu được sao tin vui kia sao lại khiến Tiểu Yến Tử giật mình.

Khi Lệnh Phi đi rồi, Tiểu Yến Tử đá mạnh vào chân bàn thật mạnh nhưng vẫn làm ra vẻ bất cần.

- Chuyện như vậy có gì đâu bực mình? Kết hôn thì kết hôn đi! Đằng này không cần đâu. Hèn gì suốt mấy ngày nay cứ đi miết, chẳng thấy tâm dạng đâu cả. Thì ra là bận phục vụ cát cát, vậy từ

đây về sau, đừng có đến đây nữa, cũng đừng hòng được ta nói tới.

Kim Tỏa và Tử Vy hiểu nỗi lòng của Tiểu Yến Tử, vừa xoa dầu cao vào vết thương bỏng trên tay Yến Tử, vừa an ủi:

- Chưa gì nổi nóng thế. Chuyện này chỉ mới nghe Lệnh Phi nói thôi. Còn sự thật ra sao cần phải điều tra lại. Cái cô cát cát Trại Á người hung dữ lại là dân Tây Tạng, làm sao Hoàng thượng lại chịu nhận cô ấy làm dâu con?

Tiểu Yến Tử bực dọc:

- Tại sao lại không nhận? Nếu Ngũ A Ca không đồng ý thì Hoàng thượng chưa chắc ép buộc được.

- Đây là chuyện hôn nhân đại sự chớ đâu phải đùa. Có thể đây là chỉ là sự tính toán của người lớn, chứ Ngũ A Ca chưa biết. Vì vậy hãy đợi khi nào huynh ấy đến đây, bọn mình hỏi lại rõ lẽ, giờ đừng có đoán mò mà bực tức không nên.

Tiểu Yến Tử đứng dậy, quơ đổ cả hũ thuốc cao trên bàn. Chưa hả giận, cô nàng lại rảo chân cả phòng nói:

- Chuyện gì mà phải hỏi ra lẽ? Ông ấy thế nào tôi chưa rõ sao? Hắn là đang mừng tít mắt. Chuyện đó quá rõ rồi. Trước kia, động một tí ở không, là chạy bay đến đây. Còn bây giờ lặn luôn chẳng thấy tăm hơi. Cái con người vô tâm như vậy, ưa dùng lời mật ngọt để lừa gạt người ta. Đến lúc có một cô cát cát thật sự xuất hiện, thì quên hết quên hết! Hừ! Hẳn là bây giờ đang nôn nóng, mong sớm làm phò mã Tây Tạng thôi. Tôi biết rõ mà!

Nói luôn một hơi dài, rồi Tiểu Yến Tử lại đỏ mắt, tiếp:

- Mặc kệ, không cần đâu. Đợi đến bao giờ có một ông vua "gừng" nào đến đây, tôi làm vợ ông ta để đáp trả là xong, hòa!

Tử Vy lắc đầu:

- Chuyện chưa có gì rõ ràng mà đã giận đùng đùng như vậy, sau này biết rõ không phải, lại hối hận cho xem!

Tiểu Yến Tử trợn mắt:

- Làm gì phải hối? Ngay giờ này tôi đã thấy chán rồi, tôi không cần đâu!

Kim Tỏa nói vào:

- Chắc không phải đâu. Tôi thấy Ngũ A Ca một lòng một dạ với tỉ tỉ, đừng có nghĩ oan cho người ta mà tội.

Rồi Kim Tỏa nhặt lọ thuốc cao lên đưa cho Tiểu Yến Tử:

- Đây này! Món thuốc cao này của Ngũ A Ca đưa riêng cho tỉ tỉ, nói khi nào tỉ tỉ bị đau ở đâu xoa nơi đó, người ta đã lo cho tỉ tỉ quá trời!

Kim Tỏa chưa dứt lời, Tiểu Yến Tử đã chụp lấy hũ thuốc cao, ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Không ngờ lúc đó bên ngoài cửa có tiếng "Ui da!" thật lớn, Kim Tỏa nhìn ra nói:

- Chết rồi, ném trúng đầu "Tào tháo" rồi!

Tiểu Yến Tử đang giận nói:

- "Tào tháo" nhằm nhò gì. "Gia Cát Lượng" cũng cho bể đầu luôn!

Tử Vy thò đầu ra:

- Đúng rồi! Đúng là bọn họ đã đến. Nhắc sao linh vậy?

Quả thật, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Nhĩ Thái đang vội vã đi vào, họ đã bị Tiểu Yến Tử ném trúng. Trong khi Tiểu Yến Tử lại xông ra một cách dữ dội.

Quả đúng như điều Lệnh Phi nói. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang mấy hôm trước quả là bận chiêu đãi cô cát cát xứ Tạng Trại Á, nên không đến được.

Cô cát cát này vừa năng động, rắc rối chẳng kém Tiểu Yến Tử. Ít khi nào chịu ngồi không. Lúc thì đòi đi bát phố, ngắm cảnh. Lúc thì đòi ăn món này món nọ của Trung Nguyên, lúc đòi đi mua sắm, xem hát... Cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn thử, ban ngày thả rong còn chưa đã, tối đến còn đòi xem chợ đêm, quần cho “Ba tay Ngự lâm" phải phờ người luôn, không có một phút giây rảnh rỗi. Vậy mà...

Chẳng dè vừa mới viện được cớ để trốn việc ít phút, tìm đến Thấu Phương Trai thì đã lãnh ngay lọ dầu, cả ba vừa định xông vào hỏi ra lẽ thì Tiểu Yến Tử không biết từ đâu xông ra, đẩy cả

ba ra ngoài:

- Đi đi! Đi Đi! Các người đừng có đến Thấu Phương Trai này nữa. Các người hãy lo cho cát cát Tây Tạng kia chu đáo đi! Đến đây làm gì? Chẳng ai nghe, chẳng ai để bị lừa bịp nữa đâu!

Rồi quay qua hét lớn với Vĩnh Kỳ:

- Đi đi!

Vĩnh Kỳ ngạc nhiên:

- Làm gì vậy, thật khó khăn lắm mới đến thăm cô được vậy mà không được tiếp đón vui vẻ, còn bị ném đồ đạc xua đuổi. Cái gì? Ai đã khiến cô nổi quạu thế?

Tiểu Yến Tử trợn mắt, nói thẳng:

- Còn ai vô đây nữa, huynh chứ ai!

Rồi quay qua huynh đệ Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Yến Tử hét:

- Còn hai ông này nữa. Các người cũng là đồng lõa thôi!

Nhĩ Thái ngạc nhiên:

- Đồng lõa? Tôi có làm gì đâu mà đồng lõa!

Nhĩ Khang quay qua Tử Vy hỏi:

- Chuyện gì xảy ra ở đây mà cô ấy giận như vậy?

Tử Vy ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ huynh cũng không biết? Nghe nói Hoàng thượng đã chỉ hôn một trong ba huynh với Trại Á cát cát. Còn ban nãy Lệnh Phi nương đến đây thì nói Hoàng thượng đã chọn Ngũ A Ca rồi!

Vĩnh Kỳ nghe nói giật mình, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang cũng hoàn toàn bất ngờ. Vĩnh Kỳ lắc đầu nói:

- Không thể như vậy được. Chuyện đó... sao tôi không hay biết gì cả? Hoàng A Ma chỉ hôn tôi với Trại Á? Ai nói vậy? Chuyện đó thật hay chơi?

Tiểu Yến Tử vừa giậm chân vừa hét:

- Ngày tháng đã định rồi. Sắp cử hành hôn lễ tới nơi còn không nhận là sao? Huynh chỉ giỏi giả bộ... Đây này, đây này.

Tiểu Yến Tử bỏ đi đến bàn, lấy mấy chiếc áo mới mà Lệnh Phi nương nương vừa mang lại ban nãy ném ra:

- Nè, Lệnh Phi nương nương đã mang quần áo mới đến để chúng tôi đi dự lễ cưới, còn không phải là gì?

Kim Tỏa đứng gần đấy chen vào:

- Cát cát, Lệnh Phi nương nương ý không phải nói vậy.

- Sao lại không? Ngươi ban nãy không nghe bà ấy bảo là để mặc dự tiệc mừng à? Tiệc mừng nào nữa, chỉ có tiệc cưới thôi!

Rồi quay lại trợn mắt với Vĩnh Kỳ:

- Huynh sắp lấy vợ rồi, ngày đêm quấn quýt bên cát cát sướng quá chừng. Vậy còn mò đến đây làm gì? Trong chuyến đi tuần du. Suốt thời gian đó huynh hoàn toàn lừa tôi. Vì vậy bây giờ tôi

không nghe huynh nói nữa đâu. Tôi cũng không muốn nhìn mặt huynh nữa, đồ lường gạt.

Vĩnh Kỳ ngơ ngác quay qua Nhĩ Khang, Nhĩ Thái:

- Không lẽ chuyện đó là thật à? Sao chẳng nghe thấy vậy?

Nhĩ Khang suy nghĩ:

- Cũng có thể lắm! Nếu không Lệnh Phi nương nương nói làm chi?

Bấy giờ Nhĩ Thái mới vỗ tay nói:

- Thôi thì bây giờ thì tôi rõ rồi. Tất cả là vậy ư? Hèn gì Hoàng thượng ra lệnh cho cả ba chúng ta cùng đi với cát cát chẳng qua là để Trại Á cát cát kén chọn một trong ba ta làm phò mã thôi!

Tử Vy nghe nói nhìn ba người, biết là không sai, vội nói:

- Ngũ A Ca! Vậy thì chuyện này không thể chậm trễ phải tìm Hoàng thượng phân trần ngay!

Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi rồi chộp lấy tay Tiểu Yến Tử kéo đi:

- Chúng ta phải cùng đi, dù gì thì Hoàng A Ma đã hứa tha tội chết cho muội rồi. Đây là lúc phải nói rõ hết sự thật.

Nhĩ Khang nghe vậy, ngăn lại:

- Khoan đã! Ý các người là định nói thật ra tất cả?

Vĩnh Kỳ nóng nảy:

- Không nói thì sao? Tử Vy cũng nói, chuyện bây giờ không thể chậm trễ, nếu cứ chần chừ e rằng không kịp, tôi sẽ bị Hoàng A Ma chỉ hôn tôi với cái cô Trại Á kia. Các bạn hãy nghĩ kỹ đi. Ở đây chỉ có tôi và Lục A Ca là xứng với Trại Á thôi, nhưng trong cuộc tiếp xúc, chỉ có tôi là cùng đi với Trại Á. Trại Á lại không hề biết mặt của Lục A Ca. Vậy thì đã rõ ràng rồi, Trại Á lại là con gái cưng của Ba Lạc Bình. Ba Lạc Bình chỉ gả con gái cho hoàng tử và như vậy thì tôi làm sao thoát được. Nếu để chuyện này kéo dài, chắc chắn là tôi không thoát!

Nhĩ Khang thấy tình hình đúng là nghiêm trọng:

- Nhưng mà chuyện công khai bí mật kia, đâu phải là chuyện nhỏ, nó là chuyện động trời... Làm sao trình bày trong một lúc là xong, và trong lúc này Hoàng thượng lại quá bận, làm sao có đủ thì giờ để nghe ta nói. Mà nghe nói chưa hẳn là chấp nhận. Cái tay vua Tây Tạng kia lại có một lịch trình thảo luận dài thòong. Ngày ngày làm việc bù đầu, vì vậy giờ phút này không phải là lúc công bố sự thật, nó không có lợi, mà coi chừng nguy hại đấy!

Nhĩ Thái cũng nói vào:

- Vâng. Sự việc công bố sẽ là một đòn choáng váng. Khi biết được sự thật, Hoàng thượng rồi phản ứng ra sao, ta khó mà đoán được. Bây giờ lại có tay vua Tây Tạng kia ở đây. Hoàng thượng làm sao có thì giờ giải quyết việc nhà? Có thế nào, chắc phải đợi đám người kia về rồi mới trình bày được.

Vĩnh Kỳ nói như hét:

- Đợi, đợi gì nữa! Tay vua Tây Tạng kia chưa đi thì ta đã bị bán đứng rồi còn gì? Chẳng có thời gian đâu!

Kim Tỏa không dằn được, bước ra ý kiến:

- Ngũ A Ca, chuyện này chúng ta chỉ mới nghe Lệnh Phi nương nương nói thôi, chứ thực tế thế nào chưa biết, vì vậy sao Ngũ A Ca không đi xác minh trước rồi chúng ta sẽ tính?

Nhĩ Khang tán đồng:

- Đúng. Kim Tỏa nói đúng đấy. Chúng ta nãy giờ quá nóng nên để sự việc rối loạn cả lên, vậy thì Ngũ A Ca nên đi xác minh trước đi rồi mình sẽ quyết định sau!

Vĩnh Kỳ ngẫm nghĩ rồi bỏ đi một mình.

Chỉ một lúc sau là Vĩnh Kỳ quay lại, với bộ mặt còn bối rối hơn, vì tin tức thật sự trái ngược.

- Đúng là có chuyện đám cưới, nhưng chú rễ không phải là tôi, mà là Nhĩ Khang!

Nhĩ Khang giật mình, rồi nghi ngờ:

- Tại sao không phải là Ngũ A Ca mà là tôi?

- Đó là sự thật, nghe nói lúc đầu Hoàng A Ma định chỉ hôn tôi

với Trại Á, nhưng sau đó Trại Á bảo là thích Nhĩ Khang hơn, nên Ba Lạc Bình đòi Nhĩ Khang làm rể, lúc đó Hoàng A Ma không chịu, vì đã định gả Tiểu Yến Tử cho Nhĩ Khang rồi, nhưng sau đó nghĩ đến chuyện quốc gia đại sự, nên đồng ý. Khi hay tin cha huynh cũng không đồng ý, nhưng không dám cãi lệnh vì Hoàng A Ma đã nổi giận, nói là quyết định rồi nên huynh phải "phụng chỉ hoàn hôn" thôi.

Tử Vy nghe vậy muốn ngất xỉu. Kim Tỏa vội đỡ cô chủ lên, nói:

- Bây giờ nếu sự việc đã như vậy rồi thì tiểu thư còn chần chờ gì? Cứ chờ thời cơ bao giờ mới đến? Chỉ có nước là đến gặp Hoàng thượng nói hết sự thật thôi. Không thể để chậm trễ được, nếu không sự lầm lẫn tai hại này sẽ kéo theo sự lầm lẫn khác, rồi đưa đến những chuyện không hay nữa cho Tiểu Yến Tử và Ngũ A Ca.

Vĩnh Kỳ cũng nói:

- Đúng vậy, bọn mình cứ chần chờ, sợ cái này lo cái kia rồi không dám nói. Để tình hình càng lúc càng nguy hiểm mà lại chẳng giải quyết được gì cả. Tôi thấy Kim Tỏa nói đúng. Tất cả phải nói thật ra hết liền bây giờ thôi.

Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử đắn đo, vẫn chưa dám quyết định.

- Để tôi nghĩ lại xem!

Tiểu Yến Tử thì không chần chờ vừa đi ra cửa vừa nói:

- Còn nghĩ với ngợi gì nữa. Nếu cứ nghĩ, thì Nhĩ Khang sẽ biến thành phò mã Tây Tạng mất, còn cô... Cô có thể biến thành nương nương... Không còn chần chờ nữa... Nếu chỉ vì muốn bảo vệ tôi mà khổ cho mọi người thì tôi không đồng ý. Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Có chết thì chết một lần chứ ai chết hai lần đâu mà sợ.

Nói rồi bỏ chạy một mạch ra cửa. Mọi người vội vã chạy theo:

- Tiểu Yến Tử, đi đâu đó?

- Tôi đến ngự thư phòng! Tôi phải tìm Hoàng A Ma!

- Vậy thì chờ bọn này với! Bọn này sẽ cùng đi!

Vĩnh Kỳ vỗ vai Nhĩ Khang:

- Nhĩ Khang! Tỉnh táo một chút. Không còn gì giấu giếm được cả! Bọn ta cũng phải đến gặp Hoàng A Ma, để làm sáng tỏ mọi việc.

Nhĩ Khang gật đầu, nắm tay Tử Vy chạy theo. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Thái và cả Kim Tỏa cũng theo gót.

Vua Càn Long lúc đó không có mặt ở ngự thư phòng, ông đang cùng Hoàng hậu, Lệnh Phi, các vương phi khác và Ba Lạc Bình, Trại Á đi thưởng cảnh hoa nở trong ngự hoa viên. Vừa xem hoa, vua vừa nói:

- Này Ba Lạc Bình, từ đây về sau, chúng mình đã là người một nhà cả, vì vậy phải hiểu biết nhau. Tối nay trẫm sẽ cho chọn mấy vở kịch tiêu biểu của Trung Nguyên diễn cho các ngươi xem, để các ngươi hiểu thêm về nghệ thuật Trung Quốc.

Ba Lạc Bình có vẻ rất vui, nói với Trại Á:

- Trại Á này, nếu con muốn làm dâu con nhà Đại Thanh, thì phải học thêm tiếng Hán cho nhiều, phải tìm hiểu văn hóa Trung Quốc tường tận, đọc sách, xem kịch. Khởi đầu như thế, hiểu chưa?

Trại Á rất tự nhiên, vui vẻ:

- Dạ con biết rồi, còn phải học cả luật lệ cung đình, phải học quỳ nữa. Ở đây không hiểu sao phụ nữ khi gặp người khác đều phải quỳ mỏi chân vô cùng.

Lệnh Phi lấy tay che nụ cười, nói với vua:

- Cái con bé Trại Á này, chẳng khác Hoàn Châu cát cát của chúng ta chút nào cả. Sau này hẳn là họ rất thân nhau.

Hoàng hậu thì có vẻ không vui. Ba Lạc Bình đã nghe được lời của Lệnh Phi nói, nên hỏi vua:

- Cái cô cát cát Hoàn Châu vừa nói kia có phải là người mà đã định gả cho anh hùng Nhĩ Khang không?

- Đúng đấy!

Ba Lạc Bình cười lớn, nói với con gái:

- Trại Á! Đấy con thấy không? Con là người biết chọn lắm đấy.

Chàng dũng sĩ kia đúng ra là của cát cát Đại Thanh, vậy mà con lại phỗng tay trên. Nếu thế thì con phải biết quý trọng cậu ấy, từ đây về sau không được hung dữ với chồng nhé?

Trại Á nũng nịu:

- Con có hung dữ gì đâu, con chỉ là u la u la...

Cô nàng lại trổ tiếp một tràng tiếng Tạng, những người đứng quanh chẳng hiểu gì cả. Họ thấy lạ lùng, con gái Tạng khi nói chuyện hôn nhân, sao chẳng chút thẹn thùng gì cả.

Đang lúc đó, thì Tiểu Yến Tử giống như một mũi tên bay xẹt đến. Phía sau là Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ, Tử Vy và Kim Tỏa chạy theo.

Tiểu Yến Tử vừa trông thấy vua là bất chấp tất cả, nói to:

- Hoàng A Ma, con có chuyện muốn nói! Hoàng A Ma không được bắt Nhĩ Khang phải cưới Trại Á!

Vua Càn Long và mọi người giật mình. Ba Lạc Bình chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử, hỏi:

- Đây là cô cát cát Hoàn Châu đấy ư?

Vua thấy Tiểu Yến Tử thất lễ, giận lắm, hét:

- Con điên rồi ư? Giữa nơi có khách khứa thế này, con lại la hét như vậy còn ra cái thể thống gì. Có chuyện gì, mai nói!

Tiểu Yến Tử cương quyết chẳng lui:

- Không được, mai nói thì đã muộn. Hoàng A Ma nếu người mà bắt Nhĩ Khang lấy Trại Á, thì người sẽ vô cùng hối hận. Hoàng A Ma phải nói với cô ta là không được, không được! Hoàng A Ma không có quyền coi trọng con gái Tây Tạng hơn con gái ruột của mình chứ?

Câu nói của Tiểu Yến Tử lại khiến mọi người hiểu lầm, là vì quá yêu Nhĩ Khang nên Tiểu Yến Tử mới phản kháng. Hoàng hậu trợn mắt:

- Thật là không biết xấu hổ. Không biết kính trên nhường trước gì cả. Dám ngang nhiên ở đây mà giành chồng với cát cát Tây Tạng! Hoàng thượng, không lẽ Hoàng thượng khoanh tay ngồi

đó để Tiểu Yến Tử làm bại hoại gia phong?

Vua Càn Long cũng thấy bẽ mặt, nên ra lệnh:

- Người đâu! Hãy đưa Hoàn Châu cát cát ra ngoài!

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Kim Tỏa mau chóng bước ra. Vĩnh Kỳ quỳ xuống trước mặt vua, nói:

- Bẩm Hoàng A Ma, bọn con có điều muốn bẩm báo riêng với Hoàng A Ma, xin hãy cho tả hữu lui ra hết đi ạ.

Vua Càn Long càng tức giận. Một Tiểu Yến Tử đã chẳng biết kỷ cương bây giờ lại thêm một Vĩnh Kỳ nữa.

- Vĩnh Kỳ, con cũng điên theo Tiểu Yến Tử nữa ư? Khách khứa đang đứng đầy thế này, bẩm báo gì? Mà tả hữu ở đây đều là trưởng bối của ngươi cả, tại sao lại bảo họ lui ra? Con không biết như vậy là vô lễ ư?

Tử Vy thấy Hoàng hậu, Phi tần, Ba Lạc Bình, Trại Á đều có mặt tại chỗ, biết đây không phải là lúc để giải bày sự việc, nên bước tới kéo Tiểu Yến Tử ra, nói:

- Cát cát, đây không phải là lúc làm rõ sự việc, giờ này Hoàng thượng bận tiếp khách, trước mặt khách tốt nhất không nên nói gì cả. Tôi van cát cát hãy quay về, Kim Tỏa! Hãy giúp ta đưa cát cát về Thấu Phương Trai đi!

Kim Tỏa không còn cách nào khác hơn, là bước tới dìu Tiểu Yến Tử đi.

- Thôi thì cát cát hãy nghe lời Tử đi. Tôi không ngờ tình trạng lại xảy ra thế này, thôi mình quay về rồi tính lại.

Nhưng Tiểu Yến Tử lắc đầu cương quyết:

- Không được! Không được! Nếu chẳng nói lúc này, Nhĩ Khang sẽ bị Trại Á cướp mất, rồi còn những chuyện khác nữa...

Lúc đó, Trại Á cũng không dằn được, phi thân tới trước mặt Tiểu Yến Tử, thách thức.

- Thì ra là ngươi? Ngươi là Hoàn Châu cát cát đây ư? Hôm đó ở võ trường đấu võ mồm với ta, bây giờ lại muốn đoạt phò mã của ta nữa. Được rồi, nếu ngươi muốn, hãy tỉ thí với ta, nếu lấy được

ngọn roi này, Nhĩ Khang sẽ thuộc về ngươi!

Nói rồi, rút roi ra. Tiểu Yến Tử nghe vậy giận run, bỏ Tử Vy ở đó, nhảy sổ vào người Trại Á.

- Cái con cát cát vô danh tiểu tốt này, mi ở đâu mà đến đây gây chuyện? Bộ ở Tây Tạng hết đàn ông rồi ư? Mà sang đây giựt chồng người khác. Đánh ư? Thì đánh, sợ gì?

Trại Á không ngờ Tiểu Yến Tử phản ứng nhanh vậy, lui người không kịp, bị Tiểu Yến Tử dùng đầu húc mạnh làm té ngửa ra sau. Nhưng cô nàng cũng rất nhanh nhẹn, quay người lại rồi vung roi tới tấp về phía Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử tay không, vừa dùng cả tay cả chân đầu đánh trả. Hai người quần nhau một trận.

Vua Càn Long thấy vậy, hét:

- Như vầy còn ra thể thống gì? Người đâu?

Đám thị vệ nghe gọi, chạy tới không ngờ Ba Lạc Bình lại chặn lại.

- Hay, hay lắm! Hoàn Châu cát cát của các vị khá dũng cảm không chịu khoan nhượng, được rồi, được rồi, hãy để cho bọn họ đánh nhau. Đừng ai can thiệp cả, ai thắng sẽ được phò mã.

Vua Càn Long ngạc nhiên, chúng thần căng thẳng. Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Kim Tỏa đều lo lắng, vì biết là Tiểu Yến Tử đâu phải là đối thủ của Trại Á, muốn giúp nhưng chẳng biết giúp bằng cách nào.

Tiểu Yến Tử sau khi bị ăn trúng mấy roi, đột nhiên la to.

- Thôi không đánh nữa, không đánh nữa!

Trại Á thu roi lại, hỏi:

- Vậy là ngươi chịu thua?

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên Tiểu Yến Tử hét to lên một tiếng, rồi lăn xả vào ôm chặt lấy Trại Á, hai người ngã lăn dưới sân. Hai tay Tiểu Yến Tử bóp chặt cổ Trại Á, vừa bóp vừa nói.

- Ai thua, ai thua đây? Ngươi đã trúng kế ta rồi!

Trại Á giận dữ, xổ tràng tiếng Tạng, nhưng cổ vẫn bị Tiểu Yến Tử bóp chặt. Có điều Tiểu Yến Tử nào phải là đối thủ của Trại Á, nên thừa lúc bất ý. Trại Á đã quay đầu lại, cắn mạnh vào tay Tiểu Yến Tử một cái.

- Ui da!

Tiểu Yến Tử vừa rút tay, là Trại Á vùng dậy và không khách sáo, vung roi vùn vụt về phía Tiểu Yến Tử. Yến Tử không tránh được, trúng liền mấy roi đau điếng.

Nhĩ Khang thấy không thể chần chờ được, phi thân vào giữa hai người, chụp giữ lấy roi của Trại Á, nói.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi, không được đánh nhau nữa! Cho tôi xin!

Trại Á quay lại thấy là Nhĩ Khang, vội cười.

- Huynh đây ư? Huynh bảo thì ngừng tay vậy!

Lúc đó Tiểu Yến Tử đã bị thương khắp người. Tử Vy và Kim Tỏa vội chạy ra dìu vào. Vua thấy Tiểu Yến Tử bị đòn như vậy cũng khó chịu, nói.

- Đừng gây rối nữa, hãy về Thấu Phương Trai nghỉ ngơi đi, rồi tối nay ta cho cùng ta đi xem hát.

Tiểu Yến Tử đau đớn nhìn vua, rồi như không nén được bao nhiêu uẩn khúc giấu kín trong lòng, lại vùng ra khỏi tay Kim Tỏa nói lớn.

- Hoàng A Ma! Không phải là con định giật lại Nhĩ Khang cho chính mình mà là vì Tử Vy! Người ta đã vì Hoàng A Ma mà chịu một dao, không lẽ Hoàng A Ma không đền bù được cho cô ta một người chồng được ư?

Vua Càn Long nghe nói giật mình:

- Cái gì? Con nói gì vậy, ta không hiểu?

Tiểu Yến Tử định nói thêm, nhưng Kim Tỏa và Tử Vy đã lôi cô nàng đi, nhưng vua thì muốn rõ chuyện nên gọi giật lại.

- Quay lại đây, các ngươi phải nói rõ sự việc. Làm sao, nói đi!

Tử Vy đành buông Tiểu Yến Tử ra. Tiểu Yến Tử nước mắt ràn

rụa, quỳ trước mặt vua, nói.

- Hoàng A Ma, con đã lừa dối người! Con không phải là con ruột của người, con không phải là cát cát thật. Người thật sự là con của Hoàng A Ma chính là Tử Vy. Là Tử Vy đó! Cô ấy mới thật sự là con gái của Hạ Vũ Hà!

Vua nghe nói giật mình:

- Cái gì? Ngươi nói gì?

Hoàng hậu, Lệnh Phi và chúng phi tần đều kinh hãi nhìn nhau trong khi Ba Lạc Bình, Trại Á cũng ngơ ngác. Tử Vy thấy không còn tránh né được nữa, bước ra quỳ dưới chân vua, ngước mặt lên, cố bình tĩnh nói.

- Mẹ con nói với con nếu một ngày nào đó mà có cơ duyên gặp được cha thì bảo con hãy hỏi người một câu là: “Ông có còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh ngày xưa không? " Ngoài ra còn một câu mà Tiểu Yến Tử nói sai đó là: “Cỏ rơm mướt như tơ, Bàn thạch có mãi chẳng đổi dời"?

Vua nghe Tử Vy nói giật mình lùi ra sau. Hoàng hậu như hiểu ra

sự thật, giận dữ bước tới nói.

- Bẩm Hoàng thượng, chuyện này là chuyện lớn làm nhơ uế huyết thống hoàng tộc là chuyện động trời, không thể bỏ qua được. Hoàng thượng chớ cả tin những gì bọn họ nói. Hạ Vũ Hà có tất cả mất đứa con lận? Tại sao ai cũng cho là mình đến từ bờ hồ Đại Minh. Nếu muốn rõ thiếp thấy cần phải đưa sang Tông Nhân Phủ thẩm tra lại rồi mới tin được!

Vua Càn Long đứng tượng người ra đó, mặc mọi người xì xào bàn tán, không biết xử trí thế nào.

Ít phút sau, mọi người tề tựu về Ngự Thư phòng, để nghe Tiểu Yến Tử và Tử Vy tường thuật lại tự sự.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 31

Vua ngồi giữa, Hoàng hậu và Lệnh Phi hai bên. Sau đó là đám cung tần. Còn Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái đều quỳ trước mặt vua. Cả vợ chồng ông Phước Luân cũng bị triệu ra đối chứng.

Tiểu Yến Tử nói hết sự việc, từ chuyện làm quen với Tử Vy rồi kết làm tỉ muội ra sao đến chuyện biết rõ bí mật của Tử Vy rồi bày chuyện đến trường bắn của hoàng cung để xâm nhập hoàng cung. Tử Vy sức yếu không vào được giao toàn bộ tín vật cho Tiểu Yến Tử thế nào...

Cuối cùng, Tiểu Yến Tử ràn rụa nước mắt nói:

- Toàn bộ câu chuyện là như vậy, con chỉ là người đưa tin cho Tử Vy, con không phải là cát cát. Lúc đó, con hồ đồ, không nói hết sự thật ngay từ đầu, đợi đến lúc muốn nói thì đã không nói được. Thật ra thì... con đã nhiều lúc nói sự thật với Hoàng A Ma và mọi người rồi. Con không phải cát cát, nhưng mà chẳng có ai tin con? Mọi người còn cảnh giác con, nếu còn nói không phải là cát cát nữa, sẽ bị chém đứt đầu. Chính những lời đe dọa đó, làm con không còn dám nói nữa và sự việc cứ thế kéo dài mãi đến ngày hôm nay.

Hoàng hậu nghe xong vô cùng đắc ý, nói.

- Những điều ngươi nói đều là sự thật ư? Ta thì thấy là ngươi đã nói dối quen mồm, bọn ngươi lại cấu kết nhau. Nếu chuyện này là bịa nữa! Nếu giờ ngươi bảo Tử Vy là cát cát, rồi vài hôm nữa lại bảo Kim Tỏa mới thật là cát cát thì sao? Mấy người đã chuẩn bị bao nhiêu cát cát để lừa dối vua chứ? Thật là hoang đường. Các ngươi mưu đồ chuyện đó để làm gì? Sự thật là sao? Nói đi!

Tiểu Yến Tử bực tức nói:

- Chúng tôi làm gì có mưu đồ? Tất cả những điều tôi đã nói đều là sự thật cả mà?

Và quay qua vua, Tiểu Yến Tử hét:

- Hoàng A Ma! Sao người chẳng nói năng gì cả? Người nói đi!

Vua lúc đó vô cùng bối rối vì chuyện Tiểu Yến Tử vừa trình bày với vua như tiếng sét ngang tai, ông không biết phải xử trí thế nào tất cả đã xếp đặt. Đột nhiên rồi mọi thứ như đảo lộn. Mãi đến lúc Tiểu Yến Tử gọi ba tiếng “Hoàng A Ma" ông mới giật mình, nhớ lại, ông nghẹn lời.

- Tiểu Yến Tử, Tử Vy. Các ngươi thật quá lắm, dám đem ta ra đùa cợt. Ta thật thất vọng. Bấy lâu nay quá tin cậy các ngươi thật tình trong khi các ngươi lại lừa dối. Nếu đây là sự thật, thì sao lúc Tử Vy vào cung, lại không nói ngay, mà mãi đợi đến bây giờ?

Tử Vy dập đầu, rồi ngước lên nhìn vua vừa khóc vừa nói:

- Bẩm Hoàng thượng, làm sao dám nói ra sự thật, khi mà chưa có được sự đảm bảo an toàn cho Tiểu Yến Tử? Tuy nhiên, trong quá trình sống trong cung, con đã nhiều lần muốn nhìn Hoàng thượng là cha, con đã ngầm úp mở nhiều lần, nhưng Hoàng thượng nào có để ý? Còn nói thẳng ra thì con chẳng dám, bởi vì con chẳng phải như Tiểu Yến Tử. Con biết thế nào là tội khi quân. Đó là một trọng tội.

Hoàng hậu sợ vua bị Tiểu Yến Tử và Tử Vy thuyết phục, vội nói.

- Hoàng thượng, chả lẽ Hoàng thượng tin được lời của hai con a đầu này? Chúng đã một lần lừa Hoàng thượng, Hoàng thượng có dám tin Tiểu Yến Tử không phải là cát cát, còn Tử Vy mới là cát

cát thật không? Hoàng thương đã một lần lầm lẫn, thì đừng để bị lầm lẫn lần thứ hai. Giờ chuyện đổ bể thế này đám Tây Tạng cũng biết không phải là thiên hạ sẽ cười chê ư?

Lệnh Phi không dằn được, nói.

- Hoàng hậu nương nương, chuyện này hãy để cho Hoàng thương tự định đoạt. Vì nó liên hệ đến bản thân người, chỉ có người là biết rõ nhất phải làm gì trong lúc này!

Hoàng hậu trợn mắt nhìn Lệnh Phi, nói.

- Ngươi nói vậy là sao chứ? Lúc trước ta đã bảo Tiểu Yến Tử không phải là cát cát, nhưng ngươi lại cả quyết là thật còn dám nói với Hoàng thượng, nào là nó giống Hoàng thượng từ mí mắt đến cái miệng. Dám cả quyết nó là nòi rồng. Để rồi bây giờ chuyện lỡ dở ra. Tiểu Yến Tử bị tội chết, thì kẻ phao tin láo, lường gạt cả Hoàng thượng sẽ thế nào? Có phải là tội sẽ nặng hơn không? Thế mà bây giờ lại còn đủ can đảm nói này nói nọ nữa, không sợ vạ miệng à?

Lệnh Phi bị kết tội, sợ hãi, cúi đầu không dám nói thêm gì nữa.

Vĩnh Kỳ dập đầu tâu.

- Bẩm Hoàng A ma. Xin hãy nghe con nói. Trong suốt câu chuyện này, chẳng có ai là gian ý cả, tuy là có qua mặt Hoàng thượng, nhưng mục đích cũng chỉ để Hoàng thượng vui lòng. Tiểu Yến Tử và Tử Vy chưa hề làm điều gì không tốt với Hoàng A ma họ chỉ mang lại niềm vui cho Hoàng A Ma.

Vua đang bực dọc, quay qua ông Phước Luân.

- Nầy Phước Luân, chuyện này cả nhà ngươi đã biết từ lâu, vậy sao không nói cho trẫm biết?

Ông Phước Luân sợ hãi, quỳ xuống.

- Bẩm Hoàng thượng, vì đây là vấn đề khó nói, thần cũng ở vào cái thế bị động nên bất đắc dĩ phải làm vậy.

Nhưng bà Phước Tấn thấy hoàng hậu cố ý muốn đổ tội cho gia đình mình, vua lại đang bực tức, nên không thể bước ra giải bày.

- Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp có mấy điều muốn nói. Thật ra thì lúc đầu bọn thần cũng chỉ bán tín bán nghi cái thân phận của

Tử Vy, nên chỉ có ý giữ cô ấy ở lại phủ, rồi từ từ minh xét. Không ngờ sau đó Tiểu Yến Tử lại biết chuyện Tử Vy ở nhà thần nên bỏ trốn ra khỏi cung. Khi hai cô gái gặp nhau. Bọn thần mới khám phá ra sự thật. Tiếp đó muốn phụ tử đoàn tụ, mới thấy cần phải cho Tử Vy vào cung, giúp vui cho Hoàng thượng, chuyện này cũng nào phải tội lỗi gì cũng nào có làm cho hoàng tộc bị tổn hại? Tuy là có qua mặt Hoàng thượng, nhưng tất cả chỉ vì quý trọng Hoàng thượng và giọt máu của người thôi.

Nhĩ Khang cũng tiếp lời.

- Bẩm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng hãy minh xét, nếu bọn thần là người kém lương tri, khi khám phá ra Tử Vy là cát cát, mà Tiểu Yến Tử đã được nhìn lầm, và để tránh sự phiền phức sau này, bọn thần có thể thủ tiêu Tử Vy để chuyện bí mật kia khép kín, hoặc là đưa Tử Vy đến chân trời góc bể nào đó, để vĩnh viễn cô ấy không được gặp Hoàng thượng nhưng bọn thần đã không làm như vậy, mà giữ Tử Vy ở lại, rồi lại tìm cách đưa vào cung để cha con gặp nhau. Những điều bọn thần làm là vì Hoàng thượng còn điều bọn thần giữ kín là chuyện bất đắc dĩ, chỉ để chờ đợi cơ hội. Nhưng điều quan trọng ở đây là tấm lòng của Tử Vy đối với Hoàng thượng. Cô ấy vô cùng thiết tha với tình phụ tử, đã hết lòng với Hoàng thượng, vì Hoàng thượng.

Hoàng hậu nghe vậy vỗ mạnh xuống bàn, nói.

- Thật hết nói, vậy là không biết kỷ cương gì cả. Cả nhà họ Phước các ngươi, liên kết với Lệnh Phi đã làm cái chuyện che mắt cả trời, bây giờ chuyện đổ bể, không biết tội còn cố tình biện minh. Chẳng biết tội là gì ư?

Rồi quay qua vua, Hoàng hậu nói.

- Lúc đầu thần thiếp đã nói "trung ngôn nghịch nhĩ" (lời trung khó nghe) và đã làm Hoàng thượng bực dọc, bảo Hoàng thượng đừng có tin lời của Hoàn Châu cát cát, Hoàng thượng lại không tin. Bây giờ thần thiếp cần phải giải bày, hẳn Hoàng thượng cũng thấy lời thiếp trung thực, còn chuyện này quả là quá hoang đường. Không lẽ Hoàng thượng lại bị họ gạt một lần nữa?

Vua vẫn ngồi yên nhưng thấy vô cùng thất vọng và bực dọc.

- Hoàng hậu nói đúng, trẫm không thể để bị hết sai lầm này đến sai lầm khác. Chuyện của các người rõ là khó tin. Trẫm không tin được nữa.

Tiểu Yến Tử vội quỳ xuống.

- Hoàng A Ma, tại sao lại không tin bọn con? Tử Vy mới chính thật là con ruột của Hoàng A Ma đấy. Hoàng A Ma có thể không thừa nhận con, nhưng không thể không thừa nhận Tử Vy được!

Nhĩ Khang cũng nói.

- Hoàng thượng! Xin người nghĩ lại xem. Tại sao Tử Vy lại có thể xả thân ra đỡ dao cho bệ hạ? Sức mạnh nào? Chỉ có tình cốt nhục mới làm được chuyện đó, mới hy sinh được như vậy thôi, không lẽ Hoàng thượng không biết?

Hoàng hậu cắt ngang, nói với vua.

- Hôm nay chỉ là một cuộc tra xét có tính cách gia đình. Thần thiếp nghĩ nên dừng lại ở đây thôi. Cả bọn này đều gian trá cả. Sự thật đã rành rành cả rồi, còn nếu muốn biết thêm chỉ còn cách đưa sang Tông Nhân Phủ giam lại, thẩm tra thêm, tốt hơn.

Lệnh Phi nghe nói, sợ hãi.

- Bẩm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng hãy minh xét. Cả nhà

Phước Luân đã lập công mấy đời cho đất nước, Phước Luân lại là một trung thần bấy lâu nay được Hoàng thượng ưu ái. Nhĩ Khang là phò mã của Tây Tạng. Hoàng thượng đừng nên vì sự nóng giận nhất thời, mà để chuyện không hay xảy ra. Điều đó chỉ có lợi cho kẻ thù.

Hoàng hậu giận dữ.

- Lệnh Phi, ngươi cũng là kẻ đồng lõa trong chuyện này. Vậy mà không chịu im mồm đi? Ngươi muốn được cùng đưa đi thẩm tra à?

Vua thấy Hoàng hậu và Lệnh Phi cãi nhau nhức đầu thêm nên xua tay, ra lệnh:

- Thôi các ngươi đừng cãi nhau nữa. Người đâu! Hãy đem Tiểu Yến Tử và Tử Vy sang nhốt bên Tông Nhân Phủ. Còn bốn người ở nhà họ Phước, tạm thời được về phủ, sau đó định sự sau.

Lời của vua vừa phán, cả bọn Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái đều tái mặt. Tiểu Yến Tử không dằn được hét.

- Bẩm Hoàng A Ma! Xin người hãy chặt đầu con đi! Tất cả lỗi tại con cả mà. Con hư vinh, không nén được cám dỗ của phù hoa, nên mới lừa dối cả Tử Vy và Hoàng thượng. Nhưng Tử Vy nào có tội tình gì? Mà Hoàng thượng lại tống cô ấy vào Tông Nhân Phủ? Định chém đầu cô ấy ư? Sao Hoàng thượng có thể hành động như vậy được?

Vừa nói Tiểu Yến Tử vừa bò lên nắm vạt áo vua.

- Hoàng A Ma! Xin người hãy suy nghĩ kỹ. Ở đây Tử Vy chẳng có tội gì cả... Chẳng có tội gì cả, chỉ có con, hãy chém đầu con thôi!

Vua hét:

- Người đâu!

Đám thị vệ trực sẵn, ùa đến. Vua chỉ Tử Vy và Tiểu Yến Tử

- Hãy đem giam hết hai người này!

Nhĩ Khang sợ hãi.

- Bẩm Hoàng thượng, xin hãy minh xét lại!

Vua chỉ thẳng vào mặt Nhĩ Khang, giận dữ.

- Cả ngươi nữa! Ngươi muốn kháng lệnh ư? Nếu không nể tình ngươi là phò mã Tây Tạng thì...

Và vua quay qua đám Phước Luân, Phước Tấn.

- Nếu ai mà còn can ngăn nữa, thì sẽ phạm tội chết!

Ông Phước Luân sợ hãi vội kéo áo Nhĩ Khang để ngăn không cho nói tiếp. Nhĩ Khang rất đau lòng, nhưng nhìn lại cha mẹ không dám nói nữa.

Lúc bấy giờ bọn thị vệ đã kéo Tiểu Yến Tử và Tử Vy dậy định lôi đi. Tử Vy sợ Nhĩ Khang tiếp tục phản kháng, quay lại nói.

- Bẩm Phước Đại nhân, Phước Tấn, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái. Tôi hết sức cảm ơn sự chiếu cố của các vị mấy năm nay. Bây giờ tôi đi đây xin các vị ở lại hãy bảo trọng.

Rồi quay qua vua. Tử Vy nói:

- Hoàng thượng có cho phép nô tỳ nói thêm một điều nữa không?

- Ngươi cứ nói.

- Trên có trời, dưới có đất, lòng con đối với Hoàng thượng thế nào trời đất biết. Lần này có chết, con cũng không hận, vì mẹ sẽ đón con trên trời cao. Con sẽ không cô độc. Nhưng hôm trước khi con xả thân nhận dao cho Hoàng thượng, người đã hứa với con là sẽ tha tội chết cho Tiểu Yến Tử. Lúc đó có nhiều người chứng kiến. Và vì "quân vô hý ngôn". Xin Hoàng thượng có giết con thì cũng nên tha cho Tiểu Yến Tử.

Vua nghe Tử Vy nói giựt mình, trong khi Kim Tỏa không dằn được, chạy ra nắm lấy tay Tử Vy.

- Tiểu thơ! Tiểu thơ! Sao lại nói vậy? Tại sao tiểu thơ lại lấy cái đầu của mình để cứu mạng cho Tiểu Yến Tử? Nếu Hoàng thượng muốn chặt đầu tiểu thơ thì xin hãy chặt đầu tôi đi. Tôi chỉ là một con a đầu, mang trọng ân của nhà họ Hạ, được bà Hạ Vũ Hà nuôi dưỡng đến khôn lớn, lại không có chút dính líu huyết thống gì của bệ hạ. Xin bệ hạ hãy giết tôi thay cho hai người kia.

Tha tội chết cho họ, họ chẳng có tội lỗi gì cả, chẳng hại ai. Chỉ có tội là ham làm con vua!

Hoàng hậu hét lớn:

- Giam cả cái con Kim Tỏa này vào chung một chỗ.

- Dạ!

Thế là đám thị vệ ùa tới bắt cả Kim Tỏa.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn nhau tất cả đều biết, vua hiện đang giận dữ, chẳng sao can được. Nói vào chỉ chuốc lấy thiệt thòi, nên đành yên lặng. Chỉ tự trách mình, đây là cơ hội để Hoàng hậu làm mưa làm gió. Cơ hội của Hoàng hậu mà!

Trong khi vua nhìn xuống ba đứa con gái lòng vẫn rối như tơ. Không biết là nên thương hay nên giận, những đứa trẻ đã có một thời mình yêu quý. Ông như quả bóng bị xì hơi, buồn bã nói.

- Chẳng có ai định lấy đầu các ngươi đâu, đừng có tưởng tượng. Đã gây nên tội thế này, tội chết dù có tha nhưng tội sống thì phải

gánh. Câu chuyện của các người dù giả hay thật, thì cũng phải trải qua sự thẩm tra của Tông Nhân Phủ. Trẫm không thể dùng "tình cảm" của mình mà phán đoán sự việc nữa. E rằng lại sai sót. Bây giờ các người tốt nhất đừng nói, hãy vào trong ngục suy nghĩ đi, ăn năn về việc mình làm đi!

Rồi khoát tay với bọn thị vệ:

- Thôi hãy đưa bọn chúng đi!

Tiểu Yến Tử vừa vùng vẫy, vừa hét.

- Hoàng A Ma! Rồi người sẽ phải hối hận! Sao không tha cho Tử Vy đi, cả Kim Tỏa nữa? Hai người đó đều bị con hại. Hoàng A Ma, sách có nói "Người không chỉ thân vì đó là thân nhân mình, không chỉ quý vì đó là con mình". Con người ta bệ hạ còn nhận được. Tại sao con ruột là Tử Vy, Hoàng A Ma lại không nhận?

Kim Tỏa cũng nói:

- Hoàng thượng, hoàng thượng ơi! Tử Vy có cả thơ, cả tranh của Hoàng thượng vẽ, có cả huyết thống của Hoàng thượng nữa. Người lại không tin, chẳng lẽ người lại để cho Hạ Vũ Hà dưới

suối vàng phải khóc một lần nữa ư?

Đến lúc này Tử Vy không còn sợ hãi nữa, trái lại tỏ ra hết sức bình tĩnh. Tử Vy trịnh trọng nói.

- Này Kim Tỏa, Tiểu Yến Tử, các người hãy tỉnh táo một chút đi. Có ta cùng theo các ngươi còn chưa hài lòng ư? Ta đã thề có phúc cùng hưởng có họa cùng chia cơ mà?

Nói xong quay sang vua, Tử Vy bình tĩnh nói.

- Hoàng thượng, con hiểu người sống trên trăm họ, tình cảm cũng cao vời vợi như nhật nguyệt, đâu có thể nào động lòng trước thâm tình của người bình thường chúng con, nên con không trách.

Vua có vẻ xúc động trước lời của Tử Vy, Hoàng hậu thì sợ chần chờ gây họa, nên hạ lệnh cho bọn thị vệ.

- Thôi hãy đưa chúng đi đi! Đưa đi ngay hết!

Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa bị điệu đi. Nhĩ Thái, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ quỳ đấy yên lặng. Chẳng biết làm gì để can thiệp

nữa.

Cánh cổng nhà lao đóng sập lại rồi khóa kín.

Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa đã bị cô lập với thế giới bên ngoài. Tiểu Yến Tử chồm lên, bám lấy những chấn song sắt hét to ra ngoài.

- Hãy thả chúng tôi ra! Đừng nhốt chúng tôi! Chúng tôi chẳng có tội gì cả!

Và cố nói với tên lính gác ngục:

- Hãy đi bẩm báo với Hoàng thượng, ta có chuyện muốn nói với người!

Nhưng tên lính gác ngục trợn mắt:

- Cái gì mà Hoàng thượng. Bọn ngươi là bọn tội đồ sắp chết đến nơi, còn bày đặt đòi gặp Hoàng thượng làm gì?

Nói xong, quay người bỏ đi. Tiểu Yến Tử nghe vậy òa lên khóc.

- Tại sao lại có thể thế này? Tại sao? Tôi không thể tin được! Không thể tin được!

Tử Vy và Kim Tỏa bước tới đỡ Tiểu Yến Tử dậy, an ủi:

- Đừng khóc nữa, đừng đau khổ gì cả, có lẽ cái số của chúng ta như vậy. Thôi thì chấp nhận đi!

Tiểu Yến Tử quay qua ôm chầm lấy Tử Vy:

- Tôi không chấp nhận! Định mệnh không thể khắc nghiệt như thế! Thật tình tôi không hiểu, tại sao Hoàng A Ma lại có thể nhẫn tâm như vậy. Chỉ vì chuyện chúng ta lừa dối người mà cư xử với chúng ta thế này ư? Sao không nghĩ đến những điều tốt mà chúng ta đã làm cho người?

Nói đến đây Tiểu Yến Tử lại khóc òa:

- Tất cả lỗi tại tôi cả. Mọi người đã khuyên can, hôm này thời cơ chưa tốt, vậy mà tôi không nghe. Tất cả vì tôi hấp tấp quá, nên mới hại chết Tử Vy, hại cả Kim Tỏa.

Kim Tỏa cũng khóc:

- Tại tôi nữa, vì tôi không những không ngăn tỉ tỉ mà còn xúi tỉ tỉ hành động, kết quả là tất cả chúng ta phải vào ngục tối này. Tại sao tôi không ngăn lại, mà còn đồng tình?

Tử Vy dang hai tay ra ôm cả hai người:

- Thôi đừng khóc nữa, cũng đừng tự trách mình, những chuyện gì đến thì phải đến thôi, chúng ta chẳng làm sao tránh né được. Hãy nghĩ lại xem, nói sớm hay muộn gì thì cũng phải nói. Đúng không? Cũng may là bọn mình được nhốt chung. Còn có thể nói chuyện, tâm sự nhau. Sau này nếu chẳng may thì cũng được cùng lên đoạn đầu đài, đường đến suối vàng cũng có bầu có bạn, vậy thì đừng nên buồn nữa, buồn chẳng ích gì đâu.

Rồi Tử Vy dìu hai bạn sang đống rơm bên cạnh ngồi xuống. Kim Tỏa đột nhiên nhảy nhỏm lên:

- Ồ! Có gián! Có gián!

Tiểu Yến Tử nhìn xuống, quả thật có rất nhiều gián bò dưới đất, Tiểu Yến Tử tháo giày ra đập liên tục, bực tức nói:

- Con người khi vận đen là cả sâu bọ cùng ức hiếp được!

Tử Vy ngồi đó nhìn bầy gián, đột nhiên phá lên cười:

- Tỉ tỉ còn nhớ ngày xưa tỉ tỉ đã làm bài thơ thế nào không? "Bước vào một ngôi phòng, bốn bên chỉ có vách, ngước mắt thấy chuột chạy, nhìn xuống bầy gián leo". Đấy thì bây giờ đã thấy, tỉ tỉ đã tiên tri được điều này rồi!

Tiểu Yến Tử nhìn quanh, lắc đầu:

- Chỉ có mi trong giờ phút này mà vẫn có thể cười được thôi!

Suốt đêm vua Càn Long không ngủ, lòng cứ trăm mối tơ vò. Tình cảm bập bồng giữa cái giận cái buồn. Lệnh Phi nằm bên lén nhìn chồng, nhiều lần muốn lên tiếng khuyên nhủ, nhưng chẳng dám. Nhưng cuối cùng không chịu được, rụt rè nói.

- Hoàng thượng, nếu người có điều gì không vui cứ nói ra, đừng chất chứa trong lòng chỉ khổ thân.

Vua Càn Long quay qua với ánh mắt trách móc:

- Lệnh Phi, trong đám cung tần của trẫm, khanh là người trẫm tin yêu nhất, quý nhất, xem như tri kỷ nhất. Nên dù hoàng hậu có nói thế nào, dèm pha khanh thế nào, trẫm vẫn tin khanh. Vậy mà không ngờ... khanh cũng đứng về phía nhà họ Phước, lừa dối trẫm. Khanh đã biến trẫm thành một tên hề. Như vậy từ đây về sau, trước mặt mọi người, trẫm phải xử trí ra sao? Nói năng ra sao đây?

Lệnh Phi quỳ xuống:

- Bẩm Hoàng thượng! Hoàng thượng đã trách oan thiếp rồi. Thiếp xin thề với Hoàng thượng, chuyện Tiểu Yến Tử giả Hoàn Châu cát cát, mãi đến bây giờ thiếp mới biết, nếu thiếp mà sớm biết thì chẳng bao giờ thiếp dám che mắt Hoàng thượng đâu.

Vua Càn Long giận dữ:

- Khanh còn cãi ư? Chẳng phải Tử Vy với Kim Tỏa là chính khanh đưa vào cung chứ.

Lệnh Phi thấy vua nổi giận, sợ hãi.

- Hoàng thượng! Tử Vy và Kim Tỏa đúng là do thần thiếp đưa

vào, nhưng thần thiếp cũng như Hoàng thượng, chẳng biết một chút gì cả, ngoài chuyện biết Tử Vy là tỉ muội kết nghĩa của Tiểu Yến Tử, muốn giúp Tiểu Yến Tử có bạn trong cung. Động cơ việc làm đó chẳng có một chút ý xấu nào.

- Động cơ! Động cơ! Trước mặt trẫm ai cũng có lý do. Ai cũng cho rằng điều mình làm đó là đúng, là không sai, đều là vạn bất đắc dĩ nhưng rồi lại đưa trẫm vào cái thế dở khóc dở cười như hiện nay! Nói đến đây, giọng vua thấp hẳn xuống.

- Hai con a đầu đó đều chỉ mới mười tám, mười chín tuổi không biết thật hay giả. Có thể là giả cả. Nhưng mà... chúng đã lừa được tình cảm của trẫm, được trẫm tin tưởng. Chính điều đó làm trẫm đau lòng, mà bọn này gan thật, lừa gạt ta lâu đến thế...

Lệnh Phi cúi đầu, không dám nói gì cả.

- Điều đau nhất, là bọn chúng lại ngây thơ liến thoắng, đứa thì thanh lịch, hiền lành. Có đi đến đâu cũng khiến người yêu quý...

Vua tiếp tục nói, rồi gật đầu:

- Hoàng hậu nói đúng, trẫm không thể dùng tình cảm mà phán

đoán sự việc nữa. Nếu không trị họ một cách nghiêm khắc, thì e rằng trẫm sẽ bứt rứt mãi. Để họ ở Tông Nhân Phủ một thời gian để họ phải nếm mùi tù tội rồi tính sau.

Lệnh Phi nghe vua nói, biết là vua cũng bị giằng co giữa cái giận và cái thương chứ không vô tình. Điều đó cũng chẳng có gì lạ. Khi mà tình cảm của vua với Tử Vy từ tình cảm "trai gái" lại rơi xuống "tình cảm cha con" thì đó rõ là một sự tổn thương tự ái. Cú "sốc" này không thể một sớm một chiều bình thường được. Nhưng.... nếu để Tiểu Yến Tử và Tử Vy vô tội ở mãi trong tù, thì cũng rõ là một sự oan ức. Lệnh Phi rất buồn bực nhưng chẳng dám nói ra trong lúc này.

Trời vừa tờ mờ sáng, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đã đến xin được tham bái vua. Hai người rõ là suốt đêm qua cũng không ngủ. Mắt sâu lõm, thái độ tiều tụy. Vừa thấy vua, họ quỳ xuống. Vĩnh Kỳ lên tiếng trước, thành khẩn.

- Bẩm Hoàng A Ma. Hôm nay con và Nhĩ Khang quỳ ở đây là để xin tội cho hai cô con gái đáng thương vô tội. Từ cái hôm "Di phục xuất tuần" đến nay. Con nghĩ là hẳn Hoàng A Ma cũng thấy, tình cảm đã nẩy nở giữa con và Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang và Tử Vy rồi, xin Hoàng A Ma hãy vì chúng con mà tha tội chết

cho cả hai, tha bổng cho họ.

Vua nghe Vĩnh Kỳ nói bàng hoàng, chợt nhiên cơn giận đổ ập đến. Vua hét.

- Các người đã yêu nhau? Tình cảm đã nảy nở? Bọn ngươi dám nói những điều đó với ta ư? Các ngươi chẳng biết rằng trong cung đình, vấn đề tiết trinh của con gái là quan trọng dường nào? Trước kia, Hoàng hậu đã cảnh giác ta. Nói là bọn ngươi ở Thấu Phương Trai cứ rượu chè ca hát, làm loạn cả luân thường nhưng trẫm không nghe, còn cố tình che chở cho bọn ngươi. Bây giờ biết ra thì các ngươi đã "nảy nở tình cảm". Thật hết nói. Tử Vy và Tiểu Yến Tử đã phạm tội "lừa dối vua", bây giờ lại thêm tội "dâm loạn" nữa thì không làm sao có thể tha thứ được!

Nhĩ Khang vội vã đính chính:

- Bẩm Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng đừng có hiểu lầm, giữa thần và Tử Vy, Ngũ A Ca và Tiểu Yến Tử chúng con tuy yêu nhau nhưng chưa hề vượt qua lễ giáo. Không hề có chuyện gần gũi gì xảy ra cả. Hai cô nương ấy vẫn "trinh tiết" thì làm sao lại có thể kết tội là "dâm loạn" được?

- Trinh tiết ư? Dám tự ý nói chuyện tình yêu, thề nguyền chuyện chung thân, làm sao lại có thể nói là trinh tiết được?

- Tâu Hoàng thượng. Cái chữ "trinh" nó không thuộc về "lý". Nế nó không vượt quá giới hạn "lễ giáo" thì thần nghĩ là vẫn "trong sạch". Nếu chỉ nói yêu bằng ngôn ngữ mà bị cho là "thất tiết" thì thần nghĩ là không có gì phải nói rồi. Nếu không có tình thì làm gì có chuyện "Hoàn Châu cát cát" xảy ra? Và như vậy sẽ không có chuyện nhầm lẫn Tiểu Yến Tử là cát cát, không có Tử Vy hiện diện trên cõi đời này, như thế thì cũng chẳng có nỗi khổ đau của thần và Ngũ A Ca như hiện tại.

Lời của Nhĩ Khang từng chữ từng chữ thấm sâu vào tim vua, khiến người nổi giận, vỗ bàn nói.

- Thật vô lễ! Có phải ngươi cho rằng những lỗi lầm của chuyện đó đều do ta gây ra ư?

Nhĩ Khang cúi đầu, phóng lao thì theo lao:

- Bẩm Hoàng thượng, người cũng đã từng nói, người cũng đã từng không làm chủ được tình cảm mình. Và cái sự không tự chủ được đó đã đưa đến hậu quả của ngày hôm nay. Bây giờ có hai

cô con gái bất hạnh bị giam trong nhà lao, thấp cổ bé miệng, gọi oan không thấu. Cái lỗi lầm duy nhất của họ là không chịu nói dối. Trong khi chúng ta, ai lại không từng dối người? Chủ ý của họ chỉ là muốn được nhìn cha. Hoàng thượng, chuyện Hoàng thượng nhìn lầm cát cát cũng không có gì quan trọng, còn giết oan cát cát mới là chuyện phải ân hận suốt đời.

Vua cảm thấy như bị trách, nên càng nổi cơn thịnh nộ hơn.

- Nhĩ Khang, ngươi quả thật to gan, dám đến đây mà chỉ trích trẫm. Bữa nay nếu chưa vì ngươi đã được Trại Á chọn làm phò mã, thì trẫm nhất định không tha cho ngươi đâu.

Nhĩ Khang dập đầu, nói:

- Thân sẽ không cưới Trại Á cát cát đâu!

Vua ngỡ ngàng hỏi:

- Ngươi dám "kháng chỉ" của ta ư?

Vĩnh Kỳ vội chen vào:

- Bẩm Hoàng A Ma! Nhĩ Khang chẳng qua là con người tình nghĩa, muốn chung thủy với tình thôi. Hoàng A Ma nên cảm thông cho huynh ấy, với con người như vậy con nghĩ là Hoàng A Ma nên ca ngợi hơn là trách chứ?

Vua thấy Vĩnh Kỳ đứng về phe Nhĩ Khang, tái mặt:

- Thật to gan cho hai ngươi, các ngươi muốn mất đầu hay sao mà nói những chuyện đó, hãy lui ra đi. Chuyện Tử Vy và Tiểu Yến Tử là chuyện của ta. Ta muốn kết tội bọn chúng hay tha tùy ta cả, ta không cho phép ai đến đây xin cho họ. Ai trái lệnh sẽ bị tội khi quân. Đi ra!

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau. Biết là không thể nói thêm gì được nữa, đành lui ra.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 32

Tối hôm ấy, Tử Vy, Kim Tỏa và Tiểu Yến Tử bị bọn cai giữ ngục đưa sang một gian phòng âm u. Họ chưa nhìn rõ thì đã bị đẩy vào. Bấy giờ mới thấy trên tường treo đầy các loại xích sắt và dụng cụ tra khảo. Dưới những ngọn đuốc leo lét họ nhìn thấy có một cái bàn một vị quan béo phì ngồi đó với hai tay lính đứng gác phía sau, người nào mặt mày cũng đầy sát khí. Bấy giờ họ mới biết là mình đã được đưa đến địa ngục.

Vị quan ngồi nơi bàn, đập mạnh thước bảng to xuống, nói.

- Này! Ba con nữ yêu kia! Bọn bây từ đâu đến? Dám giả danh cát cát? Có phải để hành thích Hoàng thượng không? Mau khai ra!

Kim Tỏa nghe giọng khá quen thuộc, vội ngẩng lên nhìn, giật

mình nói:

- Tiểu Yến Tử! Ngươi đã gặp phải người quen rồi!

Tiểu Yến Tử nhìn theo, giật mình:

- Tên Lương đại nhân này còn sống sao? Hắn nhậm chức ở Tông Nhân Phủ à?

Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa tái mặt nói:

- Vậy là số bọn mình đã tận rồi, xui xẻo theo đến đường cùng thôi.

- Cái gì mà cùng với không cùng? Cái tay quan mắc dịch này đúng ra phải chết chém mới phải.

Đúng như điều cả ba nhìn thấy. Tay quan lại thẩm vấn họ chẳng phải ai khác mà là Lương đại nhân. Thấy họ quỳ trước công đường mà còn ồn ào, nên hét:

- To gan thật! Bọn ngươi đã vào đến đây mà ồn ào thế! Hãy bước tới đây lăn tay đi!

Có mấy tên cai ngục bước tới đẩy họ đến bên bản cáo trạng, nhưng Tiểu Yến Tử liếc qua cũng không thèm liếc, cười lớn với Lương đại nhân.

- Lương đại nhân này, chuyện ông bức ép con gái người ta phải lấy con trai mình, rồi lại làm cô dâu mất tích đã đi đến đâu rồi? Ông có đền trả con gái lại cho người ta chưa, mà ngồi đây?

Lương đại nhân nghe nói giật mình, nhìn kỹ Tiểu Yến Tử rồi Tử Vy với Kim Tỏa. Chợt nhiên nhận ra, vội vã vỗ bàn, hét lớn.

- À thì ra bọn bây! Vậy thì không cần thẩm tra gì nữa. Trộm cắp ở nhà ta, đại náo tiệc cưới, bắt cóc cô dâu. Bao nhiêu chuyện cũ còn chưa tính sổ, thế mà các ngươi còn dám vào hoàng cung lừa gạt cả Hoàng thượng. Thế này thì quá lắm phải trừng trị. Bây đâu, hãy đánh! Đánh thật mạnh cho ta!

Lệnh của Lương đại nhân vừa ban ra là bọn cai ngục vung roi quất ngay vào bọn Tiểu Yến Tử. Những trận mưa roi làm người của cả ba bê bết máu. Tiểu Yến Tử không dằn được tức bực, nhảy xổ về phía Lương đại nhân, hét.

- Tao phải giết cho được tên cẩu quan này!

Nhưng những tên cai ngục khác đâu phải tầm thường, bọn chúng nhảy tới giữ chặt lấy Tiểu Yến Tử ngay. Một tên còn chụp đầu Tiểu Yến Tử dúi xuống đất. Tử Vy nói lớn:

- Tiểu Yến Tử! Đừng có ngang bướng mà thiệt thòi!

Lương đại nhân đi vòng quanh ba người, tỏ ra hào hiệp.

- Thế mới đúng chứ! Vậy thì bọn bây hãy đi lăn tay vào bản cung đi, lăn xong là hết chuyện. Giờ này đã là nửa khuya rồi. Ta cũng không có thì giờ đâu đôi co với bọn ngươi.

Bọn cai ngục đưa cả ba đến bên giấy lấy cung viết sẵn. Tiểu Yến Tử nói Tử Vy.

- Họ viết gì trong đấy vậy?

Tử Vy nhìn vào giấy đọc:

- Tiểu nữ Hạ Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa đã cấu kết với Phước Luân đại học sĩ, Lệnh Phi nương nương để thâm nhập vào

cung giả danh cát cát, để thừa lúc Hoàng thượng bất ý, ra tay hành thích..."

Đọc đến đây Tử Vy không đọc tiếp, lại cười lớn:

- Ha ha! Thật buồn cười, chưa bao giờ thấy chuyện buồn cười như vậy, thật là hoang đường, bịa đặt, ha ha!

Lương đại nhân nổi nóng:

- Thế nào, bọn ngươi có chịu ấn chỉ không?

Tiểu Yến Tử phun nước bọt về phía Lương đại nhân.

- Ấn cái con khỉ! Bọn các ngươi không phải là con người, mà là loài thú, chỉ biết chụp mũ đổ tội cho người lành!

Những lời chửi rủa của Tiểu Yến Tử làm Lương đại nhân tức giận, ông ta hạ lệnh.

- Đánh! Hãy đánh cho đến bao giờ bọn họ chịu ký mới thôi!

Thế là trận mưa roi lại tiếp tục. Kim Tỏa đau quá hét lên.

- Các người định dùng cực hình để ép cung ư? Chúng ta dù có chết vẫn cương quyết không ấn chỉ. Tiểu thơ ta là ai? Tiểu Yến Tử là ai, rồi các người sẽ thấy. Các người liệu hồn đấy!

Lương đại nhân bước tới, đạp một đạp lên lưng Kim Tỏa:

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai, vào đây rồi, có là ba đầu sáu tay rải đầu thành bong, ta vẫn không sợ. Các người cũng chẳng làm được gì ta đâu!

- Chúng tôi không ỷ lại vào ai cả, chỉ có lẽ phải. Ông có muốn đánh thế nào thì đánh, chúng tôi quyết không ký hay ấn chỉ gì cả, chết thôi!

Lương đại nhân hạ lệnh cho bọn cai ngục:

- Kéo chúng nó đến đây, cầm tay chúng vẽ một cái vòng tròn lên đấy cũng được!

Đám cai ngục kéo tới xốc tay cả ba lên, Tử Vy chợt nói.

- Thôi được rồi, tụi tôi đồng ý ký!

Bọn cai ngục đưa Tử Vy đến bàn, đưa bút cho Tử Vy, không ngờ Tử Vy lại gạch chéo lên cả trang cung. Phía dưới lại viết thêm hai chữ "láo khoét!"

Lương đại nhân bước tới, tát cho Tử Vy một tát tai "Bốp"! Lực tát rất mạnh, khiến Tử Vy ngã ngay xuống đất. Chưa hả giận ông còn đạp cho Tử Vy một đạp. Kim Tỏa thấy vậy, kêu lên.

- Trời ơi! Như vậy thì còn gì là luật pháp!

Tiểu Yến Tử thấy Lương đại nhân mạnh tay vậy, nghiến răng nói.

- Này họ Lương kia, hãy ghi nhớ nhé, rồi ta sẽ tính sổ với ngươi, ghi nhớ điều đó đấy. Ta sẽ băm ngươi ra trăm mảnh.

Lương đại nhân lạnh lùng cười:

- Được, ta sẽ chờ xem. Hôm nay, còn ngày mai, còn ngày mốt. Ta sẽ từ từ đày đọa ngươi, để rồi ai sẽ thua ai cho biết.

Nói xong, lão ta ra lệnh cho bọn cai ngục:

- Đưa chúng nó về nhà lao, mai tiếp tục tra hỏi.

Đám cai ngục kéo ba người mình bê bết máu về phòng giam.

Khi cửa ngục đóng, chỉ còn ba tỉ muội trong ngục tối. Tiểu Yến Tử vừa khóc vừa nói.

- Tôi hoàn toàn không hiểu, tại sao Hoàng A Ma lại tống bọn mình vào đây. Chẳng lẽ người hoàn toàn chẳng biết đến chúng ta nữa ư? Còn nhớ lại lúc "di phục xuất tuần" người đã xem bọn mình như ruột thịt. Sau đó lúc trở về còn ban thưởng áo quần, thức ăn cho bọn ta, cho phép chúng ta không cần giữ phép tắc nữa. Vậy mà bây giờ...

Tử Vy suy nghĩ, rồi nói:

- Có lẽ Hoàng thượng chỉ muốn nhốt chúng ta vào ngục, chứ chẳng ngờ bọn ta lại bị tra khảo thế này? Những chuyện vừa qua, chưa hẳn là chỉ thị của Hoàng thượng. Chẳng hạn như bản khẩu cung ban nãy trên bàn. Tại sao lại kết tội bọn ta, rồi Phước gia, Lệnh Phi vào cùng một tội. Hãy nghĩ kỹ đi chắc chắn là có vấn đề gì đó. Vì vậy chúng ta cần phải can đảm một chút. Khi nào

Hoàng thượng hiểu ra, thì có lẽ chúng ta sẽ được cứu!

Kim Tỏa nghi ngờ:

- Phải không? Tỉ tỉ tin như vậy à?

Tử Vy suy nghĩ:

- Tôi thì không dám tin, nhưng tôi nghĩ số mệnh không tàn nhẫn như vậy. Cuộc đời vẫn còn tình còn nghĩa và còn hy vọng.

Rồi quay qua hai người, Vy nói:

- Thôi bây giờ bọn mình ngồi tựa vào nhau, đừng nghĩ ngợi nữa, hãy giữ sức chờ thử thách ngày mai.

Thế là cả ba tựa lưng vào nhau, yên lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình.

Lại một đêm nữa, vua mất ngủ.

Ông nằm mơ thấy Tử Vy. Và hình như Tử Vy đang hát bài hát sầu thảm.

Núi xa vời vợi, nước vời vợi.

Núi cũng xa mà nước trôi xa

Đợi đã mỏi mòn ngày với tháng

Tháng với ngày hồn phách vật vờ

Mộng càng xa, người càng đi xa

Trời với đất đợi chờ mòn mỏi

Hát chẳng thành lời, ca không thành tiếng

Mưa gió sụt sùi, ai biết cho ta

Vua giật mình tỉnh lại, nhìn lên trần. Bây giờ thì người đã rõ. Bài hát này là của Hạ Vũ Hà. Đó là tiếng lòng của Vũ Hà. Bao nhiêu tháng năm chờ đợi. Nỗi nhớ thương, oán hận, đau buồn... Ông nhắm mắt lại, lòng thấy nhói đau.

Sau đó là những hình ảnh của Tử Vy và Tiểu Yến Tử lần lượt

hiện ra trong đầu vua. Tiếng nói của họ văng vẳng bên tai:

- Hoàng A Ma! Con nói thật với Hoàng A Ma mà, con không phải là cát cát. Người hãy thả con ra đi!

Rồi giọng của Tử Vy:

- Cha con, trước đó rất lâu, đã vì tiền đồ, vì sự nghiệp mà chia tay với mẹ con. Người đi rồi biệt luôn tin tức.

Rồi lời của Tiểu Yến Tử:

- Hoàng A Ma! Hãy nhận "Tử Vy" làm con nuôi đi!

- Mẹ con nói. Đợi suốt một đời, hận suốt một đời. Nhớ một đời, oán một đời. Nhưng có thể nào, người cũng thấy cảm ơn trời đất, vì đã để cho người có được cái người "đáng đợi, đáng nhớ, đáng hận, đáng oán" kia.

Rồi lời Tiểu Yến Tử:

- Cha con không phải là vua. Con không biết người là ai nữa.

- Hoàng thượng. Xin hãy hứa với con một điều, sau này, bất luận Tiểu Yến Tử có làm điều gì không phải, thì xin người cũng tha tội chết cho tỉ tỉ ấy nhé.

- Từ nào đến giờ tôi nào có biết, có cha lại tuyệt vời như vầy đâu. Hoàng A Ma, con rất sợ, con sợ là nếu Hoàng A Ma mà xử sự với con tốt như vậy, e rằng sau này con sẽ không làm sao rứt Hoàng A Ma ra mà đi được.

- Hoàng thượng, xin người đừng lo lắng hay băn khoăn, vì đó chẳng phải là sự can đảm đâu, mà con chỉ hành động theo "bản năng" thôi.

- Để Tử Vy gọi Hoàng A Ma là "cha" đi!

Rồi giọng nói của Tử Vy:

- Con biết là con không có đủ tư cách, nhưng con rất thiết tha mong được như Tiểu Yến Tử vậy!

Trước mắt vua, những hình dáng khác nhau của Tiểu Yến Tử rồi Tử Vy đan vào nhau, càng lúc càng rõ nét, cả giọng nói ngang bướng và dịu dàng của Tiểu Yến Tử, Tử Vy. Bọn nhỏ rõ là dễ

thương không làm sao ghét bỏ được. Bọn chúng cũng chưa làm gì hại ta!

Cuối cùng vua như hiểu ra, lòng buồn ray rức. Lệnh Phi bước tới, khẽ gọi:

- Hoàng thượng!

Vua ngẩng lên nhìn, Lệnh Phi rưng rưng nước mắt nói:

- Hoàng thượng đừng phải ray rứt thế! Vì khởi đầu chuyện nhầm lẫn nhận Tiểu Yến Tử là cát cát, phần lớn lỗi ở thần thiếp chớ không phải Hoàng thượng. Vậy xin Hoàng thượng hãy phạt thần thiếp đi!

Vua lắc đầu:

- Sao khanh lại nói thế? Phạt khanh hay phạt ta? Nhĩ Khang nói rất đúng. Đó là lỗi ở ta, nếu xưa kia đi tuần du, ta biết ức chế tình cảm mình, thì nào đã có chuyện ngày nay. Làm sao có Tử Vy? Vậy thì kẻ gây ra tội, kẻ đáng bị trừng phạt là trẫm, chứ không phải là hai con bé vô tội kia.

Lệnh Phi cảm thấy sung sướng, vì cuối cùng vua cũng đã hiểu ra, bà xúc động nói như trút được nỗi lòng:

- Bẩm Hoàng thượng! Nếu người đã hiểu được như vậy thì thiếp nghĩ là mọi việc đã giải quyết. Với thiếp, trên cõi đời này chẳng có gì hơn là tình máu mủ thiêng liêng. Con cái và cha mẹ. Cái tình cảm đó sâu nặng nhất. Bên cạnh Hoàng thượng hiện nay. Cát cát, A ca đủ cả. Nhưng chưa có một người nào lại có cá tính giống như Tiểu Yến Tử với Tử Vy. Tình cảm của họ dành cho Hoàng thượng cũng thật vô cùng thân thiết. Họ đã từng mang đến hạnh phúc và niềm vui cho Hoàng thượng, vậy thì nếu vô hại, sao chẳng giữ họ lại để hưởng phúc trên đời?

Vua ngước mắt lên nhìn Lệnh Phi gật gù. Có lẽ hiểu vua chẳng ai khác hơn Lệnh Phi.

Và quả thật vua chỉ tưởng Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa chỉ bị giam trong ngục tối. Chớ nào biết đến chuyện họ đã bị cực hình, bị bức cung như vậy.

Hôm sau, cả ba lại bị đưa đến phòng tra khảo. Lần này cai ngục dùng dây sắt cột dính Tử Vy, Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa vào nhau. Trước mặt họ, giữa phòng là một lò lửa đang nóng đỏ.

Chung quanh bọn cai ngục với vũ khí trên tay, sát khí đằng, sẵn sàng làm theo lệnh Lương đại nhân.

Kim Tỏa nhìn cảnh đó, hồn phi phách tán:

- Tiểu thơ, có lẽ sắp đến giờ chết rồi, ta phải làm sao bây giờ?

Tử Vy nhìn quanh quan sát, rồi nói với Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, các người nhớ rằng, chúng ta đã có thề, đồng sinh cộng tử, mặc dù không sinh được cùng ngày, nhưng được chết cùng giờ thì cũng hay. Đó là phúc không phải là họa. Vì vậy, đừng khóc, đừng sợ, hãy tỏ ra can đảm lên chứ?

Lời của Tử Vy làm hào khí của Tiểu Yến Tử như được khơi cao, cô nàng tán đồng ngay:

- Đúng đấy Kim Tỏa! Chúng ta cần phải can đảm, đừng để người ta khinh thường nữ giới. Chẳng có gì phải sợ cả.

Có tiếng bước chân dồn dập rồi Lương đại nhân với đám quan binh hộ tống phía sau đi vào. Vừa ngồi vào bàn hắn đã vỗ tay nói:

- Nào, bắt đầu đi chúng bây. Ba đứa này, hôm nay thế nào đã chịu ký hay chưa chứ?

Tử Vy nói:

- Không ký, có đánh thế nào bọn này cũng không ký, các ông muốn giết thì giết đi!

Tiểu Yến Tử thì chửi toáng lên:

- Này tên cẩu quan vô lại, ngươi chỉ như con rùa vô tích sự, ta chỉ muốn đập vỡ chiếc mu ngươi ra thôi. Đừng hòng lung lạc bọn ta!

Lương đại nhân giận dữ hét:

- Đánh! Đánh ba con a đầu này thật mạnh cho ta! Đánh đến bao giờ rách cả thịt chúng ra thôi!

Những ngọn roi bắt đầu như mưa quất xuống. Cả bọn đau đớn vô cùng, Kim Tỏa hét:

- Ối! Đau quá! Đau quá! Tôi chết mất!

Tử Vy vẫn tỉnh táo cắn răng chịu đựng, nói:

- Này Kim Tỏa! Chúng ta hát lên đi, hát sẽ quên cái đau nhiều!

Và bắt giọng cho cả bọn cùng hát:

- "Hôm nay trời quang đãng, khung cảnh thật hữu tình, bướm lượn trên hoa, chim đua hót trên cành, mây trắng bay lơ lửng, vó ngựa động hoa rơi. Tất cả đều hát, hợp tấu vang lưng trời "

Kim Tỏa và Tiểu Yến Tử cố hát theo:

- "Đàn lạc đà rong ruổi, inh ỏi tiếng chuông reo. Gió cũng hòa tiếng hát, nước reo cây rộn ràng"

Lương đại nhân thấy cả ba không sợ còn cất tiếng hát giận dữ.

- Bọn bây ba đứa chết đã đến nơi, còn không biết hối cải, hãy ký tên hay ấn chỉ đi, bằng không ta sẽ sử dụng đại hình, lúc đó hối tiếc thì đã muộn.

Bọn quan lại đưa các bản cáo trạng in sẵn cho bọn Tiểu Yến Tử ký, nhưng cả ba chẳng thèm ngó ngàng đến, tiếp tục hát. Lương đại nhân thấy vậy, quát:

- Hãy nung đỏ đũa sắt, rồi đốt cháy cả bộ mặt chúng, xem chúng có còn vui được không thì biết.

Đám cai ngục nghe lệnh, vội vã lùi đũa sắt vào lửa chuẩn bị cực hình. Mạng sống của cả ba cô gái như chỉ mành treo chuông. May thay, ngay lúc đó, ngoài cửa có tiếng hô lớn:

- Thánh chỉ đến! Thánh chỉ đến!

Tiểu Yến Tử nghe nói, mừng reo lên:

- Tử Vy, có nghe không? Hoàng thượng cho người đến cứu ta rồi.

Kim Tỏa khóc òa:

- Được cứu rồi! Được cứu rồi! Tôi biết là Hoàng thượng không có bỏ quên tụi mình mà!

Trong khi Lương đại nhân hoảng hốt, quỳ xuống bọn cai ngục thấy vậy quỳ theo.

Tử Vy bán tín bán nghi, nhìn ra chỉ thấy Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái xông vào, phía sau lại là Liễu Hồng, Liễu Thanh. Vĩnh Kỳ vừa bước vào, đã mở tờ thánh chỉ ra đọc:

- "Hoàng thượng có lệnh, lập tức đưa Tử Vy, Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa về cung!"

Trong lúc Vĩnh Kỳ đọc, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Liễu Thanh, Liễu Hồng xông vào. Nhĩ Khang thấy tình trạng của cả ba bị cực hình như vậy đã nổi trận lôi đình. Rút ngay gươm ra, chỉ bọn cai ngục hét:

- Còn chưa cởi trói ra, chờ gì nữa?

Lương đại nhân thì nghi ngờ:

- Khoan đã! Hãy đưa thánh chỉ cho tôi xem!

Vĩnh Kỳ lập tức hét:

- Ta là Ngũ A Ca, bọn bây chẳng biết à? Đến đây mục kích bọn ngươi dám dùng nhục hình khi chưa có lệnh! Ta phải lấy đầu ngươi!

Nhĩ Thái lúc này cũng đã rút đao ra, Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng động thủ, gạt ngã cả đám cai ngục, lấy chìa khóa mở gông cho Tử Vy, Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa.

Tiểu Yến Tử lanh miệng, chợt kêu lên:

- Liễu Thanh, Liễu Hồng, sao lại là bọn ngươi?

Liễu Thanh, Liễu Hồng sợ hãi, nói nhỏ:

- Bọn này đến cứu các bạn, nói nhỏ tí, chạy ra rồi tính.

Nhưng tay Lương đại nhân đã nghe thấy, hắn kêu lên:

- Có người cướp ngục! Người đâu! Người đâu! Đến đây có người cướp ngục.

Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa lúc đó mới biết là bọn Vĩnh Kỳ đến cướp ngục chứ không phải lệnh vua. Mọi người chưa kịp

chạy, thì đám quan binh đã ụp đến. Thế là Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái phải ứng phó. Tiểu Yến Tử thấy bạn bè như vậy lên tinh thần ngay, vội vã chụp lấy thanh kiếm rớt của tên cai ngục, bay thẳng tới trước tên Lương đại nhân. Lão tham quan thấy vậy sợ hãi lùi ra sau nói năng lộn xộn:

- Xin nữ hiệp tha mạng! Xin nữ vương tha mạng! Xin cát cát tha mạng!

Lời của gã làm Tiểu Yến Tử càng tức giận, nàng đâm ngay một mũi lên vai gã, rồi rút ra đâm thêm một mũi thứ hai, Lương đại nhân đau quá té cả đái ra quần.

- Nữ vương xin hãy tha mạng! Tha mạng, tôi đúng là loài rùa không đáng để nữ vương ra tay đâu, hãy tha tội!

Tiểu Yến Tử giận hét:

- Ngươi là đồ vô lại, ta đã nói là phải đâm cả trăm mũi kiếm vào người ngươi rồi mà!

Vừa nói Tiểu Yến Tử vừa đâm thêm kiếm vào đùi Lương đại nhân. Tay họ Lương ngã lăn xuống đất, hét lên như bị chọc tiết.

- Ui da! Bọn giết người! Cướp ngục!

Nhĩ Khang giục:

- Tử Vy và Kim Tỏa đã kiệt sức, mọi người đừng đánh nữa, hãy lo rút đi!

Vĩnh Kỳ quay qua tay Lương đại nhân nằm dưới đất, nói:

- Ngươi hãy nhìn cho kỹ nhé. Người cướp ngục hôm nay là ta. Ngũ A Ca đây! Sau này đừng có đổ tội cho người khác!

Nhĩ Khang dìu Tử Vy, Liễu Hồng dìu Kim Tỏa, Vĩnh Kỳ kéo tay Tiểu Yến Tử và mọi người cùng xông ra khỏi tù.

Lúc bọn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái xông vào Tông Nhân Phủ cứu bọn Tử Vy, thì vua Càn Long cũng không còn ngồi yên được, ông cho triệu tập Phước Luân, Bác Hằng, Kỷ Hiểu Phong, Ngạc Mẫn cùng vào cung, và nói một cách thẳng thắn.

- Về chuyện Hoàn Châu cát cát trẫm không cần nói, hẳn các khanh đã rõ. Hiện giờ trẫm đã cho nhốt Tử Vy và cả Tiểu Yến

Tử trong đại lao của Tông Nhân Phủ. Mặc dù tất cả đều đã xác nhận Tử Vy mới là con ruột của ta. Nhưng trẫm không biết có nên tin hay không? Vì vậy trẫm triệu kiến các khanh đến đây, mong là các ngươi cho ta ý kiến. Ở đây Phước Luân là người rõ nhất, Hiểu Phong, Bác Hằng, Ngạc Mẫn, các ngươi cũng đã gần gũi bọn họ suốt đường tuần du, các ngươi có nhận xét gì về họ, nói cho ta nghe xem.

Mọi người đứng yên. Chỉ có Kỷ Hiểu Phong là lên tiếng:

- Thần phát biểu đây là ý riêng của thần. Vì chuyện này là chuyện riêng của bệ hạ. Đúng ra không cần phải để ý đến ý bên ngoài, nhưng bệ hạ đã hỏi thì thần xin thưa, Hoàn Châu cát cát đúng là có tội lừa dối vua, nhưng bản chất cô ấy vô tư, trẻ con lúc nào cũng mang lại nhiều nguồn vui cho bệ hạ. Mà tội của Tiểu Yến Tử theo thần thấy, cũng không đáng chết. Vì vậy nếu có thể xin bệ hạ xử nhẹ cho.

Vua lắc đầu:

- Thế.... thế còn Tử Vy?

Kỷ Hiểu Phong sư phụ nhìn vua im lặng một lúc, nói:

- Tử Vy cô nương, trong thời gian "di phục xuất tuần" lúc nào cũng chu đáo phục vụ bệ hạ. Cái chuyện phục vụ tận tụy đó không chỉ xuất phát từ bổn phận mà còn cả tình cảm. Rõ ràng nhất là lúc bệ hạ bị thích khách đã bất chấp tất cả dùng thân mình để đỡ dao cho bệ hạ. Việc làm đó chưa hẳn là ai cũng làm được. Thần cũng bất ngờ, khâm phục. Đến bây giờ nghĩ lại, thì mới hiểu ra hai chữ "bản năng" kia. Không phải là hành động bình thường, mà nó xuất phát từ tình cảm phụ tử. Đó là thiên tánh! Vì vậy thần nghĩ, hẳn là bệ hạ biết rõ hơn ai.

Vua nghe phân tích giật mình, nhìn Kỷ Hiểu Phong thật lâu nhưng Kỷ sư phụ vẫn bình tĩnh tiếp:

- Bẩm Hoàng thượng, một quyển sách hay thường phải đọc đến trang cuối mới biết. Có nhiều lúc nó có kết quả trái ngược với điều mình đã suy đoán, nó làm mình bực mình, không vui, nhưng nếu nó hay thì vẫn hay. Đứng ở một góc độ khác nhìn, nó vẫn vô cùng thú vị. Bẩm Hoàng thượng. Hoàng thượng có cùng lúc hai cô cát cát, hồn nhiên phá phách và dịu dàng dễ yêu. Đó là phúc khí của Hoàng thượng. Vậy thì sao không mở rộng vòng tay, rộng lượng khoan dung, để hưởng được cái phước thiên luân trời ban kia chứ?

Lời của Kỷ Hiểu Phong làm vua hoàn toàn tỉnh táo. Sau một lúc nghĩ ngợi, vua nói:

- Vâng, từ lâu rồi, trẫm cũng trực giác thấy, hai đứa nó thân thích với trẫm như đôi cánh tay, trẫm khó vui khi thiếu họ. Còn chuyện thật hay giả, bây giờ nghĩ lại mới thấy không quan trọng. Cái quan trọng nhất là tấm lòng thôi!

Ông Phước Luân nghe vua nói vậy, như trút hẳn nỗi lo quỳ xuống thưa:

- Bẩm Hoàng thượng, Tử Vy cô nương, từ lúc đỡ dao cho Hoàng thượng, sức khỏe suy sụp hẳn, lần này bị giam trong Tông Nhân Phủ e rằng sẽ bị suy kiệt hơn. Nếu Hoàng thượng đã khoan dung như vậy, sao chẳng khai ân ra lệnh thả họ ra đi?

Vua còn chưa biết quyết định thế nào thì Kỷ Hiểu Phong cũng bước tới sụp xuống:

- Bẩm Hoàng thượng. Thần thấy hai cát cát kia đều yếu đuối, đáng thương. Nhất là Tử Vy cô nương, bệnh cũ còn chưa dứt, không nên để ở ngục tối lâu như vậy!

Vua nghe nói hiểu ra, vội nói:

- Thôi được, các vị hiền khanh, hãy theo trẫm đến Tông Nhân Phủ ngay! Đích thân trẫm sẽ tha hai con a đầu đó!

Mọi người vội quỳ xuống:

- Tuân chỉ!

Nhưng ngay lúc đó, chợt thấy bọn quan binh chạy vào, quỳ xuống bẩm báo.

- Kính bẩm Hoàng thượng. Ngũ A Ca và huynh đệ nhà họ Phước đã đưa võ lâm cao thủ xông vào Tông Nhân Phủ cướp ngục, đưa ba nữ tội kia trốn thoát rồi ạ!

Vua nghe tái mặt:

- Cái gì? Bọn ngươi nói gì?

Ông Phước Luân cũng tái mặt. Ngay lúc đó có một vị quan mình bê bết máu, quỳ xuống trước mặt vua bẩm báo.

- Bẩm Hoàng thượng, Ngũ A Ca và huynh đệ nhà họ Phước đã giả thánh chỉ của Hoàng thượng, nói rằng Hoàng thượng có lệnh đưa mấy cát cát kia vào cung, thừa dịp bọn thần tiếp thánh chỉ, đả thương cai ngục và Lương đại nhân, cướp tù.

Vua nghe vậy giận dữ:

- Dám giả thánh chỉ, đả thương quan quân. Vậy là quá lắm. Bác Hằng, Ngạc Mẫn đâu...

- Dạ có thần!

- Hãy mang theo quân, đi bắt họ về đây!

Ông Phước Luân nghe vậy, quỳ xuống:

- Thần cũng xin thánh chỉ, đi bắt bọn tội phạm!

Vua quắc mắt:

- Cha con các người đã đồng mưu như vậy, còn bắt nỗi gì?

Ông Phước Luân dập đầu, thành khẩn:

- Thần không biết dạy con, tội thật đáng chết, nhưng không hề có chuyện đồng mưu. Xin Hoàng thượng hãy để thần đi bắt bọn họ, để tránh chuyện nghịch tử kháng chỉ trốn thoát!

Vua nghĩ cũng có lý, khoát tay:

- Thôi được, vậy thì hãy cùng đi bắt bọn chúng về đây, phải bắt sống tất cả nhé. Lần này trẫm sẽ trừng phạt nặng, các ngươi không ai xin xỏ gì cả nghe không? Thật là quá quắt, bọn chúng chẳng coi ai ra gì cả. Ta chẳng thể chịu được, phải xử trảm tất cả thôi.

QUỲNH DAO

Hoàn Châu Cát Cát

Phần III: Sau mưa trời lại sáng

Chương 33

Cùng lúc đó, một cỗ xe ngựa chạy nhanh ra khỏi thành. Người lái xe là Liễu Thanh và Liễu Hồng.

- Nhanh! Nhanh! Nhanh nào!

Ngọn roi vút ra, ngựa phóng như bay.

Trong xe là Tiểu Yến Tử, Kim Tỏa, Tử Vy trùm trong những chiếc áo dạ hành. Cả ba đều mệt cả nên nằm ngả nghiêng theo độ lắc của xe, bên cạnh họ là các bạn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái.

Tiểu Yến Tử tỉnh táo nhìn những người bạn thân của mình cảm động:

- Thật không ngời các bạn lại đến... cướp tù, giải thoát cho bọn tôi, nhưng mà... nhưng rồi từ đây về sau chúng ta sẽ làm gì đây?

Vĩnh Kỳ khẳng khái:

- Thì sẽ cùng các bạn đến tận chân trời góc bể vậy.

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Làm vậy sao được? Dù gì huynh cũng là A ca cơ mà?

- A Ca rồi sao? Ở trên cao hay dưới thấp, thì cũng cần phải có tình yêu. Vẫn cần cuộc sống lứa đôi như mọi người. Vẫn cần có muội.

Tiểu Yến Tử cảm động nước mắt rưng rưng:

- Ngũ A Ca! Những điều huynh vừa nói đã làm muội thấy ấm cả lòng, nhưng muội không thể đoạt mất đứa con trai mà Hoàng A Ma yêu quý nhất, đó là tội lỗi không thể dung thứ, vì vậy tốt hơn là huynh hãy quay về đi.

Tử Vy cũng lo lắng nhìn Nhĩ Khang:

- Còn huynh? Huynh cũng định không quay về nữa à?

Nhĩ Khang gật đầu:

- Lúc tính cướp ngục là đã quyết định. Đâu còn đường nào nữa để mà quay về?

Tử Vy nghe nói giật mình:

- Như vậy thì... gia đình huynh sẽ thế nào? Cha mẹ huynh? Chuyện này chắc sẽ khiến Hoàng thượng nổi trận lôi đình đấy!

Nhĩ Khang bực tức:

- Đừng nhắc gì đến Hoàng thượng nữa. Không ngờ ông ấy lại ác thế, giam cả máu thịt mình vào đại lao, rồi còn dùng cả cực hình. Huynh thấy tốt nhất không nên để muội gặp lại ông ấy nữa, người chẳng tình nghĩa gì cả.

Tử Vy lắc đầu:

- Nhưng mà... như vậy cha mẹ huynh sẽ bị liên lụy. Không được

đâu phải quay về thôi!

Nhĩ Thái nói:

- Tử Vy, Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa hãy yên tâm. Tôi chỉ đưa các bạn đi một đoạn đường, rồi giao các người lại cho Liễu Thanh, Liễu Hồng. Họ là bạn, sẽ bảo vệ được các người về Tế Nam để sống một cuộc đời mới. Còn tôi sẽ quay trở về kinh với Hoàng thượng và cha mẹ. Riêng Ngũ A Ca và Nhĩ Khang huynh chắc có lẽ họ sẽ đi theo các người.

Tử Vy giật mình:

- Thế... Thế nếu Hoàng thượng nổi giận thì sao?

Nhĩ Thái cười một hào phóng:

- Thì... một mình tôi chịu tội là đủ, có sao?

Xe chạy đế một cánh đồng hoang, Liễu Thanh, Liễu Hồng thấy đã vắng vẻ, cho ngựa dừng lại. Mọi người xuống xe, Nhĩ Thái nói:

- Thôi, đưa các người đến đây đủ rồi. Tôi quay về đây, mọi người nhớ bảo trọng.

Nhĩ Khang siết chặt tay Nhĩ Thái:

- Nhĩ Thái, huynh không ngờ đi lòng vòng rồi cũng quay về con đường này. Từ đây về sau, chuyện trả hiếu cha mẹ, trung với vua đều nhờ đệ cả. Ở giây phút này, huynh chẳng biết phải nói gì với đệ. Có điều có được một người đệ như đệ, huynh cảm thấy vô cùng kiêu hãnh.

Vĩnh Kỳ vỗ vai Nhĩ Thái, xúc động:

- Bây giờ có lẽ Hoàng A Ma hẳn đang nổi cơn thịnh nộ, vì vậy có quay về Nhĩ Thái hãy cẩn thận nhé.

Liễu Thanh, Liều Hồng bước tới. Liễu Thanh nói:

- Tôi nghĩ tới nghĩ lui mãi thấy làm thế này là không đúng, nếu chúng ta đã quyết định đi thì cùng đi. Tại sao người đi người ở? Đã làm to chuyện thế này thì không thể rút lui được. Nhĩ Thái khi quay về chắc sẽ chết và nếu Hoàng thượng mà không tha thì bọn ta có trốn đâu cũng chẳng an toàn.

Tử Vy suy nghĩ rồi nói:

- Hai huynh Nhĩ Thái, Nhĩ Khang. Thật muội không ngờ các huynh lại gan đến độ dám làm chuyện cướp ngục thế này. Chuyện này to lắm chứ không nhỏ, nhưng xảy ra rồi hốt lại cũng chẳng kịp. Lời của Liễu Thanh nói đúng. Nhĩ Thái mà quay về lần này, chẳng khác nào quay về miệng cọp. Dữ nhiều lành ít, tai vạ chẳng phải chỉ ụp xuống đầu Nhĩ Thái huynh mà còn vạ lây đến cả người khác. Vì vậy muội có đề nghị này, không biết quý vị có chịu nghe theo không?

Tiểu Yến Tử nôn nóng, nói ngay:

- Muốn gì thì nói ngay! Hay là Nhĩ Thái hãy cùng đi theo bọn này đi. Chứ nếu cứ chần chờ thế này, thì bọn lính kia đuổi theo làm sao chạy kịp. Chúng ta nên có phúc cùng hưởng có họa cùng chia thôi.

Nhĩ Thái lui ra sau, thái độ cao ngạo theo kiểu "Gió rít mãi hề, nước sông Dịch lạnh. Tráng sĩ một đi hề, quyết không về" của Kinh Kha, Nhĩ Thái nói với một cách tự tin:

- Các bạn hãy yên tâm đi đi, đừng do dự gì nữa, chỉ đổi một mạng tôi mà bốn người được hạnh phúc thì còn gì hơn. Tai họa đang đến rất gần. Phải có một người đứng ra nhận trách nhiệm. Lúc đó cha mẹ tôi chỉ mất một tôi, còn Nhĩ Khang huynh. Các bạn hãy dứt khoát đi đi chứ. Hoàng thượng hẳn nhân từ. Chưa hẳn tôi sẽ chết. Sau đó mình có cơ hội gặp lại nhau. Thôi tạm biệt!

Nhĩ Thái nói xong, quay người bỏ đi.

Tử Vy vội quay qua, nắm lấy Nhĩ Khang:

- Nhĩ Khang, thế này không được, chúng ta hãy cùng quay về thôi. Nhĩ Thái nói đúng. Hoàng thượng là người nhân từ chắc chúng ta cùng đến gặp Hoàng thượng tự thú, nhận lỗi của mình. Chuyện cướp ngục là chuyện làm bất đắc dĩ Hoàng thượng hẳn hiểu điều đó. Trước đây người cũng nào có nói là sẽ giết bọn muội đâu? Thà là đối diện với bão tố. Chứ không để một mình Nhĩ Thái gánh tội thay.

Nhĩ Khang nhìn theo Nhĩ Thái, lòng rối rắm. Tiểu Yến Tử thì khóc:

- Nếu Nhĩ Thái mà gặp phải chuyện gì không hay thì tôi sẽ ân hận suốt đời.

Kim Tỏa nói:

- Muội cũng vậy.

Mọi người nhìn nhau, chợt Nhĩ Khang nói:

- Vậy thì còn chờ gì nữa, tất cả bọn ta lên xe, Liễu Thanh Liễu Hồng thì ở lại để khỏi liên lụy, nhưng ơn các người, bọn này sẽ không quên đâu.

Tiểu Yến Tử ôm chầm lấy Liễu Hồng:

- Ai bảo đại ân chỉ để trong lòng, còn ta, ta xin cảm ơn các người một trăm lần, một vạn lần đây.

Rồi quay qua Liễu Thanh, Tiểu Yến Tử nói:

- Nếu ta mà không chết, ta sẽ phong vương cho ngươi. Ta nói thật đấy.

Liễu Thanh, Liễu Hồng lắc đầu:

- Chuyện cướp tù nào phải dễ dàng? Đã thành công sao các người còn quay lại nộp mạng. Các người có điên không?

- Hoàng thượng mà nổi cơn thịnh nộ lên, là tất cả các người đều chết chém!

Nhưng Tử Vy đã quyết định:

- Con người ai cũng chỉ chết một lần, nên sống thì phải sống oanh liệt xứng đáng. Chứ bây giờ vì sự an nguy của mình, mà để cho Nhĩ Thái và gia đình gánh nỗi khổ đau, thì sự sống của nào có nghĩa lý gì nữa? Sống chẳng bằng chết sướng hơn.

Nhĩ Khang tán đồng:

- Tử Vy nói đúng! Ta không nên tham sống mà sợ chết. Chuyện cướp ngục là chuyện bất đắc dĩ. Bây giờ quay về gánh lấy trách nhiệm đó là thượng sách.

Liễu Thanh, Liễu Hồng nhìn bọn Tiểu Yến Tử biết là họ đã quyết định chấp nhận, không có cách nào khuyên giải được,

đành nói:

- Vậy thì chúng tôi không biết nói gì hơn là chúc phúc cho các bạn. Chúc các bạn may mắn.

Và rồi tất cả lên xe. Nhĩ Khang ngồi vào chỗ lái giật dây cương. Chiếc xe quay thẳng về Bắc Kinh.

Liễu Thanh, Liễu Hồng đứng giữa đồng nội gió lộng, kêu to:

- Tạm biệt! Mong là chúng ta rồi sẽ có ngày gặp lại. Hãy gắng bảo trọng.

Xe đã đuổi kịp Nhĩ Thái, Nhĩ Khang dừng lại:

- Nhĩ Thái lên xe đi. Chúng tôi đã quyết định. Phúc cùng hưởng họa cùng chia. Tất cả cùng đối mặt với sự việc. Không ai được rút lui hết! Vì vậy không ai đi mà tất cả cùng ở lại!

Phước Luân, Bác Hằng, Ngạc Mẫn và đoàn quan quân vừa ra đến cổng thành đã thấy chiếc xe ngựa chở đám Tử Vy quay về.

Nhĩ Khang, Nhĩ Thái xuống ngựa quỳ trước mặt ông Phước

Luân:

- Để cha nhọc thân tìm, bọn con thật bất hiếu. Tụi con quay về đây là để chuẩn bị diện kiến Hoàng thượng xưng tội đây.

Vĩnh Kỳ nhảy xuống xe, chấp hai tay lại:

- Làm nhọc chúng thần lỗi hoàn toàn ở ta. Ta sẵn sàng theo các vị gặp Hoàng A Ma chịu tội đây.

Thế là một lúc sau, tất cả đã có mặt đầy đủ trước mặt vua. Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa thương tích đầy người, xốc xếch trong những chiếc áo rộng của Nhĩ Khang, Nhĩ Thái bước vào quỳ ngay xuống đất trước mặt vua. Phía sau là Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái...

Bác Hằng hành lễ với vua xong, bẩm báo:

- Thần và Ngạc Mẫn, Phước Luân vừa ra đến cổng thành là thấy bọn họ đánh xe trở về cung, nên vội đưa họ đến đây. Chuyện "cướp ngục" vừa qua hình như có uẩn khúc gì trong đó, nên họ mới hành động như vậy, xin Hoàng thượng minh xét.

Vua Càn Long nhìn xuống. Thấy bọn Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Kim Tỏa mình mẩy máu me, quần áo xốc xếch, hết sức ngạc nhiên hỏi:

- Ba người sao thế? Tại sao thương tích đầy người thế kia?

Tiểu Yến Tử không dằn được, nói:

- Hoàng A Ma ác thật! Thà giết quách chúng con đi, có đau chỉ đau một lần, đằng này lại đem chúng con nhốt vào cái chỗ vừa tối vừa ẩm, để gián cắn, chuột gậm, rồi tối lại oan hồn xuất hiện nhát bọn con, khiến bọn con ngồi chẳng dám ngồi, nằm chẳng dám nằm, như vậy còn chưa nói, đằng này còn sai cả tên tham quan họ Lương có hận thù với chúng con, đến đó tra khảo, bức cung. Tụi con không chịu ký, ra lệnh cho cai ngục đánh, đánh bằng roi để chúng con bị rách da rách thịt, đau đớn vô cùng. Hoàng A Ma. Bọn con từ lúc vào cung đến giờ, có làm điều gì không phải đâu, mà Hoàng A Ma lại căm thù, muốn giết bọn con như vậy? Trước đó, con đã sợ, con không muốn làm cát cát, nên đã nhiều lần tìm cách trốn ra khỏi cung. Con muốn đi luôn, nhưng lại không đành vì con thấy thương Hoàng A Ma. Chứ nếu con sớm biết Hoàng A Ma tàn nhẫn như vậy, thì con và Tử Vy đâu thèm đến đây để có một người cha hung dữ thế.

Vua kinh ngạc:

- Ai tra khảo bọn ngươi? Trẫm nào có lệnh bao giờ? Ai dám tự ý làm điều đó chứ?

- Thì tên tham quan họ Lương đó, ông ta bảo là phụng chỉ của Hoàng A Ma mà làm. Đây này, Hoàng A Ma xem!

Tiểu Yến Tử nói, rồi tự nhiên vạch vai ra cho vua xem. Trên vai và cổ cô nàng đầy vết roi. Không những thế, cả trên tay và chân nữa. Không dừng lại ở đó, Tiểu Yến Tử còn vạch tay của Kim Tỏa và Tử Vy cho vua xem để xác minh điều mình nói là thực, xong tiếp:

- Hoàng A Ma. Những vết thương này không hề ngụy tạo, không đánh sao bị thương? Có phải Hoàng A Ma định giết lần giết mòn chúng con bằng roi đòn. Tụi con nào có phạm lỗi lầm nào to tát để bị trừng phạt như vậy?

Vua nhìn bọn Yến Tử mà lòng đau nhói. Người tức giận hạ lệnh:

- Bác Hằng đâu, mau bắt tên quan họ Lương kia đến đây! Bắt

ngay!

- Tuân lệnh!

Bác Hằng vội đi ngay. Ba cô gái còn lại kéo thẳng nếp áo mình lại. Tử Vy bấy giờ mới dám nhìn lên, nói:

- Bẩm Hoàng thượng. Bọn con biết mình phạm phải nhiều tội tày trời, giả mạo thánh chỉ, đánh người cướp tù, tội cũ chưa trị chồng chất thêm tội mới, khó mà tha chết được nhưng khi lên xe chạy trốn ra được khỏi cổng thành. Bọn con lại đắn đo nghĩ lại và cuối cùng quyết định quay trở về, đối diện với lỗi lầm. Điều đó cho thấy chúng con vô cùng ăn năn, sám hối, biết lỗi. Khi trở về chúng con tin tưởng là với trái tim nhân từ của Hoàng thượng, kẻ biết lỗi sẽ được khoan dung, nếu không mà phải gánh tội chết, thì con xin Hoàng thượng hãy đặc ân cho, mà tha chết cho Ngũ A Ca và huynh đệ nhà họ Phước. Họ đã hành động chẳng qua là vì chúng con.

Vua Càn Long nghe Tử Vy nói, cơn giận nguôi hẳn, ông lắc đầu:

- Thôi đừng nói gì cả! Ta biết các ngươi bị tra khảo rất nặng, hãy về Thấu Phương Trai dưỡng thương đi, ta sẽ cho Thái y xuống

ngay! Còn tội sẽ xét sau.

Rồi vua ra lệnh cho thị vệ dời Thái y vào cung tức khắc. Tử Vy biết vua đã nguôi giận nhưng vẫn chưa đứng dậy, dập đầu tâu:

- Nếu Hoàng thượng không hứa là sẽ tha cho Ngũ A Ca và huynh đệ nhà họ Phước, thì Tử Vy này quyết quỳ ở đây chẳng đi đâu cả.

Vua châu mày:

- Dám giả thánh chỉ cướp ngục. Tội đó nghiêm trọng vô cùng, làm sao có thể tha thứ dễ vậy chứ? Sao ngươi bị thương trầm trọng vậy không lo dưỡng thương, mà cứ bày chuyện xin xỏ cho người khác? Vậy có đúng không? Tội ai làm người đó chịu, đừng xin gì cả. Ta không tha được đâu!

Ông Phước Luân nghe vậy, vội vã quỳ xuống, lệ hai hàng:

- Bẩm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng hãy nghĩ lại chuyện gia đình thần mấy đời trung quân mà khoan dung cho vì thần chỉ có hai thằng con trai duy nhất này thôi.

Nhĩ Khang thấy cha khóc vội quỳ xuống:

- Bẩm Hoàng thượng, chuyện cướp ngục của bọn thần tuy là trọng tội nhưng đó là vạn bất đắc dĩ, vì nếu không đến kịp, chưa chắc giờ cả ba Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa còn sống.

Vĩnh Kỳ cũng quỳ xuống nói thêm:

- Hoàng A Ma! Khi bọn con xông vào ngục thì thấy cả ba Tiểu Yến Tử, Tử Vy và Kim Tỏa đều bị treo trên cao. Cai ngục thì dùng roi sắt tẩm nước muối, đang đánh xối xả vào người. Họ là đàn bà con gái mà lại bị tra khảo tàn nhẫn vậy, nếu chuyện này mà lọt ra ngoài thì còn gì là sĩ diện nhà Đại Thanh ta?

Nhĩ Thái cũng tiếp lời:

- Ba cô gái này không phạm gì trọng tội. Một lại là "Hoàn Châu cát cát" một là "cành vàng lá ngọc". Sự thật chưa sáng tỏ mà đã sử dụng cực hình. Có phải là muốn giết người diệt khẩu không?

Hào khí Tiểu Yến Tử lại nổi lên, nhảy vào, khẳng khái:

- Bẩm Hoàng A Ma! Tất cả những sự việc xảy ra hôm nay, đều

do con gây ra cả. Tội con làm con chịu, xin Hoàng A Ma tha chết cho những người vô tội này, chỉ lấy đầu con thôi!

Vua trợn mắt nhìn Tiểu Yến Tử:

- Bộ con tưởng ta không dám lấy đầu ngươi sao? Đụng tí là đem đầu ra thế? Đúng như điều ngươi đã nói, toàn bộ vấn đề ở đây đều là do ngươi gây ra. Nếu ngươi không giả mạo làm cát cát thì đâu có chuyện gì xảy ra? Ta biết là tội ngươi rất nặng!

Rồi vua mím môi gật gù:

- Thôi được, nếu ngươi muốn được chết thế cho mọi người, thì ta cũng cố hoàn thành ước nguyện của ngươi.

Và nhìn ra ngoài nói:

- Người đâu! Hãy đưa Hoàn Châu cát cát ra chém ngay!

Vua vừa ban lệnh là nhóm thị vệ đã ùa vào. Vĩnh Kỳ sợ hãi kêu lên:

- Hoàng A Ma! Xin hãy khoan dung cho!

Kỷ Hiểu Phong và các đại thần khác cũng đồng loạt quỳ xuống tâu:

- Xin Hoàng thượng khai ân!

Tử Vy vừa khóc vừa nói:

- Bẩm Hoàng thượng! Hoàng thượng đã quên lời hứa hôm trước với con rồi ư? Bất luận Tiểu Yến Tử có làm điều gì không phải, thì đều không bắt tội chết. Không phải Hoàng thượng quên rồi?

Vua nói:

- Ta nói là không bắt tội chết, nhưng đằng này Tiểu Yến Tử lại tự nguyện chết thay cơ mà!

Tử Vy, Nhĩ Thái, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ vội sụp xuống:

- Chúng con xin được chết, chứ không để người khác chết thay!

Vua trừng mắt:

- Các ngươi muốn thách thức ta ư? Các ngươi tưởng ta không dám giết các ngươi à?

Tử Vy nhìn lên với đôi mắt đầy lệ:

- Bẩm Hoàng thượng, chúng con quay về đây là biết chắc điều gì đang chờ mình. Chúng con đã nạp mình. Bây giờ chỉ còn chờ sự khoan dung của Hoàng thượng thôi. Con nghĩ là Hoàng thượng sẽ không giết...

Vua Càn Long nhìn vào mắt đầy lệ của Tử Vy, chợt thấy mình như một kẻ tự kỷ, vô tình, bạc bẽo. Và tự ái cũng xẹp xuống. Tiểu Yến Tử thì nghĩ là mình chắc chắn phải chết chém, nên bất chấp tất cả nói:

- Bẩm Hoàng A Ma! Ngay chính con, Hoàng A Ma cũng nào có thừa nhận. Hoàng A Ma chỉ hạ chỉ cho thiên hạ biết con chỉ là "nghĩa nữ" thôi. Mà nếu chỉ là "con nuôi" thì đương nhiên không phải là cát cát thật. Vậy thì nói con là giả danh cát cát. Điều đó đâu đúng? Hoàn toàn không đúng!

Vua chỉ chưa biết trả lời Tiểu Yến Tử sao, thì Bác Hằng đã lôi tên Lương đại nhân vào, trên người hắn còn đầy vết băng bó.

Lương đại nhân vừa trông thấy vua, đã vội vã quỳ xuống:

- Hoàng thượng, xin khai ân... tha mạng.

Vua vừa thấy hắn đã nổi cơn thịnh nộ quát:

- Ai cho phép các ngươi tra tấn Tiểu Yến Tử? Nói?

- Dạ... dạ... là Hoàng thượng ạ.

- Cái gì mà Hoàng thượng? Ta ra lệnh cho ngươi từ bao giờ?

- Dạ... dạ... mật lệnh trong cung... Bắt bọn họ phải ký nhận tội... Và sau khi nhận tội thì...

- Thì thế nào?

- Dạ giết ngay không cần báo!

- Thế lệnh của ai? Mật chỉ ở đâu?

- Dạ... dạ... chỉ nói miệng.

- Nói miệng à? Ai truyền miệng cho ngươi?

- Dạ... hạ thần không dám nói... không dám nói... của một thái giám.

Vua Càn Long giận dữ, quay qua:

- Bác Hằng đâu, đem cái tay Lương Đình Quế này ra chém ngay.

Lương Đình Quế kêu lên như bị chọc tiết.

- Không có chứng cớ, sao lại giết tôi? Hoàng thượng xin hãy khai ân.

Lúc đó Kỷ Hiểu Phong bước vào, lấy ra ba tờ khẩu cung đã viết sẵn, đưa cho vua:

- Bẩm Hoàng thượng, đây là những thứ thần tịch thu được khi khám Tông Nhân Phủ.

Vua cầm lên đọc, càng đọc càng giận dữ, người đút những tờ khẩu cung vào người, rồi ra lệnh:

- Lập tức chém. Sau đó xét nhà hắn. Còn chứng cứ ư? Vết thương đầy trên người ba cô gái này chưa đủ ư?

Bác Hằng quỳ xuống:

- Thần tuân chỉ!

Và thế là tên Lương Đình Quế được lôi ra ngoài. Rồi đời một tên tham quan.

Sau đó vua quay qua những người đang quỳ xuống đất:

- Thôi tất cả hãy đứng dậy đi! Các người đã gây sự khiến ta đau cả đầu. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái còn chờ gì mà không gọi Thái y vào để chữa chạy cho mấy đứa con gái này chứ?

Tiểu Yến Tử thấy được tha, mừng quá nhảy nhỏm lên:

- Hoàng A Ma! Có phải Hoàng A Ma không giết con nữa ư?

- Ngươi già mồm lẻo mép vậy, ta giết ngươi để phải mang tiếng à?

Tiểu Yến Tử còn nghi ngờ:

- Thế... thế có nghĩa là Hoàng A Ma cũng tha tội cho tất cả chứ?

Vua nhìn Tiểu Yến Tử nói:

- Trẫm bị các ngươi uy hiếp, muốn giết thì ta giết cả sáu đứa nhưng đã lỡ hứa là không giết con, thành thử đành tha chết luôn cho họ thôi.

Rồi quay qua Tử Vy, nói một cách trìu mến:

- Tử Vy, con thật ghê gớm. Con chỉ sử dụng một chiêu mà hóa giải được hết tội cho mọi người.

Tử Vy nhìn vua, sung sướng:

- Con biết là rồi sẽ được tha mà. Sẽ được Hoàng thượng khoan dung.

Nói xong, có lẽ vì quá kiệt sức, ngã xuống và không còn biết gì nữa.

Nhĩ Khang hoảng hốt, nhảy tới:

- Tử Vy! Tử Vy!

Nhưng vua Càn Long đã nhanh hơn, người bế Tử Vy lên hét:

- Thái y! Thái y đâu! Mau mau đến đây cứu con gái của trẫm xem nào!

Vua bứt rứt nhìn Tử Vy nằm trên giường bệnh.

Phải, Tử Vy đó. Đã được các nô tỳ thay áo, chải tóc lại gọn gàng. Thái y cũng đã xem bệnh qua. Tất cả những vết thương trên người, đặc biệt được chính Lệnh Phi xoa thuốc. Vy cũng đã được uống thuốc, nên sốt đã hạ. Có điều cơn mê như vẫn chưa lùi. Thái y nói đó là vì "bệnh cũ phối hợp với bệnh mới, khiến cơ thể khó đề kháng được". Vua cứ nhìn con gái trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lòng xót xa, hối hận. Bây giờ người mới thấy là mình quả vô tình. Đây là lần thứ hai ông cạnh bên giường bệnh Tử Vy, sau lần cô gái đỡ dao cho mình cứ ở đấy chờ đợi Tử Vy tỉnh lại, lòng rối bời, mà lời của Tử Vy như cứ lảng vảng bên tai, như trách móc.

- Bẩm Hoàng thượng. Người ngự trên cao, quen được mọi người tâng phục quý trọng, nên có thể không quen với những chân tình bình thường chăng?

Đúng rồi. Ta lúc nào cũng ngự ở trên cao. Chỉ biết được tuân thủ chiều chuộng quen rồi. Nên rất dễ nổi nóng, đụng một tí là kết tội "khi quân" nhốt vào ngục! Nếu ta không là vua, thì Tử Vy nào có đến nỗi này. Thật tội!

Vua ngồi đấy, lúc này ông không còn là vị vua khó tánh nữa, mà chỉ là một người cha đang sốt ruột vì con.

Tử Vy vẫn nằm mê, cả Thấu Phương Trai lo lắng. Nhất là Kim Tỏa và Tiểu Yến Tử. Họ lâm râm cầu nguyện chứ chẳng biết làm sao hơn.

Còn Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ ở ngoài cũng bồn chồn lo lắng không kém.

Và rồi sự nguyện cầu của bọn trẻ hình như cũng khiến trời xanh cảm động, rồi Tử Vy cũng tỉnh.

Vừa mở mắt, Tử Vy chạm ngay cái thần sắc lo âu của vua ngồi bên cạnh giường. Nàng tuy không nhớ chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy vua vội nhổm dậy:

- Bẩm Hoàng thượng!

Lệnh Phi mau mắn dằng Tử Vy xuống, sung sướng reo:

- Ồ! Tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Thái y ơi có phải tỉnh lại là chẳng có vấn đề gì cả ư?

Tiểu Yến Tử nghe nói chạy vội đến, nắm lấy vai Tử Vy, vừa lắc vừa khóc:

- Ngươi tỉnh rồi ư? Tỉnh thật rồi chứ? Ngươi đừng có dọa ta bằng cách này mãi nghe. Ta rất nhát gan. Đâu phải chỉ một mình ngươi bị đòn. Cả hai đứa ta cũng bị, sao ngươi lại yếu đuối như vậy?

Thái y bước tới can:

- Đừng có lắc mạnh bệnh nhân như vậy, cô ấy còn yếu, động mạnh không tốt đâu.

Rồi bắt mạch cho Tử Vy xong, quay qua vua nói:

- Mạch đã điều hòa, không nguy hiểm nữa rồi. Uống thuốc vào sẽ dần dân hồi phục thôi! Để thần bảo bọn họ nấu thuốc mới.

Rồi ông quay qua ra lệnh cho A đầu mang thuốc đi sắc ngay.

Tiểu Yến Tử nghe Thái y nói Tử Vy đã thoát hiểm. Vội bỏ Tử Vy ở đó, chạy bay ra ngoài báo tin vui cho bọn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang.

- "Hắn" tỉnh rồi, tỉnh rồi! Thái y đã nói không có gì phải lo nữa!

Nhĩ Khang bước tới bên cửa sổ nhìn vào. Nỗi lo vơi hẳn "Cảm ơn Trời Phật". Chàng lẩm bẩm và tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Tiểu Yến Tử báo tin xong lại "bay" trở lại phòng.

Cả phòng bây giờ thật nhộn nhịp. Người vào kẻ ra. Vua nãy giờ yên lặng nhìn con gái, chợt nghẹn giọng nói:

- Tội nghiệp con tôi! Hẳn con... con còn đau lắm? Phải không?

Tử Vy nghe vua gọi mình là con, cảm động muốn ngừng thở. Lúc đó Kim Tỏa đã mang thuốc sắc xong vào.

- Tiểu thơ, thuốc đã xong rồi đây, cô hãy ngồi dậy uống ngay đi!

Lệnh Phi đỡ Tử Vy dậy, Kim Tỏa kề chén thuốc sát miệng Tử Vy, nhưng Lệnh Phi cản lại:

- Để ta một mình. Ngươi và Tiểu Yến Tử đều bị thương, ở yên tịnh dưỡng vậy.

Tiểu Yến Tử nghe vậy cảm động:

- Tụi con biết, nhưng để Tử Vy uống thuốc xong, chúng con sẽ quay về phòng.

Tử Vy lúc đó cũng tỉnh táo phần nào, vội nói:

- Con khỏe lắm rồi. Tự uống thuốc một mình được. Con thật là không phải, lần nào cũng khiến cho mọi người phải bận tâm.

Vua thấy Tử Vy vừa mới khỏe đã khiêm tốn như vậy, càng thương cảm. Vội đỡ lấy chén thuốc trên tay Lệnh Phi, nhìn Tử Vy nói:

- Chẳng nên cãi lời. Thái y nói vết thương cũ trên người con chưa lành, giờ lại thêm thương tích mới nên rất nguy hiểm, phải tịnh dưỡng cẩn thận.

Rồi quay qua Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa:

- Cả các ngươi cũng vậy, nên quay về phòng uống thuốc nghỉ ngơi đi! Còn chuyện ở đây có ta và những người khác lo.

Vua phụ Lệnh Phi nâng người Tử Vy lên tận tay tiếp từng muỗng thuốc cho Tử Vy uống. Tử Vy không dám tin đây là sự thật, cảm giác như nằm mơ, một giấc mơ thật đẹp. Vừa uống thuốc, Tử Vy vừa nghẹn ngào nói:

- Bẩm Hoàng thượng, người có biết không? Khi Tiểu Yến Tử lần đầu tiên trốn được ra khỏi hoàng cung, đến gặp con, nói bị Hoàng thượng nhìn lầm là cát cát. Còn tự tay bưng thuốc cho tỉ tỉ ấy uống, con đã buồn vô cùng. Đau khổ muốn chết đi được, nghĩ là mình không còn cơ hội để được nhìn cha nữa. Và bấy giờ con

nghĩ, nếu con mà được Hoàng thượng cũng tự tay đưa thuốc cho uống thế này, có chết con cũng mãn nguyện. Cái hy vọng gần như tuyệt vọng kia không ngờ hôm nay con cũng được hưởng, thế này con mãn nguyện lắm rồi!

Vua nghe nói xúc động khôn cùng:

- Thôi bây giờ đừng có chết nữa. Vì mỗi lần ngươi ngất đi là ta muốn đứng cả tim!

Tử Vy gật đầu:

- Vâng, từ đây về sau con sẽ không để Hoàng thượng bận tâm. Con sẽ cố gắng khỏe mạnh, sống vui.

Mọi người nhìn cảnh vua cho Tử Vy uống thuốc hết sức cảm động. Ai cũng muốn rơi nước mắt. Cả Nhĩ Khang, Nhĩ Thái và Vĩnh Kỳ đứng bên ngoài cũng ứa lệ. Khang nghĩ cái tình cảm mà Tử Vy có được ngày nay đâu phải dễ dàng mà có, mà nó đã được đánh đổi bằng cả tính mệnh cuộc đời.

Vua cho Tử Vy uống thuốc xong, ngồi xa xa nhìn. Chợt nhiên, ông phát hiện một điều mà lâu nay ông chẳng để ý. Đó là Tử Vy

giống hệt Hạ Vũ Hà. Cũng có thể là như Vũ Hà đã có lần nói.

- Thiếp trong tim chàng như cơn gió thoảng. Chàng đến với thiếp tựa cánh chuồn chuồn chỉ tạm dừng cánh lúc bay xa.

Nghĩ đến điều đó. Vua chợt thấy bức rứt, tội lỗi. Vua chậm rãi nói:

- Tử Vy này, con hẳn đợi cái ngày hôm nay lâu lắm rồi phải không? Thật tội. Muốn có ngày hôm nay, con phải trả bằng bao nhiêu máu và nước mắt, bao nhiêu thương tích đau đớn. Tất cả lỗi tại trẫm cả. Bây giờ trẫm nghĩ lại, trẫm thấy mấy lượt con đã ám chỉ tỏ bày mà ta nào có hiểu ra. Trẫm chỉ thấy con kỳ bí như một dấu hỏi lớn. Còn cái hôm mà ta đưa con đi giam ở Tông Nhân Phủ, là cái hôm ta quá buồn phiền, rồi có sự nói vào của Hoàng hậu nữa. Trong rối rắm ta đã quyết định sai lầm. Tử Vy! Ý trẫm chỉ muốn là răn đe các con một chút, chớ đâu có ngờ việc đó lại đẩy các con vào miệng cọp. Trẫm thấy ra, vì trẫm mà con hết bị thương tích này đến thương tích khác. Càng nghĩ đến càng thấy đau lòng, tội nghiệp con.

Tử Vy nghe vua nói cảm động muốn khóc, nhưng cũng sung sướng vô cùng:

- Hoàng thượng, xin người đừng buồn, nếu để có ngày nay mà con phải trả giá cao hơn thì con cũng sẵn sàng chấp nhận.

Vua gật gù, xúc động, rồi hỏi:

- Sao mãi đến giờ này con vẫn gọi ta là Hoàng thượng, không thể thay đổi cách xưng hô được ư?

Tử Vy bối rối:

- Dạ con không dám vì không biết là Hoàng thượng có chấp nhận con hay không?

Vua càng cảm động hơn, nhưng chỉ nói:

- Cái con nhỏ này... sao ngu vậy. Ta có được một đứa con như ngươi, giỏi cả cầm kỳ thi họa thế này, còn mơ gì hơn. Con là bản sao của trẫm. Con biết hết mọi thứ. Trẫm không nhận con thì nhận ai nữa chứ?

Tử Vy rơi nước mắt kêu lên:

- Hoàng A Ma!

Vua nghe gọi, dang hai tay ra đón Tử Vy vào lòng. Bây giờ thật sự mới là cảm giác tuyệt vời - Tình phụ tử.

Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa đứng gần đó chứng kiến đột nhiên khóc òa. Rồi hai đứa ôm chặt nhau.

- Vậy là Tử Vy đã tìm được cha, bao nhiêu công chờ đợi, bao nhiêu mong mỏi rồi cũng đạt! Tội nghiệp tiểu thơ tôi!

Tiểu Yến Tử cũng nói:

- Tôi sẽ trả chức danh cát cát lại cho Tử Vy! Tôi không cần chức danh này nữa đâu! Chẳng sung sướng gì!

Quay qua vua và Tử Vy. Tiểu Yến Tử nói:

- Hoàng A Ma! Từ trước đến giờ con đã gây nên biết bao nhiêu điều phiền muộn, sai lầm cho Hoàng A Ma. Nhưng cuối cùng con cũng đã trả được Tử Vy cho Hoàng A Ma rồi đấy! Tất cả lỗi lầm cũ xin Hoàng A Ma tha cho!

Vua gật gù:

- Coi như con đã đoái công chuộc tội. Bây giờ thì trẫm mới hiểu tại sao trước kia con cứ sợ bị mất đầu, giờ thì coi như đầu con còn vững lắm, không mất nữa đâu!

Lệnh Phi lúc đó ra lệnh cho đám nô tỳ:

- Các ngươi còn chờ gì mà chẳng quỳ xuống tham kiến Tử Vy cát cát đi?

Minh Nguyệt, Thể Hà, Lạp Mai, Đông Tuyết, Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử... Tất cả xúm lại, quỳ trước giường tung hô:

- Nô tài tham kiến Tử Vy cát cát. Cát cát thiên tuế! Thiên tuế!

Bên ngoài Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái vỗ tay vào nhau:

- Cô ấy đã đạt được điều mình mong muốn!

- Cô ấy đã thành công!

- Tử Vy đã thành công!

Chương kết

Nhưng cũng ngay lúc đó. Ngoài sân có tiếng chân nhiều người đi tới. Rồi tiếng thái giám đi trước báo:

- Hoàng hậu giá lâm!

Tử Vy nghe nói tái mặt. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ cũng căng thẳng theo.

Đúng vậy, Hoàng hậu dẫn theo Dung ma ma và một đám thái giám, cung nữ theo hầu, đang bước vào Thấu Phương Trai.

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Nhĩ Thái vội quỳ xuống tung hô:

- Hoàng Ngạc nương kiết tường!

- Thần Phước Nhĩ Khang, Phước Nhĩ Thái tham kiến Hoàng hậu nương nương. Chúc Hoàng hậu nương nương kiết tường.

Hoàng hậu vừa trông thấy cả ba, đã nổi máu xung thiên lớn tiếng:

- Thì ra cả ba đều ở đây? Sao chuyện cướp tù vui chứ?

Vua Càn Long, Lệnh Phi và đám cận thần bước ra, Hoàng hậu chưa kịp nói gì thì nhà vua đã trừng mắt nói:

- Hoàng hậu! Khanh đến đây kịp lúc lắm. Nếu khanh không đến có lẽ ta đã sang Khôn Ninh cung tìm khanh!

Hoàng hậu liếc qua thấy có Lệnh Phi bên cạnh vua, trong khi đó Tiểu Yến Tử và Kim Tỏa lại đứng lấp ló nơi cửa phòng, mà chẳng ra nghinh tiếp, đã bực mình, bà nhìn quanh rồi cất cao giọng hỏi:

- Bẩm Hoàng thượng, có phải hôm nay ở Thấu Phương Trai này có "đại hội gia đình" không?

Vua cũng cao giọng không kém:

- Hoàng hậu nói chí phải. Trẫm vừa nhìn nhận Tử Vy. Hiện nó là cát cát của trẫm đấy!

Hoàng hậu tức giận ra mặt:

- Hoàng thượng! Sao lại nhận bừa cát cát vậy? Hoàng thượng có biết mình đang làm gì không chứ?

- Sao lại không? Ta vậy đó! Chỉ cần thấy thích là bất kể một đứa con gái nào trong dân gian, không có cha, ta đều nhận làm cát cát được. Ngay cả Tiểu Yến Tử, khanh không nghe nó nói ư? "Không vì đó là người thân mà ta mới nhận là thân. Không vì đó là con ruột ta mới xem như con ta được". Đấy! Nếu Hoàng hậu mà có được cái quan niệm sống đó, mới đáng gọi là Hoàng hậu! Là mẫu nghi thiên hạ!

Hoàng hậu bực tức:

- Hẳn là thiếp phải một lần nữa nói lời trung ngôn thôi!

Vua nghe vậy nổi giận:

- Khanh hãy dẹp hết cái "Trung ngôn nghịch nhĩ" của khanh lại đi. Bằng không sẽ phải hối hận đấy! Ta không muốn nghe nữa.

Hoàng hậu không khoan nhượng:

- Thần thiếp không bao giờ hối hận. Thà chết chứ không muốn để Hoàng thượng bị bọn tiểu nhân lừa dối. Hoàng thượng hãy suy nghĩ sáng suốt đi, đừng có để hai đứa con gái có lý lịch bất minh kia làm điên đảo. Ngũ A Ca cướp ngục! Hoàng thượng không trừng phạt! Huynh đệ nhà họ Phước giả thánh chỉ cướp tù. Hoàng thượng cũng bỏ qua. Trái lại còn chém đầu trung thần Lương Đình Quế. Như vậy là phải thành trái, trái thành phải. Có phải sẽ để dư luận sau này cười chê không?

Vua nghe Hoàng hậu nói, vỗ bàn:

- Nói bậy!

Hoàng hậu vẫn bướng:

- Hay là bây giờ Hoàng thượng cũng muốn chém cả đầu thần thiếp nữa?

Vua lấy trong người ra, ba tờ khẩu cung lập sẵn, ném lên bàn nói:

- Cái này là mật lệnh của khanh phải không? Khanh muốn tóm gọn tất cả những người mà khanh không ưa chứ gì? Khanh thật là ác, quá lắm! Trẫm không chém đầu khanh, vì khanh là Hoàng hậu. Nhưng bản chất hẹp hòi nhỏ nhoi của khanh, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích kia thì quá ác. Đúng ra với cái tội đó, trẫm có thể truất phế khanh, nhưng trẫm không làm. Trẫm muốn để khanh vào Tông Nhân Phủ, ở đấy sẽ truy cứu công án này. Nghe nói nơi đó vừa dơ bẩn, vừa tối, rắn rết, chuột bọ đủ cả. Khanh và Dung ma ma đến đó nếm mùi để biết tù tội nó khổ thế nào, hầu đừng động tí là bắt người vào Tông Nhân Phủ!

Hoàng hậu nghe nói tái mặt, Dung ma ma thì run rẩy, bà ta nắm lấy chéo áo của Hoàng hậu nói:

- Hoàng hậu! Xin đừng đôi co với Hoàng thượng nữa, hai mươi năm tình nghĩa vợ chồng, trăm năm cùng chung chăn gối. Đó là phúc phần. Hãy cố nhịn nhục mà hưởng, rắc rối chỉ thiệt thôi!

Rồi quỳ xuống trước mặt vua, bà vừa khóc vừa nói:

- Bẩm Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng hiểu cho. Cá tính của nương nương là vậy. Hoàng thượng hẳn đã biết nhưng Hoàng hậu là người tốt, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến sự an nguy của Hoàng thượng mới hành động như vậy thôi.

Vua khoát tay lạnh lùng:

- Những điều này, trẫm đã nghe nói nhàm tai rồi. Vì vậy ta quyết định Hoàng hậu! Ngày mai khanh phải đến Tông Nhân Phủ!

- Thần thiếp phạm tội gì?

- Phạm tội gì ư? Bảo thái giám giả thánh chỉ, mật lệnh cho Lương Đình Quế tra khảo hai cát cát, một a đầu, lại còn cấu kết mưu hại Lệnh Phi, Phước Luân... Bao nhiêu thứ đó còn chưa đủ ư? Còn chờ gì nữa?

Hoàng hậu nghe vua kết tội giật mình, chối:

- Thần thiếp nào có hạ lệnh cho Lương Đình Quế tra khảo bọn họ, chỉ truyền miệng là phải kết thúc trọng án nhanh, thế thôi, còn tất cả là tại Lương Đình Quế tự ý hành động cả.

Vua lạnh lùng:

- Tiếc là bây giờ hắn đã chết nên chẳng còn ai đối chứng!

Hoàng hậu thấy thái độ của vua, biết là "ân đã đoạn và tình đã dứt" Rồi nghĩ đến cảnh tối tăm ngục tù ở Tông Nhân Phủ. Vào đó là coi như đã vào lãnh cung, nên chống trả quyết liệt.

- Cứ cho rằng đó là lời truyền miệng của thiếp. Nhưng việc làm đó thiếp cũng chỉ vì Hoàng thượng trừ hại mà thôi.

Lời của Hoàng hậu càng khiến vua giận dữ:

- Đến nước này mà khanh còn nói như vậy ư? Vậy là hết thuốc chữa rồi, không phạt khanh là không được.

Nói rồi, vua quay ra sau:

- Nhĩ Khang!

- Dạ có thần.

- Hãy đưa Hoàng hậu đến Tông Nhân Phủ nhốt lại cho ta!

Nhĩ Khang đứng yên không dám hành động. Vĩnh Kỳ và Nhĩ Thái cũng ngơ ngác. Vua thấy vậy càng giận hơn.

- Tại sao ta bảo mà mi lại đứng yên đó? Lần trước Tử Vy bị bà ấy dùng kim đâm cả người. Lần này lại cho thuộc hạ dùng roi sắt đánh không thương tiếc. Con người nhẫn tâm như vậy, làm sao còn tư cách để làm Hoàng hậu nữa chứ! Đây là người đàn bà cực ác. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái bọn ngươi hãy đưa bà ta đến Tông Nhân Phủ ngay đi, không được chậm trễ, trẫm ra lệnh đấy!

Bấy giờ mọi người mới biết là vua ra lệnh thật. Không khí căng thẳng. Bởi vì ai cũng biết Hoàng hậu ở vị trí Quốc mẫu chỉ kém vua, đâu thể tùy ý kết tội. Hoàng hậu mà bị cho vào tù, là cung đình có thể đại loạn đến nơi.

Vĩnh Kỳ vội quỳ xuống, thành khẩn:

- Xin Hoàng A Ma bớt giận cho. Hoàng Ngạc nương dù gì cũng là Quốc mẫu, có làm sai thế nào cũng không nên xử lý như thế. Triều Đại Thanh của chúng ta từ nào đến giờ chưa có một Hoàng hậu nào bị đưa vào Tông Nhân Phủ. Vả lại Thập Nhị A Ca cũng còn nhỏ quá, không thể sống xa mẹ ruột. Vì vậy con xin Hoàng

A Ma nể tình suy xét cho.

Dung ma ma cũng dập đầu:

- Xin Hoàng thượng bớt giận! Xin Hoàng thượng bớt giận!

Trong khi Hoàng hậu nghe vua, mỗi lời nói ra đều chỉ trách móc, đều là kết án. Ngôn ngữ lạnh lùng chẳng giống như lời nói giữa chồng với vợ. Biết là lòng vua đã lạnh. Nên cả lời xin tội giùm của Vĩnh Kỳ mới bị gạt phăng. Vừa tuyệt vọng, vừa đau khổ. Bà nhìn quanh, chợt thấy trên bàn có một giỏ may, trong đó có đủ vải lụa, kim may và kéo. Thế là bà trờ đến, chụp ngay chiếc kéo, mọi người còn đang kinh ngạc không biết bà định làm gì. Nhĩ Khang, Nhĩ Thái thì nhanh chân bước tới cản trước mặt vua, trong khi vua hốt hoảng:

- Hoàng hậu! Khanh định làm gì đấy?

Hoàng hậu cầm kéo lên, chẳng phải để đâm ai cả, mà quay lại tự cắt lấy mái tóc của mình. Vừa cắt vừa hét:

- "Trung ngôn nghịch nhĩ" không nghe. Vậy thì ta bỏ đi tu khuất cho rồi! Ở đây làm gì?

Mọi người đứng đó đều sững sờ. Dung ma ma nhảy tới cố chụp lấy chiếc kéo giằng lại:

- Hoàng hậu! Làm gì phải khổ thân như vậy? Tự dày vò mình chẳng ích lợi gì! Hoàng hậu làm thế chỉ một mình Dung ma ma này khổ thôi!

Vĩnh Kỳ cũng nói:

- Hoàng hậu ơi! Đừng nên thế! Cắt tóc rồi Hoàng hậu sẽ nói sao với thần dân?

Và cũng nhảy vào giật lấy chiếc kéo. Khiến tất cả đều ngã nhoài xuống đất. Cuối cùng rồi chiếc kéo cũng được giữ lại. Dung ma ma bị thương ở tay, còn Hoàng hậu thì như điên như dại. Tóc lại bị cắt ngắn mấy đoạn.

Cả phòng như bị náo động hẳn lên. Tử Vy tới quỳ trước Hoàng hậu một cách tự tin, ôn tồn nói:

- Bẩm Hoàng hậu nương nương. Con biết, trong giờ phút này Hoàng hậu rất giận, rất thù con. Nhưng con tin rằng, rồi có một

ngày nào đó Hoàng hậu sẽ hiểu ra, yêu con, thích con hơn.

Mọi người căng thẳng chờ phản ứng của Hoàng hậu, nhưng chỉ thấy người đưa mắt ngây dại nhìn Tử Vy. Người như hiểu ra. Cái cô cát cát lai lịch bất minh này, có một sức mạnh thu hút vô hình mà mình không phải là địch thủ. Nhưng chuyện đến nước này coi như không cứu vãn được nữa, tự mình đã đánh bại mình. Mái tóc đối với người Mãn là tượng trưng cho cái gì cao quý vô biên cũng bị đánh mất. Giống như quyền lực cũng bị đánh mất. Bà chợt thấy hối tiếc. Mới thấy mình nông nổi. Rồi thời gian tới đây. Nơi Tông Nhân Phủ lạnh lẽo sẽ phải sống ra sao? Nghĩ đến chuyện đó, bà chợt ôm mặt khóc òa.

Tử Vy bạo dạn quấn lại mái tóc cho Hoàng hậu, rồi quay qua Dung ma ma:

- Dung ma ma! Xin bà hãy chăm sóc chu đáo cho Hoàng hậu nhé!

Rồi quay qua vua Càn Long. Tử Vy sụp xuống nói:

- Hoàng A Ma! Người vừa chấp nhận con! Trong cái nỗi vui này xin người hãy vì con mà tích đức, hãy tha thứ một lần cho Hoàng

hậu. Đừng giận người nữa. Nơi gọi là Tông Nhân Phủ kia, đã từng có hai cát cát bị đưa vào. Nơi đó không tốt đâu, đừng để Hoàng hậu vào đấy. Ân trạch của Hoàng thượng ban bố khắp nơi. Không vì người thân mà thân, không vì con ruột mới coi như con mình. Há chi Hoàng hậu lại là người vợ đã thắm tình phu thê của Hoàng thượng. Hãy hứa với con đi. Coi đấy là quà tặng con, thì Tử Vy này vô cùng tạ ơn Hoàng A Ma.

Vua đăm đăm nhìn Tử Vy, không tin được là Tử Vy lại rộng lượng như vậy.

Và không phải chỉ một mình vua, mà tất cả những người có mặt tại đấy đều bị cái nghĩa khí cao quý của Tử Vy chinh phục.

Hoàng hậu và Dung ma ma tiếp tục khóc và như nghĩ ra, Dung ma ma quay qua sụp xuống lạy tạ Tử Vy.

Trở lại câu chuyện của chúng ta. Hôm ấy vua cùng Nhĩ Khang, Nhĩ Thái, Vĩnh Kỳ đi dạo trong hoa viên. Người tuy sảng khoái, nhưng nghĩ đến chuyện cướp tù vẫn bực mình không vui.

- Cái chuyện "cướp tù" đó, trẫm không nhắc đến nữa, nhưng cả ba từ đây về sau, cố mà tự kiềm chế một chút. Đừng để chuyện

không hay tiếp tục xảy ra. Chuyện của Tiểu Yến Tử và Tử Vy coi như đã khép, còn chuyện giữa Nhĩ Khang và Trại Á. Ta nghĩ không thể kéo dài mãi được, phải giải quyết thôi.

Nhĩ Khang nghe nhắc đến, sợ hãi:

- Bẩm Hoàng thượng, thần đã có nói rồi, thần không thể cưới Trại Á được, mong Hoàng thượng xét lại!

Vua nhìn Nhĩ Khang thông cảm:

- Chuyện riêng của khanh, trẫm đã biết. Riêng với Tử Vy trẫm cũng yêu quý nó vô cùng, nếu không có chuyện lỡ hứa, thì trẫm nhất định sẽ kết hợp cho hai ngươi, đằng này đã lỡ ước danh với vua Tây Tạng rồi. Lời vua "nhất ngôn cửu đỉnh", đâu thể lật ngược lại được. Vì vậy, trẫm, ngươi và Tử Vy đành phải hy sinh thôi. Đó là cái giá phải trả của quân thần. Ngay Tử Vy bây giờ đã là cát cát thì cũng phải vì nước, vì đại cuộc vậy.

Vĩnh Kỳ muốn nói giúp cho Nhĩ Khang, nên chen vào:

- Hoàng A Ma, hay là người nên tìm một biện pháp khác. Bởi vì Tử Vy và Nhĩ Khang trước đó đã thề non hẹn biển. Trước đó con

đã nghe Tử Vy nói với Nhĩ Khang:"Sông có cạn, núi có mòn, tình thiếp với chàng mới phai" Hoàng A Ma, với những người hữu tình như vậy, Hoàng A Ma nỡ nào chia lìa họ chứ?

Vua Càn Long như bị chấn động:

- "Sông có cạn, núi có mòn, tình thiếp với chàng mới phai". Ai nói vậy? Tử Vy đã nói vậy ư?

Nhĩ Khang gật đầu với ánh mắt khổ sở. Nhĩ Thái nói:

- Bẩm Hoàng thượng, hay là Hoàng thượng hãy mở thêm một cuộc thi tỉ thí, và cho phép tất cả các vương tôn công tử tham gia. Biết đâu trong số người đó Trại Á và Ba Lạc Bình sẽ phát hiện được người tài năng vượt trội hơn Nhĩ Khang mà chọn thì sao?

Vua suy nghĩ rồi nói:

- Đó cũng là một cách, để ta suy nghĩ xem.

Nhưng ngay sau đó, chợt tất cả nghe tiếng Tiểu Yến Tử hét:

- Trại Á này! Mi định chạy đâu? Đừng tưởng võ nghệ ta kém

hơn cả ngươi nữa nhé!

Vua và cả đám Vĩnh Kỳ nhìn lại thì thấy Trại Á sử dụng roi sắt, còn Tiểu Yến Tử sử dụng roi chín khúc, hai người đang phi thân rượt đuổi nhau. Nhưng thay vì căng thẳng, họ lại có vẻ như đùa.

Trại Á vừa đánh vừa cười nói:

- Nào Hoàn Châu cát cát, đến đây! Đến đây!

Tiểu Yến Tử phi thân đến cận Trại Á:

- Ta đến đây. Đánh cho ngươi "Nước chảy hoa rụng"

Tiểu Yến Tử đã sử dụng thành ngữ "Lạc Hoa lưu thuỷ". Trại Á thì cười nói:

- Cái gì nước? Có cái "Ha ba nước mũi chảy hoa rụng" thì có.

- Ha ha! Xem ngươi kìa! Ta tưởng chỉ có ta là hề thôi, ngươi lại làm ta muốn bể bụng!

Hai người vừa giỡn vừa đánh, rượt nhau chẳng mấy chốc đã đến

trước mặt vua.

Trại Á trông thấy Nhĩ Khang, thích quá, chạy đến quên cả chuyện đánh nhau:

- Nhĩ Khang! Mấy hôm rày huynh trốn ở đâu vậy? Hại muội đi tìm huynh muốn chết!

Trong khi Nhĩ Khang trông thấy Trại Á định bỏ trốn lại trốn không kịp.

Ngay lúc đó may thay Tiểu Yến Tử ào đến, và thế là thừa lúc Trại Á phân tâm, đã đánh văng được vũ khí trên tay Trại Á. Trại Á bị mất vũ khí kêu lên. Ngọn roi của Trại Á thì bay bổng lên cao. Nhĩ Thái thấy vậy nhảy theo chụp lại được. Cầm cây roi trong tay. Nhĩ Thái nói:

- Này Trại Á. Có muốn lấy lại roi, thì đuổi theo tôi đi nào. Đuổi kịp sẽ trả lại cho.

Rồi bỏ chạy. Trại Á đuổi theo, vừa đuổi vừa hét:

- Xem ngươi chạy đường nào! Ta sẽ rượt theo cho ngươi "Nước

chảy hoa rơi" đấy.

Và... và tất cả đứng đó, lại không biết chuyện gì xảy ra nữa.

Nhĩ Thái vừa cầm roi vừa phi người chạy trước, còn quay đầu lại chọc tức:

- Sao vậy? Sao chạy chậm thế? Cát cát Tây Tạng chẳng lẽ như rùa bò vậy ư?

Trại Á đuổi không kịp, thở hổn hển, nhưng vẫn nói cứng:

- Ai bảo? Ai bảo huynh? Trả ngay roi lại cho tôi thì biết!

- Không trả thì sao? Nói vậy chớ đây nè!

Rồi cầm roi ném lên trời. Trại Á thấy vậy phóng lên, nhưng Nhĩ Thái lại nhanh hơn và chụp lại được roi. Trại Á tức lý:

- Được rồi! Xem huynh hay tôi lợi hại cho biết!

Rồi hai người cứ thế rượt đuổi giành roi. Nhĩ Thái thì đã cố tình chọc ghẹo. Cứ ném roi lên, Trại Á chưa kịp chụp thì đã cướp lấy.

Trại Á tình thật, cứ chơi trò mèo vờn chuột, khiến cô nàng thở không ra hơi. Cuối cùng biết địch không lại. Trại Á ngồi xuống cỏ.

- Thôi không giành nữa đâu! Không giành nữa! Coi như thua huynh vậy!

Nhĩ Thái ngồi xuống cạnh, nhìn Trại Á hỏi:

- Này cho hỏi. Mấy cô gái Tây Tạng, thảy đều đẹp như cô chứ?

Trại Á chỉ quay lại nhìn Nhĩ Thái cười.

Bắt đầu từ hôm đó, Nhĩ Thái gần như ngày nào cũng có mặt bên Trại Á.

Trại Á thì cưỡi ngựa rất giỏi, Nhĩ Thái cũng vậy, nên cả hai thường cùng cưỡi ngựa dong ruổi giữa ngoại ô Bắc Kinh. Trường săn bắn. Lúc đua nhau, lúc chỉ thả rong ngắm cảnh. Bản chất hiếu thắng, Trại Á thường thách:

- Tài cưỡi ngựa của tôi siêu đẳng, chưa hẳn huynh đua thắng tôi đâu!

- Tôi thấy tài nói dối của cô mới siêu, chớ cô thì chậm như rùa!

Rồi Nhĩ Thái lại tiếp:

- Tôi thấy cô và Tiểu Yến Tử rất giống nhau. Đúng ra hai người phải là tỉ muội song sinh mới phải. Một người là cát cát Tây Tạng. Một người không biết dân ở đâu lưu lạc đến Bắc Kinh làm cát cát. Nhưng từ bản chất đến cách ăn nói lại như nhau. Phải thẩm tra kỹ chuyện này mới được.

- Huynh lại ki li cu lu cái gì nữa vậy?

- Tôi nói là cô rất dễ thương!

Lời của Nhĩ Thái làm Trại Á đỏ mặt cười.

Bản chất Trại Á như Tiểu Yến Tử là không bao giờ chịu thua. Trại Á lại thích đua ngựa và đấu võ. Võ nghệ của Nhĩ Thái dĩ nhiên là vượt trội hơn Trại Á. Nhưng mỗi lần tỉ thí, Nhĩ Thái lại nhường cho Trại Á thắng. Vì chàng rất thích nhìn cái thái độ ngạo mạn khi chiến thắng của Trại Á. Cô nàng có vẻ hể hả một cách dễ thương.

Hôm ấy cả hai lại tỉ thí. Sau một lúc đánh nhau Nhĩ Thái lại cố ý sơ sót, để Trại Á quật ngã dưới đất.

- Ui da! Ui da! Mấy cô gái ở Trung Nguyên này, cô nào cũng dịu dàng dễ thương, nào có ai hung dữ thế này? Chân tôi đau quá, chắc là gãy chân mất. Đụng đậy không được gì nữa rồi. Ui da! Ui da!

Trại Á thấy vậy lo lắng, cúi xuống kiểm tra:

- Đâu? Đâu ở đâu? Đau chỗ nào?

Nhĩ Thái làm bộ giận:

- Cô cố tình ném mạnh tôi! Để tôi gãy chân mà!

Trại Á vội phân trần:

- Đâu có! Đâu có! Tôi không cố tình đâu, xem nào. Cử động thử xem!

Bỗng Nhĩ Thái đột ngột ngồi dậy, cười hả hê:

- Đừng tưởng bở! Trai Trung Nguyên không dễ bị thương đâu nhé.

Trại Á tức lý vừa đánh Nhĩ Thái vừa nói:

- Huynh lừa tôi! Huynh lừa tôi! Vậy là trai Trung Nguyên hay lừa người, không tốt! Không tốt!

Nhĩ Thái vội bỏ chạy, Trại Á lại tiếp tục đuổi theo.

Hết cưỡi ngựa, tỉ thí, hai người lại đi chèo thuyền. Trại Á ở Tây Tạng chỉ có đồng cỏ, núi non, rất ít sông lớn. Nên rất thích được bơi thuyền, ngắm nước hồ, nước sông.

Một hôm hai người đến cạnh bờ sông. Hôm ấy hình như Trại Á có tâm sự gì không vui. Vừa đến bãi cỏ là nằm xuống nhìn lên trời xanh, Nhĩ Thái ngồi xuống cạnh. Chợt nhiên Trại Á nói:

- Bầu trời Bắc Kinh xanh quá, thích thật!

Ngồi im một lát, Trại Á lại nói:

- Nước sông Bắc Kinh trong vắt, mê thật!

Nhĩ Thái vẫn ngồi yên, Trại Á lại nói:

- Cỏ cây ở Bắc Kinh xanh tốt, thật dễ thương!

Nhĩ Thái quay lại, vụt hỏi:

- Thế còn con trai ở Bắc Kinh? Cô thấy thế nào?

- Thích, thích lắm chứ!

Nhĩ Thái cúi xuống, chăm chú nhìn Trại Á, rồi nói:

- Cô cần phải hiểu là... Trai tráng ở Bắc Kinh không chỉ có một mình Nhĩ Khang, mà còn chán vạn người khác.

Trại Á vụt quay qua nhìn Nhĩ Thái, rồi đột nhiên chồm người lên, bá cổ Nhĩ Thái nói:

- Đúng! Tôi... tôi yêu nhất cái huynh này... Nhưng mà... nhưng mà tôi phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây?

Đến khi Ba Lạc Bình đến gặp vua Càn Long, cười chữa ngượng, phân bua:

- Cái con nhỏ Trại Á của tôi nuông chiều quá nên hư. Thật không biết nói sao. Bây giờ, có nói thế nào thì nói, nó vẫn cương quyết đòi lấy Nhĩ Thái làm chồng, chứ không chịu lấy Nhĩ Khang nữa. Hoàng thượng, tôi nghĩ là... Dù gì họ cũng là huynh đệ ruột thôi thì xin Hoàng thượng hãy nghĩ lại. Nhĩ Khang tôi xin trả lại cho cát cát. Còn Nhĩ Thái thì tôi xin cho Trại Á!

Vua nghe nói, thấy chuyện đã giải quyết tốt đẹp như ý, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ không vui:

- Thế này thì không phải, từ xưa đến giờ ta đã phán là không đổi dời. "Nhất nặc thiên kim" mà.

Ba Lạc Bình không hiểu, tưởng là vua ra giá, nói:

- Không sao, không sao. Một ngàn vàng hay vạn lạng vàng làm của sính lễ, cũng được mà.

Vua Càn Long lắc đầu cười:

- Ha ha! Thôi thì khanh muốn thì trẫm đành chìu, đành đổi người vậy!

Chuyện của chúng ta, đến đây sắp phải kết thúc. Về công án "Hoàn Châu cát cát" vua đã đưa ra tuyên bố sau:

- Hôm nay trẫm cho vời tất cả hiền khanh đến đây là để cho các khanh biết câu chuyện về Hoàn Châu cát cát.

Và kết luận như sau:

- Tất cả đã biết rõ mọi chuyện. Tiểu Yến Tử lúc đầu vượt núi vào cung bị thương. Khiến trẫm nhầm lẫn đấy là cát cát thật, nên phong làm Hoàn Châu cát cát, thật ra danh dự đó phải là của Tử Vy. Vì vậy bữa nay để cho danh chánh ngôn thuận, trẫm phải trả cái chức danh kia lại cho Tử Vy. Có điều Tiểu Yến Tử từ ngày vào cung cũng đã làm được nhiều điều để trẫm yêu thích, nên trẫm phong cho tước danh là Hoàn Châu quận chúa chỉ hôn cho Ngũ A Ca.

Tiểu Yến Tử hoàn toàn bất ngờ quỳ xuống:

- Tạ ơn Hoàng A Ma... Mà quên, tạ ơn Hoàng thượng!

Vua cười:

- Tiểu Yến Tử! Trẫm đã nghe ngươi quen gọi bằng Hoàng A Ma rồi đừng phải thay đổi gì nữa. Bây giờ con không là con gái nhưng đã là con dâu ta thì danh xưng thay đổi đâu cần thiết.

Tiểu Yến Tử cảm động, dập đầu:

- Vâng, Tiểu Yến Tử xin tuân chỉ.

Vĩnh Kỳ cũng quỳ xuống:

- Tạ ân Hoàng A Ma!

Vua cười rồi quay qua Tử Vy với Nhĩ Khang:

- Riêng về Tử Vy, trẫm chính thức sắc phong con làm "Minh Châu cát cát" và chỉ hôn cho Nhĩ Khang.

Tử Vy và Nhĩ Khang đồng quỳ xuống tạ ân.

Vua lại cười quay sang Nhĩ Thái:

- Riêng về Phước Nhĩ Thái, trẫm phong ngươi làm Bối Tử và chỉ hôn cho Trại Á cát cát.

Nhĩ Thái quỳ xuống tạ ân.

Sau khi công bố xong, vua cười nói:

- Chuyện Hoàn Châu cát cát xem như kết thúc ở đây, mong rằng ai trở về vị trí nấy, để hưởng phúc. Con cái mà được hạnh phúc thì trẫm cũng hạnh phúc. Đúng không? Ha ha!

Chúng thần cũng quỳ xuống tâu:

- Cung chúc Hoàng thượng được đoàn viên một nhà. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Cung chúc Minh Châu cát cát trở về gia viên. Thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!

Chuyện hôn nhân đã định, nhưng vua vẫn còn muốn giữ Tiểu Yến Tử và Tử Vy ở lại cung thêm hai năm nữa chỉ có Nhĩ Thái và Trại Á là phải thành hôn ngay. Bảy người trẻ tuổi, họ lại

chẳng quan tâm đến chuyện đó cho lắm. Miễn sao mọi người được sống gần nhau. Bảy người bảy ngựa được sự đồng ý của vua, thong dong trên đồng cỏ, thong dong như bảy cánh chim bằng.

Hôm ấy, Trại Á vừa ngồi trên ngựa vừa nói:

- Ngựa Bắc Kinh chẳng ngon hơn ngựa Tây Tạng, chạy chậm quá!

Tiểu Yến Tử không chịu thua, cãi lại:

- Ai bảo? Ngựa Bắc Kinh là loại đặc biệt, đương nhiên là phải khỏe hơn ngựa Tây Tạng các ngươi.

- Vậy thì dám đua không?

- Đua!

Trại Á thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa chồm đến trước. Tiểu Yến Tử vội vã đuổi theo. Vĩnh Kỳ phải hét:

- Mới biết cưỡi ngựa, đừng chạy nhanh nguy hiểm!

Nhưng Tiểu Yến Tử nào có nghe, đã cùng Trại Á chạy mút mù xa.

Nhĩ Khang cười với Nhĩ Thái:

- Nhĩ Thái, huynh chẳng biết phải nói thế nào để cám ơn đệ.

Nhĩ Thái nhìn về phía hai cô gái đang rượt đuổi nhau đằng xa, nói:

- Huynh không cần cảm ơn. Trại Á rất đáng yêu. Nói thật, đệ thấy cô ấy có rất nhiều điểm giống như Tiểu Yến Tử, đó là điều mà đệ an ủi vô cùng.

Vĩnh Kỳ nghe vậy quay qua nhìn Nhĩ Thái:

- Nhĩ Thái, như vậy thì đúng ra mình phải cám ơn cậu mới phải.

Nhĩ Thái cười:

- Có nghĩa là hai người đều mang ơn tôi. Được rồi, vây thì sau này có lợi lộc gì, phải chia cho tôi đấy nhe.

- Khỏi lo. Sau này nếu ngươi có gặp hoạn nạn gì, thì bọn này hứa sẽ xả thân vì ngươi.

- Nghiêm trọng thế à? Sinh tử có nhau chứ gì?

Hình như điều mà Tiểu Yến Tử và Tử Vy đã thề giờ ảnh hưởng đến cánh đàn ông.

Tiểu Yến Tử và Trại Á chạy được một lúc thấy chẳng có ai đuổi theo, nên quay lại:

- Tại sao các người lại chậm lụt thế? Ở mãi tuốt phía sau.

Tử Vy cười:

- Tôi còn chưa cưỡi ngựa rành, nên không dám phóng nhanh như các người, rủi ngã ngựa thì sao? Vả lại hôm nay trời đẹp gió mát. Cưỡi ngựa chậm rãi, thưởng cảnh thế này chẳng thú vị hơn ư? Thấy cảnh đã say người rồi!

Tiểu Yến Tử không hiểu cãi:

- Đây nào có rượu đâu mà say?

Trại Á lúc đó cũng đã phi ngựa tới, nghe nói rượu chẳng biết ất giáp gì hỏi:

- Uống rượu ư? Đồ nhắm đâu, tôi cũng thấy đói lắm rồi đấy!

Nhĩ Thái cười lớn, nhìn mọi người:

- Đấy thấy không, trước đây bọn ta mới có một Tiểu Yến Tử, cũng đủ mệt rồi, bây giờ thêm một Trại Á nữa có mà khùng luôn!

Mọi người nghe nói cùng cười. Kim Tỏa nói:

- Vui quá! Vậy thì sao bọn mình không hát đi?

Tử Vy đồng ý:

- Vậy thì chúng ta cùng hát nào!

Và mọi người cùng cất tiếng ca. Đó là bài hát quen thuộc ngày nào mà cả ba đã hát trong ngục vang lên, nhưng điệp khúc đã

khác: "Hôm nay trời quá đẹp, ánh nắng chan hòa khắp nơi nơi. Bướm ong rộn rã lượn trên cành. Chim đùa cùng mây trắng. Vó ngựa dập dồn những cánh hoa rơi..."

Bài hát cất cao vang trong gió. Bọn trẻ vừa hát vừa cười giữa đồng rộng mênh mông.

Và như vậy đó, cuộc đời sau bao giông bão lại trở lại với bình yên. Sau mưa trời lại sáng. Với đám Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử cuộc sống như hồi sinh, còn với Tử Vy, Nhĩ Khang thì mọi chuyện chỉ mới bắt đầu.

Hạnh phúc đều đang chờ đợi họ.

HẾT